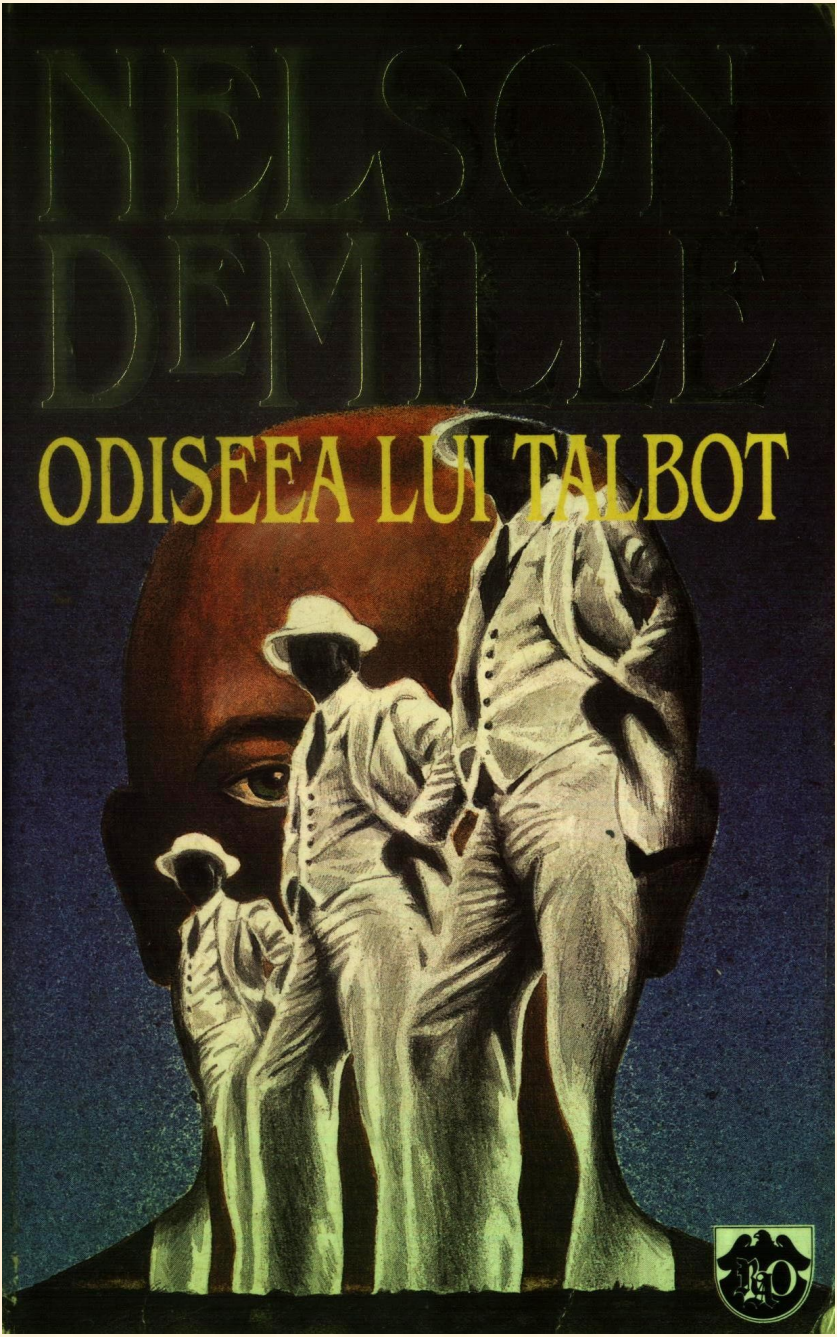
NELSON DEMILLE
ODISEEA LUI TALBOT

„DeMille mânuieşte cu îndemânare elementele unei poveşti ce se derulează în pas alert”.

Philadelphia Inquirer

„DeMille ştie cum să dozeze suspansul pentru a atinge o tensiune incredibilă”.

Newark Star-Ledger

„O carte scrisă în marea tradiţie a romanelor de acţiune. Demille este maestrul incontestabil al subiectelor cu efect exploziv... La sfârşitul lecturii, cititorul se va simţi stors şi poate încă înspăimântat”.

Andrew Greeley, autorul romanelor
The Search for Maggie Ward şi
The Cardinal Virtues

„Demille a ales un subiect imaginar şi complicat, pe care l-a transformat cu multă măiestrie într-unul plauzibil, care îţi îngheaţă sângele în vine”.

Richmond Times-Dispatch

„O carte pe care îţi vine greu s-o laşi din mână... Plină de spioni, sex, suspans şi îndeajuns de multe împuşcături pentru ca întâmplările din *O.K. CORRAL* să ţi se pară o joacă de copii”.

Newsday

RAO International Publishing Company S.A.
P.O. Box 37-198 Bucureşti, ROMANIA

NELSON DeMILLE
The Talbot Odyssey
Copyright © Nelson Demille, 1984
All rights reserved

Tiparul executat de
ELSNERDRUCK BERLIN
Germania

Traducere din limba engleză
ALEXANDRU DICULESCU

Ediţia I

Copyright © 1994
RAO International Publishing Company S.A.
Pentru versiunea în limba română

Coperta
DONE STAN

Decembrie 1994

ISBN 973-9164-55-2

În memoria lui Clark DeMille
Şi a lui Morris Wassermann

MULŢUMIRI

O recunoştinţă deosebită îi datorez lui Judith Shafran pentru munca ei de redactare răbdătoare şi inspirată.

Aş dori de asemenea să le mulţumesc lui Joseph E. Persico pentru că mi-a împărtăşit cunoştinţele sale despre Oficiul Serviciilor Strategice, lui Daniel Starer pentru cercetările Sale minuţioase şi lui Herbert E. Gallagher şi Michael P. Stafford, care m-au introdus în frăţia juriştilor.

Le sunt de asemenea îndatorat lui Ginny Witte pentru credinţa ei, lui Bernard Geis pentru speranţa lui, lui Daniel şi Ellen Barbiero pentru generozitatea lor şi reverendului D. P. Noonan pentru iertare.

CU PRIVIRE LA PERSOANE ŞI LOCURI

Personajele principale din acest roman sunt în întregime fictive. În naraţiune au fost incluse şi personaje reale de notorietate publică, dar în cadre adecvate.

Au fost menţionaţi tangenţial, pentru verosimilitate, bărbaţi şi femei din Oficiul Serviciilor Strategice, în viaţă sau decedaţi. Bărbaţii şi femeile prezentate ca fiind în viaţă trăiau în momentul când am scris despre ei. Veteranii Oficiului Serviciilor Strategice nu au ajutat şi nu şi-au dat în niciun fel girul la acest roman. Organizaţia Veteranilor OSS prezentată în roman nu se doreşte să reprezinte în vreun fel organizaţia de veterani reală menţionată.

Casa de vacanţă a Misiunii ruse de pe lângă Naţiunile Unite din Glen Cove, Long Island, a fost descrisă cu grijă şi exactitate, deşi mi-am permis unele licenţe literare. Localitatea Glen Cove şi împrejurimile sunt de asemenea descrise cu un minimum de licenţe literare.

CUPRINS

ÎNTÂI MAI.....10

PROLOG.....11
1.....13
2.....23
3.....29
4.....35
5.....38
6.....45
7.....51
SCRISOAREA WINGATE.....58
8.....59
9.....69
10.....78
11.....89
12.....97
13.....107
14.....118
15.....123
REUNIUNEA.....133
16.....134
17.....146
18.....154
19.....161
20.....168
21.....177
22.....187
23.....195
24.....206
25.....210
26.....216
REVELAŢII.....225
27.....226

28.....234
29.....249
30.....260
31.....272
32.....286
33.....298
34.....304
35.....315
36.....324
37.....333
38.....341
39.....347
40.....355
MISIUNEA RUSĂ.....363
41.....364
42.....383
FRONTURI.....408
43.....409
44.....418
45.....428
46.....443
47.....453
48.....458
49.....465
50.....472
51.....480
52.....487
53.....493
54.....501
55.....509
ASALTUL.....529
56.....530
57.....538
58.....544
59.....548
60.....554

61.....560
62.....570
63.....577
63.....588
65.....593
66.....604
67.....616
68.....627
69.....633
70.....637
71.....649
72.....656
73.....662
74.....666

CARTEA ÎNTÂI
ÎNTÂI MAI

PROLOG

— Uite, aşa va veni sfârşitul lumii, zise Viktor Androv, nu cu un trosnet, nu cu un scârţâit, ci cu nişte sclipiri pe ecran... Un rânjet îi schimonosi trăsăturile feţei late în timp ce cu un gest arătă spre pupitrele electronice aliniate de-a lungul pereţilor din mansarda lungă, întunecoasă.

Americanul înalt, în vârstă, care stătea lângă el, observă:

— Nu chiar sfârşitul lumii, Androv. Schimbarea. Şi, cel puţin, va fi fără sânge.

Androv se îndreptă spre scară, paşii lui răsunând puternic în încăperea mansardată.

— Da, bineînţeles, spuse el.

Se întoarse şi îl studie pe american în semiîntuneric. Era încă un bărbat bine pentru vârsta lui, cu ochi limpezi, albaştri şi părul alb, bogat. Totuşi, stilul şi purtările sale erau cam prea aristocratice pentru gustul lui Androv.

— Vino, continuă el, am o surpriză pentru dumneata. Un prieten vechi. Nu l-ai mai văzut de patruzeci de ani.

— Cine?

— Băcanul. Te-ai întrebat vreodată ce s-a ales de el? Acum a ajuns capitalist. Făcu un semn din cap spre scară. Vino după mine. Nu-i lumină pe scară, ai grijă.

Rusul, solid, de vârstă mijlocie, îl conduse pe scara îngustă, într-o cămăruţă lambrisată, luminată slab de o singură aplică.

— Păcat că nu poţi veni la petrecerea de Întâi Mai, spuse el. Am invitat, ca de obicei, câţiva americani care ne sunt amici şi, cine ştie, chiar după atâţia ani s-ar putea găsi vreunul care să te recunoască.

Americanul nu răspunse.

— Anul ăsta, continuă Androv, i-am invitat pe veteranii Brigăzii „Abraham Lincoln”. Or să asasineze pe toată lumea cu poveştile lor despre câţi fascişti au omorât ei în Spania

acum o jumătate de veac.

— O să fie bine şi la mine în cameră.

— Bun. O să-ţi trimitem sus nişte vin. Şi de mâncare. Se mănâncă bine la noi.

— Am băgat de seamă.

Androv se bătu pe burtă, bine dispus:

— Ei, şi *la anul,* de Întâi Mai, Moscova o să importe o mulţime de alimente din America, în condiţii comerciale foarte favorabile.

Surâse în lumina slabă, apoi deschise un panou din perete:

— Vino!

Intrară într-o capelă mare, în stil elisabetan.

— Pe aici, te rog.

Americanul traversă capela, transformată acum în birou, şi se aşeză într-un fotoliu. Privi împrejur:

— Biroul dumitale?

— Da.

Americanul dădu din cap, ca pentru sine. Nu-şi putea închipui că în toată casa ar exista un birou mai mare şi presupuse că ambasadorul sovietic la Naţiunile Unite era mai prost aranjat. Evident, Viktor Androv, rezidentul-şef al KGB-ului la New York, era marele mahăr.

— Vechiul dumitale amic trebuie să sosească, spuse Androv. Locuieşte pe aproape. Dar mai avem timp pentru una mică.

Americanul privi spre celălalt capăt al capelei. Deasupra a ceea ce fusese cândva altarul, atârnau acum portretele lui Marx, Engels şi Lenin – Trinitatea Roşie. Se uită la Androv:

— Şi când se va produce Lovitura?

Androv turnă sherry în două pahare de cristal şi-i întinse unul americanului.

— Sfârşitul va veni în aceeaşi zi în care a început – ridică paharul –, pe Patru Iulie. *Na zdarovie!*

— *Na zdarovie!* răspunse americanul.

1

Patrick O’Brien se afla pe terasa de la nivelul 69 al clădirii RCA, din Rockefeller Center, şi privea spre sud. Piscurile zgârie-norilor coborau spre valea cu case mai scunde din centrul oraşului, urcând apoi din nou spre falezele dominatoare ale Wall Streetului. O’Brien vorbi, fără să se întoarcă spre bărbatul de lângă el:

— Când eram copil, anarhiştii şi comuniştii aruncau cu bombe pe Wall Street. Au murit atunci câţiva oameni, majoritatea muncitori, funcţionari şi curieri – oameni din aceeaşi clasă, de fapt. Nu ştiu ca vreun capitalist cu joben să fi păţit ceva vreodată, sau să se fi întrerupt tranzacţiile măcar pentru cinci minute.

Alături, Tony Abrams, ai cărui părinţi, acum decedaţi, fuseseră comunişti, zâmbi strâmb:

— Erau doar nişte manifestări simbolice.

— Cred că azi aşa li s-ar spune. O’Brien privi spre Empire State Building, care se ridica la vreun kilometru în faţă. Aici, sus, e mai multă linişte, spuse el. Ăsta-i primul lucru care te izbeşte, dacă eşti obişnuit cu New York-ul: liniştea. Îl privi pe Abrams: Seara, după lucru, îmi place să urc până aici. Tu ai mai fost?

— Nu.

Abrams fusese angajat la „O’Brien, Kimberly şi Rose”, firma de avocatură a lui O’Brien situată la nivelul 44 al clădirii, cu peste un an în urmă. Privi în jur, pe terasa aproape pustie, care se arcuia în formă de potcoavă în jurul laturilor de sud, vest şi nord ale turnului ascensorului. Terasa era pavată cu plăci de teracotă roşie, iar din loc în loc fuseseră răsădiţi câţiva pini. Câţiva turişti, în majoritate orientali, erau împrăştiaţi pe lângă balustradele din metal cenuşiu, fotografiind luminile oraşului de dedesubt.

— Şi mărturisesc, adăugă Abrams, că n-am fost niciodată

la Statuia Libertăţii, sau pe Empire State Building.

O’Brien surâse:

— Aha, un adevărat newyorkez!

Rămaseră amândoi tăcuţi o vreme. Abrams se întrebă de ce îi ceruse O’Brien să-l însoţească la veghea sa din amurg. Era angajat ca asistent de procese, urma Dreptul la seral, şi până acum nu văzuse nici măcar cum arată biroul bătrânului şi nu schimbaseră vreodată mai mult de zece cuvinte.

O’Brien părea absorbit de panorama care se deschidea spre golf. Se căută în buzunar, apoi îl întrebă pe Abrams:

— Ai un sfert de dolar?

Abrams îi dădu o monedă.

O’Brien se apropie de un telescop electronic montat pe un picior metalic şi introduse moneda. Aparatul începu să zumzăie. O’Brien studie o fişă fixată pe telescop.

— Numărul nouăzeci şi şapte. Roti telescopul, până când săgeata indicatoare se opri la 97: Uite-o!

Privi timp de un minut, apoi spuse:

— Doamna din port îmi mai dă şi acum fiori. Eşti patriot?

Abrams consideră întrebarea prea intimă şi plină de semnificaţii.

— N-am avut ocazia să aflu cu adevărat, răspunse el.

Figura lui O’Brien nu trădă nici aprobare, nici dezaprobare.

— Uite, vrei să te uiţi?

Telescopul scoase un zgomot strident şi zumzetul încetă.

— Mă tem că s-a terminat timpul, spuse Abrams.

O’Brien aruncă aparatului o privire tăioasă:

— N-au fost trei minute întregi. Abrams, să faci o scrisoare la „Times”.

— Da, domnule.

O’Brien îşi vârî mâinile în buzunare.

— S-a făcut frig aici.

— Poate ar trebui să coborâm.

O’Brien întrebă, ignorându-i propunerea:

— Vorbeşti ruseşte, Abrams?

Abrams îi aruncă bătrânului o privire. Nu era genul de întrebare pe care o pui cuiva fără a cunoaşte răspunsul.

— Da. Părinţii mei…

— Bun. O’Brien dădu din cap. Ştiam, de fapt; cineva mi-a spus că vorbeşti ruseşte. Avem câţiva clienţi rusofoni, emigranţi evrei, de prin Brooklyn. Cred că sunteţi vecini.

Abrams încuviinţă:

— Am mai uitat, dar sunt sigur că m-aş putea înţelege cu ei.

— Bine. Ar fi prea mult dacă te-aş ruga să mai exersezi? Pot să-ţi fac rost de cursurile înregistrate de la Departamentul de Stat.

Abrams îi aruncă o privire:

— Foarte bine.

O’Brien privi atent câteva secunde spre vest, apoi reluă:

— Când erai detectiv, aveai misiuni de protecţie a Misiunii ruse la ONU, de pe Strada 67 Est…

Abrams se uită o secundă la O’Brien, apoi spuse:

— Una din condiţiile eliberării mele din poliţie a fost să semnez un jurământ că nu voi vorbi despre sarcinile mele din trecut.

— Chiar? A, da, ai lucrat în sectorul de informaţii al poliţiei, nu? Detaşamentul Roşu.

— Acum nu-i mai zice aşa. Suna prea…

— Prea exact pentru ceea ce este. Pe Dumnezeul meu, doar trăim în era eufemismelor, nu? Dar cum îi spuneaţi între voi, când nu erau şefii pe-aproape?

— Detaşamentul Roşu, zâmbi Abrams.

O’Brien surâse şi el, apoi continuă:

— În realitate, nu erau misiuni de protecţie, ci de spionare a Misiunii ruse… Cunoşteaţi destul de bine personajele principale din delegaţia sovietică la ONU.

— Se poate.

— Ce părere ai despre Viktor Androv?

— Ce părere aş putea să am?

— Într-adevăr. Ai fost vreodată până la Glen Cove?

Abrams se întoarse şi privi la soarele care apunea deasupra statului New Jersey. Într-un târziu, răspunse:

— Eu am fost în poliţia oraşului, domnule O'Brien. Nu James Bond. Limita autorităţii mele era limita oraşului. Glen Cove e în districtul Nassau.

— Dar ai fost acolo, cu siguranţă.

— Se poate.

— Ai păstrat ceva notiţe personale despre oamenii ăştia?

Abrams răspunse tu o umbră de nerăbdare în glas:

— Treaba mea nu era să-i supraveghez, cum face FBI-ul. Atribuţiile mele se limitau strict la observarea contactelor pe care le stabileau cu grupuri şi indivizi care ar fi putut fi periculoşi pentru oraşul New York şi populaţia lui.

— Şi ăştia cine erau?

— Menajeria obişnuită. Grupuri de eliberare portoricane – „Panterele Negre", „Weather Underground". Doar asta mă interesa. Uitaţi, dacă sovieticii ar fi vrut să fure formule chimice dintr-un laborator de cercetări din oraş, sau reţeta lui Ratner de clătite cu brânză, m-ar fi durut în cot. E tot ce pot să vă spun pe tema asta.

— Dar, ca cetăţean, te-ar fi deranjat şi ai fi informat FBI-ul, cum ai şi făcut de câteva ori.

Abrams îl privi pe O'Brien, în lumina deja insuficientă. Tipul ştia mult prea multe. Sau poate erau speculaţii. O'Brien era un avocat pledant superb, şi ăsta era stilul lui. Abrams nu răspunse.

— Eşti pregătit pentru examenul din iulie? întrebă O'Brien.

— Dumneavoastră eraţi?

O'Brien zâmbi.

— E aşa de mult de atunci, că am impresia că l-am dat într-o cabană din bârne.

Abrams auzise de obiceiul deconcertant al lui O'Brien de a schimba subiectele, aparent la întâmplare, în stilul în care un trişor face cărţile înainte de a-şi servi o chintă roială.

— Doreaţi să spuneţi ceva, cu bombele de pe Wall Street? întrebă el.

O’Brien îl privi:

— O… nu. Doar că astăzi începe luna mai. Întâi Mai. Mi-am adus aminte de serbările de Întâi Mai pe care le ţineau în Union Square. Ai fost vreodată?

— De multe ori. Mă luau părinţii. Mă duceam şi pe vremea când eram în poliţie. De câteva ori în uniformă, dar în ultimii ani, incognito.

O’Brien tăcu o vreme, apoi spuse:

— Priveşte acolo: centrul financiar al Americii; de fapt, al lumii. Ce efect ar avea o lovitură nucleară de calibru mic pe Wall Street?

— S-ar putea să se întrerupă tranzacţiile vreo cinci minute.

— Aş dori un răspuns serios.

Abrams îşi aprinse o ţigară.

— Sute de mii de morţi.

O’Brien încuviinţă:

— Cele mai bune creiere financiare ale naţiunii, evaporate. Milioane de oameni ruinaţi, haos la nivel naţional şi panică.

— Se poate.

— Provocând dezordini sociale, violenţă stradală, instabilitate politică.

— De ce discutăm despre lovituri nucleare de calibru mic pe Wall Street, domnule O’Brien?

— Doar o idee trăsnită, de Întâi Mai. Extrapolarea micului anarhist sau comunist, îmbrăcat în negru, care aruncă o bombă ca o bilă de popice, cu fitilul aprins.

O’Brien scoase un flacon metalic, turnă în capac şi bău.

— Sunt răcit.

— Arătaţi perfect.

— Acum trebuie să fiu acasă la George Van Dorn, în Long Island.

Râse:

— Dacă vine vreodată vorba, eu sunt răcit.

Abrams încuviinţă din cap. Această complicitate la mici înşelătorii la adresa lui George Van Dorn, partenerul lui O'Brien, putea să ducă la decepţii mai mari.

O'Brien turnă din nou şi-i întinse capacul lui Abrams.

— Coniac. Marfă bună.

Abrams bău şi-i dădu capacul înapoi.

O'Brien mai bău o porţie, apoi puse flaconul la loc. Căzu câteva clipe pe gânduri, dar imediat îşi reveni.

— Informaţia. Civilizaţia noastră se bazează aproape în totalitate pe informaţie – crearea, stocarea, regăsirea şi difuzarea ei. În dezvoltarea noastră, am ajuns la un punct din care societatea n-ar mai putea funcţiona fără miliardele alea de biţi de informaţie. Gândeşte-te la toate tranzacţiile de acţiuni şi de obligaţiuni. La bursa de materii prime, bursa de metale, balanţele de conturi, tranzacţiile cu cărţi de credit, transferurile internaţionale de fonduri, la evidenţa centralizată… Toate astea se manevrează de acolo.

Arătă cu capul undeva, departe.

— Imaginează-ţi milioane de oameni încercând să dovedească ce-au avut şi-au pierdut. Ne-am transforma într-o naţiune de cerşetori.

— Iar discutăm despre lovituri nucleare de calibru mic pe Wall Street? întrebă Abrams.

— Poate.

O'Brien păşi de-a lungul terasei şi se opri la capătul dinspre est al platformei de observaţie. Privi în jos, la complexul Rockefeller Center.

— Un loc incredibil. Ştiai că sunt mai mult de patru pogoane de grădini suspendate pe clădirile astea?

Abrams veni lângă el.

— Nu cred că ştiam.

— Ei bine, aşa e. Şi asta o să te mai coste un sfert de dolar.

O'Brien luă moneda de la Abrams şi o introduse într-un alt telescop electronic. Se aplecă şi privi prin lentile, apoi

roti aparatul şi-l focaliză.

— Glen Cove e la vreo patruzeci de kilometri şi o lume distanţă de noi. Încerc să văd dacă pot să prind dispozitivele pirotehnice ale lui Van Dorn.

— Pirotehnice?

— E o poveste lungă, Abrams. Dar, pe scurt, se zice că Van Dorn, care e vecin cu ruşii, îi hărţuieşte. Poate ai citit despre asta.

— Poate.

O'Brien roti telescopul şi îl reglă din nou.

— Or să-l reclame la Tribunalul districtului Nassau. Bineînţeles că vor fi obligaţi să apeleze la procurorii locali. la priveşte!

— La procurorii locali?

— Nu, domnule Abrams, la Glen Cove.

Abrams îşi aplecă trupul înalt deasupra telescopului şi reglă focalizarea. Câmpia Hempstead urca spre coasta nordică, deluroasă a insulei, o zonă a bogăţiei, a privilegiilor şi a intimităţii. Deşi, de la distanţa aceasta, se puteau vedea foarte puţine detalii, ştia, cum spusese şi O'Brien, că priveşte la altă lume.

— Nu văd coada roşie a rachetei, comentă el.

— Sunt sigur că nici bombele care explodează în aer. Nu poţi să vezi nici că drapelul nostru e încă acolo, deasupra fortului Van Dorn. Dar te asigur că e acolo.

Abrams îşi îndreptă spatele şi îşi privi ceasul.

— Mă rog, până şi Dracula ar fi avut nevoie de un avocat bun, zise O'Brien. Sărmanul Jonathan Harker! A aflat şi el că, o dată intrat într-un castel sinistru, uneori e cam greu să mai ieşi.

Abrams ştia că ar fi trebuit să se simtă entuziasmat de ocazia pe care o avea de a sta aici, pe terasă, cu şeful, dar începuseră să-l cam irite meditaţiile lui O'Brien.

— Nu sunt sigur că vă înţeleg, spuse el.

— Foarte puţini dintre salariaţii firmei ar recunoaşte asta în faţa mea, surâse O'Brien. Majoritatea zâmbesc şi dau din

cap, până ajung eu la subiect.

Abrams se rezemă cu spatele de balustradă. Câţiva turişti se mai foiau pe terasă. Cerul căpătase o culoare roz, iar priveliştea era plăcută.

O'Brien îşi reluă observarea, apoi imaginea se stinse din nou.

— Fir-ar al dracului! Mai ai un sfert, Abrams?

— Nu mai am.

O'Brien o luă înapoi, pe unde veniseră, şi Abrams îl urmă.

— Fii atent, zise O'Brien. S-ar putea să te concediez la sfârşitul lunii. O să te angajezi la „Edwards şi Styler", procurorii din Districtul Nassau. La Garden City. Reprezentanţii ruşilor în procesul cu Van Dorn.

— Dar nu vi se pare cam imoral, din moment ce acum lucrez pentru dumneavoastră şi domnul Van Dorn?

— Probabil că ruşii vor accepta propunerea lui Edwards şi Styler de a fi de faţă într-o zi când Van Dorn îşi face numărul. Huntington Styler le propusese pentru azi, dar n-au fost de acord. Poate că. Va fi data viitoare, când Van Dorn şi-a programat o petrecere. Probabil de Ziua Comemorării[1]. O să te duci cu procurorii de la „Edwards şi Styler", pe urmă vii şi-mi raportezi ce s-a discutat.

— Păi, dacă Van Dorn chiar îi persecută pe ruşi, atunci merită să fie dat în judecată şi să şi piardă. Iar ruşii ar trebui să obţină o hotărâre judecătorească şi să-l oblige să înceteze.

— Asta şi încearcă să facă, prin „Edwards şi Styler". Dar judecătorul Barshian, care, din întâmplare, e amic cu mine, se hotărăşte cam greu. E o delimitare foarte fină între hărţuială şi dreptul constituţional şi natural al domnului Van Dorn de a da din când în când câte o petrecere.

— Scuzaţi-mă, dar din câte am citit, domnul Van Dorn nu mi se pare că se comportă ca un bun vecin. Acţionează din meschinărie, din ranchiună sau dintr-un patriotism prost

1 Memorial Day, zi în care se comemorează toţi militarii căzuţi pe câmpul de luptă (ultima zi de luni din luna mai (n. red.).

înţeles.

O’Brien surâse uşor:

— Păi, aşa trebuie să pară, Abrams. Dar aici nu-i vorba de un simplu proces civil.

Abrams se opri din mers şi privi dincolo de marginea de nord a Manhattanului, spre Central Park. Bineînţeles că nu era vorba de un simplu proces civil. Toate întrebările despre cunoştinţele lui de limba rusă, despre patriotism, despre timpul când lucrase în Detaşamentul Roşu şi tot restul conversaţiei, aparent dezlânată şi nesemnificativă, nu fuseseră deloc lipsite de semnificaţie. Era modul lui O’Brien de a-şi juca propria carte.

— Bine, spuse el, ce am de făcut după ce pătrund în casa lor?

— Cam ce-a făcut şi Jonathan Harker în castelul lui Dracula. Să-ţi bagi nasul.

— Jonathan Harker a murit.

— Mai rău. Şi-a pierdut sufletul nemuritor. Dar dacă tot o să fi jurist, ca şi domnul Harker, treaba asta ar putea să-ţi prindă bine în carieră.

Abrams nu putu să-şi reprime un zâmbet.

— Ce-mi mai puteţi spune despre asta?

— Pentru moment, nimic în plus. S-ar putea să treacă un timp până să discutăm din nou pe tema asta. *Dumneata* nu discuţi cu nimeni. Dacă-i dăm drumul, o să-mi raportezi direct mie şi nimănui altcuiva, indiferent cine ar veni să-ţi spună că vorbeşte în numele meu. Clar?

— Clar.

— Perfect. Între timp, o să-ţi fac rost de benzile de limba rusă. Dacă nu de altceva, măcar să-ţi mai şlefuieşti limba asta.

— Pentru clienţii dumneavoastră, emigranţii evrei?

— N-am asemenea clienţi.

Abrams înclină din cap.

— Chiar am studiat pentru examene.

Tonul lui O’Brien fu neaşteptat de tăios:

— Domnule Abrams, s-ar putea să nu se mai dea niciun examen la Drept, în iulie.

Abrams îl privi lung pe O’Brien, în lumina slabă. Tipul părea serios, dar Abrams ştia că n-are rost să ceară explicaţii suplimentare în legătură cu această afirmaţie surprinzătoare.

— În cazul ăsta, spuse el, probabil că-i chiar mai bine să mă apuc de limba rusă. S-ar putea să am nevoie.

O’Brien zâmbi aspru:

— Se prea poate să-ţi prindă foarte bine în august. Noapte bună, domnule Abrams.

Se întoarse şi porni spre ascensoare.

Abrams îl urmări o secundă cu privirea, apoi spuse:

— Noapte bună, domnule O’Brien.

2

Peter Thorpe privea din elicopterul închiriat. Dedesubt, pe istmul Long-Island, se cuibărea satul Glen Cove, vechi de trei sute de ani.

Acum în raza sa vizuală apăru refugiul de vacanţă al Misiunii ruseşti la Naţiunile Unite, un conac elisabetan cu ziduri de granit şi acoperiş din ardezie, cu ferestrele, frontoanele şi coşurile de fum frumos ornamentate, compus din două aripi mari, care formau un T, şi o a treia aripă, mai mică, legată de bara T-ului ce constituia latura sudică. Proprietatea, denumită în trecut Killenworth, fusese construită de arhicapitalistul Charles Pratt, fondatorul firmei care, mai târziu, devenise Standard Oil, pentru unul dintre fiii săi. Casa avea peste cincizeci de camere şi era situată pe o colină înconjurată de treizeci şi şapte de pogoane de pădure. Alte câteva proprietăţi, supravieţuitoare ale Coastei de Aur de pe Long Island, erau răspândite printre suburbiile încâlcite, inclusiv cinci sau şase proprietăţi ale lui Pratt, dintre care una fusese transformată acum în azil. Peter Thorpe fusese de câteva ori la azil, dar nu pentru a-i vizita pe bătrâni.

Acolo, jos, unde fusese cândva ţinutul Gatsby, se mai putea vedea un mare grup de protestatari, adunaţi în faţa porţii proprietăţii ruşilor.

Thorpe privi înapoi spre zgârie-norii de pe insula Manhattan şi fixă o vreme clădirea Naţiunilor Unite. Îl întrebă pe pilot:

— Ai venit vreodată încoace cu ruşii?

Pilotul încuviinţă din cap:

— O dată, vara trecută. Îţi vine să crezi că există cu adevărat locul ăsta? Iisuse! Ei, dar castelul dumitale unde-i?

— Fix la nord de cel al ruşilor, zâmbi Thorpe.

— În regulă... L-am văzut...

Un snop de scântei înflori în dreptul portierei elicopterului şi pilotul strigă surprins „Ce dracu'...?", apoi smuci de manşă. Elicopterul viră brusc spre dreapta.

Thorpe râse:

— Nu-s decât artificii. Probabil că gazda mea inaugurează replica lui anuală la sărbătoarea de Întâi Mai. Ocoleşte şi vino dinspre nord.

— Bine.

Elicopterul îşi schimbă direcţia.

Thorpe privi traficul de pe Dosoris Lane. Ştia că primarul localităţii era un antisovietic violent, şi acum îşi conducea alegătorii în luptă, împotriva vecinilor indezirabili.

De fapt, Glen Cove avea o lungă tradiţie de lupte cu ruşii, datând chiar de când aceştia cumpăraseră proprietatea, după război. În anii '50, poliţiştii satului, care aveau alergie la culoarea roşie, opreau pe oricine ieşea pe poartă şi completau chitanţe de amendă pentru cea mai mică abatere, cu toate că amenzile nu erau plătite niciodată. Existase şi o perioadă de destindere, corespunzând în mare perioadei de destindere sovieto-americană, dar era clar că zilele fobiei pentru roşu reveniseră, nu numai la Glen Cove, ci în toată ţara.

De curând, ca răspuns la interdicţia neaşteptată impusă de primar, de a folosi bazele de agrement ale satului, Moscova le interzisese diplomaţilor americani accesul pe râul Moscova – sau ceva la fel de stupid. „Pravda" publicase un lung articol de fond, condamnând satul Glen Cove ca pe un bastion al „delirului antisovietic". Articolul, pe care Thorpe îl citise, în traducere, la sediul CIA din Langley, Virginia, era la fel de idiot ca şi aiurelile primarului Dominic Parioli, care îl provocaseră.

Amuzat, Thorpe îşi aduse aminte că Glen Cove dăduse bătăi de cap şi Departamentului de Stat. Dar, până la urmă, vara trecută, guvernul federal fusese de acord să plătească satului cei circa 100.000 de dolari pe care comunitatea îi pierdea anual din cauza exceptării proprietăţii ruşilor de la

plata impozitului pe avere. În schimb, primarul Parioli acceptase s-o lase baltă. Dar, de la altitudinea de patru sute de metri de unde privea Thorpe, nu părea că satul îşi va respecta contractul până la capăt. Thorpe izbucni din nou în râs.

— Ce naiba se întâmplă acolo? întrebă pilotul.

— Populaţia îşi exercită drepturile la libertatea de exprimare şi la libertatea de asociere, răspunse Thorpe.

— De aici arată ca un nenorocit de scandal în toată regula.

— Totuna e.

Dar, ca să fim drepţi faţă de sat, cugetă Thorpe, circumstanţele s-au mai schimbat de la acordul Glen Cove – Washington. În presa naţională apăreau adeseori reportaje cu privire la echipamentul de spionaj electronic sofisticat instalat în reşedinţa ruşilor. Localnicii se plângeau de faptul că emisiunile de televiziune erau bruiate, ceea ce îi deranja tot atât de mult ca şi spionajul electronic care provoca acest lucru.

Cu toate acestea, aparatura nu era destinată să împiedice vizionarea meciului de fotbal de luni seara. Ţinta adevărată a spionajului electronic era industria de apărare din Long Island: Sperry-Rand, Grumman Aircraft, Republic Aviation şi zecile de firme care produceau electronică de înaltă tehnologie şi microprocesoare. Thorpe ştia că ruşii mai trăgeau cu urechea şi prin marile comunităţi diplomatice din Manhattan şi Long Island.

Întrebarea care se pusese întotdeauna era de unde reuşiseră ruşii să-şi procure tot acest echipament sofisticat de spionaj. Iar răspunsul oficial al Departamentului de Stat fusese întotdeauna acelaşi: din valizele lor diplomatice, care nu erau chiar valize, ci, cel mai adesea, lăzi mari, protejate împotriva controalelor şi confiscării prin acorduri diplomatice. Dar Thorpe ştia că adevărul era altul. Aproape tot echipamentul folosit cu scopul de spionaj în domeniul industriei de apărare din zonă provenea chiar din industria

respectivă. Fusese cumpărat prin intermediul unor firme-fantomă şi adus cu elicopterele direct în curtea ruşilor. Unele aparate, ultrasecrete, care nu putuseră fi cumpărate, fuseseră furate şi plimbate, pentru a deruta, cu camioane, nave şi, în final, cu elicoptere. Thorpe întrebă:

— Ruşii pe care i-ai adus aveau şi bagaje?

Pilotul ridică din umeri:

— Mda, suficiente pentru o croazieră de doi ani. Şi lăzi cu alimente. Dar nu ştiam că sunt ruşi, şi nici dispecerul nu ştia. Mi se spusese că voi lua un grup de la eliportul East Side şi că-i voi aduce la o proprietate de pe Long Island. Oricum, mi-au umplut elicopterul cu lăzi, cutii şi cufere. După ce-au încărcat toate rahaturile astea, mi-au spus să-i duc spre Kings Point, ceea ce am şi făcut. Pe urmă, când să aterizez, mi-au zis să merg la Glen Cove, şi m-am dus. Şi mi-au arătat locul ăsta de dedesubt, şi am aterizat. Îi aştepta o camionetă – de fapt un soi de furgonetă. O mână de flăcăi au descărcat foarte repede şi mi-au făcut cu mâna. Doamne, şi n-am ştiut că erau ruşi vreo lună, până când am văzut în „Times” fotografia aeriană a locului. Era vorba despre impozite şi permise de plajă, sau ceva de genul ăsta. Şi nici ciubuc nu mi-au dat.

Thorpe dădu din cap.

— Ce scria pe furgonetă aia?

Pilotul aruncă o privire scurtă.

— Nu ştiu. Nu-mi aduc aminte.

— Te-a mai întrebat cineva despre cursa aia?

— Nu.

Thorpe îşi frecă bărbia. Omul devenise brusc mai puţin comunicativ, ceea ce putea să însemne mai multe lucruri.

— N-ai luat legătura cu FBI-ul? Sau ei cu dumneata?

— Ei, cam multe întrebări! explodă pilotul.

Thorpe îşi scoase portvizitul.

— CIA.

Pilotul aruncă o privire legitimaţiei.

— Mda. Şi ce dacă? Am cărat o mulţime de-ai voştri, în

Vietnam. Nu erau aşa de băgăcioşi ca dumneata.

Thorpe zâmbi:

— Şi ce ţi-au spus? Vreau să zic, FBI-ul.

— Mi-au spus să nu vorbesc cu voi. Ascultă, nu vreau să intru în vreun căcat. Bine? Deja am vorbit prea mult.

— N-o să te dau eu de gol.

— Bine... dar dacă vrei să mai afli ceva, trebuie să vorbeşti cu ei. Şi nu le spune că am vorbit. N-am ştiut că eşti de la CIA. Doamne, Dumnezeului, ce oameni!

— Las-o mai uşor. Vezi-ţi de zbor.

— Mda. Doamne, parcă aş fi un taximetrist care dă numai peste bandiţi, FBI, CIA. Ce mai urmează?

— Nu se ştie niciodată.

Thorpe se rezemă în scaun, în timp ce elicopterul începea să coboare vertical. Mini-războiul dintre sat şi proprietatea ruşilor avea ceva de operă comică. Şi mai comică era, probabil, ostilitatea deschisă a altui proprietar local, George Van Dorn, gazda de peste weekend a lui Thorpe. Peter Thorpe privi în jos, la cele două proprietăţi vecine, două mici fiefuri care împărţeau o graniţă comună, semifortificată, despărţite însă de o distanţă uriaşă în ceea ce priveşte concepţiile lor politice şi angajate într-un bizar asediu armat medieval. Pe de-o parte, situaţia era amuzantă, gândi el, dar pe de alta nu era deloc.

Dintr-o lumânare romană ţâşni spre cer o jerbă de bile colorate, depăşind altitudinea elicopterului.

— Nu-i cazul s-o întinzi, şefule, spuse Thorpe.

Pilotul înjură.

— Ar putea să devină periculos.

Thorpe îi arătă pilotului platforma de aterizare iluminată, fostul teren de tenis al lui Van Dorn. Acesta decretase că tenisul este un sport pentru fătălăi şi pentru muieri. Thorpe, care juca tenis, îi sugerase lui Van Dorn să le facă pe plac fătălăilor şi muierilor care-i erau oaspeţi, dar fără succes.

Pe platformă era înscrisă, cu cifre luminiscente, o frecvenţă radio. Pilotului nu-i venea să creadă:

— Trebuie să cer prin radio permisiunea de aterizare?

— Cred că ar fi mai bine, şefule.

— O, pentru numele lui Dumnezeu…

Comută frecventele şi vorbi şovăitor în microfonul căştii de zbor:

— Sunt AH 113, deasupra voastră. Instrucţiuni de aterizare. Terminat.

Îi răspunse o voce hârâită pe care Thorpe o auzi prin difuzorul deschis.

— Sunt staţia Van Dorn. Vă văd. Cine e pasagerul?

Pilotul se întoarse enervat spre Thorpe. Acesta zâmbi:

— Spune-le că-i Peter, singur şi neînarmat.

Pilotul repetă cuvintele lui Thorpe, pe un ton ursuz.

Operatorul radio replică:

— Vino la aterizare. Terminat.

— Recepţionat, terminat.

Pilotul comută pe frecvenţa firmei sale, apoi îi spuse lui Thorpe:

— Acum ştiu două case pe care să le evit.

— Şi eu.

Casa lui Van Dorn se vedea bine acum, lungă, albă, în stil colonial, acoperită cu scândură foarte impresionantă, dar nu atât de grandioasă pe cât era castelul inamicului său. Thorpe simţi intrând în cabină aerul mai cald de la sol şi mirosul florilor timpurii. Din piscina goală, dar luminată, doi oameni lansau rachete – ca servanţii unui aruncător de bombe, gândi Thorpe –, adăpostiţi pentru eventualitatea unui contraatac.

— Dacă ruşii ar reuşi să facă rost de un permis pirotehnic, îi spuse el pilotului, ar putea să tragă şi ei încoace.

— Mda, mormăi pilotul tulburat, şi eu, dacă aş avea elicopterul meu de asalt Cobra, i-aş putea spulbera pe bandiţi, ca şi pe nenorociţii ăştia.

— Amin, frate.

Elicopterul se imobiliză pe terenul de tenis.

3

Stanley Kuchik simţi cum sudoarea i se adună sub cămaşă. Se întrebă ce i-ar face ruşii dacă l-ar prinde aici, pe proprietatea lor. De ani de zile, elevii liceului din Glen Cove, aflat ceva mai jos de proprietatea ruşilor, pe Dosoris Lane, treceau prin faţa zidurilor şi portalurilor ameninţătoare, în drumul lor spre şcoală. Umbla vorba că existaseră cândva elevi care pătrunseseră pe teritoriul străin, dar aceştia aparţineau întotdeauna unui trecut pierdut în ceaţă. Faptul că acum însă, niciunul dintre ei, băiat sau fată, nu avusese curajul sau spiritul de aventură să sfideze batjocura acelor ziduri le crease un sentiment de neîmplinire.

Dar iată că apăruse omul potrivit, în persoana lui Stanley Kuchik. El urma să demonstreze astă-seară că, deşi nu era cel mai înalt din clasă, era cel mai viteaz. Zece amici de-ai săi îl văzuseră escaladând gardul dintre terenurile YMCA şi proprietatea ruşilor, şi apoi dispărând printre copaci. Misiunea era clară: să obţină o dovadă indubitabilă a pătrunderii sale pe teritoriul inamic şi să ajungă, înainte de zece, la întâlnirea de la pizzeria lui Sal. Ştia că, dacă rata, ar fi putut foarte bine să înceapă să-şi caute de lucru, fiindcă în liceu n-ar mai fi pus piciorul niciodată.

Stanley puse binoclul la ochi şi-l fixă pe clădirea masivă, aflată la vreo două sute de metri în faţa sa. Umbre purpurii întunecau terasa largă din partea de nord, dar în jurul casei se putea vedea încă forfotă. Câţiva bărbaţi şi femei şedeau în şezlonguri, şi cineva servea băuturi. Stanley şi-ar fi dorit să-i vadă pe toţi intraţi în casă.

Îşi verifică pumnalul de infanterist marin, asigurându-se că nu căzuse din teacă, apoi îşi trecu degetele peste vopseaua de camuflaj – de fapt, fardul de pleoape verde, al mamei sale, completat cu câteva trăsături de dermatograf maro. Machiajul era suficient de rezistent la intemperii,

chiar şi pe caniculă, atunci când transpiraţia era abundentă. Îmbrăcase uniforma de campanie, vărgată ca blana tigrului, pe care unchiul său Steve o purtase în Vietnam; tenişii negri, cu talpă groasă, erau ai lui.

Terminând batonul de Milky Way, înghesui ambalajul în buzunarul cu burduf şi scoase un Snickers. Deodată îngheţă. Pe aleea acoperită cu pietriş, care trecea la zece metri de locul unde se afla, doi bărbaţi veneau spre el.

Trase cu urechea, dar nu auzi să fie şi vreun câine şi răsuflă ceva mai liniştit. Chiar dacă ar fi fost descoperit, era în stare să-i întreacă la fugă. De regulă, făcea suta de iarzi în zece secunde, şi ştia că şi-ar fi putut îmbunătăţi recordul, dacă ar fi avut câţiva ruşi pe urme.

Stanley rămase nemişcat, urmărind, printre arbuştii care mărgineau aleea, cele două siluete. Îl recunoscu pe cel scund şi gras, cu ochii bulbucaţi: Broscoiul. Îl mai văzuse de câteva ori în oraş şi o dată pe plajă. Cu câţiva ani în urmă, acesta chiar vorbise în faţa clasei de boboci al lui Stanley. Era ataşat cultural, sau cam aşa ceva, şi vorbea o engleză destul de bună. Pe vremea când ruşii încă aveau acces la terenurile de tenis comunale, cei mai mulţi dintre ei de-abia catadicseau să-ţi arunce mingea dacă le-o cereai. În schimb, Broscoiul se ducea după minge cu paşi de raţă, rânjea binevoitor şi ţi-o pasa. Broscoiul era de treabă. Stanley încercă să-şi aducă aminte cum îl chema. Anzov, sau Androv, cam aşa ceva. Mda, Androv. Viktor Androv.

Celălalt era unul dintre băieţii spilcuiţi: părul pieptănat pe spate, un costum care părea vechiul costum al lui Stanley de la prima comuniune şi ochelari fumurii. Cu toate astea, tipul părea un dur. Probabil un killer, gândi Stanley.

Cei doi bărbaţi continuau să flecărească în ruseşte, şi Stanley reuşi să distingă cuvântul *amerikanski*, repetat la nesfârşit. Îşi schimbă puţin poziţia, deschise sacul de merinde şi scoase un aparat de fotografiat Minolta Pocket Autopak 470. Încadră personajele şi declanşă rapid de trei ori. Puse aparatul la loc în sac şi aşteptă un minut întreg

după ce ieşiră din raza lui vizuală, apoi luă poziţie de start. Trase cu urechea. Totul era liniştit.

Stanley sprintă peste o bucată de teren descoperit, lăsând în urmă circa cincizeci de metri în mai puţin de şase secunde. Plonjă într-o mică adâncitură a terenului, năpădită de buruieni, şi rămase nemişcat. Se simţea expus, dar alt adăpost nu mai exista. Căută microfoane, dar nu descoperi niciunul, deşi, după părerea lui, aici ar fi fost evident locul potrivit pentru aşa ceva. Pe măsură ce respectul lui pentru securitatea rusească scădea, i se amplifica spiritul de frondă. Mă rog, îşi zise, poate că securitatea lor *era* bună. Doar că nu-l luaseră în calcul pe Stanley Kuchik.

Stanley fusese impresionat de povestirile unchiului Steve despre cursurile de evadare pe care acesta le urmase în Panama. Unchiul îi dăduse vechile sale regulamente militare referitoare la infiltrare, la patrulele de recunoaştere şi la supravieţuire. Stanley prinsese tehnicile în mod natural, antrenându-se în pădurea din apropierea casei, ca şi cum instinctul de fiară s-ar fi trezit în el la vederea ilustraţiilor cu soldaţi care se strecurau printre tufişuri.

Trase cu ochiul peste marginea adânciturii. Rusnacii încă nu dădeau semne că ar avea de gând să intre în casă. Nici nu se aşteptase la asta. Afară era cald şi plăcut. Trebuia să treacă pe sub nasul lor.

Stanley ştia că azi ruşii sărbătoreau ceva. În curând, funcţionarii lor la ONU aveau să fie peste tot. În afara celor de pe terasă, văzuse deja cam o duzină, care se plimbau prin parc. Planificase totul din timp: ziua M minus şase, ziua M minus cinci… dar acum se gândi că poate fusese nesăbuit. De fapt, ţicnit.

Bine măcar că nu se vedea niciun copil. Uneori, rusnacii îşi aduceau şi copiii, iar puştii ar fi putut să-i dea bătăi de cap, fiindcă aveau obiceiul să bântuie pe câmp şi prin pădure. Auzise că, atunci când nu erau pe aici, erau duşi într-un soi de tabără, la câţiva kilometri, numită tabără de pionieri, ceva în genul taberelor de cercetaşi. Dar ar fi pus

pariu că ăştia, în loc să-şi vadă de jocuri de tabără, învăţau să spioneze.

Stanley se gândi un timp la toate acestea, apoi îşi aduse aminte de misiunea sa. Se târî înainte, spre capătul deschis al unui tub de scurgere care se vedea într-o denivelare bruscă a pajiştii. Aici, pământul răspândea un miros greu şi era acoperit cu vegetaţie de baltă şi cu rogoz. Era punctul cel mai îndepărtat de pe proprietatea ruşilor pe care cineva îl atinsese vreodată.

Stanley ezită, apoi se căţără spre gura tubului. Se înghesui, cu capul înainte, în pământul mocirlos şi începu să se târască în sus. Ştia că niciunul dintre colegii lui de clasă n-ar fi încăput în tub. Era încă unul din avantajele staturii lui mărunte.

Pe măsură ce se apropia de casă, observă că, la îmbinările conductei, îşi făcuseră loc rădăcini de salcie plângătoare. La început se folosi de ele ca să poată înainta mai rapid, dar, la un moment dat, rădăcinile deveniră atât de dese încât fu nevoit să le taie cu pumnalul. Se auzi un chiţcăit şi, undeva în faţă, văzu nişte ochişori roşii care-l priveau. Lovi cu mânerul cuţitului în peretele conductei şi mârâi:

— Cară-te! Pleacă de aici!

Inima îi bătea cu putere şi îşi simţi gura încleiată.

Stanley rămase nemişcat şi cântări situaţia. Între umerii lui şi pereţii conductei erau mai puţin de şapte centimetri de fiecare parte şi, deşi nu suferea de claustrofobie, începea să devină agitat. Dacă se înţepenea? Aerul fetid îi făcea greaţă, iar întunericul total îl înfiora. Resimţi chinuitor îngustimea locului şi, brusc, avu impulsul să se ridice, să alerge la aer. Corpul i se acoperi de sudoare şi începu să tremure. Se gândi să se întoarcă, dar se îndoia că s-ar fi putut strecura printre rădăcini cu picioarele înainte.

— Hai, boule, aici nu poţi să rămâi!

Îşi reluă mersul târâş şi ajunse într-un punct unde se întâlneau mai multe conducte. Privi puţul vertical care ieşea

la suprafaţă, vreo şase metri mai sus. Gura canalului era acoperită cu un grilaj metalic, prin care se vedeau licărind primele stele.

— Simplu!

Puse un genunchi în pământ, îşi scoase lanterna de la centură, o aprinse şi îndreptă fasciculul în sus. Văzu prima treaptă a scării metalice care ducea spre suprafaţă. Puse lanterna la loc, inspiră adânc şi începu să urce, punând o mână deasupra celeilalte, până atinse grilajul. Îl împinse, şi grilajul metalic trecu, hârşâind, peste rama de beton. Ascultă câteva secunde, apoi scoase capul şi privi în jur. La mai puţin de trei metri de el, un catarg alb ieşea din pământ. În vârful lui flutura drapelul purpuriu al URSS.

Catargul era împrejmuit cu un gard viu, ceva mai înalt de un metru. Stanley era ascuns de vegetaţie, dar nu şi pentru cineva care ar fi privit eventual de la etajele clădirii. Examină ferestrele primului etaj şi frontoanele de la etajul al doilea, dar nu văzu nimic. Ieşi din gura de canal şi se strecură, ghemuit, printre crengile târâtoare, până la baza stâlpului, apoi se lăsă pe spate. Îşi scoase pumnalul şi inspiră prelung. Ascultă.

Prin uşile pe jumătate deschise care duceau pe terasă se auzea muzică. Fără nicio legătură, se gândi că muzica era destul de proastă. Totuşi, noaptea era liniştită şi se întrebă dacă aveau să audă căderea steagului în momentul când frânghia va aluneca pe scripeţi. Apropie lama cuţitului de frânghie, dar ezită. Poate ar fi mai bine să plece dracului de aici. Privind însă steagul roşu, cu secerea şi ciocanul galbene şi cu steaua în cinci colţuri, care flutura sub o pală de vânt, decise că nu se putea întoarce fără el.

Deodată auzi un pocnet ca un foc de armă şi aproape că îşi pierdu controlul sfincterelor. Rămase întins în iarba umedă, aşteptând. Deasupra lui se auzi încă un pocnet, şi un snop de scântei – roşii, albe şi albastre – căzu ca o ploaie, în aer începură să ţâşnească alte artificii, şi Stanley râse încet. Nebunul de moş Van Dorn le-o servea iar

rusnacilor. Nu mai încăpea nicio îndoială în ce direcţie erau îndreptate privirile tuturor ruşilor. Secţionă fără probleme frânghia, care fu trasă printre scripeţi de greutatea steagului.

La început, drapelul plană lent deasupra lui, apoi crescu văzând cu ochii până ce îl acoperi pe Stanley în întregime. Era făcut dintr-un soi de ţesătură foarte uşoară. Băiatul se aşteptase la ceva mai greu. Steagul avea şi un miros ciudat. Dar, important era că îl avea.

Stanley nu mai pierdu timpul. Tăie legăturile, răsuci pânza ca pe o funie şi şi-o legă zdravăn în jurul taliei. Se strecură, printr-o deschizătură din gardul viu, spre partea opusă clădirii, şi se ridică în poziţie de start, gata să sprinteze nebuneşte peste pajişte. Atunci se aprinseră proiectoarele.

— O, Doamne!

Deşi prima regulă a patrulei spunea să nu te întorci *niciodată* pe drumul pe care ai venit, Stanley se întoarse şi se târî încet în canalizare. Trase grilajul deasupra lui şi începu să coboare repede.

— E bine… e bine! Ai avut noroc…!

După ce ajunse pe la jumătatea distanţei în puţul vertical, auzi o voce răcnind de sus:

— Opreşte-te! Stai! Tragem!

Un fascicul puternic lumină canalul, Stanley se lăsă să cadă pe ultimii trei metri şi ateriză pe fundul noroios. Se aruncă în gura unui canal orizontal în timp ce se auzea cum grilajul este dat la o parte.

— Sfântă Fecioară…

Îşi dădu seama că era în conducta care ducea spre casă. N-avea de-ales: trebuia să meargă înainte.

4

Pe Dosoris Lane circulaţia era ameninţată, şi pe bună dreptate, gândi Karl Roth. Era pe cale să se nască un incident internaţional, şi toată lumea voia să-l vadă, sau să ia parte la el. Făcu să înainteze câţiva paşi camioneta veche cu caroseria de scândură, apoi vorbi, cu o urmă de accent central-european:

— O să-ntârziem.

Maggie Roth, nevastă-sa, aruncă o privire în spate.

— Sper să nu se strice alimentele.

Avea şi ea un anume accent, pe care vecinii săi americani îl găseau fermecător de britanic, dar pe care londonezii l-ar fi identificat ca fiind evreiesc, din Wapping Lane.

Karl Roth încuviinţă din cap.

— E prea cald pentru un început de mai. Termometrul de bord al camionetei începuse să urce. La dracu'. De unde-or fi venind toate maşinile astea?

Maggie Roth răspunse:

— Sunt maşinile clasei muncitoare exploatate, Karl. Vin de la terenul de tenis, de la clubul de golf, de la clubul de iahting.

Râse:

— Iar Van Dorn joacă din nou o partidă de sfidare.

Karl Roth se încruntă:

— Androv a trimis vorbă că are o surpriză pentru noi, spuse el.

Maggie râse iar, dar fără veselie.

— Ar putea să ne facă surpriza şi să ne plătească blestematele alea de facturi la timp, ce zici?

Roth zâmbi nervos:

— Te rog să fi politicoasă cu el. Ne-a invitat să rămânem la un pahar. Azi e sărbătoare la ei.

Ea mormăi:

— Ar fi putut să ne invite să rămânem la toată petrecerea. Da' noi intrăm ca cerşetorii pe la intrarea servitorilor, şi stăm în bucătărie să mai dăm o mână de ajutor. Societatea fără clase, pe dracu'.

— Dacă am sta prea mult ar observa FBI-ul, oftă Roth exasperat.

— Au observat ei de mult venirile şi plecările *tale.* Precis că au ei ceva de gând. Îţi spun eu.

— Să nu spui asta! explodă el. Să nu-i pomeneşti nimic lui Androv.

— Nu-ţi face tu probleme pe chestia asta. Crezi că vreau să sfârşesc ca soţii Carpin...?

— Gura!

Camioneta mai înaintă câţiva paşi. Deodată, după ce desenă un arc în crepusculul tot mai întunecat, o rachetă explodă într-un evantai roşu, alb şi albastru de scântei, luminând cerul purpuriu. Mai mulţi dintre cei de pe drum ovaţionară, şi claxoanele începură să sune. Roth rânji ironic.

— Altă provocare. Asta a venit de la Van Dorn, porcul ăla reacţionar.

— *El* îşi plăteşte facturile, remarcă Maggie Roth. Da' de ce nu ne-a angajat la petrecerea lui, Karl? Puteam să facem faţă la amândouă. Van Dorn te place. Al dracului ce te mai guduri pe lângă el. Da, domnu' Van Dorn, nu, domnu' Van Dorn. Oricum, e *Van* Dorn, Karl. Poate că-şi dă el seama că-ţi cam bagi nasul când te duci acolo. Sau poate crede că pur şi simplu îi tragi clopotele vreuneia dintre fetele-n casă.

Râse:

— Dacă ar şti el cine eşti în realitate...

Karl Roth oftă din nou cu exasperare. Maggie trebuie să se controleze, gândi el. Mută camioneta cu câţiva paşi. În sus, pe drum, se puteau auzi acum strigăte furioase. Pe partea dreaptă erau parcate maşini de poliţie, iar pe stânga se vedeau porţile uriaşe din fier forjat, cu ornamente, ale

proprietăţii ruşilor. Intrarea era blocată de oameni cu pancarte şi poliţia încerca să menţină ordinea.

De pe locul său situat la o înălţime confortabilă, Roth putu să vadă mai multe limuzine care încercau să pătrundă spre poartă. Poliţiştii le opreau pe rând, verificându-le documentele.

— Altă hărţuială, spuse Roth.

— Unde-i talonul nostru? N-am chef de o nenorocită de amendă. *Noi* n-avem imunitate diplomatică.

— Acolo.. În torpedo. Doamne, ce porcărie!

Încă o rachetă se arcui înalt şi explodă în aer cu zgomot.

— Dl Van Dorn le ţinteşte aşa ca să explodeze deasupra ruşilor, chicoti Maggie Roth.

— De ce ţi se pare amuzant?

— Păi, este. Nu ţi se pare?

— Nu.

Rămase tăcută o vreme, apoi spuse:

— Îţi dar seama că în ultimele şase luni le-am adus destule alimente ca să reziste la un asediu îndelungat?

El nu replică, şi ea adăugă:

— Şi toate conservele alea. Bandiţii ăştia nu cumpără decât ce-i mai bun – ce-i mai proaspăt –, şi deodată vor cutii şi alimente uscate. Ei, Karl, despre ce crezi că-i vorba în cazul ăsta?

El nu răspunse nici acum. Ea continuă pe un ton aspru:

— Cerşetori nenorociţi, plănuiesc al treilea război mondial, asta fac. În cazul ăsta, Glen Cove e un loc sigur, nu-i aşa, Karl? Doar n-or să dea cu o bombă în oamenii lor, nu?

— Gura!

Ea se retrase într-o tăcere morocănoasă, apoi mormăi:

— Sper ca blestemata aia de maioneză să se fi stricat şi să facă toţi toxiinfecţie alimentară.

5

Stanley Kuchik zăcea pe spate în conducta care se curba în sus, cu braţele deasupra capului şi cu capul aplecat sub un grilaj metalic de neclintit. Îi dădură lacrimile.

— Tâmpit... cretin... Stanley, dobitocule...

Se uită la grilaj, singurul lucru care îl separa de pivniţa casei. Se gândi să se întoarcă, dar, dacă îl prindeau pe undeva pe jos, ar muri pe-acolo şi ar putrezi, şi duhoarea lui ar fi groaznică, iar ăştia ar chema un instalator, care ar veni cu un „şarpe”, şi... ooh!

Ştia că, probabil, ruşii îl aşteptau la ieşirea de jos, din rogoz, a canalizării, dar, după o vreme, aveau să-şi dea seama că a luat-o în partea opusă. În curând aveau să ajungă aici şi-l vor târî afară şi-l vor împuşca.

— Iisuse, Sfântă Fecioară şi Iosife...

De furie şi necaz îşi strânse mâinile şi bătu cu pumnii în grilaj, cu lacrimile curgându-i printre sughiţuri.

Auzi ceva ce semăna cu un clincănit aspru şi se opri. Mai încercă o dată să împingă grilajul, şi acesta se mişcă. Îşi încordă braţele şi împinse ca la aruncarea greutăţii, aruncând grilajul greu cu o forţă pe care nu şi-o cunoscuse. Grilajul căzu pe ciment, ceva mai încolo.

Înainte ca adrenalina să cedeze locul oboselii paralizante a muşchilor pe care o resimţea, Stanley se agăţă de marginile ieşirii, trăgând şi făcându-şi vânt în acelaşi timp, şi, ridicându-se, ieşi din canal, rostogolindu-se apoi pe podea.

Zăcu acolo, pe betonul vechi, câteva secunde, răsuflând adânc; îşi simţea muşchii tremurând şi zgâlţâia din tot corpul. Inspiră cu nesaţ şi se ridică, nesigur, pe picioare.

— Ei, n-a fost chiar atât de rău.

Stanley se scutură, îşi netezi hainele şi îşi verifică echipamentul. Toate erau la locul lor, inclusiv steagul, legat

strâns.

Privi rapid împrejur. Se afla în camera cazanelor. În cameră erau trei cazane uriaşe, trei rezervoarele apă caldă şi rezervoare de combustibil.

Deschise o uşă de lemn, confecţionată rudimentar, şi trecu într-o cameră neluminată. Găsi un întrerupător atârnat şi aprinse unicul bec. Privi în jur. Stive întregi de cutii umplute cu conserve acopereau pereţii, formând adevărate gondole în spaţiul imens.

— Doamne, ar putea hrăni o armată!

Aprinse lanterna şi păşi prin depozit, citind mărcile familiare, până ce ajunse la o uşă. Ascultă, dar nu auzi nimic. Deschise uşa şi intră într-o cameră plină, de sus până jos, cu fişiere din oţel. Alese unul, la întâmplare, şi trase un sertar, luminând cu lanterna etichetele scrise cu litere chirilice. Scoase un teanc de hârtii şi o privi atent pe prima.

— Afurisită limbă aiurită...

Îndesă tot teancul în sacul de merinde şi păşi mai departe.

Putea să vadă ferestrele subsolului, legate de exterior prin nişte puţuri, dar apărate de gratii dese. Ştia că trebuia să găsească o uşă care să ducă din pivniţă afară. Auzea vag muzică, voci şi râsete în camera de deasupra. Continuă să se învârtească prin camera în dezordine.

Lanterna scoase în evidenţă ceva aflat pe un perete; fixă fasciculul şi se îndreptă spre el. Plimbă fasciculul de lumină în toate părţile şi numără trei panouri electrice mari. Deschise unul dintre ele. Înăuntru erau două şiruri de siguranţe moderne. Toate erau marcate în ruseşte, ceea ce îl făcu pe Stanley să creadă că noul sistem nu fusese instalat de un electrician american. Scoase aparatul Minolta şi armă obiectivul pentru un prim-plan. Stând drept în faţa panoului, întinse şnurul aparatului ca să măsoare cincizeci de centimetri. Încadră panoul, rămase, nemişcat, închise ochii şi declanşă. Aparatul fulgeră. Se mută la celelalte

două panouri şi mai fotografie de două ori. Avea acum dovada că fusese chiar în casă.

Stanley răsuci lanterna şi descoperi ceva pe podea, la dreapta panourilor electrice. Se apropie rapid şi îngenunche. Era un generator mare, de fabricaţie americană, fixat în beton deasupra unei guri de scurgere. Nu funcţiona, şi Stanley presupuse că intra automat în funcţiune când se întrerupea curentul. Lumină peretele mai departe. În colţ se afla un rezervor uriaş de combustibil, probabil motorină, gândi el, pentru funcţionarea generatorului.

— Doamne, tipii ăştia se gândesc la toate!

Se ridică şi lumină împrejur, apoi traversă camera. Din pardoseală se ridica o pompă de puţ electrică, legată printr-o ţeavă de doi ţoli cu conducta principală de deasupra. Nici pompa nu funcţiona, şi Stanley îşi spuse că probabil intra în funcţiune o dată cu generatorul, sau dacă se oprea apa curentă. Se scărpină gânditor în cap.

— Hrană… combustibil… electricitate… apă… Chiar curve!... În stare de orice.

Începu din nou să umble.

Trecu printr-o deschizătură dintr-un perete de lemn şi ajunse într-o cameră plină cu mobilă de grădină şi unelte de grădinărit. Mătură pereţii cu lanterna şi descoperi, în sfârşit, nişte trepte din piatră, care duceau spre un chepeng.

— Gata, Stanley, e timpul să pleci acasă.

Trase zăvorul celor două uşi şi o împinse pe cea din stânga. Uşa se deschise scârţâind, şi Stanley ieşi în aerul rece al nopţii, în spatele unui chioşc de lemn.

Îşi găsi ultimul baton de ciocolată, un Cadbury cu migdale, foarte scump, dar care era preferinţa lui. Mestecă gânditor, examinând suta de metri de pajişte puternic luminată. Dincolo de pajişte era o lizieră deasă. Îşi termină ciocolata, îşi linse degetele şi buzele, apoi se ghemui pentru start. Aşteptă, privind şi ascultând, apoi inspiră adânc şi murmură:

— O.K., picioarelor, faceţi-vă datoria!

Ţâşni, repezindu-se cu toată viteza peste pajiştea deschisă, spre copaci. Mai avea mai puţin de cinci metri până la lizieră, când auzi un câine lătrând, apoi un mârâit.

— Stai! Stop!

— Sigur, mda, bun.

Se aruncă printre tufişuri, luând-o spre pădure.

Ajunse la o pantă aproape verticală şi o parcurse din trei salturi lungi.

În timp ce continua să alerge, crengile joase ale arţarilor îi biciuiau faţă şi mâinile şi simţi o tăietură deasupra ochiului drept. O crenguţă de pin îl zgârie peste gură, şi el îşi înăbuşi un strigăt de durere.

— Oh, futu-i!... Iisuse Hristoase, niciodată... niciodată...

Unul dintre lansatoarele lui Van Dorn trase, şi Stanley putu să vadă unde se afla, aşa că-şi schimbă puţin direcţia, îndreptându-se într-acolo.

Existau căi de ieşire de pe proprietatea ruşilor mai uşoare, dar casa lui Van Dorn era şansa cea mai apropiată şi, deci, cea mai bună. De fapt, singura lui şansă.

În drumul lui, arţarii şi stejarii lăsaseră loc laurilor şi rododendronilor şi îşi dădu seama că se apropie de graniţa teritoriului rus. Nimeri într-un ghem de sârmă ghimpată şi îşi sfâşie mâna.

— Iisuse Hristoase!

Luă cleştele de tăiat sârmă şi făcu o breşă, apoi păşi cu grijă prin ea. I se păru că vede în depărtare luminile de pe proprietatea lui Van Dorn.

Îi auzea pe ruşi strigând în urma lui. Şi câinii lătrând. Un zid scund din piatră îi tăie brusc calea, şi el îl escaladă din fugă, apoi încetini ca să-şi recapete suflul. Tehnic vorbind, trecuse de teritoriul neutru, o fâşie de teren nefolosită, care separa cele două proprietăţi. Ţara nimănui. Făcu câţiva paşi spre casa lui Van Dorn, dar simţi că tremură tot. O sudoare rece îi acoperea trupul şi îi era greaţă. Se aplecă şi dădu afară ceva ciocolată şi acid.

— Aaahh! Inspiră îndelung de câteva ori şi porni din nou, când alergând, când mergând la pas.

Auzi în spate un zgomot ca o împuşcătură şi se aplecă. Apoi, cerul fu luminat de o rachetă luminoasă. Ruşii folosiseră una de-a lor, fie accidental, fie deliberat, dar el era în afara cercului de lumină şi continuă să alerge. Se întrebă dacă lumina va atrage atenţia cuiva din tabăra sa. Dar el nu voia asta, voia numai să reuşească de unul singur şi să ajungă la întâlnirea de la pizzeria lui Sal.

Ajunse la un gard din bârne înalt de peste trei metri, terminat cu ţăruşi ascuţiţi în partea de sus. Hotarul proprietăţii lui Van Dorn. Stanley lovi gardul.

— Mama lui de zid al Berlinului... Doar şapte centimetri de lemn de cedru îl mai despărţeau de libertate.

Începu să meargă spre est, de-a lungul gardului. Văzu o ridicătură de teren în apropierea acestuia. Din vârful ei până în vârful gardului nu mai erau cei trei metri imposibili, ci numai doi - doi şi jumătate. Se întoarse spre proprietatea rusească pentru a-şi lua elan, apoi ţâşni spre mica ridicătură de teren. O semilună răsărise în depărtare, deasupra copacilor, aruncând o lumină palidă peste fâşia lungă şi îngustă de trecere. Stanley privi spre stânga şi văzu şase ruşi şi doi câini încercând să-i taie calea. Ştia că mai are un singur cartuş, dacă-l mai avea.

— Stop! Stai! Predă-te! strigă unul dintre ruşi.

— Pe mă-ta! ţipă Stanley spre el, dar pe un ton calm.

Ruşii dădură drumul câinilor, iar Stanley îşi adună ultima rezervă de energie şi viteză. Câinii plonjară după el, dar îl depăşiră, apoi se răsuciră şi se întoarseră. Stanley bătu din alergare pe movilă şi sări. În mişcarea sa ascendentă, se ciocni de gard, dar reuşi să se prindă cu braţele de partea de sus a ţăruşilor. Câinii săriră la el, şi unul îl apucă de un tenis. Se eliberă cu o lovitură de picior. Un rus strigă:

— Stai! Stai! Tragem!

— Las-o jos, că măcăne!

Se trase în sus, peste ţăruşii ascuţiţi, se lăsă să atârne

câteva secunde, apoi căzu la pământ, rostogolindu-se pe solul pietros. Solul american. Sfârşitul jocului.

Stanley se ridică, se întoarse şi începu să se îndepărteze de gard, râzând şi apoi plângând, iar în final urlând în lumina lunii şi dansând:

— Am reuşit! Am reuşit!

Sări în sus şi bătu din palme.

— Stanley eşti *cel mai bun*!

Îşi strânse steagul în jurul taliei şi începu să meargă grăbit, dar ceva îl făcu să-şi întoarcă privirea spre gard. Ţăruşii ascuţiţi se conturau pe cerul serii, iar deasupra celor pe care tocmai îi sărise, putu să vadă silueta luminată de lună a unui bărbat corpolent care trecea peste gard.

— O, nu! Nu poţi face asta! înapoi! Opreşte-te! Stai! *Niet*! *Niet*! Proprietate privată! America!

Stanley se întoarse şi începu să înainteze pe cât de repede îi permiteau picioarele ca de plumb.

Terenul era aici destul de descoperit, cu excepţia câtorva mesteceni şi arbuşti coniferi. Luna arunca umbre lungi peste pajiştea cu flori de câmp, şi Stanley încercă să rămână în umbră. Terenul se înclina, la început din, apoi mai brusc, până ce deveni aproape o stâncă.

— Ce dracu’?!…

Începu să alunece pe un fel de mâzgă. Argilă, argilă albă. Solul de pe Long Island era în majoritate plat şi curat, dar anumite zone de pe ţărmul de nord fuseseră formate de morena finală a gheţarilor din era glaciară, cam acum cincisprezece mii de ani, iar aici era o asemenea zonă. Şi îl încurca teribil. Erau bolovani instabili, pietriş şi această argilă ciudată, alunecoasă, care, îşi spuse Stanley, era ca rahatul de câine. Curând îşi dădu seama că alesese drumul greşit spre pajiştea largă a lui Van Dorn.

Îi auzi din nou, dar acum erau fără câini. Presupuse că se ajutaseră unii pe alţii să sară gardul. Oricum, erau cel puţin cinci. Cel mai mare cur-lat rămăsese cu câinii. Se întrebă ce-i mână înainte. El alerga să-şi salveze viaţa. Oare cu cât

erau plătiţi tipii ăştia?

Nu mai strigau după el, dar îi putea auzi păşind, nu în spatele lui, ci la vreo treizeci şi cinci de metri mai spre vest.

— Ticăloşilor!

Stanley îşi mobiliză ultimele forţe şi începu să sape trepte în argila elastică, zgâriind cu degetele.

— Îi dau în judecată. Îi spun lui Van Dorn... încalcă o proprietate americană. Câtă nesimţire...

Auzi zgomot de paşi pe partea de stâncă din stânga lui. Găsiseră o potecă şi se mişcau repede în sus.

— Oh...

Chiar sub el, la vreo patru-cinci metri mai jos pe stâncă, se auzi ceva, şi el se uită înapoi. În lumina lunii, văzu un rus care fusese plasat acolo ca să nu-l lase să scape dacă ar fi alunecat înapoi. Omul ţinea ceva ce arăta ca un pistol şi zâmbea spre Stanley; un zâmbet foarte hidos, gândi băiatul.

Stanley se agăţă de peretele pantei aproape verticale şi simţi cum îi dau lacrimile când îşi dădu seama că, după tot chinul, n-avea să reuşească.

6

Cu câteva maşini în urma furgonetei lui Karl Roth, o limuzină cenuşie, cu şofer, se strecura şi ea prin traficul de pe Dosoris Lane.

Katherine Kimberly, aşezată în spate, îl privi pe tânărul englez aflat la celălalt capăt al banchetei lungi. Marc Pembroke arăta indiscutabil bine, deşi într-un mod cam sinistru. Poseda tot farmecul şi buna creştere ale clasei sale, dar, totodată, şi cinismul şi indiferenţa afectată ale acesteia.

— Ar trebui să se mai elibereze puţin după ce trecem de casa ruşilor, observă ea.

Pembroke răspunse politicos:

— Mai bine că domnul O'Brien n-a venit cu noi. La vârsta lui, gripa poate duce la complicaţii.

— Are o răceală.

Katherine crezu că detectase în tonul lui ceva care sugera că Patrick O'Brien, partenerul principal al firmei de avocaţi la care era şi ea asociată, se eschivase pur şi simplu. Îl studie un moment pe Pembroke. Acesta era îmbrăcat într-un costum din flanel alb cu dunguliţe, o pălărie de pai cu boruri mari, cămaşă de mătase albă şi cravată roşie, tot de mătase, în garnitură cu batista din buzunarul de la piept. Purta pantofi sport, din piele albă cu negru. Ar fi putut, gândi Katherine, să fie mai bine în drum spre una din vilele dimprejur, pentru a interpreta un rol dintr-un film din anii '20. Nu credea că George Van Dorn va aprecia un asemenea filfizon. Totuşi, într-un mod greu de definit, Pembroke încă radia o masculinitate puternică. Ea continuă:

— Dl O'Brien este de obicei perfect sănătos. Anul trecut, de Întâi Mai, a sărit cu paraşuta din elicopter şi a aterizat pe terenul de tenis al lui George.

Zâmbi.

Pembroke se uită lung la femeia blondă. Era, într-adevăr, extrem de drăguţă. Purta o rochie simplă, mov, cu o croială fină, ce se potrivea de minune tenului său palid. Îşi dăduse jos sandalele, iar el observă că avea bătături la picioare şi îşi aduse aminte că era maratonistă amatoare.

Pembroke îi privi profilul. Era ceea ce în armată se numea o prezenţă impunătoare. Auzise că era o pledantă destul de bună şi asta era uşor de crezut.

Ea ridică privirea şi ochii li se întâlniră. Nu şi-i întoarse, sfielnic, aşa cum sunt învăţate femeile, ci îl privi fix, aşa cum o privea şi el. În cele din urmă, el spuse:

— Vrei să-ţi dau un pahar?

— Te rog.

Pembroke privi spre cei doi tineri atrăgători, aşezaţi pe strapontine cu faţa spre el. Joan Grenville era îmbrăcată în pantaloni albi şi o bluză bleumarin cu guler rulat. Soţul ei, Tom, purta un costum albastru de stradă, de tipul preferat la firma sa de avocatură, „O'Brien Kimberly şi Rose", pentru salariaţi. Pembroke, care nu era salariat, se întrebă dacă Tom Grenville avea de gând să se pună bine cu Van Dorn, unul dintre asociaţii principali ai firmei, şi să poarte chestia asta deprimantă tot weekend-ul.

— Vrea cineva un pahar? întrebă Pembroke.

Joan Grenville răspunse:

— Dacă daţi, eu iau.

Tom Grenville abordă un zâmbet forţat şi îi spuse lui Pembroke:

— Soţia mea înţelege numai dialectul din Manhattan.

— Chiar aşa?

— Prepar eu băuturile. Scotch la toată lumea? întrebă Grenville, făcându-şi de lucru la micul bar.

Joan Grenville i se adresă Katherinei, pe un ton iritat:

— Trebuia să plecăm cu elicopterul, cu Peter.

— Chiar şi cu elicopterul, Peter va reuşi fără îndoială să întârzie, răspunse Katherine.

Marc Pembroke îi zâmbi:

— Nu-i frumos să vorbeşti aşa despre logodnicul tău.

Katherine îşi dădu seama că fusese puţin prea sinceră şi că Pembroke îi aruncase o momeală.

— Adevărul e că eu ajung de obicei mai devreme şi pe urmă îl acuz pe el că întârzie, răspunse ea.

— Teoria relativităţii timpului, spuse Pembroke, a fost descoperită observând cum se aşteaptă bărbaţii şi femeile, unii pe alţii.

Nu, gândi Katherine, *nu momită, ci condusă,* iar ea n-avea de gând să se lase condusă de bărbatul acesta fermecător de abil.

— Şi temperatura e relativă. Bărbaţilor de obicei le e prea cald atunci când o femeie se simte bine. De ce nu-ţi scoţi haina? răspunse ea.

— Prefer să stau aşa.

Şi pe bună dreptate, îşi spuse ea, observând pistolul.

Limuzina mai înaintă câţiva paşi. Grenville împărţi băuturile.

— S-ar putea să fim singurii oameni din ţară care sărbătoresc – cum îi zice? – Ziua Loialităţii. E şi Ziua Legii, sau aşa ceva.

Grenville supse dintr-un cub de gheaţă.

— Ei, cei mai mulţi dintre noi, cei de la Van Dorn, vom fi jurişti, şi majoritatea suntem loiali, aşa că, probabil, e corect.

Muşcă din cubul de gheaţă. Joan avu un frison.

— Nu face asta. Doamne, ce weekend oribil o să fie. De ce se dă Van Dorn aşa în spectacol?

Se uită la Marc Pembroke, care zâmbi:

— Înţeleg că domnul Van Dorn nu pierde nicio ocazie ca să-şi incomodeze vecinii.

Joan Grenville îşi termină scotch-ul dintr-o înghiţitură şi spuse, fără să se adreseze cuiva anume:

— Are de gând să trâmbiţeze iar din difuzoare spre proprietatea lor? Doamne, mă apucă durerea de cap!

— Îţi poţi imagina ce durere de cap îi apucă pe *ei,* râse Tom Grenville.

— Mi se pare cam meschin, spuse Katherine. George se coboară făcând lucrurile astea.

Joan Grenville încuviinţă din cap:

— O s-o mai facă, nu-i aşa? De Ziua Comemorării, vreau să zic. Şi din nou, pe Patru Iulie. O, Tom, hai să nu fim în oraş. Nu pot să suport toate fluturările de steaguri, muzica de fanfară, artificiile şi mai ştiu eu ce. Zău că nu-i nicio distracţie.

Se întoarse din nou spre Pembroke.

— Englezii nu s-ar purta aşa, nu? Vreau să spun că voi sunteţi civilizaţi.

Pembroke îşi încrucişă picioarele şi se uită de aproape la Joan Grenville. Ea îl privi fix şi, pentru prima dată în acea seară, un zâmbet i se aşternu pe faţă. Menţinură contactul vizual câteva secunde, apoi Joan reluă:

— Vreau să spun, sunteţi civilizaţi sau nu?

Pembroke îşi frecă buza inferioară, apoi răspunse:

— Numai de curând. Rămâneţi până duminică?

Schimbarea bruscă a subiectului o prinse descoperită.

— Nu... Adică, da. Poate. Dar dumneata?

El încuviinţă din cap.

Tom Grenville părea să nu observe fluxul ce se crea între soţia sa şi englez, în timp ce-şi prepara încă o băutură. În fereastra maşinii oprite se auzi un ciocănit puternic şi Grenville coborî geamul. Un poliţist cu cască privi înăuntru şi întrebă:

— La Van Dorn sau la ruşi?

— La Van Dorn, răspunse Grenville. Ce, nu arătăm a capitalişti?

— Pentru mine toţi arătaţi la fel, amice. Ieşiţi pe acostament şi ocoliţi porcăria asta.

Grenville dădu instrucţiuni şoferului prin interfon şi limuzina ieşi din şirul de maşini, deplasându-se încet pe acostament.

Înainte de a trece pe lângă intrarea principală a proprietăţii ruseşti, depăşiră YMCA[2], ale cărei terenuri de tenis acoperite, ca şi alte câteva clădiri, făcuseră altădată parte din Killenworth.

— Aici şi-a stabilit FBI-ul comandamentul, îi spuse Grenville soţiei lui. CIA foloseşte Azilul Glengariff, mai sus.

— Ce-mi pasă? replică Joan.

— De unde ştii? întrebă Marc Pembroke.

— Înţelepciunea locală.

Limuzina trecu pe lângă porţile principale ale proprietăţii ruseşti, mergând foarte încet printre maşinile şi motocicletele poliţiştilor. Katherine aprecie că erau peste o sută de oameni care demonstrau, conduşi de primarul din Glen Cove, Dominic Parioli, care ţinea în mână un megafon uriaş şi purta un joben în culorile Unchiului Sam.

Tom Grenville arătă cu capul spre demonstranţi.

— Cam un sfert din ei sunt agenţi ai FBI, câţiva de la CIA, plus agenţi incognito de la poliţia districtului şi a statului. Ca să nu mai vorbesc de unul sau doi spioni KGB. Dacă nu erau agenţi dubli, Parioli n-ar fi putut aduna zece oameni, chicoti el încet.

Demonstranţii începură să cânte „America”, poliţiştii se străduiau să descongestioneze circulaţia, iar deasupra explodau artificii.

În depărtare, puteau fi auzite acum difuzoarele lui Van Dom, trâmbiţând şi ele „America”.

Un grup separat de demonstranţi, format din membri ai Ligii pentru Apărarea Evreilor şi din emigranţi evrei sovietici, striga lozinci antisovietice, în ruseşte, printr-un megafon îndreptat spre reşedinţă. Un grup de elevi de la liceul din localitate zădăra prin gard câţiva ruşi în uniforme de culoare închisă.

— Mă rog lui Dumnezeu să se calmeze cu toţii. Treaba asta mă sperie, vorbi într-un târziu Joan Grenville.

---

2 Young Men Christian Association – Asociaţia Tinerilor Creştini din localitate

Soţul ei replică:

— Trecem imediat de ei.

— Am impresia că Joan vorbea într-un sens mai larg, răspunse Katherine. Şi pe mine mă sperie toate astea.

Pembroke aprobă din cap şi-şi puse paharul pe bar.

— Cred că aud tobe de război, spuse el.

7

Stanley Kuchik se agăţase de stânca abruptă. Nu credea că ar mai fi putut să se caţere nici măcar un centimetru, dar refuza să se lase să alunece în braţele rusului care aştepta dedesubt. Auzi deasupra lui zgomot de paşi. Inspiră adânc şi continuă să se agaţe de panta alunecoasă, aproape fără să-şi dea seama ce face.

Deodată, se rostogoli pe poteca îngustă. Trecură câteva secunde până realiză unde se afla şi fu în stare să se orienteze. Primul lucru pe care-l văzu fură picioarele. Picioare venind în sus, pe potecă, spre el şi picioare venind în jos, pe potecă, spre el. Era prins în capcană. Se întrebă ce aveau să-i facă.

O voce spuse:

— Ce dracu’ cauţi aici? Asta-i proprietate privată.

Stanley începu să răspundă, pe urmă îşi dădu seama că individul vorbise într-o engleză americană autentică. Un bărbat din josul potecii răspunse pe nerăsuflate:

— Noi urmărim acest hoţ. El fură de la noi.

— Ce dracu’ a furat? întrebă americanul.

Stanley se ridică de la pământ şi rămase şezând. Doi bărbaţi, americani, stăteau la vreun metru şi jumătate în stânga lui pe poteca îngustă. Patru ruşi stăteau, în şir indian, la vreo trei metri în dreapta lui, în josul potecii. Primul, un bărbat tânăr, solid, îmbrăcat într-o uniformă maro, vorbi furios.

— Fură steag. Spionează pe proprietate diplomatică.

— Ei, rahat! Spionează pe mă-sa. Voi n-aveţi altceva în cap decât spioni.

— El are steag. Vezi?

Stanley duse instinctiv o mână spre steagul înnodat în jurul taliei. Cealaltă mână i se îndreptă spre cuţit.

Americanul care purta discuţia răspunse brutal:

— Nu văd niciun steag.

Stanley privi spre american. Era îmbrăcat în costum şi era cam în vârstă, cu părul alb şi maxilare puternice. Stanley se gândi că ar fi putut fi chiar Van Dorn. O vreme nu mai vorbi şi nu se mai mişcă nimeni. Stanley reuşi să apuce mânerul cuţitului.

Al doilea american, un tânăr blond, în costum alb, se strecură pe lângă bărbatul în vârstă şi îngenunche lângă Stanley.

— Bună. Pe mine mă cheamă Marc, dar pe tine? rosti el.

Stanley îl privi lung. Ăsta nu mai era american. Poate englez.

— Stanley, răspunse el.

— Stanley, dar eşti echipat formidabil.

Stanley se uită la englez de sus în jos şi îi veni să spună „Ia uite cine vorbeşte!”, dar răspunse:

— Camuflaj.

— Asta văd şi eu. Doar faţa ta nu-i verde de la natură, nu? Cu tine-i totul în regulă?

— Cred că da.

— Bine, nu-ţi fie frică. Acum eşti în siguranţă.

Stanley se uită la efectivele mai mari ale inşilor şi dădu din cap cu îndoială.

— Au pistoale, spuse el.

Marc Pembroke încuviinţă din cap şi şopti:

— Sunt sigur că au. Aşa că, lasă cuţitul ăla. N-o să ajute la nimic, ştii asta. O să trebuiască să-i ducem cu vorba ca să ieşim din afacerea asta.

Stanley făcu ce i se ceruse.

Pembroke spuse, pe un ton normal:

— Chestia aia din jurul mijlocului e un steag rusesc? şi zâmbi uşor.

Băiatul confirmă din cap.

— De unde-l ai, Stanley?

— De pe catargul lor.

— Nu mai spune, se lărgi zâmbetul lui Pembroke.

Bărbatul mai vârstnic se apropie şi spuse pe un ton aspru:

— L-ai furat tu de pe catarg?

— Da, domnule.

— Băiete, ai destui ani ca să poţi bea? Îţi dau de băut.

— Nu, domnule. Vă mulţumesc.

Conducătorul ruşilor vorbi nerăbdător:

— Noi luăm steag. Noi anunţăm FBI. Aceasta delict federal.

Van Dorn întinse mâna în jos şi-l ajută pe Stanley să se ridice.

— E la voia ta, băiete. Vrei să păstrezi steagul?

Stanley păru surprins că avea un cuvânt de spus în problemă.

— Păi... eu...

— Adevărul e că nu poate să-l păstreze, George, îi spuse Pembroke încet lui Van Dorn.

— De ce nu? mugi Van Dorn. L-a furat. E al lui. Asta-i regula capitalismului american.

Van Dorn râse de stupiditatea pe care o spusese. Pembroke păru enervat.

— Nu fi tâmpit, George. Ce-i destul, e destul. Acum fi un bun vecin.

— Îi bag în mă-sa.

Îşi frecă gânditor maxilarul puternic, apoi spuse:

— Totuşi, ştii ce? Vă arăt eu la toţi cum e cu comunismul. Dă-mi cuţitul, băiete! O să tăiem blestematul de steag în şapte şi o să dăm fiecăruia o bucată, să se şteargă cu ea la cur.

Izbucni în râs.

Stanley îşi lăsă cuţitul în pace. Bătrânul Van Dorn, gândi el, era un tip ciudat. Privi spre grupul ruşilor, care păreau că se apropiaseră. Îi părură destul de furioşi, de parcă ar fi avut de gând să facă ceva. Stanley ar fi dorit ca Van Dorn să tacă şi să-l lase pe englez să discute.

Van Dorn le spuse ruşilor:

— Îmi încălcaţi proprietatea. Înţelegeţi că în ţara asta avem şi proprietate privată? Căraţi-vă!

Rusul înalt, din faţă, făcu un pas înainte şi clătină din cap:

— Noi luăm steag. Ţinem băiat aici. Sunăm FBI.

— Încercaţi, spuse Van Dorn.

Se aşternu tăcerea. Apoi, Marc Pembroke deznodă steagul şi îl trase de pe mijlocul lui Stanley.

— Regret, flăcăule, dar e al lor.

Pembroke făcu un gest ca şi cum ar fi vrut să-l arunce, dar rămase cu steagul în mâna întinsă. Rusul cel înalt, în uniformă, urcă poteca îngustă şi se opri la câţiva paşi de Stanley, privindu-l lung.

Stanley se uită şi el lung şi observă că uniforma rusului era zdrenţuită, murdară şi plină de scaieţi. Zâmbi.

Rusul smulse steagul din mâna lui Pembroke, trăgându-l astfel încât pânza şterse faţa lui Stanley. Pembroke îl trase pe băiat înapoi.

— În regulă, incidentul e închis. A fost doar o ştrengărie. Avem noi grijă să-l pedepsim pe băiat.

Rusul cel înalt păru să prindă curaj:

— Noi aşteptăm aici. Băiat stă aici. Noi chemăm FBI.

Pembroke clătină din cap.

— Noi plecăm, băieţi. Cu băiatul. Îmi cer scuze în numele cetăţenilor din Glen Cove, al poporului american şi al guvernului Majestăţii Sale. Acum, plecaţi.

Van Dorn, care, lucru neobişnuit, fusese tăcut, adăugă pe un ton scăzut, ameninţător:

— Plecaţi de pe proprietatea mea!

Ridică ambele braţe şi aţinti un revolver uriaş, cu ţeavă lungă, spre rusul cel înalt. Trase cocoşul.

— Data viitoare... dacă mai săriţi o dată gardul ăla... să vă aduceţi şi cioclii cu voi. Aveţi zece secunde să faceţi stânga-mprejur. Nouă, opt...

Nu se mişcă nimeni. Apoi, rusul cel înalt îi spuse lui Van Dorn:

— Porc capitalist!

— Şapte, şase…

Van Dorn trase. Toţi se aruncară la pământ, în afară de Van Dorn. Ecoul focului de pistol se risipi şi liniştea nopţii fu înstăpânită.

Pembroke se ridică în genunchi, cu un pistol în mână, în timp ce cu cealaltă mână îl apăsa pe Stanley la pământ.

— Doar un avertisment, spuse Van Dorn. Mişcaţi-vă!

Cei patru ruşi se ridicară în picioare şi făcură un stânga-mprejur rapid. Începură să bâjbâie în jos, pe poteca îngustă. Van Dorn coborî pistolul, apoi îl puse într-un toc mare, sub haină.

— Cretinii ăştia nu trebuie lăsaţi să te calce pe picior.

Pembroke îşi puse şi el pistolul în toc şi îl ajută pe Stanley să se ridice. Băiatul era vizibil mişcat, dar părea să-l aprobe din cap pe Van Dorn.

Pembroke se arătă exasperat.

— Şi tu drept cine te crezi? Un comando? îl întrebă aspru pe Stanley.

Acesta mormăi ceva, ursuz. Pe măsură ce şocul se risipea, el se simţea deja păcălit şi furios.

Van Dorn îşi frecă fălcile lăsate şi-i spuse vesel:

— Hei, am eu un steag rusesc. Îl vrei tu?

Stanley făcu ochii mari.

— Sigur.

Făcu o pauză, apoi spuse:

— De unde-l aveţi?

Van Dorn râse.

— De pe Elba. Germania, 1945. L-am primit în dar. N-am făcut nicio trăsnaie ca să pun mâna pe el. Cred că-l meriţi. Hai, să-ţi dau o cola, ceva, şi să te cureţi înainte de a te duce acasă.

Începură să urce poteca.

— Locuieşti prin apropiere? întrebă Van Dorn.

— Mda.

Stanley se simţea mult mai bine. Îşi aduse aminte de

fotografii şi de dosarul rusesc din sacul de merinde. Şi dacă Van Dorn i-ar da steagul, ar putea să se laude cu el... dar poate că ar ieşi o poveste şi mai bună din ce se întâmplase cu adevărat. Va trebui să se gândească la asta.

— Faci des chestii d-astea? întrebă Pembroke. Adică, să intri pe proprietatea lor?

Stanley răspunse prudent:

— Am sărit gardul de câteva ori, dar n-am ajuns niciodată atât de aproape de clădire.

— Dacă n-am fi auzit atâta vânzoleală – câini şi strigăte – acum ai fi chiar *în* clădirea aia, comentă Van Dorn.

Stanley nu credea că ei ar fi putut să audă ceva de la o distanţă atât de mare, mai ales cu toată afurisita aia de muzică.

Ajunseră în vârful pantei şi începură să traverseze o pajişte deschisă, plată, având într-un capăt nişte gradene în trepte.

— Asta-i terenul de polo, spuse Van Dorn. Dar, am impresia că ştii, nu-i aşa? Nu eşti tu individul care-mi fură roşiile, nu?

— Nu, domnule.

Stanley privi peste terenul de polo. De fiecare parte a gradenelor erau doi stâlpi înalţi, iar pe fiecare stâlp era fixat un megafon. Megafoanele erau acum tăcute şi Stanley se întrebă dacă acestea nu ascundeau cumva microfoane direcţionale, îndreptate spre proprietatea ruşilor. Poate că aşa aflaseră ce se întâmplase. Pe latura opusă a pajiştii, văzu clădirea mare, viu luminată.

Van Dorn se trase din nou de fălci, apoi întrebă:

— Ei, ţi-ar plăcea să lucrezi câte ceva la mine? Sâmbăta, după şcoală. Plătesc bine.

— Desigur.

— Am putea să mai discutăm despre aventurile tale.

Stanley ezită, apoi spuse:

— Cred că e-n regulă.

Van Dorn îşi puse braţul greoi pe umerii lui Stanley.

— Cum ai ajuns aşa de aproape? Vreau să spun, de clădire.

— Canalul de scurgere.

Van Dorn dădu gânditor din cap.

— N-ai intrat în casă, nu? întrebă el cu un zâmbet.

La început, Stanley nu răspunse, apoi zise:

— Cred că aş putea.

Sprâncenele lui Van Dorn se ridicară.

— Ce ai în sacu ăla? întrebă Pembroke.

— Lucruri.

Mai merseră o bucată, apropiindu-se de casă, şi Stanley putu să vadă că petrecerea era în toi.

— Ce fel de lucruri? întrebă Pembroke.

— Ştiţi dumneavoastră, pentru patrulă.

— Ce-s alea lucruri pentru patrulă, flăcău?

— Ştiţi dumneavoastră. Vopsea de camuflaj, lanternă, aparat de fotografiat, dulciuri, hărţi. De-astea.

Van Dorn se opri din mers. Îl privi pe Marc Pembroke, care se uită la el. Van Dorn făcu un semn uşor cu capul.

Pembroke clătină din cap.

Van Dorn înclină din nou capul, foarte ferm.

Stanley îi urmărea. Avu senzaţia ciudată că nu văzuse pentru ultima oară proprietatea rusească.

CARTEA A DOUA
SCRISOAREA WINGATE

8

Katherine Kimberly citi:

„Dragă dră Kimberly,

S-a petrecut un incident ciudat şi, poate, rău-prevestitor, care mă îndeamnă să-ţi scriu. După cum probabil ştii, defunctul dumitale tată, Henry, a fost încartiruit aici, la Brompton Hall, în timpul războiului. După moartea lui, un ofiţer american a venit după efectele lui personale. Ofiţerul a insistat foarte mult să recupereze tot ce aparţinuse tatălui dumitale. Aceasta, presupun, nu atât din vreo consideraţie sentimentală pentru familia maiorului Kimberly, cât din motive de securitate, tatăl dumitale, cum sunt sigură că ştii, fiind implicat într-o activitate de informaţii de o natură foarte delicată”.

Colonelul Randolph Carbury îşi mângâie gânditor mustaţa albă, privind-o pe femeia atrăgătoare care şedea la biroul său. Era, gândi el, un specimen american remarcabil; spre patruzeci de ani, din câte ştia, dar arătând mai aproape de treizeci. Avea părul lung, blond deschis, iar tenul palid îi era pistruiat uşor de soarele de primăvară. Auzise că este alergătoare şi putea să-şi dea seama că era aşa după linia elegantă a trupului şi după picioarele frumoase.

Ridică ochii de pe scrisoare şi întâlni privirea englezului care stătea în fata ei.

El arătă cu capul spre scrisoare:

— Te rog să continui.

Katherine privi antetul scrisorii, imprimat în auriu: Lady Eleanor Wingate, Brompton Hall, Tongate, Kent. Scrisoarea era scrisă cu cerneală neagră, cu un scris pe care Katherine îl considera aproape de perfecţiunea caligrafică.

Ridică privirea spre Carbury. Avea o mină întunecată, aproape posomorită.

— Bei un pahar? Arătă o măsuţă şi Carbury se ridică fără un cuvânt şi se duse într-acolo. Ea continuă să citească:

„Am făcut tot ce se putea face în acele condiţii, dar Brompton Hall este o casă destul de mare şi personalul de care dispuneam era insuficient pentru a căuta cu meticulozitate prin toate locurile unde cineva de meseria tatălui dumitale ar putea pune în siguranţă documente delicate.

Poate ai înţeles unde duc toate astea. Acum câteva zile, strângeam pentru a elibera Brompton Hall în vederea cedării acestuia noilor proprietari. Într-un dulăpaş din camera în care păstrăm arhiva familiei, era un colet învelit în muşama, care s-a dovedit a conţine o cutie de mesagerie specifică armatei Statelor Unite. Nepotul meu, Charles, care supraveghea activitatea, mi-a adus-o imediat.

În cutie erau hârtii bine conservate, în majoritate cifruri şi altele de genul ăsta, lipsite de-acum de importanţă, cred. Erau, de asemenea, scrisori legate într-un teanc. Par a fi câteva bileţele foarte mişcătoare de la sora dumitale, Ann, care avea pe atunci cam cinci ani. Era şi un obiect de interes imediat: o agendă încuiată.

După puţină chibzuinţă, am hotărât să deschid încuietoarea, ca să mă asigur că era agenda tatălui dumitale şi, dacă era, să stabilesc că nu conţinea nimic dureros de citit pentru dumneata. După cum a reieşit, sunt unele referiri la mine şi la mama dumitale. Dar, am hotărât să nu elimin niciuna dintre ele. Eşti suficient de matură ca să înţelegi iubirea, singurătatea şi războiul.

În orice caz, cea mai mare parte a conţinutului agendei nu este de natură personală. Sunt pagini cu note care, cred eu, ar trebui aduse la cunoştinţa dumitale şi a guvernului dumitale”.

Katherine se întrerupse din citit. Asta le întrecea pe toate, gândi ea. Deşi nu era ceva cu totul neaşteptat. Eleanor Wingate era un nume pe care şi-l amintea vag din

copilărie, cu toate că nu putea rememora contextul. Acum, amintirea şi contextul erau mai clare. Şi nici vizita lui Randolph Carbury nu fusese neaşteptată, deşi, cu cincisprezece minute în urmă, acesta îi era total necunoscut. Ştiuse că într-o bună zi, Carbury, sau altul ca el, va apărea pe neaşteptate. Era inevitabil ca fantoma tatălui ei să ajungă până la ea. Citi mai departe:

„Împrejurările decesului tatălui dumitale la Berlin au fost, cred eu, foarte misterioase, el murind la câteva zile după sfârşitul războiului. N-am crezut niciodată prea mult în versiunea oficială asupra celor întâmplate. De altfel, tatăl dumitale mi-a spus odată: «Eleanor, dacă am să mor fără ca cel puţin o duzină de martori credibili să poată depune mărturie că am murit din cauze absolut naturale, vei şti că, până la urmă, ruşii au ajuns la mine».

Am răspuns: «Henry, vrei să spui nemţii». La care el mi-a răspuns: «Nu, vreau să spun nemernicii şi asasinii de aliaţi ai noştri».

Şi a mai fost ceva. Ofiţerul american care a venit după efectele lui Henry – nu mi-au plăcut nici comportarea, nici aspectul lui. De ce a venit *singur* să cerceteze casa asta mare şi să-mi folosească personalul pentru treaba asta obositoare? De ce a venit un alt ofiţer a doua zi, cu aceeaşi misiune? Acest al doilea ofiţer părea să nu creadă că mai venise cineva înainte. Spunea că Armata aflase despre moartea lui Henry numai cu câteva ore mai devreme.

În momentele acelea eram prea copleşită de durere ca să înţeleg ceva din toate astea, dar, câteva săptămâni mai târziu, am încercat să pun întrebări. Oricum, era încă în vigoare securitatea de război şi nu puteam avea nicio speranţă.

Mă rog, agenda tatălui dumitale clarifică o mulţime de lucruri”.

Katherine se uită la Carbury şi spuse încet:

— Talbot?

Ochii lui Carbury se măriră uşor.

— Da, Talbot şi Wolfbane. Nu mi-am dat seama că ştiai. *Cât* ştii?

— Nu suficient.

Întoarse fila scrisorii şi continuă:

„Vederea lucrurilor lui Henry în cutia de mesagerie mi-a readus în memorie multe amintiri şi mi-a trezit un vechi sentiment de vină – nu faţă de relaţia noastră, care era nevinovată (soţul meu murise în Malta la începutul războiului, iar mama dumitale era pe cale de a divorţa de Henry pentru un birocrat din Washington), ci vina de a nu fi luat legătura vreodată cu dumneata pentru a-ţi povesti despre părţile bune ale tatălui dumitale, care a fost un bărbat remarcabil.

În sfârşit, n-ar mai fi prea multe de spus. Eu plec la Londra, să locuiesc cu nepotul meu, Charles Brook.

Aceste ultime câteva săptămâni au fost cam ciudate – şi totodată, cam triste –, împachetarea la Brompton Hall, hârtiile tatălui dumitale, trezirea amintirilor despre cele mai bune şi cele mai rele vremuri.

Dar, scopul acestei scrisori este de a te pune în temă despre cutia de mesagerie şi, mai ales, despre agendă, care conţine nume de oameni ce s-ar putea să lucreze încă pentru guvernul ţării dumitale, sau care au situaţii înalte în societatea americană, şi pe care îi menţionează într-un mod ce prevesteşte, mă tem, cele mai grave consecinţe pentru ţara dumitale şi pentru noi toţi. Cel puţin, unul dintre cei menţionaţi este o persoană bine cunoscută din anturajul Preşedintelui vostru.

Această scrisoare îţi va parveni printr-un prieten de încredere, Randolph Carbury. Sper ca el să te găsească la firma de avocatură la care, după cum mi-a spus, eşti asociată. Colonelul Carbury este un vechi lucrător în informaţiile militare şi un excelent judecător de situaţii şi de oameni. Dacă va fi de părere că dumneata eşti aceea care ar trebui să primească agenda, el va aranja cu dumneata modul de livrare a acesteia.

Primul meu gând a fost să pun aceste hârtii la dispoziţia guvernului meu, sau a guvernului dumitale, sau a ambelor simultan, sub formă de fotocopii. Dar părerea lui Randolph, cu care sunt de acord, este că materialul ar putea să cadă chiar în mâinile celor vizaţi.

«O'Brien, Kimberly şi Rose» a fost, bineînţeles, firma tatălui dumitale, şi mulţi dintre ofiţerii de informaţii ai OSS-ului care au stat la Brompton Hall erau şi ei asociaţi la această această firmă. Dacă nu sunt imprudentă, colonelul Carbury spune că firma încă are legături cu cercurile informative de aici şi din America.

Mi-a mai spus că şi sora dumitale, Ann, este legată într-un fel de serviciile americane de informaţii. Poate ar trebui să îi arăţi ei agenda, sau unor oameni de încredere de la firma dumitale, în vederea unei evaluări critice. Mă rog ca lucrurile să nu fie atât de grave şi de rău augur cum par, deşi sunt aproape sigură – şi speriată – că aşa sunt.

Cu cele mai bune urări,
(semnat) Eleanor Wingate"

Katherine rămase tăcută un timp, apoi întrebă:

— De ce nu te-ai dus direct la sora mea?

— Nu-i prea uşor de găsit, nu?

— Nu, nu e.

— Dacă e de ales, aş prefera să tratez cu dumneata.

— De ce?

— Pentru că, aşa cum spunea lady Wingate şi cum ştim amândoi, firma dumitale este interesată mai mult decât dintr-o simplă nostalgie de afaceri de genul ăsta. Acum e în mâinile dumitale. Difuzează informaţia cum crezi de cuviinţă, dar te rog să fi precaută.

— Să-l rog pe domnul O'Brien să ne ţină companie?

— Mai bine nu.

— De ce nu?

— Aproape toţi cei din vremea aceea şi din această

profesie suntem automat suspecţi. Inclusiv eu, desigur.

Katherine se ridică şi privi pe fereastra biroului ei de la etajul 44 al clădirii de pe Fifth Avenue. Pe celălalt trotuar, zidurile cenuşii, dantelate, ale catedralei St. Patrick se întindeau sub forma unei cruci latine. În cafeneaua de jos, cele vreo două duzini de mese erau libere. Era o după-amiază de mai neobişnuit de umedă şi închisă, o zi cu pânze de vapori cenuşii şi umbre cenuşii prelungi.

Colonelul Carbury se ridică şi îi urmări privirea.

— Priveliştea s-a modificat considerabil de pe vremea când aici erau birourile Coordonării Securităţii Britanice. Ultima oară am stat aici, chiar în faţa aceste ferestre, în 1945. Şi totuşi, ştii, reperele principale au rămas – Waldorf, Saks, St. Patrick, St. Regis – şi îmi închipui că suntem iar în 1945, şi mă văd pe mine însumi acolo jos, un bărbat mai tânăr traversând în fugă bulevardul…

Se întoarse cu spatele la fereastră.

— Mă văd din nou în acest birou, cu asociaţii mei americani – generalul Donovan, fraţii Dulles, Clare Boothe Luce şi patronul dumitale, Patrick O’Brien, care nu ajungea niciodată la o adunare fără câteva sticle de alcool „eliberat”. La început, vin algerian, apoi un Corvo din Sicilia şi, în sfârşit, şampanie… L-am cunoscut pe tatăl dumitale aici, într-o duminică. Era cu o fetiţă, dar trebuie să fi fost sora dumitale, Ann. Dumneata trebuie să fi fost foarte mică.

— Da, sora mea, spuse Katherine.

Carbury dădu din cap. Îşi plimbă privirea peste un perete pe care erau atârnate fotografii alb-negru, din altă epocă.

— Ce flăcăi şi fete, puri şi bravi, eram! Ce război a fost! Ce vremuri! Îi aruncă o privire Katherinei.

— A fost, dră Kimberly, poate unicul moment din istorie când cei mai buni şi mai strălucitţi erau în guvern, uniţi în scop, fără deosebire de clasă sau de culoare politică… sau cel puţin aşa credeam.

Katherine asculta evocările lui Carbury, ştiind că acesta nu se abătea de la scopul pe care-l urmărea, numai că

acum alesese o cale mai lungă pentru a-l atinge.

Carbury o privi drept în faţă.

— Trecutul revine şi ne bântuie, fiindcă a fost un trecut imperfect, o fundaţie şubredă pe care am clădit foarte mult.

Katherine plecă de lângă fereastră.

— Ai agenda tatălui meu?

Colonelul Carbury veni spre mijlocul încăperii.

— Nu la mine. Acum n-am adus decât scrisoarea.

Arătă cu capul spre cele trei file de hârtie velină, de culoare crem, de pe biroul Katherinei. Ochii li se întâlniră, şi el păru să-i aprecieze prudenţa. Vorbi încet:

— După cum ştii, nu e o pură întâmplare că firma de avocatură „O'Brien, Kimberly şi Rose" ocupă aceleaşi birouri pe care le-au ocupat oamenii mei în timpul războiului. A fost, cred, hotărârea lui Patrick O'Brien de a-şi muta firma aici. Nostalgie, continuitate… Karma, dacă vrei.

Zâmbi:

— Am stat o vreme în India.

Carbury păru deodată obosit şi se aşeză din nou pe scaunul din faţa biroului.

— Îmi dar voie?

Îşi aprinse o ţigară şi privi fumul ridicându-se spre tavan.

— E greu de explicat pentru cineva atât de tânăr ce minunate erau clădirile astea în 1940. Stil futurist, aer condiţionat, ascensoare rapide, restaurante cu mâncare bună. Noi, englezii, ne respectam, nu te mint. Dar, de fapt, nu prea ne distram, fiindcă ştiam toţi, dureros de bine, prin ce trecea insula noastră.

— Cred că înţeleg ce spui.

Carbury dădu din cap, absent.

— Şi totuşi, ştiam că misiunea noastră în America era cea mai importantă contribuţie individuală la efortul de război. Veniserăm la New York, peste o mie, să ducem un alt fel de război.

Cuprinse cu privirea biroul spaţios, ca şi cum ar fi încercat să-şi reamintească cum arăta pe atunci.

— De fapt, trebuia să aducem America în război. Să adunăm bani şi arme, să strângem informaţii, să influenţăm, să pledăm, să cerşim... O cam luasem razna. Unii ne spuneau războinicii whisky-ului. Presupun că beam cam prea mult..

Dădu din umeri.

— Istoria a consemnat contribuţia voastră, spuse Katherine.

— Da, de curând. Am trăit destul ca s-o văd. Dar cei mai mulţi n-au mai apucat să vadă asta. E natura muncii clandestine.

Îşi stinse ţigara.

— E un mod solitar şi lipsit de satisfacţii de a-ţi servi ţara, nu crezi?

— Eu sunt jurist. Sora mea, Ann, e cea cu informaţiile.

— Da, sigur că da.

Carbury privi în gol o vreme, şi Katherine îşi dădu seama că, sub masca liniştită, bărbatul era teribil de emoţionat.

— Când am să văd şi eu ce era în cutie? întrebă ea.

— Astă-seară.

— Astă-seară am o întâlnire.

— Da, ştiu. Arsenalul Regimentului 7. Masa 14. Eu sunt la masa 31, cu câţiva compatrioţi.

Ea încuviinţă.

— Discutăm diseară amănuntele transferului.

— Unde eşti cazat, domnule colonel?

— La vechiul meu hotel – „Ritz-Carlton”.

— „Ritz-Carlton” a fost demolat.

— Zău?

Se ridică.

— Va trebui să găsesc altceva.

Îi întinse mâna şi ea i-o luă. Carbury spuse:

— Am citit agenda, bineînţeles, şi treaba e foarte gravă. Discutăm diseară cum facem.

— Mulţumesc pentru vizită.

— Plăcerea a fost a mea. Eşti la fel de frumoasă ca mama

dumitale – făcu semn cu capul spre o fotografie de pe perete – şi bănuiesc că la fel de inteligentă ca tatăl dumitale. Mulţumesc pentru băutură şi te rog încă o dată să mă scuzi că am venit neanunţat; am venit direct de la aeroport.

În timp ce se îndrepta spre uşă, Katherine se întrebă unde-şi lăsase colonelul bagajele.

— Cum pot să iau legătura cu dumneata până diseară?

— Mă tem că nu poţi. Sună cam neobişnuit, dar sunt prudent.

— Şi eu la fel.

— Bun!

Se întoarse şi păşi din nou spre fereastră, privind jos, în stradă. Vorbi încet, aproape ca pentru sine:

— Lucrurile pot să nu fie întotdeauna aşa cum par, dar există o explicaţie logică pentru orice. Nu de fiecare dată o explicaţie liniştitoare, dar întotdeauna logică. Să ţinem minte asta în zilele următoare.

Katherine deschise uşa şi Carbury veni până în prag.

— Te rog să te consideri de-acum operaţională. Siguranţă, discreţie şi maximă prudenţă.

— Dacă eşti cine spui că eşti, şi scrisoarea e ce pretinde a fi, atunci, mulţumesc, domnule colonel, răspunse Katherine. Dacă nu eşti ce pari a fi, atunci fi extrem de prudent dumneata însuţi.

— La revedere, spuse Carbury cu un zâmbet şi plecă.

Katherine se duse la birou şi apăsă un buton al interfonului.

— Domnule Abrams, vrei să vii până la mine? Imediat, te rog.

Împături scrisoarea doamnei Wingate şi o puse în buzunarul sacoului de lână.

Tony Abrams deschise uşa care făcea legătura între biroul ei şi bibliotecă. Katherine îl privi aşa cum stătea în cadrul ei, pe fondul luminii mai puternice din bibliotecă. El nu purta ceea ce ea numea costumul de avocat Brooks

Brothers. Părea că nu posedă decât costume de culoare închisă şi cămăşi albe, toate absolut identice. Cravatele – şi erau numeroase – erau întotdeauna în culori vii, ca şi cum ar fi încercat să evite să fie luat drept cioclu. Avea mişcări lente, uşoare şi un stil de om taciturn. Nu schimbaseră mai mult de zece cuvinte deodată, dar între ei se formaseră oarecum relaţii bune de lucru.

Ea făcu un semn cu capul spre uşă.

— Un englez pe nume Carbury.

Îi dădu lui Abrams cartea de vizită a acestuia.

— De-abia a plecat. Înalt, slab, mustaţă albă, în jur de şaptezeci de ani. O să-şi ceară haina la recepţie. Te rog să-l urmăreşti şi să afli unde stă. Sună-mă.

Abrams îi dădu înapoi cartonaşul şi, fără o vorbă, se întoarse şi plecă.

Katherine se duse încet spre măsuţa de lângă biroul ei. Privi o fotografie încadrată de o ramă veche de argint: maiorul Henry Kimberly, în uniformă de ofiţer, fără şapcă, cu părul deschis la culoare căzându-i ştrengăreşte pe frunte. Era o imagine în tonuri sepia, luată în aer liber. Fondul, neclar, sugera un zid de piatră pe care ea, în copilărie, şi-l imagina ca fiind al unui fort. Acum, se întrebă dacă nu cumva era Brompton Hall.

Ridică fotografia şi o privi mai de-aproape. Ochii tatălui său, ca şi ai ei, erau mari şi foarte limpezi. Îşi reaminti singurul lucru bun pe care-l spusese vreodată maică-sa despre el: „Ochii lui scăpărau scântei dintr-un capăt în altul al camerei”.

Privi dedicaţia: „Micuţei mele Kate. Te iubesc. Tati.”. Puse fotografia la loc pe măsuţă. Ridică carafa cu scotch şi turnă puţin în paharul umplut pe jumătate cu apă. Gâtul carafei zornăi pe buza paharului, din cauză că mâna îi tremura.

Se duse la fereastră, ţinând paharul strâns la piept. Privi oraşul şi inspiră îndelung, adânc, simţind cum i se adună lacrimile în ochi. Peisajul deveni dintr-o dată neclar şi Katherine fu nevoită să-şi şteargă ochii cu dosul palmei.

„Da, îşi spuse ea, o zi cu umbre prelungi, cenuşii”.

9

Tony Abrams traversă holul mare, în tonuri bej, al recepţiei şi îl văzu pe Randolph Carbury apropiindu-se de grupul de ascensoare, în timp ce îşi trăgea pe el un fulgarin gălbui.

Abrams îşi luă şi el haina din dulap, coborî scara largă, circulară, din mijlocul holului şi se îndreptă spre ascensoarele de la nivelul inferior. Apăsă pe buton şi aşteptă. Uşile unui ascensor se deschiseră şi Abrams păşi înăuntru, alături de Carbury. Coborâră la parter.

Îl urmă pe Carbury prin pasajul lung, cu magazine de o parte şi de alta, până ce amândoi ieşiră pe latura estică a clădirii RCA, în aerul rece şi umed.

Abrams continuă să meargă în urma lui Carbury, la o distanţă de zece metri, în jurul patinoarului, pe promenadă, până când, ieşind în Fifth Avenue, Carbury o luă spre nord.

În timp ce mergea, Abrams se gândea că urmărea un necunoscut, într-un scop pe care nu-l putea bănui. Făcea, la patruzeci şi trei de ani, ce făcuse şi la treizeci şi trei, când lucrase sub acoperire în poliţia oraşului New York. Cel puţin, pe vremea aceea cunoştea motivele şi scopurile misiunilor sale. Acum, ştia foarte puţin despre sarcinile pe care trebuia să le îndeplinească pentru firma „O’Brien, Kimberly şi Rose”. Cum ar fi cea de a merge la proprietatea rusă luni, de Ziua Comemorării. Dar Patrick O’Brien îl asigurase că va fi perfect pus în temă înainte de a pleca. Bănuia, totuşi că noţiunea de „perfect pus în temă” a lui O’Brien nu coincidea cu a sa.

Carbury se oprea din când în când, aparent pentru a admira priveliştea. Lui Abrams instinctul îi spunea că tipul era un profesionist, amănunt pe care Katherine Kimberly uitase să-l menţioneze.

Abrams se opri să privească în vitrina unei librării, în timp

ce Carbury aştepta la semafor. De câte ori fila pe cineva, Abrams îşi aducea aminte de cuvintele maică-sii: „Ia-ţi o slujbă de interior”. În zona Bensonhurst din Brooklyn, unde crescuse, lumea era net împărţită în slujbe de exterior şi slujbe de interior. Slujbele de exterior însemnau pneumonie, atac de inimă şi accidente de nedescris. Slujbele de interior, de tipul „costum şi cravată” erau sigure. În ciuda avertismentului, devenise poliţist: puţin în interior, puţin în exterior, uneori cravată. Maică-sa nu era tocmai mulţumită. Prietenelor, ea le spunea: „E detectiv. Slujbă de interior. Poartă costum”.

Terminase Liceul de Drept Penal „John Jay” în fruntea clasei şi intrase la Şcoala de Drept „Fordham”. Atunci avusese pentru prima dată ocazia să vadă firma lui O’Brien la lucru. Urmărea, pentru cursul de drept, un caz de fraudă de bursă şi se părea că acuzatul avea mai mulţi avocaţi decât numărul de pagini din actul de acuzare al procurorului districtual. Ajutorul procurorului fusese uluit – de fapt, intimidat. Abrams fusese impresionat, atât ca poliţist, cât şi ca student la Drept şi, după câteva săptămâni, ceruse şi obţinuse un post temporar, ca asistent de proces, la firma lui O’Brien. Pe urmă, cu un an în urmă, Patrick O’Brien îi oferise un post permanent şi rambursarea completă a cheltuielilor de şcolarizare. La vremea aceea, părea că firma avea nevoie de un detectiv de casă, o persoană cu cunoştinţe speciale în munca de poliţie, dar fără impedimentul de a se afla sub jurământ. După discuţia cu O’Brien de ziua de Întâi Mai, nu mai era sigur ce aşteptau de la el.

Randolph Carbury traversă strada şi se opri din nou ca să urmărească un joc automat, montat pe trotuar, în jurul căruia erau adunaţi mai mulţi tineri. Abrams bănuia că era încă o încercare a lui Carbury de a descoperi o eventuală „coadă”. Dacă era aşa, el va încerca să scape de urmăritor. Şi, într-o situaţie de unu la unu, nu i-ar fi fost prea greu. Abrams se gândi la perspectiva nefericită de a se întoarce

la Katherine Kimberly cu mâinile goale. Dar, totodată, se gândi la cât era de nemulţumit de modul cum era lăsat să bâjbâie în misiunile sale.

Hotărât, ceva nu era cuşer în legătură cu prestigioasa firmă „O'Brien, Kimberly şi Rose", iar Abrams avea o cheie: ca şi firma de avocatură a defunctului general William Donovan, care avusese sediul cu câteva etaje mai jos, firma lui O'Brien avea legături în domeniul siguranţei naţionale care mergeau înapoi în timp până la anii războiului. Nu numai Patrick O'Brien era un fost ofiţer de informaţii, dar asta fusese şi Henry Kimberly. Iar defunctul Jonathan Rose fusese asistent al lui Allen Dulles la Berna, în timpul războiului, şi asistent al lui John Foster Dulles la Departamentul de Stat în timpul administraţiei Eisenhower. De asemenea, Abrams văzuse o mulţime de bărbaţi şi femei din sectorul informaţiilor care, într-un mod oarecare, ajunseseră în conflict cu legea, trecând prin birourile firmei. Dacă era ceva în neregulă cu această practică judiciară, atunci era vorba de aceste legături şi asocieri. S-ar putea să afle mai multe la banchetul de astă-seară.

Carbury continuă să meargă spre nord, urmat de Abrams. Gândul acestuia se întoarse la Katherine Kimberly. Era o femeie care personifica sângele rece. Îşi imagina că ea făcea şi iarna duşuri reci, stând în faţa ferestrei deschise, ca să se usuce. Abrams îi spunea Regina de Gheaţă, e adevărat, nu în faţă.

Şi totuşi, când îl convocase în birou, el fusese aproape şocat de halul în care o găsise. Lividă, foarte surescitată, nu făcuse niciun efort să-şi ascundă starea. Peretele de gheaţă exista încă între ei, dar era clar că începuse să crape şi, în acele câteva secunde, ea păruse mai umană şi mai vulnerabilă decât ar fi putut el să şi-o închipuie.

Era evident că întrevederea cu Carbury îi provocase o emoţie puternică. Carbury era britanic, colonel, din generaţia celor ce făcuseră războiul. Pe cartea de vizită scria pensionar, dar nu era menţionat genul de armă.

Oricum, tipul nu era ofiţer de aţă. Mai curând fusese în activitatea de informaţii sau în vreun soi de poliţie. După mai mult de douăzeci de ani, Abrams putea să recunoască anumite indicii. Toate astea nu erau o explicaţie pentru schimbarea surprinzătoare petrecută cu Katherine Kimberly, dar ofereau o cheie.

Se gândi că poate ar fi trebuit s-o întrebe dacă se simţea bine. Dar atunci s-ar fi putut ca ea să-i poarte pică pentru faptul de a fi observat şi comentat asta; deşi se întrebă de ce credea el că lucrul acesta ar fi avut vreo importanţă.

Carbury depăşi hotelul „Piaza” şi o luă spre vest, pe Central Park South, apoi intră în hotelul „St. Moritz”. Abrams aşteptă un minut, apoi intră în holul hotelului.

Carbury era în faţa standului de ziare şi tocmai cumpăra un exemplar din „Times”. Se duse apoi la recepţie, vorbi puţin cu recepţionerul, după care se îndreptă spre ascensor şi urcă în prima cabină.

Abrams se opri la standul de ziare. Titlul principal din „Times” era „Preşedintele va vorbi astă-seară la New York”. Un subtitlu anunţa: „El se va adresa Serviciului de informaţii din timpul războiului mondial”. Ziarul „Post” titra simplu: „Preş-ul le vorbeşte astă-seară ex-spionilor”. Iar „News” informa: „Agapă la ţol festiv pentru băieţii de la Secretul şi Stiletul”, ceea ce-i aminti lui Abrams că încă nu-şi făcuse rost de un smoching.

— La dracu’!

Traversă holul şi-l abordă pe recepţioner.

— Aveţi înregistrat un colonel Randolph Carbury?

— Da, domnule. Camera 1415.

Abrams porni spre ieşire. Era mai uşor decât crezuse. Prea uşor!

Se întoarse şi se apropie de un telefon interior.

— Cu colonelul Randolph Carbury, camera 1415.

După o pauză, centralista răspunse:

— Regret, domnule. Camera 1415 este liberă.

— Aveţi înregistrat un Randolph Carbury?

— Numai puţin… Nu, domnule, n-avem pe nimeni cu acest nume.

Primul impuls al lui Abrams fu să se întoarcă la recepţioner, să discute puţin cu el, dar era mai bine să-l lase pe Carbury să creadă că reuşise.

Abrams ieşi din hotel şi rămase pe trotuar. Se făcea târziu şi el începea să se înfurie. Misiunea ar fi fost mai bine îndeplinită de la un telefon. Oriunde ar fi fost Carbury înregistrat în oraş, dacă era înregistrat pe numele adevărat, Abrams îl putea localiza în câteva ore. Katherine Kimberly făcea risipă cu timpul şi cu tălpile lui.

Traversă Central Park South şi intră într-o cabină telefonică, de unde putea să vadă hotelul. Începu să bureze.

Îl sună pe un prieten de la Circa 19 şi îi dădu informaţiile, apoi sună la Katherine Kimberly.

— Sunt peste drum de „St. Moritz”…

— Acolo stă?

— Aşa aş vrea să cred…

— Vrei să spui că bănuieşte că e urmărit?

— Dacă încearcă să scape de mine, înseamnă că ştie, nu?

— Credeam că eşti bun la chestia asta.

Abrams lăsă câteva secunde să treacă pentru a-şi stăpâni vocea.

— Ar fi trebuit să-mi spui că omul e profesionist.

— Oh… iartă-mă!

Făcu o pauză.

— Crede că l-ai pierdut?

— S-ar putea. Uite, nu pot să-l urmăresc la nesfârşit. Am pus pe cineva să verifice înregistrările la hoteluri. Eu plec.

— Nu, rămâi cu el. Vreau să ai grijă să ajungă în siguranţă la hotel sau acolo unde stă…

— În siguranţă? În siguranţă înseamnă că, implicit, cineva încearcă să-i facă un rău. Mai ai de învăţat despre instructaje…

— Îmi pare rău. Nu era timp. Mi-a lăsat impresia că cineva ar încerca să-i facă rău.

Abrams privi peste drum, apoi scrută parcul din spatele său. Îşi scoase discret din tocul prins pe umăr pistolul de calibrul 38 „Police Special” şi îl puse în buzunarul hainei.

— Poate crede că vreau să-l împuşc. Doamne, poate a şi chemat poliţia. Asta mi-ar mai trebui, să fiu arestat pentru hărţuială...

— Te reprezentăm noi. Gratis.

El vru să răspundă, apoi râse.

Pe neaşteptate, râse şi ea, un râs ingenuu, uşor şi aproape adolescentin, care-l surprinse.

— Fi atent, spuse ea. Mergi înainte. În regulă, domnule Abrams?

El îşi aprinse o ţigară.

— În regulă, dră Kimberly. Dar, ascultă, m-am hotărât să chiulesc de la chestia de diseară.

— Trebuie neapărat să vii, muşcă ea, apoi înmuie tonul. Mă tem că e sarcină de serviciu.

Abrams trase din ţigară şi privi lung, prin ploaie, spre hotel.

— „Smoc”-ul meu e la curăţătorie. N-am cum să-l scot în timp ce fac asta.

— Pun eu pe cineva să-l scoată şi să ţi-l aducă.

— Bun. Am să mă schimb într-o cabină telefonică.

— Ascultă-mă. Colonelul Carbury vine şi el acolo unde mergem noi diseară. Aşa că şi el trebuie să se schimbe. Până la urmă e nevoit să ajungă la hotelul lui...

— Trebuia să-mi fi spus şi asta. Contează.

— Acum ştii. Aşa că rămâi cu el până atunci.

— Ştii că locuiesc în Brooklyn?

— Da, şi te înţeleg. Ai să te duci la reşedinţa firmei din Strada East 36, numărul 184, unde o să ţi se aducă şi hainele de seară. Poţi să te schimbi acolo, dacă nu cumva preferi cabina telefonică. La ce curăţătorie sunt?

El ezită, apoi îi spuse numele unui magazin de închiriat

haine pentru ocazii, înjurând-o în gând pentru că îl silise să dezvăluie faptul că garderoba lui nu includea acest articol.

Ea îl puse să repete numele magazinului, ceea ce îl făcu să se întrebe dacă nu cumva faptul o distra.

— Am sunat la Agenţia „Burke”, spuse ea. Sunt doi detectivi, într-o maşină cu radio, gata să te sprijine. Poţi să le dai o întâlnire acum?

— Aş fi putut, dacă-mi spuneai mai devreme. Din păcate, Carbury tocmai a ieşit din hotel. Am să sun la „Burke” mai târziu.

— Sună-mă şi pe mine. Mă găseşti aici până la cinci şi un sfert. Pe urmă, am să fiu la hotelul „Lombardy”. Cere apartamentul Thorpe.

El închise telefonul şi traversă strada. Carbury o luase spre sud, pe Sixth Avenue. Era trecut de oră cinci şi, având în vedere oră de vârf, circulaţia era din ce în ce mai intensă. Vitrinele îşi proiectau lumina în pete alungite pe trotuarele ude. Abia putu să-l vadă pe Carbury traversând Strada 58.

Abrams se grăbi să-l prindă din urmă. Convorbirea telefonică îi diminuase oarecum supărarea. Era din nou interesat. Hotelul „Lombardy”. Numai că nu era în realitate un hotel. Fiecare apartament era deţinut de cineva, care plătea pentru asta mai mulţi bani decât ar fi costat tot blocul lui din Brooklyn. „Te învârteşti în cercurile potrivite, Regină de Gheaţă”. Apartamentul Thorpe. Peter Thorpe...

Abrams îi fusese prezentat odată, la birou. Verificase şi asta, deşi nu era treaba lui.

Carbury coti brusc în Strada 54. Abrams îl urmă. Carbury mergea repede pe lângă gardul viu, de-a lungul Muzeului de Artă Modernă. Abrams încercă să se ţină mult în urmă, pe cealaltă parte a străzii. În faţă, la intersecţia cu Fifth Avenue, îl văzu pe Carbury traversând strada pe partea lui, apoi după ce privi în sus şi în jos, de-a lungul blocului, urcă treptele unei vechi şi maiestuoase clădiri din granit, cu o marchiză lungă, cenuşie. Clubul Universităţii.

Abrams aşteptă, lăsând să treacă cincisprezece minute, apoi se duse spre intersecţie şi intră într-o cabină telefonică, îl sună pe amicul de la Circa 19.

— Phil, ai ceva?

— Omul tău a trecut prin vamă la „Kennedy”, acum două zile, îi spuse detectivul. Şi-a dat ca adresă „St. Moritz”, dar nu-i înregistrat acolo. O să cam dureze să sun la toate hotelurile din oraş. În plus, s-ar putea să folosească alt nume, sau să stea într-un apartament la un club privat, sau într-un alt loc unde nu se pretinde înregistrarea clienţilor. Dacă e urgent...

— Nu. Mulţumesc, Phil.

— Îmi datorezi o favoare. Aş vrea s-o filezi pe nevastă-mea.

— Ea m-a rugat să te filez pe tine.

Bărbatul râse.

— Cum îţi merge, Abrams? Ai ajuns un domn?

— Încă nu.

— Ce-i cu toate astea?

— Nimic penal – Abrams nu-şi dezlipea ochii de pe uşile clădirii în care intrase Carbury – chestii matrimoniale... balegă.

— Mă rog, prinde-l tu pe fraier cu pantalonii-n vine şi strânge-l de ouă. Cine mai traversează azi Atlanticul pentru o bucăţică de fund? Doamne, eu n-aş traversa nici strada pentru atâta lucru!

— Ba ai face-o.

— De ce nu m-ai treci pe aici? Nu te-am mai văzut pe la bar.

— Dau una mică.

— Nu astă-seară. Vine preşedintele la Arsenalul Regimentului 7. E plin de băieţi din Serviciul Secret şi din Birou peste tot. Pe mine m-au pus pe un afurisit de acoperiş. Iisuse, trebuie să plec.

— Bun. Uite, lasă telefoanele. Cred că l-am prins.

Abrams închise şi e sună pe Katherine Kimberly.

Secretara îi spuse că plecase, dar aştepta ca el să o sune mai târziu la „Lombardy”. Sună la Agenţia de detectivi, „Burke” şi le spuse să trimită maşina în colţul de nord-vest al Străzii 54 cu Fifth Avenue.

Abrams traversă bulevardul până la colţul unde fixase întâlnirea, de unde avea o vedere bună asupra clădirii de peste drum. Fusese o treabă bine făcută şi se felicită. Presupunea că şi cei de la poliţia călare, atunci când erau pedepsiţi cu corvoadă, se felicitau când făceau treabă bună, respectiv curăţau grajdurile de bălegar.

Se sprijini de un stâlp de felinar şi-şi ridică gulerul. Îşi dădu seama că, dacă ar fi mers pe jos astă-seară, drumul Katherinei Kimberly spre „Lombrady” ar fi trecut mai mult ca sigur pe aici. Se întrebă de ce se gândise la asta.

Traficul obişnuit pentru oră aceea de vârf se scurgea pe lângă el. Privi prin ferestrele luminate ale clădirii de peste drum. *S-ar putea ca cineva să-i vrea răul.* Treabă foarte grea. Aşa gândea şi Carbury. Şi totuşi, se părea că niciunul nu anunţase poliţia, ceea ce era semnificativ în multe privinţe.

Patrick O’Brien, Katherine Kimberly, smochinguri şi reşedinţe, scutiri de impozite şi credite pentru investiţii. Bani, putere şi statut social. Descoperise că juriştii nu luau niciodată legea prea în serios. Nu era nicio lege în coduri, inclusiv asasinatul cu premeditare, care să nu fie interpretabilă. Ei înţelegeau complexitatea societăţii în care trăiau şi o manipulau din fiecare fotoliu de putere din ţară. Restul naţiunii trebuia să se descurce cum putea. Sau, cum îi spusese odată un căpitan de poliţie: „Un avocat singur e un escroc, doi avocaţi sunt o firmă de avocatură, trei sau mai mulţi formează un corp legislativ”.

Tatăl lui Abrams, un mare egalitarist – de fapt, un comunist – îi spunea: „Suntem toţi pelerini pe acelaşi drum”. Adevărat, îşi spuse Abrams, numai că unii pelerini aveau ghiduri rutiere mai bune.

10

Katherine Kimberly mergea pe un coridor pustiu, la nivelul 44, destul de departe de biroul ei. Coridorul se termina cu o uşă de oţel, pe care scria *Dosare clasate.*

Apăsă butonul unei sonerii. Clapa unui vizor se dădu la o parte, apoi uşa se deschise scârţâind din balamale. Intră într-o cameră prost luminată, mirosind a mucegai.

Camera era plină până sus cu clasoare din stejar, de un tip care dispăruse de mulţi ani. La capătul unui şir de clasoare se afla o singură fereastră, întunecoasă, aşa cum tind să devină ferestrele barate cu gratii. Picături de ploaie băteau în fereastra camerei supraîncălzite. Auzi uşa închizându-se în urma ei şi se întoarse.

— Bună, domnişoară.

— Bună ziua, Arnold. Îl privi pe englezul în vârstă, în timp ce ochii i se acomodau cu lumina slabă.

— Tocmai făceam ceai, domnişoară.

— Perfect.

A nu accepta ceaiul oferit însemna să te pui rău cu Arnold, după cum descoperise ea.

Arnold îşi făcu de lucru cu serviciul de ceai din porţelan, întins pe o masă de voiaj vopsită în kaki.

— Cunoşti un colonel Randolph Carbury?

Arnold încuviinţă din cap. Dădu drumul unui reşou electric, pe care puse un ibric de aramă. Se duse la un raft plin cu cutii colorate de ceai Twining’s.

— Ce preferaţi? Mai am puţin Earl Grey[3].

— Perfect. Ai un dosar despre el?

— Despre conte?

Râse de propria-i glumă.

— A, Carbury. Sigur că există.

---

3 Earl = conte (engl.).

Trase un scaun, şi ea se aşeză.

Îl urmări cum număra linguriţele cu ceai, punându-le în ceainicul de porţelan. Nu, gândi ea, nu accidental se mutase firma lui „O'Brien, Kimberly şi Rose" din Wall Street în această clădire din Rockefeller Center, după război. Serviciul american de informaţii din timpul războiului, la care lucrase Patrick O'Brien – Oficiul Serviciilor Strategice –, avea birouri în această clădire. Şi, după cum îşi amintise Carbury, Coordonarea Securităţii Britanice avusese sediul chiar în birourile care acum erau sediul firmei lui O'Brien. Nostalgie, karma, poate şi altceva.

Când britanicii evacuaseră spaţiul pe care-l ocupaseră la nivelul 44, ei menţinuseră contractul de închiriere pentru această încăpere. Totodată, lăsaseră o mulţime de dosare şi personal de întreţinere, inclusiv pe arhivar, sergentul Arnold Brin, care acum rămăsese singur. Această încăpere şi Arnold însuşi erau o parte din rămăşiţele purtate de valuri ale fostului mare imperiu, lăsate pe ţărm de refluxul acestuia.

Katherine îi pomenise o dată lui O'Brien despre cheltuielile pe care le implica întreţinerea unui sistem de informaţii care, se părea, era mort de vreo patruzeci de ani.

— A fost un dar al lor, pentru noi, replicase el.

— Dar cine *plăteşte* pentru asta?

— Monarhul are la discreţia sa un fond destinat funcţiilor regale, pe care-l primeşte de la Parlament. O parte din aceşti bani ajung să fie folosiţi pentru alte activităţi.

— Activităţi de informaţii?

— Da.

O'Brien zâmbise.

— Dacă vrei să-ţi spun un secret, şi Congresul american, în timpul războiului, a stabilit un precedent. Au votat zeci de milioane de dolari, în fonduri nenominalizate, puse la discreţia generalului Donovan. O să-ţi povestesc odată despre asta.

Ibricul de aramă şuieră, şi Arnold turnă apa fierbinte în

ceainicul de porţelan.

— Îl preferaţi tare, nu? Să-l lăsăm cinci minute bune.

Katherine privi de-a lungul şirului de clasoare din mijloc. După cum îi spusese O'Brien, informaţiile britanice mai vizitau din când în când arhivele. Dar Oficiul Serviciilor Strategice al generalului Donovan, cu care urma să *fie împrăştiate,* fusese desfiinţat pe neaşteptate după război. La aproape doi ani după aceea, OSS renăscuse sub numele de Agenţia Centrală de Informaţii; dar lipsită de continuitatea serviciilor de informaţii britanice, CIA trecuse, se pare, cu vederea această resursă, sau activ, cum i se spunea oficial. Totuşi, Patrick O'Brien şi prietenii săi, veterani ai OSS, nu uitaseră succesiunea britanică şi o moşteniseră prin neprezentare – sau prin plan. Nu era convinsă cum.

Ea mai ştia că multe din dosarele OSS nu ajunseseră niciodată la CIA, ci rămăseseră în această clădire, cu câteva etaje mai jos.

Arnold puse o cană de ceai pe măsuţa de voiaj. Scoase un şerveţel şi o linguriţă.

— Fără zahăr, fără lapte.

Turnă ceaiul printr-o strecurătoare.

— Mulţumesc.

Arnold dispăru în întunericul rafturilor cu dosare, dar se întoarse repede, cu o mapă de culoarea pielii.

— Carbury, Randoph, maior. Acelaşi om, grad nou, cred. Aprinse o lampă prăfuită, cu abajur verde, apoi scoase din mapă o fotografie mică, de legitimaţie. Ăsta e omul?

Katherine examină fotografia veche.

— N-am cum să-l identific.

De ce, îşi spuse ea, ar presupune c-aş putea face asta, dacă n-ar gândi totodată că l-am întâlnit pe Carbury? Se uită la Arnold, care părea cam jenat.

— Voiam să spun, domnişoară, aţi văzut vreodată o fotografie de-a lui?

— Nu.

Începuse să se întrebe dacă nu cumva Carbury trecuse prin această cameră înainte de a se întâlni cu ea. Dar, chiar dacă ar fi fost aşa, nu era nimic suspect în asta. Ar fi putut să aibă acces la dosare, presupunând că acreditarea sa era în regulă. Potrivit celor spuse de O'Brien, aceasta era una din clauzele succesiunii.

Katherine răsfoi filele nelegate din mapa subţire. Era, în esenţă, un dosar personal, aranjat fără nicio regulă, spre deosebire de dosarele groase, cafenii, ale agenţilor fascişti care lucraseră în America. Nu conţinea detalii despre operaţiunile în care lucrase Carbury. Se părea că Randolph Carbury nu fusese deloc un războinic al whisky-ului; fusese bine apreciat şi primise decoraţii înalte.

Katherine dădu peste o telegramă codificată, transmisă prin compania poştală Western Union, al cărei text decodificat era scris cu creionul dedesubt. Semnătura decodificată îi atrase atenţia, şi ea citi mesajul, care purta data de 12 februarie 1945.

„Maiorului R. Carbury: Din nou, trebuie să insist pentru mai multe detalii cu privire la lumina răspândită de Luna Vânătorului. Aceasta trebuie să răsară în acest an la 16 octombrie, dată până la care Marte va fi apus, reducând condiţiile favorabile existente acum pentru vânătoare. Necesar urgent un martini. Churchill.

Katherine reciti mesajul. Chiar şi în clar, era eliptic, încă o măsură de protejare împotriva unui ochi neautorizat. Luna Vânătorului, presupuse ea, era numele unei operaţiuni. După ce citeai suficiente mesaje de război ciudate, le prindeai stilul. Privi din nou telegrama zdrenţuită. *Lumina răspândită* – se cerea un raport de stadiu. *Marte va fi apus* – războiul se va fi terminat. *Reducând condiţiile favorabile* – şi puterile excepţionale vor înceta, făcând vânătoarea mai dificilă, sau ceva în genul ăsta. Până aici, toate bune.

Necesar urgent un martini. Katherine îşi trecu mâna prin părul lung şi meditä. Laitmotivul era vânătoarea, care apărea la tot pasul. Vânătoarea şi luna, cu o referire

mitologică la Marte. Ediţie Churchill.

Se gândi din nou la scrisoarea lady-ei Wingate, la recunoaşterea de către colonelul Carbury că scrisoarea avea o legătură cu „Wolfbane” – operaţiune americană din timpul războiului având ca scop demascarea unui agent dublu sovietic, aflat pe un post înalt în OSS. Era posibil ca Luna Vânătorului să fi fost denumirea codificată a operaţiunii americane „Wolfbane.”

Dacă era aşa, atunci ultima propoziţie se clarifica. *Necesar urgent un martini* nu era un strigăt, scăpat din condei, al dorinţei neîmplinite, pe care domnul Churchill, oricum, o rezolva cu coniac. Era vorba de variatele metafore ale lui Churchill bazate pe cuvântul *Wolfbane.* În jargonul american, un martini era denumit un „glonţ de argint”. Cine trebuia să primească atât de grabnic glonţul de argint? Era vârcolacul mitologic.

Katherine trecu la următorul pas logic: cel mai infam vârcolac, portretizat de Lon Chaney, jr., în filmul clasic din vremea războiului, fusese Lawrence Talbot. Iar Talbot era numele codificat al agentului sovietic necunoscut – obiectivul vânătorii denumite operaţiunea „Wolfbane”, sau Luna Vânătorului. Clătină din cap.

Deci, presupunând că ultima propoziţie trebuia luată *ad litteram,* Churchill dădea ordinul de ucidere a lui Talbot – dacă putea fi găsit. Nu trebuia să fie arestat, nici să se încerce „întoarcerea” lui, nici să fie adus în faţa judecăţii, trebuia să fie pur şi simplu ucis, ca un animal sălbatic. Nu era o răzbunare meschină. Se credea însă că Talbot era aşa de sus-pus, încât demascarea lui publică ar fi produs daune ireparabile încrederii şi moralului publicului. Şi, totodată, pentru că un proces de spionaj intentat unui agent sovietic nu ar fi fost oportun, din punct de vedere politic şi diplomatic, în acele timpuri ale alianţei de război cu Rusia.

Katherine se rezemă de spătarul scaunului şi îşi sorbi ceaiul. Talbot nu primise niciodată glonţul de argint. Ani de zile, după război, bântuise memoria şi spiritul colectiv al

lucrătorilor de informaţii americani şi britanici; uneori, ieşea la iveală rezultatul activităţii lui sângeroase: un cadavru proaspăt, zăcând pe fundul unei prăpăstii. Apoi, tăcere. Existau diverse teorii: murise de moarte naturală, sau fusese ucis în cele din urmă, sau, poate, se retrăsese pur şi simplu. Sau, o teorie mai neliniştitoare: încetase să-şi asume riscurile agentului dublu şi devenise o „conservă", ca să-şi asigure ascensiunea în cariera pe care şi-o alesese. *O persoană binecunoscută din anturajul Preşedintelui vostru.* Un om care-şi stăpânea tentaţia de a trăda până în momentul când va fi în situaţia de a-şi satisface această poftă în gradul cel mai înalt. Grav şi de rău augur.

Katherine reveni la dosar. Răsfoi rapid teancul subţire de rapoarte, telegrame şi note. Văzu o notă lungă, adresată lui Carbury de William Stephenson, şeful Coordonării Securităţii Britanice din America, omul cunoscut sub numele de Intrepid şi şeful lui Carbury în timpul războiului. Nota părea interesantă şi ea îşi propuse să o citească mai târziu.

Răsfoi dosarul până la capăt, apoi îşi privi ceasul. Erau mai multe lucruri aici, mult mai multe, şi va trebui să-şi piardă, câteva zile cu ele. Îşi termină ceaiul şi-l privi pe Arnold peste marginea cănii. Arnold citea un număr vechi de o săptămână al ziarului londonez „Daily Mirror". Ea închise dosarul.

— L-ai cunoscut personal pe Randolph Carbury?

Arnold puse ziarul alături.

— I-am cunoscut pe toţi. Carbury era ieşit din comun, pentru că pe el îl preocupau mai mult roşii decât naziştii. Sarcina lui era deosebită, dacă mă înţelegeţi.

Făcu semn cu ochiul pentru a-şi sublinia spusele.

Katherine îl privi pe Arnold în lumina slabă. Omul era mai mult decât un vestigiu, mai mult decât un anacronism; era o mostră, închisă pe veşnicie în chihlimbarul camerei cu dosare. În ciuda celor patruzeci de ani petrecuţi în America, îşi menţinuse un accent şi un stil care, îşi imagina ea, erau

cele ale unui subofiţer britanic din anii războiului. Mai demult, îi vorbise despre o soţie şi un copil mare, care trăiau la New York, dar, de câtva timp, nu-i mai pomenise.

Omul părea relativ simplu şi deschis, la suprafaţă, dar lăsa o senzaţie de complexitate şi clandestinitate. Şi erau momente, cugetă ea, când dezvăluia o prestanţă, o stăpânire şi un rafinament în vorbire care erau mai curând ale unui ofiţer decât ale unui sergent. Îşi reaminti o replică a unui actor dintr-un film englezesc vechi de spionaj: „Sunt sergentul Williams. Gradul meu nu e cel de sergent, şi numele meu nu e Williams."

— Ai ceva care să-l incrimineze pe Carbury? întrebă ea.

— Din câte ştiu, nu.

Tonul său deveni brusc tăios.

— Dar, la urma urmei, am fost păcăliţi de o mulţime de trădători afurisiţi, nu?

Trase mapa spre el şi vorbi, fără nicio legătură:

— Pe astea nu le punem pe microfilm, nici pe calculator. Cel puţin, nu cât trăiesc eu. Şi ştiţi de ce? Ei bine, domnişoară, există un tip special de sensibilitate pentru dosarele vechi – ştraifuri ataşate, adnotări mâzgălite ici şi colo, sublinieri şi colţuri îndoite, chiar şi pete de cafea. Chestii de astea. Dosarul capătă o caracteristică proprie. Îţi spune lucruri care nu sunt scrise explicit. Mă înţelegeţi?

Katherine încuviinţă.

— Umbrele conturate pe unele file, de exemplu, arată unde a stat un petec de hârtie timp de ani de zile – şi totuşi, petecul a dispărut...

Arnold aprobă entuziast din cap:

— Exact asta e. Aţi înţeles ce-am vrut să spun.

Se lăsă tăcerea, şi Katherine îşi dădu seama că nu va mai urma nimic.

Arnold luă mapa.

— Atunci, asta-i tot?

— Nu. Wingate. Eleanor Wingate.

Arnold se concentră asupra numelui.

— Brompton Hall?

— A! Da, da... Lady Eleanor Wingate – soţia... văduva maiorului Lesley Wingate. Brompton Hall... Bivuacul informaţiilor americane... Se ridică şi duse dosarul în întunericul rafturilor îndepărtate, apoi se întoarse cu o altă mapă şi o puse pe măsuţă.

— Cum ar fi posibil ca cineva să ia o hârtie dintr-un dosar? întrebă Katherine.

— O persoană ar trebui să autorizeze aşa ceva.

— Cine?

Arnold se aşează şi-şi mai turnă ceai.

— E foarte complicat, domnişoară. Foarte complicat. Vedeţi, astea nu sunt dosare active, după cum ştiţi. Sunt doar arhive istorice, destinate cercetărilor istorice – ca ale dumneavoastră. Dar, uneori, ceva revine în actualitate şi trebuie trimis urgent la Londra. Nu e treaba mea să...

— Înţeleg. Şi eşti sigur că nimeni n-ar putea să fure ceva din dosarele astea?'

— O, aş minţi dacă aş spune asta. Nu e omeneşte posibil să se evite aşa ceva aici. Sunt singur, iar simţurile mele nu mai sunt ca altădată.

Katherine deschise mapa cu eticheta *Brompton Hall.* Exista o descriere a clădirii şi a terenului, inclusiv o reproducere a unei fotografii, vechi. Cineva pusese un semn lângă o propoziţie: „Turnul sudic dispune de o încăpere de arhivă neobişnuită şi interesantă".

Mai era o scurtă biografie a familiei Wingate şi o telegramă conţinând rezultatul verificării de securitate, care părea să constea, în principal, în certificate de bună purtare date de persoane din aceeaşi clasă socială. Katherine se gândi că semănau foarte mult cu scrisorile de recomandare de care ai nevoie ca să devii membru al unui club de ţară select. Şi, într-adevăr, observă ea, era şi o listă a cluburilor al căror membru fusese maiorul Wingate.

Stilul de exclusivitate englezească, reflectă ea, părea cam donchişotesc pentru majoritatea lucrătorilor de

informaţii americani. Ridică privirea:

— E pur şi simplu imposibil, nu-i aşa, Arnold, ca un om să fie în acelaşi timp membru al clubului „Boodle” şi al partidului comunist?

Arnold râse.

— A, domnişoară, acum mă luaţi puţin peste picior.

Katherine întoarse pagina dosarului şi dădu peste o listă dactilografiată a ofiţerilor de informaţii americani încartiruiţi la Brompton Hall. Printre nume, unele cunoscute, îl găsi şi pe al tatălui său. O adnotare scrisă de mână suna: *KIA*[4] *– 5/? /45. Ref: Misiunea Alsos; Ref: Luna Vânătorului*

Auzise de misiunea Alsos – misiune comună, americano-britanică, de recuperare a atomiştilor germani. Luna Vânătorului, acum era sigură, era „Wolfbane”. Închise dosarul şi-l privi pe Arnold.

— Ai ceva despre Alsos sau Luna Vânătorului?

— Nu mai am, domnişoară. S-au dus de mult.

— Unde aş putea găsi informaţii pe subiectele astea?

Arnold privi în jur, de parcă ar fi încercat să-şi amintească dacă avea vreun dosar la îndemână.

— Nu ştiu. La Moscova, bănuiesc.

Katherine studie expresia feţei lui Arnold, dar n-ar fi putut spune dată acesta glumea. Se ridică.

— Poţi să vii aici mâine şi duminică?

Arnold se ridică şi el.

— Dacă mi-o cereţi…

— Perfect.

— De ce o să aveţi nevoie, domnişoară?

— Încă nu ştiu. Un lucru pare să ducă la altul, nu?

— Aşa-i întotdeauna cu arhivele, domnişoară, poţi să citeşti un dosar de zece ori şi nu înseamnă nimic. Dosarele astea au fost citite fiecare de o sută de ori. Şi pe urmă, peste o lună, citeşti alt dosar, sau cineva spune ceva inofensiv, şi – întinse mâinile şi îşi împreună degetele – …

4 KIA (Killed In Action) – Mort în misiune (n.tr.).

se potriveşte.

Ea îl privi fix o vreme, fără să vorbească.

Arnold îşi ridică ceaşca şi privi gânditor lichidul de culoare închisă. Vorbi ca pentru sine:

— Cel mai adesea e vorba de înlănţuirea lucrurilor. A datelor, mai ales. Întotdeauna trebuie să cauţi date. Un om nu poate fi în două locuri în acelaşi timp, nu? Şi fondul. Trebuie să dar mare atenţie fondului acelui om. Vreau să spun, tinereţea. Omul se dezvăluie devreme. Oamenii par să se convertească de la o culoare politică la alta, dar asta e o prostie, fiindcă băiatul e tatăl bărbatului, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

Katherine se îndreptă spre uşă.

— În general, ai înţeles ce caut. Adună tot ce poţi.

Arnold se ridică şi o urmă, ducând în mână un registru mare, negru.

— Domnişoară?

Katherine se întoarse şi văzu registrul deschis, un registru „orb”, cu benzi de hârtie acoperind numele precedente. Arnold îşi pusese degetele astfel, încât să preîntâmpine o descoperire accidentală a semnăturilor. Ea observă că două bucle ale semnăturii anterioare depăşiseră spaţiul destinat, intrând pe rândul ei, şi se gândi că ar fi putut fi de la semnătura lui Randolph Carbury. Semnă pe rândul liber fără să facă aceeaşi greşeală, apoi puse data şi oră.

Arnold închise registrul.

— O seară bună, domnişoară. Aduceţi-mi şi mie lista invitaţilor, dacă vă aduceţi aminte. Întotdeauna îmi face plăcere să citesc vechile nume.

Descuie uşa şi o deschise.

— Lista se scurtează în fiecare an. Asta-i cam trist. Eroii n-ar trebui să moară de moarte naturală, nu-i aşa? La spital şi aşa mai departe... Surori şi doctori, şi nici unul nu ştie că vede murind un erou.

El clipi în lumina vie a coridorului, şi Katherine observă

pentru prima dată ce îmbătrânit era. Arnold rămăsese pe gânduri, apoi spuse încet:

— Dar nu erau toţi eroi, nu? Au fost o mulţime de trădători care au murit de moarte bună şi au avut câte un articol bun în „Times”, funeralii militare şi tot restul. Oamenii ăştia ar fi trebuit să sfârşească în ştreang de-acum patruzeci de ani.

Îşi trecu mâna prin părul rar.

— Nu există interdicţii de drepturi pentru trădare, nu-i aşa?

Katherine îşi dădu seama că întrebarea era retorică.

— Ne vedem mâine.

Se întoarse şi o porni pe coridor. După un timp care i se păru destul de lung, auzi uşa închizându-se în urma ei. Reflecţiile lui Arnold, metaforele şi filosofia lui de viaţă erau uneori cam greoaie. Dar, presupunea ea, toate ţineau de meserie. Şi nici nu erau chiar lipsite de sens.

Înaintă cu paşi mari pe coridorul lung şi pustiu. O preocupa mai mult, îşi spuse, un act de trădare care se petrecea în prezent decât ceva ce se întâmplase cu patruzeci de ani în urmă. Pe de altă parte, din ce-i spusese O’Brien despre Talbot, se ştia că acesta din urmă trimisese la moarte zeci de agenţi. Unul dintre acei agenţi s-ar fi putut să fie tatăl ei.

Ajunse în dreptul unei uşi pe care nu era trecut niciun nume; intrarea particulară a lui Patrick O’Brien în biroul său. Se opri şi ridică mâna să bată, dar ezită. *Siguranţă, discreţie şi precauţie extremă... Toţi cei din vremurile acelea sunt suspecţi.. Difuzează informaţia cum crezi de cuviinţă. Dar fi prudentă.* Se întoarse şi merse mai departe.

Seminţele neîncrederii, semănate încă înainte de a se fi născut, creşteau şi purtau fructul otrăvit al suspiciunii, iar fructul cădea putred pe pământ şi îşi semăna seminţele, iar şi iar.

Se opri brusc.

— La dracu’!

Se întoarse pe acelaşi drum, bătu la uşa lui O’Brien şi intră.

11

Tony Abrams stătea sub bolta de la intrarea magazinului „Gucci”, în colţul Străzii 54, şi o urmărea pe Katherine Kimberly, care-şi făcea loc prin mulţimea de pe Fifth Avenue, ţinându-şi poşeta şi servieta într-o mână şi umbrela în cealaltă. Îşi ţinea bărbia ridicată şi mergea cu paşi mari, hotărâţi. Era, gândi el, o ţinută în acelaşi timp maiestuoasă şi puţin arogantă. Ea nu-l vedea; probabil că nu vedea pe nimeni. Când trecu prin faţa lui, el făcu un pas şi ieşi de sub boltă.

— Domnişoară Kimberly!

Ea se întoarse şi avu nevoie de o secundă până să-l recunoască.

— O, domnul Abrams! O vagă încruntare îi încreţi fruntea.

— Unde-i Carbury?

Abrams făcu semn cu capul spre clădirea de peste drum.

Ea se întoarse şi privi casa scundă din granit.

— Clubul Universităţii.

— Cred că au şi cazare.

— Da, au.

Se uită la el. Ploaia lucea în părul lui negru, scurgându-i-se şiroaie pe faţă. Veni mai aproape de el şi ridică umbrela ca să-i cuprindă pe amândoi.

— Detectivii particulari sunt aici?

— Supraveghează cele două uşi, spuse el. Carbury e „înfăşat” bine. O să-l urmărească până la arsenal.

— De ce mai stai aici?

— Unde-ar trebui să fiu?

— Pe Strada 36, să te îmbraci pentru seară. Mă rog, e încă devreme, şi dacă tot eşti aici... de ce nu te uiţi puţin prin club, să vezi ce poţi să descoperi?

Abrams îşi compuse o figură care se voia supărată.

— Nu eşti obligat... Eşti probabil ud şi obosit...

— De ce credeţi asta?

— Mă rog, fă cum crezi că e mai bine.

Vocea, gândi el, îi era aproape la fel de rece ca şi vremea. La telefon, întotdeauna, era cumva mai prietenoasă.

— Nu cred că aş putea trece drept un licenţiat universitar cu bani şi relaţii.

— Mergi la cacealma.

El nu răspunse.

— Sau ia-o de-a dreptul şi flutură-le insigna.

— Îmi place să respect, pe cât se poate, legea insignelor.

— Înţeleg. Dar să ştii că, dacă se-ntâmplă ceva, vom avea grijă de tine.

— Mi-aţi mai spus-o. Am să mă mai gândesc.

— Perfect.

Se întoarse şi făcu un pas.

— A, domnule Abrams, Carbury trebuie să aducă ceva important astă-seară. S-ar putea să-şi dorească şi alţii ce are el.

— Grozav.

— Sună-mă înainte de şapte şi jumătate dacă apare ceva. Ne vedem la opt, domnule Abrams.

Abrams o urmări cu privirea, apoi se întoarse, traversă strada şi intră în holul cu coloane de marmură al Clubului Universităţii. De aici, se vedea interiorul unui salon imens, cu tavanul foarte înalt, unde mai mulţi bărbaţi stăteau în fotolii de piele, cu feţele îngropate în „Wall Street Journal”. În fund, lângă cămin, şedea Carbury, citind ziarul londonez „Times”.

Abrams trecu printr-un coridor ce ducea din colţul mai îndepărtat al holului la ascensoare. Într-o nişă era aşezată o imprimantă, iar deasupra ei, pe un panou, erau prinse coli lungi de hârtie. Un grup de bărbaţi stăteau tăcuţi, privind cotaţiile bursiere şi părând, gândi Abrams, foarte liniştiţi. Dar, din când în când, câte un ochi clipea nervos, sau

încheieturile unor degete se albeau în jurul minerului unei serviete diplomat. Îşi imagină că aşa arătau şi în 1929, numai că, pe atunci, bărbaţii urcau cu ascensoarele şi coborau prin ferestre.

Abrams exploră zona, observând o scară şi sesizând mirosul de clor provenind de la o piscină din subsol. Altă scară urca spre un bar şi spre sala de mese. Conform ghidului pe care-l consultase, existau şapte nivele, fiecare cu altă destinaţie, cum erau biblioteca, terenul de squash[5], sala de biliard. La majoritatea nivelelor erau camere de oaspeţi, iar singura cale de acces era pe aceste scări sau cu ascensorul.

Un angajat al clubului, care se ţinuse după el, îl abordă:

— Scuzaţi-mă, domnule. Pot să vă fiu de ajutor?

— Nu.

Abrams reveni în hol. Ştia că ar trebui să plece înainte să i se arate uşa, totuşi hotărî să ia ceva cu el, o informaţie concretă pe care să i-o poată duce mai târziu Katherinei Kimberly, ca un câine de aport care aşază o prepeliţă grasă la picioarele stăpânei. Zâmbi când făcu această analogie.

— Domnule, dacă nu aşteptaţi pe un membru al clubului, trebuie să plecaţi.

Vocea angajatului deveni insistentă. Abrams îi arătă insigna.

— Am nevoie de nişte informaţii.

Omul scutură din cap.

— Va trebui să vorbiţi cu administratorul clubului. Îmi pare rău, domnule ofiţer. Regulamentul.

Abrams ţinu o bancnotă de douăzeci de dolari îndoită între degete.

— În regulă, acum scoate-mă pe intrarea de serviciu.

Omul ezită, apoi smulse bancnota cu o mişcare abilă şi-i făcu semn să-l urmeze. Abrams îi observă ecusonul.

— Condu-mă, Frank.

---

5 Squash – tenis jucat în sală, în care partenerul de joc este peretele.

Trecură printr-un coridor aflat în apropierea ascensoarelor şi coborâră o jumătate de nivel spre intrarea de serviciu laterală.

Abrams vorbi din mers.

— Am fost şi eu membru al unui club. „Diavolii roşii”. Aveam sediul în subsolul magazinului „Bari”, care vindea carne de porc pe Bulevardul 18, în Bensonhurst. Avea în vitrină un porc uriaş, cu coroană de aur.

Omul îi arătă o uşă care dădea într-o alee.

— Noapte bună, domnule ofiţer.

Abrams aprinse o ţigară.

— Eşti italian, Frank? Eu sunt evreu, dar a fost plăcut să cresc acolo. În orice, caz, într-o zi mama m-a văzut intrând în măcelăria aia. Stătea în faţa porcului gras din vitrină şi plângea.

Omul îşi reţinu un zâmbet şi spuse:

— Uite, domnule ofiţer. Trebuie să mă întorc. Despre ce e vorba?

— De fapt, era un club foarte exclusivist, ca şi ăsta. Fără *feminas,* fără *melanzane,* fără ricani. *Capice*? Îi tolerau pe evrei şi pe protestanţi, cam cum am tolera noi câţiva marţieni prin cartier. Am învăţat multe în pivniţa măcelăriei, Frank. Am învăţat să deosebesc un bandit de un om cinstit.

Omul simţi deodată pericolul şi privi repede spre cele două capete ale coridorului pustiu.

— Hei… Eşti chiar sticlete?

Abrams îşi scoase pistolul din buzunar şi-l îndreptă spre abdomenul bărbatului.

— Nu.

Omul păli şi înghiţi în sec.

— Hei… hei…

Rămase cu ochii la gura ţevii.

— Hei!

— Am învăţat că, atunci când îi ceri omului ceva rezonabil – nu pielea de pe nas – şi omul ăla este *obstinato* – adică un tâmpit încăpăţânat –, trebuie să o iei de-a

dreptul. Uită-te la mine, Frank, nu te uita la pistol. Spune-mi ce ştii despre colonelul Randolph Carbury.

Frank dădu aprobativ din cap.

— Sigur... sigur că da – e înregistrat Edwards... camera 403... acum două zile... de la Londra... pleacă luni... Asta-i tot ce ştiu. E-n regulă?

— Vizitatori? Femei?

Omul continuă să dea din cap, dar răspunse:

— Nu cred.

— Ceva în seif?

— Seif...? Oh, cred că da... Mda, am văzut o servietă cu numele lui pe cartea de vizită...

— Telefoane?

— Nu ştiu... unul, internaţional... de la Londra.

— Stă mult înăuntru? Iese mult?

— Mai mult pe afară, cred.

Frank, ştia că are de-a face cu un profesionist.

— E-n regulă?

— Care-i verdictul personalului?

— O... băiat bun. Liniştit. Politicos. Fără probleme. Cu toate astea, îşi savurează băutura. E-n regulă?

— E-n regulă. Să mergem în camera lui.

— Hei... haide... despre ce e vorba?

— Fac o verificare pentru un credit pe care l-a cerut. Mişcă!

Frank se întoarse spre ascensor.

— N-am cheie. Pe Dumnezeul meu.

— Sigur că ai. Abrams îşi puse revolverul în buzunar. Fără fente, Frank, şi-o să fie bine.

Urcară cu liftul până la nivelul unde se afla biblioteca, apoi trecură printr-o uşă într-un coridor mic, cu cinci uşi numerotate.

Frank îşi găsi paspartuul şi se apropie de numărul 403. Abrams îşi scoase pistolul şi îl trase pe Frank înapoi. Pe uşă era semnul „Nu deranjaţi” şi se auzea muzică de la un radio. Abrams luă cheia, descuie uşa şi o întredeschise de

câteva degete. Camera era iluminată şi în deschizătura uşii se vedea atârnând un lanţ de siguranţă.

Frank şopti imperios:

— E înăuntru.

Abrams strecură mâna prin crăpătură şi împinse lanţul, care era ataşat de lăcaş cu bandă adezivă.

— Truc vechi, Frank. Linişteşte-te.

Îl împinse înăuntru şi închise uşa.

Camera era mobilată cu piese bune, din mahon solid, deşi cam vechi şi zgâriate.

— Rămâi aici, spuse Abrams.

Examină rapid, dar temeinic, dormitorul, dulapurile şi baia, fără să se aştepte să găsească ceva ce un tip de calibrul lui Carbury ar fi vrut să ascundă. Faptul că acesta se străduise să dea aparenţa unei prezenţe în cameră nu însemna că avea ceva de ascuns. Pur şi simplu încercase să descurajeze pe oricine s-ar fi gândit să intre şi să-l aştepte în cameră.

Abrams se întoarse spre Frank:

— A scos servieta din seif?

— Din câte ştiu, nu.

Abrams se uită la dulapul deschis. Smochingul sugera intenţia lui Carbury de a-şi face apariţia la arsenal în seara aceea.

Frank deveni neliniştit.

— Te rog... uite... dacă ne prinde aici, slujba mea...

— Acum îţi faci griji pentru slujbă. Mai înainte îţi făceai pentru viaţă. Teme-te iar pentru viaţa ta.

— Bun.

Abrams se uită la ceas. Carbury ar fi trebuit de-acum să se gândească la un duş.

— Gata, Frank, s-o ştergem.

Ieşiră din cameră, şi Abrams strecură, mâna în spatele uşii, fixând lanţul la loc cu bandă adezivă. Frank încuie uşa şi luară ascensorul până la parter.

Abrams se opri la ieşirea de serviciu.

— Mulţumesc, Frank. Ascultă, crezi că treaba asta o să influenţeze decizia comitetului privind cererea mea de admitere în club?

— Nu, domnule, zâmbi Frank, amuzat.

— Bun. Bun. Nu le spune despre subsolul măcelăriei, bine? Nici despre violare şi nici că te-am ameninţat cu pistolul. *Capice*?

Puse un deget pe buzele omului.

— Omerta.

Frank aprobă entuziast din cap şi se îndepărtă cât putu de repede, fără să o ia chiar la goană.

Abrams ieşi pe uşa de serviciu şi se pomeni într-o curte interioară, plină cu tomberoane. Păşi pe o alee întunecoasă, spre partea din faţă a clădirii, şi ieşi, pe sub o arcadă din piatră, în Strada 54. Traversă strada şi se apropie de o furgonetă fără semne distinctive. Un detectiv particular stătea pe locul şoferului

— Ceva nou? întrebă Abrams.

Detectivul, şi el fost poliţist, pe nume Walter, privi chiorâş în lumina slabă.

— Nu. Da’ se pare că cineva are de gând să-l aranjeze pe tipul ăsta, Carbury, da? S-ar putea să iasă nasol.

Abrams îşi aprinse o ţigară.

— O să aibă o servietă. Fii cu ochii pe servieta aia.

— Despre ce e vorba, Abrams?

— Habar n-am. Dar să fi pregătit să faci orice ca să-l protejezi pe el şi orice ar avea asupra lui. Firma îţi asigură un spate solid.

— Uraa!

Abrams se îndepărtă de furgonetă şi traversă Fifth Avenue, făcându-şi drum printre pietonii grăbiţi. Se întrebă dacă nu cumva depăşise măsura în misiunea asta. Domnişoara Kimberly părea foarte îngrijorată de toată treaba, iar el nu făcuse decât să reacţioneze în consecinţă. Îşi dădu seama că şi el era îngrijorat, nu pentru Carbury, ci pentru aprecierea pe care urma să o dea Katherine

Kimberly acţiunii sale.

Dar ce naiba ştia ea despre genul ăsta de muncă? Şedea în turnul ei de fildeş de la nivelul 44 şi îi dădea misiuni cu tot atâta nonşalanţă ca şi fostul lui căpitan... Nu-i trecuse niciodată prin minte că ar fi putut să se încreadă în el. Şi totuşi, în loc să-i poarte pică, el îi făcea jocul şi o ajuta să înţeleagă partea poliţistă a afacerii, şi chiar acţiona uneori în locul ei.

Se gândi că poate ea îl interesa ca femeie, dar ştia că nu putea fi vorba de aşa ceva, pentru că din asta n-ar fi ieşit nimic, decât suferinţă.

După un timp, ridică privirea şi fu surprins să constate că parcursese deja o distanţă de vreo douăzeci de blocuri şi se apropia de strada pe care era situată reşedinţa. Se duse până la un telefon public, gândindu-se, în timp ce forma numărul de la „Lombardy”, că nu fusese niciodată într-o reşedinţă de genul ăsta şi, în mod sigur, nu i se livrase vreodată un smoching într-un asemenea loc. Îşi reaminti o cugetare favorită, din Thoreau: „Fereşte-te de orice întreprindere care necesită haine noi”.

12

Katherine Kimberly intră în holul hotelului „Lombardy”. Portarul, Maurice, se repezi înaintea ei cu cuvinte de bun venit, adăugând:

— Monsieur Thorpe este aici, madame.

Maurice îi luă umbrela, apoi o conduse într-un colţ din fundul holului, descuie uşa unui ascensor şi o invită înăuntru.

În timp ce urca, reflectă, nu pentru prima dată, că *ea* nu avea o cheie de la ascensor sau de la apartament. Explicaţia lui Peter fusese simplă şi cam directă, deşi neobişnuită, aşa cum îi era şi stilul: „Inima mea e a ta, averea mea e a ta, dar apartamentul e al tatălui meu şi este închiriat guvernului cu un dolar pe an, ca şi tata de altfel. Nimeni, în afară de oamenii Companiei, nu poate să aibă o cheie”.

Ascensorul se opri la nivelul 22, primul dintre cele trei ale mansardei. Păşi într-un hol de trecere, zugrăvit în tonuri de verde închis.

O voce tună dintr-un difuzor:

— Stai în faţa camerei de luat vederi şi pune mâinile pe cap!

Pe chipul Katherinei se citi un amestec de nerăbdare şi amuzament:

— Deschide afurisita aia de uşă!

Uşa bâzâi, şi Katherine o deschise, pătrunzând într-o anticameră mare. Trecu într-o cameră de zi foarte lungă, înaltă cât două etaje. Pe două laturi opuse, un fel de balcoane serveau pentru accesul la camerele de la nivelul al doilea. Balcoanele erau legate printr-o pasarelă, care se întindea pe toată lungimea camerei de zi. Privi în jur, în timp ce-şi lăsa poşeta şi servieta pe sofa, apoi îşi scoase fulgarinul. Difuzoare mascate transmiteau stereo un

potpuriu de melodii din filmele cu James Bond. Ea zâmbi: „Peter! Idiotul!”

Se duse la bar, unde erau aşezate o carafă cu Martini şi două pahare la gheaţă, şi îşi turnă un pahar plin. Uşile care dădeau pe terasă se deschiseră brusc şi o pală de aer rece pătrunse în cameră. Printre draperiile unduitoare intră Peter Thorpe, purtând numai o pereche de blugi uzaţi.

Ea rămase cu ochii la trupul musculos, profilat pe clădirea luminată din spatele lui.

— Eşti nebun?

Ochii albaştri ai lui Thorpe se îngustară într-o expresie răutăcioasă.

— Slabă meseriaşă, domnişoară Kimberly. Dacă erai o agentă roşie, acum ai fi fost moartă.

Închise uşile terasei şi înaintă spre ea. Luă în mână o lămâie pe jumătate decojită.

— Asta e o grenadă cu antrax. Prinde-o!

I-o aruncă fentat. Ea o prinse cu o mână şi, cu o mişcare rapidă, i-o aruncă înapoi.

Lămâia se izbi de pieptul gol. Ea râse, în ciuda supărării.

— De ce stai în ploaie, pe jumătate gol? întrebă ea.

— N-am vrut să-mi ud costumul.

Zâmbi şi o îmbrăţişă.

— Eşti foarte ciudat, Peter. Probabil din cauza părului roşu. Îi zburli părul ud.

Mâinile lui Thorpe alunecară pe spatele bluzei ei.

— Ai avut o zi bună?

— O zi interesantă.

Se sărutară, apoi Thorpe îşi îngropă faţă în gâtul ei.

— Avem timp pentru un dans rapid?

— Nu, dar o să ne facem timp pentru un dans lent, zâmbi ea.

— Bun.

O sărută pe gât, apoi luă tava cu Martini de pe măsuţă.

Ea îşi luă poşeta şi îl urmă pe scara în spirală. Thorpe se uită peste umăr.

— Ce a făcut ca ziua să fie interesantă?

Ea vru să răspundă, apoi se răzgândi. Peter era în general prea curios cu privire la ceea ce se petrecea la „O'Brien, Kimberly şi Rose".

— O mulţime de treburi în legătură cu reuniunea de astă-seară. Tot felul de provinciali şi de străini veniţi în vizită, spuse ea.

Ajunseră în galeria care domina, camera de zi.

— Nimic nu mi-e mai nesuferit decât ex-spionii, spuse Thorpe.

— Sunt oameni interesanţi. O să-ţi placă seara asta.

— Se poate. Dar m-am cam săturat să tot aud ce mare a fost OSS şi ce mică e CIA.

— Nimeni n-a spus asta vreodată.

— Îţi creşte nasul, Kate.

Zâmbi.

— Poate sunt eu prea sensibil. Tata mă plictisea ore întregi cu poveşti despre cum a câştigat OSS războiul.

Ea îl prinse de braţ. El adăugă:

— Şeful meu e un vechi OSS-ist şi a recrutat dintre ai lor cu zecile.

Se opri în faţa uşii dormitorului său.

— La cantinele din Langley se servesc acum prune afumate şi Gerovital, râse el.

— Oamenii cu experienţă pot fi folositori, spuse ea şi deschise uşa.

Thorpe intră primul, punând tava pe birou.

— Nu experienţa mă preocupă, spuse el. Unii dintre tipii ăştia de la OSS erau foarte ciudaţi. Cu biografii foarte stranii…

Ea îl privi:

— Ce vrei să spui?

El ezită, apoi spuse:

— Ştii tu… probleme de siguranţă.

Sorbi din paharul cu Martini.

— La OSS a fost o hibă esenţială… la ei nu se făceau

verificări de securitate, normale după standardele de azi. Şi totuşi, sunt aduşi înapoi pe considerente speciale... asta mă nelinişteşte.

— Gata cu problemele de serviciu.

— În regulă.

Puse paharul jos şi îşi scoase blugii, aruncându-i pe un scaun.

Katherine începu să se dezbrace.

Thorpe desfăcu patul dublu, apoi o urmări cum îşi aşază hainele în dulapul lui.

— Ar trebui să ne căsătorim.

Ea se întoarse spre el zâmbind.

— Ai dreptate. Dar cine ne-ar lua?

Zâmbi şi el şi se întinse pe pat.

— Vino încoace. Vreau să-ţi arăt noul meu aparat de decodificat.

— Îl văd. Funcţionează bine?

Se apropie de pat.

— Trebuie pornit.

— Arată de parcă ar fi pornit singur.

Ea râse şi veni în pat lângă el.

Katherine auzi un telefon sunând insistent undeva, dar puţin îi păsa. Se aşternu o tăcere prelungită, apoi telefonul sună din nou. Simţea cum ceaţa somnului i se risipeşte şi simţurile i se trezeşte de-a binelea când Peter, aflat în pat lângă ea, se ridică. Becul galben al telefonului pâlpâia, indicând că nu era numărul lui particular.

— E prin centrală, dă-o dracului, spuse el.

— Ar putea fi pentru mine.

El o privi.

— Atunci răspunde tu.

Katherine se ridică într-un cot şi apucă receptorul. Auzi vocea centralistei:

— Domnul Abrams pentru domnişoara Kimberly..

— E-n regulă.

Se auzi un păcănit şi ea spuse:

— Katherine Kimberly… Vocea îi era răguşită şi ea îşi drese glasul.

— Da?

Se uită prin dormitorul spaţios. Pe peretele exterior era un cămin. Ceasul de pe poliţă arăta că dormiseră aproape o oră.

Abrams ezită, apoi spuse:

— V-am urmat sfatul şi am trecut pe la club.

— E înregistrat acolo?

— Da, dar nu oficial. E acolo de miercuri… Pleacă luni.

Katherine îl urmări pe Thorpe care coborâse din pat şi începuse să facă genuflexiuni, aparent dezinteresat de conversaţia ei. Dar îl cunoştea prea bine ca să ştie că asculta. Vorbi pe un ton mai scăzut:

— Foarte bine. Spune-le detectivilor să ţină aproape de el până ajunge la arsenal.

— Am făcut asta, evident.

Ea tăcu câteva secunde, încercând să-şi stăpânească enervarea, apoi spuse:

— Desigur. Atunci ne vedem la arsenal.

— Bun, spuse el şi închise.

Ea se aşeză în pat, cu picioarele lungi şi goale încrucişate.

Thorpe îşi termină genuflexiunile.

— Cine era?

— Tony Abrams.

— A, supersticletele!

Luă poziţia pentru flotări.

— L-am întâlnit o dată, îţi aminteşti?

— Ai fost grosolan cu el.

— Zău?

Începu să facă flotări.

— O să-mi cer scuze când îl văd data viitoare.

— Bun. Asta va fi astă-seară.

Thorpe se opri în mijlocul unei flotări.

— Oh, Doamne, Kate, doar nu l-ai invitat?

Ea nu răspunse.

Thorpe se întoarse pe spate şi începu să-şi facă exerciţiile pentru picioare.

Ea îl urmări cu privirea. Avea în el o umbră de exhibiţionism şi, probabil, şi o înclinaţie spre voyeurism. Peter, gândi ea, era energie animală pură: prezenţa lui într-o încăpere semăna uneori cu cea a unui pui de tigru îmblânzit, care zgârie şi roade un os, ameninţător şi potenţial periculos. Totuşi, alteori putea fi blând şi iubitor. Era un bărbat complex, plin de mistere. Dar spionii, ca şi actorii, sunt capabili să-şi metamorfozeze personalitatea. Erau Peteri Thorpe care îi plăceau şi Peteri Thorpe care nu-i plăceau.

Dar, se gândi, el... sau ei... nu erau niciodată plictisitori.

Îşi trase cearşaful peste ea.

— Mai eşti membru al Clubului Universităţii?

Thorpe se ridică în fund şi se scărpină în cap ca şi cum ar fi încercat să-şi amintească.

— Am fost... până acum vreo patru seri – luni –, cred că erai plecată din oraş...

— Beat sau turbulent?

— Nu sunt sigur. Îmi-amintesc că încercam să-mi iau ceva de pe faţă, dar era podeaua.

Ea zâmbi şi aruncă din nou o privire ceasului de pe poliţă.

— Ar trebui să ne mişcăm.

Începu să se ridice.

Thorpe se ridică în picioare şi veni spre pat. O cuprinse cu mâinile şi se aplecă peste ea.

— Ce se-ntâmplă, Kate?

Ea se strecură pe sub braţul lui şi coborî din pat.

— Nu te priveşte.

— Pot să te ajut?

Katherine îngenunche lângă cămin şi aprinse arzătoarele de gaze. Flăcările albastre se ondulară în jurul unei buturugi din rocă vulcanică.

— E prea multă lumină aici. De ce e întotdeauna lumina aşa de puternică?

— Ca să te văd mai bine, dragă.

Se duse spre perete şi întoarse un reostat.

În cameră se făcu întuneric, cu excepţia licăririi din cămin. El puse o bandă cu Willie Nelson, apoi turnă Martini în două pahare şi se ghemui în faţa ei, în faţa focului. Flacăra le încălzea pielea, evidenţiind sânii şi pometii înalţi ai Katherinei. Un timp, nu vorbi niciunul, apoi Katherine spuse:

— Cunoşti un oarecare colonel Carbury?

Thorpe se întoarse spre ea.

— Carbury? Ochii li se întâlniră.

— Îl cunoşti?

— Ăăă… oarecum. Prieten cu tata. Englez, nu? Despre *ce* e vorba, Kate?

Ea termină paharul, se ridică şi se duse la măsuţa de toaletă. Scoase scrisoarea Eleanorei Wingate din poşetă şi reveni lângă cămin. Îi arătă scrisoarea, dar nu i-o dădu.

— Ţi-o dau să o citeşti cu condiţia să nu vorbeşti despre asta cu *nimeni.* Nici cu ai tăi, nici chiar cu tatăl tău. Dacă eşti de acord, ai să vezi şi de ce.

El întinse mâna şi ea îi dădu scrisoarea. Thorpe despături filele şi începu să citească la lumina focului. Sorbi din Martini, dar nu-şi luă ochii de pe scrisoare.

Ridică privirea şi-i dădu filele înapoi.

— Unde e agenda?

— E pe drum, spuse ea încet. Ce părere ai, Peter?

Thorpe dădu din umeri şi se ridică. Găsi pe poliţa căminului un pachet de ţigări şi-şi trase una, vorbind cu spatele spre ea:

— Merită să mergi mai departe.

Ea veni lângă el şi îi scrută chipul. Se gândi că arăta mai agitat decât arătau vorbele lui.

— Biata Kate, spuse el. Trebuie să fie chinuitor, după atâţia ani.

— Da… din punct de vedere personal, dar sunt mult mai necăjită de alte implicaţii.

— Da? Cred că e normal. Nu ţi-ai cunoscut tatăl.

Katherine îi puse mâna pe obraz şi îi întoarse faţa spre ea ca să-l poată vedea mai bine.

— Ştii ceva despre asta?

— Nu. Dar parcă am înţeles din discuţia ta cu Abrams că astă-seară Carbury vine la arsenal? Îţi aduce şi agenda acolo?

— Da. A trecut în după-amiaza asta pe la mine pe la birou, fără să se anunţe. Mi-a spus că vine direct de la aeroport. Dar am înţeles că e aici de miercuri. În sfârşit, am vorbit şi mi-a dat scrisoarea. A zis că astă-seară aduce agenda.

Thorpe clătină încet din cap.

— Ciudat… vreau să zic, Carbury vine la New York să-l vadă pe taică-meu primind distincţia şi, după câte ştiu eu, tata habar n-are că el e aici.

— Poate că ştie. Tu şi tatăl tău nu vă prea faceţi confidenţe.

Thorpe păru să nu audă. Se aşeză pe sofa şi îşi aprinse ţigara, trăgând gânditor din ea.

Starea lui de spirit se schimbase vizibil. Lui Katherine i-ar fi plăcut să creadă că e din cauza îngrijorării lui pentru ea, dar asta nu-i stătea în fire lui Peter Thorpe.

— Ai făcut bine că ai pus să-l urmărească, spuse Thorpe. Ai instinct.

Katherine acceptă neobişnuitul compliment fără să răspundă.

— Crezi că e grav? întrebă ea. Cum scria în scrisoare, „grav şi rău-prevestitor”?

Thorpe se îndreptă spre masa de toaletă.

— Foarte posibil.

Îşi mai turnă un Martini.

— Aş vrea să văd şi eu agenda aceea.

Ea îşi adună hainele din dulap şi se duse spre uşă.

— Mi-au sosit lucrurile?

— Da… da, dădu Thorpe absent din cap. Eva ţi-a pregătit totul în camera bej.

Katherine se opri în uşă.

— Ea unde e?

Thorpe păru să iasă brusc din starea de absenţă.

— Cine…? A, Eva…

Dădu din umeri.

— Pe undeva. E plecată. Apropo, nu-mi place rochia albastră. Prea rece.

— Te-a-ntrebat cineva?

Ieşi pe balconul care înconjura salonul şi trecu pe pasarela suspendată deasupra acestuia. Thorpe o urmă cu paharul în mână. Ea se opri în mijlocul pasarelei şi privi pe o fereastră uriaşă, tăiată de curând în peretele dinspre nord. Îşi ţinea hainele în faţa ei, urmărind ploaia care cădea liniştit în noaptea aceea lipsită de vreo adiere. Thorpe se opri lângă ea.

— Grozavă privelişte, spuse el. Îţi place?

— Mă fascinează, răspunse ea, dar nu priveliştea, ci faptul că ai putut să-l convingi pe tatăl tău să cheltuiască o mică avere ca să faci o fereastră la nivelul 23 al unui zgârie-nori, împotriva legii construcţiilor şi trecând peste obiecţiile administraţiei. Asta mă fascinează – faptul că obţii ce vrei, indiferent cât de meschine îţi sunt capriciile şi indiferent cât îi costă pe alţii ca timp, bani sau bătaie de cap.

— Îmi place panorama. Nu mai face din ţânţar armăsar. De aici se vede Harlemul. Mă întreb ce fac oamenii săraci astă-seară. Probabil acelaşi lucru pe care l-am făcut şi noi.

— Eşti grosolan, insensibil şi mitocan.

— Da, aşa e… Deşi, mă întreb…

Sorbi din pahar.

— Uneori n-ai… nu ai inimă, Peter, nu ai conştiinţă socială, n-ai simţul decentei, nu…

— Termină! N-am chef de predici. Sunt egocentric şi

snob. Ştiu asta. Îmi place aşa cum sunt.

Katherine ridică din umeri şi se îndreptă spre camera ei.

— Ascultă, îi strigă Thorpe. Am să mă îmbrac repede şi te las aici. Am o întâlnire. Ne vedem la arsenal.

Ea răspunse fără să se întoarcă, pe un ton dezamăgit, dacă nu chiar supărat:

— Să nu întârzii.

— Nu durează mult. Ştii de unde să-ţi iei tot ce-ţi trebuie. Te descurci singură la plecare.

Katherine intră în camera de oaspeţi şi închise uşa. Nu exista, reflectă ea, nimic de-al ei care să rămână permanent în acest apartament uriaş. Alta ar fi fost suspicioasă, dar ea ştia că nu era un apartament obişnuit – era casa de siguranţă şi rezidenţă a CIA-ului, şi tot ce se petrecea aici nu putea fi judecat decât în acest context.

Uneori dormeau aici agenţi în tranzit, dar şi alţi bărbaţi sau femei, al căror statut nu-i era prea clar. Odată ţinuseră aici pentru interogatoriu un tip fugit de dincolo, şi ea nu avusese acces timp de mai mult de o lună.

Şi deşi decorul era de modă veche, existau rafinamente de înaltă tehnologie, cum era sistemul de siguranţă şi – ştia – un sistem de înregistrare complet. Se întrebă dacă erau şi camere de luat vederi. Sus, la al treilea nivel, exista o întreagă aparatură electronică. Nu fusese niciodată la nivelul acela, dar, uneori, putea să audă zumzetul maşinăriilor şi chiar să le simtă vibraţiile.

Nu-i plăcea locul. Dar aici stătea Peter când venea la New York, ceea ce, în ultima vreme, însemna cam tot timpul. Şi, deocamdată, ea dorea să fie unde era şi el.

13

Tony Abrams ajunse la o casă veche din cărămidă roşie, de pe Strada 36, situată într-un cvartal de case din gresie brună. Newyorkezilor, care ştiau să aprecieze valoarea proprietăţii, blocul de reşedinţe particulare aşezat pe una dintre cele mai valoroase bucăţi de pământ din America le spunea: bani. Dacă ar fi fost ridicat în zona sa din Brooklyn, gândi Abrams, şirul îngust de case ar fi părut mizer.

Spre deosebire de casele din gresie, ale căror uşi erau plasate la capătul unor scări înalte, pentru a asigura intimitatea şi a face loc locuinţelor servitorilor la demisol, uşa acestei case era la nivelul trotuarului. De ambele părţi ale uşii pâlpâia câte o lampă cu gaz, iar în stânga se afla o fereastră mare, cu un grilaj spiralat din fier forjat. Casa te ducea cu gândul mai mult la Philadelphia sau Boston, decât la vechiul New York.

Abrams privi, printr-un petic transparent din fereastra aburită, într-un mic salon. În cămin ardeau câţiva buşteni, iar doi bărbaţi şi două femei cu pahare în mâini erau aşezaţi lângă el. Bărbaţii purtau costume de seară, şi el îi recunoscu pe George Van Dorn, unul dintre partenerii principali la „O’Brien, Kimberly şi Rose”, şi pe Tom Grenville, un viitor partener. Femeile, în rochii de seară, erau probabil soţiile lor. Oameni eleganţi, care foloseau casele firmei pentru a petrece o noapte în oraş. Firma lui O’Brien credea puternic în avantajele plătite de contribuabili.

Abrams ridică un ciocănaş de alamă şi lovi de trei ori în uşa neagră.

O tânără atrăgătoare, de vreo douăzeci şi cinci de ani, purtând o vestă neagră peste un pulover alb cu guler rulat, deschise usa.

— Domnul Abrams?

— Domnul Abrams.

— Te rog, intră, zâmbi ea. Pari ud. Eu sunt Claudia.

Păşi în antreu. Decelase în vocea ei un accent. Poate central-european. Îi lăsă fulgarinul.

— Unde ţi-e pălăria?

— Pe biroul unchiului meu.

Păru derutată, apoi spuse:

— Lucrurile îţi sunt sus. Ai mai fost pe aici?

— Într-o viaţă anterioară?

Ea râse.

— A doua uşă pe stânga… în sfârşit, vino cu mine. Îţi arăt eu.

Agăţă fulgarinul deasupra unui radiator care fluiera.

El trecu prin salon şi o urmă prin coridorul îngust şi scund. Treptele erau înclinate, ca şi întreaga casă, dar într-o ţară cu case noi şi drepte, această înclinare era, într-un fel, şic.

Ajunşi în micul coridor de la etaj, ea deschise o uşă şi îl introduse într-o cameră miniaturală, cu mobilier care ar fi putut fi un Chippendale veritabil. Smochingul lui se afla într-o cutie, pe un pat înalt. Pe cutie scria: *Haine de ocazie „Murray”. Vânzări şi închirieri.*

— E un halat pe pat, spuse tânăra. Baia e la capătul holului şi ai aici, pe toaletă, tot ce-ţi trebuie pentru bărbierit şi pentru baie. După ce te îmbraci, poate vii să bei un cocktail cu familiile Van Dorn şi Grenville. Mai pot să fac ceva pentru tine?

Abrams observă că era destul de familiarizată cu limba, încât să zâmbească când rosti vechea şi obosita expresie cu dublu înţeles. O privi îndeaproape, în timp ce ea îşi dădea pe spate părul lung, drept, de culoare roşcată.

— Te-am văzut pe la birou?

— Se poate, sunt clienta firmei.

— De unde eşti?

— De unde? A, sunt româncă. Acum trăiesc aici. În casa asta.

— Ca oaspete?

— Nu sunt amanta nimănui, dacă asta ai vrut să spui. Sunt refugiată politic.

— Şi eu. Din Brooklyn.

Urmară câteva secunde de tăcere, timp în care se cântăriră reciproc din ochi. Era, gândi Abrams, dorinţă la prima vedere. Îşi scoase haina şi cravata şi le atârnă într-un dulap. Ezită la nasturii cămăşii, apoi se uită la Claudia, care îl fixa fără să se ferească. Îşi scoase cămaşa şi o aruncă pe pat. Duse mâna la catarama curelei.

— Rămâi?

Ea zâmbi şi ieşi din cameră. Abrams termină cu dezbrăcatul şi îşi puse halatul. Luă trusa de ras şi ieşi în hol. Găsi baia, o cămăruţă care arăta de parcă înainte fusese o debara mai mare. Se rase şi făcu un duş, apoi se întoarse în camera lui. Deschise cutia cu îmbrăcăminte şi începu să se îmbrace, înjurând butonii cămăşii şi gulerul prea strâmt. Murray uitase pantofii de lac, după cum se aşteptase Abrams, aşa că trebuia să poarte pantofii de stradă, care erau la limita acceptabilului. Se privi în oglinda înaltă fixată pe uşă, în timp ce se lupta cu papionul. „Sper că toţi ceilalţi arată la fel.”

Abrams coborî în salon. Tom Grenville, un bărbat chipeş, cu vreo cinci ani mai tânăr decât el – şi de vreo mie de ori mai bogat – îi spuse soţiei sale:

— Joan, Tony studiază Dreptul.

George Van Dorn răspunse întrebării la care se gândeau cele două femei:

— Domnul Abrams a fost multă vreme poliţist.

Kitty Van Dorn se aplecă înainte în scaun:

— Sună foarte interesant. Cum s-a întâmplat să alegi o asemenea carieră?

Abrams o privi. Era fie mult mai tânără decât soţul ei, fie profilată puternic pe vitamine, gimnastică şi chirurgie plastică. Se întrebă cum de pot unele femei de vârstă mijlocie să-şi spună în continuare Kitty.

— Mi-am dorit întotdeauna să fiu poliţist.

Joan Grenville, o blondă atrăgătoare ca o fragă şi pistruiată, întrebă:

— Unde locuieşti?

Abrams îşi turnă un scotch din carafa de pe măsuţă.

— În Brooklyn.

Observase că vocea ei era cam voalată.

— O... deci e convenabil pentru dumneata. Şi pentru noi. Noi locuim în Scarsdale. Asta e mai departe decât Brooklyn.

— Pe unde?

— De aici, zâmbi ea. Centrul universului. Aş vrea să ne mutăm înapoi în oraş, dar Tom nu vrea.

Îşi privi soţul, dar acesta se întoarse cu spatele.

Abrams o privi cu atenţie. Purta o rochie simplă, albă, de mătase. Observă că îşi scosese pantofii şi nu avea lac pe unghiile de la picioare, de fapt era extrem de discret machiată. Sănătoasă şi bogată, gândi el. Subţirică şi curăţică, frumuşică şi tinerică, şi poate chiar inteligentă. Aproape ultimul stadiu în evoluţia speciei.

— Noi locuim pe insulă, adăugă Kitty Van Dorn. Glen Cove. George vine adeseori aici. Nu-i aşa, George?

Van Dorn mormăi şi se duse la măsuţă. Abrams îşi dădu seama că era deja băut. Van Dorn vorbi, în timp ce-şi turna în pahar:

— Kimberly – adică Henry Kimberly senior – a cumpărat casa asta pe la începutul secolului. A dat trei mii de dolari pe ea. A cumpărat-o de la un Hamilton sau un Stuyvesant... nu-mi mai amintesc care. Oricum, Henry junior a locuit aici câţiva ani după ce s-a însurat. Când a început războiul, şi-a mutat familia la Washington. Pe urmă a plecat peste ocean şi a fost ucis. Păcatul naibii.

Ridică paharul:

— Pentru Henry.

Bău.

Abrams stătea lângă cămin şi-l privea pe Van Dorn cum scurge paharul.

— Henry Kimberly era ofiţer OSS, nu? întrebă el.

— Exact, răspunse Van Dorn –, reprimându-şi un râgâit. Ca şi mine. În ce cameră stai, Abrams?

— Cameră? A, la etaj, a doua pe stânga.

— Era camera copiilor – camera lui Kate. Henry şi cu mine obişnuiam să intrăm să gângurim la ea. Henry o iubea pe copilă. Şi pe sora ei, Ann, la fel.

O expresie melancolică trecu pe faţa lui rotofeie:

— Războiul e un rahat.

Abrams aprobă din cap. Conversaţia se încingea.

— Şi tata a fost în OSS, spuse Grenville. Un grup întreg de bărbaţi şi femei de la firmă au fost recrutaţi de Bill Donovan. Criticii lui Donovan spuneau că OSS vine de la *Oh, So Social*[6], zâmbi el.

— Cine erau criticii lui Donovan? întrebă Abrams.

— În majoritate, tipii cu idei comuniste şi tâmpiţii care roiau în jurul lui Roosevelt, răspunse Grenville. Tâmpiţi.

În cameră se aşternu o lungă tăcere, întreruptă în sfârşit de Van Dorn, care-şi umplea alt pahar. El se uită peste umăr la Abrams:

— S-ar putea să găseşti interesantă seara asta.

Kitty Van Dorn scoase un sunet care voia să spună că era puţin probabil.

Tom Grenville îşi amestecă băutura cu degetul.

— Eşti prieten cu Kate, da? A sunat şi a spus că vii.

— Da.

Abrams aprinse o ţigară. Conversaţia avea o notă de ireal. Niciunul dintre cei doi bărbaţi nu-i răspunsese până acum măcar la salut, la birou, şi totuşi, deşi atitudinile lor erau uşor condescendente, ei păreau, într-un fel nedefinit, dispuşi să stabilească cu el relaţii amicale. Situaţia îi amintea de prima întâlnire din pivniţa măcelăriei „Bari”, când fusese târât înăuntru cu scopul declarat de a i se zdrobi faţa şi ieşise ca Diavol Roşu.

---

6 *Oh, so social* – Ah, ce social (n.tr.)

Joan Grenville se sculă de pe scaun şi îngenunche pe carpeta din faţa căminului, la un pas de el. Luă un vătrai şi aţâţă focul, apoi întoarse capul şi-şi ridică privirea spre el.

— Rămâi aici la noapte, domnule Abrams?

— Tony.

Privi în jos şi văzu curba lină şi albă a sânilor ei oprindu-se în rozul delicat al sfârcurilor.

— Nu ştiu, doamnă Grenville. Dumneata?

Ea dădu din cap:

— Da. Şi, te rog, spune-mi Joan.

Abrams se întoarse, evitând ochii lui Tom Grenville, şi se duse la măsuţă, deşi nu mai dorea să bea.

— Doreşte cineva ceva?

Nimeni nu răspunse. George Van Dorn spuse:

— Eşti foarte bine venit dacă rămâi.

— Nimeni n-ar trebui să meargă cu metroul spre Brooklyn aşa de târziu, adăugă Kitty Van Dorn.

— Mă gândeam, spuse Abrams, că de fapt aş putea să iau un taxi.

Se lăsă din nou tăcerea. Abrams nu ştia dacă situaţia era amuzantă sau jenantă, dacă era democraţia în acţiune sau un act de *noblesse oblige.* Ei se străduiau, dar pe el începuse să-l cam doară capui.

George Van Dorn îşi găsi mucul ţigării de foi în scrumieră şi îl aprinse.

— Claudia ţi-a dat tot ce-ţi trebuie, Abrams?

— Da, mulţumesc.

— Bun.

Suflă un val de fum cenuşiu.

— E clienta noastră, ştii. Nu angajată cu ziua sau ceva de genul ăsta.

— Mi-a spus.

— Zău?

Se aşeză mai bine în fotoliu.

— Bunicul ei a fost contele Lepescu – unul dintre conducătorii rezistenţei române sub ocupaţia germană.

Cred că asta înseamnă că şi ea e contesă sau aşa ceva. Pentru o vreme va locui aici.

Abrams aruncă o privire spre Joan Grenville, care stătea cu picioarele încrucişate, cu rochia ridicată până pe coapse, şi contempla focul. Lui Abrams totul îi sugera o atmosferă de weekend într-un club de liceene, la Wellesley sau Bennington, cu râuri de bere, hrană frugală, chitare şi glasuri ciripitoare. Împrăştiat la întâmplare pe scaune, echipament de schi în valoare de cincizeci de mii de dolari, şi împrăştiaţi la întâmplare pe podea – schiorii. Erau acolo năsucuri obraznice şi sâni pe potriva pârtiei de schi înclinate, şi zeci de unghii roz, fără lac pe ele. Era aşa de mult păr de culoarea paiului şi atât de mulţi ochii albaştri, încât părea distribuţia din *Satul blestemaţilor.* Mai erau un soare roşu, uriaş, de iarnă, ce apunea în spatele unui deal alb de zăpadă, acoperit cu mesteceni, şi focul trosnind. El nu văzuse niciodată aşa ceva, dar nici pancreasul nu şi-l văzuse şi totuşi ştia că e la locul lui.

— Au pus roşii mâna pe el, spuse Van Dorn.

Abrams îl privi.

— Pe cine…?

— Pe contele Lepescu, bunicul Claudiei. Nu le-a plăcut titlul lui. L-au împuşcat. Au trimis familia într-un soi de lagăr de muncă. Majoritatea au murit. Frumoasă răsplată pentru lupta împotriva naziştilor. Războiul e rahat. Am mai spus asta?

— George, îl admonestă Kitty Van Dorn, te rog să-ţi supraveghezi limbajul.

— Şi ruşii sunt rahaţi. Le place să împuşte lumea.

Îşi goli paharul.

— După ce Stalin a mierlit-o, ce mai rămăsese din Lepeşti au fost eliberaţi. Tatăl Claudiei a nimerit într-o fabrică. S-a însurat cu o muncitoare, şi ea a născut-o pe Claudia. Tatăl a fost arestat din nou şi a dispărut. Mama a murit acum câţiva ani. Ne-a luat destul de mult timp până am reuşit s-o scoatem pe Claudia afară.

— Cine a reuşit?

— Noi. Am expediat-o în sfârşit în toamna trecută. Acum îi aranjăm cu cetăţenia.

— De ce?

Van Dorn îl privi pe Abrams.

— De ce? Aveam datorii. Le-am plătit.

— Cine avea datorii?

— „O'Brien, Kimberly şi Rose."

— Credeam că vorbiţi de vechiul serviciu de informaţii.

Toată lumea tăcu. Tom Grenville se duse la fereastră.

— Maşina e trasă în fată. Poate ar trebui să ne mişcăm.

Van Dorn îşi privi ceasul.

— Unde dracu' e Claudia? îi trebuie o veşnicie să se îmbrace.

Abrams îşi puse paharul pe poliţa căminului.

— Vine şi ea?

— Da, răspunse Grenville. La ce masă eşti?

— Cred că la masa paisprezece.

Sprâncenele lui Tom Grenville se ridicară:

— Deci cu O'Brien şi Katherine.

— Zău?

Van Dorn scăpă scrumul în pahar.

— Şi cu mine. Firma a luat unsprezece mese anul ăsta. Înainte luam douăzeci, sau treizeci..

Îşi stinse trabucul.

— Una dintre voi, doamnelor, ar trebui să se ducă să o grăbească pe alteţa sa.

Claudia intră în cameră. Purta o rochie de seară din mătase neagră, cu pantofi şi poşetă argintii.

— Alteţa sa e gata. Doamnele de onoare ale alteţei sale sunt în grevă. Alteţa sa îşi cere scuze.

— Arăţi absolut splendid, spuse Kitty Van Dorn.

Abrams îşi spuse că ar fi pariat salariul pe o săptămână că se va găsi cineva să spună asta. Claudia se uită la Abrams:

— Vii cu noi?

Abrams încuviinţă din cap:

— Dacă este loc.

— Avem loc suficient, spuse Van Dorn. Să mergem.

Îşi puseră pardesiele şi ieşiră în noaptea rece şi umedă. Un Cadillac lung aştepta la colţ şi un şofer în uniformă gri le ţinu uşa. Abrams urcă ultimul şi se aşeză pe o strapontină, cu faţa spre spatele maşinii.

George Van Dorn găsi rapid barul şi începu să-şi prepare o băutură.

— Chestia asta pare mai bună într-un vehicul în mişcare – vapoare, avioane, maşini...

Kitty Van Dorn spuse cu teamă:

— Va fi o seară lungă, George.

— Nu şi dacă o ţine aşa cu băutura, spuse Joan Grenville.

Ea râse, şi Abrams îl văzu pe Tom Grenville atingându-i glezna.

Când maşina se puse în mişcare, Van Dorn ridică paharul:

— Pentru contele Ilie Lepescu, maiorul Henry Kimberly, căpitanul John Grenville şi pentru toţi cei care nu sunt cu noi astă-seară.

Rămaseră tăcuţi, în timp ce limuzina îşi croia drum pe Park Avenue. Claudia se aplecă în faţă şi îşi sprijini mâna pe piciorul lui Abrams. El se lăsă pe spate şi o privi. În lumina slabă, avea un aer vag semit, şi el se gândi că soarta lui era să aibă de-a face cu femei care erau imaginea lui în oglindă. Nu era nicio Joan Grenville sau Katherine Kimberly în viaţa lui, şi nici nu existau şanse să fie. Ceea ce, îşi spuse, era poate – nu poate, ci sigur – cu atât mai bine.

George Van Dorn părea gata să mai propună un toast, dar se răzgândi şi-i dădu paharul lui Abrams.

— Arde-o, spuse Van Dorn.

Soţia sa îl bătu pe braţ, de parcă făcuse ceva frumos şi nobil. Van Dorn părea şi el mulţumit de sine însuşi, pentru că rezistase tentaţiei de a ajunge la destinaţie cu majoritatea facultăţilor slăbite.

Şi totuşi, era ceva la Van Dorn care dezminţea satisfacţia de sine aparentă şi atitudinea sa superficial prietenoasă. Abrams văzuse asta în ochii lui, în purtarea lui Van Dorn când era împreună cu O'Brien. Patrick O'Brien nu suporta proştii, şi de aceea Van Dorn nu era un prost. El făcea parte din acel cerc interior pe care Abrams îl numea Firma Umbră – cealaltă „O'Brien, Kimberly şi Rose", cea care îi apăra pe agenţii de informaţii *pro bono* şi care transmitea şi primea mesaje telex cifrate. George Van Dorn era unul dintre puţinii oameni care aveau acces în camera pe care scria „Dosare clasate".

Abrams îşi aprinse o ţigară. Îşi spuse că era bun la enigme. Acestea constituiseră meseria şi viaţa lui. Nu se săturase niciodată de enigme – se săturase de soluţii, care erau, aproape în toate cazurile, insipide, dezamăgitoare şi banale.

Dacă avusese vreun defect ca detectiv, era tocmai tendinţa lui de a-şi imagina sau de a spera că la capătul drumului va găsi ceva interesant sau complex. Dar nu era niciodată. Drama umană era cel mai adesea comedie involuntară; motivaţiile acţiunilor oamenilor erau deprimant de banale.

Şi totuşi, mirosise urmele şi gonise vulpile până la capăt, şi acceptase mângâierea pe cap, dorindu-şi ca vulpea să fi fost o fiară mai mare care, încolţită, să se lupte cu aceeaşi abilitate de care dăduse dovadă când îi scăpase.

Dacă cineva ar fi analizat şi ar fi meditat – ceea ce el făcuse de la Întâi Mai încoace – ar fi găsit explicaţii logice pentru fiecare dintre suspiciunile pe care le avea în legătură cu această firmă. Şi totuşi, masa brută a dovezilor de detaliu, atunci când erau cumulate, refuza să devină explicabilă. Era încă prea poliţist ca să ignore ce vedea, ce simţea şi ce îi spusese O'Brien pe terasă.

Maşina încetini, apropiindu-se de masa de vehicule din jurul arsenalului.

Abrams îşi stinse ţigara. Da, seara aceasta avea să fie

revelatoare. Iar luni, de Ziua Comemorării, când va pătrunde pe proprietatea rusească din Glen Cove, s-ar putea să aibă nişte răspunsuri.

Şoferul coborî şi deschise uşa dinspre trotuar.

— Capătul liniei, anunţă George Van Dorn.

Abrams coborî primul şi păşi de unul singur spre trotuar. Avea sentimentul că afacerea Carbury nu era unul din obişnuitele cazuri ciudate ale lui O'Brien, ci o piesă dintr-o enigmă mai mare. Carbury, O'Brien şi Compania, oamenii ăştia din Strada 36, OSS-ul, Katherine Kimberly, Glen Cove şi ideile lui O'Brien despre vaporizarea Wall Street-ului. Ce amestecătură de soluţii şi de piese! Dar era sigur că, dacă le roteai puţin, ar fi început să se aşeze toate la locul lor.

14

Katherine Kimberly îşi aranjă cu grijă hainele de stradă în valijoară. Camera de oaspeţi bej dădea impresia de loc părăsit şi, cu tot luxul, întreg apartamentul avea un aer de clădire guvernamentală. Avea câteva minute înainte de a trebui să se îmbrace pentru seară. Se întinse, goală, pe pat, şi căscă.

Adevăratul proprietar al apartamentului şi al mobilierului era James Allerton, tatăl adoptiv al lui Peter Thorpe. Betty, defuncta mamă adoptivă a lui Peter, amenajase toate camerele înainte de război, când locuise aici. Multe dintre piesele de mobilier erau antichităţi, sau deveniseră astfel în anii care trecuseră de atunci. Erau picturi originale de Turner, cumpărate în anii ’30, când Turner nu mai era la modă, şi lumea nu avea bani. Erau, de asemenea, sculpturi de Rodin şi un goblen original. Dacă cineva ar fi evaluat operele de artă de aici, ar fi ajuns la peste un milion de dolari. Şi totuşi, din câte ştia ea, cu tot fluxul masiv de oaspeţi în tranzit, din casă nu dispăruse nici măcar un prosop. Era o firmă de la care nu se fura.

Katherine se gândi la menajeră, Eva, o poloneză de peste cincizeci de ani. Menajerele se schimbau periodic, reflectă ea, în funcţie de bulversarea situaţiei politice sau militare undeva în lume. În ultimii ani fuseseră poloneze. Înainte, o perioadă lungă, fuseseră femei din Asia de Sud-Est. Mai înainte, îşi închipuia ea, fuseseră unguroaice, cubaneze, cehoaice. Acestea erau, îşi spuse, femei care luaseră hotărârea politică şi morală de a-şi risca vieţile pentru un ideal. Ele îşi trădaseră ţările şi, deci, erau trădătoare, fiind tratate, în mod tradiţional, de toate serviciile de informaţii cu neîncredere şi suspiciune. Dar Evei şi celorlalte, Compania le datora ceva şi Compania plătea.

Şi ceea ce le lipsea acestor femei ca pricepere

gospodărească era compensat de râvna lor; în orice caz, o femeie cu ziua rezolva partea grea a muncii, iar menajerele, în principal, îşi scriau rapoartele sau memoriile şi stăteau cu ochii pe oaspeţi. Asta era lupa pe sub care Katherine trebuia să treacă ori de câte ori cobora din ascensor.

Katherine se duse la măsuţa de toaletă şi îşi aranjă, cu gândurile în altă parte, machiajul, apoi se privi în oglinda de pe perete. Părul îi era în dezordine, iar pe gât avea o mică zgârietură, rezultat al recentelor îmbrăţişări.

Sentimental, ştia că locul acesta era total nepotrivit, dar îl accepta din punct de vedere intelectual şi profesional. Ce se petrecea în absenţa ei aici cădea în zona foarte cenuşie a moralităţii interesului, sancţionată de securitatea naţională. Totodată, ce se petrecea aici nu era treaba ei. Pe de altă parte, ar fi putut să fie. Se gândi la nivelul al treilea.

Se ridică şi se duse la baie. Trase cu urechea după zgomotul duşului de dincolo de perete, dar nu auzi nimic. Deschise dulăpiorul medical şi găsi un flacon cu o soluţie astringentă, cu care îşi tamponă gâtul.

— Fir-ar să fie!

Katherine auzi o uşă închizându-se pe coridor şi intră repede în dormitor. Privi prin vizor şi îl văzu pe Peter Thorpe, îmbrăcat în haine de seară, coborând rapid scările. Deschise uşa şi păşi afară. Era gata să-l strige, dar se răzgândi.

Vru să închidă uşa, dar se opri. La câteva uşi mai încolo se afla scara îngustă care ducea la nivelul al treilea al corpului mansardat. Îşi luă un halat din dulap şi ieşi pe hol.

Katherine urcă scara îngustă, neluminată, şi se opri pe palierul de sus, în faţa unei uşi confecţionate dintr-un material sintetic. Uşa avea două broaşte Medeco, cu cilindru, şi probabil şi un dispozitiv de alarmă. Ezită, apoi răsuci clanţa şi împinse. Uşa grea pivotă, şi ea făcu un pas în interiorul încăperii.

Camera lungă, cu tavanul mansardat, nu era luminată

complet, dar, deasupra a zece sau douăsprezece maşinării dispuse în jurul încăperii, atârnau corpuri de iluminat, care dădeau o lumină fluorescentă stranie, alb-albăstruie. Katherine identifică un telex, un radio pe unde scurte, o imprimantă, mai multe ecrane video, un terminal de calculator şi ceva ce ar fi putut fi un detector de minciuni. Într-un colţ îndepărtat era o masă pe rotile, de fapt un cărucior de spital de care atârnau liber câteva curele. Vederea acesteia nu-i fu pe plac.

Nu putu să identifice celelalte maşinării, mari şi mici. Păşi de-a binelea în cameră şi lăsă uşa să se închidă fără zgomot.

Ochii i se obişnuiră cu lumina inegală şi deodată observă, aproape drept în faţa ei, un mare pupitru electronic, în spatele pupitrului văzu o siluetă. Silueta se ridică şi se întoarse spre ea.

Katherine îşi ţinu respiraţia şi păşi cu spatele spre uşă.

— Da?

Katherine expiră prelung. Era Eva. Femeia înaltă, cu oase mari şi păr sârmos, înaintă spre ea.

Katherine îşi recăpătă o parte din calm.

— Aş vrea să arunc o privire.

— Domnul Thorpe permite asta?

Eva se apropie.

— Nu i-am cerut voie.

— Cred că nu ai nicio treabă aici.

Se opri în faţa Katherinei. Aceasta, ca să întâlnească ochii Evei, trebuia să privească în sus. Cu braţele strânse în jurul halatului, pentru ca acesta să nu se desfacă, se simţea dezgolită, fără apărare, Katherine îşi stăpâni vocea:

— Şi dumneata ai?

— *Eu* lucrez aici. Pentru domnul Thorpe. Nu în acelaşi fel ca dumneata…

— Cu cine crezi că vorbeşti?

— Scuză-mă… engleza mea… poate că a sunat…

— Bună seara.

Katherine îşi adună curajul şi-i întoarse spatele femeii, întinse mâna după clanţă, aproape aşteptând să fie oprită, dar nu se întâmplă nimic. Deschise uşa şi ieşi pe palier.

Eva o urmă. Scoase o cheie din buzunarul capotului şi încuie repede uşa de două ori, apoi o ajunse pe Katherine pe scări.

— N-a fost înţelept să intri acolo.

Katherine nu răspunse. Continuă să coboare cu pas normal, măsurat cu grijă.

— Acesta e un secret, camera asta. Secret de stat. Domnul Thorpe nu a spus dumitale?

Din nou, Katherine nu răspunse. Ajunse pe balcon şi se întoarse spre Eva. Aceasta stătea la câţiva paşi, depăşind-o cu un cap. Cu o mişcare abia-perceptibilă, Katherine adoptă o poziţie de apărare.

Eva păru să observe şi un zâmbet trecu peste buzele ei subţiri. Vorbi cu tonul unei profesoare care face morală unui copil:

— În ţara *mea* ai fi împuşcată pentru spionaj.

— Nu suntem în ţara *dumitale.* Suntem în ţara *mea.*

Eva păru uşor enervată, apoi îşi reluă atitudinea impasibilă.

— Adevărat. Dar trebuie să raportez.

— Fă ce dracu’ vrei.

Katherine trecu repede pe lângă femeie şi intră în dormitorul ei. Închise uşa, apoi se uită prin vizor şi o văzu pe Eva foarte aproape, privind fix uşa. Katherine ezită cu mâna pe zăvor, apoi îl trase furioasă. La sunetul zăvorului, Eva zâmbi şi se întoarse să plece.

Katherine se aşeză pe marginea patului. Era tulburată, umilită, furioasă. Nu va mai face niciodată dragoste în acest apartament. De fapt, îşi spuse ea, nu va mai pune niciodată piciorul aici. Ochii îi căzură pe o sticlă de Principessa Gavi, la gheaţă, lăsată pe noptieră. Scoase dopul de plută şi turnă vinul într-un pahar cu picior înalt, apoi bău.

Se cuibări într-un şezlong şi închise ochii. Se linişti şi

încercă să-şi adune gândurile. Nu, îşi spuse, n-ar fi bine să nu mai vină. Îi datora lui Peter măcar atâta încredere, se gândi ea. Totodată, era curioasă. Mai mult decât atât, Patrick O'Brien lăsase să se înţeleagă, într-un mod foarte ocolit, că îl găsea pe Peter şi operaţiunea lui cam ciudate.

Se simţea derutată şi mintea îi deveni confuză... Undeva, exista o cheie; întotdeauna simţise astfel. O cheie cum avea Eva, cum avea Arnold, şi care se potrivea la multe lacăte, multe uşi, dulapuri şi sertare. Iar înăuntru erau cifruri, schelete şi scandaluri. Toţi păreau să ştie asta – O'Brien, Peter, James Allerton, sora ei, Ann, logodnicul acesteia, Nicholas West... Tatăl ei o ştiuse şi el, şi o ştia şi colonelul Carbury. Era ca un mare secret de familie, pe care copiii îl intuiau, dar nu-l cunoşteau, cu care adulţii trăiau, dar nu-l pomeneau niciodată.

Astă-seară, gândi ea, va fi consiliu de familie. Astă-seară i se va spune şi micuţei Kate.

15

Peter Thorpe intră în salonul de cocteil de la primul etaj al Clubului Universităţii şi se strecură până la bar.

— Bună seara, Donald.

— ’seara, domnule Thorpe, zâmbi barmanul.

— Îmi pare rău pentru seara trecută.

— Ei, nicio problemă.

— Îmi aduc aminte că mă uitam în oglinda barului de acolo… M-am văzut înclinându-mă sub o furtună de forţa zece pe care nimeni din cameră nu părea s-o resimtă.

Barmanul râse:

— Cu ce vă servesc?

— Doar un pahar cu apă chioară, te rog.

Barmanul râse din nou şi îi turnă un Perrier.

Thorpe trase spre el un număr din „Times” şi îl frunzări.

— Nu-mi vine să cred câte crime se comit în oraşul ăsta. Nebunie.

— Mda, dar majoritatea crimelor implică oameni care se cunosc. Ştiaţi asta? Şi nici nu sunt oameni ca noi. *Banjos* şi *bongos.*

— *Banjos* şi *bongos*?

Donald zâmbi, în timp ce lustruia un pahar.

— Mda, ştiţi dumneavoastră.

Se uită la un picolo de origine hispanică, aflat în apropierea meselor şi coborî vocea:

— Negri şi ricani. *Banjos* şi *bongos.*

Făcu cu ochiul.

Thorpe îi zâmbi şi el.

— Stăpâneşti excelent limbajul modern, Donald, şi ai o ureche bună pentru dialecte şi bancuri. Mi-a plăcut grozav definiţia *femeii.* Mai ai şi altele?

— Mda. Ce obţii dacă încrucişezi un negru cu un francez?

— Ce?

— Pe Jacques Gardian[7].

Lovi cu ştergarul în bar şi izbucni în râs.

Thorpe ridică paharul cu apă minerală.

— Te salut!

Bău.

— Apropo, ai ceva note de plată pentru un tip pe nume Carbury? Se pare că s-a înregistrat aici, dar…

Donald frunzări un teanc de cartonaşe.

— Nu.

— Englez. Mai în vârstă, înalt, slab, poate cu mustaţă.

— A, Edwards. Vine des pe aici.

— E aici cam de miercuri?

— Exact, Edwards.

Frunzări din nou notele de plată. Camera 403. A fost aici acum zece, poate cincisprezece minute. A luat una mică şi a plecat.

— Era în costum de maimuţoi?

— Nu…

Se scărpină în cap.

— Nu, era în sacou.

Donald păru să observe de-abia acum hainele de seară ale lui Thorpe.

— Hei, vă duceţi la bairam mare, domnule Thorpe? Thorpe împături ziarul.

— Ai auzit de OSS?

Tânărul barman clătină din cap.

— Al doilea război mondial, sugeră Thorpe.

— A, da. Distra soldaţii.

Thorpe râse.

— Nu, Donald, aceea era USO. Dar ce zici de KGB? MI6?

— KGB-ul… sigur – spionajul rusesc. MI6… sună familiar…

— Ce zici de SS?

— Sigur. Nazişti.

— Te pune pe gânduri, nu? zâmbi Thorpe.

---

7 În original: Jacques Custodian (n.tr.)

— Despre ce?

— O, despre viaţă. Eroi. Şi ticăloşi. Lucruri ca bine şi rău, glorie apusă, sacrificiu, datorie, onoare, ţară... Despre amintiri. O bună memorie, nu e neapărat o treabă bună, Donald.

Lui Donald nu-i plăcea întorsătura pe care o luase discuţia.

— Mda.

— Dineul veteranilor din OSS. Oficiul Serviciilor Strategice, predecesorul CIA-ului. Arătă spre prima pagină din „Times”. Acolo mă duc. Se întâlnesc ca să-şi aducă aminte, îşi aduc aminte de al dracului de multe. Asta-i periculos.

— Ei, o să-l auziţi pe Preşedinte vorbind?

— Exact.

Thorpe împinse un plic sigilat peste bar.

— Fă-mi un serviciu, Donald. Dă o raită prin club – camera de biliard, bibliotecă, peste tot – vezi dacă poţi să dai de Edwards. Dă-i asta.

Donald puse plicul în spatele barului.

— Desigur... Doriţi să trimit un băiat, sau să-i pun asta în cutia de mesaje?

— Nu. Vreau să i-l dai personal, înainte să plece. Ai putea chiar să te duci în camera lui. Probabil că acum se îmbracă pentru seară. Dar nu pomeni numele meu. Bine?

Thorpe îi făcu cu ochiul conspirativ.

Donald făcu şi el, automat, cu ochiul, cu un aer atotştiutor, deşi părea puţin încurcat.

Thorpe făcu să alunece peste bar o bancnotă de zece dolari, şi Donald o înghesui în buzunar. Thorpe îşi privi ceasul.

— Timpul şi salata veştedă nu aşteaptă pe nimeni, prietene.

Coborî de pe scaunul înalt.

— Îl cunoşti, desigur, pe T. S. Eliot: „Timpul prezent şi timpul trecut sunt probabil ambele prezente în timpul viitor,

iar timpul viitor este conţinut în timpul trecut.” Ei, Donald, viitorul acela va fi aici în curând. Fluxul viitorului, care a început ca o unduire acum patruzeci de ani, ne va mătura pe toţi. De fapt, pot să-ţi dau şi o dată exactă: weekend-ul de Patru Iulie. Ai să vezi. Ţine minte unde ai auzit-o.

— Desigur, domnule Thorpe. Vă urez o seară bună.

— Mă tem că am alte planuri.

Thorpe privi pe fereastra taxiului. Circulaţia de pe Park Avenue se transformase în ţârâit, iar în faţă se putea vedea, după luminile farurilor, că două benzi fuseseră blocate cu bariere. Poliţişti călare se deplasau în sus şi în jos pe bulevard sub ploaia uşoară. Pe partea stângă a bulevardului, între Străzile 66 şi 67, peste drum de Arsenalul Regimentului 7, câteva sute de demonstranţi scandau din spatele barierelor poliţiei. Şoferul taxiului întrebă:

— Acum ce dracu’ se mai petrece?

— Preşedintele vorbeşte la arsenal.

— Doamne! Trebuia să-mi fi spus. Cui îi vorbeşte?

— Mie. Şi am întârziat. Mă duc pe jos.

Plăti şi o luă pe jos, printre maşinile împotmolite. Limuzinele erau parcate pe câte două şi trei rânduri în jurul intrării arsenalului, iar peste drum demonstranţii fluturau lozinci antinucleare şi cântau un cântec din anii 1960:

Spune-mi iar, şi iar, şi iar, prietene,
Dar tu nu crezi că suntem în ajunul
Distrugerii...

— Dreptul *ăsta* îl aveţi, fraierilor, dădu Thorpe din cap.

Thorpe trecu printr-un cordon de poliţişti în uniformă şi se apropie de arsenal. Privi spre clădirea veche de o sută de ani, din cărămidă şi granit. Aceste acţiuni ale OSS fuseseră întotdeauna organizate la „Waldorf” sau la „Pierre”, dar de-a lungul timpului, în atmosfera de asediu, fuseseră transferate în această clădire cu aspect fals

belicos. Turnuri încununate de creneluri sinistre se ridicau meditativ în noapte, dar efectul global era acela al uniformei Gărzii Coldstreamului: mai potrivită pentru paradă decât pentru luptă.

Trecând de un şir de poliţişti, Thorpe urcă o scară acoperită şi intră în arsenal printr-o pereche de uşi masive din stejar.

Holul era lambrisat cu lemn masiv, iar pe pereţi se aliniau portrete impresionante, în stil marţial. De tavanul înalt atârnau drapele de luptă, zdrenţuite şi decolorate, şi stindarde în culorile regimentului. Candelabrele mari erau în stilul Tiffany timpuriu, iar senzaţia generală era de spoială de secol nouăsprezece, un venerabil club de gentlemani de pe Park Avenue, cam ponosit. Fusese un loc unde crema oraşului New York se juca în weekend-uri de-a soldaţii şi încă mai avea rolul de a furniza o atmosferă veselă locuitorilor din East Side, care datorau, sau credeau că datorează, un minimum de serviciu militar.

Oaspeţi întârziaţi se grăbeau pe lângă Thorpe, iar zeci de bărbaţi din Serviciul Secret se învârteau pe-acolo în ţinută de serviciu sau semioficială. Câţiva încercau să treacă drept ospătari sau picoli. Ştia că cei care purtau redingotele demodate ascundeau pistoale-mitralieră *Uzi* şi arme de vânătoare cu ţeava retezată.

Un poliţist îl îndrumă pe Thorpe spre dreapta, şi el îşi aşteptă rândul la un detector de metale-portal, prin care trecu sub ochii scrutători ai celor din Serviciul Secret.

Dincolo de detector se afla un coridor larg, pavoazat cu steaguri, din care se deschideau arcade spre camerele de recepţie elegante. Thorpe intră într-o încăpere plină cu cuiere şi-şi lăsă pardesiul stropit de ploaie în schimbul unei fise. Se întoarse în coridor, îl traversă şi intră într-un salon bogat mobilat, unde erau servite la discreţie cocteiluri. Thorpe găsi un Martini neatins şi îl dădu pe gât.

— Nu-i elegant să întârzii la întâlnirea cu preşedintele, Peter.

Se întoarse şi îl văzu apropiindu-se pe Nicholas West.

— Ar fi şi mai neelegant să fi ajuns prea devreme şi treaz, spuse Thorpe.

Îşi strânseră mâinile.

— Acum ai sosit? întrebă West.

— Am fost cu treburi de-ale Companiei, zâmbi Thorpe. Tu ce scuză ai, Nicko?

— Am stat la coadă pentru aterizare pe „La Guardia”.

Thorpe îl luă pe West de braţ.

— Ascultă, de ce nu chiulim noi de la reuniunea asta plicticoasă şi să mergem în oraş? Ştiu un local delicios de stricat, pe 46 Vest, unde se dansează cu sânii goi şi care are şi un bordel la etaj.

West râse forţat, dar obrajii i se îmbujorară.

Thorpe îl privi. Chiar şi în costum de seară arăta de parcă ar fi purtat sacoul lui mototolit. West avea patruzeci şi unu de ani, dar arăta de treizeci, îşi spuse Thorpe. În 1967, pe când era lector de istorie la Universitatea din Washington, fusese recrutat, împreună cu alţi istorici tineri, de directorul CIA, Richard Helms, pentru a pregăti istoria enciclopedică a OSS şi a CIA. Marea întreprindere secretă se dovedise a fi un proiect continuu şi interminabil, al cărui şef devenise West. Thorpe găsi un alt Martini pe o tavă şi luă o înghiţitură.

— Cum merge cartea, Nick?

West ridică din umeri.

— Tot timpul se descoperă informaţii noi, care ne obligă să o rescriem.

Thorpe încuviinţă din cap.

— Informaţiile nou descoperite pot fi o ţeapă în fund. Ai găsit un editor?

— De fapt, avem două volume sub tipar, zâmbi West.

— Cum stai cu vânzările?

— Sută la sută. S-au tipărit câte zece exemplare din fiecare volum şi pe urmă am distrus benzile.

— La cine au ajuns cărţile?

— Păi, la director, bineînţeles, care a primit un set. Secţia mea a primit un set…

Îl privi pe Thorpe.

— Restul distribuţiei e secret.

— Trimite-mi şi mie un set.

— Ia-ţi o aprobare de la director.

— Desigur. Care două volume au intrat la tipar?

— Perioada OSS, din 1942 până în 1945, şi cei doi ani care au precedat fondarea CIA-ului din 1947.

West aruncă o privire prin salon. Cu excepţia picolilor, acesta era gol.

— Mai bine să mergem înăuntru.

— Nicio grabă.

Thorpe îşi goli paharul şi se întoarse spre West.

— Aş vrea să văd şi eu câte ceva din materialul ăsta. Computerul meu ia legătura cu al tău şi îi dăm drumul.

West îl privi cu atenţie.

— Dacă este necesar să ştii şi ai o autorizaţie în regulă, am să-ţi arăt ce ai nevoie.

Thorpe scutură din cap.

— Chestiile astea se fac mai bine pe prietenie.

— Am să mă mai gândesc.

— Bun.

Thorpe îşi aprinse o ţigară şi se aşeză pe o masă lungă. Ştia că West începuse să fie agitat de teamă să nu întârzie, ceea ce îi uşura încercarea de a-l aborda.

Thorpe îl privi pe bărbatul insipid. Prin natura serviciului şi din cauza nelimitatei sale sete de cunoaştere, West ajunsese, printr-un accident, persoana cea mai cunoscătoare din CIA. Cineva spusese odată: „Dacă cei din KGB ar avea posibilitatea să-şi aleagă omul pe care şi-l doresc cel mai mult într-o celulă de interogatoriu – Preşedintele, directorul CIA sau Nicholas West – l-ar alege pe West.” Thorpe îşi azvârli ţigara în cămin.

— Ai dat vreodată peste numele meu?

West evită privirea insistentă a lui Thorpe şi o luă spre

uşa care ducea în sala de bal.

— Să mergem, Peter.

Thorpe sări de pe masă şi îl urmă.

— Nu ţi-e teamă să umbli cu toate secretele alea în minte?

West confirmă din cap:

— N-am dormit o noapte ca lumea de ani de zile.

Deschise o uşă şi intră într-un separeu, marcat printr-o draperie, al sălii de bal. Un om din Serviciul Secret îi ceru invitaţia, şi el i-o arătă. Bărbatul îl căută pe o listă şi-i, făcu semn să treacă. Thorpe îşi arătă şi el invitaţia şi îl urmă.

Thorpe se opri în apropierea draperiei:

— S-ar părea că societatea estică şi-a făcut apariţia. E ultima şansă s-o ştergem Nicko.

West clătină din cap şi porni spre draperie, dar Thorpe îi puse o mână pe umăr.

— Stai, amice. Încep ceremoniile.

West se opri. Simţea mâna lui Thorpe strângându-i umărul din ce în ce mai tare, până când, în cele din urmă, se smulse. Peter Thorpe îl făcea să se simtă prost. Tipul era excesiv în toate: prea multă forţă fizică, o personalitate copleşitoare, prea arătos şi prea bogat. Şi totuşi, într-un mod ciudat, West se simţea atras de el.

— Ai dădacă astă-seară? întrebă Thorpe.

West ridică din umeri:

— Cred că da.

— Nu poţi să-i descoperi?

— Uneori.

— Îl descopăr eu. Pe urmă îl pierdem şi mai târziu ne ducem la bordel.

— Puţin le pasă dacă mă duc la bordel. Puţin le pasă ce fac, dacă nu las vreo servietă la Ambasada sovietică, sau nu mă înscriu pentru o croazieră spre nicăieri.

— E încurajator să văd că poţi să glumeşti despre asta, râse Thorpe.

West îl privi:

— Din punctul meu de vedere, tu eşti doica mea astă-seară.

— Nu eu, Nicko.

West zâmbi:

— Cred că nu.

În trecut, se mai compromisese profesional uneori datorită discuţiilor sale indiscrete cu Thorpe. Dar dacă era un lucru pe care nu l-ar fi făcut niciodată, acesta era să se compromită personal cu Thorpe, însoţindu-l într-una din escapadele sale. Thorpe îi era, într-un fel, prieten, dar West simţea că acesta era totodată un seducător; un seducător de bărbaţi, ca şi de femei. West simţea că Thorpe voia o bucată din el, o bucată din sufletul lui, deşi nu-şi putea închipui de ce.

— Cât timp eşti cu mine, Nicholas, n-o să ţi se întâmple niciodată ceva rău, spuse Thorpe.

— Când sunt cu tine, nu mi se întâmplă niciodată ceva bun.

Thorpe izbucni în râs, apoi expresia i se schimbă. Îl luă pe West pe după umeri şi-l trase mai aproape, într-o îmbrăţişare incomod de intimă. Îi şopti în ureche:

— Or să te înşface, Nick. Te vor la Moscova şi or să pună mâna pe tine.

West îşi întinse gâtul şi ridică privirea spre Thorpe.

— Nu. Compania mă protejează.

Thorpe văzu cum sângele dispare din obrajii lui West. Zâmbi trist şi clătină din cap.

— Nu te pot proteja la infinit, şi ei ştiu asta. Nici măcar nu *vor* să te protejeze, pentru că ştii multe, mult prea multe, prietene. Când vor renunţa la serviciile tale, nu se va lăsa cu un NIP[8], ci cu RIP[9]. Aşa procedează ei. Dumnezeu să te aibă în pază, Nick, dar soarta ta pluteşte pe undeva între

---

8 New Identity Program (engl.) – Program pentru o Nouă Identitate (n.tr.).

9 Requiescat în pacem (lat.) – Odihnească-se în pace (n.tr.).

Moscova şi cimitirul Arlington.

West simţi că i se usucă gura. Fără să-şi dea seama, se apropie şi mai mult de Thorpe.

Acesta îl bătu pe spate.

— Pot să te ajut. Încă mai avem timp.

CARTEA A TREIA

REUNIUNEA

16

Peter Thorpe şi Nicholas West intrară în sala de bal – în realitate sala de instrucţie a regimentului – o încăpere înaltă, pe patru nivele, puţin mai mare decât un teren de fotbal. Spaţiile largi erau susţinute de grinzi eliptice din fier forjat, iar în plafonul înclinat erau tăiate două şiruri de ferestre cu arcade. Sala era luminată strălucitor de candelabre uriaşe. Ambele capete ale sălii erau flancate de galerii imense, în care puteau lua loc peste o mie de oameni. Thorpe scrută zonele superioare, întunecate, ale galeriei de deasupra estradei. Acolo nu erau invitaţi, în schimb, cam din zece în zece metri, fusese postat un om din Serviciul Secret, cu binoclu. Thorpe ştia că puştile cu lunetă stăteau alături, pe bănci.

Îşi roti privirea prin sala de bal. Încăperea era pavoazată cu roşu, alb şi albastru, iar deasupra estradei erau atârnate trei drapele uriaşe – american, britanic şi francez – şi un tablou mare, în tonuri sepia, al fondatorului OSS, generalul Wiliam „Wild Bill” Donovan.

După estimarea lui Thorpe, se aflau acolo aproape două sute de mese, pe ale căror feţe de masă albastre fusese aranjată vesela – argint, porţelan şi cristal.

— Unde-i masa noastră? întrebă Thorpe.

— Masa paisprezece. Lângă estradă.

Thorpe privi estrada ridicată de-a lungul peretelui dinspre nord. Îl recunoscu pe Ray Cline, un fost ofiţer OSS şi fost director adjunct pentru informaţii în CIA.

Garda de onoare, formată din infanterişti marini, prezentă drapelul, iar mulţimea se ridică pentru ceremonie. Fanfara armatei începu să intoneze imnul naţional, şi cei aproape două mii de bărbaţi şi femei cântară versurile.

West luă poziţia de drepţi şi li se alătură.

Thorpe privi înapoi spre estradă. La stânga lui Cline era

Michael Burke, fost ofiţer OSS şi fost preşedinte al clubului „Yankees” şi al Corporaţiei Madison Square Garden. Lângă Burke stătea Charles Collingwood, purtătorul de cuvânt şi cronicarul activităţilor OSS în timpul războiului, iar lângă Collingwood se afla Clare Boothe Luce. În stânga lui, era Richard Helms, fost ofiţer OSS, fost director al CIA, omul care-l recrutase pe West. Thorpe se întoarse spre acesta.

— Uite-l pe vechiul tău şef, Nick. Ai grijă să-i mulţumeşti pentru slujbă.

West se opri din cântat şi mormăi ceva ce suna a obscenitate.

— El a ieşit, iar tu eşti încă înăuntru, zâmbi West.

Imnul se termină, şi fanfara începu să intoneze „God Save the Queen”.

— Hei, spuse Thorpe, asta mi-aduce aminte de colonelul Randolph Carbury – îl cunoşti?

West îşi încleştă mâinile la spate.

— Am auzit de el. De ce?

— O să fie aici astă-seară. Şi o să-ţi mai spun şi altele.

West încuviinţă din cap.

Fanfara termină imnul britanic şi începu „La Marseillaise”. Thorpe privi înapoi spre estradă. Preşedintele Statelor Unite era flancat de Geoffrey Smythe, preşedintele Veteranilor OSS, şi de tatăl adoptiv al lui Thorpe, James Allerton, oaspetele de onoare. În stânga lui Allerton, era Bill Cassey, fost ofiţer OSS şi actualul director al CIA. Lângă Casey stătea William Colby, şi el fost ofiţer OSS şi fost director al CIA.

— Absolvenţii au ajuns bine, observă Thorpe.

Imnul francez se termină şi Arhiepiscopul New York-ului începu rugăciunea.

Thorpe parodie cuvintele din rugăciunea cardinalului:

— Doamne, Dumnezeule, apără-ne de vârcolacii nopţii.

Se întoarse spre West, care se uită lung la el.

— I-ai mai auzit urletul în ultima vreme? îl întrebă Thorpe.

West nu răspunse.

— Va urma.

Cardinalul îşi termină rugăciunea şi toată lumea se aşează. Geoffrey Smythe începu saluturile de bun venit. Thorpe îi spuse lui West:

— N-am vrut să te sperii mai înainte.

West fu gata să râdă:

— M-ai speriat ca dracu'.

Se uită la Thorpe.

— Am necazuri?

— Da' de unde. Eşti în mare pericol.

— Termină!

— Iartă-mă, amice. Ascultă, în ce-i priveşte pe cei de la KGB, le e de-ajuns să se ţină pe urmele tale. În ce priveşte Compania, trebuie să-ţi faci o asigurare. Înţelegi?

West dădu din cap.

— Ceva în genul... „În caz de moarte prea timpurie sau dispariţie, următoarele documente şi mărturii vor ajunge la „The New York Times" şi „The Washington Post"...

— Asta-i.

West dădu din nou din cap.

— Te ajut eu cu amănuntele, spuse Thorpe.

— Şi ce vrei în schimb?

— Doar prietenia ta.

Zâmbi şi-l luă pe West de braţ.

— Hai să mergem să înfruntăm mânia unei doamne făcute să aştepte. Iei tu castana. Eu am destule necazuri.

Katherine Kimberly îl privi pe Thorpe apropiindu-se, cu o expresie de supărare pe chip.

— Nick a stat la coadă la aterizare pe „La Guardia", spuse Thorpe.

Îi dădu o sărutare pe obraz.

— Îmi pare rău, a fost vina mea, adăugă West. Ne-am luat cu vorba în hol. Ce faci, Kate?

Se aplecă şi o sărută.

Ea îi luă mâna şi îi surâse.

— Ai mai vorbit cu Ann?

— Aseară. E bine. Îţi trimite sărutări.

West privi în jurul mesei.

— Domnule O’Brien, îmi pare bine că vă revăd.

Îşi strânseră mâinile.

West îl privi pe Patrick O’Brien. Era un bărbat de peste şaizeci de ani, cu părul bogat, blond-albit, cu o faţă roşcovană şi ochi pătrunzători de un albastru închis. West ştia că se menţinea într-o formă fizică excepţională şi încă mai sărea, cum se exprima el, din avioane în perfectă stare, din care de fapt nu era nevoie să sari. Salturile le făcea când îi venea cheful, pe un teren sterp din Jersey Pine, singur şi noaptea — în nopţi senine, dar uneori fără lună, ca acelea de care pe vremuri avea nevoie pentru paraşutări în Europa ocupată.

O’Brien făcu semn cu capul spre perechea care şedea la masă.

— Îi cunoaşteţi amândoi pe Kitty şi George Van Dorn, desigur.

Thorpe şi West îi salutară şi îşi ocupară locurile.

Katherine arătă peste masă:

— Iar acesta este prietenul meu Tony Abrams, care lucrează la firmă.

Abrams se întinse peste masă şi dădu mâna cu West. Se aplecă şi spre Thorpe, dar acesta tocmai turna dintr-o sticlă de Stolicinaia. Thorpe îl privi superficial şi spuse:

— Da, ne cunoaştem.

Ridică un pahar, plin ochi, cu lichid incolor.

— Cineva a fost destul de atent şi şi-a amintit de preferinţa mea pentru vodca rusească. *Na zdarovie.*

Goli paharul pe jumătate şi lăsă să-i scape un oftat.

Thorpe se adresă celor de la masă:

— S-ar putea să vi se pară ciudat că eu, un patriot şi un luptător al războiului rece, beau vodcă rusească.

Îl privi în faţă pe Abrams.

— Beau vodca rusească în acelaşi spirit în care războinicii

din perioada preistorică beau sângele duşmanilor.

— O manifestare de dispreţ? întrebă Abrams. Sau pentru curaj?

— Nici una, nici alta, domnule Abrams. Îmi place gustul.

Îşi linse buzele şi râse.

— Că vorbeam de sânge, spuse Abrams, ai ceva pe manşeta dreaptă, domnule Thorpe.

Peter Thorpe puse paharul jos şi îşi privi manşeta dublă. O pată brun-roşcată întina albul strălucitor al bumbacului, aproape de butonul din onix negru. O frecă între degete, apoi spuse:

— *Pare* a fi sânge, nu-i aşa?

— Da, aşa pare, spuse Abrams.

Katherine înmuie colţul unui şervet într-un pahar cu apă.

— Trebuie muiată până nu se fixează.

Thorpe zâmbi şi luă şervetul.

— Toate femeile din lume au în comun trei rânduri: du gunoiul, mă doare capul şi înmoaie-o până nu se fixează.

Thorpe tamponă pata.

— Hotărât lucru, e sânge.

Katherine vorbi cu vizibilă răceală în glas.

— Te-ai tăiat?

— Să mă tai? Nu, nu m-am tăiat.

George Van Dorn rosti de peste masă:

— Atunci, poate, domnule Thorpe, având în vedere profesia dumitale, ai tăiat pe altcineva.

Zâmbi.

Thorpe îi zâmbi şi el.

— Probabil e ketchup, interveni Kitty Van Dorn.

Thorpe îşi dădu ochii peste cap, mimând dispreţul.

— Ketchup? Madam, n-am *văzut* o sticlă de ketchup de când eram la şcoală. Ştiu, Katherine se gândeşte la ruj, dar trebuie să mă dezvinovăţesc şi să recunosc că-i sânge. Când văd sânge, ştiu că-i sânge.

Îl privi pe Abrams.

— Ai spirit de observaţie, domnule Abrams. Ar trebui să

fii detectiv.

— Am fost.

Clubul Vesel al Cadeţilor de la West Point se adunase lângă estradă şi începuse un potpuriu de cântece.

Thorpe ridică vocea, ca să acopere zgomotul, şi îi spuse lui Abrams:

— N-au fost părinţii dumitale un fel de agitatori bolşevici? Leon şi Ruth Abrams? Arestaţi pe când conduceau o grevă violentă a muncitorilor de la confecţii, parcă?

Abrams îl fixă pe Thorpe eu privirea. Părinţii lui avuseseră o oarecare notorietate la vremea lor şi fuseseră menţionaţi în unele dintre cărţile care tratau subiectul mişcării muncitoreşti americane, dar nu erau destul de bine cunoscuţi încât Thorpe să-şi amintească de ei sau să facă vreo legătură pe baza numelui de familie, de altfel comun.

— Da, Leon şi Ruth erau părinţii mei. Studiezi mişcarea muncitorească?

— Nu, domnule. Îi studiez pe roşii.

Katherine îl lovi pe Thorpe peste gleznă.

— Asta-i interesant, îi spuse Thorpe. Pitoresc. Tony este fiu de eroi populari americani. Se întoarse spre Abrams: de ce *Tony?*

Abrams zâmbi subţire.

— Numele meu adevărat e Tobias, care are ca diminutiv Toby. Dar acolo unde am crescut, toţi aveau nume ca Dino sau Vito. Aşa că Toby a devenit Tony.

— America, creuzetul. Şi dumneata te-ai topit chiar în el.

În jurul mesei se lăsă o tăcere jenantă, apoi Thorpe întrebă:

— Părinţii sunt tot comunişti, domnule Abrams?

— Sunt morţi.

— Îmi pare foarte rău. Şi-au păstrat credinţa?

— Părinţii mamei s-au întors în Rusia în timpul Marii Crize. Au fost arestaţi pe vremea epurărilor lui Stalin. Probabil că au murit în lagăre.

Thorpe dădu din cap.

— Asta trebuie să fi zdruncinat credinţa părinţilor dumitale în dreptatea şi frăţia revoluţiei.

— Foarte posibil. Abrams îşi aprinse o ţigară. Părinţii tatei, care n-au plecat niciodată din Rusia, au fost ucişi de nemţi prin 1944 – cam pe vremea când şi părinţii dumitale naturali au fost omorâţi de nemţi. Mică-i lumea.

Thorpe îl privi pe Abrams cu atenţie.

— De unde ştiai de părinţii mei?

— Am citit. Studiez istoria OSS-ul.

Thorpe îşi mai turnă un pahar de vodcă şi-l privi pe Abrams.

— Ştii, Abrams, s-ar putea să fii exact omul de care are nevoie firma.

— Nu mi s-a cerut să mă asociez.

— O, o să ţi se ceară. Ce dracu’ crezi că faci aici? De ce crezi…

Katherine interveni:

— Peter, când veneai încoace nu l-ai văzut cumva pe colonelul Carbury? Nu-i la masa lui.

— De-abia l-aş recunoaşte. Toţi englezii seamănă între ei.

Se juca cu un agitator de cocteiluri şi îl frânse între degete.

— Poate s-a împotmolit pe undeva.

Thorpe se lăsă pe spate şi păru că se retrage în sine.

Cadeţii se opriră din cântat şi ospătarii aduseră peştele.

— Lucrezi cu Kate? îl întrebă West pe Abrams.

— Sunt asistent de proces itinerant.

— Dl Abrams se pregăteşte pentru examenul la Drept din iulie, adăugă Katherine.

— Baftă, spuse West. Logodnica mea – sora lui Kate, Ann – e tot avocat. Lucrează la o firmă americană, la München.

Thorpe se trezi din reverie şi se ridică.

— Lucrează pentru Agenţia de Securitate Naţională, Abrams. Toată familia asta afurisită e plină de spioni.

— Eşti într-o dispoziţie deosebit de proastă, Peter, spuse Katherine aspru.

Se ridică.

— Scuză-mă, domnule Abrams, vrei să mă conduci în hol?

Abrams se sculă şi o urmă.

Thorpe păru să nu observe.

— Toată sala asta afurisită e plină de spioni, mormăi el. Ştiţi cum poţi să-ţi dai seama când un spion e de faţă?

Ridică de pe masă bolul de salată.

— Se ofileşte salata. Doamne, ne trebuie un exorcist!

Kitty Van Dorn anunţă că pleacă împreună cu soţul ei pe la mese. Ochii înceţoşaţi de alcool ai lui George Van Dorn părură să se limpezească brusc; îl privi lung pe Thorpe, apoi spuse:

— Ai venit aici să-l vezi pe tatăl tău onorat. Vezi să apuci momentul.

Îşi luă soţia de braţ şi plecară.

Thorpe păru să ignore admonestarea şi îi spuse lui Patrick O'Brien:

— Dă-mi, te rog, sticla de Sfoli.

O'Brien îl privi sever:

— Destul, Peter. Avem ceva important de discutat mai târziu.

Ochii lui Thorpe îi întâlniră pe ai lui O'Brien, şi el plecă privirea.

— Cred că ar trebui să mănânc ceva... Se concentră asupra rasolului de somon.

O'Brien, West şi Thorpe mâncau în tăcere. West îl urmărea pe Thorpe cu coada ochiului. Nu era nemulţumit că ar fi putut să ajungă cumnaţi. Totuşi, Thorpe era un tip straniu. Numele lui întreg era Peter Jean Broulé Thorpe, după părinţii lui naturali, tatăl american şi mama franţuzoaică, ambii agenţi OSS. Era de înţeles, reflectă West, atracţia Katherinei, spirituală şi emoţională, către el, datorită experienţei lor asemănătoare, chiar dacă personalităţile lor erau total diferite.

Thorpe ridică privirea din farfurie.

— Mă simt mai bine.

O’Brien se aplecă spre West.

— Te-a pus Peter la curent cu treaba asta cu Carbury?

— Numai că e în New York…

— Nici eu nu-s prea bine informat, spuse Thorpe.

O’Brien le făcu un rezumat stilizat al evenimentelor zilei şi adăugă:

— Şi eu, şi Katherine credem că e în legătură cu Talbot.

West dădu din cap.

— Aşa zicea şi Peter.

O’Brien îl privi îndelung pe Thorpe.

— Ţi-a spus asta Katherine?

Thorpe clătină din cap.

— Da… Nu… Am tras şi eu concluzii după ce am citit scrisoarea de la Wingate.

— Aha.

— Numai că, adăugă Thorpe repede, Carbury ar trebui să fie aici – în sala asta – ca să ne lămurească până la capăt. Cred că Abrams a zbârcit-o.

— Katherine şi Abrams şi-au luat toate măsurile, spuse brusc O’Brien.

Îşi împinse farfuria deoparte.

— Carbury s-o fi hotărât să evite o destinaţie cunoscută. S-o fi strecurat pe lângă oamenii noştri şi-o să ne trimită vorbă mai târziu să ne întâlnim într-un…

— Ăsta-i cel mai sigur loc din America astă-seară, îl întrerupse Thorpe. Şi, în afară de asta, şi-ar fi dorit să fie aici din motive personale.

O’Brien dădu încet din cap.

— Da… Poate că încă-i pe undeva prin club – deşi am pus să fie căutat sub numele de Edwards.

— Blestemat să fiu dacă aş răspunde la apelul băiatului din hotel dacă aş fi în misiune, zâmbi Thorpe.

O’Brien dădu din nou din cap.

— Aşa că, mai bine hai să presupunem că şi-a luat precauţiile regulamentare şi o să apară când o să-i vină lui

bine, sau hai să presupunem…

— Cel mai prost scenariu, spuse Thorpe. Din experienţa mea, oamenii care întârzie sunt de obicei oameni morţi. Dar las loc şi pentru o răpire.

Thorpe se apucă să mestece o tulpină de ţelină.

Katherine se apropia, însoţită de Abrams, şi cei trei bărbaţi se ridicară. Katherine spuse:

— Am vorbit la Agenţia „Burke”. Detectivii l-au urmat pe Carbury până aici… sau aşa au crezut. Unul dintre ei a fost destul de cinstit şi a recunoscut că bărbatul pe care îl urmăreau – înalt, slab, în vârstă, cu mustaţă, îmbrăcat în smoching şi cu o servietă în mâna – poate să nu fi fost omul pe care li-l arătase un angajat al clubului. Când l-au văzut de aproape, aici, în hol, s-au gândit că poate urmăriseră o fantomă. Totuşi, bărbatul a prezentat o invitaţie şi a trecut prin detectorul de metale. Detectivii nu au mai putut să-l urmeze şi au plecat să-şi facă raportul.

— Ţi-am spus că toţi englezii seamănă între ei, spuse Thorpe.

Toţi îşi ocupară locurile. O’Brien luă cuvântul:

— Carbury o fi trimis o sosie să scape de oricine l-ar fi urmărit. Din păcate, a scăpat de cei care-l protejau.

Abrams îşi drese glasul.

— Mai există o posibilitate. Sosia să nu fi fost angajată de Carbury, ci de altcineva.

Thorpe aprobă din cap.

— E şi asta o posibilitate. Asta ar putea să ne sileascâ la o chestie ilegală.

Îl privi pe Abrams:

— O pătrundere ilegală.

Abrams îi privi pe cei din jurul său. Era clar că era o problemă importantă – şi nu una care le fusese atribuită, ci o problemă internă, o problemă care îi privea pe ei toţi, direct. De asemenea, era clar că folosirea unei momeli însemna planificare şi organizare şi mirosea a profesionalism înalt. Şi totuşi, nici O’Brien, nici Katherine,

Thorpe sau West nu păreau prea surprinşi. Nu, trase el concluzia, nu era un caz de deturnare de fonduri.

— Nu vreau să facă detectivii asta, spuse O'Brien, ci unul dintre noi.

Se întoarse spre Abrams:

— Crezi că ai putea să intri în camera lui?

Abrams ridică din umeri:

— Poate.

O'Brien îl privi pe Thorpe.

Acesta zâmbi:

— Desigur. Ce echipă! Pete şi Tony, împreună, într-o acţiune ilegală. Doamne, ce-am ajuns!

— Detectivii s-au întors la club, spuse Katherine. S-o mai amânăm.

Se servi felul principal, iar Kitty şi George Van Dorn se întoarseră. Discuţia se comentă asupra persoanelor prezente în sală. Kitty Van Dorn făcu un semn spre estradă.

— Preşedintele arată bine astă-seară.

Thorpe studie estrada, aflată în apropiere.

— Da, arată foarte viu. E lichidul ăla nou de îmbălsămare.

Katherine se aplecă şi-i spuse foarte încet la ureche:

— Dacă nu te porţi cum trebuie, am să pun să fii dat afară.

Thorpe îi luă mâna şi i-o strânse, apoi se uită din nou pe estradă, până prinse privirea lui Bill Casey. Tipul arăta, ca de obicei, sever. Casey îi făcu lui Thorpe un semn de recunoaştere, care nu era neapărat amical, observă Abrams. Era, gândi el, mai mult decât privirea pe care un poliţist de rond o aruncă delincventului juvenil din cartier.

Thorpe îi rânji şefului, apoi îi spuse încet Katherinei:

— Dacă vreodată un bărbat a reuşit să se transforme în vârcolac, ăla e Bill Casey.

Katherine îşi reprimă un zâmbet.

Thorpe se aplecă mai mult spre urechea ei şi-i spuse cu seriozitate:

— Se potriveşte cu tiparul. Ca şi Cline, Colby şi Helms…

Ca şi alte câteva zeci de oameni de aici, inclusiv şeful tău şi tatăl meu. Doamne, nu te sperie de moarte? Pe mine, da.

Katherine se uită la Patrick O'Brien, apoi la James Allerton, care stătea lângă Preşedinte, fiind angajat într-o discuţie cu acesta.

Thorpe îi urmări privirea şi spuse:

— Da. „Cineva care s-ar putea să fie în apropierea Preşedintelui vostru."

Katherine îl privi lung:

— Nu.

Thorpe zâmbi:

— Posibil.

— Nu.

— Depăşeşte absolut orice imaginaţie?

Katherine îi întoarse spatele şi-şi turnă în pahar.

17

Abrams se trezi stând lângă Katherine la barul lung, montat într-un colţ al sălii de bal. Îşi comandă o băutură, evitând să fie atras într-o conversaţie, şi se întoarse să privească prin sală. Câţiva bărbaţi şi femei purtau uniforme ofiţereşti de ceremonie, şi erau şi uniforme străine. Deşi invitaţiile specificau smochingul, erau câţiva bărbaţi în frac. Abrams îşi spuse că ăsta era genul de oameni care se duceau acasă şi se schimbau în smoching ca să se simtă comozi.

Abrams îşi curăţă un fir de praf imaginar de pe cămaşă şi-şi verifică ţinuta. Într-un fel, greu de definit, *arăta* că e închiriată, cu excepţia afurisiţilor de pantofi.

— De unde e smochingul? întrebă Katherine.

Abrams ridică rapid privirea.

— Ce? A, de la „Murray”, din Lexington… De ce?

— Tocmai mă-ntrebam dacă nu l-a adus din Anglia.

— A, Carbury… Nu, al lui e de la „Lawson”. Din zona Wall Street-ului. Pe bon scria că a fost ajustat acum două zile.

Ea se îndepărtă câţiva paşi de bar şi el o urmă.

— Ce-a căutat tocmai acolo? întrebă ea.

— Doar o dată, să închirieze un smoching.

Sorbi din pahar.

Ea îl privi cu atenţie.

— Mai e şi altceva? Orice amănunt pe care l-ai avea…

— Nu.

Ea îl privi în ochi o secundă, apoi spuse:

— Sunt conştientă de riscul pe care ţi l-ai asumat. Mai ales ţinând seama că nu ştii despre ce e vorba.

— Cu cât ştiu mai puţin, cu atât mai bine.

— De fapt, zise ea, n-am spus nimănui că ai fost în camera lui Carbury.

Zâmbi:

— Ţi-am spus că am să te protejez.

— Nu sunt prea prudent de felul meu, spuse Abrams, dar aş vrea să fiu în stare să mă prezint la vară la examenul de stat fără cazier.

— Îţi înţeleg foarte bine situaţia.

Ezită, apoi adăugă:

— Nu ţi-am cerut să forţezi şi să intri… şi mă întreb de ce ai făcut-o.

El evită întrebarea, întorcându-se la cea precedentă.

— După cum te întrebi probabil dacă n-am descoperit ceva despre care nu ţi-am vorbit.

— Dar ai *uitat* să-mi spui de unde era smochingul.

El o privi atent, apoi zâmbi.

— Da, am uitat.

Şi gândi: Şi tu ai uitat să-i spui lui O’Brien că eu am intrat în camera lui Carbury, şi cred că O’Brien a uitat să-ţi spună că mi-a cerut să mă duc luni la Glen Cove, şi vor mai fi multe scăpări de memorie convenabile înainte să se termine toate astea.

— Presupun că Peter te-a adus în starea asta, spuse ea gânditoare. N-o să-ţi cer scuze în locul lui. Dar îmi pare rău că s-a întâmplat aşa.

— Peter Thorpe n-are nici o influenţă asupra stării mele.

Ea nu răspunse, şi Abrams îşi dădu seama că mintea ei era deja ocupată cu altă problemă. Pe neaşteptate, îi întinse programul pe care îl avea la ea.

Abrams luă programul, privind-o scurt, apoi îl deschise, în interior erau trei file fotocopiate ale unei scrisori în manuscris. Aruncă o privire pe prima pagină şi văzu că era o scrisoare personală, adresată ei. O privi pe Katherine.

— Dă-i drumul! Citeşte-o!

El începu să citească şi, pe măsură ce citea, înţelegea că ea luase o hotărâre importantă în legătură cu el. Termină de citit şi-i dădu scrisoarea înapoi, în interiorul programului.

Ea aşteptă câteva secunde ca el să vorbească.

— Ei?

— N-am nimic de zis.

— De ce?

— Nu-i de categoria mea.

Îşi termină paharul.

— Ia-o ca pe un caz penal – problemă pentru un poliţist anchetator.

— Am făcut-o şi pe-asta. Tot nu-i din categoria mea.

— Atunci, măcar gândeşte-te *puţin* la ea.

— Bine.

Îşi puse paharul pe bar. Scrisoarea, dacă era veritabilă, confirma parţial suspiciunile sale privind firma la care lucra. Se întoarse lângă ea şi o întrebă încet:

— Doar o întrebare: „O'Brien, Kimberly şi Rose" e o faţadă pentru CIA, da? Cum îi spuneţi – o societate brevetată?

Ea clătină din cap.

Abrams fu surprins şi ştia că asta i se citea pe faţă.

— Atunci, cine dracu' sunteţi?

Ea clătină din nou capul. Abrams îşi frecă bărbia.

— Trebuie să recunoşti că asta-i bizar.

— Se poate.

Katherine întinse mâna şi luă de pe bar lista invitaţilor.

— Primul, în ordine alfabetică, spuse ea, James Jesus Angleton, a fost ofiţer OSS şi şeful contrainformaţiilor din CIA. Este considerat părintele contrainformaţiilor americane. Ca urmare a legăturilor sale strânse cu Philby, agentul dublu britanic, şi pentru că nu a reuşit să-l identifice pe Philby sub adevărata sa faţă – dar şi datorită altor întâmplări ciudate – au fost unele bănuieli că Jim însuşi ar fi fost agent sovietic. Dacă este adevărat... mă rog, e prea înspăimântător numai să mă gândesc. Oricum, Jim a fost concediat de Bill Colby din motive care au rămas neclare. Următorul suspect posibil...

— Stai puţin!

Abrams o privi de aproape. Avea senzaţia că ea trecuse din viteza întâi în a doua şi că tocmai era pe cale să intre în

priză direct.

— Nu mă interesează suspecţii, îi zise. Credeam că ne-am lămurit în privinţa asta.

Ea părea pornită.

— Îmi pare rău... Deşi, ai dreptate. Am cam pierdut legătura cu... oamenii obişnuiţi.

Reflectă un moment.

— Poate că te-am judecat greşit... şi poate că am spus deja prea mult. Scuză-mă.

Îi dădu lista invitaţilor şi plecă.

Abrams se întoarse la bar şi îşi frunzări propria listă. Erau mulţi invitaţi care aveau nume franţuzeşti sau din Europa Centrală, despre care îşi imagină că erau foşti luptători din rezistenţă. Erau cavaleri britanici cu doamnele lor, o pereche Romanov şi alţi purtători de titluri nobiliare, inclusiv noua lui prietenă, contesa Claudia. Se uită peste umăr la masa unde şedea familia Grenville, dar Claudia era cu spatele spre el. Orchestra începu să cânte şi el se hotărî s-o invite la dans, dar ea se ridică o dată cu Tom Grenville şi plecară spre ringul de dans.

Abrams mai comandă o băutură şi îşi îndreptă atenţia spre mesele din jurul său. Dacă era o stare de spirit comună, îşi zise, aceasta putea fi descrisă cu un singur cuvânt: *mândrie.* Evident că era şi ceva aroganţă, chiar şi sentimentalism, dar senzaţia generală era aceea de „lucru bine făcut”. Anii nu estompaseră amintirile; vârsta şi infirmităţile de-abia se simţeau în mersul înţepat sau în glasurile sigure, rezonante. Nu conta că apelul era mai scurt pe an ce trecea, sau că lumea nu mai era aşa cum fusese în 1945. Aici, astă-seară, era din nou Ziua Victoriei în Europa.

Katherine îi bătu cu degetul în program, scoţându-l din reverie. Veni lângă el şi întrebă:

— Cauţi pe cineva anume?

— Nu.

Şi adăugă:

— Bei ceva?

— Nu, mulţumesc. Ţi s-a părut că am plecat cam brusc?

— Mi s-a părut că erai supărată.

Ea zâmbi forţat.

— Conversaţiile noastre se termină des în felul ăsta, nu?

El păru să ezite, şi ea îl simţi şovăind între a-şi cere scuze şi a o invita la dans, aşa că luă iniţiativa:

— Hai să suspendăm şedinţa şi să mergem la dans.

Orchestra cânta melodia din *Casablanca,* „As Time Goes By”. Ea îşi găsi uşor locul în braţele lui, şi el îi simţi trupul presat de al lui, îi mirosi părul, săpunul, parfumul. Dansară cam timid la început, apoi el se relaxă, se relaxă şi ea şi, treptat, apropierea trupurilor nu mai fu aşa de stângace.

— N-ai fost însurat niciodată? întrebă ea.

— Nu… Doar logodit, o dată.

— Pot să întreb ce s-a întâmplat?

Abrams se uită la Claudia, care dansa în apropiere cu Grenville. Îşi întoarse privirea spre Katherine:

— Întâmplat…? O, aveam opinii politice diferite. Aşa că ne-am despărţit.

— Ciudat.

— Era o radicală a anilor ’60, copilul florilor… sau cam aşa ceva. O activistă antirăzboinică şi pentru drepturi civile. Pe urmă a început cu balenele, apoi cu indienii americani şi cu mediul, sau invers. Apoi cu chestiile alea antinucleare. Orice ar fi fost la ordinea zilei, Marcy era acolo, cu o pancartă şi un tricou imprimat. Viaţa ei era jalonată cronologic de ştirile de seară. Ca artiştii, care au perioade albastre, ea avea perioade cu balene… perioade indiene… înţelegi?

— Nu te atrag activismul şi idealismul?

— Nu mă atrage niciun „ism”. Am văzut prea multe în copilărie. Ruinează vieţi.

— Uneori ajută omenirea.

— Pute. Ascultă-mă pe mine, pute.

Dansară un timp în tăcere, apoi ea reluă:

— Şi de-aia ai lăsat-o? Fiindcă era aşa de angajată…

— Ea m-a lăsat. Fiindcă i-am mărturisit că am fost toată viaţa cu republicanii.

Zâmbi:

— Ideea de a se culca cu un republican îi făcea, cum zicea ea, greaţă.

Râse scurt.

— Dar, cu toate astea, ai iubit-o, spuse ea după un moment de gândire.

Abrams nu-şi închipuise vreodată că tema dragostei şi a relaţiilor altor oameni ar fi putut s-o intereseze pe Katherine Kimberly.

— N-a fost niciodată monoton. Imaginează-ţi să vii acasă de la lucru, în uniformă de poliţist, şi să găseşti salonul plin de revoluţionari negri. Poţi?

— Nu, nu prea.

— Îmi dădea o stare de încordare.

Râse din nou.

Ea zâmbi:

— Mă bucur că te poate amuza acum.

— Habar n-ai ce amuzant e până n-ajungi să faci dragoste înfăşurat într-un steag cubanez, cu căldura închisă în miezul iernii ca să protestezi împotriva preţurilor petrolului şi întrebându-te dacă o să-ţi simtă hamburgerul în răsuflare, fiindcă erai în boicot contra cărnii de vacă, cu un tablou al lui Che urmărindu-te cu ochii lui ca ai lui Hristos şi cu două oaspete lesbiene dormind în camera de zi…

Îi aruncă o privire Katherinei şi-i văzu expresia încordată.

— Îmi pare rău. Te-am scârbit?

Ea clătină din cap:

— Nu. Încerc să mă abţin să nu izbucnesc în râs.

Dansară până se opri muzica. El o luă de braţ şi plecară înapoi spre bar. Abrams deschise lista invitaţilor.

— Văd că sora ta trebuia să fie a opta persoană la masa noastră.

— N-a reuşit să vină. Am vrut să-ţi spun că poţi să vii cu cineva, dar am uitat. Dacă nu cauţi pe cineva anume, poate cauţi suspecţi.

— Pur şi simplu, mă interesează numele astea. Ca să fiu sincer, sunt impresionat.

Ea comandă un vin alb.

— Ai vreo întrebare?

— Da. De ce sunt toţi aici?

Ea zâmbi:

— Este un dineu anual. Astă-seară îl onorăm pe James Allerton, tatăl lui Peter, care va primi Medalia „General Donovan”. Şi, bineînţeles, cinstim memoria celor morţi şi memoria generalului Donovan, căruia i se spune de obicei, simplu, Generalul, după cum poate că ai observat. E interesant ce spun?

Abrams o privi aşa cum stătea, rezemată cu spatele de bar, cu paharul într-o mână şi ţigara în cealaltă. Nu semăna deloc cu imaginea cu care era obişnuit la birou.

— Tot îmi umblă prin cap expresia „reţea de old-boys”.

Ea lansă o şuviţă de fum.

— Nu-i nicio reţea – este un grup foarte amestecat. Singurul numitor comun este perioada de camaraderie trăită acum vreo patruzeci de ani. În OSS exista toată gama, de la prostituate la prinţi, de la criminali la cardinali.

Abrams îşi spuse că distanţa dintre extreme nu era aşa de mare cum, poate, îşi închipuia ea.

— E distractiv să te gândeşti că cineva de aici – poate mai mulţi – ar putea fi agent sovietic, spuse el privind prin sală.

— Eleanor Wingate n-a spus-o chiar aşa... De ce ai spus „distractiv”?... Vrei să spui curios.

— Eu mă distrez.

Ea reflectă un moment.

— Nu prea ne placi, nu? Presupun că ai fi fericit să demaşti pe vreunul sus-pus. Înţeleg că poliţiştii găsesc o mulţime de satisfacţii când înfundă un grangur.

— Numai la televizor. Până la urmă ajungi să depui mărturie la tribunal şi să fi interogat de cineva de la „O’Brien, Kimberly şi Rose”, care te face tăiţei.

Îşi stinse ţigara.

— Dacă, după cum înţeleg eu, suspectul, sau suspecţii se încadrează într-un tipar, de ce i-ai spus domnului O’Brien?

— În el am încredere.

Abrams clătină capul.

— Şi, presupun, i-ai arătat scrisoarea şi lui Thorpe?

— Da. Bineînţeles că el nu poate intra în categoria suspecţilor. Şi nici dumneata.

— Mă bucur că domnul Thorpe şi cu mine avem măcar atâta în comun. I-ai mai spus, sau ai de gând să mai spui şi altcuiva?

— Sunt mai mulţi, din… cercul nostru de prieteni, care vor afla astă-seară.

— Îţi îngreunezi singură situaţia.

— Cercetările interne sunt întotdeauna dificile. De aceea am nevoie de ajutorul tău.

— De ce al meu?

Se aplecă spre el:

— Pentru că eşti inteligent, inventiv, fost detectiv, am încredere în tine şi îmi placi.

— Am roşit?

— Nu, eşti palid.

— Totuna.

Ea dădu din mână.

— Suspend pledoaria. Vrei să dansăm?

— Ne-ar lua de proşti. Orchestra e în pauză.

Ea privi în jur şi începu să râdă.

— Pot să-ţi pun în mod deschis o întrebare, domnişoară Kimberly? De ce nu dai afacerea asta pe mâna profesioniştilor?

— E mai complicat. De ce nu-l întrebi pe domnul O’Brien, mai încolo?… Şi poţi să-mi spui Katherine.

Pe buze îi miji un surâs.

— Da, am dansat împreună. Cum să-ţi spun marţi, la birou?

— Dacă dansăm, Katherine. Altfel, domnişoară Kimberly. Abrams nu era convins că-i place genul ei de umor.

18

Văzându-l pe Thorpe singur, Abrams se duse şi se aşeză la masă…

Thorpe se holbă la el fără să se ferească, apoi comentă:

— Numai tu şi cu mine, Tony.

— Tu şi eu.

— Asta am spus şi eu, numai că eu pot s-o spun cum vreau, fiindcă am absolvit la Yale, pe când tu trebuie să-ţi controlezi exprimarea.

— Adevărat.

Abrams se apucă să mănânce.

Thorpe întinse cuţitul în direcţia lui Abrams.

— Ce ţi-a spus Kate? Şi să nu întrebi „Despre ce?”.

— Despre ce?

Thorpe se ridică pe jumătate:

— Ascultă-mă, Abrams…

— Eşti roşu la faţă şi ai ridicat glasul. N-am văzut niciodată un absolvent de la Yale în halul ăsta.

Thorpe se aplecă peste masă şi lovi cu cuţitul paharul lui Abrams.

— Ai grijă!

Abrams se întoarse la mâncarea lui.

Thorpe se aşeză şi, după o lungă tăcere, spuse:

— Uite… adevărul e că nu-mi pasă că eşti evreu.

— Atunci de ce-o pomeneşti?

Tonul lui Thorpe deveni conciliant:

— Nu-mi pasă de trecutul tău, de părinţii tăi, de poliţia din New York, pe care n-o iubesc, de poziţia ta umilă în viaţă, că vrei s-ajungi jurist – nu-mi pasă nici chiar că şezi aici, dar…

Abrams ridică ochii din farfurie.

— Dar îţi pasă că am pomenit de sângele de pe manşeta ta.

— ... dar îmi pasă că logodnica mea încearcă să te amestece în afacerea asta. Nu-i treaba dumitale, domnule Abrams, şi de fapt nu-i treaba nimănui. Eu zic că-i furtună într-un pahar cu apă.

— Atunci, ce-ţi pasă? Ai gustat din puiul ăsta?

— Ascultă-mă cu atenţie şi pe urmă uită ce-am să-ţi spun. Katherine şi O'Brien, şi alţi câţiva sunt detectivi amatori – diletanţi. Cunoşti genul, de când erai poliţist. Se ambalează în mistere. Nu-i încuraja.

Abrams îşi puse furculiţa şi cuţitul în farfurie şi-şi lăsă şervetul pe masă.

— Dacă e ceva în chestia asta, continuă Thorpe, treaba trebuie făcută de profesionişti – ca mine – nu de...

Abrams se ridică de la masă.

— Scuză-mă, trebuie să ies puţin la aer. Se întoarse şi plecă.

Thorpe bătu darabana cu degetele în masă.

— Ticălos!

După câteva minute, apăru West. Thorpe îi aruncă o privire.

— Tot vreau să mă uit prin cărţile alea, Nick.

West părea neobişnuit de nervos.

— Nu astă-seară.

Îşi prepară o băutură.

Thorpe începu să vorbească, dar West nu-i dădu atenţie. Se gândea că acesta, ca şef al Serviciului Contacte Interne, conducea ceea ce era, până la urmă, cel mai mare cerc de spioni amatori din lume. Întreaga operaţiune ajunsese atât de vastă, încât Thorpe, umbla vorba, avea acasă un computer pe care ţinea numele a mii de civili, deplasările lor peste graniţă, ocupaţiile, calităţile, credibilitatea şi domeniile de specializare. Şi toată treaba costa relativ puţin, ceea ce era în avantajul prezentei administraţii. Oricine se oferea să facă „ceva pentru patrie" o făcea fără pretenţii la răsplată, singura lor recompensă fiind propriile emoţii şi o bătaie pe umăr de la Thorpe sau de la unul

dintre ofiţerii lui de dirijare.

Thorpe îşi dădu seama că West nu-l asculta şi îl prinse de braţ.

— Bine, nu astă-seară. Când te duci la München, să-ţi vezi logodnica?

— Nu-mi dă nimeni aprobare pentru München. Vine Ann la sfârşitul lui iunie sau în iulie, în permisie.

— Şi când e ziua cea mare?

— Nu-i programată.

— Trebuie să fie enervant să trăieşti, împreună fiind, în ţări separate. Oricum, de-abia aştept să fim cumnaţi. Poate atunci o să ai încredere în mine.

— *Voi* când vă căsătoriţi?

— Ce-ai zice de o nuntă dublă pe Patru Iulie? Ar fi pe placul tuturor patrioţilor şi spionilor. Poate chiar la Glen Cove. Da, ar fi frumos.

West zâmbi:

— Vorbeşti de proprietatea lui Van Dorn, nu? Nu de a ruşilor?

Thorpe zâmbi şi el, dar nu răspunse.

Ospătarii serviră desertul şi West se înfipse într-un sufleu de ciocolată.

Apoi ridică ochii din farfurie:

— Nu c-aş vrea să-ncalc convenţia, dar chestia asta cu Talbot nu-mi sună bine. Sper să nu-nceapă din nou în Companie o isterie de vânare a vrăjitoarelor.

Thorpe ridică din umeri:

— Doamne, ce s-ar face oamenii ăştia fără o gogoriţă? Talbot. Căcat! Dacă ar exista vreun Talbot, ar trebui să aibă vreo sută cinci ani.

Thorpe se aplecă spre West: Ştii cine-i Talbot? Să-ţi spun eu: E diavolul din minţile noastre. E ticălosul, monstrul, coşmarul…

Thorpe vorbi pe un ton mai scăzut:

— El nu există, Nick, n-a existat niciodată. El e ţapul ispăşitor pentru toate belelele babalâcilor ăstora.

West încuviinţă uşor din cap:

— S-ar putea să ai dreptate.

Thorpe dădu să-i răspundă, dar apăru Katherine, care se aşeză la masă şi vorbi pe un ton agitat:

— Am sunat peste tot şi nu-i nici urmă de Carbury.

Thorpe nu păru deosebit de preocupat.

— O să-i sun pe ai mei să intre în legătură cu FBI-ul, zise el.

— Iar eu o să-l pun pe Tony să-şi folosească oamenii din poliţie. Pe unde-o fi? întrebă Katherine.

— Păi, e vineri seara. S-o fi dus la templu.

Katherine se înfurie:

— Ai fost bădăran toată seara – şi cu toată lumea. Ce dracu' te-a apucat?

Thorpe făcu o mutră pocăită:

— Cred că am avut o zi proastă. O să-mi cer scuze de la toţi.

Ea oftă, exasperată.

— Asta n-ajută la nimic.

Se uită la Nicholas West, care părea jenat:

— Tu şi cu Ann nu vă certaţi?

— Uneori, zâmbi West forţat.

— Atunci poate că noi suntem de vină, fetele Kimberly. Iar mama e o căţea.

Se întoarse spre Thorpe:

— Îţi accept scuzele.

Thorpe se lumină la faţă şi ridică paharul cu vin:

— Toţi pentru unul şi unul pentru toţi!

Thorpe ciocni cu toată lumea şi-şi goli paharul. West îi aruncă o privire Katherinei, apoi lui Thorpe. Era în situaţia de a şti mai mult despre Thorpe decât iubita acestuia: îi citise dosarul personal şi aprecierile periodice. Făcuse asta sub pretextul cercetărilor istorice, dar cauza reală fusese preocuparea sa pentru Katherine Kimberly.

Îşi aduse aminte că unul dintre şefi îl caracterizase pe Thorpe ca fiind „un heterosexual entuziast". *Asta,*

mâzgălise cineva pe margine, *înseamnă afemeiat.* West îşi închipuia că, pentru Katherine, era ceva înţeles şi acceptat.

West se uită la ochii lui Thorpe, care vorbea cu Katherine. Era locul unde apărea nebunia, în scurte sclipiri, ca atunci când se deschide gura unui furnal, apoi se închide brusc, lăsându-te cu impresia unei vâlvătăi tumultoase, dar fără vreo dovadă concretă. West îşi mai aminti de un raport din dosarul lui Thorpe, scris de un psiholog de la CIA, într-o engleză limpede, preferată de CIA psihoaiurelilor emise de psihanaliştii civili. După o întrevedere prelungită – probabil susţinută cu droguri – analistul scrisese: „Uneori se poartă şi vorbeşte de parcă ar fi încă la Yale, în clubul Craniul şi Oasele. Îi plac misiunile secrete, dar şi pe cele mai periculoase le abordează de parcă ar fi jocuri de societate”.

Psihiatrul mai consemnase o observaţie care îl tulburase pe West: „Thorpe suferă grav de plictis; el trebuie să trăiască pe marginea unui abis ca să simtă că trăieşte. Se consideră superior restului omenirii datorită faptului că are cunoştinţă despre secrete importante şi că aparţine unui organism secret şi de elită. Acestea sunt o dovadă de personalitate imatură. Mai mult, relaţiile sale cu cei de acelaşi nivel, deşi binevoitoare, sunt superficiale şi nu se ataşează de bărbaţi. Despre atitudinea sa faţă de femei se poate spune că este în aparenţă fermecător, dar în fond plin de dispreţ.”

West îl privi pe Thorpe cu atenţie. Era evident, cel puţin pentru el, că Thorpe era un tip care ducea o luptă interioară monumentală, un om cu mintea în tumult din cauza unei probleme foarte serioase.

West îi făcuse Katherinei o aluzie în acest sens, dar mesajul nu fusese bine recepţionat, şi el renunţase. Totuşi, Ann fusese mai receptivă. Ann mai dispunea şi de alte informaţii – convorbiri neoficiale cu agenţi, bârfe şi altele de felul ăsta – şi, deşi ea nu spusese nimic clar, West ştia că e preocupată de problemă.

West ştia ce avea de făcut: să ceară toate rapoartele

făcute de Thorpe asupra misiunilor sale, ca şi rapoartele şi analizele tuturor misiunilor în care Thorpe fusese implicat. West tot amânase, dar venise timpul să-l evalueze definitiv pe Peter Thorpe.

Thorpe se întoarse brusc spre West.

— Pari gânditor, Nick. Ai vreo problemă?

West îşi simţi sângele în obraji, dar nu fu în stare să-şi desprindă ochii de privirea strălucitoare a lui Thorpe. Avea impresia jenantă că Peter Thorpe ştia la ce se gândea. Îşi drese vocea şi-i răspunse:

— Mă gândeam – dacă l-am găsi pe Carbury mort, atunci ai crede că Talbot există?

Ochii lui Thorpe se îngustară şi, apropiindu-se foarte mult de West, îi spuse încet:

— Dacă ai găsi în pădure o oaie cu gâtul sfâşiat, Nick, ai da vina pe lupi sau pe vârcolaci?

Surâse, un surâs moale, de lup, aprecie West. Thorpe continuă:

— În New York nu-i aşa de greu să găseşti pe cineva cu un şiş în inimă.

West încercă, fără succes, să nu se uite la pata de pe manşeta lui Thorpe.

Zâmbetul lui Thorpe se lăţi şi mai mult, dezvelindu-i dinţii mari şi albi. West se ridică şi se scuză, apoi plecă.

Thorpe se întoarse spre Katherine, care îşi turna cafea:

— Tipul e foarte sensibil. Mă irită.

— Nu te-am auzit niciodată că te-ar irita ceva.

— Nicholas West irită pe mulţi din Companie.

— Vorbeşti de parcă ai avea ceva pe conştiinţă.

— N-am nimic pe conştiinţă şi nici măcar conştiinţă.

— Atunci trebuie că ascunzi ceva, surâse ea.

Thorpe nu-i întoarse zâmbetul.

— Chiar şi aşa, tot n-aş putea să ascund prea mult timp de piticul ăsta inofensiv, nu?

Katherine îl privi cu atenţie:

— Nu.

Thorpe dădu din cap, ca şi cum ar fi luat o hotărâre.

— De fapt, sunt îngrijorat pentru el. Sunt prea mulţi cărora le stă în cale.

Thorpe îşi aprinse o ţigară şi suflă o şuviţă de fum.

— Ca să fac o analogie, Nicholas West e ca o vită care a păscut prea mult pe câmpul arhivelor informative şi s-a îngrăşat prea tare. Stăpânul lui vrea să-l taie; lupii din pădure îl vor în stomacul lor. O privi pe Katherine: Sărmanul Nick!

19

Masa rotundă a lui Patrick O’Brien era întrunită din nou. West îi vorbea lui Katherine, O’Brien lui Kitty şi George Van Dorn, iar Claudia, care ocupase scaunul liber, vorbea cu Abrams. Thorpe şedea tăcut. Câteva persoane dansau pe melodii din anii ’30. Abrams îl urmărea pe Thorpe. Tipul băuse mult toată seara, dar era, fără discuţie, treaz.

Abrams îşi întoarse privirea spre Claudia şi-i răspunse la întrebare:

— Nu, părinţii nu m-au învăţat ruseşte.

— Ce păcat! Eu ştiu ruseşte. Am fi putut să discutăm în secret.

— Despre?

— Orice. Am să te învăţ câteva cuvinte şi sunt sigură că o să începi să-ţi reaminteşti.

Abrams nu răspunse, şi ea schimbă subiectul. Vorbi cu însufleţire despre viaţa ei în America, atingând, din când în când, braţul lui Abrams. La un moment dat, întrebă:

— Te ating prea mult?

La care el răspunse:

— Nu prea mult, dar nu unde ar trebui.

Ea izbucni în râs.

Pe Abrams amintirile îl purtară spre momentele când O’Brien îl luase în turneu prin marea sală şi-l prezentase unor prieteni şi clienţi. Cei mai mulţi dintre aceştia, ca John Weitz, Julia Child, sau Walt Rostow, erau bogaţi, sau vestiţi, sau puternici, sau toate trei la un loc. Abrams nu-şi punea problema de ce i se oferise această cinste rară. Exista o anumită psihologie a recrutărilor, comună majorităţii organizaţiilor clandestine cu care avusese de-a face, de la Mafia la Weather Underground; începeai cu comisioane şi avansai spre acte de indiscreţie. Apoi erai introdus în interiorul cercului, după care urma prezentarea în faţa

VIP-urilor, care puteau să fie sau nu membri ai grupului, dar pe care erai obligat să-i consideri simpatici. Şi, în sfârşit, rând erai pregătit psihologic, erai trimis în misiune ca să arăţi ce poţi. O misiune despre care ţi se spusese că va avea loc, dar la care, cu câteva luni sau săptămâni în urmă, n-ai fi conceput că poţi participa. În cazul de faţă, se aştepta ca el să-şi „facă oasele”, cum ar fi spus prietenii lui italieni, cu misiunea Glen Cove.

Claudia reuşi să-i întrerupă şirul gândurilor.

— Cred că ar trebui să dormi în apartamentul din oraş.

Abrams o privi.

— Zău? S-ar putea să n-am loc. Cred că şi familia Grenville rămâne acolo.

Claudia îi zâmbi.

— Uit-o pe Joan Grenville, amice. Wispii ăştia nu sunt pentru tine.

— Wasp-ii.[10]

Sala de bal se linişti deodată, când preşedintele veteranilor OSS, Geoffrey Smythe, se ridică şi urcă la tribună. Smythe le ură bun venit tuturor şi prezentă personalităţile de pe estradă.

Terminând cu introducerea, spuse:

— Sunt deosebit de onorat astă-seară să vi-l prezint pe vorbitorul pe care l-am invitat, probabil singurul om din America pe care nu trebuie să-l mai prezint. Doamnelor şi domnilor, Preşedintele Statelor Unite şi Comandantul Suprem al Forţelor Armate.

Asistenţa, milităroasă, se ridică şi înălţă paharele, rostind salutul tradiţional: „Comandantului Suprem!”. Urmară aplauze prelungite, în timp ce Preşedintele îşi ocupa locul la pupitru.

---

10 *Wasp* – viespe; *wisp* – şuviţă. Claudia confundă evident acronimul White, Anglo-Saxon and Protestant (alb, anglo-saxon şi protestant), atribute considerate de unele cercuri din SUA ca definitorii pentru „adevăratul” american (n.tr.).

Preşedintele vorbi o vreme, întrerupt deseori de aplauze. El încheie:

— Şi, în sfârşit, am transmis un mesaj prezidenţial tuturor persoanelor importante din CIA, exprimând dorinţa mea de a vedea renăscând spiritul de corp, angajamentul, flerul şi îndrăzneala vechiului OSS. Vă mulţumesc.

Abrams privi prin sală. Bill Casey, care era mai aproape dintre cei aflaţi pe estradă, avea o faţă surâzătoare. Era clar, îşi spuse Abrams, că vremurile bune se întorseseră.

William Colby, preşedintele comitetului de premiere, veni la pupitru şi spuse:

— Scopul acestei întruniri este de a onora memoria fondatorului Oficiului Serviciilor Strategice şi de a înmâna Medalia General Donovan, ceea ce am onoarea de a face acum.

Colby se uită pe textul scris.

— Veteranii OSS conferă Medalia Donovan unei persoane care a prestat servicii deosebite în interesul Statelor Unite, al Lumii Libere sau al cauzei libertăţii. În acest an, suntem deosebii de mândri să oferim Medalia Donovan unui bărbat care a fost de faţă la naşterea OSS, unui bărbat a cărui carieră, în multe privinţe, a mers în paralel cu cea a generalului Donovan.

Colby privi în stingă, apoi continuă:

— James Allerton este fondatorul firmei de avocatură „Allerton, Stockton şi Evans”, de pe Wall Street. El a fost consilierul şi prietenul fraţilor Dulles, al generalului Donovan şi al fiecărui Preşedinte american, de la Roosevelt la actualul nostru şef al Statului.

Preşedintele Roosevelt l-a avansat pe James Allerton colonel în timpul războiului mondial, şi el a funcţionat cu acest grad în statul-major al lui Donovan. După război, Preşedintele Truman l-a numit în comisia care a elaborat Legea Securităţii Naţionale, care a avut ca efect înfiinţarea CIA. Preşedintele Eisenhower l-a numit ambasador în Ungaria.

În 1961 a fost numit de Preşedintele Kennedy la Comisia pentru Titluri şi Bursă. Dar, James Allerton era, în fond, un ofiţer de informaţii şi, simţind vechea chemare a lumii pline de riscuri a spionajului, pe care o ştim cu toţii – Colby aşteptă ca slaba rumoare să înceteze –, James Allerton şi-a oferit Preşedintelui Kennedy serviciile în această direcţie şi a fost numit consilier prezidenţial pentru informaţii militare.

De atunci, sfatul lui James Allerton a fost căutat de toţi preşedinţii, în probleme de extremă sensibilitate din domeniile planificării informaţiilor şi securităţii naţionale.

James Allerton, continuă Colby, lucrează acum în colectivul ofiţerilor de la Informaţii Naţionale care, după cum ştiţi, este un mic grup de analişti mai în vârstă, cunoscut la Washington sub denumirea neoficială de «Înţelepţii» şi care îl consiliază pe Preşedinte în probleme de extremă importantă naţională şi mondială.

Vocea lui Colby începu să se monteze în vederea finalului:

— În lunga sa carieră, James Allerton a întruchipat acele calităţi, în serviciul public ca şi în cel privat, pe care pun accentul veteranii Oficiului Serviciilor Strategice la acordarea Medaliei Donovan. Doamnelor şi domnilor, daţi-mi voie să vă prezint un drag prieten personal, pe onorabilul James Prescott Allerton.

Asistenţa se sculă în picioare şi în marea sală se revărsară aplauze prelungi, susţinute. Allerton se ridică şi păşi de-a lungul estradei, spre pupitru. Silueta înaltă, uscăţivă, era uşor încovoiată, dar el şi-o purta cu mare demnitate. Cei peste optzeci de ani de-abia se vedeau pe faţa sa roşcovană încadrată de păr alb, bogat, dar mişcările sale calculate trădau octogenarul.

Colby îi petrecu panglica albastră pe după gât lui Allerton şi-i îndreptă medalia de aur pe piept. Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile, apoi Allerton rămase singur la pupitru.

Din ochii săi albaştri şi limpezi curgeau lacrimi, şi el şi le şterse cu batista. Aplauzele conteniră şi toată lumea se

aşează.

James Allerton îi mulţumi lui Colby şi comitetului de premiere, apoi Preşedintelui şi celor de pe estradă.

Abrams îl urmări cu atenţie pe Thorpe, în timp ce tatăl lui vorbea cu o voce puternică, păstrând încă accentul care ducea cu gândul la şcoli preparatorii, liceele din Ivy League, şi la lumea de dinainte de al doilea război mondial, cu locuri precum Bar Harbor, Newport, Hyannis şi Southampton, dispărută acum.

Să fii fiul unui tată faimos era o situaţie cu dezavantaje bine cunoscute, iar a călca în carieră chiar pe urmele lui era primejdios şi psihologic vorbind şi în alte privinţe, gândi Abrams.

Când Allerton fusese de vârsta lui Thorpe, reflectă el, trebuie să fi fost deja colonel în statul-major al lui Donovan, ajutând la câştigarea unui mare război, schimbând lumea, stăpân pe soarta lui şi pe soarta a nenumăraţi alţi oameni. Dar atunci erau alte vremuri, îşi spuse Abrams. Chiar dacă aveau în ei potenţialul măreţiei, bărbaţii şi femeile erau sortiţi obscurităţii şi dezamăgirii într-o vreme care nu cerea măreţie. Abrams se gândi că-şi făcuse o idee despre caracterul, sau lipsa de caracter, a lui Peter Thorpe.

Redeveni atent la estradă, unde James Allerton vorbea elocvent despre anii petrecuţi în OSS. Se putea vedea că asistenţa era adânc mişcată de amintirile lui.

Apoi, Allerton se opri şi îşi lăsă pentru un moment capul în jos. Când ridică din nou privirea, trecu încet în revistă adunarea de veterani şi invitaţi, înainte ca vocea lui să spargă din nou tăcerea.

— Lumea, spuse el, a pierdut literalmente milioane de oameni buni în acei groaznici şase ani de război, iar noi suntem mai săraci din cauza aceasta. Dar ni-i amintim… pe flecare dintre ei, în diferite feluri, în flecare zi. Ni-i amintim astă-seară.

James Allerton inspiră adânc, dădu din cap, îşi atinse medalia şi spuse:

— Vă mulţumesc.

Cei din sală se ridicară, aproape la unison. Pentru un lung moment se înstăpâni tăcerea, apoi izbucniră aplauze.

Preşedintele se ridică, se duse la Allerton şi-l îmbrăţişă, stârnind ovaţii. Toţi cei de pe estradă aplaudau întorşi spre Allerton. Peste tot, lumea îşi strângea mâinile.

Deşi nu avea o experienţă anterioară ca termen de comparaţie, Abrams îşi spuse că seara aceasta trebuie să fi fost cea mai reuşită de până acum. Se spusese, de către unul sau altul dintre vorbitori, aproape tot ce şi-ar fi dorit cineva să audă. Încercase să intre în pielea lor, să simtă la fel ca ei – triumf, justificare, întinerire – dar nu putuse. Ori erai dintre ei, ori nu.

Experienţa cea mai apropiată pe care o trăise, gândi el, fusese întâlnirea de douăzeci de ani de la absolvirea liceului, în ziua aceea apăruse în ziare cu o arestare pentru omucidere şi fusese prezentat adunării şi recompensat cu un discurs scurt, în restaurantul italian în care se întâlniseră. După aceea, plecase acasă cu o fostă prietenă, divorţată de curând, şi se culcase cu ea. Nimic cutremurător, nimic de importanţă mondială, dar pentru el fusese o experienţă completă.

Abrams se aşează înaintea celorlalţi şi-şi goli paharul. Recunoştea că se simţea ca un intrus, dar era oare un intrus care dorea să fie admis în cerc, sau unul care dorea să rămână în afara lui? Îi privi pe cei din jur, apoi ochii i se opriră la Patrick O’Brien. Mai devreme, O’Brien crăpase o uşă şi îi oferise posibilitatea unei ocheade într-o altă lume, o lume a conspiraţiilor şi a secretelor.

Părea să-i fie sortit, îşi spuse, să aibă de-a face numai cu iadul, într-o formă sau alta. La început fuseseră „Diavolii Roşii”, pe urmă misiunile clandestine din poliţie.

Aproape toată lumea din sală se pusese în mişcare, trecând de la o masă la alta, sau mergând de-a lungul estradei, strângând mâini. O falangă din Serviciul Secret îl scotea pe Preşedinte pe o uşă laterală.

Peter Thorpe îi prinse privirea lui Abrams şi-i făcu semn cu capul spre uşă.

Abrams se ridică. Trebuiau să treacă la treabă.

20

Peter Thorpe rămase în faţa uşii lui Randolph Carbury. Întrebă în şoaptă:

— Tun ai?

— Nu astă-seară, răspunse Abrams.

— Nu; nici eu n-aş fi putut să mă strecor prin echipa din seara asta.

Thorpe îi întinse cheia pe care i-o dăduse camerierul, ce aştepta ceva mai departe.

— Se aude un radio. Aici scrie „Nu deranjaţi”.

— Deranjează!

Thorpe descuie uşa şi o deschise preţ de câteva degete.

— A pus lanţul.

Abrams văzu lanţul, pe care îl fixase la locul lui şi-i spuse:

— S-ar zice că-i acasă.

— Domnule colonel? chemă Thorpe.

— Cu umărul, îl îndemnă Abrams.

Thorpe ridică din umeri, se dădu înapoi şi izbi uşa cu umărul. Lanţul prins cu bandă adezivă zbură, şi Thorpe pătrunse în cameră, dezechilibrându-se şi rostogolindu-se pe podea.

Abrams surâse şi păşi înăuntru. Pipăi lanţul care atârna de tocul uşii.

— L-a lipit când a plecat. Banc vechi. Ai păţit ceva?

Thorpe se ridică roşu la faţă.

Abrams scoase cheia din broască şi i-o dădu camerierului:

— Valea!

Thorpe se uită la Abrams, ca şi cum s-ar fi întrebat dacă nu era o înscenare.

Abrams îl privi şi el atent, întrebându-se la rândul lui dacă acesta ştiuse de banda adezivă şi acum juca teatru.

Se uitară prin cameră. Thorpe deschise discuţia:

— Nu-i niciun semn de violenţă.

Intră în baie şi strigă de acolo:

— Nici aici nu-i niciun cadavru.

Abrams remarcă o husă de smoching, goală, pe pat.

— Carbury se îmbrăcase pentru seară.

Thorpe reveni în dormitor şi îngenunche lângă pat.

— Cam ăsta-i singurul loc unde-ai putea să ascunzi un mort în camera asta.

Se uită sub pat:

— Carbury? Eşti acolo?

Se ridică:

— Se pare că a plecat.

— Stai locului, să nu laşi amprente, scame sau fire de păr peste tot. Pieptăn eu camera.

Thorpe zâmbi:

— Tony în acţiune. N-ai nevoie de lupă sau de-o şapcă vânătorească?

Abrams cercetă camera, pentru a doua oară în seara aceea. Thorpe făcu unele observaţii, dar el nu-i răspunse. Îşi termină treaba şi întrebă deodată:

— Ai fost pe-aici astă-seară?

— Dar tu?

— Am fost în club, dar n-am reuşit să ajung până aici. Aştept un răspuns.

Thorpe se duse la fereastră şi privi în stradă.

— Adevărul e că am fost. Am luat o carte de la bibliotecă şi am băut ceva. N-ai decât să verifici.

— Coincidenţă?

Thorpe întoarse capul şi-i zâmbi:

— Nici tu, nici eu nu credem în coincidenţe. Nu în meseria noastră. Am venit pentru acelaşi lucru ca şi tine.

Abrams păru să cadă pe gânduri.

— La ce te gândeşti, asule? întrebă Thorpe.

Celălalt îl privi:

— Ştii tu.

— Zi-mi şi mie, Tony.

— La sângele de pe manşetă, Pete.

— Ştiu. Ştiu.

Thorpe clătină din cap, ca şi cum ar fi fost ceva abstract, care n-avea nimic de-a face cu el.

— Ce-i facem?

— Zicem că a fost o treabă neglijentă, de amator. Abrams se apropie de el.

— Păstrează distanţa, îi spuse Thorpe.

Abrams se opri şi-i zâmbi:

— Pare o prostie, dar îmi trebuie manşeta. Rupe-o!

Thorpe îi zâmbi şi el.

— Vino şi ia-o!

Îşi scoase fulgarinul.

Abrams ridică din nou din umeri:

— Mă aşteptam să spui asta.

Îşi scoase şi el fulgarinul şi păşi mai aproape de Thorpe, constatând că nu voia numai manşeta, ci şi o bucată din Thorpe însuşi.

Thorpe se puse în gardă.

— Echipa de box de la Yale, Abrams. Sper că eşti bun.

Abrams înaintă cu umărul stâng înainte, bine înfipt pe picioare, protejându-şi faţa cu pumnii. Thorpe făcu la fel. Dar Abrams nu crezuse niciun moment că Thorpe avea intenţia să boxeze, aşa încât, când piciorul acestuia zvâcni, cu vârful pantofului îndreptat direct sub centură, el fu în stare să reacţioneze. Lăsă mâinile în jos şi prinse piciorul lui Thorpe. Dar lovitura fu aşa de puternică, încât Abrams se pomeni ridicat în aer, ţinând strâns pantoful şi glezna lui Thorpe. Abrams căzu pe spate, iar Thorpe îşi trase piciorul din pantof, apoi îşi aruncă şi celălalt pantof.

Abrams se ridică repede şi se dădu înapoi. Thorpe surâse uşor:

— Elegant. Dacă te prindeam cu asta, ai fi cântat în falset o lună. Ei, mai vrei manşeta?

Abrams încuviinţă din cap.

Thorpe mimă dezamăgirea:

— Şi cum o să-i explic eu Katherinei că ai ajuns la spital?

Înaintă spre Abrams, boxând şi fentând.

Abrams se retrase spre uşă.

Thorpe ajunse la o distanţă de aproape un braţ.

Mâna dreaptă a lui Abrams bâjbâia în spate, în căutarea clanţei. Thorpe zâmbi şi făcu repede un pas înainte, pregătindu-se să lovească. Brusc, cealaltă mână a lui Abrams prinse clanţa şi Thorpe înţelese prea târziu ce urma. Picioarele lui Abrams părăsiră podeaua, iar corpul pivotă în jurul reazemului oferit de clanţă. Călcâiele îl loviră pe Thorpe în abdomen, şi acesta căzu întins pe spate, întâi pe pat, apoi din pat pe podea.

Abrams ştia că lovitura nu-l scosese din luptă, aşa că se repezi după el, dar se opri brusc.

Thorpe se ridică, ţinând în mână un cuţit foarte lung şi subţire, negru. Recăpătându-şi răsuflarea spuse:

— Ăsta-i abanos... Trece prin detectoarele de metale şi prin raze X... Pot să te-nţep în inimă cu el, vrei să vezi?

Abrams săgetă cu privirea prin cameră şi observă o veioză masivă.

Thorpe clătină din cap:

— Las-o. Uite! Întinse mâna care ţinea cuţitul şi suflecă mâneca hainei. Nu mai e nicio pată. Îngrijitorul de la toaletă avea sodă, Dumnezeu să-l ajute. Când e vorba de cum arăţi, instituţiile militare sunt fanatice.

Abrams rămăsese cu ochii la cuţit.

Thorpe coborî mâna şi îl mască în lampasul pantalonului.

— Armistiţiu?

Abrams dădu din cap.

Thorpe pipăi cuţitul prin pantalon.

— Hai să bem ceva. Avem amândoi nevoie.

Thorpe îşi puse pantofii, îşi luară amândoi hainele de ploaie şi plecară.

Aşteptară în tăcere pe coridor sosirea ascensorului. Thorpe îşi aprinse o ţigară, apoi vorbi ca pentru sine:

— Poliţiştii caută mobiluri, ocazii, indicii... cum ar fi o

manşetă. În meseria mea, e altfel. Nu ne interesează numele real al vinovatului. N-are nicio importanţă. Noi vrem să aflăm cine l-a angajat. Nici nu încercăm să montăm un proces împotriva ucigaşului. Întotdeauna descoperim că mobilul crimei sau al răpirii a fost perfect legitim... din punctul nostru de vedere. Aşa că, aspectele legale nu ne interesează. Poliţiştii vorbesc de crimă şi pedeapsă. Noi, de faptă şi răsplată.

Abrams tăcea. Thorpe continuă:

— Legea Securităţii Naţionale din 1947 nu ne împuterniceşte să facem arestări. Asta, ca să ne ţină în frâu. Proastă idee! Ce să faci cu oamenii pe care nu poţi să-i arestezi şi să-i judeci într-un tribunal special?

Abrams aprinse o ţigară. Thorpe continuă:

— Suntem nevoiţi să-i dăm pe mâna FBI-ului şi pe urmă să asistăm cum un procuror federal bulibăşeşte procesul. Sau cum vreun pretins avocat încearcă să smulgă tot felul de informaţii care ating siguranţa naţională. Ei bine, noi mergem pe alt drum.

Ascensorul sosi şi Thorpe îi făcu semn lui Abrams să intre. Abrams clatină din cap. Thorpe ridică din umeri şi plecă singur. Abrams luă ascensorul următor.

Coborând, Abrams reflectă: Dacă Thorpe l-a ucis pe Carbury, atunci de ce a făcut-o? Personalitatea lui Thorpe, din câte putuse să stabilească Abrams, nu era a unuia care ucide în cadrul sarcinilor de serviciu, din motive pe care nu le-ar înţelege sau de care nu i-ar păsa. Deşi, pe de altă parte, Thorpe era omul care ar fi ucis pe oricine ar fi constituit chiar şi cea mai mică ameninţare la adresa bunăstării şi fericirii lui Peter Thorpe. Deci, fusese o sancţiune oficială sau o iniţiativă personală?

Abrams îl ajunse pe Thorpe la etajul întâi, şi acesta îl duse în holul cu lambriuri de stejar.

— Ai auzit vreodată de Detaşamentul Special de Omucideri?

Abrams se opri la bar, dar nu răspunse.

Thorpe veni lângă el şi-şi puse un picior pe bară.

— Există o mână de poliţişti din New York care se întrunesc doar atunci când rezultă că un cadavru a apărut ca urmare a unei... sancţiuni oficiale. Din întâmplare, toţi aceşti detectivi au un stagiu de pregătire specială la o fermă din Virginia. Mă urmăreşti? Aşa că nu te mai duce să baţi la uşi cu chestia asta. S-ar putea să nimereşti vreo uşă greşită.

Donald, barmanul, se apropie.

— Ei, domnule Thorpe, gata bairamul?

— Da.

— Cum arăta Preşedintele?

— Grozav. Poţi să-l prinzi la telejurnal, la unşpe. Donald, grupul nostru are nevoie de alcool. Stolicinaia, şi pune-ţi şi tu una. Amicul meu bea scotch.

— Ce doriţi la scotch? îl întrebă Donald pe Abrams.

— Un pahar.

Donald se puse în mişcare.

Thorpe aprinse încă o ţigară.

— A început să mă doară stomacul.

— O fi fost peştele.

— Eşti bun, Abrams, zâmbi Thorpe. Recunosc.

Tăcură un timp, apoi Thorpe întrebă:

— Şi ce zici de bătrâni?

Abrams răspunse pe un ton stăpânit:

— Bătrâne capete seci, destul de inofensive. Le place să vorbească despre putere şi politică. Oricum, au ieşit din cursă.

— Aşa am crezut şi eu. Adevărul e că n-au ieşit. Îi folosesc eu, în afacerile mele.

Abrams reflectă că O’Brien ar fi spus că el îl foloseşte pe Thorpe.

— De fapt, care-i afacerea ta?

— Ceva ce se numeşte Serviciul Contacte Interne... Tu ce nivel ai, Abrams?

— Un metru optzeci şi opt.

Thorpe izbucni în râs:

— Îmi placi. Scuză-mă pentru chestia de la masă.

— Mulţumesc

Abrams îl privi pe Thorpe cu atenţie. Cât timp acesta îl hărţuise, ştia că nu-l paşte nicio primejdie. Acum, ştia că pericolul devenise extrem.

Apărură băuturile. Thorpe ridică paharul:

— Moarte duşmanilor ţării mele!

— Şalom!

Amuţiră amândoi. Barmanul se aplecă şi-i şopti lui Thorpe:

— Tipul a primit mesajul.

Thorpe dădu din cap şi-i făcu semn cu ochiul.

Donald vorbi cu voce normală:

— Hei, m-am gândit… ce-aţi spus despre Patru Iulie…

— Exact. Ne trebuie un barman bun. În Long Island. O să poţi veni?

Donald păru pe moment derutat.

— Ăăă, da… Sigur…

Thorpe se întoarse spre Abrams:

— Poţi să păstrezi, un secret? O s-o cer pe Kate în căsătorie. Am de gând să ne căsătorim de Patru Iulie.

— Felicitări!

— Mulţumesc.

Thorpe începu, absent, să tragă dâre cu scobitoarea dintr-o pată de lichid de pe bar. Abrams privi prin încăpere. Atmosferă de club. Tablouri ecvestre pe pereţi. Lămpi cu abajururi verzi. Câţiva bărbaţi la un bar, într-un colţ, unde se serveau stridii. Abrams se îndreptă şi-şi încheie nasturii fulgarinului.

— Să mergem!

Thorpe îl prinse de braţ.

— Ai discutat ceva din toate astea cu cineva din afara firmei?

Abrams gândi că era întrebarea obligatorie, înainte de glonţul în cap. Se trase din mâna lui Thorpe şi plecă spre

uşă. Acesta îl urmă. Coborâră scara şi Abrams intră într-o cabină telefonică, unde rămase câteva minute.

— Ai anunţat poliţia? întrebă Thorpe.

Abrams încuviinţă din cap.

— S-ar putea. L-ar face fericit pe O'Brien.

Ieşiră afară şi rămaseră sub marchiza cenuşie. Ploaia continua să cadă pe străzile întunecate. Într-un târziu, Thorpe întrebă:

— Rămâi în oraş la noapte?

— Poate.

— Vrei să te întorci la arsenal?

— Dacă acolo te duci…

Un portar fluieră un taxi care trecea şi urcară amândoi. Thorpe scoase din buzunar două trabucuri lungi, învelite în lemn de cedru.

— Ramon Allones. Rulate manual, în bătrâna Havană. Le primesc de la un om de afaceri canadian care lucrează pentru mine.

Îi dădu un trabuc lui Abrams, spunând:

— Vodcă rusească şi trabucuri cubaneze. Ce-ar zice tipii de la securitatea internă de chestia asta?

Abrams studie trabucul:

— Nu ştiu, dar unchiul meu Bernie ar zice *ştic.*

— Sticks?

— *Ştic.* Asta, în idiş, înseamnă afectare. Cum e capa pe care o porţi pe post de haină de ploaie. Sau bricheta Dunhill, din aur.

Thorpe păru supărat:

— Nu. Asta-i eleganţă. Parfum.

— *Ştic.*

— Nu cred că-mi place idişul.

Îşi aprinse trabucul, apoi îi oferi foc lui Abrams.

Acesta clătină din cap.

— Îl păstrez pentru vreo ocazie.

Puse trabucul în buzunarul hainei şi zise:

— N-ai propus să verificăm seiful clubului.

— Ce? Ah, pentru agendă… Doamne!

Se aplecă spre şofer.

Abrams se întinse şi-l trase la loc.

— Nu-mi prăpădi timpul.

Thorpe zâmbi:

— Măcar joacă jocul. Trebuie să-i spunem lui O’Brien că am verificat seiful.

— Eşti neglijent, Thorpe. Nu dai atenţie detaliilor. Dacă vrei să joci jocul, măcar adu-ţi aminte ce ai de făcut şi de spus.

Thorpe dădu din cap.

— Te-am subapreciat. Îmi cer scuze.

Îşi scutură scrumul pe podea.

— A meritat, agenda? zise Abrams.

— Ce să merite?

Thorpe continuă, după un moment de gândire:

— Crede-mă când îţi spun că asta-i o problemă de securitate naţională de importanţă deosebită. Carbury era pe cale să predea un document ultrasecret unui grup de amatori, dintre care unii ne pot da mari bătăi de cap; şi n-am reuşit să-l facem să înţeleagă.

— E mort?

— Nu. Sigur că nu. O să fie perfect.

Abrams dădu din cap. *Mort.*

— Te ia cu ameţeli, amice? Ai vrea să fi rămas acasă?

— Nu, a fost o seară plăcută.

— E încă devreme, zâmbi Thorpe, şi noaptea e plină de surprize.

Abrams îşi aprinse o ţigară.

— Zău?

— Poţi să fi sigur.

Abrams se lăsă pe spate, gândindu-se că poţi cunoaşte un bărbat după anturajul lui, dar nu poţi să judeci întotdeauna o femeie după amanţii pe care şi-i alege.

21

Katherine Kimberly aruncă o privire neliniştită spre uşile de la celălalt capăt al Salonului de Recepţii al Colonelilor.

Nicholas West traversă camera ducând două pahare de coniac.

— Poftim. Linişteşte-te.

Ea sorbi din coniac. Camera de recepţii, aflată la parterul arsenalului, avea vedere spre Park Avenue. Era îmbâcsită şi zgomotoasă, plină de bărbaţi, femei şi fum de ţigară. Pe un bufet lung, aştepta un şir de lichioruri. Mobila era din nuc negru franţuzesc, lambriurile din stejar, iar pe jos era întins un covor oriental în culori pastelate. Un portret uriaş al lui George Washington, de Rembrandt Peale, atârna deasupra căminului din marmură. Pe peretele opus se afla un portret al lui George al VI-lea care, după cum observase Katherine, îi atrăsese pe britanici în acea parte a camerei.

Unul dintre ei, Marc Pembroke, îi surprinse privirea şi se apropie. Nu-l mai văzuse de la petrecerea de Întâi Mai de la Van Dorn. Auzise că fuseseră ceva necazuri în legătură cu Pembroke şi Joan, soţia lui Tom Grenville. Dar acestea erau probabil mai mult din vina lui Joan decât a lui Pembroke.

Pembroke îi salută pe Katherine şi pe West.

— Ceva ştiri despre Carbury? întrebă el.

Katherine clătină din cap. Nu era sigură de Pembroke, dar O'Brien îi spusese odată că poate să vorbească cu el, păstrând limitele. Pembroke avea acces la dosarele clasate şi era în relaţii bune cu Arnold.

Pembroke clătină la rândul său din cap:

— Asta mă cam îngrijorează.

Katherine ştia că Pembroke trăia şi lucra în New York de foartă multă vreme. Avea un birou în British Building din Rockefeller Center, la câţiva paşi de biroul lui Katherine. Pe uşa lui scria „British Technologies", dar nici ea, nici alţii nu

păreau să ştie pentru cine lucra. Îşi aduse aminte de tocul revolverului pe care i-l văzuse în drum spre Van Dorn.

— Unde-i Peter? întrebă Pembroke.

— A plecat, dar se întoarce repede, răspunse Katherine.

— Aş vrea să vorbesc cu el, mai târziu.

— O să-i spun.

Mare Pembroke şi Peter erau în relaţii de afaceri. În unele privinţe, Pembroke îi amintea de Peter, dar asta nu-i inspira nici încredere, niciun sentiment de apropiere. Marc Pembroke era tipul de bărbat pe care femeile îl remarcau, iar bărbaţii îl evitau. Avea în el ceva extraordinar de dur, şi ea nu fusese deloc surprinsă când observase tocul pistolului. Ar fi fost dacă nu l-ar fi avut; ar fi pariat pe orice că şi folosise pistolul.

Pembroke şi West se angajaseră într-o discuţie, iar Katherine se scuză şi se duse la Patrick O'Brien. Acesta stătea în dreptul ferestrei spălate de ploaie, privind spre Park Avenue.

— În ce-l priveşte pe Tony Abrams, spuse O'Brien, cred că ne poate fi util. Ai vorbit cu el?

— Da. Şovăie. Nu prea înţelege cine suntem, dar avem nevoie de cineva cu acreditările lui. Cineva care să nu fie legat personal de niciunul dintre noi, care să evalueze obiectiv probele. Cineva, adăugă ea, căruia să-i fie imposibil să fie de cealaltă parte.

Zâmbi deodată:

— Cred că i-ar face chiar plăcere să demaşte pe unul dintre noi ca trădător.

O'Brien o privi, dar nu spuse nimic.

Katherine îşi reaminti ziua când absolvise Facultatea de Drept de la Harvard, Alma Mater a tatălui ei. Patrick O'Brien apăruse pe neaşteptate şi-i oferise un post la vechea firmă a tatălui. Ea acceptase şi se mutase la New York.

Se măritase cu unul dintre clienţi, Paul Howell, şi se mutase în apartamentul acestuia în Sutton Place. O'Brien fusese amabil cu el, dar nu-l plăcuse. Până la urmă,

Katherine descoperise că nici ei nu-i plăcea. El declarase că se va opune unui divorţ. Patrick O'Brien vorbise cu el, şi Paul Howell se încăpăţânase şi mai tare. După acestea, pe capul lui Howell căzuseră o serie de ghinioane, inclusiv o cercetare a Comisiei de Titluri şi Bursă, pentru fraudă cu bonuri de tezaur. Apoi, un accident de funcţionare a computerului de la agenţia sa de schimb făcuse să se piardă înregistrările unei zile întregi de operaţii comerciale. Puţin mai târziu, câţiva dintre cei mai buni agenţi de schimb plecaseră, cu clienţii lor cu tot. Mai fuseseră şi alte ghinioane, semănând cu un şir de năpaste divine. Într-o zi, Paul o sunase la birou şi ţipase:

— Nu vor să-mi reînnoiască contractul de închiriere al apartamentului! Fă-l să înceteze!

— Pe cine?

Ea crezuse că-şi pierduse minţile.

— Pe O'Brien! Cine dracu' crezi că e?

Era zăpăcită şi nu spusese nimic.

El ţipase din nou:

— O să accept afurisitul ăla de divorţ!

În câteva luni divorţaseră. Paul Howell se mutase la Toronto şi de atunci nu mai auzise de el.

Katherine se uită la O'Brien, care sorbea dintr-o ceaşcă de cafea.

— Dacă Tony Abrams refuză să lucreze cu noi, cred că n-ar trebui să-i purtăm pică.

O'Brien îi zâmbi în stilul său patern şi o bătu pe braţ.

— Atâta timp cât nu i-ai dezvăluit prea mult din afacerile Companiei.

— Nu e cazul.

Ea îşi mai amintea ziua când, cu aproape cinci ani în urmă, intrase neanunţată în biroul lui O'Brien, cu inima bătându-i şi cu gura uscată, şi rostise cuvintele care o aduseseră până la urmă aici acum:

— Pot să fiu membră, sau trebuie să fi veteran OSS?

O'Brien răspunsese fără ezitare:

— Poţi să fi membră. Avem nevoie de tineret.

— Dumneata eşti şeful? îl întrebase ea.

Trăsăturile îi rămăseseră impasibile, indescifrabile deşi faţa îi era de obicei expresivă.

— Suntem egali între egali.

— Care sunt obiectivele?

— Să băgăm găinile în coteţ. Să plătim cuţitul înfipt pe la spate. Să răzbunăm morţii, inclusiv pe tatăl tău. Să-i găsim pe trădătorii care mai sunt chiar în mijlocul nostru. Să-l găsim pe cel mai mare trădător, un om cu numele de cod Talbot, şi să-l ucidem. Şi, în sfârşit, să îndeplinim misiunea cea mare care ne-a fost dată în 1942 – lichidarea oricărei puteri care ar intenţiona să ne distrugă.

— Dar misiunea asta a încetat din ordinul lui Truman, în 1945.

Ea arătase spre un document înrămat, de pe perete, semnat Harry S. Truman.

— Noi nu recunoaştem acel ordin de încetare. Ne-am născut din necesitate, trăim din necesitate, suntem nemuritori. Bineînţeles, nu în sens fiziologic, ci în contextul unei comunităţi nemuritoare. Chiar dacă trebuie să ne reorganizăm din când în când, să schimbăm partenerii, să angajăm şi să concediem, noi nu dăm faliment. În niciun caz înainte de a termina ce avem de făcut.

Simţise că i se învârte mintea la auzul celor spuse de el, deşi bănuia ceva de mai mulţi ani. El îi permisese să vadă câte un colţ din adevăr şi aşteptase răbdător ca ea să tragă concluziile corecte şi să ia decizia corectă. Ea îl întrebase câte ceva despre cum, de ce şi unde, despre logistica întreprinderii.

— Crezi că nu vedeam ce avea să se întâmple după război? răspunsese el. Când n-ar mai fi avut nevoie de noi ne-ar fi aruncat la rampa de gunoaie, cum face orice guvern care foloseşte oamenii. Dar şi-au greşit socotelile. N-au înţeles niciodată pe deplin ce talent asamblaseră. Războiul a acţionat ca un catalizator şi ne-a adunat într-o

organizaţie unică.

Îi vedeam ascuţindu-şi cuţitele ca să ne termine după ce i-am fi terminat noi pe nazişti. Aşa că ne-am luat măsuri. Am început să intrăm în ilegalitate. Ţineam arhivele în mai multe locuri. Unele sunt chiar aici, în aceste birouri. Am stabilit contacte strânse cu serviciile de informaţii britanice, despre care ştiam că vor supravieţui în lumea postbelică. Şi am furat bani. Da, am furat. Aveam un compartiment numit Fonduri Speciale. Aveam un sistem bancar mondial care manipula peste optzeci de valute diferite. Fondurile valorau peste şaptezeci şi cinci de milioane de dolari, o avere uriaşă în acele zile. Congresul şi Preşedintele ne-au dat banii ăştia călcându-şi pe inimă, fără obligaţii şi fără să respecte, cum ziceau, „prevederile legii şi reglementările privind alocarea fondurilor guvernamentale”. Adevărul e că n-au avut de ales. Nu poţi să conduci un mecanism care trebuie să se implice în asasinate, răpiri, sabotaje, război economic şi alte fapte dezgustătoare fără fonduri nenominalizate. De fapt – un surâs fugar îi lumina faţa –, am făcut bani şi pe cont propriu. La urma urmei, majoritatea eram jurişti şi oameni de afaceri.

Se apropiase de ea, spunându-i încet:

— În ultimii treizeci şi cinci de ani am realizat multe din ce ne-am propus, deşi nu pot să-ţi dau amănunte. Dar pot să-ţi spun că am demascat şi eliminat un număr de americani şi de britanici care lucrau pentru inamic.

Îi puse mâna pe umăr:

— Mai vrei să devii membră?

— Ştiţi cine l-a omorât pe tata? Vreau să zic... n-a fost accident, nu?

— N-a fost un accident. Persoanele care i-au pus la cale moartea au mai pus la cale şi moartea altor bărbaţi şi femei de treabă, inclusiv, cred eu, a părinţilor noului tău prieten, Peter Thorpe. Eu, de-abia am scăpat. Şi de-abia a scăpat şi lumea liberă, după război. Dar, până la urmă, vom afla tot ce ne interesează despre ei.

Ea se ridicase, spunând:

— Nu mi-am cunoscut niciodată tatăl... întotdeauna m-am simţit înşelată... dar m-am consolat cu gândul că a murit în război, la fel ca atâţia alţii. Numai că asta e altceva. N-am o fire răzbunătoare, dar aş vrea să...

O'Brien încuviinţase:

— Sunt şi conturi personale de reglat, şi conturi politice. Oricare dintre mobiluri e valabil. Eşti cu noi?

— Da!

În seara aceea o sunase pe soră-sa, Ann, care pe vremea aceea era la Berna, şi o întrebase:

— Eşti membră?

După o scurtă ezitare, Ann răspunsese:

— Da.

— Şi eu.

Katherine îl privea acum pe Patrick O'Brien, stând la fereastră cu o privire fixă. Părea că aceşti oameni au o calitate specială care-i menţinea vioi la minte şi sănătoşi la trup. Totuşi înţelegeau, cum spusese O'Brien, că erau muritori şi începuseră recrutările. Nicholas West era unul dintre recruţi. Într-un fel, faptul că era membru făcea să i se pară că şi pentru ea era bine. Nick era cu capul pe umeri, grijuliu, nu putea să se angajeze în ceva nesăbuit sau dezgustător.

Katherine se gândi la Peter. El era membru într-un mod tangenţial şi asta – ea ştia instinctiv – era o hotărâre bună din partea lui O'Brien.

Prin minte îi trecu involuntar imaginea lui Tony Abrams. Acesta nu voia de fapt să intre în cerc, şi asta-i plăcea. Şi O'Brien prefera recruţii refractari.

Se gândi la soţii Van Dorn. George Van Dorn făcea parte din grup, deşi, natura acestuia impunea ca să nu recunoască nimeni vreodată acest lucru decât în modul cel mai evaziv. Katherinei nu-i plăcea în mod special Van Dorn şi simţea că şi O'Brien îl privea cam ciudat. Dacă i s-ar fi cerut un candidat pentru un posibil trădător din ultimii

patruzeci de ani, l-ar fi indicat pe Van Dorn.

Se gândi la Tom Grenville, la James Allerton şi la toţi ceilalţi cu care avusese de-a face în aceşti ani. În lumea obişnuită, oamenii erau judecaţi după anumite norme acceptate. În lumea din umbră, nimeni nu era ceea ce părea şi, de aceea, nu se puteau emite judecăţi în afara celei finale.

De la început, Patrick O'Brien îi spusese un lucru, de care îşi aminti acum:

— Înţelegi, îi spusese el, că n-am fi putut elimina atâţia duşmani şi nu le-am fi putut provoca atâtea eşecuri fără să avem şi noi victime. Trebuie să fi conştientă, Katherine, că în jocul pe care-l jucăm există un element inerent de risc personal. Ai participat la câteva înmormântări ale unor oameni care n-au murit de moarte bună.

Îl privi pe O'Brien şi rosti:

— Crezi că e mort Carbury?

— Bineînţeles.

— Se pregăteşte ceva?

— Da, cred că da. Ceva groaznic pluteşte în aer. Am simţit-o de o vreme încoace. De fapt, avem informaţii solide că ruşii se aşteaptă să nu mai fim pe aici, după vara asta.

Ea îl privi:

— Se aşteaptă să... *cine* să nu mai fie pe aici...?

— Noi. America. Se pare că au descoperit mijlocul s-o facă – fără pericol, sau cu pericol minim pentru ei. Este, evident, vreun soi de realizare tehnologică revoluţionară. Ceva atât de avansat, încât noi nu ne putem apăra. Era inevitabil ca una sau alta dintre părţi să facă un salt tehnologic de câteva generaţii. Până acum, am avansat cap la cap, unii sau alţii luau câte un mic avans, ca într-o cursă de cai pe distanţă lungă. Dar avem motive să credem că ei au creat un gen de reţea temporală care-i va duce în secolul următor în câteva luni. Se întâmplă. Istoria e plină de asemenea exemple – vasul cu cuirasă metalică „Monitor" măturând vasele din lemn ale confederaţilor

după plac; bombele noastre atomice spulberând două mari oraşe în câteva secunde…

Ea încercă să formuleze nişte întrebări, dar nu reuşi să-şi mişte buzele.

— Ştim, spuse O'Brien, că planul lor depinde de una sau mai multe persoane care trebuie să deschidă, noaptea, porţile cetăţii; un sergent din gardă. Cineva care are o cheie.

— Cineva ca Talbot, preciză ea.

El încuviinţă.

— Eram pe aproape, spuse ea. Agenda… hârtiile…

O'Brien flutură mâna în semn de respingere.

— Astea nu contează.

— Cum aşa?

— Eu am scris agenda – sau am pus pe cineva s-o scrie. Nu-i a tatălui tău. Iartă-mă. Agenda era carne vie, sângerândă, şi ştiam că dacă era pe-aproape o fiară, trebuia s-o miroasă şi să iasă la lumină. Randolph Carbury, care ducea carnea, a fost mâncat şi el. Dar acum avem o urmă, urma lupului în pământul umed.

Katherine îşi puse paharul cu coniac pe pervazul ferestrei.

— Ce era în agendă?

— L-am pus pe unul dintre vechii noştri falsificatori s-o scrie cu tot felul de cerneluri din epocă. Agenda a fost cumpărată dintr-un anticariat din Londra. Cutia de mesagerie era a mea. Muncitorul care a găsit-o în camera de arhivă a Eleanorei era omul meu. Ea a crezut că e veritabilă. Aproape toţi cei care au avut-o în mână au crezut.

— Dar… pe cine ai menţionat? L-ai menţionat pe Talbot…?

O'Brien îşi frecă bărbia.

— Cum aş fi putut? Dacă aş fi putut să-i dau un nume, l-aş fi ucis. Agenda se bazează mai mult pe intuiţie. Dar, dacă Talbot o citeşte în clipa asta, nu se simte prea bine.

Ştie că trebuie să existe fotocopii şi o să înceapă să le caute, şi o să iasă mai mult la lumină.

Katherine spuse deodată:

— Eleanor Wingate e în pericol.

Pe faţa lui O'Brien trecu o expresie ciudată.

— E moartă. Brompton Hall a ars.

Katherine îl privi fix.

— Ştiai că aşa o să se întâmple.

— Am trimis numai un amic să aibă grijă de ea, dar se pare că a murit şi el o dată cu ea şi cu nepotul ei. În ce-l priveşte pe Carbury, el ştia că totul e o înscenare şi a făcut o vizită oportună la Brompton Hall chiar în ziua când s-a făcut descoperirea. Scrisoarea Eleanorei tot el a inspirat-o. Era conştient de pericolul care-l pândea ducând materialele, dar se pare că n-a reuşit să se ferească.

— Eu am încercat să-l feresc.

— Ştiu. Dar tu, sau Eleanor Wingate, aţi vorbit în plus, şi de-aia a murit.

— I-am spus lui Peter.

— Ştiu.

Ea tăcu multă vreme, apoi spuse:

— S-ar putea ca Peter să fi transmis informaţia pe canalele obişnuite.

— S-ar putea. Probabil că aşa a făcut. Dar cel puţin am stârnit ceva în pădure.

— Au murit oameni.

— Asta dă autenticitate.

O privi.

— Ţi-am spus întotdeauna că e o afacere periculoasă. Foarte curând, o să devină şi mai periculoasă şi foarte sângeroasă. Eu zic să-ţi iei un pistol la tine.

Ea dădu din cap. Ştia că sub aparenţe, dedesubtul spionajului de amatori, al reţelei de old-boys pentru culegerea de informaţii, al spionajului industrial şi al sabotajului economic, sau cum se mai numea jocul pe care-l jucau cu Blocul de Răsărit, exista acest potenţial de

violenţă. Fusese o parte din mandatul lor iniţial; trecerea a patruzeci de ani nu le dăduse motive să excludă violenţa dintre metodele legitime.

— Mă tem pentru Ann, îi spuse lui O’Brien.

— Teme-te pentru tine. Ann înţelege mai bine ca tine în ce pericol se află.

— Şi Nick! Se gândi la acest bărbat blând, cu aceeaşi teamă pe care ar fi încercat-o faţă de un copil ce se joacă în mijlocul traficului.

— El e în pericol din mai multe surse. I-am angajat gărzi personale.

Îl privi pe O’Brien. Avea sentimentul copilăresc de alinare că Patrick O’Brien era în stare să-i bată pe toţi. Dar de aici urma, logic, că cel mai periculos Talbot pe care şi l-ar fi putut imagina era însuşi Patrick O’Brien.

22

Abrams şi Thorpe intrară în Salonul de Recepţii al Coloneilor. Într-o manifestare neobişnuită de ospitalitate, Thorpe se duse la bufet şi se întoarse cu un coniac pentru Abrams. Thorpe ridică paharul zâmbind:

— Pentru adevăr!

Abrams nu bău.

Patrick O'Brien şi Katherine Kimberly veniră spre ei.

— Aţi găsit ceva la club? întrebă O'Brien.

— Carbury a apucat să se îmbrace de seară, răspunse Thorpe. Am întrebat, dar se pare că nimeni nu l-a văzut plecând. L-am pus pe director să verifice seiful. Era gol. În cameră n-am găsit nimic revelator.

O'Brien se întoarse spre Abrams:

— Ai sunat la poliţie?

— Da. Le-am spus oamenilor mei că s-ar putea să fie o problemă de siguranţă naţională. Iau ei legătura cu FBI-ul. S-ar putea să aibă nevoie de mai multe informaţii.

— Dă-le ce-ţi cer, încuviinţă O'Brien, dar cu limite. Nu băga firma.

Nicholas West se apropie de ei şi cei cinci discutară câteva minute, apoi O'Brien îi prinse privirea lui James Allerton. Acesta scăpă din grupul care-l felicita şi li se alătură. Se aplecă şi o sărută pe Katherine.

— Arăţi încântător, ca de obicei.

Allerton se întoarse spre Thorpe:

— Sper că nu te-am făcut de râs, Peter.

— Nu mai mult decât de obicei, James.

Allerton nu luă în seamă răspunsul şi-i apucă mâna lui West.

— Nicholas, ce bine-mi pare că ai reuşit să vii. E şi Ann cu tine? Sau e tot la Berna?

— Nu, domnule… la München.

Allerton se uită la O’Brien:

— Dumnezeule, Patrick, parcă n-ar fi nimic nou sub soare! Vechiul arsenal, vechile chipuri, până şi vechile cântece. *Berna.* Nici nu pot să zic Berna fără să mă gândesc la Allen Dulles, tu poţi?

West îşi drese glasul:

— De fapt, a fost transferată… München, cred – vreau să zic, sigur München.

Allerton surâse amabil şi se întoarse spre West.

— Foarte bună poziţie, Berna. Bun loc. Încă centrul treburilor. În zilele alea era fereastra spre Europa…

— James, trebuie să ţinem o consfătuire, interveni O’Brien.

— Fără afaceri, astă-seară. Asta-i regula. Pot să aştepte până mâine la prânz.

Îi zâmbi lui Katherine:

— Ei, domnişoară, când ai de gând să mă faci bunic?

Katherine se sili să surâdă:

— Domnule Allerton să vi-l prezint…

Allerton continuă:

— Vreau să zic, când are de gând prostul de fiu-meu să se-nsoare cu tine?

Se întoarse spre West:

— Şi tu? Ce mai aştepţi? Du-te mâine la Berna şi însoară-te cu sora fetei ăsteia!

Katherine interveni:

— Ţi-l prezint pe Tony Abrams. Lucrează la firma noastră.

Allerton păru că de-abia acum îl remarcă pe Abrams. Întinse mâna, dar privirea îi trecu pe deasupra lui. Apoi, îl cântări cu privirea:

— Te distrezi?

Abrams îi simţi mâna uscată, osoasă:

— Da, domnule.

Îi trecu prin minte că aceeaşi întrebare i-ar fi fost pusă dacă ar fi avut şaisprezece ani, la un botez.

Vă felicit pentru medalie. Discursul a fost interesant.

Allerton zâmbi politicos şi se întoarse. De-abia acum păru să observe expresia întipărită pe toate feţele.

— E grav?

O’Brien încuviinţă.

— Ei, atunci hai! E o cameră liberă mai încolo. Domnule Abrams, scuză-ne, Bea ceva.

Katherine îi atinse braţul lui Abrams. În trecere:

— Nu pleca.

Abrams îi urmări pe Allerton, O’Brien, Thorpe, West şi Katherine croindu-şi drum prin mulţime. Mormăi, pentru el:

— Da, domnule. Mă distrez *bine.*

Se duse la bufet, turnă coniacul pe care i-l adusese Thorpe într-un vas pentru resturi şi-şi lua un Strega, aducându-şi aminte de soiul casnic pe care-l distilau italienii. Turnă lichidul gălbui într-un pahar înalt, îngust, închină pentru sine şi goli paharul pe jumătate. Simţi că-i dau lacrimile, chiar înainte de a sesiza căldura care-i stârnea stomacul.

— *Mama mia...*

Începu să se plimbe prin încăpere, recunoscu câteva chipuri din ziare sau de la TV, unele din cărţile de istorie, altele de la birou. Clare Boothe Luce prezida un tribunal, de pe un scaun obişnuit, înconjurată mai ales de oameni în vârstă. Sterling Eayden, actorul despre care O’Brien îi spusese că era agent OSS în subunitatea lui Van Dorn, vorbea cu soţii Van Dorn şi cu Grenville. Joan Grenville îl observă şi-i surâse. Claudia nu era de găsit.

Abrams ieşi din salonul de recepţii şi se duse la un telefon public din hol. Detectorul de metale dispăruse, ca şi oamenii din Serviciul Secret, iar lumea circula mai liber, fără acel control şi acea paranoia pe care le generează întotdeauna prezenţa oamenilor înarmaţi. Abrams sună la Secţia 19 şi reuşi să dea de căpitanul Spinelli.

— Ceva noutăţi? întrebă Abrams.

— L-am dat în urmărire generală. Biroul e la curent. Phil mi-a spus că voiai o umbră pe urma lui Carbury, ăla, în

după-amiaza asta. Ce dracu’ se întâmplă, Abrams?

— A dispărut. Asta-i tot ce trebuie să ştii.

— Ca dracu’. E zgomot pe-acolo. Unde eşti?

— Mai încoace, beau cu Arthur Goldberg, Bill Casey şi Clare Boothe Luce.

— Eşti beat… A, eşti la arsenal. Ai vreo urmă pe-acolo? Preşedintele mai e acolo?

— Nu, a plecat. Nu-i nicio urmă, numai că şi Carbury trebuia să vină încoace.

— Ce legătură are cu securitatea naţională?

Abrams observă în spate un bărbat care părea să-şi aştepte rândul la telefon. Mai erau şi alţii prin preajmă, îi vorbi lui Spinelli italieneşte, cu un puternic accent din Bari, dându-i câteva informaţii cu caracter general. Spinelli îl întrerupse:

— Italiana ta pute, Abrams. Vino până aici şi semnează reclamaţia pentru persoana dispărută.

Abrams nu-l lua în seamă şi continuă în italiană:

— Nu mă băga în treaba asta.

Spinelli îl ignoră la rândul lui:

— Aţi pus mâna – tu sau tipul ăla, Thorpe – pe ceva pe-acolo?

— Nu, numai am zburat prin jur. Ascultă, Thorpe e de la Companie.

— Companie…? A, Compania *aia!* Eşti sigur?

— Sigur!

— În ce te-ai băgat?

— Chestii nasoale. Ai grijă cu Thorpe. Verifică-l cu cine dracu’ e în legătură. Ai grijă de tine, Dom.

— Bine… mulţumesc…

— Ţine-mă pe fir ca să-mi mulţumeşti!

Abrams agăţă receptorul şi se întoarse în salonul de Recepţii al Coloneilor.

O’Brien îl căuta. Îi făcu semn să se aşeze pe o sofa şi se aşeză lângă el.

— Kate îi pune la curent pe domnul Allerton, pe Peter şi

pe Nick. Hai să stăm puţin de vorbă!

— O.K.

— Ce părere ai despre amicii noştri?

— M-am simţit bine. Îi mulţumesc domnişoarei Kimberly că m-a invitat. Uitaţi, e trecut de miezul nopţii şi cred că am să plec.

O’Brien păru să nu-l audă.

— Are o părere foarte bună despre tine, zise el.

— Despre mine ca persoană, sau despre munca mea?

O’Brien zâmbi.

— Munca ta, ca asistent de procese, nu prea are de ce să stârnească admiraţie.

O’Brien aruncă o privire prin cameră.

— Ai avut ocazia să vorbeşti cu cineva pe aici?

— Nu, dar am impresia că generalul Donovan a adunat un grup nemaipomenit. Hitler n-a avut norocul ăsta.

Abrams îşi aprinse o ţigară.

— Păcat că CIA nu poate să pună mâna pe atâtea talente.

O’Brien încuviinţă:

— În timp de război poţi să recrutezi milionari, şefi de arhive, genii ale ştiinţei şi artei… dar, dacă-i pace, pe ce fel de oameni poţi să pui mâna ca să lucreze în informaţii pe un salariu de nimic? De partea cealaltă, KGB-iştii sunt foarte bine plătiţi şi se bucură de privilegii şi de prestigiu peste media cetăţeanului sovietic obişnuit. Ei au crema cremei.

O’Brien clătină din cap.

— Dacă s-ar pune în discuţie instruirea şi coeficientul de inteligenţă, CIA ar ieşi sigur pe locul doi. E un adevăr şi trebuie să-l luăm ca atare.

— Ca şi echipele noastre de amatori care joacă cu aşa-zişii amatori ai lor.

— E o analogie bună.

O’Brien aruncă o privire în jur, apoi continuă:

— Nu te-ai răzgândit în ce priveşte vizita la Glen Cove,

după câte s-au întâmplat astă-seară?

— Am spus că mă duc.

— Bine. Te întâlneşti cu avocaţii de la „Edwards şi Styler” la patru după-amiază, luni, de Ziua Comemorării. Un amic de-al meu o să te instruiască. Ai să ajungi, împreună cu avocaţii, la reşedinţa ruşilor, pe la şapte seara. La ora aia, petrecerea lui Van Dorn o să fie în toi.

— Exact, ce am de făcut, după ce intru acolo?

— O să afli luni.

Abrams îl privi fix.

— Chiar dacă te prind cu nasu-n oală, răspunse O’Brien la întrebarea neexprimată, n-or să te omoare. E teritoriu rusesc, însă nu e Rusia. Dar nu te lăsa prins.

— Mai am o întrebare, ceva nu-mi iese la socoteală. Dacă ruşii pun la cale ceva măreţ, cum mi-aţi dat de înţeles, ceva de natură să anuleze examenele din iulie şi, cum aţi insinuat, să ne anuleze pe toţi, atunci de ce-şi bat capul cu un proces de tot rahatul?

— Ca poliţist, ai lucrat acoperit, răspunde-ţi singur la întrebare.

Abrams dădu din cap:

— Trebuie să pară că treburile merg ca de obicei.

— Corect. Ar fi suspect să nu reacţioneze la provocările lui Van Dorn sau ale primarului Parioli. Aşa că ni se oferă ocazia, în parte întâmplătoare, în parte planificată, să ne băgăm nasul în punctul lor de comandă.

— Am înţeles. Şi acreditivele, recomandările mele sunt în regulă?

— N-am trimis niciodată pe cineva în misiune fără să-i asigur o acoperire perfectă.

Abrams ştia, ca şi O’Brien, că singura acoperire perfectă o realizai doar în patul propriu, aşa ca în copilărie, când îţi trăgeai peste cap cearşaful ca să goneşti toate relele.

O’Brien, ca de obicei, schimbă brusc subiectul.

— Aş vrea să rămâi în noaptea asta în oraş. Katherine o să te sune de dimineaţă şi o să te cheme la birou. Avem

acolo o arhivă şi ai putea s-o ajuţi să caute câte ceva. Ia-ţi şi pistolul.

Abrams îl privi.

— S-ar putea să fie în pericol. Ai să ai grijă de ea?

Această abatere de la proză la intrigă îl prinse descoperit.

— Da, o să am grijă de ea.

O'Brien luă două lichioruri de pe tava unui ospătar care trecea pe lângă ei şi-i dădu unul lui Abrams.

— Am vrea să te asociezi la firma noastră.

Abrams se holbă la el:

— Sunt flatat.

Îi reveni foarte viu în minte ce simţise când i se propusese să intre la „Diavolii Roşii", şi nu era o asociere întâmplătoare. Îşi reaminti că şi atunci fusese flatat, dar şi speriat.

— Trebuie să fi ghicit deja că OSS nu s-a predat niciodată. Şi, te asigur, nu suntem nişte conspiratori paranoici. Nu facem secretomanie, cum fac cele mai multe asociaţii clandestine. Nu avem strângeri de mână secrete, jurăminte, carnete de membru, simboluri, grade sau uniforme. E mai mult un simţământ, al inimii şi al minţii, decât o organizaţie.

Abrams îşi aprinse o ţigară şi aruncă băţul de chibrit într-o scrumieră. Îşi dădea seama că auzea nişte lucruri care, o dată auzite, îl puneau într-o poziţie compromiţătoare. Se gândi să plece, dar rămase pe loc.

În următoarele zece minute, O'Brien îi descrise natura şi componenţa grupului. Când termină, Abrams se uită la el şi privirile li se întâlniră.

— De ce eu? întrebă Abrams.

— Eşti criminalist. Găseşte-l pe ucigaşul sau răpitorul lui Randolph Carbury, şi lucrurile care ne interesează or să înceapă să se lege.

Abrams nu răspunse.

O'Brien se uită la ceas, apoi se ridică.

— Treaba e foarte riscantă. Dacă vrei să mai discutăm,

putem să ne întâlnim cu ceilalţi într-o cameră particulară, în celălalt capăt al arsenalului. Camera însăşi e foarte interesantă. Vrei să ţi-o arăt?

Abrams rămase pe loc multă vreme, apoi întrebă:

— Pot să mă mai gândesc?

— Poţi să te duci acasă şi să te gândeşti toată noaptea. Dar bănuiesc că n-o să ai o noapte prea bună.

Abrams sorbi îndelung din lichior şi se ridică:

— Haideţi să vedem camera!

23

Abrams îl urmă pe Patrick O’Brien într-o încăpere uriaşă, cu coloane, amintind vag de o cameră a tronului din Egiptul antic. De-a lungul marginii de sus a pereţilor era o friză cu portrete de războinici din diverse epoci istorice. Tavanul era negru, străbătut în zig-zag de grinzi încrustate cu argint. În jurul camerei slab luminate străjuiau statui clasice.

După ce ochii i se adaptară la semiîntuneric, Abrams văzu un cămin mare, din faianţă albastru-cobalt. În mijlocul încăperii era un imens covor persan, iar pe el o masă mare, ornamentată, ce aducea oarecum cu un altar de sacrificii. Prin ferestrele din sticlă colorată pătrundea, difuz, lumina străzii.

Doi picoli, în sacouri roşii, aranjau scaunele în jurul căminului. Un ospătar introduse serviciul de cafea, pe o măsuţă cu rotile. Toţi trei părăsiră în tăcere încăperea.

James Allerton se aşează direct în faţa căminului. Katherine luă loc în faţa lui, avându-i pe Thorpe şi West în stânga. O’Brien îi indică lui Abrams un scaun chiar lângă cămin, şi el se aşează pe scaunul de alături rămas liber.

Abrams fu surprins când West vorbi primul, pentru a-l saluta:

— Mă bucur că te-ai hotărât să iei cafeaua cu noi.

— Nu refuz niciodată cafeaua, replică Abrams.

Bănuia că arta de a spune una ca să se înţeleagă alta era foarte rafinată la aceşti oameni.

West vorbi din nou:

— Ştiu că te-ai lăsat greu, aşa am făcut şi eu. Dar n-am regretat niciodată hotărârea luată. Toţi suntem un fel de detectivi amatori de fotoliu.

Bătu braţele fotoliului pentru a sublinia figura de stil.

— *Think-tank*[11]*.* Voluntari, pentru un dolar pe an, ca în timpul războiului. Mă rog, orice te face să te simţi bine.

Abrams îşi zise că West fie că spunea adevărul pe jumătate, fie nu înţelegea el însuşi pe deplin misiunea grupului. Tot atunci, instantaneu, înţelese că, dacă ar fi rămas cu ei tot restul vieţii, n-ar fi aflat vreodată mai mult decât o mică parte din întregul adevăr. Mai mult, s-ar fi putut să nu ştie, sau să simtă vreodată, că aparţinea unui grup mai puţin inofensiv decât o gaşcă, de cafenea. Cu condiţia, bineînţeles, să nu i se ceară să zboare creierii cuiva.

Abrams se uită la James Allerton, care părea uşor nemulţumit. Katherine îi strecură un surâs rapid. Abrams se uită apoi la Thorpe, care şi el îl fixa, ca şi cum s-ar fi gândit la cea mai bună metodă de a scăpa de cadavrul lui.

— Să începem, rosti Patrick O’Brien, cu o punere în temă. Nick?

West bătu cu palma scrisoarea doamnei Wingate, aflată pe genunchii săi.

— Pare să confirme faptele, aşa cum le ştim. În primul rând, sunt trei rapoarte înregistrate privind moartea lui Henry Kimberly, şi toate se contrazic între ele.

West o privi pe Katherine:

— Nu ţi-am spus niciodată totul. Ann ştie... în orice caz, ultima versiune, oficială, este că maiorul Kimberly era la Berlin, conducând o delegaţie de ofiţeri OSS, a doua zi după căderea oraşului la ruşi. Deci, 3 mai 1945.

West făcu o pauză, obişnuinţa istoricului – îşi imaginä Abrams – de a termina orice frază cu o dată. Apoi continuă:

— Acoperirea maiorului Kimberly era aceea de ofiţer de servicii în căutarea de locuri de cazare pentru comandamentul american de ocupaţie. În realitate, el trebuia să recupereze vreo duzină de agenţi pe care îi

11 Think-tank — Grup reunit cu scopul de a produce/inventa ceva printr-un efort intelectual comun.

paraşutase în zona Berlinului. Îl preocupa soarta lor, mai ales ţinând seama de prezenţa ruşilor.

Patrick O'Brien dădu din cap şi adăugă:

— Era o misiune periculoasă. Berlinul căzuse, dar Germania nu capitulase şi o mulţime de bande de SS-işti, puse pe asasinate, bântuiau autostrăzile şi ruinele. Mai exista şi posibilitatea, pe care atunci o descopeream, să fi reţinut de aliaţii noştri din Armata Roşie.

O'Brien rămase o vreme cu ochii la foc, apoi continuă:

— I-am spus lui Henry să aibă grijă. Vreau să zic, o, Doamne, ştiam că războiul nu mai avea să dureze nicio săptămână. Nimeni nu dorea să aibă onoarea să fie ultima victimă. Acoperirea cu intendenţa eu o propusesem. N-avea rost să le fluturi ruşilor pe sub nas emblema OSS. Şi lui Henry îi era teamă de ruşi.

James Allerton deschise gura pentru prima dată:

— În privinţa asta, nu era aşa naiv ca cei mai mulţi dintre noi în zilele acelea.

O privi pe Katherine:

— Dar se simţea foarte obligat faţă de agenţii lui... şi, de aici, misiunea fatală la Berlin.

Allerton îi făcu semn cu capul lui West.

Nicholas West continuă:

— Conform raportului asupra misiunii, aflat în arhivă, exista un anumit agent pe care maiorul Kimberly ţinea neapărat să-l recupereze – Karl Roth, un refugiat evreu din Germania şi comunist, care lucra pentru OSS. Un alt agent transmisese prin radio că Roth fusese luat de ruşi, care apoi îl eliberaseră. Întrebat prin radio, Roth explicase eliberarea sa pretinzând că i-a convins pe ruşi că era comunist. S-ar fi părut că Roth îşi controla încă radioul. El a mai spus că ruşii îi ceruseră să lucreze pentru ei, ca agent dublu în interiorul OSS. Zicea că a fost de acord numai ca să scape de ei.

— Nu era primul indiciu că ruşii încercau să ne întoarcă agenţii cu antecedente comuniste, interveni O'Brien. Henry considera că treaba asta era periculoasă pentru orice fel de

serviciu de informaţii pe care l-am fi înfiinţat după război.

West îşi termină cafeaua şi spuse:

— În arhivă există un ultim mesaj radio de la Karl Roth. Raportează că e bolnav şi înfometat şi întreabă „Când veniţi?”. Şi-a dat şi locul de unde transmitea – un depou de cale ferată de lângă Hennigsdorf. Roth făcea parte din misiunea Alsos. Zicea că localizase doi savanţi germani, dar avea nevoie de ajutor ca să-i scoată afară. La vremea aceea, credibilitatea lui Roth avea două umbre: trecutul lui comunist şi faptul că nu raportase contactul cu ruşii decât atunci când fusese întrebat. Pe de altă parte, raportase că ruşii încercaseră să-l întoarcă, dar ştia că OSS ar fi presupus oricum asta.

O’Brien interveni:

— Nimeni de la sediul OSS din Londra nu avea curajul să decidă soarta lui Roth: să-i vină în ajutor sau să rupă legăturile? I-am transmis toate detaliile lui Henry şi i-am spus să hotărască el, dar să acţioneze cu prudenţă.

Abrams îi asculta pe West şi pe O’Brien continuându-şi instructajul de fond. Vedea deja încotro se îndreptau. Spre aici şi acum. Era o poveste având rădăcini în trecutul tumultuos, într-o vreme când lumea era un abator, o vreme când se puneau în mişcare forţe care aveau să culmineze în Apocalips. Era evident că aceşti oameni simţeau că Apocalipsul era pe-aproape.

— După acel mesaj, spuse West, nu s-a mai auzit de Karl Roth decât în 1948, când a ieşit din nou la suprafaţă. S-a prezentat la forţele de ocupaţie americane din Berlin declarând că fusese arestat din nou de ruşi şi ţinut prizonier timp de trei ani. A pretins să i se plătească din urmă drepturile, dar contactul iniţial cu OSS se pierduse şi nimeni nu prea ştia ce să-i facă. Foşti OSS-işti l-au verificat şi i-au dat ceva bani. Cu toate acestea, n-a fost niciodată chestionat ca lumea, iar dispariţia lui timp de trei ani n-a fost explicată niciodată până la capăt.

Abrams îşi roti încet privirea prin încăpere, pe care

ajunsese s-o considere un fel de cameră celestă. Ochii îi trecură de la Allerton la O'Brien, care-i aduceau aminte de doi preoţi antici, păzind secretele aproape uitate ale unei religii ezoterice.

— Roth a cerut să lucreze în informaţii, cu autorităţile de ocupaţie americane şi britanice, în zonele respective, dar a fost refuzat, continuă West.

Atunci Roth a plecat în Anglia, şi-a găsit mireasa de război – o fată cu care se însurase pe când avea o prăvălie de zarzavaturi la Londra – şi până la urmă a fost lăsat să emigreze în America, pretinzând că şi asta îi fusese promis de OSS.

— Şi acum, zâmbi Thorpe, Karl Roth este consilierul Preşedintelui pe probleme de strategie nucleară.

West privi prin camera întunecată, apoi se uită la O'Brien şi la Allerton.

— Întâmplarea face – West îl privi pe Thorpe – că Roth şi nevastă-sa ţin un magazin de coloniale în Long Island.

Thorpe zâmbi din nou:

— Mă rog, eu credeam că baţi în altă parte, Nick.

Stătu un moment pe gânduri.

— Poate că-l interesează sectorul meu. Deşi, are un trecut cam şubred şi cam ceţos…

— Omul ăsta trebuie chestionat, zise Katherine.

O'Brien îşi mai turnă o cafea.

— De asta am eu grijă.

Îşi aranjă papionul negru şi continuă:

— Misiunea Alsos a avut unele realizări, dar echivalentul rusesc al lui Alsos a mers mult mai bine. Păreau că sunt totdeauna cu un pas înaintea noastră când era vorba de a descoperi şi a pune mâna pe atomiştii germani. Şi dacă te gândeşti că majoritatea savanţilor ăstora încercau să ajungă la noi, nu la ei, pare şi mai ciudat că ruşii au avut atâtea succese. Fiindcă Alsos avea prima prioritate şi avea cel mai înalt grad de securitate, Henry, cu mine şi cu alţii am ajuns la concluzia că cineva – poate mai mulţi –, cu

poziţii înalte în statul major al lui Eisenhower, chiar în Alsos sau în OSS, le spunea ruşilor ce, unde, când, cum şi cine.

O'Brien se aplecă înainte:

— Până la urmă, ne-am convins că fisura principală era în OSS. Era unul dintre noi. Unul pe care-l vedeam zilnic, cu care mâncam şi beam la aceeaşi masă…

Allerton păru că se trezeşte dintr-o lungă reverie:

— Da… atunci am inventat şi numele ăsta aiurit pentru agentul nostru dublu: Talbot. Aţi auzit de Lawrence Talbot, tipul care a devenit vârcolac sub influenţa luminii lunii… Era un film vestit pe vremea aceea.

Allerton zâmbi:

— Pentru intelectualii aici de faţă, *talbot* este vechiul termen anglo-saxon care înseamnă „lup turbat". Aşa că, atunci, am declanşat o operaţie pentru a-l demasca şi… a-l elimina. Am botezat-o „Glonţul de argint"…

O'Brien îşi drese glasul:

— De fapt, s-a numit „Wolfbane".

— Da, aşa e, Patrick.

Allerton îţi ciocăni naşul lung.

— Timpul estompează lucrurile care, odată, păreau aşa de importante.

— „Glonţul de argint", spuse O'Brien, era codul comun americano-britanic pentru finalizarea acestei operaţii.

O'Brien scoase ceva din buzunar.

— Un ofiţer mai dichisit a şi comandat asta, la un argintar din Londra.

Le arătă un glonţ de calibrul 45, strălucitor.

— Ăsta trebuia să intre în creierii lui Talbot.

Se lăsă tăcere. Apoi, O'Brien continuă:

— Talbot era genul cel mai rău de trădător. Nu se mulţumea, ca majoritatea trădătorilor, să fure şi să transmită secrete. El trimitea oamenii la moarte. Uneori mi-l imaginez pe o pistă de aterizare, în Anglia, forfotind în lumina amurgului, bătându-i pe spate pe agenţi, îmbrăţişând fetele, reglându-le hamurile paraşutei, urându-

le baftă... şi ştiind tot timpul ăsta... O'Brien îl privi pe Allerton.

James Allerton şopti:

— Ai zice că un asemenea om... un om care şi-a vândut sufletul... ar trebui să fie uşor de descoperit... ai zice că ochii ar trebui să-i trădeze corupţia din inimă.

Abrams asculta. Devenise pentru ei la fel de neştiut ca un servitor de încredere; ştiau că îi ascultă, dar nu aşteptau vreo replică de la el până nu i s-ar fi adresat direct. Semăna, îşi spuse, cu o şedinţă de *brain-storming*[12] de la poliţie. Îi aruncă o privire Katherinei, întrebându-se dacă discuţia despre tatăl ei îi producea durere.

West reluă povestirea:

— Henry Kimberly a raportat prin radio de două ori pe zi, timp de o săptămână. Apoi a transmis penultimul său mesaj codificat care se găseşte în arhive. West cită fără ezitări: „Deosebit de important: Cu privire la Alsos: Luat legătura cu *Băcanul*" – ăsta era Karl Roth – *Băcanul* a indicat localizarea a două zâne" – adică savanţi atomişti – „Urmează recuperarea".

West făcu o pauză, apoi continuă:

— Ultimul mesaj al lui Henry Kimberly, a doua zi, spunea că stabilise contacte cu autorităţile ruseşti în scopul cercetării dosarelor Gestapo şi pentru interogarea ofiţerilor Gestapo care puteau să ştie câte ceva despre agenţii OSS dispăruţi. Ultimele propoziţii ale mesajului erau: „Armata Roşie de mare ajutor. Gestapo a dezvăluit arestarea şi executarea majorităţii oamenilor din misiunea noastră. Urmează numele. Trebuie a localiza bine omul trădător. Continui operaţia de recuperare."

West se uită la Allerton:

— Vă aduceţi aminte, domnule?

Allerton încuviinţă:

— Da. Era ultima oară când auzeam de Henry.

12 „Stoarcere a creierelor", de natură să conducă, prin contribuţia participanţilor, la formularea unor idei, concluzii deosebite (n. red.).

Bineînţeles că erau suspiciuni că pe agenţii noştri puseseră mâna ruşii, nu Gestapo. Ne temeam că aceeaşi soartă îl aştepta şi pe Henry.

— Henry semnase mesajul cu numele lui codificat, *Diamond,* spuse O'Brien. Dacă ar fi transmis sub controlul ruşilor, ar fi trebuit să semneze *Blackboard,* care era un semnal de pericol şi se citea „Sunt capturat".

— De ce să fi presupus că transmitea sub controlul ruşilor? întrebă Thorpe.

— Ajungem şi acolo, răspunse O'Brien. Dar, dacă Henry era captiv şi semna tot Diamond, asta însemna că ruşii îi cunoşteau adevăratul nume de cod şi nu putuse să folosească codul de pericol, *Blackboard.* Operatorul de la OSS care primise mesajul recunoscuse „bătaia" lui Henry – stilul de transmisie în telegrafie – aşa că putem spune că el transmitea, dar cu pistolul la tâmplă.

Allerton interveni:

— Era înspăimântător gândul că ruşii cunoşteau numele de cod al lui Henry, care fusese ales exact cu zece minute înainte ca el să intre printre ei. Şi că aflaseră nume de cod ca *Băcanul* sau *Zâna.*

O'Brien dădu din cap şi adăugă:

— Ne-am gândit că ruşii ar putea fi convinşi să-i dea drumul. S-a trimis, prin curier, o notă foarte dură la comandamentul Armatei Roşii din Berlin. Răspunsul a fost sec: „Maiorul Kimberly necunoscut la noi".

O'Brien i se adresă Katherinei:

— M-am urcat într-unul dintre primele avioane americane care au zburat la Berlin. Până să ajung, mai sosise un mesaj de la comandamentul Armatei Roşii, în care se afirma că maiorul Kimberly şi cei trei ofiţeri care-l însoţeau fuseseră ucişi când trecuseră cu maşina peste o mină nemţească nedescoperită – un accident foarte obişnuit, pe care şi noi, şi britanicii îl foloseam ca să scăpăm de anumiţi oameni. Oricum, am revendicat cadavrele... mai bine zis cenuşa. Din motive de eficienţă şi de igienă, ruşii incinerau

cadavrele…

O privi pe Katherine în ochi:

— Nu ţi-am spus niciodată toate amănuntele…

Pentru prima dată, Katherine afla că mormântul de la Arlington conţinea o urnă cu cenuşă.

— De unde ştii că era tata? întrebă ea.

O’Brien clătină din cap:

— Sperăm că era el, că n-a murit prin Gulag.

Ea încuviinţă din cap. Ştia că, pe atunci, ruşii îi trimiteau pe bărbaţii sănătoşi în Uniunea Sovietică, să lucreze la vindecarea rănilor războiului. Încercă să şi-l imagineze pe bărbatul care fusese tatăl ei, tânăr, mândru şi îndrăzneţ, redus la condiţia de sclav într-o ţară străină, pentru simplul motiv că se dusese într-o misiune de caritate. Săptămână după săptămână şi lună după lună ar fi simţit cum i se scurge viaţa din trup. Şi, bineînţeles, ar fi ştiut că n-avea nicio şansă să se întoarcă vreodată acasă. Ridică privirea şi vorbi, cu o voce abia stăpânită:

— Te rog să continui.

Dar cel care vorbi fu West:

— Maiorul Kimberly a renunţat, fără îndoială, la acoperirea de intendent, ca să poată pune întrebări despre agenţii săi. Dar, sub niciun motiv, nu le-ar fi divulgat ruşilor misiunea Alsos sau legătura dintre Karl Roth şi aceasta. De aceea, aceste ultime două mesaje, transmise sub constrângere şi care pomeneau de aceste fapte, au fost modul lui de a ne informa că ruşii ştiau deja despre Alsos şi despre Roth, după cum ne cunoşteau şi codurile.

— Am impresia că faceţi prea multă teorie din povestea asta cu cârtiţe cu înaltă pregătire, interveni Thorpe. N-am datele pe care le aveţi voi, dar părerea mea e că misiunea au fâsâit-o agenţii de pe teren. E destul de evident că cel puţin Karl Roth a suflat în fluier. Acolo erau fisurile. Nu la Londra sau la Washington.

West îl privi atent pe Thorpe:

— Bună analiză. De fapt, asta a şi fost concluzia oficială,

atunci… Şi totuşi, dacă accepţi că mesajul maiorului Kimberly a fost transmis sub controlul de mare ajutor al Armatei Roşii, atunci trebuie să-l diseci cu mai mare atenţie. La urma urmelor, era un ofiţer de informaţii instruit şi, din toate punctele de vedere, un om viteaz şi foarte capabil. Aşa că trebuie să cauţi un cod în mesajul descifrat – să cauţi cuvinte fără legătură cu textul, propoziţii anapoda, chestii de astea. West făcu o pauză, apoi cită: „Trebuie a localiza bine omul trădător”. Asta nu-i engleză corectă, nici măcar pentru mesaje radio…

Thorpe sări drept în picioare:

— Talbot.

West încuviinţă.

— În cercetările mele, numele de cod *Talbot* nu apare nicio dată, dar el a existat în convorbirile particulare dintre Henry Kimberly, domnul O’Brien, domnul Allerton şi alţi câţiva. Maiorul Kimberly, în decursul interogatoriilor la care a fost supus de ruşi, a dedus sau i s-a spus că exista un trădător plasat foarte sus în OSS. Mesajul radio i-a oferit ultima şansă să ia legătura şi să-şi avertizeze prietenii.

Allerton îşi frecă obrajii.

— Am văzut mesajul şi ştiam de Talbot… dar, Dumnezeule, n-am făcut niciodată legătura… Am fost un spion mizerabil.

Abrams se îndoia. N-avea aproape deloc experienţă în lucrul cu coduri, dar acea propoziţie îl izbise de cum o citise West prima oară. Codurile acronimice erau primitive, le foloseau toţi copiii sau îndrăgostiţii, în scrisori. Era greu de crezut că nici Allerton, nici O’Brien nu-l descoperiseră cu patruzeci de ani în urmă. Abrams trase concluzia că, de fapt, îl descoperiseră, dar nu-şi spuseseră nimic unul altuia. Interesant!

West scoase o pipă din lemn de măceş şi o pungă cu tutun.

— Nimic din toate astea nu constituie informaţii directe, numai că – îşi aprinse pipa şi citi din scrisoarea Eleanorei

Wingate –, „agenda, care menţionează oameni care s-ar putea să lucreze încă în Guvernul dumitale, sau care sunt sus-puşi în societatea americană… Cel puţin unul dintre cei menţionaţi este un bărbat bine cunoscut din anturajul Preşedintelui”. West ridică ochii.

O’Brien se întoarse spre Abrams:

— Ce părere ţi-ai făcut până acum?

Abrams se gândi că indiciile erau vechi, urma rece, dovezile prea mărunte, iar teoriile prea extinse; criminalistic, cazul era pierdut. Vinovatul nu fusese identificat la timpul potrivit şi, chiar dacă ar fi fost demascat acum, n-ar fi ajuns niciodată în faţa justiţiei. Dar, ca vendetă personală, existau perspective, deşi grupul de faţă n-ar fi folosit cuvântul vendetă. Era un cuvânt al cărui conţinut şi a cărui semnificaţie ajunsese să le aprofundeze în Bensonhurst şi ca poliţist. Memorie lungă, duşmănie lungă. Dar O’Brien şi Allerton ar fi formulat-o mai delicat. Oricum, rezultatul era acelaşi. Îşi aduse aminte de glonţul de argint.

— Domnule Abrams?

— Cred că de data asta o să vă găsiţi omul.

O’Brien se aplecă în faţă:

— De ce?

— Fiindcă ştie că l-aţi mirosit din nou, şi acum fuge. L-a ucis pe Carbury. Ca să zic aşa, pădurea e mai mică şi mai rară decât acum patruzeci de ani. A scăzut şi numărul animalelor care o locuiesc. Lupul – vârcolacul – lasă acum o urmă clară. Şi mai cred că o să ucidă din nou.

O’Brien rămase cu privirea în gol, în întunericul uriaşei încăperi. Focul arunca pe pereţi umbre intermitente, luminând friza şi dând impresia că războinicii se mişcă.

— Da, o să ucidă din nou, spuse O’Brien. Trebuie.

24

Limuzina lungă demară din faţa arsenalului cufundat în întuneric, întoarse şi se îndreptă spre sud, pe Park Avenue. Peter Thorpe, aşezat pe strapontină, îşi aprinse o ţigară şi îi spuse lui West:

— Am impresia, Nick, că lucrezi de mult la problema asta. Cu mult înainte de apariţia – şi dispariţia – colonelului Carbury. Şi totuşi, nu-mi aduc aminte să fi pomenit de asta în vreo discuţie cu grupul.

West, pe a doua strapontină, gesticulă cu pipa în mână:

— Natura problemei... implicaţiile activităţii lui Talbot... ar indica faptul că oricare dintre foştii angajaţi OSS, chiar dacă acum sunt sau nu în CIA sau pe lângă Guvern, ar putea să fie... persoana nepotrivită pentru o astfel de discuţie...

Thorpe le zâmbi lui O'Brien şi lui Allerton, care stăteau cu faţa la el, în partea stângă a lungii banchete din spate.

— Persoanele de fată se exclud, bineînţeles, îi spuse el lui West.

Acesta evită toate privirile:

— Se includ, bineînţeles.

Arătă cu capul spre Abrams şi Katherine, care ocupau partea dreaptă a banchetei*:*

— În afară de tine, Kate, şi de domnul Abrams.

Thorpe surâse uşor:

— De ce oare te subestimăm mereu, Nick?

— Ann este singura cu care am discutat, continuă West. De fapt... aşa am făcut cunoştinţă.

Îşi reaprinse pipa.

Tony Abrams îl urmărea cu atenţie. West era un bărbat care putea fi uşor subestimat. Statura, manierele, toată fiinţa sa, judecate cu instinctul primitiv al omului de pe stradă, îl indicau ca nepericulos. Dar, din punctul de vedere

al omului cerebral de la sfârşitul de veac douăzeci, mintea lui West constituia un pericol: pericol pentru trădători şi mâncători de rahat, dar şi pentru oamenii dotaţi cu îndrăzneală şi fler, dar cu minţi mediocre, cum era Peter Thorpe. Intuiţia îi spunea lui Abrams că Thorpe se temea de West.

Limuzina se strecura încet prin traficul de vineri seară. Se lăsă tăcerea, până când O'Brien rosti:

— Este absolut imposibil ca Guvernul american, serviciile de informaţii şi armata, care sunt, în ordinea asta, cele mai importante ţinte ale KGB-ului, să nu fi fost penetrate. Afurisit să fiu dacă jumătate din oamenii care au fost astă seară la arsenal, inclusiv doi foşti directori ai CIA şi actualul director, nu se potrivesc cu descrierea Eleanorei Wingate!

O'Brien privi împrejur:

— Sună a paranoia?

Katherine se minuna de modul în care O'Brien era în stare să fabrice dovezi şi pe urmă să se agaţe de ele ca şi cum ar fi fost reale. Dar, îşi spuse ea, deşi dovezile erau false, acţiunile şi reacţiile oamenilor pe care O'Brien îi studia erau reale. Moartea sau dispariţia lui Carbury era un fapt real, ca şi morţii de la Brompton Hall. O'Brien era un maestru iluzionist, şi ea îl privea cu un amestec egal de admiraţie şi îngrijorare.

— Important de ştiut este, răspunse West, cât de sus au ajuns aceste penetrări sovietice şi ce *obiectiv* ar avea ele... dacă ar fi reale?

O'Brien clătină din cap.

— Nu pot să-ţi spun decât că ceva ameninţător pluteşte în aer. Eu cred că ruşii au descoperit modul de a-şi realiza obiectivul final.

— Te gândeşti la o lovitură nucleară? zise Thorpe.

— Nu.

O'Brien flutură mâna în semn de respingere.

Asta n-a fost şi nu este o opţiune pentru ei, cum nu e nici pentru noi.

— Atunci ce? întrebă Katherine. Biologică? Chimică?

O’Brien nu răspunse.

— Cum se leagă colonelul Carbury şi scrisoarea doamnei Wingate cu toate astea? continuă ea.

— Dacă se leagă, răspunse O’Brien înseamnă că persoana sau persoanele dezvăluite în agendă ca posibile cârtiţe sunt necesare planului sovietic.

O’Brien ridică din umeri:

— Ne trebuie mai multe fapte. Acum, hai s-o lăsăm.

Abrams nu se putu stăpâni să nu compare aluziile dure ale lui O’Brien la Apocalips cu jocul poliţist în care-i spuneai unui suspect că ştii tot despre el şi complicii lui, apoi îi dădeai drumul ca să vezi unde se duce. Urmarea logică era că O’Brien chiar suspecta pe cineva aflat acum în maşină că ar fi o conductă de alimentare a Moscovei. Şi, totodată, nu putu să nu-şi spună că Patrick O’Brien era puţin prea bun pentru a fi adevărat. Prea abil. Prea multe răspunsuri la întrebări nepuse. Prea netulburat de ideea că el ar putea fi Talbot.

De necrezut, îşi spuse Abrams. Chiar se întâmplau toate astea! Abrams se simţea de parcă ar fi păşit într-o tornadă, după-amiază, şi ar fi aterizat în Oz. Se gândi că, dacă s-ar duce acasă să doarmă, când s-ar trezi smochingul n-ar fi pe podea, lângă pat. N-ar fi nici mahmur, şi când s-ar duce marţi la lucru, Katherine Kimberly i-ar da o citaţie pentru vreun nenorocit care-l călcase pe coadă pe unul dintre clienţii lui O’Brien, iar viaţa ar merge înainte în felul ei cam plicticos. Aşa gândi, doar că nu era adevărat.

Adevărul era că fusese implicat într-un mod pe care, la amiază, nici nu şi l-ar fi putut imagina. Şi mai era adevărat că maşina duhnea a conspiraţie, suspiciune şi teamă. Profesional, s-ar fi putut vorbi de teamă pentru ţară dar, în ciuda conversaţiei liniştite, rafinate, Abrams simţea teama mai adâncă pe care oamenii ăştia o aveau pentru vieţile lor.

Abrams aproape că auzi vocea tatălui său: „Nu te înrola în nimic. Nu purta firma nimănui. Totul e o mizerie. Eu ştiu.”

Sau sfatul, mai esenţial, al mamei: „Când vezi oameni şoptindu-şi, fugi în partea cealaltă. Numai tu şi Dumnezeu ar trebui să vă vorbiţi în şoaptă.”

Sfaturi de aşteptat de la nişte comunişti ajunşi sionişti, îşi spuse. Bune sfaturi. Ce păcat, reflectă el, că nu le ascultase niciodată. La urma urmei, era fiul unor conspiratori vestiţi. Ei nu-şi urmaseră propriile sfaturi decât după ce trecuseră de cincizeci de ani. El mai avea câţiva ani până atunci. Numai dacă nu cumva O’Brien avea dreptate, şi atunci, şi el şi ceilalţi s-ar fi putut să mai aibă de trăit doar câteva săptămâni sau luni.

25

Limuzina se strecura prin traficul aglomerat. James Allerton tocmai întrebase cine ştia de misiunea lui Carbury, o întrebare bună, fundamentală, gândi Abrams.

— Eu i-am spus domnului O'Brien, apoi lui Peter, spuse Katherine şi privi în jur.

Allerton întrebă blând, dar ferm:

— Şi altcineva?

Ea ezită:

— Nu... mă rog... lui Arnold de la arhive... Vreau să spun, i-am cerut dosarul colonelului Carbury. Dar am avut impresia că ştia că e în New York.

Thorpe îl privi pe Abrams:

— Tu cât ai ştiut?

— Ştiam că trebuie să urmăresc un tip pe nume Carbury.

Thorpe îşi frecă bărbia:

— Una peste alta, Kate, ai fi putut să judeci mai bine.

— Am judecat al dracului de bine, aruncă ea furioasă.

— Dar nu trebuia să spui *nimănui,* inclusiv mie, decât după ce-ai fi putut avea agenda. Acum, toţi suntem pătaţi.

Ea îl fixă sfidător:

— Chiar Carbury sau lady Wingate ar fi putut fi sursa scurgerii de informaţii. Informaţia se propagă în progresie geometrică, şi n-aveam nicio posibilitate să verificăm cine a aflat, aici sau în Anglia. Aşa că hai să nu mai fim paranoici!

Thorpe făcu o figură pocăită. Îi luă mâna lui Katherine:

— Te rog să mă ierţi.

Limuzina opri în faţa hotelului „Lombardy". Thorpe ridică la buze mâna lui Katherine şi i-o sărută. Coborî din maşină şi-i spuse lui Allerton:

— Rămâi aici?

Allerton scutură din cap:

— Ştii că-mi displace apartamentul ăsta. Mi-am luat o

cameră la United Nation Plaza.

Abrams o urmări pe Katherine, dar ea nu făcu nicio mişcare să plece cu Thorpe. Acesta se întoarse fără vreo vorbă de rămas bun şi intră în clădire.

Limuzina plecă mai departe şi, peste câteva minute, opri în faţa hotelului „UN Plaza”. Allerton băgă mâna în buzunar şi scoase medalia pe care o primise. Se uită la ea, apoi la O’Brien:

— Ar fi trebuit să fie a ta.

O’Brien puse mâna pe braţul bătrânului:

— Nu, James, o meriţi.

Allerton zâmbi şi ochii i se umeziră.

— Când eram tânăr, credeam că facem războiul ca să terminăm cu războaiele. Pe urmă, când am mai îmbătrânit, am mai făcut unul. Şi acum, în ultimii mei ani, tobele războiului bat din nou…

Se uită la Katherine, West şi Abrams.

— Voi luaţi toată nebunia asta ca pe o stare normală a lucrurilor. Dar vă asigur că a fost o vreme când oamenii civilizaţi credeau că războiul nu mai e posibil.

Katherine se aplecă şi-l sărută pe Allerton pe obraz.

— Ne mai vedem până pleci la Washington.

Un uşier îl ajută pe Allerton să coboare, şi limuzina se puse din nou în mişcare. West îl îndrumă pe şofer spre Princeton Club.

Când maşina se opri pe Strada 43, West îi spuse lui O’Brien:

— Mulţumesc pentru invitaţie. Sper că am fost util.

— Ca de obicei. Ai grijă…

— Am protecţie.

— Şi Randolph Carbury avea. Noapte bună.

Maşina o luă înapoi spre est şi se opri în faţa clădirii din Sutton Place. O’Brien coborî, apoi îşi vârî capul pe fereastra maşinii:

— Ei, Abrams? Bine ai venit la firmă! Ai grijă de tine. Noapte bună, Kate.

Limuzina o luă din nou spre sud. După o lungă tăcere, Katherine îi spuse lui Abrams:

— Aş vrea să stai la casa de pe Strada 36.

— Tu unde stai?

— În apartamentul meu, în West Village.

Abrams păstră un timp tăcerea, apoi încuviinţă:

— În regulă.

— Ne întâlnim acolo mâine dimineaţă. Avem de lucru la birou. Dosarele clasate.

— Perfect.

Abrams îşi aprinse o ţigară. După un timp, Katherine spuse:

— Uneori, cred că suntem născuţi cu instinctul răzbunării. E un instinct mai puternic decât cel de supravieţuire sau decât instinctul sexual. Unii dintre cei pe care i-ai întâlnit astă-seară nu-şi vor găsi liniştea până nu-şi vor regla vechile conturi. Tu ce motivaţie ai?

— Sexul.

Îl privi neîncrezătoare, apoi zâmbi. Limuzina opri în faţa casei. Abrams deschise uşa.

— Ai grijă, în noaptea asta, spuse ea.

Abrams se opri. Majoritatea oamenilor, reflectă el, îşi spun „Noapte bună”; grupul ăsta o ţinea sus şi tare cu „Ai grijă”.

— Dacă bântuie vreun ucigaş, ai fi mai înţeleaptă să rămâi aici… sau la „Lombardy”.

— Îmi place să dorm în patul meu. Ne vedem mai târziu. Devreme!

Abrams închise uşa şi urmări maşina plecând.

Ridică ciocănelul de alamă şi-l lăsă să cadă pe placa metalică. Claudia deschise aproape imediat.

— M-ai făcut să te aştept. Toată lumea a sosit deja.

— Cine-i toată lumea?

Abrams intră în vestibul.

— Soţii Grenville şi soţii Van Dorn. Te-ai distrat bine?

— Nu.

— V-am văzut afară. De ce n-a rămas cu lunaticul ăla de Thorpe în apartamentul acela oribil de la „Lombardy”?

— Poate că rămâne. De ce-i oribil apartamentul?

— Aşa… acolo, când te duci la toaletă, WC-ul îţi analizează urina şi transmite rezultatele la CIA. Am stat acolo o săptămână, când am venit din România. Mi-era frică să mă dezbrac cu lumina aprinsă. Sau stinsă. Au nişte chestii care văd în întuneric.

Abrams îşi agăţă fulgarinul în cuier.

— E al CIA-ului?

Ea nu răspunse.

— Aceeaşi cameră? întrebă el.

— Te conduc.

Abrams trecu pe lângă salon şi o zări pe Joan Grenville ghemuită pe sofa. Văzându-l pe Abrams trecând, îi zâmbi.

Abrams o urmă pe Claudia de-a lungul holului. Era aproape trei dimineaţa, şi trupul îi tânjea după somn. Privi fundul Claudiei, care se unduia în mers. Având de ales între somn şi sex, ţinând seama de vârsta şi de starea lui de sănătate, îşi spuse că ar putea să mai stea puţin treaz.

În holul îngust se afla o măsuţă veche pentru telefon, în formă de S, cum avuseseră şi părinţii lui în vestibul, un loc special pentru preţiosul aparat. Telefonul sună, şi Abrams ajunse la el înaintea Claudiei. Era O’Brien, care spuse cu o voce calmă, lipsită de emoţie:

— Am un telex din Anglia. Brompton Hall a fost distrus de incendiu.

— Am înţeles.

Abrams avu impresia că O’Brien ştiuse de mai multă vreme. Dar, uneori, e mai bine să te prefaci că o anumită sursă de informaţii este încă valabilă, şi să înregistrezi reacţiile oamenilor. Apoi, să-i loveşti cu noua întorsătură a lucrurilor şi să le verifici din nou reacţiile.

— Cadavre? întrebă Abrams.

— Trei. Dacă nu mai apare vreunul.

— La ce oră s-a întâmplat?

— Pe la unu după-amiază, ora lor. Opt seara la noi. Cam când am băgat de seamă întârzierea lui Carbury.

— Poţi să deduci ceva din asta? întrebă Abrams.

— Da, pot. După ce Katherine mi-a vorbit pentru prima dată de Carbury, l-am sunat pe un amic din Kent şi l-am rugat să treacă pe la Brompton Hall şi să urmărească ce se petrece. Asta era pe la cinci după-amiază, oră New York-ului. Amicul m-a sunat de la Brompton Hall pe la şapte şi totul era în regulă. La opt nu mai era în regulă.

— Poate motivul că nu era în regulă la Brompton Hall a fost chiar amicul dumitale, spuse Abrams.

— Posibil, dar e mai probabil că e şi el printre morţi. Lady Wingate şi nepotul ei ar fi ceilalţi doi.

Abrams încuviinţă:

— Se pare că nu prea avem noroc cu acoperirea martorilor noştri.

— Nu. Ascultă, Abrams, nu dormi buştean!

— Bine.

— Trebuie să-i sun pe ceilalţi.

O’Brien închise.

— Veşti proaste? întrebă Claudia.

Abrams puse receptorul în furcă.

— Cum spunea Thoreau, vorbind de veşti, dacă ai citit despre o catastrofă feroviară, ai citit despre toate.

— Asta ce vrea să însemne?

Abrams căscă:

— Întreabă-l pe Thoreau.

— Henry Thoreau? A murit.

— Zău? Şi nici n-am ştiut că era bolnav!

— Proastă glumă.

— Exact.

— Cine era?

— Era pentru mine.

Ea se întoarse spre scări.

Abrams încercă să potrivească noua informaţie într-un cadru, dar mintea îi era amorţită. Singurul lucru de care-şi

dădea seama era că exista o sălbăticie, o dorinţă de a ucide, plus cele necesare pentru a executa operaţiuni internaţionale complexe şi îndrăzneţe. Condamnări la moarte prin telex şi oameni la faţa locului care să execute sentinţele. KGB. CIA. Reţeaua lui O’Brien. Putea fi oricare, îşi spuse. Mai exista şi o anumită disperare din partea ucigaşilor, şi asta era singura pată luminoasă din tablou.

26

Abrams o urmă pe Claudia pe scara înclinată. Pe palier, ea se întoarse şi-i ură noapte bună, apoi începu să urce mai departe.

Abrams se enervă:

— Mă duc jos să beau ceva.

Ea zâmbi.

Abrams rămase pe palier, apoi se apropie de uşa camerei lui. Ascultă, apoi deschise uşa, rămânând deoparte. Întinse mâna şi aprinse lumina. Nu era niciun loc unde s-ar fi putut ascunde cineva, decât sub pat, aşa că rămase cu ochii aţintiţi într-acolo în timp ce intra şi-şi recupera revolverul din sertarul de sus al biroului. Scoase butoiaşul, verifică cele şase cartuşe, se uită prin ţeavă să vadă dacă era goală, verifică cocoşul şi percutorul ca să vadă dacă nu se ocupase cineva de ele, apoi trase de câteva ori la rece. Satisfăcut de faptul că încă avea o armă letală, reîncărcă butoiaşul şi-l armă la loc. Abrams îşi puse revolverul în buzunarul lateral al hainei.

Coborî scările şi se alătură soţilor Grenville în salon. Focul şi luminile erau stinse, dar camera era iluminată de câteva lumânări. Abrams o văzu pe Joan Grenville, pe jumătate întinsă pe sofa, cu un pahar în mână. Ea îşi arcui sprâncenele întrebător, de parcă ar fi vrut să spună, după câte înţelegea el, „De ce nu eşti peste Claudia?”

Abrams îşi turnă un pahar de apă gazoasă caldă. Observă că Tom Grenville era adormit într-un fotoliu.

— Îmi place lumina luminărilor, spuse Joan Grenville. Mai ales într-o casă construită înainte de a fi existat electricitate.

Abrams se aşeză pe sofa şi Joan trebui să-şi mute picioarele.

— Electricitatea a existat dintotdeauna, spuse Abrams.

— Ştii ce-am vrut să spun.

Sorbi din pahar, apoi întrebă:

— Nu eşti obosit?

— Ba da.

— Te-ai distrat bine astă-seară?

— În ce privinţă?

Ea îşi privi soţul şi strigă:

— Tom, trezeşte-te!

Grenville nu se clinti.

Joan se întoarse spre Abrams:

— E leşinat. Lumea doarme, el intră în comă.

Abrams se uită la Grenville. Chiar părea să fie leşinat, dar prezenţa lui fizică era inhibantă. I se adresă lui Joan:

— Faci parte din grup?

Ea amână răspunsul un timp, apoi spuse:

— Nu.

Mai făcu o pauză, apoi continuă:

— Eu sunt cu aerobica.

Abrams zâmbi.

Ea continuă:

— Şi cu tenisul. Chestii care prelungesc viaţa. Dar tu?

— Eu fumez, port pistol şi intru în situaţii periculoase.

— Eşti foarte potrivit. Ţi-aş spune ceva, dar n-ar avea rost.

— Soţul tău e membru?

— N-am voie să vorbesc nimic pe tema asta.

— Ţi-e frică?

— Al dracului de frică.

Îşi întinse picioarele şi unul dintre ele ajunse pe coapsa lui Abrams.

Există o anumită tensiune sexuală în orice situaţie similară, gândi Abrams. Îşi aminti de vremea când verişoara lui de-a doua, Letty, dormea în camera părinţilor. După o săptămână de semnalizări stângace, vizite nocturne nenecesare la bucătărie sau la baie, se întâlniseră în sfârşit pe sofa la trei dimineaţa. Abrams făcu un semn cu capul

spre Grenville:

— Îl duc eu sus dacă vrei.

Ea nu-i răspunse, dar îi puse şi al doilea picior în poală. Abrams îi luă unul şi începu să-l maseze.

— Ce bine-mi face! Urăsc tocurile.

Abrams îşi dădu seama că dorinţa lui pentru ea era foarte scăzută, şi că ceea ce era avea de-a face cu treburi mult mai complexe decât instinctul.

Abrams se uită din nou la Tom Grenville, tolănit în fotoliu. Părea, sau poate era un joc al luminii luminărilor, că Grenville era treaz. Se gândi un moment la asta, apoi un zgomot îl alarmă la maximum şi îngheţă.

Joan Grenville auzise şi ea zgomotul şi privi spre tavan. Cineva umbla prin camera lui Abrams, care era chiar deasupra.

Abrams se sculă de pe sofa şi se repezi pe scară, urcând treptele câte trei. Se opri în faţa uşii de la camera sa şi trase cu urechea. Era cineva înăuntru. Îşi scoase revolverul, se dădu într-o parte şi deschise uşa. Se uită prudent pe după tocul uşii.

Claudia şedea pe pat, cu picioarele strânse la piept, răsfoind o revistă. Purta un capot de mătase albă, legat neglijent. Abrams şopti pentru sine:

— Hristoase, nebunia nu mai are limite!

Claudia îi aruncă o privire.

— Intră şi închide uşa!

Abrams păşi în încăpere şi trase uşa după el. Îşi strecură revolverul în buzunar.

— Ce te face să crezi că te vreau aici? întrebă el pe un ton scurt.

Ea puse revista deoparte şi-şi îndreptă spatele. Capotul i se deschise şi Abrams putu să-i vadă sânii plini, cu sfârcurile brune. Ea luă o mutră serioasă:

— Nu sunt o curvă. Nu mă culc cu oricine. Îmi placi, şi cred că şi tu mă placi pe mine.

Abrams se întoarse şi trase uşa, ciocnindu-se cu Joan

Grenville, care asculta, evident, la uşă.

— Îmi pare rău, doamnă Grenville. Uitaţi, se pare că am încurcat datele…

Neaşteptat, ea surâse:

— Dacă poţi, vino la mine după. Etajul doi, a doua pe dreapta. O las descuiată. Trezeşte-mă la orice oră, până dimineaţa.

— Bine.

O urmări urcând scările şi intră în camera sa. Se duse la masa de toaletă şi trase un sertar. Carnetul nu se mişcase, şi nici celelalte mărunţişuri.

Claudia se aplecă înainte:

— Crezi că am venit să te fur?

El se apropie de pat:

— Îmi căutam cartea de rugăciuni.

Scoase revolverul şi-l puse pe noptieră. Apoi îşi descheie şi-şi aruncă de pe umeri haina de la smoching. Nasturii de la cămaşă îi făcură probleme, aşa că trase ca să şi-o descheie, apoi îşi smulse manşetele.

— Fir-ar a dracului de ţinută…

Termină dezbrăcatul şi se urcă lângă ea, pe pat, în genunchi, trăgându-i halatul. Avea un trup împlinit, cu coapse pline. Îi mângâie picioarele, braţele, fesele, şi-i simţi încordarea muşchilor. Se întrebă cu ce se ocupase ea în România.

— Faci aerobică?

— Ce-i aia? Zbor? Oare de ce mi-e greu să te înţeleg?

— Habar n-am.

Se aplecă şi o sărută, plimbându-şi apoi gura peste trupul ei.

Deodată, Claudia se retrase şi-şi înfăşură halatul pe trup.

— Vino. Vino după mine.

Se rostogoli din pat şi puse mâna pe un pled gros, pe care şi-l puse pe umeri.

Abrams o urmări păşind spre fereastră şi deschizând-o. Ea se întoarse:

— Hai! Pe scara de incendiu. Nu mai plouă, e o noapte minunată. Ai făcut vreodată dragoste în aer liber?

Abrams ridică din umeri şi căută împrejur ceva de pus pe el. Ea îl strigă:

— Hai! Ia numai pernele!

Se strecură prin fereastră şi rămase pe scara de incendiu. Abrams înşfăcă două perne, strecură revolverul într-una din ele şi veni lângă ea pe scara de incendiu.

Bătea o briză caldă dinspre sud. Cerul începuse să se lumineze, şi la vest apunea luna în formă de seceră. Abrams privi la clădirile din jur, toate mai înalte decât casa cu trei etaje. Puţine ferestre mai erau încă luminate.

— E minunat, spuse Claudia. Mor de plăcere să fac dragoste în aer liber.

Abrams zâmbi.

— Hai, ia-o înainte!

Abrams urcă scara, pe lângă fereastra întunecată de la etajul trei. Aruncă o privire peste parapet. Acoperişul plat era acoperit cu pietriş, pentru drenare, dar în denivelări mai erau bălţi de apă. Pe acoperiş nu era nicio suprastructură, nici reflectoare sau guri de scurgere şi, în afară de coşul de fum, din cărămidă, din mijlocul acoperişului, vizibilitatea era perfectă.

Abrams trecu peste parapetul scund şi ajunse pe acoperiş. Se deplasă cu vioiciune pe pietriş şi în jurul coşului, apoi găsi o zonă relativ uscată unde lăsă să cadă cele două perne. Rămase în picioare, se uită în curţile de dedesubt, în timp ce briza îi mângâia trupul. *Da,* îşi spuse, *asta o să fie altceva.* Foarte drăguţ.

Auzi în stânga zgomotul pietrişului şi plescăitul apei şi se întoarse. Două frânghii, coborâte pe zidul clădirii de alături, atârnau până pe acoperiş. În întuneric, văzu cele două siluete negre, purtând ochelari de schi, venind repede spre el. Una ţinea un levier lung, iar cealaltă un sac negru, pe care Abrams îl luă drept o trusă de spărgător. Dar, imediat, ştiu că erau altceva decât spărgători. Erau ucigaşi de înalt

profesionalism.

Abrams se afla la o distanţă de vreo trei metri de scara de incendiu, şi cam tot la atât de perna în care-şi pusese pistolul. Tipii erau la mai puţin de cinci metri. Abrams bătu pe loc trei paşi şi plonjă după pernă. Mâna îi nimeri în perna cea bună, în timp ce pietrişul îi zgâria trupul gol. Apucă revolverul de ţeavă. Nu mai avea timp să-l scoată, aşa că-l întoarse, apucând patul, cu degetul deja pe trăgaci. Tocmai se pregătea să tragă prin faţa de pernă, când individul cel mai apropiat îi lansă o lovitură violentă în tâmplă. Celălalt atacator se apropie rapid şi-l lovi cu levierul în cot, paralizându-i braţul drept. Abrams simţi o durere arzătoare urcându-i spre umăr şi fu aproape de leşin. *Profesionişti*, îşi spuse încă o dată.

Îi răsuciră braţele şi-l întoarseră pe spate. Unul dintre ei îi apăsă mâna înmănuşată pe gură, celălalt ridică ceva ca o bâtă. Primul îi puse un genunchi în piept şi-i căscă gura, ţinându-l de nări.

Abrams îşi dădu seama că bâta era de fapt o sticlă şi simţi lichidul rece pe buze, apoi revărsându-i-se pe faţă. Încercă să-l respingă, dar lichidul îi alunecă pe gât. Îi trebuiră câteva secunde până să simtă senzaţia de arsuri şi mirosul vag care-i atinse cumva simţul olfactiv. Nu era nici acid, nici otravă, era scotch. Bănui că era chiar marca lui preferată. Deci urma să nu arate a crimă, ci a beţivul căzut de pe acoperiş. Începu să se zbată, dar o mână îi prinse testiculele şi i le răsuci, potolindu-l.

Îl ţinură pe spate, pe pietrişul mare, un timp care lui i se păru lung dar, aprecie apoi, nu mai mult de câteva minute. Simţi efectul alcoolului în creier şi încercă să i se opună, deodată, cei doi îl întoarseră cu faţa în jos, îl apucară de mâini şi de picioare şi începură să alerge cu el spre marginea acoperişului.

Abrams văzu parapetul lung apropiindu-se rapid, iar dincolo de parapet golul, pe o înălţime de patru nivele.

Aşteptă până ce, la câţiva paşi de margine, încetiniră

pasul. Simţi slăbirea imperceptibilă a strânsorii, în timp ce se pregăteau să-şi arunce povara în gol. În ultimul moment, Abrams se răsuci violent, reuşind să-şi elibereze braţul drept. Umărul îi căzu în jos şi se ciocni de parapetul din cărămidă, făcându-i pe cei doi să-l scape din mâini.

Abrams făcu o mişcare bruscă şi căzu pe acoperiş, ghemuit, într-o poziţie defensivă. Cei doi se repeziră la el, dar ezitară o fracţiune de secundă. Abrams ţâşni în picioare, adunând doi pumni de pietriş pe care îi aruncă în feţele inamicilor. Repezi piciorul stâng înainte şi-l nimeri pe cel care era mai aproape, sub centură. Celălalt atacator plonjă spre el şi, prinzând momentul în care Abrams se dezechilibră, îi dădu o lovitură cu pumnul în falcă, dărâmându-l. Abrams se întinse ameţit pe spate. Atacatorul se repezi asupra lui, cu mâinile întinse, căutându-i gâtul. Abrams îşi înfipse picioarele goale în stomacul individului, ridicându-l în aer, iar mişcarea spre înainte îl catapultă pe acesta peste parapet. Liniştea nopţii fu sfâşiată de un urlet pătrunzător.

Abrams sări în picioare. Al doilea atacator alerga deja spre frânghiile atârnate de blocul vecin. Abrams dădu să-l urmărească, dar alcoolul îi încetinea mişcările, şi durerea din umărul cu care se lovise de parapet se accentuase. Braţul drept îi era încă amorţit din cauza loviturii în cot, iar pietrişul ascuţit îi tăia tălpile.

Individul era deja la jumătatea urcuşului pe frânghie când Abrams reuşi să o apuce de capăt. Smuci frânghia cu violenţă, dar omul, dotat cu tălpi de crep şi mănuşi din piele, de alpinist, reuşi să se ţină şi să dispară pe acoperişul blocului.

Abrams se întoarse şi clătinându-se, se duse, spre perne, îşi recuperă revolverul şi începu să coboare scara de incendiu.

Claudia era pe ultimul palier. Îl privi în lumina slabă:

— Ce-ai păţit? Miroşi a whisky…

El o privi fix:

— Am alunecat.

O luă de braţ şi o conduse pe scara de incendiu până în dormitor.

— Ai uitat coniacul, îi spuse.

— Nu l-am găsit.

Abrams îşi trase pantalonii de la costum.

— Unde-i pledul?

Claudia întrebă la rândul ei:

— Unde pleci?

— În Brooklyn, unde sunt în siguranţă.

— Dar... n-am...

— Cred că mi-a pierit cheful. Noapte bună!

— Ce...?

Întinse mâna şi-i atinse cotul zgâriat.

— Eşti plin de tăieturi!

— Noapte bună! îşi auzi vocea nesigură.

Ea ezită, după care se întoarse repede şi plecă.

Abrams aşteptă un moment, apoi îşi luă revolverul şi ieşi în coridor. Urcă scările şi intră în camera lui Joan Grenville. Deschise uşa fără să bată şi o găsi sub pătură, dormind aşezată, cu sânii goi ieşindu-i de sub pătură. Veioza era aprinsă, iar pe pătură zăcea o carte. Fu surprins s-o audă sforăind.

Abrams văzu yala de la uşă şi o încuie, apoi verifică zăvorul ferestrei. Se aşeză într-un fotoliu, cu revolverul în poală, şi închise ochii.

Gândurile îi erau cam confuze, dar prin aburii de alcool ajunse la concluzia că, dacă mai avusese îndoieli cu privire la realitatea celor auzite până acum, acestea se risipiseră. Ca un soldat proaspăt sosit pe front, sau un poliţist într-o încăierare dură, avusese norocul să supravieţuiască botezului focului. Pe viitor, norocul sau şansa nu aveau să mai joace niciun rol în supravieţuirea lui. O să fie mai greu să-l ucidă, dar nu vor înceta să încerce.

Avea acum un avantaj clar asupra tuturor: cunoştea numele unuia dintre inamici, contesa Claudia Lepescu. Dar

nu ştia ce să facă cu această ştire interesantă. Spre deosebire de munca din poliţie, aici n-avea fraţi, n-avea parteneri. Era singur. Începuse să realizeze teroarea şi solitudinea totală pe care le presupunea munca de informaţii.

O privi pe Joan. Se întrebă unde era locul ei în toate astea. Instinctul îi spunea că ea era ceea ce părea a fi. Ar fi putut fi chiar utilă, dacă n-ar fi fost atât de inutilă.

Cel mai inteligent lucru, îşi spuse, ar fi fost să pună o distanţă cât mai mare între el şi oamenii ăştia. Dar ceva din interiorul său – poate ceva simplu, cum ar fi purul patriotism – îi spunea să meargă până la capăt. Se întrebă cine avea să fie următoarea victimă a lui Talbot. Putea fi oricine, se asigură el, dar, în orice caz, nu Tony Abrams.

CARTEA A PATRA
REVELAŢII

27

La ora opt şi jumătate dimineaţa, Katherine Kimberly intră în casa de pe Strada 36, folosind cheia proprie. Aruncă o privire în salon şi-l văzu pe Tom Grenville răstignit pe sofa, în timp ce haina de la smoching şi pantofii îi erau aruncate pe podea.

Se duse în mica bucătărie din spate şi puse de cafea.

Tony Abrams, îmbrăcat în costumul închis, de serviciu, intră prin uşa din spate care dădea în curtea interioară. O privi cum, întoarsă cu spatele la el, turna smântână într-o căniţă. Era îmbrăcată într-un tricou alb, pantaloni kaki şi adidaşi. Ca majoritatea colegilor de serviciu pe care îi vezi pentru prima dată în weekend, Katherine nu semăna cu Katherine, îşi spuse el.

— Bună dimineaţa! rosti Abrams.

Ea se întoarse şi îi surâse.

— Te-ai trezit! Arăţi groaznic. Ai avut o noapte agitată?

El îi căută în ochi vreun semn că ar fi surprinsă sau dezamăgită să-l găsească încă în viaţă.

— Am avut altele şi mai rele, zise el.

Găsi două căni pentru cafea într-un dulap.

— Am fost îngrijorat pentru tine.

Ea îşi deschise poşeta şi scoase un pistol.

Abrams studie obiectul, un Browning de calibrul 45. Se aşteptase la ceva mai mic, dar îşi dădu seama, după felul cum îl ţinea în mână, că se-nţelegea bine cu el.

— Sigur că ai auzit de Brompton Hall, zise el.

Ea îşi puse pistolul la loc în poşetă.

— Da. Morţii au fost identificaţi: lady Eleanor Wingate, Charles Brook, nepotul ei, şi Ronald Hollings, amicul domnului O’Brien. Sunt la autopsie.

Abrams turnă cafeaua în cele două căni.

— Ai fost singură azi-noapte? întrebă el.

— Asta-i o întrebare tendenţioasă!

Abrams o privi lung, apoi întrebă:

— Sunt sau nu în chestia asta?

Ea răspunse rece:

— M-am dus acasă, pe strada Carmine. Am fost singură. Erai în maşină când…

— Putea să fie numai din discreţie. De ce nu te-ai întors la „Lombardy”?

Ea păru supărată:

— N-aveam chef să rămân acolo.

— Ţi-a zis Thorpe să te duci acasă?

Ea încuviinţă din cap.

Abrams sorbi din cafea.

— Ai camera ta acolo?

— Da.

— Iar hainele de stradă şi celelalte lucruri erau acolo. Nu ţi se pare atunci ciudat că te-a trimis acasă, tocmai în strada Carmine? Sau nu ştia că ai o întâlnire cu mine în oraş, în dimineaţa asta?

— Doamne, chiar eşti poliţist!

Luă o gură de cafea.

— Nu, n-a părut ciudat. Acolo e o casă clandestină a CIA, o substaţie sau aşa ceva. Nimeni nu pune întrebări când e vorba să stea acolo sau să nu stea.

Abrams dădu din cap şi puse cana jos.

— Cum stai cu stomacul în dimineaţa asta?

— Cu stomacul…? Bine…

Abrams se duse la uşa din spate şi îi făcu semn să-l urmeze.

Ieşiră împreună în curtea interioară. Sub fereastra din spate a sufrageriei se afla o bancă din fier forjat vopsit în alb, cu două picioare rupte. Pe bancă, întins cu faţa în sus, era un trup îmbrăcat în negru. Spatele corpului era arcuit peste bancă într-atât, încât era evident că era frânt, iar capul atingea pavajul curţii.

Katherine privi îndelung.

— Un hoţ, după cum arată hainele, spuse Abrams.

Katherine aruncă o privire spre acoperişul casei de trei etaje, dar nu spuse nimic.

Abrams se aplecă deasupra corpului şi-i trase masca de schior. Pielea, de un alb cadaveric, contrasta cu negrul bărbii nerase de pe faţă şi cu roşul sângelui uscat în jurul gurii. Faţa era a unui bărbat de vreo treizeci şi cinci de ani, iar trăsăturile puteau fi vag slave. Abrams se uită în gura deschisă, plină cu sânge închegat, apoi scoase masca, descoperind o claie de păr negru, pieptănat pe spate.

— După tunsoare şi după cât am putut să-i văd din plombe, aş deduce că tipul era străin. Nu-l recunoşti, nu?

Katherine se apropie şi studie fata mortului.

— Nu…

Se întoarse repede şi intră în bucătărie.

Abrams o urmă. Îşi sorbiră cafeaua în tăcere, apoi Katherine rosti:

— Ce făceai pe acoperiş?

— Am zis eu c-am fost pe acoperiş?

Luă receptorul telefonului şi formă numărul de acasă al căpitanului Spinelli.

— Sunt Abrams!

Spinelli părea ameţit:

— N-am nimic nou despre Carbury.

— Vino în Strada 36 Est, 184. Un cadavru în curtea din spate.

— O, Doamne, Abrams, ce paştele mă-sii se-ntâmplă cu tine?

— Te mai sun eu.

— Unde eşti?

— La adresa sus-menţionată.

— Are legătură cu Carbury?

— Păi, casa asta le aparţine, sau e folosită de O’Brien & Co., şi unii dintre ei mai dorm pe-aici. Ce zici, Sherlock?

— Zic că ţi-aş pune curul pe grătar. Rămâi acolo!

— Mai vorbim.

Puse receptorul în furcă.

Abrams şi Katherine plecară. Ziua era limpede şi călduţă şi se simţea mirosul ploii de peste noapte. Abrams o privi, în lumina soarelui. Probabil că nu dormise mai mult de cinci ore, dar pe faţa ei nu se vedea nimic.

Katherine se simţi studiată altfel decât până acum.

— De ce nu mergem? întrebă ea.

Merseră în tăcere până ajunseră în Bulevardul Lexington şi se opriră la un semafor.

— Ce crezi că urmărea tipul ăla? întrebă ea.

— Argintăria.

Traversară bulevardul şi o luară spre nord. Erau puţine maşini, şi tot oraşul părea că doarme pentru a scăpa de mahmureala comună de sâmbăta dimineaţa. Cotiră spre vest, pe Strada 42.

— O să-ţi placă Arnold, zise ea. E excentric şi vorbeşte pe ocolite.

— Ce crezi că o să găsim acolo?

— Niciodată nu te aştepţi să găseşti ceva în arhive. Şi totuşi, acolo se găsesc de toate. Şi ce lipseşte e la fel de important ca şi ce e cusut la dosar. E o chestie de deducţie, intuiţie şi baftă. Te pricepi la arhive?

— Nu m-a mai întrebat nimeni. O să mă mai gândesc.

Trecură în tăcere prin zona gării Grand Central, pe care

Abrams o vedea ca pe un soi de reminiscenţă antebelică, aproape neschimbată din adolescenţa lui – bănci maiestuoase, hoteluri vechi, lustragii, vânzători de ziare, tutungii, „Brooks Brothers”, „Clubul Yale”. Foarte masculină. El îi spunea Wasp Central; trenuri din Connecticut şi Westchester descărcând tone de elevi şi de salut-băieţi-ce-mai-faceţi. *Rus în urbe*[13] Scarsdale şi Westport în mijlocul oraşului. Aproape că te aşteptai să-l vezi pe Holden Caulfield mâncând o salată de pui cu sos alb la „Barul Stridiilor”.

13 *Rus în urbe* – un sat în mijlocul oraşului (lat.).

— N-am încredere în Peter Thorpe, zise Abrams.

Katherine nu răspunse imediat, dar vorbi fără undă de reproş în glas:

— Sigur că n-ai. Cine are? E ofiţer de informaţii. Minte, înşală şi fură. Dar, în meseria asta, nu vorbeşte nimeni de încredere. Noi vorbim de loialitate. Peter e loial.

— Cui?

— Ţării lui.

Îl privi pe Abrams:

— Orice presupunere contrară ar fi o treabă foarte gravă.

— Ar fi imprudent din partea mea să fac o asemenea presupunere, replică Abrams, schimbând subiectul. Apropo, mersi de ideea să dorm acolo. A fost foarte plăcut.

— Aşa m-am gândit şi eu. Poţi să te duci oricând.

Ajunseră în Fifth Avenue şi traversară pe lângă Biblioteca Publică. Abrams observă semne negre pe trotuar: o săgeată indicând, spre sud, spre o siluetă vopsită cu şablonul, a lui Empire State Building. Lângă săgeată scria: Nivelul zero, 0,4 mile. Katherine observă şi ea şi spuse:

— Ce prostii!

Văzuse şi el semnele astea prin tot oraşul, cu săgeţi îndreptate spre Empire State Building şi distanţele respective.

— Lumea e speriată, zise el.

— N-are de ce se teme, decât de ea însăşi, spuse Katherine.

— O, dar eu cred că un proiectil de zece megatone care ar cădea pe Strada 34 mi-ar da frisoane.

— Isteria asta nucleară se autoalimentează.

— Domnul O’Brien se teme foarte tare de ceva.

— Nu de rachete nucleare.

— Atunci de ce? Fluoruri în apă?

— E ceva… Nici arme chimice, nici biologice… Ceva şi mai mortal… Nu pot să-mi imaginez ce.

— Nici eu.

Mergeau în continuare pe Fifth Avenue, spre Rockefeller

Center.

— Ce se întâmplă cu Talbot, dacă-l găsiţi?

— Tu ce crezi?

— Şi dacă se dovedeşte că Talbot este, de exemplu, Patrick O'Brien?

Ea răspunse fără ezitare:

— Chiar dacă ar fi cel mai bun prieten al meu, n-ar conta. Va muri. Sau vor muri.

Abrams o privi, apoi spuse:

— Prin anii treizeci, E. M. Forster scria: „Dacă aş avea de ales între a-mi trăda ţara şi a-mi trăda prietenul, sper să am îndrăzneala să-mi trădez ţara."

— Idiot.

— Dar interesant. Întreg conceptul de trădare e interesant. Citeşte Declaraţia de Independenţă. A fost documentul cel mai trădător al timpului; Regele George avea toate drepturile legale să-i spânzure pe toţi cei cincizeci şi şase de trădători care l-au semnat.

Ea se opri la intrarea pe promenada Rockefeller Center.

— Bun. Unde vrei să ajungi? Că n-avem dreptul legal să-l eliminăm pe Talbot?

— Asta-i problema voastră. O problemă de morală. Punctul meu de vedere e unul practic: Talbot nu are corupţia în inimă, nici culpa în privire, cum zicea James Allerton. Nu-şi pierde sufletul când cade pe el lumina lunii pline, nici nu-i creşte părul, nici nu miroase a sânge. Poartă o aură de miasme de trandafir.

— Dar *tu* spuneai că poţi vedea culpa în ochii omului…

— Voiam să-ţi demonstrez tocmai contrariul. Criminalii au un aer vinovat. Dar Talbot nu-i criminal, el e patriot. Întreabă-l pe el!

— Am înţeles…

— Părinţii mei… da, erau trădători… dar era oameni care dădeau de pomană când aveau de unde, găzduiau prieteni sau rude sărace, râdeau, făceau dragoste şi făceau plăcinte cu cartofi. Talbot e versiunea cu sânge albastru.

Ar putea foarte bine să fie O'Brien, Allerton, Van Dorn, sau o duzină dintre cei pe care i-am întâlnit aseară. Odraslele lui ar putea fi... oricine.
Ea dădu din cap:
— Bine... mulţumesc că vii cu obiectivitatea rece, dură, în treaba asta.
— De asta am fost angajat.
Intră pe promenadă şi păşi spre clădirea RCA. Ea veni lângă el. Abrams îi spuse:
— Nici în tine n-am încredere.
Ea zâmbi forţat:
— Profesional sau personal?
— Şi, şi.
— Dar Nick?
— Formaţie academică. Şubred din punct de vedere securitate. N-am încredere în intelectuali. În afară de asta, stă de prea multă vreme într-un serviciu care se pare că nu-i place. Foarte suspect.
— Soţii Grenville? Claudia?
— Energia lui Joan e canalizată spre trădarea lui Tom Grenville. El dă impresia că ideea lui despre sexul oral ar fi să stea de vorbă cu E. F. Hutton. Dar, sub asta, există o personalitate sexuală total diferită, şi asta poate să te ducă cu gândul la alte feluri de personificări. În ce-o priveşte pe Claudia, n-am încredere în străini.
Ocoliră patinoarul. Katherine se opri în fata clădirii RCA.
— Crezi că am vreo legătură cu tipul de azi-noapte?
— Mi-a trecut prin cap.
— Dar eu am tras ca să vii la noi.
— Adevărat. Dar dacă aş fi suspectat, aş trage şi eu pentru cineva din afară. Asta abate suspiciunea. Dar, dacă ar părea prea isteţ, aş aranja să fie terminat.
— Nu eşti chiar aşa de isteţ, surâse ea.
Abrams îi tinu uşa, şi intrară amândoi în holul clădirii RCA.
— Dar, ca chestie, dacă cineva ar încerca să mă omoare, asta ar însemna că sunt chiar prea isteţ, nu?

Ea îşi reprimă râsul:

— Se poate. Apropo: după cum ştii, *omorul* este termenul juridic care are conotaţia de faptă rea. Dar, dacă cineva ar încerca să te *ucidă,* s-ar putea să fie, cum ai zis, numai nişte patrioţi care-şi fac datoria faţă de popor.

El zâmbi forţat şi-i spuse în gând: „Putoare!”

28

Foaierul principal al Clădirii RCA era în stil Art Deco pur, o altă reminiscenţă antebelică, după părerea lui Abrams, dar ciudat de modern după o jumătate de secol, ca un decor dintr-un film cu Flash Gordon.

Foaierul de jos avea o cafenea, unde Abrams stătea uneori şi îi urmărea prin pereţii de sticlă pe patinatorii din patinoarul aflat sub nivelul solului. La mezanin erau prăvălii, ca şi în foaierul principal. Abrams dăduse odată peste un magazin specializat în efecte militare şi obiecte având legătură cu istoria militară americană: tablouri, statuete, plăci, chestii de astea. Erau busturi din bronz ale generalului Donovan, ai căror cumpărători, credea Abrams, trebuie că erau tineri avocaţi de la „Donovan Leisure”, „O’Brien, Kimberly şi Rose”, sau vreo alta din duzina de firme ce aveau legături cu OSS. Probabil că aceşti avocaţi ambiţioşi puneau bustul pe un mic altar din birou, înghesuit între fişete. Abrams zâmbi amuzat de imaginea unui grup de tineri avocaţi, strânşi la oră prânzului şi făcând temenele în faţa bustului.

— Oare văd un zâmbet? întrebă Katherine. Ţi-ai adus aminte de ceva neplăcut? Vreun prieten bolnav?

Abrams o privi şi-şi lăţi zâmbetul:

— Dumnezeu ştie de ce, dar îmi placi.

— Mi-ai umplut ziua.

Se duse la ascensor şi se opri lângă o măsuţă. Trecu pe lista intrărilor numele şi destinaţia lor. Urcară în lift şi coborâră la nivelul 44, care era ocupat în întregime de firma lui O’Brien. Un paznic particular aflat pe coridor o recunoscu şi o salută cu o înclinare a capului, apoi îi arătă un alt registru, aşezat pe un pupitru.

— Ce bine că nu m-am oprit pe la toaletă, spuse Abrams.

Katherine păru să nu audă, cufundată în studierea

registrului. Observă că veniseră deja câţiva avocaţi, iar Arnold semnase la ora opt.

Katherine şi Abrams străbătură coridorul lung, întortocheat, şi se opriră în faţa uşii metalice pe care scria „Dosare clasate”. Ea bătu în uşă.

— O să mă lase Arnold să intru? întrebă Abrams.

Ea zâmbi:

— O să-mi folosesc farmecele.

Mai bătu o dată. Din spatele uşii se auzea şuieratul ascuţit al unui ceainic, care fierbea furios, semn că ar fi trebuit luat de pe foc.

Abrams întinse mâna şi apăsă clanţa. Uşa se deschise cu scârţâitul familiar. Abrams strecură o privire înăuntru.

Katherine trecu repede pe lângă el şi păşi în încăpere. Abrams o trase înapoi şi-şi scoase revolverul. Niciunul dintre ei nu vorbi. Ceainicul de aramă stătea pe o plită electrică încinsă până la incandescenţă, aruncând valuri de aburi.

Ochii Katherinei se acomodară cu lumina inegală şi se fixară pe trupul care zăcea într-o baie de lumină, lângă măsuţa de voiaj. Ochii lui Abrams săgetară printre şirurile de fişete slab luminate. Ascultară amândoi, dar nu se auzea nimic în afară de şuieratul ceainicului.

Abrams coborî revolverul şi se apropie de trupul întins pe jos.

Arnold Brin, în cămaşă şi pantaloni gri, zăcea pe burtă, cu capul într-o parte şi cu un obraz aşezat pe cravata mototolită. Aceasta, observă Abrams, avea o nuanţă de albastru care se asorta cu culoarea feţei lui Arnold. Limba îi ieşea afară din gură şi-i atingea cravata. Ochiul pe care-l putea vedea Abrams era larg deschis. Abrams îngenunche lângă cadavru şi-i atinse obrazul.

— E cald. Cel mult o oră.

Katherine simţi că-i tremură picioarele şi se lăsă moale într-un scaun, apoi, dându-şi seama că era scaunul lui Arnold, se ridică repede şi se sprijini cu spatele de un fişet.

— O… spuse cu o voce pierită… O, Doamne…!

Abrams examină măsuţa de voiaj. Pe ea erau împrăştiate ustensilele pentru ceai, iar pe podea, lângă măsuţă, era o pungă cu biscuiţi. Abrams se lăsă în patru labe, la câţiva centimetri de faţa mortului. Întinse mâna în spate, luă lampa de birou şi o puse pe podea. Examină ochiul deschis, îi desfăcu maxilarele care începeau să înţepenească, privi în gură, adulmecă, apoi se ridică şi puse lampa la loc.

Katherine încă se sprijinea de fişet, cu ochii închişi, şi Abrams îi observă ochii umezi. El mai examină o dată măsuţa, ceainicul, vasul din porţelan şi frunzele de ceai. Luă un biscuit şi îl mirosi.

— E probabil vorba de sufocare, dar nu cred că din cauza otrăvii.

Katherine deschise ochii.

— Ce…?

— Ce pare a se fi întâmplat – Abrams închise plita electrică – e că n-a mai ajuns să prepare ceaiul. Asta poate că l-ar fi salvat.

— Despre ce vorbeşti acolo?

— Începuse să mănânce un biscuit din ăştia mari şi uscaţi, fără unt sau gem… Gura, sau poate gâtul, îi erau uscate – bătrânii au o secreţie salivară diminuată. Poate că şi muşchii gâtului erau amorţiţi de când mâncase ultima dată, aseară… la vârsta lui nu-i un accident neobişnuit.

— Accident?

— S-a sufocat cu o bucată de biscuit. Se vede încă în fundul gâtului.

Ea îl privi atentă pe Abrams, apoi se uită la Arnold. Tăcu o vreme, apoi vorbi:

— Crezi ce spui?

— Nu. A fost asasinat. Unul din cele mai bune pe care le-am văzut

Abrams îşi frecă bărbia, apoi continuă. A fost ţinut de cel puţin doi oameni, care purtau, probabil, mănuşi groase, ca să nu lase amprente sau urme pe piele. Poate că i-au pus

alaun în gură, să i-o usuce, şi poate că i-au dat şi un anestezic ca să-i amorţească gâtul. Dar, zic eu, mai probabil e că i-au strâns pur şi simplu esofagul ca să nu poată să înghită. I-au vârât biscuitul pe gât şi l-au ţinut până a murit sufocat. Drăguţi oameni!

Katherine inspiră adânc.

Abrams spuse în treacăt:

— Medicul legist o să aibă de furcă de data asta. Dar, dacă va şti că are în faţă o crimă, s-ar putea să scoată ceva.

Abrams îşi aprinse o ţigară.

— Mă-ntreb de ce-şi bat capul oamenii ăştia să însceneze accidente.

Făcu o pauză, apoi urmă:

— Probabil ca să câştige timp. Ca să nu-nceapă toate avertizoarele să sune automat.

Ea încuviinţă:

— În parte, e adevărat. Dar, totodată, este o metodă preferată, să faci să pară că e un accident. Există o anumită mândrie… să vii cu rafinamente… Asta-i meseria!

— Nu mai spune! Se dau şi premii?

Aruncă ţigara pe jos, strivind-o cu piciorul. Bun, deci e a patra oară că nu sunt dovezi clare de asasinat. Carbury a dispărut fără urmă, Brompton Hall a ars, Arnold s-a înecat accidental. Dumnezeule, dar până şi un poliţist poate să vadă aici o metodă!

Ea se uită la el:

— Şi a patra?

— O… saltul meu, beat, de pe acoperiş.

— Deci *ai fost* pe acoperiş. Tipul a încercat să te omoare.

Abrams încuviinţă.

— Ce… cum dracu’ ai ajuns pe acoperiş?

— Pe scara de incendiu.

— Ştii ce vreau să spun.

— Ar fi mai interesant să te întrebi cum am ajuns mai întâi în casa aia.

Ea ezită, apoi răspunse:

— Claudia mi-a dat ideea. Te place.

Abrams nu răspunse.

— Ca să fiu cinstită şi mai exactă, domnul O'Brien şi Peter mi-au propus şi ei să stai acolo, fără nicio legătură cu Claudia, sau unul cu altul, presupun.

Din nou, Abrams nu spuse nimic.

Katherine păru că-şi revenise din şocul produs de vederea corpului lui Arnold. Vorbi repezit:

— Dar ce te-a adus pe *acoperiş*?

— Soarta.

— Ştii… Tony… nu-i întotdeauna cea mai bună politică să te reprezinţi singur. Uneori oamenii au nevoie de sprijin.

— Presupun, Kate, că oricine are de-a face cu voi are nevoie de cât mai mult ajutor. Dar nu de la sursa necazului.

Ea păru pornită, dar spuse pe un ton egal:

— De ce-ar vrea cineva să te ucidă pe *tine*?

— Habar n-am, dar asta-i întotdeauna flatant.

Abrams luă telefonul de pe biroul lui Arnold şi formă numărul casei din Strada 36.

O voce de bărbat răspunse:

— Mda?

Abrams ştia că ăsta era modul de a răspunde la telefon al unui poliţist aflat la locul faptei. Ceru:

— Cu căpitanul Spinelli!

— Mda. Cine-ntreabă?

— Abrams.

— Mda. Aşteaptă!

— Mda.

Spinelli veni la telefon:

— Cum s-a întâmplat, Abrams?

— Habar n-am. Ascultă, îmi pare rău că-ţi stric sâmbăta, dar mai am un cadavru.

— Fugi de-aici!

— Clădirea RCA Firma O'Brien şi alţii. O cameră pe care scrie „Dosare clasate". Te îndrumă paznicul. Trebuie să

semnezi în registru.

Se lăsă o tăcere lungă, apoi Spinelli izbucni:

— Ce *paştele mă-sii* e cu tine? Ce eşti tu, mă, vreun soi de nor negru?

— Hai să prânzim împreună.

— Sula! Stai departe de mine! Ba nu… stai acolo!

— Îmi pare rău, trebuie să fug. Ascultă, arată ca un înec accidental cu mâncare, dar nu e. Spune-i tu medicului legist, bine? Şi ţine minte, e tot treabă delicată. Păzeşte-ţi curul. *Arrivederci!*

Închise şi se întoarse spre Katherine:

— Are rost să căutăm dosarele, sau putem să presupunem că s-au dus?

Ea studiase registrul de ieşiri:

— Arnold a scos paisprezece dosare – se uită în zona de lucru a lui Arnold – dar nu-s pe aici.

Abrams dădu din cap.

Katherine rămase un moment pe gânduri.

— Arnold îl cunoştea cel puţin pe unul dintre ei, altfel n-ar fi descuiat uşa.

— Adevărat.

— Cineva care avea acces aici.

— Câţi oameni înseamnă asta?

— Zeci. Englezi, americani, câţiva francezi şi chiar câţiva nemţi. Plus o echipă de israelieni, vânători de nazişti.

— Ai lista?

Ea privi spre Arnold.

— El o avea în minte. Fiecare grup avea numai lista parţială.

Abrams se gândi un moment, apoi spuse:

— N-a ştiut imediat că e în pericol. A stat de vorbă cu persoana, sau cu persoanele pe care le-a lăsat să intre… Or fi discutat despre teancul de dosare pe care le aduna. Poate că l-au lăsat să-şi termine treaba. Ştiau ce face, ştiau de ce a venit sâmbătă la lucru. Ştiau că urma să vii şi tu.

Ochii ei săgetară deodată prin colţurile întunecate dintre

şirurile de fişete. Vorbi în şoaptă:

— Ar putea să mai fie pe-aici?

El clătină din cap:

— Mă îndoiesc.

Reflectă din nou:

— La un moment dat, probabil că Arnold a simţit primejdia… şi poate că a…

Abrams privi un moment biroul, apoi mută cu grijă câteva hârtii şi ustensile de ceai.

— Aici nu-i nimic… ar fi remarcat orice mesaj pe care ar fi încercat să-l lase.

Abrams întoarse corpul, examinând rapid şi expert buzunarele, pantofii, şosetele şi îmbrăcămintea:

— Nu găsesc nimic…

Katherine veni lângă el.

— Poate ar trebui… să căutăm…

— Nu. Hai să plecăm până nu soseşte crema New York-ului.

Ieşiră din cameră şi grăbiră pasul pe coridorul puternic luminat. Lângă uşile ascensoarelor, Katherine îl întrebă pe paznic:

— În afară de Arnold Brin a mai fost cineva pe coridor? Paznicul scutură din cap:

— Dar, de fapt, mai există şi scara de incendiu. Katherine se uită în registru. Deasupra numelui ei şi al lui Abrams mai apăreau încă patru: al lui Arnold Brin şi ale celor trei avocaţi.

— Ăştia trei mai sunt la birou?

— Cred că da. Nu i-am văzut plecând.

— Mulţumesc.

Îl privi pe Abrams, în timp ce aşteptau ascensorul.

Dintre ăştia trei, Arnold n-ar fi primit pe niciunul. Abrams încuviinţă.

— Nu pare greu să treci de paznicul ăsta. Îl cunoşti?

— Da. E aici de ani de zile… ceea ce nu înseamnă mare lucru.

— Nu, nu înseamnă nimic.

Abrams se gândi un moment.

— Poliţiştii cam asta întreabă – angajaţi noi, servitori noi… ăştia-s primii suspecţi. La voi, se plantează oameni cu douăzeci de ani înainte ca o uşă să fie descuiată sau să se aprindă lumina la momentul critic.

— E cam exagerat, dar…

— Oricum, Spinelli o să-i verifice pe paznic şi pe cei trei avocaţi.

Urcară în ascensorul care tocmai sosise.

— Mă simt groaznic, spuse Katherine. Arnold n-ar fi fost aici dacă nu-l rugam eu să vină.

— Aşa-i.

Ea îl privi:

— Ai putea să fi mai înţelegător.

— Ai spus o prostie. Dacă azi nu era sâmbătă, ar fi fost vineri. Dacă tatăl lui Hitler ar fi avut prezervativ, Arnold n-ar fi fost şeful arhivelor britanice din al doilea război mondial la Rockefeller Center. Ei şi?

Parcurseră restul drumului în tăcere şi ieşiră din lift la mezanin.

— Nu vreau să dau nas în nas cu Spinelli în hol, spuse Abrams.

Merseră spre capătul dinspre vest al mezaninului, coborâră pe scară şi ieşiră în Sixth Avenue. O luară spre sud.

Soarele era mai cald şi bulevardul începuse să se însufleţească. Turişti dotaţi cu aparate foto se îndreptau spre Radio City Music Hall, iar jogger-ii se strecurau printre pietoni. Abrams aruncă o privire spre adidaşii lui Katherine şi văzu că erau uzaţi bine.

— Faci alergări?

— Da.

— Ai făcut vreodată Brooklyn-ul?

— Da, Prospect Park. Uneori, peste podul Brooklyn, spre Heights Promenade.

— Eu pot să fac Prospect Park, vreo douăzeci de kilometri. Hai să-l facem o dată împreună!

— Ce zici de luni dimineaţă?

— Îmi dar liber de Ziua Comemorării?

— Sigur! zâmbi ea.

Străbătură în tăcere o distanţă de câteva cvartale, apoi Katherine întrebă:

— Şi acum?

El răspunse cu întârziere:

— Trebuie să mă întorc, să-mi iau smochingul şi să-l duc înapoi la Murray. Pe urmă, trebuie să mă duc în Brooklyn, să-mi văd poşta, să-mi iau nişte lucruri, dacă trebuie să stau în Strada 36, şi…

— Toate astea-s aşa de… banale… pământeşti.

— Cea mai mare parte din viaţă e aşa.

— Au murit oameni. Există o ameninţare la adresa siguranţei naţionale…

— Napoleon, în campania din Austria, a scris o scrisoare lungă croitorului său din Paris, plângându-se că-l strânge lenjeria. Viaţa merge înainte.

— Aşa-i. Ascultă, eu iau prânzul cu Nick. Vino şi tu!

— Nu pot.

— Aş vrea să discutăm noutăţile: Brompton Hall, moartea lui Arnold, atentatul împotriva ta.

— Am discutat deja prea mult. Să aşteptăm rapoartele lui Spinelli şi ce mai vine din Anglia. Aş schimba ritmul, m-aş mai ocupa şi de fapte.

Ea încuviinţă:

— Bine… Şi n-ai idee *ce* am putea să facem între timp?

— Mai am şi ceva de scos de la curăţătorie. Şi ar trebui să încercăm să nu ne lăsăm omorâţi. Uită-te des înapoi.

Se opriră în Strada 42.

— Eu mă duc înapoi, spuse Abrams. Tu, încotro o iei?

— După ce au încercat să te omoare, de ce vrei să mai rămâi acolo?

— Aş fi mai în siguranţă acasă la mine?

— Nu.

— Şi atunci? Linişteşte-te, bine? Dă-mi mâine un telefon să aranjăm alergarea.

— Stai! Scoase o hârtiuţă din poşetă şi i-o dădu.

El văzu pe hârtie, scris de mâna ei, *JFE 78-2763.*

— Asta era scris de Arnold în registrul de ieşire al dosarelor. Nu-i un număr de dosar. Ţie îţi spune ceva?

Abrams se uită la petecul de hârtie.

— Pare ceva cunoscut… dar nu-mi vine în minte.

— Asasinii au fost neglijenţi că n-au citit registrul. Ai avut dreptate, Arnold şi-a dat seama că ceva nu era în regulă şi a încercat să lase un mesaj. N-avea alt motiv să scrie literele şi cifrele astea acolo, pe pagina unde urma să semnez eu de primire.

— Sună logic.

— Abrams, tu ştii ce înseamnă cifrul ăsta, nu mă tromboni pe mine.

El zâmbi şi-i dădu înapoi peticul de hârtie:

— Zi-mi Tony.

— O să-ţi zic şi mai rău decât atât dacă te joci cu mine. Eu sunt sinceră cu tine. Poartă-te şi tu la fel.

El ridică o mână:

— Bine, linişteşte-te. E o cotă de bibliotecă.

— Bineînţeles. Deci, hai la bibliotecă să vedem cartea!

— Ce bibliotecă?

— Cea mai la îndemână. Ia-o la stânga! Fă paşi!

O luară spre est, pe Strada 42 şi ajunseră repede în Fifth Avenue. Urcară treptele bibliotecii principale, printre leii din piatră tolăniţi.

O dată trecuţi prin uşile înalte de bronz, urcară scara largă, trecură de palierul primului etaj şi ajunseră la sala mare de lectură de la etajul doi. Abrams îi dădu cota bibliotecarei.

Aşteptând să li se aducă volumul, Abrams îi spuse:

— Vorbeşte-mi despre sora ta, Ann.

Katherine rămase puţin pe gânduri, apoi răspunse:

— E puţin mai mare decât mine, ceva mai serioasă şi mai instruită, n-a fost măritată nicio dată…

— Nu căutam o gagică, spuse el brusc. Cu ce se ocupă?

Katherine îi aruncă o privire. Schimbarea sensului în relaţiile lor ierarhice era oarecum deconcertantă.

— Ann lucrează la Agenţia pentru Siguranţa Naţională. Coduri, cifruri, criptografie… chestii de-astea. Fără capă şi spadă, numai radio şi sateliţi.

Înainte ca el să apuce să răspundă, numărul lor clipi roşu pe panoul mare şi se duseră repede la ghişeu. Katherine luă volumul masiv, legat în piele verde. Priviră literele de pe copertă, imprimate în auriu.

— *Graecum est – non potest legere,* zise Abrams. Pentru mine, e greceşte.

Katherine îl fulgeră cu privirea:

— O, am sperat să nu spui asta!

— Scuze. Mi s-a părut potrivit.

— Mă rog. Dar nu trebuie să ştii greceşte ca să citeşti titlul: *He Odysseiatou* – e *Odiseea* lui Homer.

Deschise cartea şi frunzări filele. Textul era în greaca veche, cu numeroase adnotări şi câteva semne de hârtie, pe care le lăsă la locul lor.

— Arnold citea greceşte? întrebă Abrams.

— Am văzut o dată o carte grecească pe biroul lui. Ăsta e unul din motivele pentru care n-am crezut că e un simplu furier. Întotdeauna am bănuit c-ar fi ofiţer de informaţii cu grad mare, ceea ce ar arăta şi că dosarele sunt mult mai importante decât credeam unii dintre noi;

Abrams o urmări cum răsfoieşte cartea şi-i spuse:

— Cheia nu e cartea asta ca atare. Dacă există o cheie, atunci ori e titlul – *Odiseea* – ori autorul, Homer. Făcu o pauză. Îţi spun ceva numele astea? Vreun nume conspirativ?

— Nu…

— Dar eroul, Odysseus, sau pe latineşte, Ulise?

Ea scutură din cap.

— Atunci, spuse Abrams, poate intriga... subiectul? Odysseus, după căderea Troiei, porneşte către casă... Are tot felul de aventuri... Circe, sirenele... Toată lumea îl credea mort, dar după zece ani el se întoarce. Cam asta-i, nu?

— În esenţă... Dar mai e şi sfârşitul poveştii... După zece ani de război şi alţi zece de rătăciri, soţia lui, Penelopa, nu-l recunoaşte. Dar el îşi lăsase acasă arcul, pe care numai el putea să-l încordeze. Şi el străpunge cu o săgeată douăsprezece securi, ca să-i dovedească cine este. Se gândi puţin şi clătină din cap: Dar nu ştiu la ce s-a gândit Arnold.

— Mă rog, tu cunoşti mai bine distribuţia. Mai gândeşte-te. Şi-ţi dau un sfat: gândeşte-te singură!

Ea încuviinţă, apoi se uită la ceas:

— Mai am o oră până la masă. O să vin cu tine.

— În Brooklyn? Ai paşaport?

— Nu te lua după bancurile idioate ale lui Peter.

Abrams înapoie cartea bibliotecarei şi se îndreptă spre sala cataloagelor.

Katherine veni lângă umărul lui:

— Te-ai stăpânit foarte bine în ceea ce-l priveşte. Ignoră-l!

Abrams îşi spuse că a-l ignora pe Peter Thorpe era ca şi cum ai fi ignorat o pată neagră pe fereastră. Ieşiră în hol şi o luară spre scări.

— Înţeleg că lucrurile tale sunt la „Lombardy”.. De ce nu mergem acolo să le luăm?

Ea ezită, apoi spuse:

— În regulă. Dar... tu nu poţi să urci.

— Nu poţi să mă duci sus?

— Nu.

— Poate altă dată, când nu-i nimeni acolo. Ai cheie?

— Nu.

— Încerci să mă bagi?

Urmă o pauză lungă, suficient de lungă ca Abrams să

înţeleagă că loialitatea ei faţă de Thorpe nu era chiar de sută la sută. Ea îi spuse:

— Mă mai gândesc.

Trecură prin holul mare şi ieşiră pe treptele inundate de soare, pe care stătea lume, citind şi ascultând radioul. Abrams întrebă:

— Cât erau de importante dosarele dispărute?

— Se pare că foarte importante, din moment ce l-au asasinat pe Arnold Brin.

Abrams îşi aprinse o ţigară şi scrută bulevardul.

— Concluzia e logică. Dar, mă întreb...

— Ce te întrebi?

— S-ar putea ca ei să ştie mai puţin decât noi. Ei deţin un secret – identitatea lui Talbot. Noi încercăm să descoperim secretul. Ei n-au de unde să ştie cât suntem noi de aproape de secretul lor. Din cauza asta, trebuie să-şi acopere toate unghiurile.

— Da... ai mai spus că Talbot, sau amicii lui, o să ucidă din nou.

— Şi iar, şi iar. Jumătate din crimele ordinare din New York sunt comise cu scopul de a închide gura cuiva care de fapt habar n-avea despre ce-i vorba. Unele organizaţii consideră ca e mai uşor să tragi în toate sursele de pericol posibile, decât să abordezi problema raţional. Eu, de exemplu, ştiu foarte puţine, dar cineva a încercat să mă scoată din ecuaţie.

— Ziceai că eşti flatat.

— Am zis şi eu, aşa. Important e mobilul. Găseşte mobilul şi ai găsit un suspect.

— Şi care ar fi mobilul? Eşti o posibilă sursă de pericol pentru ei?

— Mă tot gândesc că e mai mult personal decât politic.

— Personal?

Abrams încuviinţă:

— Aseară a fost aproape unicul meu contact cu amicii tăi. Poate că am călcat pe cineva pe picior, la dans.

— Foarte puţin probabil.

— Numai teoretic. Practic, se ucide pentru cele mai improbabile şi meschine motive. Când te-ncrucişezi cu un ucigaş şi faci sau spui ceva greşit, el te şi vede mort. Mai respiri şi mai mergi numai pentru că el are nevoie de puţin timp ca să-ţi pună la cale moartea. Se simte nemaipomenit de viu, ştiind că are această putere, de viaţă şi de moarte, asupra ta.

— Am fost noi în situaţia asta, aseară?

— După cum ştii, unii ucigaşi sunt aparent fermecători, poartă costume de seară şi glumesc. Dar, în interior, sunt indivizi care clocesc tot timpul şi sunt foarte sensibili la insulte imaginare sau la ceea ce ei percep ca ameninţări la propria lor existenţă. Atunci devin psihotici, răzbunători şi asasini. Asta se manifestă de multe ori printr-o demonstraţie de cordialitate faţă de victima desemnată. Oare am dat peste unul din ăştia aseară?

Ea nu răspunse.

Abrams aruncă ţigara pe jos:

— Ştii, dacă aş bănui pe cineva, chiar dacă n-aş fi sigur, aş putea să joc după regulile lui şi să mă autoprotejez în modul cel mai direct, eliminând pericolul. Vreau să zic, de ce să risc?

— Mai bine te las să-ţi vezi de treabă.

— Da, bine, dar ai grijă!

Ea începu să coboare treptele, dar ezită şi se întoarse. Abrams îi văzu faţa foarte palidă.

— Uite... la firma noastră nu se iau decizii unilaterale. Înainte să... acţionezi... te rog să mă consulţi.

El încuviinţă.

Katherine se întoarse şi o luă pe Fifth Avenue.

Abrams se aşeză pe trepte, lângă un beţiv bătrân, care trăgea dintr-o sticlă cu vin. Beţivul îl întrebă:

— Ai patru firfirici?

Abrams îi puse în mână două monede de un sfert de dolar.

— Mersi, eşti o bomboană. Apoi, cu nonşalanţa celor de teapa lui, zise: Eu-s John. Matale?

— Odysseus, a.k.a.[14] . Ulise.

— Ce nume! Ai o ţigară?

Abrams îi dădu o ţigară şi i-o aprinse.

— Ştii, John, mintea omului e capabilă de lucruri incredibile. Chiar şi mintea ta, John. Altfel, n-ai fi supravieţuit atâta vreme pe străzi.

Bătrânul beţiv încuviinţă:

— Ce-ai zice de un dolar?

— Se zice că Arnold Brin ar fi avut o minte strălucită. Bănuiesc că venea des pe-aici. Ca şi tine. Şi totuşi, el n-a fost ca tine, un supravieţuitor. A văzut moartea venind, dar şi-a înfrânt instinctul de supravieţuire şi, în loc să încerce să scape, a avut prezenţa de spirit să lase un mesaj care să-i ajute pe alţii să supravieţuiască.

Beţivul se ridică în picioare, clătinându-se, apoi se aşeză la loc. Mai multe aparate de radio urlau, pe posturi diferite. Un grup de studenţi stătea sub leul din partea de sus şi citea. Abrams se aplecă spre beţiv:

— *Odissea*, John. Povestea lui Odysseus. Concentrată într-o frază, e povestea unui războinic care, după ce războiul a fost câştigat, şi după mulţi ani de rătăciri, se întoarce acasă din morţi. Ei, ce a încercat Arnold să ne spună, John?

— Habar n-am! Beţivul începu să bâjbâie pe trepte, spre trotuar.

Abrams se ridică. Un poliţist de la omucideri, pe care-l cunoştea urca treptele. Cu el era un tip care nu era poliţist, dar putea să fie de la FBI. În fine, îşi zise Abrams, cheia ca atare era evidentă pentru ochiul antrenat al poliţiei, dar semnificaţia ei nu va fi evidentă pentru cineva din afară. Abrams se întoarse cu spatele, lăsându-i pe cei doi să treacă, apoi coborî treptele spre trotuar şi o luă spre sud.

14 A.k.a. — abreviere convenţională pentru navă de desant maritim (n.tr.).

Arnold, reflectă el, scrisese pentru iniţiaţi. Stenografiase pentru cei cu care împărtăşise experienţe şi procese mintale comune. Sau care aflaseră destule ca să facă legăturile şi deducţiile necesare pentru a trage o concluzie. Şi Abrams ajunsese la o concluzie, deducând o semnificaţie posibilă şi logică a mesajului; deşi logică, ea era atât de improbabilă, încât nu reuşea să creadă în răspunsul la care ajunsese.

29

Vechiul bimotor „Beecheraft” se aşează pe orizontală la 4500 de metri. Pilotul, Sonny Bellman, îşi verifică vitezometrul: 300 de kilometri pe oră. Vorbi în microfonul interfonului:

— Pine Barrens drept în faţă. Cam zece minute până la locul saltului.

Patrick O’Brien dădu din cap, ca pentru sine. Erau la aproape cincizeci de kilometri vest de Toms River, New Jersey. Încă zece minute şi vor fi deasupra zonei celei mai pustii a deşertului.

O’Brien privi prin hublou. Noaptea era limpede, cu lună. De fapt, se vedea o semilună strălucitoare, luminând cerul înstelat şi dând câmpiei de dedesubt o luminiscenţă albăstruie. Nu era o noapte potrivită pentru salturi tactice, dar era bună pentru sport. Se aşează picior peste picior şi se rezemă de fuzelaj.

Salturile de duminică seara erau pentru el un fel de religie, o pomenire a morţilor şi un ritual purificator. Ateriza în deşertul virgin, făcea un foc şi-şi petrecea noaptea gândindu-se, vorbind cu el însuşi, amintindu-şi şi uitând. Înaintea zorilor, îi transmitea prin radio, unui prieten vechi, un fermier retras din afaceri, poziţia, şi omul venea cu o rulotă la întâlnirea stabilită, pe drumul cel mai apropiat.

În maşină, O’Brien făcea un duş şi-şi punea un costum, bărbieritul şi micul dejun fiind deja rezolvate din teren. De obicei mai bea o cafea cu bătrânul. Până ajungeau la tunelul Holland, O’Brien era gata de luptă, o inversare ironică a secvenţei obişnuite din timpul războiului.

O’Brien simţea cu trupul, cu mintea şi cu inima că, după această vară, nu vor mai fi salturi, aşa că savura aceste nopţi de duminică aşa cum savurează un bătrân aproape tot ceea ce ştie că se apropie de sfârşit.

O’Brien se trezi din reverie, auzind şi simţind cum scade puterea motorului. Îşi dădu seama că se apropiau de viteza de salt – 220 de kilometri pe oră.

Cercetă cu ochii cabina goală, întunecoasă, luminată numai de becul roşu de interdicţie a saltului. În lumina stranie, i se năzări că vede, de-a lungul pereţilor fuzelajului, bărbaţi şi femei, cu cârligele agăţate de firul static, ca prinşi în laţ, înfăşuraţi în linţolii negre. Feţele lor albe, ca de ceară, se întoarseră încet spre el şi văzu că ochii acestora aveau luciri roşietice. O’Brien închise ochii şi scutură din cap. După un timp, se uită la peretele care separa cabina de carlingă, apoi îşi privi ceasul. Bellman trebuia să-i dea în curând lumina verde.

O’Brien se ridică şi-şi verifică harnaşamentul în timp ce se îndrepta spre uşă. Avionul „Beecheraft” fusese modificat pentru paraşutări, iar uşa prinsă normal în balamale fusese înlocuită cu una glisantă. Totodată, cele opt fotolii fuseseră scoase pentru a permite să stea în picioare cam douăsprezece persoane. Aparatul era dotat şi cu un pilot automat, care-i dădea voie pilotului să vină să închidă uşa după salt, astfel că nu mai era nevoie de instructor sau de copilot.

O’Brien se opri lângă uşă şi privi prin hubloul oval. Avionul se lăsă pe stânga, în timp ce prin faţa lunii trecea un nor, aruncând o umbră neagră asupra peisajului dezolant. Ici şi colo, licărea câte o luminiţă, amintindu-i lui O’Brien de luminile de semnalizare ale partizanilor de la sol.

Nu ştiai niciodată cine era în spatele semnalelor luminoase. Cu siguranţă, îşi spuse, una dintre experienţele cele mai groaznice pe care le putea trăi omul modern era să decoleze de pe o pistă neluminată într-un avion din placaj, a cărui soliditate era întotdeauna îndoielnică; apoi să treacă prin furcile caudine ale vânătorii inamice, uneori prin focul antiaerianei de pe teritoriul ocupat; şi pe urmă, dacă reuşea să ajungă până aici, să sară din siguranţa relativă a avionului spre peisajul lugubru, neospitalier, şi să

plutească, mult prea lent, spre o primire nesigură.

Şi, supravieţuind tuturor acestor stări de teroare, trebuia să-şi îndeplinească misiunea şi să plece dracului de acolo. Iar pentru agenţii secreţi, capturarea nu ducea în lagărul de prizonieri de război. Ea însemna lagăr de concentrare, tortură, interogatorii şi, aproape întotdeauna, cutia cu nisip proaspăt greblat, unde îngenuncheai pentru glontele în ceafă. Oricum, mai era şi pastila L[15].

Şi totuşi, el supravieţuise. Alţii nu. N-avea de dat socoteală pentru asta. Dar, supravieţuind, simţea că datora ceva. Datora celor care-şi pierduseră viaţa în luptă, în camera de tortură, cu cianură sau în cutia cu nisip, ca el să continue executarea misiunii. Imediat după război, fuseseră poliţe de plătit anumitor domni din Gestapo şi SS. Dar, înainte de a trece un an, el şi prietenii săi se întâlniseră cu inamicul final: forţele de securitate ale statului sovietic.

O'Brien îşi privi din nou ceasul: zece şi şaptesprezece. Se întrebă de ce nu dăduse Bellman lumina verde. O'Brien îşi reverifică echipamentul: cuţitul, rucsacul, vesela.

Se întrebă câte salturi poate face un om până i se termină norocul. Se zice că pe toate, în afară de ultimul, îşi spuse tot el.

Sonny Bellman se întoarse spre bărbatul aflat în fotoliul din dreapta:

— Se apropie oră saltului.

Omul dădu din cap, se ridică şi se strecură în spatele fotoliului de unde-şi luă paraşuta.

— Mă întreb dacă o să se supere pe mine, spuse Bellman.

— Domnul O'Brien e mort după surprize.

— Îi place să sară singur. Dar presupun că e-n regulă.

— N-o să-ţi facă nimeni observaţie. Îţi promit.

Peter Thorpe ridică un ciocan greu, din cauciuc, şi-l repezi cu răutate la baza craniului pilotului. Bellman scoase un sunet scurt, de surpriză, apoi căzu înainte, peste manşă.

---

15 L, de la *lethal* = letal (n.tr.).

Thorpe îl smuci înapoi, întinse mâna şi cuplă pilotul automat.

Avionul îşi continuă drumul drept înainte, menţinându-şi direcţia, viteza şi altitudinea.

Thorpe îşi privi ceasul şi căscă:

— Doamne, ce mai weekend!

Îşi legă paraşuta, deschise uşa şi intră în cabină.

Lumina care intra prin uşa carlingei îl orbi pe O'Brien, şi acesta se întoarse clipind. Uşa se închise, lăsând din nou cabina în întuneric, cu excepţia becului roşu.

Thorpe se apropie tăcut de O'Brien.

— Bellman? Ce s-a întâmplat? întrebă O'Brien.

Thorpe căscă din nou.

— Doamne, Pat, ce-ţi veni să sari în Pine Barrens duminică seara?

Se opri la câţiva paşi de O'Brien:

— La vârsta ta, oamenii joacă şah.

O'Brien duse mâna la cuţitul din trusa de supravieţuire.

— Ce cauţi aici?

— Toată lumea are un *ştic* – asta înseamnă fudulie –, dar cu ale mele nu-mi prea merge. M-am gândit să-l cultiv pe al tău.

Chicoti încet:

— Ai ceva împotrivă?

— Mă deranjează faptul că n-ai întrebat.

— Îmi pare rău, Pat.

Thorpe se uită prin hublou.

— Lună nouă. O să fie plină peste câteva săptămâni. Uite şi o stea căzătoare. Pune-ţi o dorinţă.

O'Brien aruncă o privire spre uşa cabinei, aflată la câţiva paşi mai încolo.

Thorpe se întoarse repede spre el:

— Ascultă, Pat, chestia asta cu Talbot mă nelinişteşte.

O'Brien nu răspunse, şi zgomotul motoarelor păru că umple cabina. Luna strălucea prin hublouri, iar trupul lui Thorpe arunca umbre alungite pe peretele opus.

— De fapt, *tu* mă nelinişteşti, Patrick, continuă Thorpe.

— E şi cazul să fi neliniştit. Suntem foarte aproape.

— Zău? Stau şi mă-ntreb de ce.

O'Brien vorbi, încercând să se stăpânească:

— Ce mobil ai tu?

Thorpe ridică din umeri:

— Nu sunt sigur. Nu politic, vreau să zic, care om în toate minţile s-ar da de partea cretinilor ălora? Zău, ai întâlnit vreodată aşa o adunătură ştearsă şi plictisitoare de dobitoace prost-crescute? Am fost de două ori la Moscova – Doamne, ce hazna!

— Atunci, de ce?

O'Brien îşi descheie siguranţa de la teaca pumnalului.

În lumina roşie, Thorpe văzu mişcarea:

— Las-o baltă, Pat.

— Spune-mi numai *de ce,* zise O'Brien.

Thorpe se scărpină în cap:

— În sfârşit, e foarte complicat. E în legătură cu pericolul... Unii sar din avioane... alţii aleargă cu maşini... eu trădez. Când comiţi o infracţiune capitală, fiecare zi e o aventură. Când ştii, fiecare zi poate fi ultima. Ţi-aduci aminte?

— Eşti bolnav, Peter!

— Probabil. Ei, şi? Nebunia, ca şi obişnuinţa cu drogurile, trebuie să fie alimentată. Compania asigură, fără discuţie, un adevărat festin pentru majoritatea poftelor. Dar nu pentru a mea. Eu am nevoie de hrana supremă. Îmi trebuie sângele unei naţiuni întregi.

— Peter... ascultă, dacă vrei să schimbi mersul istoriei – şi cred că ăsta e mobilul de bază –, poţi s-o faci şi dacă ne ajuţi să le zădărnicim planurile. Ai putea să devii agent triplu. Ar fi încoronarea...

— O, mai taci! Eşti prea abil. Al naibii avocat! Ascultă, cât de des ai ocazia să vezi moartea unei naţiuni? Gândeşte-te, Patrick, o civilizaţie superdezvoltată şi complexă sucombând din cauza tehnologiei sale prea avansate. Şi eu

să stau pe o colină şi să văd – să urmăresc sfârşitul unei epoci a umanităţii şi începutul alteia. Câţi oameni, în toate timpurile, au fost în poziţia unică de a fi în stare să *provoace* o schimbare bruscă, catastrofică, în cursul istoriei planetare?

O'Brien ascultă zgomotul motoarelor, apoi vorbi pe un ton care voia să sugereze că a acceptat cele spusele Thorpe, dar mai avea o ultimă reţinere:

— Bine, Peter. Şi ce fel de lume va fi? *Tu* ai să trăieşti într-o asemenea lume?

Thorpe respinse întrebarea cu o fluturare de mână:

— Sunt destul de adaptabil, râse el.

— Şi data viitoare, ce-ai mai face? N-ai mai avea nimic de făcut. Pe nimeni de trădat...

— Ajunge!

O'Brien ar mai fi vrut să întrebe cum se va întâmpla, dar ca ofiţer de informaţii bine pregătit, ştiind că-şi înfruntă propria moarte, n-avea niciun motiv să se răsfeţe, satisfăcându-şi curiozitatea. Nu avea să mai poată raporta sau folosi informaţia şi, cu cât ar fi întrebat mai multe, cu atât Thorpe şi-ar fi dat seama cât de multe, sau cât de puţine lucruri ştia deja O'Brien. Thorpe părea că-i citeşte gândurile:

— Cât de departe aţi ajuns, Patrick?

— Ţi-am spus: aproape. N-o să reuşiţi.

— Căcat!

Thorpe îşi frecă bărbia:

— Katherine mi-a spus odată, şi am mai auzit şi din alte surse, că ai fi unul dintre cei mai buni din ambele tabere. Eşti curajos, inventiv, abil, plin de imaginaţie şi toate celelalte... Aşa că... ştiu că eşti bun... dar, cât de bun? Vreau să zic, dacă m-ai suspectat, de ce n-ai acţionat înainte să ajung eu la tine? Trebuia să fiu luat, drogat, torturat şi interogat cu cel puţin un an înainte. Te-ai înmuiat, bătrâne? Sau te-ai împiedicat în sentimentele Katherinei pentru mine? Sau, poate nici nu m-ai suspectat.

Da, cred că asta e! Chiar nu ştii nimic.

— Sunt pe urma ta de ani de zile, Peter.

— Nu cred…

„Beechraft”-ul intră într-un mic gol de aer şi se clătină. Thorpe îşi pierdu echilibrul şi căzu într-un genunchi. O’Brien, care sperase şi trăsese de timp pentru aşa ceva, plonjă imediat spre uşă.

Thorpe scoase pistolul de sub geacă. Ţinti şi trase. Cabina se umplu de zgomotul asurzitor.

O’Brien, cu mâna pe mânerul uşii, se clătină spre înainte, se lovi de uşă, ricoşă înapoi şi se prăbuşi pe podea. Thorpe ochi şi trase din nou. În cabină se auzi ecoul unui pocnet scurt.

O’Brien rămase întins pe spate, la picioarele lui Thorpe, ţinându-se de piept. Thorpe îngenunche lângă el şi-i lumină rana cu lanterna. Îi vorbi în şoaptă, aproape consolator:

— Destinde-te, Pat. Primul a fost un glonţ de şoc, din cauciuc. Probabil ţi-a rupt o coastă. Al doilea, a fost o capsulă cu pentothal.

Thorpe văzu locul unde capsula gelatinoasă lovise chinga groasă din nailon a paraşutei. Îşi strecură mâna sub cămaşa lui O’Brien şi simţi umezeală acolo unde pielea fusese sfâşiată:

— Cred că ai luat suficient.

Thorpe se rostogoli înapoi pe un şold.

— Avem de discutat, amice, şi pentru vreo două ore combustibil rămas în rezervor – şi încă vreo şase droguri, dacă va fi necesar.

O’Brien simţi cum drogul pune stăpânire pe creierul său. Clătină violent din cap, apoi căută mânerul cuţitului şi-l scoase din teacă brusc, crestându-i lui Thorpe nara stângă.

Thorpe căzu pe spate, cu mâna pe faţă, cu sângele curgându-i printre degete.

— Ticălosule… laşule…!

O’Brien încercă să se ridice, apoi se împletici şi căzu înapoi. Rămase lipit de fuzelaj, ţinându-şi cuţitul în faţă.

Thorpe îl ţinti din nou cu pistolul:

— Ai vrea să afli ce-i al treilea glonte? Nu e plumb, dar o să vrei să fi fost.

Braţul lui O’Brien căzu şi cuţitul îi rămase în poală.

Thorpe îşi apăsă o batistă pe nas şi aşteptă mai bine de un minut.

— Te simţi mai bine, Patrick? Bun, a fost vina mea că te-am subestimat. Nu-ţi port pică. Hai să începem: Cum te cheamă?

— Patrick O’Brien.

— Ocupaţia?

— Avocat.

— Nu chiar, dar pe-aproape. Thorpe mai puse câteva întrebări de rutină, apoi întrebă: Cunoşti un tip numit Talbot?

— Da.

— Cum îşi mai spune?

O’Brien tăcu un timp, apoi zise:

— Nu ştiu!

Thorpe dădu semne de nervozitate şi întrebă:

— Erai pe urmele mele?

— Da.

— Chiar erai?

Se gândi un moment, apoi scoase o seringă din buzunar:

— Am impresia că n-ai primit destul pentothal. Să încercăm şi altceva. Se apropie prudent de O’Brien, întinse mâna liberă şi-i luă cuţitul. Cu cealaltă mână îi înfipse seringa în umăr. Acul, împins de un resort, pompă cinci centimetri cubi de Surital în organismul lui O’Brien.

Thorpe îngenunche la câteva palme în faţa lui O’Brien.

— Bun, acum să-l lăsăm cam un minut.

Thorpe îşi căută ţigările şi îşi puse una în gură. Ţinând pistolul aţintit spre O’Brien, scoase bricheta Dunhill şi o aprinse.

O’Brien prinse momentul când ochii lui Thorpe se închiseră reflex şi acţionă. Se ridică pe jumătate, întinse

mâna şi trase de mânerul uşii. Uşa începu să se deschidă, lăsând să intre un curent puternic de aer rece, însoţit de huruitul celor două motoare.

Thorpe se aruncă spre O'Brien şi-l prinse de gleznă, în momentul când acesta se rostogolea afară, cu spatele înainte. Thorpe trase de picior, răsucindu-l, şi începu să-l ridice înapoi.

O'Brien scoase un urlet de durere, dar continuă să se arcuiască pe spate, aducându-şi partea superioară a corpului şi braţele în bătaia curentului de aer.

Thorpe îşi fixă picioarele de ambele părţi ale uşii deschise şi trase din toate puterile, înjurând în gura mare peste zgomotul asurzitor.

— Ticălos bătrân! Pui şiret de căţea!

Thorpe simţi că pierde lupta împotriva curentului de aer, pe măsură ce corpul lui O'Brien era tras tot mai mult în afara avionului. O'Brien îl lovi cu piciorul rămas liber.

În cele din urmă, Thorpe zbieră:

— Bine, pui de căţea! Mori!

Îşi lăsă picioarele să lunece din cadrul uşii şi se simţi smuls afară, cu capul înainte, ţinându-l în continuare pe O'Brien de gleznă.

Thorpe privi instinctiv în sus şi văzu luminile de poziţie ale „Beechraft"-ului dispărând în noaptea luminată de lună.

Cădeau amândoi cu 180 de kilometri pe oră, cincizeci de metri pe secundă, viteză la care, Thorpe ştia, mai aveau mai puţin de 80 de secunde la dispoziţie pentru a trage de corzi.

Thorpe se prinse de piciorul lui O'Brien şi se întoarse cu capul în sus. Văzu mâna lui O'Brien îndreptându-se spre coardă. Thorpe îşi încolăci ambele braţe în jurul piciorului lui O'Brien şi-i răsuci corpul cu o mişcare bruscă, care-i puse pe amândoi într-o mişcare de rotaţie.

O'Brien se rotea cu braţele întinse lateral şi încercă să şi le tragă lângă corp. Thorpe îi văzu degetele dând să-i apuce coarda de pe piept. Întinse mâinile şi se prinse de hamurile

încrucişate de pe abdomenul lui O’Brien, trăgându-se în sus până ajunse piept la piept şi faţă în faţă cu bătrânul. Îşi încolăci braţele în jurul umerilor lui O’Brien şi-l trase într-o îmbrăţişare de urs. Îl privi intens în ochi, de la câţiva centimetri şi strigă:

— Ştii cine e Talbot?

Ochii lui O’Brien erau pe jumătate închişi, iar capul începuse să atârne pe o parte. Mormăi ceva ce lui Thorpe i se păru a fi „Da”.

Thorpe strigă din nou:

— Cine e Talbot?

Thorpe văzu trăsăturile lui O’Brien contorsionându-se într-o expresie de durere şi dinţii înfigându-i-se în buza de jos, de unde izvorî sânge care-i acoperi faţa. *Atac de cord.*

Thorpe privi în jos. Aprecie căderea la peste trei mii de metri. Mai rămăseseră cam o mie cinci sute. Se uită din nou la faţa de cretă a lui Patrick O’Brien şi fu sigur că acesta nu avea să mai tragă niciodată de coardă. Îi strigă lui O’Brien în ureche:

— Geronimo şi tot rahatul! Aterizare bună!

Îl eliberă pe O’Brien şi începură să se îndepărteze unul de altul. Braţele lui O’Brien, nestingherite, se ridicară deasupra capului. Thorpe întinse mâna şi-i dădu un brânci puternic, trimiţându-l de-a berbeleacul.

Thorpe aruncă o privire spre pământ, care se apropia foarte repede.

— O, ’tu-i mama mă-sii!

Smulse coarda şi ridică ochii.

Îşi spuse că, într-o fracţiune de secundă, în funcţie de cum avea să iasă şi să se deschidă paraşuta, ar putea fi prea târziu. Dacă aceasta nu se va deschide, era deja prea târziu pentru paraşuta de rezervă.

Paraşuta neagră de nailon zbură frumos în sus, ca un fuior de fum, apoi se undui în timp ce cupola se umplea cu aer. Thorpe se forţă să privească în jos. Cam nouăzeci de metri, doar două secunde până să se zdrobească de

pământ. Se simţi săltat în sus şi auzi plesnetul cupolei când se întinse complet. Privi din nou în jos, să vadă unde va cădea O’Brien, dar îi pierduse urma pe fondul întunecat al pădurii de dedesubt. I se păru că aude un zgomot de crăci rupte, urmat de o bufnitură.

Era acum complet decelerat şi plutea la mai puţin de douăzeci şi cinci de metri deasupra solului. Văzu o mică poiană cu sol nisipos în mijlocul pinilor pitici, luminată de lună, şi trase puternic de corzi, alunecând spre peticul de pământ golaş.

Thorpe îşi strânse picioarele şi ateriză. Se rostogoli pe un umăr, apoi sări în picioare şi trase cârligul de desprindere rapidă. Paraşuta fu dusă puţin mai departe de briza lină. Îşi scuturǎ nisipul de pe mâini şi de pe faţă.

— N-a fost rău. Simţea acea euforie incredibilă care urmează unei aterizări reuşite. Al dracului de bine!

Strângându-şi paraşuta, îi acordă în trecere un gând lui O’Brien. Omul fusese un oponent valoros. Se aşteptase la mai multe necazuri din partea pilotului şi la mai puţine din partea lui O’Brien, ţinând seama de vârsta acestuia. Dar vulpile bătrâne erau rezistente. De-asta şi ajungeau să îmbătrânească.

Se întrebă ce concluzii or să tragă autorităţile în legătură cu avionul zdrobit pe neaşteptat la poalele Alleghenilor Pennsylvaniei, departe de rută, şi cu pasagerul făcut zob în New Jersey. Râsul lui Thorpe sparse liniştea, nopţii de primăvară.

Thorpe înghesui paraşuta în husă şi întinse antena unei balize radio. Se aşeză pe o movilă de nisip, îşi pipăi nasul însângerat, apoi desfăcu o pungă cu dropsuri de ciocolată şi începu să aştepte elicopterul.

Noaptea asta avusese două victime şi, ca un casap într-un abator, trebuia să se grăbească înainte ca turma să intre în panică şi să o ia la goană.

Cel puţin, îşi spuse, *contribuia la eliminarea suspecţilor.*

30

Micul elicopter LOH care-l aducea pe Peter Thorpe ateriză pe eliportul de pe Strada 30 West, pe râul Hudson. Thorpe îşi schimbase ţinuta, punându-şi un sacou, cravată şi pantaloni de stradă.

Pilotul, angajat cu contract la Lotus Air, o firmă a CIA, nu cunoştea nici numele, nici misiunea pasagerului său. Nu schimbase niciun cuvânt cu el, nici măcar nu se uitase la el. Dacă peste un an, sau peste o săptămână, ziarele ar fi scris despre un cadavru găsit cu paraşuta nedeschisă în Pine Barrens, New Jersey, pilotul ar fi pus cap la cap doi şi încă o dată doi şi ar fi găsit că fac zero.

LOH-ul ţâşni peste râu şi dispăru în noapte. Thorpe îl urmări cu privirea, apoi luă pachetul cu paraşuta şi îmbrăcămintea purtată peste noapte, îngreunat cu câteva pietre, şi-l aruncă în râu.

Porni pe străzile pustii, întunecoase, de pe malul râului şi intră într-o cabină telefonică. Formă numărul de la Clubul Princeton şi fu pus în legătură cu West.

— Nick, ce mai faci?

— Perfect.

— Ce făceai acum?

— Ziceam să mă culc. Mâine trebuie să prind devreme cursa de Washington.

— Dau de băut.

— Nu prea am chef de băutură.

— Nu stăm mult. Dar am chef de un Negroni şi nu-mi place să beau singur.

Urmă o scurtă tăcere, apoi vocea lui West reveni în receptor:

— În regulă... da... unde... când?

— Ne vedem la clubul meu. Eu ajung în zece minute. Thorpe închise.

Peter Thorpe intră în clubul Yale şi se aşează pe o sofa mică lângă West, care stătea cu ochii la un Martini de pe măsuţă. Thorpe comandă un Negroni şi-l privi pe West din profil!

— Mi-a fost teamă că ai uitat parola.

West îl fixă şi el pe Thorpe, fixă micul plasture care-i acoperea nara stângă, dar nu spuse nimic.

Thorpe şopti:

— Uite, Nick, chestia asta cu Talbot a stârnit un viespar. Ar trebui să te dai la fund o vreme.

West dădu din cap, apoi îşi regăsi vocea şi spuse:

— Cine… ei sau noi?

— Ai noştri. Langley a fost în alarmă maximă tot weekend-ul. Ştii cum e: se apucă să ia hotărâri în stânga şi în dreapta şi se autoexcită. Au luat o hotărâre şi în legătură cu tine.

— Ce…?

— Mă rog, n-au plănuit chiar să te elimine, dar or să te ţină în munţi… s-ar putea să dureze.

Ochii lui West părură că se înviorează.

— Atunci poate că ar trebui să mă prezint la serviciu şi…

— Nu. Să nu faci asta.

— Dar… n-am nimic împotrivă să fiu pus la rece.

— Dacă ai şti ce fac ei acolo în munţi, te-ai mai gândi o dată.

West îl privi pe Thorpe cu un amestec de curiozitate şi teamă.

— Ce…?

— Termină-ţi paharul! spuse Thorpe.

Tocmai i se adusese băutura comandată şi Thorpe gustă din pahar:

— Nu-i rău. N-am băut niciodată aşa ceva. Ascultă, Nick, pentru păstrarea aparenţelor, n-ai putea să încerci să zâmbeşti puţin şi să te colorezi un pic la faţă?

West sorbi din Martini.

— Ai armă? întrebă Thorpe.

— Nu.
— Vestă?
— Nu… n-o port.
— Dar semnalizator?
West îşi atinse catarama curelei:
— Micro-miniaturizat. Pot fi recepţionat din aer, din maşină sau de la sol.
— Acum e în funcţiune?
— Nu. De ce-ar fi?
— Cum îl pui în funcţiune?
West îşi linse buzele:
— Strângi catarama din două părţi, sus şi jos. Are nişte butoane cu arc, ca un ceas de mână.
— Microfoane ai?
— Nu.
Thorpe, care avea la el un detector de „ploşniţe”, ştia că West n-avea niciun microfon, fiindcă detectorul nu-i dăduse niciun semn.
Se uită o vreme la West, apoi întrebă:
— Pastile L?
West încuviinţă:
— Întotdeauna!
— Unde? În ce formă?
West ezită, apoi bătu cu degetul în inelul de licean de la Princeton.
Thorpe privi inelul:
— Sub piatră?
— Nu… piatra… cianură suspendată în zahăr candel, colorat artificial ca onixul. Plus o peliculă subţire de poliuretan ca să-i menţină strălucirea şi să-l ferească de umezeală… Îl muşti…
— Şi moartea e, cum se zice, instantanee, zâmbi Thorpe. Oare ce o să mai inventeze data viitoare? Asta-i singura otravă?
West clătină din cap:
— O capsulă convenţională. Am uitat-o. E în cameră.

Thorpe zâmbi:

— Ţi-ai uita şi curul, dacă n-ar fi prins de tine.

— Mai spune-mi despre munţi, zise West.

Thorpe vorbi, privind drept în faţă:

— Te duci acolo ca Nicolas West şi te întorci altcineva.

— Ăsta-i Programul pentru o Nouă Identitate!

— Nu chiar. Se merge puţin mai departe decât chirurgia plastică şi un nou permis de conducere, amice. Tratament cu şocuri electrice, droguri şi hipnoză. Când termină cu creierul, eşti neutralizat.

West îl privea cu ochii holbaţi.

— Asta înseamnă acum să fir neutralizat, continuă Thorpe. Nu te mai omoară, dacă n-ai făcut vreo crimă. Îţi modifică doar puţin memoria, ca să nu mai fi o enciclopedie ambulantă.

West se lăsă pe spate, pe sofa.

— O... Doamne, Dumnezeule... nu pot să facă asta!

— Aşa-i. E ilegal, şi ei nu ţi-ar viola niciodată drepturile civile. Dar, hai să zicem că ar face-o. În cazul ăsta, tot ce-ţi rămâne de făcut e să te dai puţin la fund. Să nu-ţi cadă creierul în mâinile lor.

West îşi goli paharul.

— Când... când trebuie să...

— *Când*? Astă-seară! Nu există un mâine.

— Lucrurile mele...? spuse West.

— *Lucruri*? Ce *lucruri*?

— Păi... haine... cărţi...

Thorpe izbucni în râs:

— Dacă te duci cu ei la munte, n-o să-ţi mai aduci aminte nici cum te cheamă, darmite ce-ţi aparţine. Nu-ţi mai bate capul cu idioţenii pe de altă parte, ai nevoie şi tu de nişte poliţe de asigurare. Dacă ai avea o asigurare, pusă bine şi armată să explodeze în anumite condiţii, atunci ai putea să faci tu jocul.

West îşi frecă obrazul.

— Acum nu pot să-mi fac rost de nicio asigurare.

Thorpe reflectă un moment, apoi spuse:

— Poate ai putea să ajungi la birou mâine devreme, să te porţi normal, să aduni ceva documente – poate să le scoţi din calculator – şi să fugi.

West tăcu un timp, apoi ridică ochii.

— Poate, dacă aş putea să intru în calculatorul meu de aici… de la calculatorul tău de la „Lombardy”…

Thorpe dădu uşor din cap, dar nu spuse nimic.

West se uită la el:

— Cred că aşa trebuie să fac.

— Aşa se pare.

— Dar… cum să facem… să fac asta? Accesul se înregistrează şi urma ar duce direct la tine.

— Zău? replică Thorpe.

— Da. E foarte bine asigurat. Se înregistrează accesul, plus informaţia la care ai avut acces, şi se identifică locul de unde ai lucrat. Cei de la Langley o să-şi dea seama imediat.

Thorpe vorbi degajat:

— Să intru eu în computer, că după aia pot să fac tot ce-am să vreau. Dacă pot să intru, pot să şterg şi orice urmă, pe drumul de ieşire.

West îl privi lung, apoi spuse:

— Calculatorul n-o să-ţi permită. O să le spună…

Thorpe zâmbi:

— Dacă am dat mâna cu un calculator, mi l-am şi făcut amic.

Îşi aprinse o ţigară.

— Ştii care-i diferenţa dintre viol şi seducţie? Ambele presupun penetrare, doar că în primul caz e violentă şi chinuită, iar în al doilea caz e tandră. Dacă-ţi fut eu calculatorul, n-o să le spună nimic copoilor. Bine? Lasă-mă să-mi bat eu capul cu modul de lucru!

West înclină capul, în semn de acceptare.

— Uite, Nick, singura problemă e să nu fi fost ei prevăzători şi să-ţi fi anulat deja codul de acces – asta-i

versiunea modernă a confiscării cheii de la toaleta directorilor.

West încercă un zâmbet slab.

— Dacă acţionăm rapid – în noaptea asta –, continuă Thorpe, cred că mai avem o şansă să nu se fi gândit încă nimeni să-i spună calculatorului că ai devenit *persona non grata.* Mâine, mai mult ca sigur că ăsta va fi primul punct pe ordinea de zi. Primul pas pe drumul care va face din tine o nepersoană.

West încuviinţă şi-şi duse paharul la buze. Mâna îi tremura.

— Spune-mi numai, şopti el, de ce rişti pentru mine?

Thorpe se aplecă spre el:

— Nick, eu nu-s un băiat bun. Dar nici cei pentru care lucrăm nu-s toţi băieţi buni.

Răsuflă puternic.

— Dacă îi las să-ţi învălmăşească creierii şi să te pună să speli geamuri pe la vreo fermă, n-aş mai putea să trăiesc… Vreau să zic, n-aş mai putea să dau ochii cu Katherine, sau cu Ann…

La auzul numelui lui Ann, West rămase cu gura căscată. Mai comandă un Martini unui ospătar aflat în apropiere. Thorpe continuă:

— Ca să fiu sincer, şi eu vreau să mă bag prin creierii calculatorului tău. Se pare că, astă-seară, dorinţele mele coincid cu nevoile tale.

— Dar de ce vrei să intri în calculatorul meu?

— Ţi-am mai spus, Nick, de mai multe ori, că am nevoie de informaţii despre cei bătrâni, ca să-i recrutez în serviciul meu de Contacte Interne.

West încuviinţă. Întotdeauna fusese de părere că aceste dosare computerizate ale spionilor amatori îi erau interzise lui Thorpe fără niciun motiv plauzibil.

— Dar va trebui să fiu de faţă când intri în calculator.

— Altfel nici nu mă gândesc.

Thorpe îşi strivi ţigara în scrumieră.

— Ştiu că eşti loial, Nicko. Dar ai citit despre destule cazuri şi ştii că nici măcar loialitatea nu e o poliţă de asigurare împotriva paranoicilor ălora nenorociţi care au posibilitatea să-ţi facă rău. Loialitatea ta ar trebui să se termine atunci când se termină a lor. Ei nu sunt guvernul sau ţara, ştii asta, profesore.

West îşi trecu mâinile peste faţă şi spuse într-un târziu:

— Dar... de ce...? spuse cu un glas chinuit: Ce-am făcut?

— O, Doamne, Nick, am mai discutat asta de zece ori. N-ai *făcut* nimic. Şi ce dacă? *Ştii* prea multe. Mai sunt şi alţii ca tine, dar în cazul tău sunt foarte speriaţi. Tu nu eşti cu adevărat din Companie. Ai fost recrutat dintr-un capriciu întâmplător al vreunui fost director şi pe urmă au uitat toţi de tine şi de secţia ta, până-ntr-o zi când şi-au dat seama că ştii prea multe despre unii dintre şefi. Până aici ţi-a fost.

Rahatul cu Moscova-l-vrea-pe-Nick e doar o acoperire care să justifice de ce trebuie să scape de tine.

West privi agitat prin salonul mare.

— Te rog, Peter, mai încet!

— Hai, linişteşte-te. Aici e Clubul Yale, pentru numele lui Dumnezeu! Jumătate din afacerile ilegale din ţara asta sunt conduse de aici.

Thorpe se ridică.

— Bun, mai gândeşte-te. Nu te presez. Pentru *mine* nu-i aşa de important.

West îl prinse de braţ.

— Bine. Bine! Spune-mi ce am de făcut. Unde să mă duc astă-seară?

Thorpe scoase o cheie din buzunar şi privi în jur.

— Camera 1114. Acolo să te duci. E cineva în cameră. Un actor. Nu ştie nimic. Calitatea lui principală e că seamănă cu tine, Dumnezeu să-l aibă în pază pe el şi cariera lui. Îţi schimbi hainele cu el. O să plece, cu pipa în gură şi, dacă avem noroc, o să tragă după el pe oricine te urmăreşte. Asta înseamnă, probabil, vreo duzină de mameluci de la CIA, KGB şi de-ai lui O'Brien. Dacă avem şi mai mult noroc,

o să intre neobservat în camera ta de la club şi nimeni n-o să-şi dea seama până mâine dimineaţă că i-am păcălit. Câştigăm o mulţime de timp.

West se ridică, apoi spuse deodată:

— Aşa a dispărut şi Carbury.

— Şi ce? Vrei ceva original? Chestia asta ţine. M-a păcălit şi pe mine o dată cineva. Stai liniştit în camera 1114 până vine cineva după tine. N-ai telefon în cameră, aşa că n-ai să fi tentat să suni. Ţi-am pus şi un roman de spionaj, zâmbi Thorpe.

West încuviinţă, şi Thorpe îi strecură cheia în buzunarul hainei, apoi îl bătu pe umăr:

— Ia-o uşor, Nick. Ne vedem la „Lombardy” înainte de ivirea zorilor. Urmează instrucţiunile.

Thorpe îl urmări pe West în timp ce acesta se îndrepta, cu un aer nenorocit, spre ascensoare. West se urcă în lift fără ca cineva să pară că a băgat de seamă.

Thorpe coborî scara şi se opri pe palier. În hol, un bărbat şi o femeie citeau. Puteau să fie de oriunde. Thorpe surâse pentru sine. Spioni urmărind spioni. Îi veni în minte că, datorită lui Tony Abrams, astă-seară s-ar fi putut să fie reprezentate şi FBI şi NYPD[16]. Fără îndoială că poliţia era după *el,* nu după West. Gândul că era urmărit de poliţişti municipali îi făcea greaţă. Se încruntă. *Abrams.* Cine dracu’ s-ar fi gândit la o asemenea bazaconie? Vineri seara, Abrams fusese o ţintă uşoară. Dar acum nu mai era. Acum era un siloz de rachete, din beton armat. Şi totuşi, era încă vulnerabil. Era vulnerabil prin Katherine.

Thorpe rămase pe palier, supraveghind holul şi oamenii de acolo. De acum, toată lumea ştia că el şi cu West băuseră împreună în seara ce urma să fie a dispariţiei lui West. Dar n-avea ce face.

Nicholas West era un tip la care era greu de ajuns. Thorpe era unul dintre puţinii care aveau acces la el şi, într-

16 NYPD — New York Police Department — poliţia newyorkeză (n.tr).

o oarecare măsură, se bucura de încrederea lui. Era dificil să răpeşti un tip protejat, de aceea uneori era mai bine să-l laşi pe individ să se răpească singur.

Bărbatul care semăna cu West coborî scările, purtând hainele celuilalt şi fumând pipă. Veni lângă Thorpe fără un cuvânt. Coborâră amândoi repede în hol, Thorpe mergând la început puţin înaintea lui, apoi acesta i-o luă înainte, spre uşă, ferindu-se astfel să fie văzut din faţă. Nu-i privise nimeni, dar, după câteva secunde, bărbatul şi femeia se ridicară şi plecară după ei.

Afară, Thorpe mai identifică cel puţin doi, dar ştia că, la lumina străzii, nimeni nu se îndoia că cei pe care îi urmăreau erau Thorpe şi West. O luară spre clubul Princeton. Thorpe simţea, chiar dacă nu vedea, că în urma lor era o adevărată paradă. Spera să nu se calce între ei pe picioare. Începu să râdă: Doamne, ce circ! Îi spuse celuilalt:

— O să te bag în cameră la Princeton, dar până în zori trebuie să-ţi schimbi înfăţişarea şi să pleci de acolo. Smucitul ăla ţi-a dat cheia?

Omul încuviinţă.

— Cine era celălalt tip din cameră? Nu m-am aşteptat să mai fie cineva acolo. N-a scos un cuvânt. Părea un dur.

— Tot un actor. E plin de actori peste tot, zilele astea.

Thorpe privi de-a lungul străzii. New York-ul îşi vedea de treburi, iar Thorpe juca o comedie care urma să se transforme foarte curând în tragedie. Thorpe se întrebă cum va arăta oraşul după weekend-ul de Patru Iulie. Regretă că nu avea să fie în oraş să vadă.

Peter Thorpe intră în salonul Clubului Universităţii. Numai doi bărbaţi erau aşezaţi la o măsuţă, şi Thorpe îi recunoscu ca fiind membri ai clubului. Se aşeză pe un scaun din faţa barului.

— Donald, mai eşti aici?

Barmanul se întoarse şi zâmbi, apoi se uită la ceas.

— Pentru încă cinci minute. Astă-seară închidem la miezul nopţii. Cu ce vă servesc, domnule Thorpe?

— O, doar un sifon.

Donald încuviinţă:

— O băutură bună duminică seara. Cum a fost în weekend?

— Şi mai bine, şi mai rău.

Donald puse pe tejghea o sticlă mică de Schweppes şi o deschise.

— Cred că v-am văzut la actualităţi. Era o secvenţă cu mulţimea de la arsenal. Ce mai bal!

— Aşa-i.

Thorpe turnă apa gazoasă într-un pahar plin cu cuburi de gheaţă.

— Ascultă, eu sunt cam în restanţă la tine. N-o pune şi pe asta la notă. Îi trecu un dolar peste bar, şi Donald palmă bancnota şi o vârî în buzunar.

— Te-a întrebat cineva ceva despre Edwards ăla?

Donald dădu trist din cap.

— Un poliţist, Spinelli. Nu i-am spus nimic despre plic.

— O, dar puteai să le spui. Oricum trebuie să vorbesc şi eu cu Spinelli şi o să-i spun, aşa că, dacă i-ai spus, nu-i nicio problemă.

Thorpe îşi stoarse în pahar o felie de lămâie.

Donald îşi turnă o Cola.

— Păi, n-am ştiut, am crezut că vreţi să rămână între noi. Aşa că n-am spus nimic. Voiam să vorbesc întâi cu dumneavoastră. Pot să le spun că pur şi simplu am uitat, ştiţi?

— Desigur. Îţi mulţumesc.

Thorpe termină de băut:

Donald privi în jur şi şopti:

— Ce-i cu Edwards ăsta? De fapt îl cheamă Carbury, nu? Ştiaţi asta.

Thorpe ridică din umeri:

— Nu ştiu nici eu prea multe:.. Îşi reprimă un sughiţ. Scuză-mă. A fost bun... Nu, nu prea ştiu. Ei cred că a fost atacat. Poate şi omorât.

— O, Doamne! Nu-mi miroase a bine. Vreau să zic, un englez cu clasă şi aşa mai departe. Strică imaginea oraşului.

Clătină trist din cap:

— N-a apărut nimic în ziare.

— Zău? Apropo, când ai vorbit cu Spinelli?

— Păi... Vineri seara, când a venit poliţia să vadă camera lui Edwards. Mi-a pus puţine întrebări. Dar a venit din nou sâmbătă după-amiază, pe la patru; de-abia intrasem în schimb. De data asta a fost ceva mai agresiv. Avea o grămadă de întrebări şi am avut senzaţia că vorbise deja cu dumneavoastră. Dar pe urmă m-am gândit că o fi fost tipul cu care aţi fost vineri seară. Ţineţi minte?

Thorpe încuviinţă.

— Şi zici că nu i-ai spus că l-am căutat pe Edwards ăsta?

— Nu. Sincer. Mai dă-i în mă-sa. Ce-i treaba lor? Nu? M-am gândit că dacă vreţi să ştie, o să le spuneţi dumneavoastră. Trebuie să protejăm intimitatea membrilor clubului, nu?

— Aşa-i. Când ai angajamentul ăla în oraş?

Donald păru puţin surprins şi jenat.

— Mâine, în ziua mea liberă. Cine are nevoie de ea?

Donald schimbă subiectul:

— Despre chestia din Patru Iulie. Aş vrea să vă servesc... dar, ştiţi, de sărbători suntem plătiţi triplu.

— Nu, zău? Aş putea s-o fac chiar eu.

Thorpe râse:

— Nu-i nicio problemă. Conduci?

— Nu, cred că trebuie să-mi asiguraţi şi transportul.

— S-a făcut.

Thorpe îşi privi ceasul. Păi, eu am terminat pe ziua de azi. Îi trecu lui Donald o hârtie de douăzeci de dolari.

— Mulţam!

— Eu vă mulţumesc!

Thorpe coborî de pe scaun.

— Încotro ai drum?

Barmanul ridică din umeri:

— Cred că acasă. Duminica noaptea nu se întâmplă nimic.

— Aşa e. Metrou, taxi sau autobuz?

— Metroul. North Bronx.

— Fi atent la banjos şi bongos.

— Nu mai spuneţi!

— Ţi-am spus!

31

Katherine Kimberly se ridică în capul oaselor, în pat, cu inima bifându-i puternic, şi întinse mâna după pistolul aflat pe noptieră. Se opri şi rămase nemişcată, încercând să-şi revină. *Telefonul. Afurisitul de telefon*! Inspiră adânc şi luă receptorul:

— Da?

Îşi privi ceasul: şase fără câteva minute.

Se auzi vocea lui Thorpe:

— Bună dimineaţa! Te-am trezit?

Katherine îşi drese glasul.

— Nu. Oricum trebuia să mă scol să răspund la telefon.

Thorpe râse:

— Grozavă glumă! Azi alergi?

— Da. Unde-ai fost aseară? Te-am căutat până pe la miezul nopţii.

— Ei, răii noaptea circulă. Vechi proverb latin.

— Latin sau cum o fi, nu mi-ai răspuns la întrebare.

— La întrebarea ta nu se poate răspunde la un telefon neasigurat, scumpo. Când ai de gând să înveţi meseria?

— Nu-mi mai face morală!

— Scuze! Ascultă, te duci la chermeza lui Van Dorn?

Katherine se rezemă de căpătâiul patului, luă un pahar cu apă de pe noptieră şi-l bău, apoi spuse:

— Ca să mă întrebi asta mă suni la şase dimineaţa?

— Nu voiam să te scap. Ştiam că te duci să alergi. Chestia începe pe la patru. Artificiile şi muzica, la apusul soarelui.

— O, Doamne!

— Mie-mi place spectacolul. Ascultă, am barca în portul din South Street. Hai să ne-ntâlnim la… să zicem, la patru.

— Înţeleg că nu vrei să conduci maşina?

— Nu, vreau să plutesc. Cu aglomeraţia care e de

sărbători pe şosele... Am putea să ajungem la Glen Cove în patruzeci de minute.

— Ştii cumva dacă vine şi Pat O'Brien? Nu mai ştiu nimic de el.

— Ascultă, răspunse Thorpe, dacă n-ar fi bătrân şi nu ţi-ar fi şef, aş fi gelos pe atenţia pe care i-o acorzi.

— Ţin mult la el.

— Toţi ţinem. E un gentleman. Eu încerc să-i calc pe urme. Oricum, am vorbit ieri cu el. N-o să poată veni.

— O... dar Nick? Câţi oameni ţine barca?

— Pot să iau cinci. Dar Nick a trebuit să ajungă devreme la Washington, cu toată sărbătoarea. Cred că e deja în drum spre aeroport. Nu vrei să mergi singură cu mine?

— Mă gândeam doar că ar trebuit să te oferi să mai duci pe cineva. Poate pe soţii Grenville.

— Au plecat la ţară imediat cum au scăpat de poliţie, sâmbătă dimineaţa.

— Ce părere ai despre ce s-a întâmplat?

Thorpe făcu o pauză, apoi spuse:

— E suspect. Mai discutăm. Oricum, atunci o s-o iau pe Claudia.

Katherine privi pe fereastra dormitorului. O geană de lumină pătrundea pe aleea din faţa clădirii.

— Ai auzit, bineînţeles, şi despre Arnold, spuse ea.

— Desigur. Te caută poliţia.

— O să-i primesc marţi, la birou.

— Adevărat avocat. Unde alergi azi?

— Brooklyn.

— Alergi singură? întrebă Thorpe.

— De ce întrebi?

— Păi, ai grijă de bandiţi!

— Încă n-am întâlnit banditul care să-mi facă faţă.

Ezită puţin, apoi continuă:

— Tony Abrams aleargă cu mine.

Thorpe rămase blocat o secundă, apoi spuse:

— A, asta-i interesant!

— De ce?

— Nu ştiam că aleargă şi el. Dar de ce tocmai el? Ştii că n-aveţi acelaşi stil.

— Păi o să trec chiar pe lângă casa lui.

Lăsă să plutească o tăcere apăsătoare, apoi reluă:

— Poţi să vii şi tu. S-ar putea să-ţi facă bine.

— Şi tu poţi să vii să facem haltere, karate şi să alergăm cursa cu obstacole de la Farm.

— Nu-s dispusă să-ţi ascult prostiile. Şi consider că purtarea ta de vineri seara a fost grosolană şi neavenită. Ce streche a dat în tine?

— Sunt cam înghesuit…

— Şi n-ai fost de găsit toată seara de sâmbătă şi toată duminica. Şi acum mă suni la ora şase – dar, de fapt, unde eşti?

— La „Lombardy”. De fapt, sunt în afurisita asta de mansardă. Cu calculatorul. Am lucrat toată noaptea. Tot weekend-ul. Am să-ţi explic altă dată.

Ea inspiră adânc.

— În regulă. Ne vedem la patru.

— Stai! S-ar putea să vin şi eu cu voi. Când şi de unde porneşti?

— Pe la şapte, de la primărie. Pe urmă o iau peste podul Brooklyn.

— Prea devreme. Şi pe urmă?

— Pe la opt cred că o să fiu la Tony Abrams acasă. Stă în strada Henry, numărul 75. Dacă vrei să ne întâlnim, vino acolo, sau mai târziu.

Îi dădu traseul pe care şi-l propusese.

— Credeam că Abrams stă în Strada 36, zise Thorpe.

Katherine răspunse după câteva secunde:

— Cred că se mişcă de colo-colo.

— De ce? E speriat?

— Prudent. Ar trebui să fii şi tu.

— Şi tu. Începând de mâine poţi să stai aici, la „Lombardy”.

— Mă mai gândesc.

— Bine, poate dau peste voi în Brooklyn. Dacă nu, la patru în port.

Katherine închise şi coborî din pat. Îşi trase un chimonou scurt şi se duse în micul salon. Se aplecă peste canapea:

— Tony! îl zgâlţâi ea.

Abrams deschise ochii şi se vedea că nu dormise.

— Intru eu prima la duş, spuse ea.

— Bine. Se ridică în capul oaselor şi căscă.

— Îmi cer scuze pentru canapea.

El se întinse:

— Aveam altă alegere?

— Păi… puteam să dorm eu pe canapea…

— De-abia am avut eu loc. Şi, de ce să fi lăsat nefolosit un pat atât de bun?

— Ştii ce-am vrut să spun.

El îşi aruncă picioarele peste marginea canapelei, păstrând pledul înfăşurat în jurul lui. Se frecă la ochi, căscă din nou, apoi spuse:

— A încercat cineva să te ucidă peste noapte?

— Nu, zâmbi ea.

— Nici pe mine. Ar fi fost o senzaţie bine venită.

— Termin repede!

Se întoarse şi intră în dormitor printr-o uşă din panel.

Abrams se ridică, numai în chiloţi, şi făcu câteva aplecări, atingându-şi vârfurile degetelor de la picioare. Îşi recuperă de sub pernă hamul şi revolverul şi le puse pe măsuţa de la capătul canapelei. Se duse în chicinetă şi găsi în frigider o carafă cu suc de portocale. Îşi turnă suc într-un pahar de carton, apoi îşi roti ochii prin încăpere.

Camera era mică, dar mobilată cu gust, cu câteva piese contemporane de bună calitate. Într-o nişă se afla un birou, plin cu teancuri de hârtii. Îşi dădu seama că era din plastic transparent, şi că trebuie să fi costat mii de dolari. Clădirea, proprietatea lui Katherine, era veche de cel puţin o sută de ani, iar cartierul nu prea avea cu ce se mândri, în afară de

faptul că agenţii imobiliari îl botezaseră West Greenwich Village, ceea ce, după părerea lui Abrams, însemna să extinzi prea mult geografia.

Abrams se apropie de singura fereastră, ale cărei jaluzele păreau prea din altă vreme ca să mai fi fost funcţionale şi ale cărei geamuri erau pline de valuri şi bule. „Doamne, casa asta era deja veche încă de când indienii mai locuiau prin împrejurimi”. Pe deasupra, camera mai era şi cu tavanul înclinat, ca şi casa din Strada 36.

Abrams privi pe fereastră la strada îngustă. *Era* pitorească. Cercetă cu privirea în susul şi în josul ei. Felinarele erau încă aprinse, deşi lumina soarelui de dimineaţă era deja mai puternică. Strada arăta destul de liniştită, şi se părea că nimeni nu dădea târcoale pe-acolo.

Se întrebă ce-i spunea casa asta despre Katherine Kimberly. Şi-o închipuise ca pe o putoare din East Side, a cărei preocupare principală, în afara casei, era să urmărească schimbările din vitrinele de la „Bloomingdale”. Apoi, descoperise că era o alergătoare, se afla în graţiile lui O’Brien, pe care Abrams îl respecta, şi tot felul de alte chestii pozitive. „Face paradă…” Oricum, mai era şi Thorpe.

Îşi sorbi sucul de portocale, examinând cu interes unghiul de înclinare al camerei. Familia Kimberly trebuie să fi avut o slăbiciune pentru casele strâmbe. Un sceptic ar fi spus că ăsta era motivul pentru care stătea aici – o amintire nostalgică a unei copilării mai felicite. Probabil că Greenwich Village îi amintea de Georgetown, unde trăise cu maică-sa.

Abrams auzi un zgomot în spatele său şi se întoarse.

Katherine stătea în uşa dormitorului.

— O… scuză-mă…

— Nu-i nimic. În ăştia alerg.

Ea îşi reprimă un zâmbet şi-şi aţinti ochii pe chipul lui. *Şort de boxer. Alb simplu.* Se gândi la Peter, care purta bikini multicolori.

— Voiam să-ţi spun să te serveşti singur. Văd că te-ai

descurcat. Dacă vrei, fă-ţi cafea. E... mă rog... e ceva în frigider.

— Da, un bec, şi ăla ars.

Ea râse:

— Nu prea gătesc. Dar *sunt* ouă.

Abrams o privi. Mai purtase conversaţii asemănătoare, dar întotdeauna *post coitum.* De data asta nu era aşa, şi de aceea era şi mai stângace.

— O să mănânc ceva când ajung acasă.

Ea ezită, apoi îi spuse:

— S-ar putea să ne întâlnim cu Peter undeva pe drum. Sper că-i în regulă.

— E logodnicul tău, nu al meu.

— N-o să fie penibil. Vreau să spun, mai alerg cu bărbaţi.

Începu să râdă:

— N-a sunat prea bine.

Abrams îşi termină sucul şi-i spuse:

— Iau un taxi până acasă şi ne întâlnim pe la opt.

— Perfect. Dacă te duci până în colţul străzii Houston cu Seventh Avenue, găseşti un taxi la oră asta.

Abrams îşi aduse aminte de o fată care poseda genul ăsta de informaţii utile, tipărite şi însoţite de o hartă, pentru partenerii ei de o noapte.

— Mulţumesc.

Ea dădu să se întoarcă, apoi întrebă deodată:

— N-ai vrea să mergi după-amiază la petrecerea lui Van Dorn de Ziua Comemorării?

Abrams clătină din cap:

— Un serviciu pentru O’Brien e suficient pentru un weekend.

— Bine, mai gândeşte-te, da? Poţi să vii cu mine şi cu Peter – cu şalupa.

Clătină din cap:

— Sună de parcă aş încerca să mituiesc un copil. Voiam să spun că, pe apă, durează numai patruzeci de minute. Dacă te plictiseşti, poţi să te-ntorci acasă cu trenul... O să

fie oameni cunoscuţi… Oare de ce par că-ţi vorbesc de sus?

El traversă camera şi puse paharul de carton pe chiuvetă. Se gândi că nu părea deloc că-i vorbeşte de sus, în schimb părea tulburată.

— Adevărul e că am altceva de făcut.

— O… bine, atunci să mă pun în mişcare.

Intră în dormitor şi închise uşa după ea, apoi o deschise din nou.

— Unde mi-o fi capul în dimineaţa asta? Ai nevoie de baie?

— Nu, răspunse el, vezi-ţi de treabă. Încă vreo cincisprezece minute e perfect. Pot să-mi fac încălzirea pentru alergare: sus, jos.

Ea aruncă o privire spre podeaua înclinată, se uită la el cu supărare prefăcută şi dispăru din nou în dormitor.

Abrams auzi zgomotul duşului. Luă telefonul şi formă un număr.

— Spinelli. Abrams.

Vocea căpitanului Spinelli era slabă şi răguşită:

— A, jidovul rătăcitor! Unde paştele mă-sii umbli, Abrams? De ce n-ai fost acasă?

— Am dormit în Strada 36.

— Ai dormit pe dracu’! Unde eşti?

— În West Village.

— Unde în West Village?

— Apartamentul 4B. Ascultă, ce cauză a stabilit legistul pentru moartea lui Arnold Brin?

— Sufocare accidentală.

Spinelli îşi drese vocea.

— Nu sunt dovezi de violenţă.

— Lipsesc nişte dosare.

— Imposibil de dovedit sau de făcut legătura. Şi care-ar fi diferenţa? Ştim că a fost asasinat. Cum se face că tu nu eşti încă asasinat?

— Nu s-a terminat weekend-ul. Despre săritorul din Strada 36 ai ceva?

— Mda. A fost o încăierare pe acoperiş. Trei bărbaţi. Dar cred că ştii asta. Ţi-am găsit amprentele pe scara de incendiu, tipule.

— Păi, am avut bunul simţ să cobor pe scară. Ce-i cu cadavrul?

— Străin. Probabil din Europa de Est, deşi toate hainele erau americane. Ce s-a întâmplat acolo? Cine să vrea să te omoare pe *tine*? În afară de mine?

— O să-ţi povestesc mai târziu. Între timp, stai cu ochii pe Claudia Lepescu.

— Stăm cu ochii pe toţi – pe toţi pe care-i putem găsi. Încerc să-i dau de urmă muierii ăsteia Kimberly. Mă crezi că n-am găsit nici măcar o adresă? Nici Ma Bell n-a auzit nimic de ea. Toată lumea are telefon, nu? Deci foloseşte un nume fals. Poţi să crezi că o avocată de clasă are un nume fals? Am mai încercat să dăm şi de alte personaje din scenariul ăsta, dar nu găsim nimic. Probabil că toţi au nume false. Ai naibii avocaţi! Dar e mai mult decât atât, nu? Cine-s oamenii ăştia pentru care lucrezi, Abrams? Unde locuiesc?

— O'Brien stă în Sutton Place, dar nu ştiu adresa exactă. Van Dorn are o proprietate în Glen Cove. Soţii Grenville vorbeau de Scarsdale. Kimberly e pe strada Carmine 39, iar Thorpe la „Lombardy". Verifică la Barou.

— Nu lucrează în weekend. Dar mă duc la biroul lui O'Brien marţi la prima oră. Vreau să-i găsesc pe toţi acolo. Inclusiv pe tine, asule!

— Ai vorbit la CIA despre Thorpe?

— Mda. Nu vor să coopereze. Stai să aibă *ei* nevoie de mine! Nişte măgari! FBI cooperează, dar sunt cam nervoşi când aud de subiectul ăsta. Oricum, l-am verificat pe Thorpe pe calea normală, în speranţa slabă că ar avea dosar la poliţie...

Abrams auzi cum Spinelli îşi aprindea unul dintre trabucurile sale negre, mortale, apoi urmă un acces de tuse.

— Trage adânc, zise el.

— Du-te-n mă-ta!

Îşi stăpâni tusea şi continuă:

— Are dosar la procuratura din districtul Nassau. De-acum vreo şapte ani. Thorpe şi nevastă-sa Carol, se plimbau cu barca pe lângă istmul Long Island. Ea s-a pierdut în mare. Există şi un raport al Gărzii de Coastă.

— Concluzii?

— Ce dracu' de concluzii să tragă? Accident. Accidentele pe mare sunt crime aproape perfecte. Din câte am citit, CIA a scăpat de cel puţin trei oameni în Golful Chesapeake în felul ăsta. Doamne! Au marcă înregistrată, copyright şi patent pe chestia asta!

— Totuşi, putea să fie şi accident.

— Absolut. Dar numai Peter şi Clara au ştiut sigur. Peter a depus ca martor la interogatoriul Gărzii de Coastă. Pe Carol n-au mai găsit-o. I-au făcut funeralii simbolice pe mare. Soţul era vizibil tulburat. N-a fost pus sub acuzare.

Abrams rămase tăcut o vreme.

— Bănuiesc că nu poţi folosi prea des chestia asta.

— Nu. Ai dreptul cam o dată la vreo şapte ani. O soţie, un partener de afaceri, un cumnat. Legea mediilor. Aşa că am verificat rapoartele Gărzii de Coastă pe vreo douăzeci de ani în urmă. Nimic! Pe urmă, mi-am adus aminte că nu toate apele sunt sub jurisdicţia Gărzii de Coastă. Aşa că am mai verificat şi prin câteva state. Am găsit ce căutam în Maryland. Intrarea în Golful Chesapeake, 1971. Om peste bord. Căpitanul Peter la timonă. Se întoarce să-l salveze pe nenorocit şi… vai, nu! – trece peste capul lui. Dar nu-i totul pierdut. Omul trăieşte! Căpitanul Peter dă înapoi şi, din greşeală, trece cu elicele peste sărmanul om, îl rade, îl tunde şi-i face şi lobotomie. Oricum, accidentul mirosea de la o poştă că e treaba Companiei. N-a ajuns în justiţie.

Spinelli făcu o pauză, apoi spuse:

— Tipul ăsta e un ucigaş cu sânge rece.

— Nu sări la concluzii!

— Îhî. În orice caz, ce legătură are James Allerton cu

toate astea? Fiindcă din cauza asta par toţi aşa de nervoşi. E vorba de *acel* James Allerton, da?

— Da. Şi, de fapt, e tatăl adoptiv al lui Thorpe.

— Fără glumă?

— Fără glumă. Şi mai e şi prieten cu dispărutul, colonelul Carbury. Ai găsit vreo urmă de Carbury?

— Nu, dar ştiu cum a dispărut. *Era* o dublură.

— Ai găsit dublura?

— Sigur.

— Cine l-a angajat?

— L-am întrebat, dar nu vrea să vorbească.

— Mort?

— Bingo! Un remorcher l-a găsit plutind. Portul de jos, direcţia Franţa. La Omucideri l-au clasat ca sinucidere, dar eu sunt mai isteţ, Abrams. Toate cadavrele neidentificate şi morţile suspecte trec pe la mine. E o poveste mai lungă, dar îşi înregistrase amprentele pentru autorizaţia de a deschide un cabaret. Am verificat la Sindicatul Actorilor şi am găsit pe cineva care-l cunoscuse şi a venit să facă o identificare formală. Mortul se numea Larson.

— Cum l-ai legat de Carbury?

— Păi, în primul rând, era actor. Am primit o telefotografie a lui Carbury, din Anglia, şi o descriere – înălţime, greutate, vârstă. Tipul ăsta, Larson, se potrivea. Cu toate astea, Larson nu purta hainele lui Carbury. Pe de altă parte, medicul legist zice că Larson a fost îmbrăcat după ce murise. Probabil că a fost înecat într-o cadă, sau într-o găleată cu apă, dezbrăcat, îmbrăcat cu hainele lui şi aruncat în râu. Spinelli făcu o pauză. Avem de-a face cu oameni foarte şireţi. Oameni serioşi.

— Aşa-i! Şi totuşi, îşi spuse Abrams, cu toată inteligenţa şi cu toate aiurelile de tip capă şi spadă, totul se reducea la munca de rutină a unei echipe de poliţie care-şi face treaba. Bună treabă, Spinelli!

— O, vă mulţumesc, domnule Abrams! Poate că din cauza asta eu am ajuns căpitan şi tu eşti încă la şcoală.

— Se poate. Ascultă, ai mai vorbit cu barmanul? Donald?

— Aveam întâlnire azi-dimineaţă la nouă, dar Donald a sosit mai devreme. Pe la unu noaptea. Se afla pe masă, lângă actor. Atacat în Bronx, Pelham Bay, staţia IRT. Daltă pentru gheaţă, în moalele capului.

— Doamne sfinte…

— Aşa-i. Da’ chestia cu dalta de spart gheaţa a fost o chestie fină – te-ai prins? Barman… gheaţă… Dar, în orice caz, cum se face că tu mai trăieşti încă? Pe tine cum o să te găsim, Abrams? Strivit sub un munte de citaţii?

Spinelli începu să râdă tare.

Abrams trase telefonul până la frigider şi-şi mai turnă un pahar de suc. Bău îndelung, apoi întrebă:

— Nicolas West. Sunteţi cu ochii pe el?

— Mda. Toată lumea-i cu ochii pe fraierul ăla. Cine dracu’ e?

— Un tip cu o mulţime de răspunsuri.

— Mda, mă rog, noi n-avem voie să stăm de vorbă cu el. În orice caz, e vârât în Clubul Princeton.

— Bine, şi cu…

— Stai puţin. Acum e rândul tău, Abrams. Pune-mă şi pe mine la curent. Ce-i cu firma asta a lui O’Brien, de exemplu? De ce cade toată balega pe gazonul meu? De ce nu la Newark, sau la Berlin, sau oriunde?

— Telefonul ăsta s-ar putea să nu fie sigur.

— O, nu mai mânca rahat!

Abrams îşi dădu seama că n-avea de gând să-i spună nimic lui Spinelli despre O’Brien sau despre veteranii OSS, şi fu surprins, dar nu total. Auzi închizându-se duşul.

— Trebuie să fug…

— Casa ta e proptită bine, ştii. La fel şi Strada 36.

— Ştiu. Propteşte şi Carmine 39. Mersi.

— Mda. Mersi pe dracu’. Cum ajungi acasă să-ţi schimbi şosetele, că te-am luat. Am mandat pe numele tău. Oricum, o să-ţi fie mai bine după gratii.

Abrams goli paharul de suc.

— Uite, anulează mandatul şi mâine la nouă sunt la tine în birou.

— Am avut întâlnire cu barmanul *azi* la nouă. Dar văd că aveţi obiceiul să vă duceţi mai întâi la morgă.

— Azi am treabă. Mâine o să ştiu mai multe.

Spinelli lăsă să treacă mult timp până să răspundă.

— Bine. Mâine la nouă.

Ezită, apoi completă:

— Ei... Tony... ai grijă de tine. Bine?

— Bine.

Abrams închise telefonul şi rămase în mijlocul camerei. Auzi pornind uscătorul de păr al Katherinei. Îşi spuse că ar trebui să-şi tragă pantalonii ca să treacă prin dormitor la duş. Pe de altă parte, ea îl văzuse deja în chiloţi, şi nu voia să pară exagerat de timid sau de modest. Logica acestui gen de lucruri devenise cam confuză.

Uscătorul de păr se opri şi ea veni în uşă, purtând chimonoul.

— Te duci la duş? Eu îmi usuc părul în dormitor. Găseşti ce-ţi trebuie pentru ras în baie... Am aparate de ras şi periuţe de dinţi cu o singură întrebuinţare.

— E vreuna cu numele meu pe mâner?

— E posibil. Uită-te la *T.* Intră din nou în dormitor şi el auzi zgomotul foehn-ului.

Abrams îşi atârnă tocul pistolului pe umăr şi intră în dormitor. Ea stătea în faţa oglinzii, cu peria şi foehn-ul, şi nu-l observă. Văzu uşa băii, intră şi o închise în urma lui. Măcar baia era modernă, cu alte cuvinte, cam din 1955.

Îşi scoase şortul şi rămase în faţa oglinzii. Pe policioară erau ordonate maşina de ras şi periuţa de dinţi, precum şi un spray cu cremă de ras. Era şi un flacon cu after-shave, având pe etichetă un omuleţ care juca polo. Un droghist încercase odată să-i explice de ce micul jucător de polo valora cu douăzeci sau treizeci de dolari mai mult decât, să zicem, un aligator sau un pinguin. Mirosi flaconul: era, fără discuţie, parfumul lui Thorpe.

Abrams se bărbieri, apoi făcu un duş. Se şterse, renunţă la after-shave în favoarea unei emulsii astringente şi se înfăşură în prosopul de baie.

Cu şortul de boxer într-o mână, cu pistolul şi hamul în cealaltă, deschise uşa şi păşi în dormitor.

Katherine stătea în fata dulapului, purtând numai o pereche de chiloţi de atletism şi ţinând în mână un tricou. Rămaseră ochi în ochi fără să vorbească, un timp care li se păru destul de lung, apoi Abrams se întoarse şi ieşi din dormitor.

Abrams se aşeză pe canapea şi îşi aprinse o ţigară. Ajunsese departe, reflectă el, de vineri dimineaţă când sosise la lucru şi găsise pe birou un teanc de note şi scrisori scurte, semnate toate *Kimberly.*

Se auzi o bătaie în uşa dormitorului şi vocea lui Katherine întrebând:

— Pot să intru?

— Desigur.

Ea intră în salon, îmbrăcată într-un şort alb din bumbac şi un tricou albastru, ducând în mână şosetele şi pantofii. Îl măsură de sus în jos, înfăşurat în prosopul de baie verde.

— N-o să ajungi departe cu ăsta.

Zâmbi, apoi se aşeză în fotoliu şi-şi trase şosetele groase. Abrams se trezi privindu-i picioarele.

După câteva secunde de tăcere, spuseră amândoi, simultan:

— Scuză-mă... apoi zâmbiră deodată.

— Ar fi trebuit să bat în uşă, zise Abrams.

— Oricum, eu trebuia să... mă-mbrac, când am auzit duşul.

— Data viitoare îl facem împreună.

Ea îşi legă şireturile adidaşilor.

— Am văzut că ţi-ai aranjat hainele pe masa din bucătărie. De ce nu te îmbraci în spatele meu cât mai stăm de vorbă?

— Bine.

Abrams se duse la măsuţa rotundă din colţul încăperii şi începu să se îmbrace.

— Nu putem să ne ascundem aici la nesfârşit, zise ea.

— Nu, dar există o siguranţă prin faptul că suntem doi.

Îşi vârî cămaşa în pantaloni şi-şi puse hamul. Propun ca, cine rămâne în viaţă până diseară, acela să doarmă în Strada 36. Casa e supravegheată de poliţie.

Ea încuviinţă.

— Pare rezonabil. Claudia o să se bucure de companie. Abrams nu răspunse. Înconjură fotoliul şi se aşeză în faţa ei, pe canapea. Îşi puse şosetele şi pantofii.

Ea se ridică, se întinse şi făcu o aplecare, cu mâinile până la podea.

— Ei, o să fie o alergare grozavă. Ne întâlnim la tine, peste o oră.

— Perfect.

Se ridică şi-şi luă sacoul.

— E vreun grup care se adună la Primărie?

— Da. Se pleacă în grupuri, între şapte şi opt. O să fie în regulă.

El descuie uşa şi privi în micul hol, apoi se întoarse la Katherine:

— Ia un taxi până la Primărie.

— Desigur.

Se ridică şi-l privi.

— Tony... ştii, am început să mă simt vinovată că te-am târât în chestia asta.

El zâmbi:

— Oricum, n-aveam ce face în weekend-ul ăsta lung.

Ea nu-i răspunse. Abrams o privi:

— Pe unde crezi că ne-am putea întâlni cu Peter Thorpe? Ea îl privi lung, apoi răspunse:

— Oriunde pe traseu.

— Bine, atunci să fim cu ochii-n patru.

Ea încuviinţă.

Abrams închise uşa după el, îşi scoase revolverul şi

începu să coboare cele patru etaje.

32

Peter Thorpe străbătu mansarda lungă, întunecoasă, şi se opri lângă masa pe rotile, de spital. Îl privi pe Nicholas West, care zăcea gol pe masă, scăldat de o lumină puternică, legat cu o chingă neagră peste picioare şi cu alta peste torace şi braţe.

Lângă masă se găseau două instalaţii de perfuzie, un monitor cardiac, un dulăpior pe rotile cu instrumente medicale şi două panouri electrice. De corpul lui West erau legate o mulţime de tuburi şi de fire. Văzând scena, oricine s-ar fi gândit că vede un pacient în agonie; şi aşa şi era.

Thorpe îşi puse o pereche de ochelari negri, de soare, şi-l privi pe West preţ de câteva secunde, apoi întrebă:

— Ce mai faci, Nicko?

West reuşi să încline capul, clipind în lumina orbitoare.

— Bine.

Thorpe se aplecă mai aproape de West.

— Ştii, ar putea fi şi mai rău.

Capul lui Thorpe arunca o umbră, şi West fu în stare să deschidă ochii pentru prima dată după mai multe ore. Scrută faţa aplecată deasupra lui şi rămase cu privirea la ochelarii negri, curbaţi, încercând să-şi readucă în mintea înceţoşată de droguri un nume de animal, apoi mormăi:

— Cârtiţă… eşti o cârtiţă…

Thorpe începu să râdă, apoi spuse:

— Când eram copil, Nick, urmăream traseul galeriilor de cârtiţă după muşuroaiele lăsate în iarbă. Uneori, la capătul galeriei, dădeam peste un premiu. Vedeam o mişcare… Aveam la mine o cazma şi înfigeam cazmaua în pământ, în bârlogul cârtiţei, şi o tăiam în două.

West nu spuse nimic.

Thorpe zâmbi:

— Mi-a rămas întotdeauna, Nick, imaginea cârtiţei oarbe

şi proaste, crezându-se în siguranţă în micul ei tunel, mâncându-şi pământul pe care-l săpa, dar lăsând după ea o urmă inconfundabilă. Şi, pe când cazmaua o tăia în două, mă-ntrebam ce-i trecea ei prin creieraş. De ce o înzestrase natura atât de slab pentru supravieţuire? Există o cazma şi deasupra capului *meu*? Mai discutăm despre asta.

Thorpe se ridică şi fasciculul orbitor căzu din plin pe ochii lui West, forţându-l să-i închidă. Thorpe zâmbi şi se întoarse spre Eva.

— Cum stă cu indicii vitali?

Masiva poloneză dădu din cap:

— E un tip sănătos. Tensiunea, pulsul, respiraţia sunt bune.

Eva verifică tubul cateterului introdus în penisul lui West, apoi se aplecă şi arătă punga în care era colectată urina: E limpede.

Thorpe aruncă o privire pe raftul de sub masă. Acolo mai erau un vas pentru colectarea fluidelor aspirate din plămâni şi un tub rectal, care venea printr-un orificiu al mesei. Eva spuse:

— Deşeuri solide nu mai sunt.

Thorpe întinse mâna şi împinse reflectorul. West deschise ochii şi cei doi se fixară un timp reciproc. Într-un târziu, Thorpe vorbi:

— Sărmanul Nick. Dar ai ştiut tot timpul, nu-i aşa, că ţi-a fost sortit să ajungi, gol, pe o masă ca asta?

West dădu din cap:

— … ştiut…

Thorpe se aplecă mai mult spre el.

— Te-ai gândit vreodată că va fi masa mea?

West deschise gura şi rosti lent, pe silabe:

— Peter… te rog… nu-mi face asta…

— De ce nu? aruncă Thorpe. Le-am făcut-o unora care o meritau mai puţin decât tine. Unora pe care i-am respectat mai mult decât pe tine.

— Peter… pentru numele lui Dumnezeu… îţi spun tot ce

vrei să ştii... te rog, *nu* e nevoie...

Thorpe privi afişajul cu LED[17]-uri roşii.

— Analizorul de tensiune vocală zice că asta a fost o minciună, Nick.

Se uită şi la înregistrarea detectorului de minciuni:

— Şi detectorul zice la fel. *Ştii* ce se-ntâmplă dacă torni gogoşi.

West scutură violent capul:

— Nu! Nu! Nu!

— Da, da, da.

Thorpe îi făcu semn Evei, care aştepta, plină de solicitudine, cu două cleme crocodil în mână. Ea ataşă clemele de scrotul lui West.

Thorpe roti acul transformatorului de curent continuu.

— Nu! Nu! N...

Faţa lui West se contorsionă brusc într-o grimasă agonică şi el urlă în convulsii:

— Ahhh... Ahhh!

Thorpe opri transformatorul şi îi spuse lui West:

— Ştii, Nick, eu am perfecţionat metoda asta de interogare. Neoficial, se cheamă „metoda Thorpe”. Dintotdeauna mi-am dorit ceva sinistru, să-i dau numele meu. Ca jucărioara lui Monsieur Guillotine sau ca Legea lui Lynch...

Ochii lui West erau daţi peste cap, iar din colţurile gurii îi curgea saliva.

Thorpe continuă:

— E o combinaţie de doze mici de droguri, cuplate cu şocuri electrice. Mai adaug la asta restricţia fizică, ceea ce-i dă subiectului un sentiment de neajutorare.

Căscă.

— Doamne, ce obosit sunt!

— ... Ooooh...

Thorpe păru să nu audă.

---

17 Light Emitting Diode — diodă semiconductoare emiţătoare de lumină la trecerea curentului (n. red.).

— Totodată, se aplică o dietă echilibrată cu zaharuri, vitamine şi proteine, ca să se prevină pierderea memoriei. Îţi dar seama că prizonierii înflămânziţi nu-şi mai pot aduce aminte lucrurile despre care sunt întrebaţi, nici chiar atunci când sunt dispuşi să vorbească? Mai am şi nişte droguri experimentale, pentru memorie: Tehnică foarte avansată.

Thorpe băgă mâna în buzunar şi se jucă cu nişte mărunţiş.

— Şi, bineînţeles, am analizorul de voce şi poligraful, aşa că nu iei zguduituri decât atunci când minţi. „Interogatorul profesionist trebuie să-şi suprime propriile tendinţe naturale spre sadism. Este contraproductiv să provoace durere pentru plăcerea lui personală. Aceasta trezeşte resentimente şi rezistenţă din partea prizonierului.” N-o primeşti decât atunci când o meriţi. Se uită la Eva, apoi la West.

— Trebuie să fim moderni. De acord?

West încercă să vorbească, dar părea că nu-şi putea controla limba şi scoase numai nişte sunete ininteligibile.

Thorpe îl bătu pe coapsă.

— Uite, uite! Ţi-a mâncat pisica limba? Relaxează-te un minut.

— Trage de timp, spuse Eva. Şocul electric îl face să-şi piardă limba, dar el se face că durează mai mult decât în realitate.

— Se poate. Dar, în câteva zile, îl dau eu pe brazdă. După ce-l sparg, o să vorbească şi-o să tot vorbească, şi o să ne dea de bunăvoie informaţii despre care nici nu ne-am gândit să-l întrebăm.

Thorpe făcu un semn spre camera video, suspendată pe o tijă:

— Şi totul va fi înregistrat în culori şi cu sonor de calitate.

— Americanii sunt prea îndrăgostiţi de jucăriile lor, spuse Eva, dispreţuitor.

Thorpe râse, apăsând butonul de derulare al videorecorderului, apoi butonul de start.

Eva apucă puternic capul lui West şi-i ridică pleoapele.

Monitorul video de deasupra lui West intră în funcţiune, în timp ce din difuzor se auzi vocea acestuia: „Nu! Nu! N…”, urmată de un urlet pătrunzător.

West rămase cu ochii la propria imagine, urlând şi răsucindu-se în agonie.

Thorpe închise aparatul.

— Ai văzut ce ţi-am făcut, Nick? Cum ţi-ar plăcea să vezi ore întregi de reluări ca asta? E aproape la fel de rău ca în realitate, ce zici, amice? Uită-te la tine. Transpiri ca un porc.

Eva scoase un sunet de dezgust.

Thorpe rânji:

— O altă subtilitate a „metodei Thorpe” este utilizarea plăcerii pentru a recompensa adevărul. De exemplu… Îl lovi pe West în coaste. Fi atent! Şi acum, ascultă bine. Mai e cineva, în afară de tine, la curent cu conţinutul dosarului Talbot?

West clipi şi scutură din cap, apoi îşi aduse aminte că trebuia să răspundă în propoziţii complete.

— Nu… în afară de Ann… Ea cunoaşte dosarul Talbot… Nimeni altcineva.

Thorpe îşi ţinea ochii pe cele două analizoare de minciuni. Apoi, încuviinţă din cap.

— Foarte bine, Nick. Mulţumesc.

Îi făcu un semn Evei.

Eva slăbi chinga de pe pieptul lui West cu o gaură, şi acesta inspiră de câteva ori adânc. Apoi turnă puţin ulei mineral dintr-o sticlă şi-i masă umerii transpiraţi.

Thorpe apăsă un buton de pe panou, şi acordurile blânde ale *Sonatei Lunii* de Beethoven invadară camera.

— Ai nişte gusturi muzicale ca zaharina, Nick, spuse Thorpe.

Thorpe se întoarse spre Eva, care acum îi masa picioarele lui West.

— Îţi spun eu, Eva, am văzut-o de zece ori şi

funcţionează. Toţi încearcă să evite durerea, dar psihicul nu obţine nicio satisfacţie din asta, nici prizonierul nu se dă de partea ta. Corpul şi mintea au nevoie şi de plăcere.

Thorpe opri muzica.

— Asta a fost tortură pentru *mine.*

West îşi drese glasul.

— Monstrule…

Thorpe zâmbi:

— Încă un aspect al „metodei Thorpe”, domnule West, este să-l laşi pe prizonier să te insulte. În vremurile vechi şi rele, asta ţi-ar fi adus o falcă ruptă. Dar, atâta timp cât analizoarele arată că o crezi cu adevărat, n-ai să primeşti nicio durere.

— O cred.

Thorpe încuviinţă.

— Alteori, folosesc sexul, dacă simt că prizonierul are nevoie de asta, ca recompensă pentru adevăr.

Se aplecă deasupra lui West şi îi şopti teatral:

— Nu-ţi face probleme. Dacă am să folosesc sexul, n-o să fie ea.

Râse:

— Asta nu-i recompensă. O ştiu - trebuie să-i ofer serviciile mele o dată pe săptămână.

Eva păru tulburată, dar zâmbi subţire, ştergându-şi mâinile de ulei pe un prosop. Thorpe se apropie de West.

— Bun, profesore, să continuăm. De ce l-ai eliminat pe O’Brien ca posibil Talbot?

West răspunse, aproape ca prin vis:

— A fost o înscenare… Nicio dovadă reală… a fost manevrat să intre în situaţii compromiţătoare… de Talbot…

— Cum poţi fi aşa de sigur?

— Au încercat să-l omoare pe O’Brien… după război… atentat real… accident de vânătoare. În Utah… glonţ în stomac… aproape mort…

— N-am ştiut niciodată.

— Secret… în dosar…

— Atunci de ce nu poţi deduce cine a încercat să-l compromită pe O’Brien în timpul războiului? De ce nu ştii cine e Talbot?

— Presupun… cred… trei oameni… nu unul… Trinitate… probabil nu se cunosc între ei.

Thorpe îşi frecă bărbia şi se aplecă asupra lui West.

— Unul dintre ei ar putea să fie tatăl meu?

West îl privi multă vreme pe Thorpe, apoi închise ochii şi-şi pierdu cunoştinţa.

Eva îi trecu un flacon cu săruri pe sub nas. West întoarse capul şi Eva îl plesni.

Thorpe repetă întrebarea.

West încuviinţă.

— Da… da… e posibil…

— Cât de aproape era O’Brien de adevăr?

— El credea că-i aproape.

Thorpe privi analizoarele.

— Asta-i un răspuns la şmecherie, Nick. Nu face pe şmecherul cu mine.

Eva interveni:

— Vedeţi, jucăriile astea pot fi păcălite.

— Doar o vreme, zâmbi Thorpe. Aşa trec eu verificările anuale de la Companie. Dar, cuplate cu tortura, timpul şi tehnica, „metoda Thorpe” funcţionează.

Eva luă de pe masă un bisturiu.

— Dacă-i scot un testicul, o să facă orice ca să şi-l protejeze pe celălalt.

West întoarse capul spre ea:

— Nu!

— Eu sunt anchetatorul, nu tu, Eva, spuse Thorpe nerăbdător. Pleacă!

Eva aruncă bisturiul şi ieşi tropăind.

Thorpe îl privi pe West şi îi văzu teroarea din ochi. Zâmbi. Ultima subtilitate a „metodei Thorpe” era această sabie a lui Damocles, bisturiul, atârnând deasupra prizonierului.

West şopti:

— Peter, te rog... Nu pot să-mi adun gândurile când e ea aici...

— Hai, hai.

Thorpe îşi puse mâna pe braţul lui West.

— N-o să-i dăm niciun motiv să folosească bisturiul.

West încuviinţă.

Thorpe trase un taburet şi se aşeză lângă masă.

— În regulă, profesore, o altă metodă de-a mea e să te las să pui şi tu câteva întrebări. Dă-i drumul!

West îl privi o vreme, apoi întrebă:

— Pentru cine lucrezi?

— Pentru KGB, bineînţeles. Zâmbi. De fapt, sunt maior. Ruşilor le plac gradele. Au impresia că mă simt onorat să fiu maior. Ţin la grade mai mult decât ţineau naziştii.

— Dacă eşti ofiţer KGB, de ce nu ştii cine-i Talbot?

— Nu vor să-mi spună. Vor să vadă dacă pot să descopăr singur. Dacă pot eu, atunci poate şi CIA, sau tu, sau O'Brien.

— Pe cine suspectezi?

— Pe tatăl meu, zâmbi Thorpe. Dar cred că O'Brien este – era – pe urmele altcuiva care, oricât ar părea de forţat, ar putea fi şi el Talbot.

— O'Brien...

— E mort, Nick. Altă întrebare.

West întrebă, după o pauză:

— Carbury...?

— Mărturisesc.

Thorpe îşi aprinse o ţigară.

— După ce am obţinut dubla indicaţie de la detectivii particulari ai lui Kate, a devenit vulnerabil. I-am forţat broasca de la uşă şi, când s-a întors să se îmbrace de seară, i-am zdrobit capul cu un baston. L-am băgat într-un sac de plastic pentru gunoi, împreună cu bastonul şi smochingul, şi l-am aruncat pe fereastră în alee. L-au luat mai târziu nişte amici de-ai mei. Noroc că avea servieta la el. Mai târziu am să-ţi arăt ce avea în ea. Din păcate, însă,

n-am văzut sângele de pe manşetă. Domnul Abrams l-a văzut. Domnul Abrams va plăti cu propriul sânge. Altă întrebare.

— Eşti… nebun…

— Întrebarea!

West îşi linse buzele.

— De ce e Talbot aşa de important…? De ce ordonă Moscova crime pe teritoriul american şi britanic ca să-l protejeze…? De ce nu-l scoate din ţară…?

— Evident, Nick, că au nevoie de el în ţară, răspunse Thorpe.

— De ce?

Thorpe ridică din umeri.

— Nu sunt sigur. Dar ştiu că zilele Americii sunt numărate. Cel mai probabil e că sfârşitul va veni în weekend-ul de Patru Iulie. Trebuia să-mi spună măcar atât, ca să fiu pregătit… şi în siguranţă.

— Prima lovitură?

— Nu.

Thorpe îşi aruncă ţigara pe podea. Credeam că poate ştii tu ceva.

— Nu.

Mâna lui Thorpe era deja pe cursor şi-i dădu lui West un şoc electric masiv.

West mugi din adâncul plămânilor şi corpul i se opinti în chingi. Îşi muşcă limba, şi sângele i se prelinse printre buze.

— Oh… oh… nu…

În ochi i se formară lacrimi, şi Thorpe i le şterse cu o batistă.

— Hai, hai… de ce mă faci să-ţi fac asta?

West suspină.

— Peter… te rog… încearcă să înţelegi… sunt condiţionat să răspund… dă-mi şi a doua şansă… înainte să faci asta.

Thorpe clătină din cap:

— Te recondiţionez eu, Nick. Cărţile de psihologia copilului şi cărţile despre comportarea animalelor zic că

trebuie să fi consecvent cu recompensele şi cu pedepsele. Manualul de tortură – da, există aşa ceva, am participat şi eu la a doua redactare – zice exact acelaşi lucru. Înţelegi?

— Da, da.

— Şi-ţi promit că o să lucrez ca la carte. N-o să-mi ies niciodată din fire, n-o să fac nimic din motive personale, oricât ar fi ele de păcătoase sau nevinovate. Am mai avut prieteni pe masa asta.

— Doamne, Dumnezeule…

— Deci, ce ştii despre planul sovietic?

West inspiră adânc şi răspunse:

— Cred… că e vorba de… Peter, ascultă… ascultă-mă… O să te omoare… n-o să te lase să trăieşti ştiind… asta…

Thorpe privi analizoarele şi şopti:

— Chiar crezi asta, nu?

Se uită la ceas. Acum nu mai am timp de tine.

Se ridică de pe taburet.

— S-o luăm în ordine, unul dintre aforismele favorite ale Katherinei. Primul lucru pe care-l am de făcut e să pun la punct planurile pentru răpirea ei.

West reuşi să-şi ridice capul.

— Cine…?

— Katherine. Cât mă ocup de asta, o să-l omor şi pe Abrams.

— Tony Abrams…? De ce?

— Nu-mi place. Dar, din punct de vedere practic, ar putea să devină o problemă, în orice caz, în curând o să ai companie. Kate o să stea întinsă lângă tine până-n seară. Ce cor o să mai faceţi! Stereofonic.

— Eşti bolnav. Toată lumea ştie. Ann ştie, eu ştiu…

Thorpe întinse mâna spre cursor, dar ezită, inspiră adânc şi-şi retrase mâna.

— Nu mă muşti tu pe mine, javră mică.

— Nervii…

Thorpe se aplecă deasupra lui până ce feţele lor ajunseră la câţiva centimetri.

— Să-ţi spun o veste despre iubita ta Ann…

— Ann…

— E moartă.

— Nu. Nu.

— Ba da… Şi o să te omor şi pe tine. Şi puţin îmi pasă că ştii, fiindcă faptul că ştii că Ann e moartă şi că tu vei muri n-o să modifice în niciun fel rezultatul interogatoriului.

— Tu… tu n-ai… n-ai putut… *Nu* e moartă!

— *Este.*

Thorpe puse un deget pe fruntea lui West şi împinse.

— Pe aici o să-ţi bag glonţul în cap. Crezi?

— D-d-da.

Thorpe privi poligraful şi analizorul de voce.

— Asta e una dintre puţinele întrebări la care răspunsul nu e niciodată concludent.

Îl bătu pe West pe frunte.

— Să crezi! Chiar aici: Bang! Şi-ţi fac o favoare, pentru că n-am nimic cu tine personal. Pentru cei care m-au trădat, moartea durează două săptămâni.

West se uită la Thorpe şi întrebă:

— Cum poţi… pe Katherine…?

Thorpe se ridică şi începu să se îndepărteze.

— Pe plan profesional, deţine informaţii pe care aş vrea şi eu să le am. Personal, aş vrea s-o văd pe căţeaua asta arogantă legată de masă şi urlând din rărunchi. Ce film ar ieşi!

— Peter… dacă ai suflet… inimă…

— N-am. Şi, vorbind de ouă, fi atent la Eva.

— Peter… Katherine nu ştie nimic din ceea ce nu ştiu şi eu.

— O să vedem. Până diseară o să vă bateţi să strigaţi mai tare ca să-mi atrageţi atenţia.

— Ann *n-a* murit!

— Nu-ţi mai bate capul cu fetele Kimberly, West. Nu poţi să faci nimic pentru ele. Sau pentru oricine altcineva, inclusiv pentru tine.

Thorpe se duse la uşă, apoi se întoarse.

— Peste câteva ore am să trimit primele benzi video cu tine şi cu Katherine la Glen Cove. Amicii mei ruşi vor fi clarificaţi şi amuzaţi când o să le vadă. Te voiau pentru ei, dar, ca şi alte lucruri pe care le fac, torturează rău.

Vocea lui West veni din cealaltă parte a camerei, surprinzător de puternică.

— Or să te *omoare,* prostule.

— Nu atâta timp cât te am pe tine. Nu atâta timp cât au nevoie de mine. Şi am să mă asigur că o să aibă nevoie de mine până când…

— Până la sfârşit. După aia or să te lichideze. N-ai loc în planurile lor.

— Întotdeauna se găseşte un loc pentru unul ca mine, Nicko.

Thorpe rămase tăcut un timp, apoi continuă:

— În câteva săptămâni, în funcţie şi de ce o să-mi spuneţi tu şi Katherine, o să ştim sigur dacă şi când vom trece la treabă. O să ştim dacă America va trăi sau va muri. Dar, în ce vă priveşte pe voi doi, puteţi să vă consideraţi deja morţi. Vorbim mai târziu, amice.

33

Katherine Kimberly ajunse alergând pe trotuarul de scânduri al Podului Brooklyn şi se angajă pe panta ascendentă. Dimineaţa sosise limpede şi răcoroasă, iar priveliştea era magnifică. Sub paşii ei, scândurile erau elastice şi, ca întotdeauna, savura senzaţia mersului ca pe arcuri. Podul începu să coboare şi ea mări ritmul alergării.

Trecură câteva maşini în ambele sensuri, şi ea se trezi uitându-se mai mult la ele decât la peisaj. O furgonetă cafenie o ajunse din urmă, şi ea o auzi reducându-şi viteza. Mări ritmul şi privi peste umăr. Furgoneta veni în rând cu ea şi păstră aceeaşi viteză. Se lansă într-un sprint din toate puterile, până prinse din urmă un mic grup de joggeri.

Furgoneta veni din nou în rând cu ea, iar un bărbat îi strigă pe fereastra deschisă:

— Hei! Nu vii cu noi?

Ea îi aruncă o privire şi, într-o fracţiune de secundă, din instinct şi din experienţă, îşi dădu seama că tipul era inofensiv. Îl ignoră şi continuă să alerge. Furgoneta luă viteză şi dispăru.

Katherine rămase în grup şi urmă rampa de ieşire în jurul Pieţei Cadman, apoi o luă spre sud pe strada Henry. Câţiva matinali o priviră indiferenţi. Un şofer de camion o fluieră. Un băieţaş veni lângă ea şi o întrebă, în dialectul locului:

— Alergi?

Katherine zâmbi la lipsa de obiect a întrebării.

— Hei, vrei să alerg cu tine?

— Sigur… nu. Nu, nu e bine.

Mări viteza şi-l lăsă pe băiat în urmă.

Ceilalţi câţiva alergători din grup cotiră pe strada Cranberry şi se îndreptară spre promenada colinelor Brooklyn.

Katherine continuă să alerge singură pe strada Henry

într-un ritm prea rapid, privind peste umăr la fiecare câteva secunde. Era transpirată şi constată că respiraţia îi era mult mai grea decât ar fi trebuit.

Văzu în faţă clădirea în care locuia Abrams, un bloc costisitor în mijlocul caselor de cărămidă, şi mări ritmul. Când apăru intrarea blocului, marcată de o vegetaţie mai bogată, tăie în diagonală curtea şi intră în forţă prin uşile de sticlă. Se rezemă de peretele holului şi-şi recăpătă suflul, apoi privi ceasul indicator: 7,43 km în 39 de minute. Nu era rău.

Katherine împinse uşile de sticlă interioare, dar erau încuiate. Se întoarse să găsească interfonul lui Abrams, dar un bărbat îi deschise din interior. Ezită, apoi trecu pe lângă el şi traversă repede holul. Apăsă pe butonul ascensorului şi aşteptă. Bărbatul rămăsese în mijlocul holului, holbându-se la ea. Ea se urcă în ascensor şi coborî la etajul cinci.

Katherine sună la apartamentul 6C. Un ochi o cercetă prin vizor, apoi uşa se deschise.

— Intră!

Ea răsuflă prelung şi intră într-un holişor.

— Te-au urmărit? întrebă Abrams.

— Nu cred... dar e un tip jos în hol. Costum cafeniu, înalt...

— Poliţist.

Îi aruncă o privire:

— Ceva nu e-n regulă?

Ea zâmbi forţat:

— Mi-am închipuit.

Îşi dădu seama că era bucuroasă că ajunsese acolo. Se simţea în siguranţă cu el. Se uită la treningul lui zdrenţuit, stropit cu pete de vopsea. Pe bluză scria NYPD Gym.

— Aşa-i şic în Brooklyn?

— Exact. Le spune bandiţilor că sunt sărac, dar înarmat.

O conduse în salon. Ea privi în jur: nu era ce se aşteptase.

El îi urmări privirea, dar nu spuse nimic.

Ea se întoarse spre el:

— Şi *eşti* înarmat?

— Da. Şi tu la fel. Ridică-ţi bluza!

Ea ezită, apoi îşi suflecă tricoul. Abrams luă de pe măsuţă o centură de nailon, i-o trecu în jurul taliei şi îi presă închizătoarea arici.

— Cum o simţi?

Ea inspiră adânc.

— Perfect

El scoase un toc şi-l prinse de centură pe şale.

Ea îşi trase tricoul.

Abrams îi dădu un mic pistol automat argintiu.

— E un Beretta de 7,65, neîncărcat. Joacă-te cu el.

Ea trase de închizător, verifică siguranţa şi trăgaciul.

— E uşor.

— Special pentru joggeri. N-o să te supere prea tare.

— Pe altcineva ar putea să supere?

El zâmbi.

— N-are prea multă forţă şi e cam imprecis, dar, altfel, e demn de încredere.

Îi dădu două încărcătoare cu câte şapte cartuşe:

— Ţinteşte la mijloc şi trage întruna. Reîncărcarea e foarte rapidă.

Ea împinse unul din încărcătoare în mânerul pistolului, iar pe celălalt îl puse în buzunarul cu fermoar al şortului. Duse mâna la spate, strecură pistolul în toc, după care îl scoase şi-l puse la loc de câteva ori ca să se obişnuiască cu el.

Abrams îi urmări mişcările, apoi îi spuse:

— Ştiu că eşti obişnuită cu tunul personal, dar asta-i tot ce am putut face.

— E perfect. Serios.

Abrams se gândi că discuţia avea ceva bizar, de parcă el i-ar fi dat un ceas ieftin şi ea încerca să-şi ascundă dezamăgirea.

— Cine te-a învăţat să umbli cu pistolul?

— Peter.

Ea nu mai dezvoltă ideea, în schimb îl întrebă:

— Tu ce armă ai?

— Treizeci şi optul meu, sub braţ, se bătu el pe piept. Stai puţin jos.

Ea se aşeză pe canapea, examinând din nou camera.

Abrams se aşeză într-un fotoliu din piele bej.

— Am făcut câteva investiţii bune cât am fost în poliţie.

Ea păru jenată.

— Scuză-mă dacă am părut surprinsă.

— Ca să-ţi spun drept, tipii de la problemele interne ale poliţiei păreau şi mai surprinşi, când mi-au făcut o vizită inopinată. Au dat totul peste cap căutând sacul cu bani.

Ea păru din nou stânjenită.

— Dar ai reuşit să le explici…?

Abrams se rezemă de spătar.

— Tatăl Marcyei era agent de bursă. Ea habar n-a avut că făceam tranzacţii cu el.

Zâmbi.

Surâse şi ea.

— În orice caz, tipii de la probleme interne au fost mulţumiţi, dar eu am fost scos de la informaţii, băgat din nou în uniformă şi pus să urmăresc fufele din Staten Island. Mi-am dat seama că nu aveam nicio perspectivă şi s-a nimerit ca tocmai atunci domnul O’Brien să-mi ofere o normă întreagă, aşa că am plecat din poliţie.

— Da, mi-aduc aminte.

— Zău? Oricum, oferta a picat într-un moment cum nu se poate mai potrivit.

În cameră se lăsă o tăcere prelungită. Apoi, ea rosti:

— Doar nu vrei să spui că domnul O’Brien a avut ceva de-a face cu…

— Vreau să spun că domnul O’Brien ar putea să-l facă pe Papă să fie judecat pentru erezie, dacă asta i-ar servi scopurile.

— Păi…

Îşi reaminti de ghinioanele care-l păscuseră pe fostul ei

soţ.

— Păi... nu e de rea-credinţă. Vreau să spun, există întotdeauna un motiv...

— Asta-i sigur. Dar nu-i o scuză pentru manipularea vieţilor oamenilor. Oricum, nu există nicio dovadă, nu? Şi zău că nu-i port pică.

Ea schimbă subiectul:

— Ai gust la interioare.

— De fapt, vărul Herbie e zugrav, unchiul Sy are o afacere cu mobilier, mătuşa Ruth cu covoarele... Ştii cum e.

— Nu, nu ştiu.

Se ridică.

— Mai bine, hai să mergem!

El rămase în fotoliu.

— Nu ne-ntâlnim cu Peter aici?

— Nu cred. Mai târziu.

El se ridică.

— Stai puţin!

Dispăru în bucătărie şi reveni cu două pahare conţinând un lichid maroniu:

— Reţetă proprie.

Ea ridică paharul, privindu-l cu suspiciune:

— Ce-i în asta?

— Mere, banane, fulgi de porumb şi... nu mai ştiu. Ce-mi pică în mână, intră în mixer.

— Ce mai reţetă!

Sorbi lichidul.

— Nu-i rău!

Abrams îşi goli paharul.

— Minunat! Ăă**,** dependinţele sunt pe hol.

Ea încuviinţă:

— Doar un minut.

O urmări dispărând în hol. Ştia că ea era profund tulburată. Iubitul ei s-ar fi putut să fie un trădător şi un ucigaş. Lumea murea în jurul ei şi, probabil, propria ei viaţă era în pericol. Ca emoţia să fie şi mai mare, credea cu

adevărat că venea sfârşitul lumii. Şi, probabil, îşi zise el, pricepuse deja că el voia să se culce cu ea. Fu de acord că nu era momentul cel mai potrivit să abordeze acest subiect. Dar ştia că trebuia s-o facă.

Ea se întoarse.

— Sunt gata.

Îl privi.

Abrams îşi aminti ce-i spusese O'Brien într-un moment de sinceritate: „E abordabilă. Dar, ca şi în război, trebuie să-i găseşti punctul slab". Se gândi la câteva asemenea puncte de abordare, amintindu-şi de un alt adagiu militar: „În război, nu poţi greşi de două ori".

— Katherine…

Ea rămăsese cu ochii pe chipul lui şi răspunse:

— Nu, Tony. Nu două lucruri deodată.

— Mă gândeam la un singur lucru, de data asta.

— Nu două persoane deodată. Bine?

— Pare rezonabil.

Ea zâmbi uşor.

— Nu pari convins.

— Nici tu. Îi arătă uşa.

Katherine o luă spre uşă, apoi se întoarse brusc.

El o luă în braţe şi o sărută.

După un timp, ea îl împinse cu blândeţe.

— Avem treabă… Să le luăm în ordine.

— Al treilea război mondial, sau ce dracu' e pe rol, poate să mai aştepte.

— Nu… vino…

Îi surâse:

— Hai să scăpăm de nişte frustrări.

Abrams înclină capul, urmând-o spre uşă. În momentul de faţă, cea mai mare frustrare a lui se numea Peter Thorpe, şi-şi spuse că ar putea să-i facă plăcere să scape de ea.

34

Nicholas West simţi prezenţa cuiva în apropiere şi deschise ochii, clipind în lumina orbitoare.

Umbra lui Thorpe pluti deasupra lui.

— Deci, ce mai faci, amice? întrebă acesta.

West clătină din cap:

— Sufăr.

— Totu-i relativ. Dar, hai să-ncepem.

Thorpe îşi trase un taburet şi se aşează.

West îşi roti capul spre stânga şi spre dreapta.

— Katherine...?

— Nu încă, zâmbi Thorpe. Dar vine ea. Vine.

Thorpe îşi aprinse o ţigară.

— Pipa mea... spuse West.

— O să-ţi dau pipa, după ce descoperim câteva adevăruri Thorpe suflă fumul în faţa lui West şi continuă:

— Ce făcea Ann pentru Agenţia de Securitate Naţională?

West îşi plimbă limba peste buzele crăpate de sete:

— Apă...

— Doamne, Nick, dacă mai tragi o dată de timp...

Thorpe coborî de pe taburet şi se duse la un frigider, de unde se întoarse cu un pahar de carton umplut cu cuburi de gheaţă. Turnă câteva cuburi în gura deschisă a lui West, apoi întrebă:

— Care sunt – erau – atribuţiile Annei la NSA?

West mormăi ceva şi Thorpe se trase mai aproape.

— Ce?

West îl scuipă în faţă.

Thorpe se trase înapoi.

— Băga-te-aş în mă-ta!

Se şterse pe faţă cu o batistă.

— La minciuni, aceeaşi durere, la adevăruri, aceeaşi plăcere, zise West.

Faţa lui Thorpe se înroşi, apoi se sparse într-un zâmbet.

— Bine, viermişorule. Deci viermele se răscoală, aşa-i, Nick?

— Metoda ta e proastă. Te urăsc, te detest şi o să rezist.

Thorpe privi analizoarele.

— Afirmaţie adevărată. Dar astea sunt numai aperitivele. Eroismul tău n-o să dureze prea mult. Mai bine, vorbeşte-mi despre Ann.

West ezită, apoi spuse:

— E vorba despre descifrarea codurilor.

Thorpe încuviinţă:

— Codurile ruseşti. Mai exact, ascultă transmisiunile dintre Moscova şi misiunile diplomatice de la New York, Washington şi Glen Cove, nu-i aşa?

— Aşa-i.

— Acum vreo lună jumătate, secţia lui Anne Kimberly a transmis la CIA şi altor agenţii de informaţii din Washington o notă cu privire la un fenomen interesant: în seara de doisprezece aprilie, anul curent, tot traficul radio dintre Moscova şi Glen Cove a încetat pentru circa şase secunde, apoi s-a restabilit.

Thorpe studie faţa lui West, apoi continuă:

— După cum probabil ştii, transmisiile radio codificate între posturile importante sunt continue, chiar dacă nu se transmite de fapt nimic. Este o metodă de siguranţă, pentru ca cei ce ascultă să nu poată trage concluziile din intensificarea sau reducerea traficului radio. Deci, această întrerupere de şase secunde a fost demnă de notat, deşi nu era cutremur. La raportul NSA, FBI a transmis că, în seara aceea, fusese o furtună puternică pe Long Island, cu descărcări electrice masive, şi că vila ruşilor, fiind situată pe cea mai mare înălţime din zonă, fusese lovită de trăsnet. Rezolvarea misterului.

West îşi trecu limba peste buze, dar nu spuse nimic.

Thorpe continuă:

— Dar, stai puţin. După NSA şi alţii care se pricep la

electronica de vârf, ceva nu era cuşer. Aşa că au fost continuate cercetările. Şi, ce să vezi? Un tip de pe un cuter care se grăbea să intre în port din cauza furtunii chiar a văzut trăsnetul căzând pe casa ruşilor.

Thorpe se aplecă şi-şi puse coatele neglijent pe marginea mesei.

— Numai că n-a căzut pe casă, Nick. A căzut pe o *antenă,* care era înfiptă în pământ ceva mai departe de casă. Omul a văzut-o la lumina trăsnetului. Mai mult, antena fiindu-i cunoscută, fiindcă îi servea ca reper, tipul jură că avea o extindere foarte înaltă în vârf, pe care n-o mai văzuse înainte şi pe care n-a mai văzut-o de atunci. Ce concluzie tragi, Nick?

— Paratrăsnet, spuse West.

— Corect. *Încercau* să atragă trăsnetul cu prăjina aia. Adevărat?

— Adevărat.

— Atunci de ce dracu' a căzut curentul, Nick? Paratrăsnetul trebuia să fie legat la pământ, nu la reţeaua de curent a casei. Chiar şi tâmpiţii de rusnaci ştiu cum funcţionează un paratrăsnet.

West tăcu.

— În orice caz, continuă Thorpe, le-am spus amicilor mei ruşi că întâmplarea n-a trecut neobservată, şi s-au cam enervat. M-au rugat să adâncesc problema. Maximă prioritate.

West rămase tăcut.

Thorpe îşi scutură ţigara pe podea.

— Desigur, faptul notabil a fost că, după ce au atras intenţionat o descărcare electrică uriaşă, se pare că luminile, radioul şi toate celelalte n-au fost distruse. Şi, într-adevăr, toate funcţionau după mai puţin de şase secunde. Concluzia: s-au jucat de-a Ben Franklin şi experienţele de electricitate. Dar în ce scop, Nick?

West vorbi ezitant:

— NSA... a ajuns la o concluzie proprie... Le-au spus

celorlalte agenţii implicate s-o lase baltă… Concluzia lor a fost clasificată ca secret de stat…

— Ştiu asta, nenorocitule! Dar nu ştiu care-i concluzia. Poate că tu ştii. Poate că Ann a avut de-a face cu ea. V-aţi întâlnit scurt, la Washington, pe 29 aprilie. Poate, printre îmbrăţişări, ţi-a spus. Care era?

West nu răspunse.

Thorpe întinse mâna spre transformator.

— Tergiversarea e egală cu minciuna. Trei secunde, două, una…

— Stai! Stai! A zis… Verificau… antişocuri… ca nişte siguranţe… voiau… să-şi asigure sistemele electrice şi electronice împotriva furtunilor electrice… Să nu aibă întreruperi mari în radiocomunicaţii.

Thorpe studie analizoarele.

— Până aici, e adevărat. Dar mai sunt multe de spus, nu-i aşa? Altfel, prietenii mei din Glen Cove n-ar fi aşa de nervoşi pe tema asta. Ce-a mai spus Ann?

— Nimic.

Thorpe întoarse cursorul şi-l ţinu fix.

Corpul lui West se arcui deasupra mesei. Gura i se deschise, dar nu scoase niciun sunet. Sfincterul trimise lichid în tub, iar pulsul îi scăzu în mod periculos.

Thorpe opri curentul.

— Ei, mă mânca să-ţi dau una tare. Dar acum nu mai am ce face cu tine, câteva minute.

Trupul lui West reveni pe masă, tresăltând, cu muşchii în spasme. Pielea îi era palidă şi uscată, iar ochii i se dăduseră peste cap, arătându-şi numai albul.

— Sunt aproape sigur că experienţa de la Glen Cove avea o legătură cu „Lovitura” – ăsta-i numele planului rusesc de distrugere a Americii, sau, cum zic ei, de a aduce lumii pacea eternă… Nick?

Faţa lui West era cenuşie, iar respiraţia neregulată.

Thorpe privi monitorul cardiac.

— O, Doamne!

Se ridică repede, luă o seringă hipodermică de pe măsuţa cu instrumentar şi i-o înfipse lui West în umăr.

— Na! Asta ar trebui să te readucă la viaţă.

Thorpe aşteptă îngrijorat câteva minute, urmărind monitorul cardiac.

— Ce noroc aş avea dacă inimioara ta de pui s-ar opri… şi nu-mi intra mie în convulsii, prăpăditule…

Aşteptă un moment, apoi întrebă:

— West! Mă auzi?

West coborî încet pleoapele.

— Bun! Reluăm conversaţia?

West clătină din cap:

— Aproape… m-ai… omorât…

— Aproape nu contează. De fapt, ar fi şi greu să omori pe cineva cu voltajul pe care-l dă asta. Am încercat o dată. O să-ţi primeşti glontele la timpul potrivit. Asta ţi-o promit.

— Acum… îl vreau… acum.

— O, nu! Chiar că eşti un laş.

Thorpe se aşeză din nou pe taburet.

— Bun, am să vorbesc eu şi tu o să asculţi.

Thorpe umblă la reglajele poligrafului.

— Gândeşte-te la ce-ţi spun. În primul rând, Moscova e îngrijorată că s-ar putea ca o parte din planurile ei să fi fost demascate. Una din căi putea să fie spionajul electronic al NSA. Aşa că trebuie să-mi spui tot ce ţi-a spus Ann.

— Ann… nu e… moartă… ai fi… răpit-o…

— Am încercat. Dar a murit. De fapt, sinucidere. O cârpăceală destul de nasoală. Încă doi pentru Siberia, râse el.

— Tu… pentru Siberia…

— Tacă-ţi gura. În orice caz, alt mod de a compromite planul ăsta este prin strădania CIA de a descoperi schemele grele de genul ăsta. Cu ajutorul parolei tale înalt autorizate, calculatorul meu caută chiar acum prin calculatorul din Langley cuvinte-cheie şi nume care să mă ajute să aflu dacă există vreo bănuială despre operaţiunea sovietică

„Lovitura”.

Thorpe privi înregistrarea poligrafului şi văzu că West era foarte agitat.

— Crezi c-o să găsească ceva?

Limba lui West rămase amorţită o vreme, apoi îşi reveni:

— E... o mulţime acolo... despre tine...

— Fi sigur, prietene, încuviinţă Thorpe, că şi asta caut. De fapt, s-ar putea să-mi iau foarte curând o vacanţă foarte lungă.

— Tu... eşti ca mine... ştii prea multe. N-ai prieteni... nici loc de ascuns.

— Mai e şi China, râse Thorpe. Dar, ca să continui – altă sursă de necazuri e reţeaua de old-boys a lui O’Brien. Ăştia *ştiu* ceva. Dar sunt împinşi să creadă că un grup oarecare de terorişti arabi vrea să distrugă Wall Street-ul cu o armă nucleară mai mică. Nu-i o idee rea, dar nu-i nici cea mai bună.

Thorpe îşi întinse mâinile şi picioarele.

— Mi s-au pus cârcei prin simpatie, râse el şi continuă: De fapt, Nick, nu cred că O’Brien & Co. au prins tot şpilul. Nici ai mei de la Companie. Vezi, Nick, din câte-mi dau eu seama, ruşii sunt obsedaţi de conceptul de troică – sania cu trei cai. Sunt fascinaţi de trinitate – trei acţionând ca unul singur.

West îl fixă pe Thorpe şi încerca sa gândească clar. Thorpe urmărea ceva. Aşa cum acesta îl subestimase întotdeauna din cauza fragilităţii sale, tot aşa, din cauza forţei fizice a lui Thorpe, el, West, îi subestimase lui Thorpe puterea deductivă, intuitivă şi de înţelegere.

Thorpe îşi trosni încheieturile degetelor şi-l privi pe West.

— De aceea, continuă el, în realitate ei au formulat *trei* planuri independente pentru mutilarea sau distrugerea Americii. Primul era distrugerea nucleară a centrului financiar. Al doilea, în care am ajuns sa cred, era intrarea în toate calculatoarele Americii – civile şi militare – şi distrugerea, modificarea sau furtul, simultane, a tot ce e

stocat în băncile de memorie.

Thorpe îşi frecă bărbia, dus pe gânduri, apoi reluă:

— Şi acum, Nick, noi doi am dat de acest al treilea plan, cu care cred eu că vor merge înainte. Celelalte două planuri au părut reale acelora dintre noi care le-au descoperit, deoarece ele erau, şi probabil încă sunt, opţiuni reale. Nimic nu minte mai bine decât adevărul. Şi aşa, toate resursele informative occidentale, inclusiv tu şi cu mine, Nick, şi inclusiv analiştii particulari cum ar fi O'Brien & Co., au fost mobilizate sa descopere detaliile acestor două planuri. Dar, undeva pe parcurs, O'Brien s-a apucat să gândească. Şi-a dat seama că există un al treilea plan. Şi a început să acţioneze bazat pe premisa asta. A obţinut informaţii că ruşii cumpăra anumite tipuri sofisticate de tehnologie electronică occidentală. A alertat guvernul cu primele sale descoperiri. Şi avertismentul a ajuns înapoi la ruşi. Aşa că, toţi suntem într-o dilemă. Ruşii încearcă să afle cât ştiu în realitate Statele Unite şi cât de bine se pot apăra. Statele Unite încearcă să afle dacă lovitura va fi la cap, la plex, sub centură sau nu va fi deloc. Şi se întreabă dacă n-ar fi mai bine să dea ei prima lovitură.

Thorpe îl privi pe West:

— Când vom termina aici, Nick, vom şti cine, cum şi unde. Ştim deja când – pe Patru Iulie. Ştim şi de ce – deoarece, ca urmare a unui soi de darwinism politic, lumea de azi s-a redus la două specii dominante. Şi numai una dintre ele poate să supravieţuiască.

West inspiră adânc.

— Eşti nebun… De ce simţi nevoia asta de a domina…?

— Tu de ce simţi nevoia să nu domini?

Thorpe îşi aprinse o ţigară şi pufăi dus pe gânduri.

— Oricum, zise el, problema hotărâtoare la Moscova e acest Talbot.

Thorpe se aplecă şi luă o valiză de mesagerie din piele.

— Asta ducea colonelul Carbury.

Întoarse valiza şi-i goli conţinutul pe stomacul şi pe

pieptul lui West.

O agendă şi scrisori personale de la defuncta Ann Kimberly către defunctul maior Henry Kimberly. Defunctul domn O'Brien şi oamenii lui au considerat agenda foarte utilă pentru descoperirea lui Talbot care, la urma urmei, a fost unul de-al lor.

Thorpe luă agenda de pe pieptul lui West.

— Sau, poate ar trebui să spun trei de-al lor? Henry Kimberly a ajuns la concluzia că sunt probabil trei trădători, plasaţi foarte sus. O să citim agenda împreună şi o să încercăm să deducem ce a dedus maiorul Kimberly.

Thorpe bătu cu agenda în fruntea lui West:

— Fii atent!

— Du-te dracului!

— Kimberly, continuă Thorpe, pare să fi ştiut cine erau trădătorii, dar n-a dat niciun nume, folosind numai expresiile Talbot Unu, Doi şi Trei, ca un evreu din antichitate care se ferea să scrie sau să pronunţe numele Domnului.

Deschise agenda şi citi o însemnare:

— „Am redus lista ofiţerilor OSS care ar putea fi vinovaţi de trădare în favoarea ruşilor. Unul dintre ei e un consilier apropiat al lui Donovan, cunoscut de mine. Al doilea, ofiţer superior în OSS, mi-e bun prieten. Al treilea e ofiţer OSS în secţia politică, un om care, fără îndoială, va face carieră politică după război. Care dintre ei e Talbot? Probabil toţi trei."

Thorpe ridică ochii:

— Sfârşitul însemnării.

Puse agenda deoparte.

— Ştii, Nick, dacă agenda asta ar fi ajuns în mâinile lui O'Brien, sau ale CIA, ar fi fost declanşate cercetări masive care ar fi putut duce la identificarea lui Talbot. Dar, încă o dată, Dumnezeu a fost de partea ateilor şi mesajul din mormânt nu va ajunge la destinaţie.

Thorpe îl privi pe West, apoi se concentră asupra

analizoarelor.

— Ai urmărit ce-am spus?

— Da.

— Ar putea fi tatăl meu adoptiv, James Allerton, bunul prieten?

— Da.

— Ai vreo părere despre ceilalţi doi? Ar mai putea fi vreunul dintre ei încă în viaţă?

— Cel descris ca ofiţer superior în contrainformaţiile OSS.

— Dar cel descris ca politician potenţial?

— Nu ştiu… N-am informaţii despre el.

— Cine e ofiţerul superior?

— N… nu sunt sigur… Sunt mai mulţi care s-ar potrivi…

— Cine sunt?

— Mai întâi o trataţie, zise West.

Thorpe râse, apoi îl întrebă:

— Vrei să-ţi dau pipa?

— Da.

Thorpe luă pipa lui West de pe masa cu instrumentar şi o îndesă cu tutun. Îi puse muştiucul în gură şi i-o aprinse cu bricheta.

West trase adânc din pipă.

— Bineînţeles că nu-i tutunul tău, zise Thorpe. Ăla era condimentat cu nicotină pură. Aşa că dacă te-ntrebi de ce nu mori, uite de-aia!

West clipi spre Thorpe, continuând să tragă din pipă.

— Mi-ai rezistat, ticălos viclean! Te-am *întrebat* despre otrăvuri.

West muşcă deodată muştiucul, sfărâmându-l cu dinţii.

Thorpe îi scoase pipa din gură, spunându-i:

— Nu, nu, Nick! Am schimbat şi muştiucul. Crezi că sunt aşa cretin ca tine? Cunosc marfa, băiete. De-acum, ţi-ai pierdut privilegiul fumatului.

Puse pipa la loc.

West începu să plângă în hohote.

Thorpe îl prinse de ureche şi îi întoarse faţa spre el.

— Uite, bebică, eu sunt profesionist, iar tu eşti un amator. N-ai cum să mă duci, aşa că las-o baltă. Eşti cumplit de neajutorat şi fără apărare. Eşti la mila mea. Aici ai să-ţi pierzi şi sufletul, şi inima. Când o să termin cu tine, eul tău va fi inexistent. N-o să mai ai nici măcar atâta voinţă cât să te sinucizi. Dar te scap eu de necazul ăsta. Kate n-o să fie aşa norocoasă. Am s-o las să trăiască, sub formă de animal de casă, domesticit.

West ridică greoi capul şi şopti:

— O să plăteşti pentru asta... cumva, într-un fel... o să fi pedepsit...

Thorpe zâmbi:

— Când un prizonier începe să devină mistic sau religios, e un semn că e aproape gata. O să te sparg mai repede decât am crezut.

West îşi lasă capul pe masă şi începu să plângă.

Thorpe adună conţinutul valizei şi închise poligraful.

— Mă tem că trebuie iar să plec. Distrează-te. Mă întorc repede.

— Te bag în mă-ta!

Thorpe întinse mâna şi apucă cursorul transformatorului.

— Faptul că nu mi-ai spus că fumatul poate să-ţi dăuneze sănătăţii a fost o minciună prin omisiune, care, din păcate, nu apare întotdeauna pe analizoare. Oricum, rămâne o minciună...

— Nu! Nu! Te rog!

Corpul lui West începu să tremure sub efectul curentului de joasă tensiune care trecea prin el. Ţipătul i se transformă în clănţănit din dinţi, ca şi cum ar fi tremurat de frig.

Thorpe zâmbi, continuând să-i aplice şocul uşor.

— E aproape comic. Ar trebui să te vezi... mă rog, ai să te vezi în reluare. O să te vadă şi Kate. Şi Eva. Şi ce-o să mai râdă ruşii pe chestia asta. Doamne, Nick, parcă ai fi un imbecil.

Thorpe întrerupse curentul.

— Când mă-ntorc, o să-mi spui mai multe despre Talbot şi despre Ann Kimberly. O să-mi spui ce ştii despre O’Brien şi amicii lui, inclusiv despre Katherine Kimberly, George Van Dorn şi ceilalţi ticăloşi aroganţi. Şi o să-mi mai spui ce ştii despre ruşii din Glen Cove. S-ar putea ca de răspunsurile tale să depindă dacă artificiile, picnicurile şi cuvântările din Patru Iulie vor fi sau nu ultimele.

35

Abrams o urmărea cum aleargă înaintea lui. Avea un fuleu frumos; lung, uşor şi graţios.

Abrams aruncă o privire în jur, dar părea că nimeni nu-i urmăreşte, nici pe jos, nici cu maşina. Erau aproape de capătul de sud al lui Fourth Avenue, după ce călătoriseră, cea mai mare parte din distanţa de la el de-acasă, cu metroul. Traseul pe care Katherine îl stabilise şi i-l comunicase lui Thorpe cuprindea o serie de alergări prin parcuri, legate între ele de călătorii cu metroul, inclusiv mici porţiuni de alergare pe străzi. Îşi spuse că era ca şi cum ar fi ales dinadins zonele periculoase. Şi, bineînţeles, aşa şi era.

Ce era ciudat, se gândi alergând în spatele ei, era faptul că niciunul dintre ei nu recunoscuse deschis că ceea ce începuse sâmbătă ca o partidă de alergare devenise azi ceva care semăna foarte mult cu o capcană poliţistă.

În parte, asta era din cauză că subiectul era atât de sensibil. Dar şi din cauza acelui stil rafinat de a vorbi, în care lucrurilor nu li se spune pe nume, ci sunt indicate, implicate, sugerate, sau se făcea aluzie la ele. Acest mod de comunicare enervant era comun, după cum observase el, avocaţilor, asociaţilor şi oamenilor rafinaţi în general. El prefera felul de a vorbi al poliţiştilor.

Abrams îşi simţi sângele pulsându-i în vene; începea să capete euforia alergătorului. Îi plăcea să alerge în Brooklyn; terenul era plat şi degajat, spre deosebire de Manhattan, unde era plat, dar nebunesc.

Brooklyn însemna case de cărămidă, străzi rezidenţiale liniştite, fără zgârie-nori care să acopere cerul. Brooklyn-ul era, totodată, şi orăşelul bisericilor, şi Abrams putea întotdeauna să se orienteze după zecile de clopotniţe familiare, ale căror ceasornice îi măsurau şi timpul.

Cotiră în Strada 67 şi urmară fâşia îngustă acoperită cu iarbă de la marginea trotuarului spre parcul Owl’s Head, primul punct posibil de întâlnire cu Peter Thorpe.

Abrams ridică ochii. Katherine era la aproape o sută de metri înainte şi el o strigă:

— Stai aproape!

— Fugi mai repede! strigă ea peste umăr.

Căţea îşi spuse el şi mări ritmul.

Intenţia iniţială a lui Abrams fusese s-o ducă prin cartierul evreiesc ortodox, unde bărbaţii se întorceau cu spatele la alergătoarele cu pantaloni scurţi. De ce avusese de gând să facă asta, nu putea să spună precis. În orice caz, ea planificase traseul mai mult din considerente tactice decât pentru peisaje sau studii sociologice. Şi totuşi, dacă aveau să mai alerge vreodată împreună, acolo ar duce-o. Pe măsură ce se apropiau de parc Abrams reducea din distanţă.

Alt loc unde ar fi vrut s-o ducă era unul dintre noile cartiere de evrei ruşi, cu firmele lui scrise cu litere chirilice şi cu combinaţia de idiş şi rusă care se vorbea pe străzile pline de zarvă.

Acestea, recunoştea el, erau adevăratele lui rădăcini şi era fascinat de vitalitatea cartierului, de proliferarea afacerilor şi a prăvăliilor aparţinând emigranţilor.

Intrară în parc, pe alee, apoi el o urmă tăind peste iarbă şi începură urcuşul dificil pe colina înaltă care domina parcul. Simţi sudoarea adunându-i-se în jurul hamului şi rosătura chingilor pe piele. Se gândi la Peter Thorpe, întrebându-se când şi cum urmau să se întâlnească. Metoda lui preferată părea a fi moartea accidentală.

Abrams ridică ochii. Katherine stătea în vârful colind, silueta detaşându-i-se pe cerul limpede. Deasupra zburau roată pescăruşii, iar dincolo de pescăruşi era un elicopter cenuşiu.

Abrams sprintă pe ultimii douăzeci de metri şi se opri şi el în vârf. Se aplecă şi răsuflă adânc, apoi se ridică şi privi

împrejurul colinei mari, acoperită cu iarbă pe care erau plantate tufişuri şi copaci, cu intervale mari între ei.

— S-ar părea că suntem singuri.

Ea încuviinţă din cap, trăgându-şi răsuflarea. Studie şi celelalte pante.

— Devreme... stăm zece minute aici...

— Bun.

Abrams privi spre nord, la panorama oferită de portul New York, la Statuia Libertăţii şi la zgârâie-norii aureolaţi de soare din partea de jos a Manhattanului, care păreau că se înălţa din ocean. Se întoarse şi o privi pe Katherine, care, cu părul în dezordine, fără fard, transpirată, respira zgomotos, cu gura deschisă.

— Eşti foarte frumoasă!

Ea râse şi-l trase de tricoul ud:

— Şi tu arăţi foarte chipeş.

Începură să înconjoare creasta colinei.

— Ce mizerie! zise Katherine.

Abrams încuviinţă. Parcul era un exemplu clasic de neglijenţă şi decădere urbană. Sticle sparte peste tot, ţâşnitori care nu funcţionau, coşuri de gunoi distruse, excremente de câini, copaci neîngrijiţi şi graffiti acoperind orice suprafaţă disponibilă. Îşi imagină că aşa trebuie să fi arătat şi faimoasele parcuri ale Romei, după ce o cuceriseră barbarii.

Katherine, care îl urmărea din ochi, păru să-şi dea seama la ce se gândea.

— Parcul ăsta are nevoie de o curăţenie generală, zise ea. Şi mai are nevoie de o supraveghere mai strânsă din partea poliţiei.

Abrams se uită la ea. Iar vorbea în felul acela obscur, parcul fiind o metaforă.

— Probabil, răspunse el. Dar fără exagerări. Aici se manifestă vitalitatea oamenilor, care-şi trăiesc vieţile personale, neîmpovăraţi de intervenţie guvernamentală. Preţul libertăţii aproape absolute e anarhia de dincolo de

muchie.

— Puţină lege şi ordine n-ar strica.

— A cui lege? A cui ordine? Fasciştii au în comun dorinţa de a-i face pe toţi să meargă în cadenţă. Eu nu vreau să ţin cadenţa.

— Bine, surâse ea. Fără politică. Gata?

— Nu. Hai să ne mai plimbăm.

Ea porni la vale.

— Te-aduc eu în formă până la toamnă.

El o privi lung, fără să răspundă.

Merseră o vreme în tăcere, apoi ea îi spuse:

— Locul următor unde ne-ar putea aştepta Peter e podul Verrazano.

Abrams nu răspunse.

Merseră spre sud, pe o alee îngustă, asfaltată, paralelă cu plaja. Un vânt rece începu să bată dinspre golf, agitând spuma valurilor. Ea vorbi, de parcă ar fi continuat o conversaţie:

— Vreau să zic, n-avem dovezi concrete, şi ce-avem noi e explicabil prin faptul că el *este* de la CIA.

Aşteptă răspunsul, apoi continuă:

— Judecăţile tale pot fi influenţate de considerente personale.

Abrams răspunse cu întârziere:

— Judecăţile mele sunt influenţate de cincisprezece ani de muncă de detectiv. Mi-aţi cerut să-l găsesc pe ucigaşul sau răpitorul lui Randolph Carbury. Cred că l-am găsit. Acum nu mai încerc decât să rămân în viaţă.

Ea nu zise nimic.

Abrams privi spre golf. Câteva ambarcaţiuni particulare făceau cabotaj. Pe deasupra, trecu din nou elicopterul. Câţiva joggeri şi alţi câţiva care-şi plimbau câinii le apărură în faţă. Abrams făcu semn spre turnul de paraşutism din Insula Coney, care se ridica în depărtare:

— Am petrecut ore întregi la poligonul de acolo. Răţuştele alea de jucărie pluteau în bazin şi eu trăgeam în

ele.

— Pun pariu că fetele de pe-acolo căzeau în fund când primeai premiile.

— De fapt, ca să le ţin la distanţă, trebuia să îndrept puşca spre ele. Oricum, când am mai crescut, am avut misiuni de momeală, mascat în bătrân, încercând să atrag borfaşii. Mergeam prin parcuri, în jurul Insulei Coney, ca o răţuşcă de jucărie. E o misiune foarte nasoală. Dar îţi oferă satisfacţii. Atrăgeam o mulţime de borfaşi. După aia, făceam ceea ce răţuştele nu mi-au făcut niciodată. Scoteam pistolul.

— Şi acum iată-te din nou, zise ea. Trebuie să fie un sentiment tare neplăcut.

— Da, mă rog, poţi să-l smulgi pe băiat din Brooklyn, pe bărbat din poliţie şi aşa mai departe... fii atentă la ce-ţi spun acum: există cinci procedee de vânătoare – cu momeală, cu capcane, cu obstacole, cu gonaci, sau prin atragere în cursă. Depinde de animalul pe care îl urmăreşti, de anotimp şi de teren. Pentru animalul uman, poţi să foloseşti oricare dintre metode şi orice combinaţie între ele, în orice anotimp şi pe orice teren. Tot ce trebuie să ţii minte e că atunci când animalul uman te abordează, poate să ia orice formă, inclusiv să se deghizeze într-un animal prietenos. Poate să-ţi facă vesel cu mâna, sau să-ţi ceară o ţigară. Dar trebuie să-ţi dai seama că te atacă, şi în fracţiunea aia de secundă trebuie să reacţionezi, fiindcă peste o secundă e prea târziu.

— Dar dacă răneşti un om care de fapt chiar cerea numai o ţigară?

— De asta există fracţiunea de secundă.

Merseră o vreme de-a lungul ţărmului.

— Eşti un tip complex, zise Katherine. Dur, blând, golan, naiv, politic, apolitic, instruit, anti-intelectual, angajat şi neangajat.

— Am jucat multe roluri.

— Şi atunci, cine-i Tony Abrams?

— Habar n-am. Ce-i azi? Luni? Am pistol… deci azi… nu, azi sunt liber… aşa că…

— Termină!

Continuară să meargă în tăcere, până când Abrams întrebă:

— Îl ştii pe un barman de la clubul Universităţii, unul Donald?

— N-am acces decât în camera pentru doamne, răspunse Katherine, aşa că nu mă duc deloc.

— Mă rog, oricum, Donald a fost atacat şi asasinat azi în zori.

Ea nu răspunse.

— Iar un tip despre care se crede că era dublura lui Carbury a fost găsit în portul de jos – arătă spre strâmtoare – cam pe-acolo. Acolo sunt găsiţi majoritatea înecaţilor. Probabil din cauza curenţilor.

Ea nu spuse nimic şi începu să alerge. Abrams o urmă, descoperind că picioarele şi plămânii lui îi erau într-o formă mai bună decât crezuse.

Urmară curba ţărmului, spre sud şi apoi spre est. În faţă, se ridică maiestuos podul Verrazano, traversând strâmtoarea de la fortul Hamilton din Brooklyn la fortul Wadsworth de pe Staten Island. Abrams reflectă cât de simplă era apărarea naţională, cu un prea mult timp în urmă: două forturi, cu baterii de artilerie care azvârleau ghiulele de un sfert de tonă, în foc încrucişat, în împrejurimile portului New York. Ce putea fi mai logic decât ştiinţa militară a secolului al nouăsprezecelea?

Şi totuşi, acum apărarea naţională începea în spaţiul cosmic şi se termina în fundul silozurilor de rachete. Iar sistemul era de o asemenea complexitate încât, chiar dacă toate creierele şi mâinile adulte din ţară ar fi fost puse în slujba sa, n-ar fi fost suficient.

— *Calculatoare,* spuse el deodată.

Ea întoarse capul din alergare:

— Ce?

— Cred că asta voia O’Brien să-mi dea de înţeles. S-ar putea să fi găsit o cale să distrugă toate calculatoarele – militare, financiare, industriale… o fi posibil?

Ea începu să reducă viteza, până ajunse să meargă normal. După un minut lung, îi spuse:

— Se poate… da… Am auzit aşa ceva… se pare că NSA, pentru care lucrează Ann, are un registru secret cu toate codurile de acces din ţară… nu chiar un registru, o bandă modulată în impuls…

Îl privi:

— Astea-s foarte secrete…

— Atunci, ţine-le pentru tine.

Ea continuă, fără să-l bage în seamă:

— NSA stabileşte regulile de securitate pentru calculatoarele militare şi civile. De aceea, le cunosc foarte bine pe toate şi, teoretic, pot să spargă orice parolă din ţară. Deşi asta ar fi ilegal.

— Deci, bineînţeles că nu fac asta.

— În orice caz, întotdeauna au fost dezbateri în jurul ideii de a avea. Toate calculatoarele, la dispoziţia unui post central de comandă în cazul unei situaţii de necesitate, cum ar fi un război sau un crah de bursă. Teoria e că Preşedintele ar putea să comande şi să ţină mai bine frâiele. Înţelegi ce vreau să spui.

— Da. Pare riscant.

— Da, ar fi ca şi cum s-ar putea intra simultan în toate calculatoarele, şi toate limbajele ar putea fi traduse în unul singur. Atunci, cel puţin teoretic, ar fi posibil ca cineva rău-intenţionat… să provoace un haos total.

— Sună cam sinistru.

— Ar fi dezastruos.

Îl privi:

— De unde ţi-a venit ideea?

Abrams ridică din umeri.

— Nu ştiu. Poate am auzit ceva, poate am dedus. Se potriveşte cu ideea lui O’Brien, care a exclus războiul

nuclear sau chimic.

Îşi lovi fruntea:

— Calculatorul meu personal calculează uneori fără ca măcar să-mi dau seama că e în funcţiune.

— O fi inspiraţia divină, zise ea. Crezi în Dumnezeu?

— Da. Fiinţele umane n-ar fi în stare să producă toate nenorocirile astea de capul lor.

— Eşti cinic.

Păşiră în tăcere, ascultând valurile care spălau ţărmul.

— O să mai fac investigaţii, zise ea. Mai ai idei pe tema asta?

— Nu. Trebuie să aştept următorul mesaj divin. Uneori, aud voci.

— Zău? zâmbi ea. Şi ce zic vocile astea?

— În ultima vreme, mi-au spus că ar trebui să plec o lună la Miami.

— Nu, zău! Şi în ce limbă îţi vorbesc?

El surâse, recunoscând interogatoriul obişnuit al preoţilor, rabinilor şi psihiatrilor pe tema vocilor.

— E un fel de engleză cu accent evreiesc din Brooklyn. Uneori, am impresia că nu e Dumnezeu, ci una, sau mai multe, din rudele mele moarte. Ăsta e sfatul lor pentru toate necazurile vieţii: Du-te la Miami.

— Şi te duci?

— Nu, nu e sezon. Rudele mele s-ar întoarce în morminte. S-ar putea să plec în Maine. Nu vii şi tu cu mine?

— Ba da, spuse ea pe neaşteptate.

— Miza?

— Ştii tu.

— Să luăm lucrurile în ordine, încuviinţă el.

— Da… şi uite o chestie cu prioritate.

Abrams ridică repede ochii. Sub pod, doi călăreţi ieşiseră din umbră şi veneau în trap spre ei.

— Mergi înainte, spuse Abrams.

Călăreţii se apropiau, şi Abrams văzu că nu erau de la poliţia călare. Dar niciunul dintre ei nu era Peter Thorpe.

Pariase că Thorpe se va ivi în persoană, dar acum se întreba dacă riscul pe care ei doi şi-l asumaseră merita.

— Mama mă-sii, îi spuse. O.K., scoate pistolul, dar nu-l tine la vedere.

Katherine scoase pistolul din mers şi-şi vârî mâna în centură.

Abrams rămase în spatele ei, ca să fie oarecum mascat, şi-şi scoase revolverul de calibrul 38. Se deplasă lateral, ţinându-l lipit de picior. Privi în jur. Câţiva joggeri alergau spre malul apei. Câteva persoane stăteau pe bănci, o pereche tânără mergea îmbrăţişată, iar un bărbat se lupta cu valurile în golf.

Katherine privi şi ea în jur.

— Ăştia or fi toţi civili?

— Vedem noi.

Ea continuă să meargă lângă el, cu ochii pe călăreţii care se apropiau, aruncând câte o privire spre oamenii răspândiţi pe ţărm.

— Cum ştim când a sosit fracţiunea de secundă? întrebă ea.

— Instinctul. O să ştii. Până acum încă n-am tras într-un civil nevinovat. Dacă nu eşti sigură, fă ca mine.

— Bine... Dar a sărit vreun bandit pe tine în fracţiunea aia de secundă?

— Oho, şi încă de câte ori. Totuşi, uneori ai o secundă în plus.

Călăreţii erau acum la mai puţin de nouăzeci de metri.

— Tu ai avut secunda aia când ai scăpat viu de pe acoperiş.

— Aşa-i. Dar, uneori, ţi se mai dă o secundă.

— Sper.

— Şi eu. Pregăteşte-te.

36

Părea că efectul drogurilor trecuse, şi Nicholas West zăcea perfect liniştit, capabil să gândească limpede pentru prima oară de mai multe ore încoace.

Se gândea la secrete şi cum să le ascundă de Peter Thorpe şi de şefii sovietici ai acestuia. West voia să creadă că mintea omului e capabilă să depăşească aproape toate adversităţile, inclusiv durerea, suferinţa, drogurile şi celelalte unelte ale torţionarilor. Credea că, dacă ar fi avut timp, ar fi putut să se autohipnotizeze, să nu mai simtă durerea şi să deruteze poligraful şi analizorul de voce. Totodată, ştia că e mai inteligent decât Peter Thorpe, că Thorpe avea lacune grave de personalitate, ca să nu mai vorbim de problemele mintale.

Pe de altă parte, West îşi dădea seama că Thorpe era, după cum spusese, un profesionist. În mintea lui, se ducea o luptă aprinsă; dacă avea să reuşească sau nu să-l învingă pe Thorpe, sau cel puţin să-l ţină în şah oricât de puţină vreme.

West se mai gândea şi la Ann, la Patrick O'Brien şi la Katherine.

Thorpe era teroarea întruchipată, un om care crease un coşmar pentru cei din jurul lui, şi care era capabil să-l creeze pentru o ţară de 240 de milioane.

West încercă să stabilească ce datorie şi obligaţie avea în această situaţie. Regulamentul Companiei era explicit: *Dacă eşti capturat într-o ţară comunistă, nu renunţa la acoperire, indiferent de condiţii. Dacă eşti torturat şi incapabil să reziştI, foloseşte orice mijloace disponibile pentru a te sinucide.*

Dar aici nu era o ţară comunistă – încă. Regulamentul continua: *În rarele cazuri când un agent sau alt angajat ar fi sechestrat de agenţi străini şi/sau inamici într-o ţară aliată,*

acesta trebuie să facă toate eforturile pentru a scăpa din detenţie sau, în funcţie de condiţii să ia contact cu exteriorul.

Dacă este posibil, el trebuie să ucidă sau să captureze pe unul sau mai mulţi dintre cei care îl ţin prizonier. Sinuciderea este permisă ca o ultimă soluţie numai dacă există pericolul compromiterii unor agenţi proprii sau divulgării unor informaţii secrete sub tortură.

West reflectă la acestea. O recomandare raţională. Dar, probabil, nu era scrisă de un om care fusese vreodată legat de o masă şi conectat la electrozi. Şi nu pentru un om care era la bază istoric şi fost profesor de liceu.

— Dau electricitate de un penny ca să-ţi aflu gândurile, Nicko.

West privi repede spre dreapta.

— Poligraful îmi arată gânduri adânci şi întunecate.

Thorpe îşi trase taburetul şi se aşează.

Am vorbit cu amicii mei din Glen Cove. Nu le plac rezultatele discuţiilor noastre preliminare. Dacă nu îmbunătăţim rapid calitatea, vor să te ia ei.

West îşi drese glasul.

— Minţi. Încerci să mă sperii. Pune analizorul de voce aşa ca să-l văd şi eu, să văd când mă minţi *tu* pe *mine.*

Thorpe râse tare.

— Mă rog, asta se întâmplă când drogurile adevărului se disipează şi ai timp să gândeşti limpede. Îţi trebuie nişte pentothal, să te înmoi din nou.

Întinse mâna şi roti un robinet de reglare a tubului intravenos.

— Nimeni n-are nevoie de un măgar isteţ, Nick.

— Peter, drogurile nu sunt…

Thorpe era cu ochii pe analizoare şi cu mâna pe transformatorul electric.

— *Ce* nu sunt, Nick? Nu sunt necesare? Hai, termină propoziţia!

— Nu sunt… Vreau să spun…

— Trebuie să înveţi că nu poţi să improvizezi afirmaţii tâmpite, Nicko. Acum, dă-i drumul şi termină-ţi propoziţia!

— Voiam să spun că drogurile sunt utile… Să mă facă… mai vorbăreţ… şi să-mi reducă rezistenţa…

— Aici ai dreptate.

Thorpe îşi luă mâna de pe transformator.

— Uite, acum n-am timp să te tot zgudui, aşa că de ce nu te limitezi la nişte răspunsuri adevărate? Ăsta-i un sfat bun, nu-i aşa?

Thorpe îşi aprinse o ţigară şi operă câteva reglaje la cele două analizoare.

— Bun… Despre ce să vorbim? Talbot? Nu… asta poate s-o aştepte pe Kate. De fapt, am discutat cu prietenii din Glen Cove. Pe ei îi interesează faptul că ştii câte ceva despre mica lor experienţă cu electricitatea. Aşa că, ce-ar fi să vorbim despre asta? În primul rând…

— Peter, dacă ţi-aş spune tot ce ştiu, ceea ce nu-i prea mult, şi tu coroborezi cu ce-ai să mai descoperi, s-ar putea să ajungi la ce-au pus la cale sovieticii.

— Şi? Despre asta-i vorba. Vor să ştie ce ştie CIA.

— Dar, din momentul în care vei şti, n-o să te mai lase în viaţă. Sunt probabil mai puţin de zece oameni în Uniunea Sovietică care ştiu despre ce e vorba. Este cel mai mare secret din lume – planul final de distrugere a Americii. *Nu ai voie* să cunoşti secretul ăsta.

— Iar încerci să mă sperii? Să ştii, Nick, că m-am gândit la asta. Şi cred că James este Talbot. Şi nu cred că i-ar lăsa să-i omoare unicul fiu.

West zâmbi cu adevărat.

— Cum poţi să fi aşa naiv? Ce eşti tu pentru el? Oricine e în stare să-şi trădeze prietenii şi ţara timp de aproape o jumătate de secol, acela n-are inimă. Câţi oameni a omorât sau a trimis la moarte James Allerton? În comparaţie cu el, tu eşti un amator de rând.

Thorpe trase gânditor din ţigară.

— Probabil. Pot să înţeleg de ce ruşii vor să nu le stau în

cale până la Patru Iulie, dar sunt prea valoros pentru ei ca să mă lichideze. Cred că trebuie să mă dau la fund o vreme. După „Lovitură”, o să ies la iveală pe o poziţie de forţă.

— Ca ce? Comisar al azilurilor de nebuni?

Thorpe păru să nu audă.

— Dar îţi mulţumesc că te gândeşti la mine, Nick. Pentru asta suntem aici. Să folosim fabulosul tău creier în interesul meu.

— Credeam că în interesul şefilor tăi.

Thorpe aruncă ţigara pe jos.

— Ai nevoie să te înmoi.

Mări debitul de pentothal.

— Ce-ţi trebuie ţie de fapt e o descărcare electrică bună, să-ţi întoarcă maţele; să-ţi rupă spatele şi să faci pe tine. Dă-mi doar un motiv.

Thorpe trase de clemele ataşate de scrotul lui West.

— Ouăle tale nu sunt limitatoare de sarcină. Sunt conducătoare.

Râse:

— Aşa că, zi-mi despre limitatoarele de sarcină.

West păli, apoi îşi regăsi glasul şi vorbi:

— Limitatoarele de sarcină… sunt ca nişte siguranţe, întrerup circuitul când apare o suprasarcină electrică… protejează aparatura electrică. După ce a trecut descărcarea… sunt puse din nou în circuit.

— Şi ruşii şi-au dotat toată casa din Glen Cove cu de-astea?

— Aşa se pare.

— De ce? Şi să nu-mi spui că împotriva trăsnetului.

West înghiţi în sec.

— Apă…

— Vorbeşte!

Thorpe întinse mâna spre transformator.

— IEM… spuse West repede. Trăsnetul reproduce efectele IEM… poate fi folosit pentru încercarea

dispozitivelor de protecţie împotriva IEM…

— Stai puţin. Ce dracu’ e IEM-ul ăsta?

— Impulsul electromagnetic. Efectul Compton… Ca o furtună electrică… Ar distruge toate calculatoarele din ţară… toate microcircuitele s-ar arde. Ar lichida toate comunicaţiile telefonice… aparatele de radio, televizoarele… comenzile electronice de pe avioane, maşini, nave, rachete… aparatura din laboratoare, electronica din fabrici, din spitale… ar arde tot controlul asupra energiei… controlul traficului aerian… n-ar rămâne nimic… Ar fi un masacru… toate circuitele din ţară arse… sfârşitul tehnologiei… amputarea economiei… amputarea capacităţii de apărare.

Thorpe rămase tăcut câteva clipe.

— Doamne, Dumnezeule!

Se aplecă mai aproape de West:

— Eşti sigur?

— Da… se cunoaşte de mult. Efectele impulsului electromagnetic… dezastruoase… America se grăbeşte să-şi protejeze sistemele vitale… dar… nimeni nu poate fi sigur că protecţia va funcţiona… greu de reprodus efectele IEM experimental… trăsnetul e cel mai apropiat…

— Dar cum pot ruşii să *producă* IEM, West? *Cum?*

— Uşor… dar ar fi riscant pentru ei… ne-ar putea face să lansăm o replică nucleară… nu-i altă alternativă decât să răspundem… *dacă* Preşedintele ar fi în stare să comunice ordinul de a lovi. IEM este cea mai mare ameninţare la adresa securităţii naţionale… O’Brien avea o bănuială… fiindcă ruşii s-au aprovizionat cu aparatură de protecţie IEM… Fibre optice… limitatoare de sarcină… blindaje Faraday, blindaje de cabluri… filtre şi atenuatoare de IEM… sisteme de protecţie pentru toată aparatura lor electrică şi electronică.

— Ascultă-mă, West. Cum pot ruşii să *provoace* o furtună electromagnetică, simultan, în toată ţara?

— Uşor…

Vocea lui West se frânse şi el începu să tuşească.

— Apă… pentru numele lui Dumnezeu, Peter…

Thorpe apucă o carafă acoperită şi i-o duse la buze.

West sorbi încet, apoi îl privi pe Thorpe:

— Nu pot să continui. Nu pot să gândesc. Mi se pun cârcei… am răni pe spate şi pe fese… dureroase…

— O s-o pun pe Eva să te maseze pe spate şi pe faţă. Tratament bun. Acum, continuă!

— Nu, trebuie să mă întind… trebuie să mă *mişc,* pentru numele lui Dumnezeu! Să mă scarpin. Mă-nnebuneşte mâncărimea.

— Ţi-am dat Atarax, contra mâncărimilor…

— *Dar sufăr…*

Thorpe puse jos carafa şi privi aparatele.

— Unde te mănâncă?

West roşi:

— Organele genitale… peste tot…

— Mă rog, atunci eu mă opresc aici. O chem pe Eva…

— Nu. Te rog, Peter. Lasă-mă numai să mă ridic pentru un minut… Ţi-am răspuns la întrebări…

Thorpe se uită la ceas.

— Foarte bine, pierdem mai puţin timp.

Dezlegă chinga de pe pieptul lui West, lăsând-o la locul ei pe cea care-i strângea picioarele.

West încercă să se mişte. Dar numai după câteva încercări reuşi să se ridice în capul oaselor.

— O… Doamne… Mulţumesc… Peter…

— Pentru nimic. Ei, cum poate fi produsă o furtună IEM care să acopere toată ţara?

West îşi flexionă muşchii, apoi începu să se scarpine.

— West! Vorbeşte!

Thorpe întinse mâna spre transformator.

West se uită la el.

— Nu poţi face asta. Nu sunt legat de masă. S-ar putea să-mi arcuiască spatele şi să-l rupă.

— Nu şi dacă îţi dau un şoc slab. Suficient să te

trântească la loc pe blestemata de masă. Răspunde-mi la întrebare!

West se uită la crocodilii ataşaţi de scrot.

— Bine… o armă nucleară de putere mică… care explodează la vreo cinci sute de kilometri deasupra statului Omaha… Radiaţia şi efectele distructive n-ar ajunge la sol… Doar un fulger luminos… dar, în câteva milisecunde, impulsurile electromagnetice ar începe să distrugă toată aparatura electronică, de la o coastă la alta.

— Asta e teorie sau realitate?

— Realitate. Se numeşte „efectul Compton”. Radiaţiile gama dintr-o lovitură nucleară în straturile înalte ale atmosferei interacţionează cu electronii Compton şi produc IEM… Efectul produce o tensiune de o sută de ori mai mare decât are un trăsnet – dar e invizibilă şi silenţioasă şi acoperă toată ţara, de la o coastă la alta. S-a întâmplat în Pacific, în timpul ultimei experienţe în atmosferă, înainte de tratatul de interzicere de acum peste douăzeci de ani… Dar, pe atunci, aparatura electronică era foarte primitivă… în majoritate cu lămpi, care sunt foarte rezistente la IEM… şi nici nu era prea multă pe acolo… dar în Hawai, la o mie trei sute de kilometri, s-au stins luminile pe străzi… s-au oprit aparatele de radio şi televizoarele… Azi, aproape toate circuitele au la bază plăcuţele de siliciu… care sunt distruse uşor de IEM…

— Dar nu văd cum ar putea ruşii să aducă chiar şi o armă mică la cinci sute de kilometri deasupra Omahăi fără ca Preşedintele să apese pe butonul nuclear, spuse Thorpe.

West îşi frecă fruntea:

— Trebuie să aibă ei un mijloc…

— Nu-mi pot imagina…

Îl privi pe West.

— Dar *tu* ştii ce este. Şi ai să-mi spui…

West întinse brusc mâna şi trase clemele electrice. Thorpe plonjă instinctiv şi-l apucă de mână. West, fără să lase clemele, îşi încleştă mâna de a lui Thorpe, cu clemele

strânse între cele două palme ale lor. West smuci mâna lui Thorpe spre el, făcând ca masa pe rotile să se deplaseze lateral. Se întinse şi, cu mâna liberă, întoarse cursorul transformatorului.

O descărcare electrică trecu prin ambele corpuri. Urlară amândoi şi Thorpe încercă să se smulgă din încleştare, dar muşchii li se contractaseră sub influenţa şocului electric. Amândoi săreau şi se scuturau, în spasme groteşti.

În cele din urmă, braţul liber al lui Thorpe lovi firele şi smulse clamele dintre mâinile lor.

West căzu pe spate, pe masă, cu trupul tresăltând. Thorpe se prăbuşi pe podea, încercă să se ridice şi căzu în nas. Zăceau amândoi, tremurând şi gemând.

West inspiră de câteva ori adânc, apoi, cu o voinţă extraordinară, îşi obligă muşchii să răspundă semnalelor creierului. Se ridică din nou, încet, în capul oaselor, ca un cadavru atins de *rigor mortis.* După un timp care i se păru lung, întinse mâinile şi se aplecă înainte. Mâinile tremurânde i se opriră pe catarama chingii care-i ţinea picioarele. Degetele începură să-l asculte şi reuşi să-şi elibereze picioarele.

West îl auzea pe Thorpe scâncind pe podea, iar la fiecare câteva secunde se auzea sunetul unei descărcări electrice, atunci când clemele veneau în contact.

Undeva, în mintea sa ameţită, West ştia că trebuie să acţioneze rapid, dar totul părea că se desfăşoară cu încetinitorul. Încăperea părea foarte întunecoasă, – dar ştia că asta era consecinţa şocului asupra nervilor optici. Inima îi bătea puternic şi rar. Avea senzaţia că nu mai are nimic fluid în corp, ochii îi erau uscaţi, gura încleiată, iar pielea îi era ca pulberea.

Încet, West îşi trase picioarele de sub chingă. Smulse tuburile de perfuzie şi electrozii poligrafului de pe piept şi de pe frunte. Dintr-o singură mişcare, care-i produse durere, îşi scoase cateterul din penis şi căută la spate, descoperind că tubul anal ieşise deja. Îl auzi pe Thorpe

mormăind obscenităţi jos, pe podea. West îşi regăsi glasul şi spuse:

— E... eşti... o oroare... de nedescris... mizerabilule!

West îşi trecu încet picioarele peste marginea mesei şi privi în jos. Thorpe încerca să se ridice în picioare şi ajunsese deja în genunchi. Se priviră unul pe altul. Văzu că Thorpe urinase pe el.

— Ce mi-ai făcut... zise West

Thorpe scoase un sunet animalic, din rărunchi.

West se lăsă să alunece de pe masă şi ateriză cu picioarele goale pe podeaua rece.

Thorpe, încă în genunchi, întinse mâna tremurândă spre buzunarul hainei şi începu să-şi scoată încet revolverul.

West căzu în genunchi, prinse cele două fire care se zbăteau pe podea şi i le aruncă în faţă lui Thorpe, atingându-i-o cu clemele.

Thorpe scoase un urlet pătrunzător şi căzu pe spate, cu faţa în mâini, lăsând revolverul să cadă pe podea, între el şi West. West se târî spre revolver.

Brusc, uşa mansardei se deschise violent şi în cadrul ei apăru silueta Evei. Ea scoase un urlet puternic, de animal furios, şi se lansă de-a lungul încăperii.

West privi în sus, în timp ce mâna îi bâjbâia după pistol. Ochii lui rămaseră pironiţi la ceva aflat deasupra capului Evei. Apoi, desluşi şuieratul neclar al unui bici.

37

Cei doi călăreţi erau acum la mai puţin de patruzeci şi cinci de metri, apropiindu-se rapid.

— Desfăşurarea! Şi cât mai larg, spuse Abrams.

El o luă la stânga, pe panta care urca de-a lungul aleii de pe ţărm. Katherine o luă la dreapta, ţinând foarte aproape de apă. Abrams îşi spuse că unele aspecte ale logicii militare nu se schimbaseră prea mult, mai ales în ceea ce priveşte tactica infanteriei, care era o expresie a instinctelor de supravieţuire şi a bunului simţ. Acum, călăreţii trebuiau ori să se despartă şi, astfel, să se demaşte prematur, ori să o ţină drept înainte, punându-se în dezavantaj în ceea ce priveşte câmpul de tragere cel mai favorabil.

Călăreţii se apropiară, şi Abrams văzu că erau nişte tipi sub patruzeci de ani, îmbrăcaţi în blugi şi scurte de vânt. Amândoi ţineau frâiele cu ambele mâini, şi el aşteptă, aţintindu-i cu privirea, vreo mişcare bruscă a mâinilor spre arme, sau a cailor înspre ei.

Călăreţii erau acum la mai puţin de zece metri şi încă în plin galop. Abrams se opri şi puse un genunchi în pământ. Katherine îl văzu şi îl imită.

Abrams privi la cei câţiva oameni aflaţi în apropiere. Erau fie plimbăreţi inocenţi, fie actori prea buni. Îşi ţinea 38-ul între coapse, strângând patul cu ambele mâini. Călăreţul cel mai apropiat ajunse lângă el, luă o mână de pe frâu şi ridică braţul.

Abrams ridică şi el revolverul. Celălalt, în plin avânt, se holbă la el cu gura deschisă, apoi strigă ceva şi amândoi călăreţii îşi întoarseră caii.

Abrams se ridică şi puse pistolul în toc. „Altă poveste de groază din New York intră în anale”, îşi spuse el. Inspiră adânc.

Păşi pe poteca îngustă, aşteptând-o pe Katherine să se apropie. Observă că era palidă şi tremura, şi-o cuprinse cu braţul pe după umeri.

— Cred că luăm un taxi înapoi. Haide!

Începu să o conducă în sus, spre ieşirea din parc.

Ea se trase la o parte:

— Nu. Mergem înainte. S-ar putea ca Peter să ne aştepte.

— Asta nu mai e cea mai bună idee, răspunse Abrams. E prea riscant. E prea multă lume în jur.

Ea îl privi şi îi spuse rece:

— Miza e prea mare. Suntem înarmaţi, suntem împreună şi suntem preveniţi. Nu vreau să mă calce vreo maşină într-o noapte… Vreau s-o primesc în faţă. Tu nu?

El încuviinţă:

— Ba da… bine… Prefer un *rendez-vous* cu soarta pe care să-l ştiu dinainte.

— Hai să mergem!

Ea se întoarse şi începu să alerge. El o urmă. Trecură pe sub stâlpii de beton ai podului Verrazano, apoi de fortul Hamilton, înconjurară golful Gravesend şi intrară în parcul Bensonhurst, cinci kilometri acoperiţi în mai puţin de trei sferturi de oră. Străbătură parcul la pas.

Abrams inspiră de câteva ori adânc şi privi în jur. Spre nord, se vedea silueta blocurilor din Manhattan, la scară foarte redusă, spre vest – Staten Island, iar spre sud şi est o mare pajişte de asfalt negru, din care se ridica un şir de prăvălii, dominat de un magazin universal cu preţuri reduse.

— Bun venit în Bensonhurst, zise Abrams.

Katherine zâmbi forţat:

— Dor de-acasă?

— Desigur.

Se uită la ea:

— Rămânem puţin?

Ea încuviinţă:

— E unul din punctele de întâlnire pe care le-am stabilit

cu Peter.

Se plimbară un timp în tăcere. Într-un târziu, Katherine spuse:

— De obicei mă opresc la centrul comercial ca să merg la toaletă. Ţi-aduc un suc de portocale.

— Bine. S-ar putea să facă reducere de Ziua Comemorării, la paharul mare.

Trecură prin parcarea aglomerată.

— Am vorbit ieri cu sora mea – e un telefon sigur, cu dispozitiv de distorsiune a vocii în biroul domnului O'Brien.

— Telefonul cu distorsiune de voce obişnuit la orice firmă de avocatură. Şi ce-a zis?

— Din câte spunea Ann, n-a existat niciun nume codificat Odysseus sau Ulise, amestecate în afacerea asta. A existat un Homer, un englez care s-a dovedit a fi spion sovietic, dar ăsta e mort şi îngropat. Ann a încercat să vorbească despre asta cu Nick, dar n-a reuşit să dea de el. Oricum, amândoi cunosc aceleaşi lucruri. Cred că drumul ăsta s-a înfundat.

— Credeam că numele astea au o semnificaţie ezoterică pentru iniţiaţi.

— L-am întrebat şi pe Pat O'Brien, dar şi el mi-a spus cam aceleaşi lucruri.

Se opri, apoi adăugă:

— Dar... mi s-a părut foarte... tăcut, după asta. Cred că ştie ceva.

Abrams dădu din cap.

— M-am gândit şi eu...şi dacă numele nu înseamnă nimic, atunci trebuie să fie subiectul poveştii.

— Adică războinicul care rătăceşte ani de zile după război şi se întoarce acasă după ce a fost crezut mort?

— Da.

Katherine încuviinţă.

— Arnold a încercat să ne dea un indiciu despre asasinul, sau asasinii, lui. Sau chiar despre Talbot însuşi.

— Da. Există vreun războinic – un comandant, un ofiţer, care s-a întors din morţi? Cineva care poate fi asemănat cu

Ulise?

Ea aprobă din cap.

— Au *fost* câţiva din OSS dispăruţi în misiune, care s-au întors vii după război. Dar Ann a căutat în calculator şi a descoperit că cei mai mulţi dintre ei sunt deja morţi. Ceilalţi nu mai sunt în activitatea de informaţii şi nici nu mai lucrează în niciun fel pentru guvern. În afară de patru, dar ăştia e foarte puţin probabil să fie implicaţi în afacerea asta.

Abrams rămase tăcut.

Ea îl privi lung, apoi spuse:

— Ai tu ceva în cap.

— Păi… ce-ai zice de cineva care încă nu s-a întors din morţi?

Ea îl fixă cu privirea şi răspunse:

— Cei care nu s-au întors din lumea de dincolo sunt morţi.

— Bineînţeles. Mă refer la cineva care a fost dat dispărut şi ale cărui rămăşiţe n-au fost găsite sau identificate. Poate cineva care a dispărut în împrejurări neobişnuite.

Ea răspunse, după un moment de tăcere:

— Ştii, e o scenă în *Odiseea* în care Ulise rătăceşte prin iad. El vede spiritul vânătorului Orion, urmărind veşnic spiritele animalelor pe care le vânase în cursul vieţii. Şi Ulise îl vede pe Orion ca pe „O umbră, vânând umbre”.

Ea susţinu privirea lui Abrams şi spuse:

— Aşa îl văd eu uneori pe Arnold. Aşa îl văd şi pe tata. Umbre, urmărind veşnic umbre.

Abrams nu răspunse o vreme, apoi se hotărî să ignore aluzia, să nu mai urmărească şi el nişte umbre.

Intrară pe strada comercială, foarte aglomerată.

— Ţi se pare straniu să mergi printre oameni, cunoscând un mare secret pe care ei nu-l ştiu? comentă Katherine. Ceva atât de groaznic, încât această scenă obişnuită va dispărea foarte curând? Ai un sentiment de percepţie hipertrofiată?

— Nu sunt sigur că noi ştim mai mult decât oricare altul de pe strada asta, spuse Abrams. Dacă, bineînţeles, nu cumva e Peter Thorpe pe aici.

Ea privi în jur.

— Nu-l văd. Ai văzut vreun cunoscut?

— Nu. Mi-e sete. Dai ceva?

— Cred că n-am niciun ban la mine.

— Văd că ai lucrat suficient cu O'Brien ca să-i iei din obiceiurile proaste, cum ar fi să atentezi la mărunţişul meu.

Ea surâse.

Abrams cumpără de la o tarabă două sucuri şi-i dădu unul.

— Nu vreau să-l scap pe domnul Thorpe. Ce program avem?

— I-am spus că intrăm în Prospect Park pe la unsprezece treizeci. O să luăm metroul până acolo.

El se uită la ceas.

— Mai avem timp. Se apropie de un panou cu aparate de jocuri electronice şi puse o fisă într-un aparat. Era un joc cu invadatori din spaţiu, şi Katherine îşi dădu seama că Abrams era familiarizat cu el.

— Acum văd unde-ţi pierzi vremea, zise ea.

Abrams părea concentrat asupra jocului.

— Ticăloşii ăştia mici verzi vor să invadeze pământul, Kate – ia-l pe ăsta… şi pe ăsta!

Ea râse:

— Nu-mi cred ochilor!

— Coordonare ochi-mână… gândire rapidă… decizii instantanee… Fii atentă!… Bang!

Ea privi ecranul video.

— O… se mişcă mai repede…!

— N-avea teamă… pământul e în siguranţă dacă-i Tony Abrams la cârmă.

— Nu, zău?

— Da.

Jocul se termină, şi el îşi îndreptă spatele.

— Joacă şi tu!

Ea puse mâna într-o doară pe comenzi. Abrams apăsă pe buton şi jocul începu.

— Nu înţeleg nimic, zise ea.

— Trage tot timpul!

Ea mişcă manetele la întâmplare.

— Extratereştrii ăştia verzi câştigă.

— Trage înainte!

Abrams începuse să joace la maşina de alături.

— Ăsta-i bun. Rachetele inamice vin pe oraşele mele.

— Pare fermecător. E vreun joc cu contraspionaj?

— Nu... e prea greu de programat... o, la dracu', a căzut Pittsburgh-ul!

— Nu-i nicio pierdere. Cum îi opresc pe omuleţii ăştia verzi?

— Trage mereu...!

Abrams rămase cu ochii la ecranul său şi-şi luă mâinile de pe comenzi. Rachetă după rachetă se arcuiau şi fluierau pe ecran, transformând oraşele în ciuperci atomice, însoţite de puternice explozii audio. Îi vorbi încet:

— Ştii, uneori mă gândesc că lumea reală nu există într-o măsură mai mare decât există lumile astea. Destinul uman ar putea fi condus de o bandă cu jocuri video, jucate de nişte fiinţe uriaşe, pe un ecran de şase kilometri. S-ar putea ca istoria omenirii să fie o serie de posibilităţi programate şi depozitate într-un circuit de memorie; câteva momente de recreere pentru alte fiinţe. Sfârşitul lumii va veni când se termină fisa. Sau, când se va rupe banda... s-ar putea să vedem pe cer o sfâşietură mare, neagră, urmată de o zguduitură scurtă, instantanee. Sfârşitul.

Ea îl privi:

— Eşti într-o dispoziţie filosofică.

El se întoarse spatele la jocurile video.

— Alergarea îmi excită creierul... Hai să plecăm!

Lăsară în urmă strada comercială şi ajunseră în staţia de metrou de pe Bay Parkway.

— Mai alergăm Prospect Park şi gata, zise Katherine.

— Mă rog, sper ca Thorpe să poată veni acolo.

— E ultimul punct de întâlnire posibil. A alergat cu mine de câteva ori prin parcul ăsta şi cunoaşte traseul.

— Bun. Să fim cu ochii în patru.

Ea îi aruncă o privire, în timp ce coborau scările spre peron.

Aşteptară departe de marginea peronului. Abrams cercetă cu privirea cele câteva persoane de pe peron. După un minut de tăcere, spuse:

— Există şi procentul ăla de şansă ca să lucreze exclusiv în interesul guvernului Statelor Unite.

Ea răspunse cu voce scăzută:

— Eu îi dau cincizeci de procente şansă.

— Eşti foarte generoasă. Dar rezultatul net e acelaşi – până nu sunt sigur sută la sută, n-o să-l execut sumar.

Ea se întoarse brusc spre el:

— N-o să faci asta în niciun fel de condiţii!

— De ce nu?

— Fiindcă n-ai dovezi. Nu ai dreptul…

— Stai puţin! Tu mi-ai spus că ţi-ai omorî cel mai bun prieten dacă s-ar dovedi că este Talbot.

— E evident că Peter Thorpe nu e Talbot… ar putea fi complice… Oricum, pe cei ca Peter, dacă au fost întorşi, îi interoghezi, nu-i împuşti.

— Mă rog, eu cred că ar trebui să fie invers. Credeam că ai să vrei să stai de vorbă cu Talbot, ca să afli ce-a mai făcut în ultimii patruzeci de ani pe de altă parte, Thorpe e plevuşcă. Totodată, comportamentul lui desfide tot ce ştim despre anormalitatea umană. Fiindcă el nu-i…

— Nu-i ce?

— Nu-i anormal. Am mai văzut tipul ăsta de om. Închipuie-ţi un psihiatru care încearcă să vindece un leu de răul obicei de a sfâşia fiinţe vii. Leul e nedumerit. Comportamentul lui e instinctiv. Leul nu crede că e nebun. Şi nici nu e. E leu, şi se comportă ca atare. Şi dacă ar fi fost

crescut într-o mansardă pe Park Avenue, n-ar avea nicio importanţă. Dacă te-ai duce la el pentru o şuetă în timp ce el e flămând sau nervos, te-ar sfâşia, şi asta nu i-ar tulbura somnul. Leii nu sunt culpabili de crimă, şi la fel sunt unii oameni cu instincte ucigaşe puternice. Asta nu înseamnă că modul corect de a proceda cu un animal periculos nu e acela de a-i băga un glonţ în inimă. Şi nici cel care trage glonţul n-ar trebui să-şi piardă somnul din cauza asta.

— Chiar crezi asta? şopti Katherine.

— Cred că da. Dar n-am acţionat niciodată aşa.

— Atunci, stai cuminte. Numai dacă ai fi în pericol de moarte.

— Sunt. Asta-i problema.

— Vreau să spun, pericol imediat. Clar şi iminent, cum zicem la tribunal.

— A, ne întoarcem iar la fracţiunea de secundă.

— Întotdeauna ne întoarcem la asta.

Îşi privi ceasul, apoi îşi înmuie vocea:

— Învaţă-mă să joc „Invadatorii Spaţiului”.

— Asta e o chestie de durată.

— Bun.

El dădu din cap, apoi spuse:

— Să le luăm în ordine. Corect?

— Corect.

Trenul trase la peron şi ei se urcară în vagon.

38

Mâna lui West găsi mânerul revolverului. În aceeaşi clipă, auzi aerul plesnindu-i urechile şi o durere arzătoare îi încinse umerii goi. West ridică pistolul, dar nu găsi puterea de a apăsa pe trăgaci.

A doua plesnitură a biciului lung îi crestă gâtul. Pistolul explodă în mâna lui şi camera se umplu de un zgomot asurzitor.

O auzi pe Eva strigând în spatele lui.

Mâna i se contractă din nou ca să mai tragă un foc, de data asta îndreptat spre faţa lui Thorpe, la câteva zeci de centimetri de el. Degetele i se încleştară şi arătătorul trase înapoi, dar nu se auzi nicio explozie. Pistolul dispăruse şi el îşi dădu seama că-i zburase din mâna amorţită şi aproape paralizată, deşi avea senzaţia că îl ţinea încă.

Thorpe alunecă înainte şi-şi recuperă revolverul. Se ridică în genunchi şi îndreptă pistolul spre West.

— Tu… balegă…

West încercă să se ridice şi simţi camera învârtindu-se. Auzi din nou şuieratul biciului, dar aproape că nu simţi când îi sfâşie pielea pieptului.

Eva lovi din nou, de trei ori în succesiune rapidă, până când West căzu grămadă pe podea.

West întoarse repede faţa din cauza mirosului.

Eva îl prinse de ureche şi-l întoarse din nou spre flaconul cu săruri.

Deschise ochii şi se trezi privind în jos spre podea. Încet, îşi dădu seama că era din nou întins pe masă, cu faţa în jos, cu capul atârnând peste marginea mesei. Gambele erau prinse în chingă, dar trunchiul îi era liber. Încercă să se ridice în mâini şi în genunchi. Simţi o durere fulgerătoare în omoplaţi şi căzu la loc. A doua lovitură de bici îl nimeri

peste fese şi simţi sângele cald şiroindu-i pe pielea rece.

Vocea lui Thorpe, nesigură şi tremurătoare, ajunse până la el, dincolo de durere:

— Aşa, Nicholas... deci... eşti mult mai deştept decât am crezut... şi mai viteaz decât mi-am imaginat... De ce te subestimez întotdeauna?

West întoarse capul şi-l văzu pe Thorpe stând pe un scaun, cenuşiu la faţă, cu hainele şi părul în dezordine. Observă din nou că pantalonii de culoare deschisă aveau pete de umezeală. West se întrebă cât timp fusese inconştient, apoi simţi mirosul înţepător de pulbere arsă şi-şi dădu seama că nu prea mult. Mai observă că nu mai avea fire ataşate de corp şi că toată aparatura fusese împinsă departe de masa cu rotile.

— O vreme o să-şi facă şi Eva meseria, spuse Thorpe şi se ridică. Mă întorc peste câteva ore, cu Katherine. Din experienţa mea, oamenii care îndură durerea şi rezistă la tortură se prăbuşesc foarte repede când e torturat cineva apropiat. O să vezi ce vreau să spun.

West înghiţi de câteva ori, apoi îşi regăsi glasul:

— Nu uita... nu uita să te cureţi... înainte să pleci...

Eva îl plesni cu biciul, şi West urlă.

Thorpe zâmbi şi-i spuse Evei:

— Când mă întorc, îl vreau viu şi conştient.

— O să fie alt om când te întorci, răspunse Eva.

Thorpe plecă spre uşă.

West îl strigă:

— Peter... ai încurcat-o, Peter... eşti un amator... Nu eşti aşa de deştept cum te crezi...

Eva ridică biciul, dar Thorpe o opri cu un gest al mâinii şi-l privi pe West. Era ceva ce nu-i plăcea în vocea acestuia.

— Ce tot spui acolo?

— O să te ucidă pentru că m-ai lăsat să mor.

— N-o să mori. Încă.

— Ba da. O să mor. Acum!

West îşi smulse un mic smoc de păr din creştetul capului

şi şi-l băgă în gură. Thorpe plonjă prin cameră şi-şi vârî degetele pe gâtul lui West. West îl muşcă tare, şi Thorpe ţipă, scoţându-şi din gura lui West două degete însângerate.

West mestecă părul, apoi scoase un suspin prelung, iar trupul i se convulsiona câteva secunde. Rămase liniştit, cu limba ieşindu-i din gură şi cu ochii larg deschişi. Mirosul de migdale amare al cianurii ce-i venea din gură şi din nări îl făcu pe Thorpe să se dea repede înapoi.

— O... pui de călea! Ai făcut-o! Ticălosule... Nick... Nick!

Se apropie cu prudenţă de West şi examină locul gol din creştetul capului, unde fusese implantul de păr.

— Fir-aş al dracului! La ce mama lor s-or mai gândi data viitoare?

Eva privea prostită cadavrul.

Thorpe se gândi un moment, apoi spuse:

— În sfârşit, altă dată n-o să te mai subestimez, Nick.

Se uită la Eva, care-şi încolăcea biciul. Se vedea că se simţea păcălită, frustrată.

— Biciuieşte-l! zise el.

Ea se holbă la el:

— Ce?

— Biciuieşte-l. Există un drog care reproduce efectele cianurii, dar provoacă numai o comă adâncă.

Ea încuviinţă şi ridică biciul, tăind o rană adâncă peste şalele lui West.

Thorpe făcu un pas înainte şi examină rana. Nu era niciun semn de circulaţie sanguină.

— La dracu'!

Eva se uită la Thorpe cu o privire acuzatoare, care se transformă curând în uimire.

— Nu înţeleg... părul...?

Thorpe o privi tăios.

— Da, vacă proastă ce eşti. Cianură, ascunsă în păr artificial. Ai auzit vreodată de aşa ceva?

— Nu.

Thorpe se aşeză şi-şi scărpină fruntea.

— O, Doamne!

Ridică ochii la Eva.

— I-am controlat dinţii, anusul… nările… pipa şi tutunul… nu i-ai controlat părul?

Ea dădu din cap:

— Cu un pieptene şi lumină ultravioletă. Dar n-am observat nimic.

Thorpe îşi umezi buzele.

— Fir-ar al dracului! Am încurcat-o!

— Eu? Tu eşti anchetatorul. *Tu* eşti cel care i-a dezlegat braţele, provocând toate astea…

Îşi flutură braţul împrejur.

Thorpe dădu din cap, ştergându-şi transpiraţia de pe buza de deasupra. Se gândi un moment, apoi îi spuse:

— Dar *tu* ai vrut să-i las corpul şi braţele libere, ca să-l biciuieşti. Ziceai că vrei să vezi cum se frânge, cum încearcă să-şi acopere fundul şi capul cu mâinile, cum îşi muşcă degetele…

O privi:

— Ăsta era show-ul *tău.*

Ea înghiţi în sec:

— Păi… da… dar…

Thorpe păru să cadă pe gânduri, apoi ridică ochii spre ea.

— De fapt, Eva, uite ce s-a întâmplat: în timp ce eram plecat, i-ai dezlegat braţele şi pieptul şi l-ai întors ca să poţi să-l biciuieşti, încălcându-mi ordinele. N-a suportat durerea şi s-a sinucis.

— Nu! Tu ai fost!

Îşi dădea seama în ce pericol era şi făcu un pas înapoi. Strigă:

— Nu! Nu mă omori! Aruncă biciul şi întinse mâinile într-un gest de apărare.

Thorpe se ridică, scoase revolverul, îi ţinti faţa şi trase direct.

Capul Evei zvâcni spre spate, în timp ce ea întinse

braţele înainte, împleticindu-se şi încercând să-şi regăsească echilibrul. Căzu, dar apoi, sub privirile stupefiate ale lui Thorpe, se ridică din nou în picioare.

Eva stătea cu faţa în mâini, ca şi cum ar fi plâns în pumni, dar în loc de lacrimi, printre degete i se prelingea sânge.

— O… o… ce s-a întâmplat?

Thorpe se apropie de ea şi examină orificiul de ieşire al glonţului din spatele urechii; o masă de sânge, de fluid cenuşiu, de aşchii de os şi cartilaje. Îşi dădu seama că împuşcătura nimerise greşit.

— O, fir-ar să fie! Se gândi să-i mai tragă un glonţ în cap, dar asta ar fi părut o treabă de amator în ochii celor ce urmau să se ocupe de cadavru.

Eva se prăbuşi în genunchi, cu o mână pe ochi şi cu cealaltă în spatele urechii, strângând ca într-o menghină cele două răni. Sângele îi curgea acum pe gât şi pe braţe, picurând pe podea.

Thorpe privi urmele de sânge de pe podea şi îşi dădu seama că va trebui să-l şteargă chiar el.

— Pentru Dumnezeu, femeie, mori!

— Ajută-mă! Te rog… cine-a făcut asta? West a făcut-o!

— Săracu’ Nicko, el e vinovat de toate, râse Thorpe.

Eva rămase în genunchi, dar nu dădea niciun semn că ar muri curând. Gemu:

— West ne-a păcălit… O să-i spunem lui Androv că…

Thorpe zâmbi din nou:

— Am eu povestea *mea* pentru Androv. Pe-a ta poţi să i-o spui când o să vă-ntâlniţi în iad.

Thorpe o ridică în picioare şi o târî prin cameră. Întinse mâna şi deszăvorî o uşă masivă din oţel, o deschise şi o rezemă pe Eva în picioare, în congelatorul de măcelărie. O ridică apoi în braţe şi-i agăţă rochia într-un cârlig pentru carne, după care îi dădu drumul.

Eva rămase atârnată la câţiva centimetri de podea, dând din picioare şi din mâini. Thorpe îşi şterse mâinile pline de

sânge pe tivul rochiei.

Făcu un pas înapoi şi privi în dreapta. În alt cârlig atârna corpul vânăt, îngheţat, al lui Randolph Carbury.

— Se cam aglomerează, îşi spuse Thorpe. Se întoarse, se duse la masa cu rotile, luă corpul lui West şi-l cără şi pe el în congelator, aruncându-l pe jos.

Eva gemea încet:

— O, Dumnezeule...! Nu mă lăsa aici cu mortul...

Thorpe ieşi din congelator şi trânti uşa.

— Ce zi...!

Trecu în revistă mansarda întunecoasă, apoi se uită la ceas:

— A sosit momentul să plec la jogging.

39

Abrams şi Katherine ieşiră din staţia de metrou Fort Hamilton Parkway şi începură să alerge spre nord, prin Prospect Park, ce se întindea pe vreo cinci sute de pogoane, de-a lungul aleii South Lake Drive.

Abrams trase în piept aerul mai răcoros şi mai proaspăt al parcului bogat împădurit. Formele terenului fuseseră create de ultima morenă din perioada glaciaţiunii şi, laolaltă cu vegetaţia abundentă, ofereau un peisaj variat şi o mulţime de ascunzători. Dar Abrams cunoştea fiecare centimetru pătrat al parcului şi ştia de unde se putea aştepta la surprize.

Cotiră spre East Lake Drive, urcară în fugă colina Breeze Hill, trecură pe lângă debarcader şi se apropiară de grădina zoologică, aşezată în mijlocul grădinilor. Urcară la pas panta abruptă numită Battle Pass Hill şi se opriră în vârful dealului.

Abrams privi înspre vest, spre Long Meadow, o pajişte largă care semăna cu un peisaj rural. Katherine privi spre nord şi nord-vest, într-o zonă deschisă, numită Valea Cashmere, plină cu păsări migratoare care se odihneau.

— E un loc bun pentru o pauză. Priveliştе, de jur-împrejur, frumoasă, zise ea şi se aşează pe un petec de iarbă să-şi tragă răsuflarea.

Abrams se lăsă în genunchi, lângă ea, ştergându-şi sudoarea de pe faţă cu mâneca.

— Cred că aici e locul unde a fost postul de comandă al lui Washington în timpul bătăliei de la Long Island, zise ea.

Abrams încuviinţă:

— Şi-a ales un loc bun ca să stea cu ochii pe bandiţi.

Ea surâse şi privi în jur.

— Nu văd niciun bandit... Doar o mulţime de lume: ieşită la iarbă verde.

— Aşa-i. Nu cred că lui Thorpe îi place aglomeraţia. Hai să luăm metroul până la mine acasă.

Ea cugetă un moment, apoi îi spuse:

— Hai să terminăm parcul!

Abrams se lăsă să cadă pe spate, în iarbă:

— O să mă termine parcul pe mine!

— Te descurci perfect. N-ar trebui să te întinzi pe jos.

El nu-i răspunse, dar ridică ochii şi privi cerul în tăcere.

După câteva secunde spuse:

— Am mai văzut elicopterul ăsta!

Ea privi în sus şi urmări micul elicopter cenuşiu care dispărea spre nord.

— Da. L-am mai văzut şi eu. Se ridică în picioare. Hai să mergem! Altfel, o să ai cârcei.

Abrams se ridică încet.

— Cred că-mi plăcea mai mult să mă deghizez în bătrân, decât chestia asta.

— Să mergem puţin la pas, zise Katherine.

Porniră pe potecă, în josul dealului.

— Poate că era de la poliţie, spuse ea.

— Posibil. Dar nu cunosc modelul ăsta. Poliţia are elicoptere Bell. Ăsta era altă marcă.

Ea îl privi lung.

— Dar *ai* acoperire de poliţie?

— Nu sunt poliţist.

Merseră în tăcere, apoi el îi spuse:

— Îţi dar seama că poate să ajungă la tine oricând? Pe vas, în drum spre Glen Cove, de exemplu. Sau, ar putea să te înnăbuşe cu o pernă, în pat.

Ea se uită la el:

— Ce vrei să spui?

— Totuşi, cred că, de fapt, nu vrea să te omoare. Probabil are de gând să te răpească şi să te interogheze.

Ea îşi aduse aminte de încăperea mansardată de deasupra apartamentului.

— Dar putea să mă invite pur şi simplu să bem ceva la

„Lombardy”.

— „Nu vrei să vii la mine-acasă? îi zise păianjenul musculiţei; e cea mai frumoasă casă pe care-ai spionat-o vreodată.”

Abrams adăugă:

— Ai fi mers până acolo cu relaţia voastră?

— Aş fi mers cât de departe, dacă aş fi crezut că e ceva de aflat sau de câştigat din asta.

— Dar ţi-ai fi luat măsuri de acoperire înainte să intri acolo. Şi dacă n-ai mai fi ieşit, Thorpe ar fi fost demascat.

Abrams spuse, în concluzie:

— Eu cred că Thorpe te foloseşte ca să ajungă la mine. Ca să împuşte două păsări dintr-un foc. Nu prea mai are timp. Iar pe mine trebuie să mă omoare, pentru că n-are ce să scoată de la mine.

Ea răspunse cu o undă de ironie în glas:

— Asta zic şi eu deducţie! Sau auzi iar vocile?

— Nu, zâmbi el, dar am început să înţeleg cum gândeşte. E inteligent, dar e previzibil.

Ea rămase tăcută o vreme, apoi încuviinţă:

— Deci… Peter m-a folosit ca momeală ca să te scoată la lumină, iar tu m-ai folosit ca momeală ca să-l scoţi pe el.

— Cam aşa ceva.

Ea îl fulgeră cu privirea:

— Cel puţin, tu eşti sincer. Uite, ţie puţin îţi pasă de aspectele ce privesc siguranţa naţională ale afacerii ăsteia, nu-i aşa?

— O să mă mai gândesc, după ce scap cu viaţă Acum, pe primul plan nu e vorba de *salus populi suprema lex*[18], ci de *lex talionis* – legea talionului –, de *vendetta.*

Abrams pronunţase cu accent italian.

Ea zâmbi forţat.

— În cazul ăsta, n-am să încerc niciodată să te arunc de pe vreun acoperiş.

---

18 Siguranţa poporului reprezintă legea supremă (n. red.).

— Sunt subiectiv. Când e vorba de viaţa mea, nu prea mai acţionez ca un profesionist.

Ajunseră la Arcul Memorial din Grand Army Plaza.

— I-am spus lui Peter că, dacă nu ne întâlnim până în punctul ăsta, o să iau de aici metroul să mă întorc în Manhattan. Vii cu mine acasă?

El o privi, şi-i fu clar ce voia să spună.

— O să vin.

Ea încuviinţă.

— Mai aşteptăm cinci minute.

Abrams aşteptă în tăcere, verificându-şi ceasul mai des decât era nevoie. Se uită înapoi, în direcţia din care veniseră.

— Ei, vine Peter cu codiţă, ţopăind pe potecuţă!

Ea se întoarse şi-l văzu pe Thorpe alergând spre ei, îmbrăcat într-un trening bej cu albastru.

— Dacă de obicei vă sărutaţi, sărutaţi-vă, zise Abrams.

— Nu-s o actriţă prea bună.

Thorpe trecu la pas şi veni spre ei.

— La te uită, maratonistul şi fondista! Arătaţi terminaţi. Cum a fost?

Katherine îl sărută pe obraz.

— A fost bine. Ce-ai păţit la nas?

— Mi l-am băgat unde nu-mi fierbea oala, ca de obicei, spuse Thorpe pipăindu-şi nara bandajată.

— Ce-ai păţit la degete? întrebă Abrams.

Thorpe îşi privi cele două degete pansate.

— Ce-am păţit şi cu nasul. De ce te, excită întotdeauna vederea sângelui meu?

— Sângele mă face curios.

— Sticlete tipic.

Katherine interveni:

— Eşti cam palid.

— Hei, ce-i asta? Vă jucaţi de-a şo-pe-Peter?

Thorpe îşi plimbă privirea prin parc.

— Groaznic loc de alergare. Cărucioare cu copii, barbari

mici pe biciclete, apucaţi cu skateboard[19]-uri şi câini mâncători de joggeri.

Se scărpină în cap şi spuse voios:

— Hai să alergăm prin cimitirul Greenwood. Am fost o dată acolo. Cinci sute de pogoane de cadavre.

— Alergarea în cimitire este ilegală, zise Abrams.

— Dă-o-ncolo, Tony, zâmbi Thorpe. Pariez că ai alergat şi tu prin cimitire. Unde mai găseşti aşa singurătate?

— O să fie o mulţime de lume, spuse Katherine. E Ziua Comemorării.

— E un cimitir vechi, îi răspunse Abrams. Ultima înhumare a avut loc probabil acum vreo şaizeci de ani. Nu e un cimitir prea vizitat.

Thorpe bătu din palme şi începu să alerge pe loc.

— Gata, soldaţi, după mine!

Abrams şi Katherine îl urmară. Alergară o distanţă cam de douăzeci de blocuri pe bulevardul care mărginea parcul, până ajunseră la gardul înalt, din fier forjat, al cimitirului Greenwood. Thorpe se uită în sus şi în jos de-a lungul străzii.

— O.K., bandă, drumu-i liber!

Se căţără pe gard şi sări în cimitir.

— Haideţi!

Se uită la Katherine şi la Abrams prin gard.

— Ce faceţi?

Abrams o ajută pe Katherine să se urce, prinzând-o de picioare şi apoi împingând-o de fund. Thorpe zise:

— Fi atent ce faci, Tony!

În timp ce Katherine cobora gardul în cimitir, Thorpe întinse mâinile s-o ajute, şi Abrams văzu că o pipăia şi îi descoperise pistolul.

Abrams se căţără şi sări în partea cealaltă. Thorpe întinse mâna să-l sprijine, dar Abrams îl respinse.

Începură să meargă printre morminte, până ajunseră la

19 Scândură pe rotile, asemănătoare patinelor cu rotile, pe care se merge în picioare (n. red.).

un drum îngust. Abrams mai alergase pe aceste întinderi sumbre, locul odihnei de veci pentru o jumătate de milion de suflete, inclusiv al unor nume cunoscute, ca Horace Greeley, Currier şi Ives, Boss Tweed, Henry Ward Beecher sau Samuel F. B. Morse. Iar Thorpe avea dreptate într-o singură privinţă: alergarea prin cimitire era cea mai grozavă. Vechiul cimitir nu era numai o oază de linişte, era şi un tezaur de artă funerară specifică renaşterii gotice victoriene. Statui, urne, pietre funerare, arcade şi fier forjat aglomerau fiecare suprafaţă disponibilă a acestui loc în care timpul se oprise.

Porniră cu pas lent de-a lungul drumului mărginit de mausolee singuratice. Se părea că în cimitir nu mai era nimeni. Thorpe declamă:

— Da, deşi merg prin valea în care se întinde umbra morţii, nu mă tem de cel rău, pentru că eu sunt cel mai al dracului pulărău din vale.

— Peter, exclamă Katherine, aproape teatral, eşti vulgar!

— Aşa e şi moartea, de-aia şi e pe locul doi, după sex, ca subiect de bancuri.

Abrams, care alerga puţin în urmă, privi de la unul la altul. Se vedea că Peter Thorpe exercita o fascinaţie perversă asupra unor femei. Katherine părea că aproape savurează mârlănia acestuia, chiar şi acum. Dar, îşi reaminti el, ea n-ar mai fi putut să simtă nimic pentru el; juca teatru, cum i se ordonase.

Ajunseră la o bifurcaţie a drumului, şi Thorpe strigă:

— La stânga!

Alergară aproape un kilometru printre pietre de mormânt din granit negru şi din marmură albă, Thorpe stabilind ritmul. Katherine rămăsese în urmă, în timp ce Abrams se distanţase şi mai mult.

Katherine strigă:

— Peter… prea repede! Suntem cam terminaţi.

— Hai, Kate, că n-ai nimic, strigă Thorpe. Tony trebuie să tragă puţin de el.

După alte câteva sute de metri, Thorpe încetini, apoi începu să meargă la pas. Katherine, apoi Abrams, îl ajunseră din urmă, gâfâind şi transpiraţi.

Merseră în tăcere. Abrams încercă să prindă vreun zgomot neobişnuit, dar sângele îi bătea în timpane. Se simţea foarte obosit şi foarte vulnerabil aici, în acest loc plin de posibile ambuscade.

Thorpe preluă rolul ghidului.

— Această arhitectură peisagistică era foarte tipică pentru curentul romantic. Se simte cineva romantic?

Arătă spre un grup de pietre funerare:

— Tony, crucile astea te sperie?

Abrams nu-i răspunse.

— Ai văzut vreodată atâţia îngeri păzitori? continuă Thorpe. Tu ai un înger păzitor, Tony?

— O să aflăm în curând.

Thorpe zâmbi, apoi privi în stânga. La vreo patruzeci şi cinci de metri de drum era un mormânt deschis, cu o movilă de pământ proaspăt alături. În pământul moale erau înfipte două lopeţi cu coadă lungă. Thorpe o luă peste iarbă şi se opri lângă groapa deschisă.

— Ia te uită! Piatra are peste o sută de ani, dar groapa de-abia a fost săpată.

Îngenunche şi privi în groapa adâncă, în timp ce Abrams şi Katherine se apropiau.

— E goală... Cred că se pot deshuma osemintele, după un anumit timp. Se vinde locul altcuiva. Nu-i chiar un loc de veci.

— Hai să plecăm, zise Katherine.

— Trebuie să fie înmormântarea azi, comentă Thorpe.

— Atunci ar fi luat vechea piatră, observă Abrams.

— Adevărat, răspunse Thorpe.

Citi cuvintele săpate în granitul negru:

— „Quentin Mosby – născut la 21 aprilie 1843, mort la 6 decembrie 1879”. Era mai tânăr ca noi. Nu pierdeau prea mult timp pe pământ în vremurile alea, nu?

Se ridică şi se uită la Abrams:

— De ce vrem noi să trăim aşa de mult?

— Fiindcă avem grijă de noi.

Thorpe dădu din cap.

— Apropo, zise el. Sper că sunteţi pregătiţi în caz de necaz. Situaţia devine cam încordată zilele astea.

— N-am remarcat nimic neobişnuit.

— Dar eşti înarmat?

Abrams îl aţinti cu privirea pe Thorpe, iar acesta îl fixă şi el la rândul său. Înţelegeau amândoi că sosise timpul. I se păru că Thorpe chiar înclină capul a încuviinţare.

Abrams privi în jur. Din direcţii diferite se apropiau trei bărbaţi, făcându-şi drum printre pietrele de mormânt. Erau îmbrăcaţi în hainele verzi, de lucru ale săpătorilor de morminte.

Katherine îi urmări apropiindu-se.

— Peter, cine sunt ăştia? întrebă ea.

Thorpe ridică din umeri.

— De unde să ştiu? Cred că sunt ceea ce par a fi.

Katherine spuse:

— Să mergem! Se întoarse în direcţia drumului şi văzu alţi trei bărbaţi, pe bordură.

— Se pare că am nimerit în plină înmormântare, zise Thorpe.

Cei trei bărbaţi care se apropiau se opriră la mai puţin de şapte metri, formând un semicerc în jurul gropii. Fiecare luase poziţie lângă o piatră funerară.

Abrams văzu că cei trei de la marginea drumului se răspândiseră. Totodată, Thorpe se apropiase de piatra mormântului deschis. Toată lumea era pe poziţii. Abrams nu mai vedea nicio ieşire din situaţia în care se aflau.

40

Abrams rămase perfect liniştit. În mod ciudat, sângele încetase să-i mai bubuie în cap, pulsul îi scăzuse la normal, iar respiraţia îi era regulată. Simţea cum i se risipeşte oboseala lungii alergări şi cum i se ascut simţurile. Simţi mirosul pământului proaspăt săpat, al trupurilor transpirate din apropiere şi parfumul slab al florilor. Văzu cu claritate expresiile fixe de pe feţele celor şase bărbaţi care-l înconjurau şi expresia impenetrabilă de pe faţa lui Peter Thorpe. Sudoarea i se răcea pe piele, şi el simţea acut prezenţa tocului pistolului pe piept. Undeva, departe, o pasăre cânta într-un copac. Furişă o privire spre Katherine şi ochii li se întâlniră pentru o fracţiune de secundă, suficient ca să-şi transmită reciproc sentimentul de siguranţă şi încredere.

Thorpe îşi drese glasul şi spuse încet:

— Pare cam suspect. Dacă aş fi paranoic, aş spune că suntem înconjuraţi de nişte tipi cu intenţii dubioase.

— Aş zice că ai dreptate.

Katherine adăugă:

— Eu aş zice că ar trebui să scoatem pistoalele.

Thorpe o privi:

— Din păcate, n-am pistol, dar presupun că Tony are.

Făcu semn cu capul spre groapă:

— O tranşee perfectă. Gata?

Abrams îi prinse braţul Katherinei, reţinând-o, şi privi în groapă.

— Legea cere numai un metru optzeci. Asta are vreo doi jumătate. Bun mormânt, proastă tranşee.

Thorpe îl săgetă cu o privire de ură nedisimulată.

— Atunci, ce propui?

— E piesa ta, Pete. Zi tu.

Thorpe îl privi atent pe Abrams şi spuse:

— Păi, hai să ne păstrăm calmul. Poate că nu vor decât să stea la o şuetă.

— Toţi şase?

Thorpe nu răspunse, dar îşi şterse sudoarea de pe frunte.

Cei şase bărbaţi se puseră simultan în mişcare, de parcă ar fi primit un semnal. Se apropiară de groapă, oprindu-se la numai câţiva paşi de Abrams, Katherine şi Thorpe. Nu vorbiră şi nici nu făcură vreo mişcare ameninţătoare.

Abrams îi aruncă o privire lui Katherine. Era palidă, dar fu nevoit să-i admire calmul în faţa morţii. Îl privi pe Thorpe, care părea cufundat în gânduri. Abrams ştia că motivul reticenţei acestuia venea de la faptul că era un tip care-şi lăsa toate ieşirile deschise. Nu intenţiona să se dea pe faţă până n-ar fi fost sigur că nu era vorba de vreo capcană, că jocurile erau făcute definitiv.

Ochii lui Thorpe se mişcară de la Abrams la Katherine şi înapoi. Vorbi scurt:

— Ei, Tony?

Abrams înţelese întrebarea. Luă braţul Katherinei şi-i spuse deschis lui Thorpe:

— Da, ne aşteaptă o maşină să ne ia.

Thorpe privi în jur.

— Nu văd nicio maşină. Cred că v-au uitat.

— Eu nu cred. Abrams se bătu peste buzunarul pantalonilor. Baliză radio.

Adăugă:

— E un elicopter pe-aproape.

Thorpe privi cerul:

— Nu văd nici elicopterul.

Abrams se uită la cei şase bărbaţi, privindu-i în ochi, pe rând.

— Domnilor, eu plec. Vă propun să faceţi la fel.

Unul dintre ei, care părea a fi conducătorul grupului, rămăsese cu ochii la tricoul cu inscripţia NYPD al lui Abrams. Apoi îşi mută privirea spre Thorpe.

Abrams prinse braţul Katherinei şi amândoi se întoarseră

şi porniră spre alee.

— *Suntem* acoperiţi? întrebă ea în şoaptă.

— Cred că da. Probabil că Spinelli aşteaptă ca Thorpe să facă prima mişcare.

— Crezi că o să scăpăm?

— Poartă-te ca şi cum aşa ar fi. Mergi înainte.

— Staţi!

Thorpe veni alergând lângă ei, pe rând se apropiau de alee.

— Sunt *şase* tipi acolo. Cred că ar trebui să cooperăm cu ei, până soseşte cavaleria.

Îl întrebă brusc pe Abrams:

— Pot să văd şi eu emiţătorul ăla?

Abrams îi râse în nas:

— Să-ţi spun drept, nu.

Thorpe se înroşi la faţă şi îi spuse:

— Nu cred că ai niciun emiţător. Cred că eşti singur.

Abrams ştia că Thorpe era sfâşiat între prudenţă şi dorinţa de a acţiona. Îşi dădu seama că şarada nu mai putea continua mult timp fără ca unul dintre ei să dea cărţile pe faţă.

— Când ai dubii, alege ieşirea sigură, zise el. Vor mai fi şi alte ocazii, Pete.

Thorpe îşi frecă falca, apoi dădu din cap, ca şi cum ar fi acceptat ideea.

— O.K...

Scoase o basma mare din buzunar, şi Abrams ochi micul pistol automat, plat, ascuns în ea.

Abrams ţâşni, prinzându-l pe Thorpe nepregătit. Îl lovi puternic în vârful bărbiei, trimiţându-l, împleticindu-se, în trunchiul unui stejar uriaş. Thorpe reculă din copac, şi pumnul lui Abrams îl mai lovi o dată, puternic, în faţă. Thorpe căzu la pământ.

Katherine luase deja poziţie în spatele unei pietre funerare. Abrams auzi împuşcăturile seci, în timp ce ea îşi golea încărcătorul în direcţia oamenilor lui Thorpe.

Abrams se aruncă la pământ, la câţiva paşi de Katherine, şi trase de două ori. Sunetul împuşcăturilor reverberă printre pietrele de mormânt, şi ecoul se răspândi în tot cimitirul, făcând ca zgomotul pistolului să semene cu acela provocat de un mic război.

Katherine schimbă repede încărcătorul, dar, înainte să apuce să tragă, Abrams strigă:

— Opreşte!

Traseră amândoi cu ochiul printre şirurile de pietre şi garduri vii. Nu se vedea nimeni şi, din câte-şi dăduse seama Abrams, nimeni nu răspunsese cu foc. Abrams se ridică într-un genunchi, ţinând revolverul cu ambele mâini.

Din poziţia culcat, Katherine privi înainte, ţinându-şi pistolul în faţă, gata să tragă.

— Cred că au plecat.

— S-ar putea.

El se ridică ghemuit şi se uită la trupul lui Peter Thorpe, care zăcea cu faţa în sus la marginea drumului. Abrams ezită o secundă sau două, o privi pe Katherine, care cerceta şirurile de pietre funerare, apoi puse gura ţevii între ochii lui Thorpe şi ridică cocoşul.

— Lasă-l!

Abrams întoarse capul, aşteptându-se să-l vadă pe unul dintre oamenii lui Thorpe. În locul acestuia, văzu o pereche de ochi reci, de culoarea ţevii cenuşiu-albăstruie a pistolului- mitralieră Uzi, aţintiţi asupra sa.

Din spatele unui mausoleu mai apărură doi oameni purtând arme automate. Toate armele aveau amortizoare de zgomot, mari şi urâte. Oamenii erau tineri şi aveau un aspect de duri, părând foarte siguri de ei.

— Ridicaţi-vă!

Abrams şi Katherine se ridicară. Abrams observă că tipii purtau ghete de baschet negre, iar îmbrăcămintea părea a fi o ţinută sport normală, deşi culorile erau întunecate, terne. Abrams recunoscu o ţinută discret paramilitară; vreun soi de gherile urbane, îmbrăcaţi astfel încât să se

poată amesteca în mulţime sau să se angajeze într-un schimb de focuri.

— Hai că-mi place.

Abrams sesiză o nuanţă de accent străin. Îi întinse omului pistolul, cu patul înainte.

Omul îi făcu semn cu ţeava pistolului-mitralieră. Abrams şi Katherine păşiră înapoi, spre groapă. Abrams ieşi dintre şirurile de pietre funerare şi văzu încă trei bărbaţi, îmbrăcaţi în acelaşi stil şi purtând arme automate cu amortizoare de zgomot, stând în picioare în jurul gropii. Unul dintre ei îl chemă cu degetul pe Abrams.

Abrams se apropie şi privi în groapă. Cei şase oameni ai lui Thorpe zăceau pe fundul gropii, aruncaţi unul peste altul, cu trupurile sfâşiate şi ciuruite de ceea ce nu puteau fi decât rafale de armă automată.

Katherine se apropie cu un pas. Privi în groapă, duse mâna la gură şi se întoarse cu spatele.

Unul dintre bărbaţi vorbi:

— Am zis că-i o idee bună să vedeţi asta, ca să înţelegeţi că nu ne jucăm.

Abrams recunoscu accentul englezesc. Imediat, Katherine se uită la cel care vorbise.

— Marc!

Se întoarse spre Abrams:

— Este… o cunoştinţă de-a mea – Marc Pembroke.

Marc Pembroke nu păru să o recunoască, dar le făcu un semn oamenilor săi, care începură să astupe groapa.

Abrams observă atitudinea de gheaţă a tipului, apoi mai privi o dată în groapă. *Cu aşa cunoştinţe,* îşi spuse el, *ce nevoie mai ai să încerce să te omoare străinii?*

— Ştiţi că era cât pe ce să rasoliţi lucrurile, zise Pembroke. Noroc că Pat O’Brien m-a rugat să fiu cu ochii-n patru. Mi-a spus că s-ar putea să aveţi iniţiative personale.

— Ieşisem la o alergare, spuse Abrams.

Pembroke nu-l băgă în seamă şi o privi pe Katherine.

— Tu ar fi trebuit să ştii mai bine.

— Nu-mi face mie morală. Nici măcar nu ştiu ce rol ai în treaba asta. Dar o să-l întreb pe domnul O’Brien.

Pembroke dădu să răspundă, dar se întoarse spre Abrams.

— Domnule Abrams, ai o sarcină importantă pentru azi după-amiază. N-aveai dreptul să-ţi rişti viaţa în treaba asta idioată.

— Mă rog, răspunse Abrams, acum sunt liber să-mi risc viaţa în treaba idioată de după-amiază.

Katherine îl privi întrebătoare.

Pembroke urmări cum groapa se umple cu pământ, apoi spuse, fără să ridice ochii:

— Atunci, de ce n-o ştergeţi? Curăţăm noi pe-aici.

Katherine ezită, apoi întrebă:

— Peter…?

Pembroke se uită supărat la ea:

— Peter Thorpe nu trebuie să păţească nimic. I s-au dat nişte fleacuri care să-l ţină adormit…

Se uită la Abrams şi continuă:

— Când îşi va reveni, o să se trezească într-un mausoleu, în siguranţă. Mormântul ăsta va fi acoperit, iar noi plecaţi. Dacă avem noroc, domnul Thorpe va fi destul de încurcat şi de speriat ca să nu mai pomenească despre incident în faţa şefilor săi. E important ca Peter Thorpe să menţină contactul cu sovieticii până vom fi *noi* gata să-l ridicăm. Bună ziua la amândoi.

Se întoarse cu spatele la ei.

Abrams luă braţul Katherinei. Unul dintre oamenii lui Pembroke le înapoiase pistoalele, şi ei merseră până la drumul mărginit de copaci. Thorpe dispăruse. Abrams era înclinat să creadă că, atunci când se va trezi într-o criptă întunecată, va fi derutat.

El însuşi era derutat, deşi fusese treaz tot timpul.

Ieşiră din cimitir, pe poarta principală, în Strada 25.

— Ce s-a întâmplat cu acoperirea ta de la poliţie? întrebă Katherine.

Abrams se trezi din reverie.

— Ce? O… cred că amicul tău britanic a avut grijă de ei.

— Începusem să cred că blufezi.

— Chiar asta făceam.

Se uită la ea.

— Înţelegi că, dacă lucrurile ar fi mers puţin altfel, Pembroke i-ar fi lăsat să ne omoare.

Ea încuviinţă.

— Toţi sunteţi cam ciudaţi. Ştii asta? Sau nu mai observi?

— Ştiu.

Îl privi:

— Ce misiune importantă ai după-amiază?

— Eşti ultima persoană căreia i-aş spune.

Ea zâmbi:

— Atunci, bun venit în grup, domnule Abrams!

El mormăi ceva, apoi spuse:

— Ai o influenţă proastă asupra mea.

Mergeau încet, absorbiţi fiecare de gândurile lui. Abrams îi luă braţul, la noroc, şi ea se trase mai aproape. Străbătură distanţa până în Fourth Aveune şi se opriră la intrarea în staţia de metrou.

— Asta-i linia pe care am plecat spre parcul Owl’s Head, spuse Abrams. Am făcut un cerc complet.

— Da, aşa e. Asta mă duce înapoi în Manhattan, da?

— Da, merg şi eu cu tine până la Primărie. Tu cobori la… uite: la tine sau la mine?

— Nici, nici, răspunse ea.

El o privi.

— În Strada 36, spuse ea repede.

Vorbele îi ieşeau grăbite din gură.

— E mai sigur…

El îşi simţi inima bătându-i.

— O.K…

— Oricum, va trebui să dormim în camere separate… Poţi să vii tu noaptea la mine… sau am să vin eu la tine…

— Trebuie să ne hotărâm, altfel o să ne trezim singuri în

alte camere.

Ea izbucni în râs şi-l îmbrăţişă, îngropându-şi faţa la pieptul lui. O auzi suspinând. Ea îşi controlă vocea şi spuse:

— Azi a fost una din cele mai îngrozitoare zile... una din cele mai grozave zile... Ai grijă, după-amiază. Oricare ar fi treaba, ai grijă.

Abrams observă că lumea îi ocolea ca să poată ajunge la scările care coborau în metrou.

— Poate ar trebui să luăm un taxi. Mergem la casele noastre, ne facem bagajele...

— Da. Bună idee!

Ea se îndreptă şi-şi controlă ţinuta.

Aşteptară în curbă să treacă un taxi. Abrams rosti întrebător:

— Thorpe?

— Nu simt nimic, răspunse ea.

— Furie? Trădare?

— Nu, nimic... mă simt doar poate caraghioasă. Se pare că toţi ceilalţi ştiau.

— Te mai duci la Van Dorn, după-amiază?

— Bineînţeles. Serviciul.

El încuviinţă.

— E posibil ca Thorpe chiar să apară?

Ea se gândi un timp, apoi răspunse:

— După cum îl cunosc, e posibil. Şi pentru el e tot serviciu.

CARTEA A CINCEA
MISIUNEA RUSĂ

41

Tony Abrams se alătură mulţimii de vilegiaturişti din Penn Station şi se urcă în trenul de trei şi douăzeci spre Garden City, Long Island. Era o călătorie scurtă, dar avea suficient timp să pritocească în minte evenimentele dimineţii: strada Carmine, alergarea prin Brooklyn, Thorpe, cimitirul. Se gândi la englez, Marc Pembroke, pe care Katherine i-l descrisese ca pe încă o figură neclară, cu un birou în Rockefeller Center care avea uşa încuiată în permanenţă.

El şi Katherine luaseră un taxi până la el acasă, de unde-şi luase câteva lucruri, inclusiv costumul pe care-l purta acum, şi actele. Se întorseseră în strada Carmine, de unde-şi luase şi ea un mic bagaj. Apoi plecaseră în Strada 36. Pe drum, existase acea jenă pe care o încearcă un bărbat şi o femeie atunci când ştiu că se duc undeva ca să facă dragoste pentru prima dată.

Casa era supravegheată discret şi, în timp ce Abrams şi Katherine se îndreptau spre uşă, fuseseră interceptaţi de un tip în civil care le ceruse actele şi-i întrebase în ce scop veniseră.

— Abrams, răspunsese el. Fără scop.

Civilul zâmbise şi-i spusese:

— Spinelli a dat sfoară-n ţară că ai murit.

— Mă simt perfect.

O condusese pe Katherine în casa de cărămidă roşie. Se aşteptaseră să dea peste Claudia, dar casa era pustie. Abrams nu considerase absenţa Claudiei ca pe un fapt neobişnuit. Cândva, după petrecerea de la Van Dorn, urma să se întoarcă în oraş, şi Abrams intenţiona să schimbe două vorbe cu ea. Ştia că ea era veriga cea mai slabă din acest lanţ de fier şi avea de gând să o rupă înainte ca soarele să mai răsară o dată.

Katherine se dusese în camera care fusese camera ei în copilărie, camera pe care Claudia i-o dăduse lui în seara banchetului pentru veteranii OSS. Abrams îşi lăsase sacoşa într-o cameră liberă, vizavi de a ei, pe urmă o ajutase să despacheteze. Terminând de aranjat lucrurile, ea îi spusese:

— E întotdeauna straniu când te întorci în locurile copilăriei.

— *Dulce-amar,* cred că e cuvântul potrivit.

Ea traversase camera şi, pe măsură ce se apropia, Abrams se întrebase cum şi de ce se gândise vreodată la ea ca la Regina de Gheaţă.

Făcuseră dragoste în patul mare, şi Abrams fusese bucuros că nu se culcase cu Claudia în patul acela. Unirea lor avusese toate calităţile rare care marchează o primă întâlnire: pasiune, descoperire şi un sentiment de împlinire. Cum se exprimase Katherine:

— Mi-am scărpinat o mâncărime veche de şase luni.

La care el replicase:

— Şase luni?

— Poate şapte. Dar tu?

El ezitase, apoi spusese, cu o francheţe care o egalase pe a ei:

— Din prima mea zi la „O’Brien, Kimberly şi Rose”.

O lăsase întinsă în patul mare. Ea îi urase noroc la treaba pe care urma să o facă. În cazul când unul dintre ei nu s-ar fi întors în oraş până în zori, îşi dăduseră întâlnire la o cafea, înainte de lucru, la braserie.

Gândurile lui Abrams se întoarseră în prezent când trenul intră în gara suburbiei. Părăsi gara aproape pustie şi se duse la birourile, aflate în apropiere, ale firmei „Edwards şi Styler”, situate într-o casă în stil georgian.

Clădirea avea uşile deschise, dar era pustie. Abrams cercetă lista afişată în hol şi urcă pe o scară abruptă până la etaj. Îşi scoase revolverul din buzunar şi-l ţinu de-a lungul coapsei. Traversă grăbit holul etajului şi descoperi o uşă

masivă din stejar cu firma „Edwards şi Styler”. Se apropie de uşă şi ascultă. De partea cealaltă nu se auzea nimic. Bătu tare în uşă, de trei ori, şi se dădu deoparte.

Uşa se crăpă, apoi se dădu de perete. Un bărbat cam de vârsta lui Abrams zâmbi şi-i întinse mâna:

— Domnul Abrams? Mike Tanner.

Abrams îşi mută pistolul în mâna stângă şi i-o strânse pe a lui Tanner, care rămăsese cu ochii la armă. Tanner îşi regăsi calmul şi îl conduse pe Abrams într-o cameră din spate, toată în stejar şi piele roşie.

Îl întâmpină un bărbat mai în vârstă:

— Eu sunt Huntington Styler.

Abrams strânse mâna lui Styler, întrebându-se ce părinţi or fi fost cei care-şi botezaseră pruncul Huntington, şi punându-şi şi mai multe întrebări despre omul care purta acel nume.

Styler îl invită să ia loc.

Abrams se aşeză, îl privi pe Styler timp de câteva secunde şi-şi spuse: *OSS.* Aveau ceva oamenii ăştia care-i făcea uşor de identificat. Era ca şi cum ar fi frecventat toţi aceleaşi şcoli, ar fi fost membri ai aceloraşi cluburi şi ar fi cumpărat de la aceeaşi galanterie.

La rândul său, Huntington Styler îl examină o vreme pe Abrams, apoi se duse la bar.

— Scotch cu sifon, corect?

— Da.

— Ai citit dosarul cazului? întrebă Mike Tanner.

— Da, cred că ruşii au şanse împotriva lui George Van Dorn.

— Deci, şi noi, spuse Styler.

Îi dădu lui Abrams un pahar.

— Nu-i prea comod să-i reprezinţi pe sovietici într-un proces împotriva unui patriot bine cunoscut. Am pierdut câţiva clienţi cu ocazia asta.

— Cineva trebuie să aibă grijă să se facă dreptate, replică Abrams.

— Asta-i adevărat.

Styler păru dus pe gânduri, apoi continuă:

— Îţi înţeleg reţinerea în a lucra cu noi, din cauza faptului că ai lucrat şi cu firma la care domnul Van Dorn e partener. Dar, ca asistent de proces cu jumătate de normă, nu te pui într-o situaţie imorală. De fapt, chestia e atât de neînsemnată, încât nici n-am adus-o la cunoştinţa clienţilor noştri ruşi.

Abrams îşi spuse că scopul epurării episodului „O'Brien, Kimberley şi Rose" din istoricul carierei lui nu ţinea atât de conflictul de interese, cât de faptul că ruşii ştiau, fără îndoială, cu ce se ocupau în realitate O'Brien & Co.

— Am vorbit vineri cu domnul Androv, zise Mike Tanner. Părea cam nemulţumit de trecutul dumitale poliţist, dar l-am asigurat că n-ai lucrat decât la circulaţie. Presupun că dosarul dumitale de la poliţie e asigurat.

— Cel puţin aşa mi-au spus.

Abrams se întrebă dacă, pe timpul când fusese în Detaşamentul Roşu, ajunsese să intre în atenţia KGB-ului. Cu cât se gândea mai mult la acoperirea lui, care era destul de aproape de adevărul-adevărat, cu atât îşi dădea seama că s-ar fi putut să aibă probleme. Completase un chestionar lung pentru vizitatori, în care ruşii îi cereau date generale şi detalii despre biografia sa. La două dintre întrebări nu se aşteptase: *Sunteţi sau aţi fost vreodată membru al Partidului Comunist? Aveţi rude sau prieteni care sunt sau au fost membri?*

Întrebările sunau de parcă ar fi fost elaborate de Comitetul pentru Activităţi Antiamericane în 1948, deşi ruşii le puneau din cu totul alte motive.

— Androv a pomenit de faptul că părinţii mei au fost membri ai partidului comunist? îl întrebă Abrams pe Tanner.

— Da. Îşi punea problema dacă nu cumva încercăm să-l „ungem". Pe urmă a început o predică despre oamenii cărora li s-a arătat lumina, care au fost născuţi în credinţă,

ca să zicem aşa, şi şi-au pierdut credinţa.

Abrams dădu din cap.

— A întrebat dacă vorbeşti ruseşte, continuă Tanner. I-am arătat chestionarul, în care ai scris că nu.

Tanner îşi muşcă buza, apoi adăugă:

— Presupun că ăsta a fost din partea lui un foc de întâmpinare.

— Nu m-am înregistrat nicăieri şi sub nici o formă cu limba rusă, în afară de poliţie.

Styler încuviinţă.

— Să-ţi dau un sfat, spuse el, din piesa *Trădătorul:* „Nu-i nicio mască în stare să acopere minciunile, ca adevărul curat / După cum goliciunea-i cea mai bună deghizare”.

Abrams sorbi din whisky şi reflectă: intra acolo cu numele adevărat, care exista în toate locurile unde ar fi putut fi verificat de ruşi; era născut, mersese la şcoală, avea permis de conducere ş.a.m.d. Cea mai importantă modificare a evidenţelor publice şi private fusese eliminarea angajamentului său la O’Brien şi transferarea perioadei între demisia sa din poliţie şi prezent în contul lui Styler. În toate celelalte privinţe, acoperirea sa era solidă, deoarece reprezenta chiar adevărul. Şi totuşi, descoperea că tocmai adevărul era acela care l-ar fi putut da de gol. Mai ales marele şi unicul adevăr, pe care îl descoperise numai în vremea din urmă, că amicul lui, Peter Thorpe, era agent KGB.

Abrams îşi aprinse o ţigară şi încercă să aprofundeze această nouă problemă. Întrebarea era, le făcuse Thorpe vreun raport ruşilor în care apărea numele său? Abrams îşi spuse că ar fi fost o copilărie să parieze că nu. Ştia că ar fi trebuit să abandoneze misiunea. Ştia că ar fi trebuit să-l ucidă pe Thorpe, dacă nu pentru alt motiv, atunci măcar pentru propria-i siguranţă. Dar acum era prea târziu, şi s-ar fi putut să fie prea târziu chiar sâmbătă dimineaţa. Abrams îl privi pe Tanner.

— Ai mai vorbit cu Androv de vineri încoace?

— Nu.

Se uită la ceas.

— Dar trebuie să-l sun şi să-i confirm.

Ridică receptorul şi, după un timp, vorbea cu Androv. Îi confirmă oră întâlnirii, apoi spuse:

— Da, domnule. Domnul Styler şi domnul Abrams vor fi acolo.

Ascultă, apoi răspunse;

— Da, sunt amândoi acum aici... Da, am înţeles.

Tanner închise şi se uită la Abrams:

— Îţi transmite că de-abia aşteaptă să-l întâlnească pe fiul faimoşilor luptători pentru libertate.

— Sunt flatat, zise Abrams.

Se întoarse spre Styler şi-i spuse:

— Nu v-am văzut la dineul OSS vineri seară.

— Nu mă duc niciodată, surâse Styler slab. Nu mă mai ocup cu asta.

În afară de astăzi, gândi Abrams. Styler deschisese, în mod excepţional prăvălia pentru Ziua Comemorării.

— Dar îl cunoaşteţi pe domnul O'Brien, zise el.

Styler nu răspunse imediat. Pe faţă îi trecu o expresie încordată. Spuse încet:

— Nu ştiu ce rol joacă în toate astea sentimentele dumitale personale pentru Pat O'Brien... Presupun că ai nişte mobiluri mai mari... şi, dacă aş fi un tip abil, nu ţi-aş spune asta tocmai acum...

Abrams îşi puse paharul pe o măsuţă şi se aplecă înainte.

Styler îi citi întrebarea în expresia feţei şi dădu din cap.

— Pat O'Brien a plecat aseară cu avionul din Toms River, New Jersey, să sară cu paraşuta. Avionul s-a zdrobit de munţi în Pennsylvania. La bord n-a fost găsit decât cadavrul pilotului. Autorităţile presupun că domnul O'Brien apucase să sară. Au trimis echipe de căutare. Dar Pine Barrens acoperă o zonă foarte întinsă...

Abrams înclină capul.

Styler porni spre uşă.

— Ne vedem mai târziu, jos. Un Lincoln cafeniu. Se întoarse şi ieşi.

Tanner se ridică:

— Vino, te rog, după mine.

Abrams îşi luă paharul şi-l urmă pe Tanner printr-o uşă care ducea într-o zonă de birouri, cu şase compartimente.

— Intră aici, spuse Tanner. O să vină imediat un domn Evans. Ştie că te numeşti Smith. Ne vedem mai târziu.

Rămas singur, Abrams intră în compartimentul deschis care avea numele său scris pe glasvand şi descoperi un birou metalic, vopsit într-un gri urât, prevăzut cu o plăcuţă purtând numele lui. Se aşeză într-un scaun rotativ şi deschise pe rând sertarele biroului, pe care le găsi pline cu versiunea „Edwards & Styler” a maculaturii pe care o conţinea biroul său de la „O’Brien, Kimberly & Rose”.

Pe podea era o servietă cu iniţialele lui. O deschise. Înăuntru era un dosar gros, cu titlul *Misiunea rusă la ONU contra lui George Van Dorn.*

Abrams se lăsă pe spate, în scaun, şi-şi sorbi whisky-ul. Aparent, cei zece-cincisprezece angajaţi ai firmei fuseseră bine instruiţi în legătură cu istoricul angajamentului lui la firmă. Şi totuşi, asta era încă o posibilă sursă de demascare.

Abrams se duse cu gândul şi la Patrick O’Brien. Era mort? Răpit? Dacă fusese răpit, l-ar fi demascat pe el? Abrams spera, în interesul amândurora, că era în viaţă, sau mort; dar nu la mijloc.

Abrams se uită la ceas. Presupunea că domnul Evans era ofiţerul său de dirijare. Reflectă că Jonathan Harker nu avusese un ofiţer de dirijare sau oameni de susţinere a misiunii. Dar nici contele Dracula n-avea agenţi KGB în castel.

Abrams se gândi la evenimentele din ultimele zile, din ultimele luni şi apoi din ultimii câţiva ani, şi se întrebă unde greşise. Se consolă cu ideea că până şi un om ca Huntington Styler putuse fi păcălit să intre în afacerea asta

păguboasă.

Auzi paşi în afara compartimentului şi-şi vârî mâna în buzunarul unde avea revolverul.

Un bărbat înalt, deşirat, peste vârsta mijlocie, se opri într-o atitudine neglijentă în faţa compartimentului. Ţinea o mână în buzunar, iar în cealaltă ducea o servietă diplomat. Se uită la Abrams fără să scoată un cuvânt.

Abrams avu imaginea unui comis-voiajor cam trist, care fusese pe drumuri cu o săptămână prea mult.

Omul dădu din cap ca pentru sine şi spuse:

— Ştii ce?

— Nu. Ce?

— Electronica suge.

— Aşa-i. Am ştiut dintotdeauna.

Omul intră în compartiment cu paşi nesiguri şi rămase în faţa biroului la care stătea Abrams.

— Eşti Smith?

— Corect. De aproape, omul semăna cu Walter Matthau şi avea vocea lui Humphrey Bogart.

Tipul îşi scoase mâna din buzunar şi o întinse peste birou.

— Evans.

Abrams lăsă patul ’38-ului, se ridică şi dădu mâna cu el. Acesta se tolăni într-un scaun în faţa lui Abrams şi spuse:

— Peste nouăzeci la sută din informaţiile din ţara asta sunt culese prin electronică. Dar, ştii ce?

— Nu. Ce? răspunse Abrams aşezându-se.

— Asta nu înlocuieşte ochiul şi timpanul.

— Nasul şi gâtul.

— Păi da, şi nasul.Şi creierul. Şi ouăle. Şi inima. Pe astea le ai?

— Sunt complet.

— Bun.

Evans îşi înfipse mâinile în buzunarele pantalonilor şi privi la întâmplare prin mica încăpere.

— Ce closet! Cine ar putea să lucreze aici?

— Un tip pe nume Abrams.

Evans îi aruncă o privire.

— Vorbeşti ruski, da?

— Aşa-i.

— Cine-ar învăţa o limbă de tot rahatul ca asta?

— Copilaşii ruşi.

Evans dădu absent din cap, apoi spuse:

— Uite, Smith, o să-ţi vorbesc o oră. O să-ţi arăt planurile arhitecturale ale vilei ruseşti. O să te învăţ să fi spion.

— Bun. Avem nevoie de toată ora?

— Probabil. Ai ceva experienţă. Corect?

— Corect. Ai de gând să-mi spui ce-ar trebui să găsesc acolo?

— Nu. Oricum, n-ai înţelege. Nici eu. E vorba de electronică. Dar o să-ţi spun ce-ar trebui să cauţi.

— O.K.

— Radiouri şi televizoare.

— Radiouri şi televizoare?

— Asta am spus-o eu.

— De ce?

— De unde să ştiu eu? Mai caută şi întrerupătoare de suprasarcină.

— În regulă. Astea-s uşor de recunoscut.

Evans zâmbi uşor.

— E vorba de prizele electrice care se pun mai nou prin băi şi bucătării, Smith. Detectează o descărcare de curent, sau aşa ceva, şi sare un buton, ca să nu facă scurt, sau să te electrocutezi sau mai ştiu eu ce.

— O.K.

— Vezi dacă au pus de-astea şi în locul prizelor normale, în celelalte camere.

— O.K.

— Verifică dacă au la uşi şi la ferestre garnituri de etanşare metalice cu interblocare.

— Poate cauţi un inspector de construcţii, nu un spion.

— Garniturile ar trebui să fie placate cu un metal inoxidabil, bun conducător de electricitate – cositor, argint,

aur sau platină. Scoate nişte aşchii cu un briceag. Ai un briceguş inofensiv pe care să nu ţi-l confişte?

— Nu.

Evans aruncă peste masă un briceag mic, apoi căută prin buzunare şi scoase o ţigară deformată, care se potrivea cu ţinuta lui. O aprinse cu un chibrit de carton, îndoit.

— O să mai trebuiască să te apropii şi să arunci o privire la antenele lor. Majoritatea sunt pe acoperiş, dar pe cea mare o au în partea de nord. S-ar putea să vezi la baza antenei un limitator de sarcină, cuplat cu un filtru electric. Dacă nu cumva le-au îngropat.

— Pot să şi sap. N-ai o lopată de buzunar?

Evans se gândi puţin, apoi îi spuse:

— Acum câteva luni a fost un pomicultor care s-a apropiat prea mult de antena aia şi aproape că l-au decapitat. Orice ar fi la bază, probabil că e la nivelul solului, dar e ascuns de tufişuri.

— Cum arată chestia asta?

Evans scoase o bucată de hârtie din buzunarul hainei şi i-o întinse peste birou.

Abrams despături hârtia şi se holbă la schiţa neîndemânatică.

— Seamănă cu ce făceam eu în şcoala primară.

— E interesant ce spui. A desenat-o un puşti de şaptesprezece ani, sub hipnoză.

Abrams ridică ochii spre Evans.

— Şi droguri de memorie, dacă vrei tot adevărul.

Abrams nu comentă.

— Un derbedeu din localitate, adăugă Evans, care juisează numai călărind proprietatea ruşilor. O dată s-a ascuns în tufişurile din jurul antenei. Asta-i tot ce trebuie să ştii. Şi că vrem să verificăm ce-a văzut puştiul.

— De ce?

— Nu ştiu. Dar, ştii ce?

— Nu. Ce?

— Nu-i treaba ta.

— Aşa mă gândeam şi eu.

— Nu-i nici treaba mea, Smith. Aşa că stai jos, ascultă şi abţine-te de la întrebări.

Abrams îşi aprinse o ţigară şi se lăsă pe spate. Evans continuă să-l instruiască. Ascultând, Abrams îşi dădu seama că va trebui să rişte ca să realizeze ce fusese planificat.

Domnii Styler şi Edwards fuseseră destul de înţelepţi să nu participe la instructaj. Dar, ca să fim drepţi, ei riscaseră fie şi numai aducându-l pe el aici.

Se uită la Evans, care îl fixa cu privirea. Evans spuse:

— Casa asta a fost supusă la mai multă supraveghere electronică, fotografiere de la mică şi mare altitudine şi supraveghere a perimetrului decât orice alt loc din ţară, inclusiv decât casele ruşilor din Manhattan şi din Bronx şi decât clădirile lor diplomatice şi comerciale din San Francisco. Dar, ştii ce?

— Nu. Ce?

— N-am avut niciodată un profesionist înăuntru.

— Păi, eu nu-s profesionist, Evans, şi nici n-am ajuns înăuntru.

— O să ajungi. Şi eşti mai profesionist decât pomicultorul, decât puştiul, decât prostul ăla de la Deli sau…

— Cine?

— Tipul de la Deli. Delicatese.

— Cum îl cheamă?

— Ce-ţi pasă, Smith? Pe *tine* cum te cheamă?

— Îl cheamă Karl Roth?

— Se poate. Probabil că da. Las-o baltă.

Abrams dădu din cap.

Evans îl privi câteva secunde, apoi continuă:

— În orice caz, rusnacii au vreo treizeci de metode de detecţie pentru chestii nasoale, aşa că te trimit acolo curat. Eşti curat?

— N-am decât un Smith *&* Wesson treizeci şi opt micuţ.

— Mai bine să nu-l iei.

— Cred că-i mai bine.

— Vrei otravă?

— Mulţumesc, nu servesc.

— Bun. Oricum, n-ai folosi-o. Dar trebuia să te întreb.

— Ai întrebat, n-ai dat cu bâta.

Evans dădu din cap.

— Te duci sub nume fals?

— Nu.

— Bun. Dacă ţi-au luat amprentele de pe chestionar, deja te-au verificat. Dacă-ţi iau amprentele cât eşti acolo, verificarea durează câteva zile, şi nu ţi-ar face nimic cât eşti acolo. Dar n-ai mai vrea să te duci şi a doua oară.

Evans îl privi pătrunzător:

— Fără nume fals, da?

— Aşa am zis.

— Perfect. Uneori am clienţi care sunt puşi să se arunce în aer pentru cine ştie ce motiv tâmpit. Ori au o legendă care nu ţine nici cu lipici, darmite cu apă, ori sunt plini de electronică de parcă ar deschide un butic audio. Întotdeauna-i mai bine să fi curat şi să fi cine zici că eşti.

— Sunt.

— Puţin îmi pasă de tine, ca persoană.

— Ştiu.

— Nu-mi place să pierd oameni.

— Strică afacerile.

— Aşa-i.

Evans îşi ridică diplomatul pe masă şi-l deschise, astfel încât Abrams să-i vadă conţinutul.

— Ştii ce-i asta?

Abrams se uită la aparatura electronică montată în servietă.

— Nu.

— Ăsta-i un DER.

— DER?

— Detector electronic de rahat. Uneori i se spune ATV – analizor de tensiune vocală.

— Am auzit de el.

— Bun. Rusnacii îl folosesc pe oaspeţii lor. Bineînţeles că şi al lor e de fabricaţie americană, ca ăsta.

Evans întinse mâna şi porni analizorul.

— Nu-i nevoie să fie agăţat de tine; în timp ce vorbeşti, ei urmăresc afişajul numeric. Pot să-l ascundă într-un diplomat ca ăsta, ca să nu-l vezi.

— Şi le spune când mănânc rahat.

— Exact. Uite, acum stabilim o valoare de bază pentru vocea mea normală. Când încep să mint, aparatul detectează mici fiori, imperceptibili, care însoţesc tensiunea şi înşelătoria. Dacă indicaţia creşte cu mai mult de cincizeci la sută peste valoarea vocii mele normale, care acum e patruzeci şi cinci, înseamnă c-am turnat gogoşi. Bun, fii atent la afişaj!

Evans vorbi aparent pe acelaşi ton ca şi înainte:

— Smith, cred că ai şanse serioase să ieşi cu faţa curată din asta.

Abrams privi cum cifrele roşii urcară la o sută şase.

— Rahat!

— Aşa-i.

Evans se uită la Abrams:

— Acum vorbeşte tu, şi eu o să stabilesc o valoare de bază pentru vocea ta.

Abrams sorbi din scotch, apoi rosti:

— Bine, şefule, mă predau. Cum ar trebui să mă feresc de asta?

Evans întoarse geanta diplomat spre el. Manevră butonul de sensibilitate, răspunzând:

— În principal, deschizând cât mai puţin gura cât eşti pe-acolo. Dar şi ce faci acum prinde bine.

— Ce fac acum?

— Alcool.

Evans băgă mâna în buzunar şi scoase o sticluţă:

— Sirop de tuse, pentru răceala ta. Conţine alcool şi alte substanţe, care anesteziază puţin corzile vocale. Derutează aparatul. Mai scoase un obiect din buzunar şi-l dădu de-a

dura pe masă. Spray bronşic. E condimentat cu heliu. Nu-ţi da prea mult, altfel o să ai o voce de parcă ţi-ai fi prins ouăle într-o uşă rotativă. Foloseşte-l numai dacă încep să-ţi pună întrebări prea directe, fierbinţi şi grele.

Abrams încuviinţă.

Evans se lăsa pe spate, puse picior peste picior şi-şi încrucişă mâinile pe burtă.

— Bun, acum eu sunt rusnac. Până acum am forfotit printre hârtiile din servietă, dar, în realitate, am stabilit o valoare de bază pentru vocea ta, în timp ce băteam câmpii cu tine despre vreme şi ce costum frumos ai şi toate astea. Acum o să scot o întrebare stresantă.

— Şi eu ce trebuie să fac?

— Tu te faci că eşti cam greu de cap, tuşeşti, strănuţi, îţi sufli nasul, îţi dregi glasul, iei o duşcă de sirop de tuse sau sugi nişte heliu.

— Asta o să arate ca o comedie burlescă, după o vreme, replică Abrams.

— Când o veni timpul, o să arăţi foarte natural.

— Şi ei n-o să ştie ce-i cu siropul de tuse şi cu spray-ul?

— S-ar putea să-şi dea seama, dacă exagerezi. Da’ tot e mai bine decât să ştie exact când minţi şi când spui adevărul. O.K., gata?

— Sigur.

Evans vorbi cu un accent fals rusesc:

— Deci, domnule Smith, vreţi să faceţi un tur prin frumoasa noastră casă?

Abrams încuviinţă din cap.

Evans izbucni în râs:

— Nu face pe tâmpitul. Răspunde la întrebare.

— Da, mi-ar face plăcere.

Evans privi afişajul:

— Mult stres, dar, vezi, şi asta se poate interpreta. Unu, mănânci rahat şi nu vrei să vezi nenorocita aia de casă, sau doi, ţii atât de mult s-o vezi încât ai fiori în voce. Nicio maşină nu-i perfectă. Ai încredere.

— Perfect.

Evans îşi drese glasul şi continuă:

— Deci, domnule Smith, ce părere aveţi de procesul nostru cu Van Dorn?

Abrams dădu un răspuns detaliat.

Evans dădu din cap şi-l întrebă:

— Cu ce te-ai ocupat în poliţie?

— Am fost agent de circulaţie.

Evans clătină din cap:

— Doamne, Smith, ăsta-i un număr de telefon!

— Te bag în mă-ta, cu maşina ta!

— Dar trebuie să te descurci cu ea. Bine, aceeaşi întrebare, dar intră-ţi în rol.

Evans repetă întrebarea.

Abrams dădu să răspundă, apoi îşi drese glasul, îşi duse spray-ul la nas şi pulverizã o doză. Scoase nişte zgomote de respiraţie dificilă, apoi spuse:

— Am fost agent de circulaţie. Vocea avea un ton cam înalt, dar nu era anormal de subţire.

Evans privi indicaţiile aparatului, dar nu spuse nimic.

— Ei?

Evans nu răspunse, în schimb întrebă:

— Deci, domnule Smith, de cât timp lucraţi la „Edwards şi Styler”?

Abrams răspunse:

— De vreo două ore şi jumătate.

Evans izbucni în râs şi-l privi peste capacul diplomatului.

— Tensiune zero. Dar şi adevărul poate să-ţi aducă necazuri.

— De obicei aşa se-ntâmplă.

— Bun. O.K., acum să te aducem în formă. Gata?

— Gata.

Evans şi Abrams îşi petrecură următoarea jumătate de oră lucrând cu analizorul. Evans închise brusc aparatul şi apoi geanta diplomat.

— Ora s-a terminat.

— Cum a mers?

Evans îşi aprinse o ţigară.

— În sfârşit, n-am putut să trag concluzii definitive despre cine eşti şi ce urmăreşti.

— Dar ţi-ai dat seama că urmăresc ceva?

— S-ar putea. Vezi, Smith, oamenii sunt stresaţi din diverse motive. Unii sunt emoţionaţi, pur şi simplu, pentru că se află pe pământ rusesc. Unii mint din politeţe. În orice caz, dacă aş fi fost un ofiţer KGB cu aparatul ăsta în mână, n-aş fi fost convins că trebuie să scot revolverul şi să te împuşc pe loc.

— Asta-i promiţător.

Evans căscă, apoi spuse:

— Electronica suge. Am mai spus-o?

— Da.

— Tehnologia suge. Strică farmecul primejdiei. Scoate sufletul meseriei ăsteia.

— Meseria asta n-a avut niciodată suflet, Evans.

Evans se aplecă înainte, puse un cot pe birou şi-l scrută pe Abrams.

— Înainte, puteam să spun când cineva mă minţea, numai privindu-i faţa. Acum, în loc să mă uit în ochii lui, trebuie să mă uit la porcăria asta.

— Aşa-i.

— Ştii ce?

— Nu. Ce?

— Un agent pe teren valorează cât zece sateliţi spioni şi toate troacele electronice ale NSA la un loc.

— Asta nu-i adevărat.

— Ştiu.

Evans se lăsă pe spătarul scaunului.

— Dar uneori ai nevoie de o fiinţa umană. Pentru analiză. Pentru teorie. Pentru raţionament. Pentru instinct. Pentru *etică,* pentru numele lui Dumnezeu!

— Cu etica m-ai dat gata.

Evans inspiră adânc.

— Bine, hai să terminăm instructajul, să nu întârzii la întâlnirea de dincolo de Cortina de Fier.

— În cazul ăsta, nu te grăbi.

— Bun, zâmbi Evans.

În următoarele douăzeci de minute, Abrams stătu şi ascultă. Puse câteva întrebări şi primi câteva răspunsuri. Evans îi prezentă planurile vechi ale fostei reşedinţe Killenworth.

În cele din urmă, Evans se ridică şi spuse:

— Ascultă, ştiu că tremuri puţin. Cine n-ar fi aşa? Ştii ce mă calmează când sunt de cealaltă parte a cortinei?

— Nu. Ce?

— Furia. Îmi construiesc o ură contra puilor de căţea, îmi tot spun că rusnacii vor să nenorocească vieţile copiilor mei. Le *place* să ne nenorocească. Pentru asta au fost aduşi pe lume. Ruşii sunt cel mai nenorocit popor pe care l-a creat Dumnezeu.

Abrams se gândi puţin la ce auzise şi-l întrebă:

— Pentru cine lucrezi?

— Nu ştiu. Sunt angajat printr-o serie de firme fantomă. Am lucrat la CIA. Am o firmă particulară de consultanţă, „Executive Information Services”[20].

— Bun nume, care nu spune nimic.

— Aşa-i.

Îi dădu lui Abrams o carte de vizită.

— Suntem un grup de oameni proveniţi din munca de informaţii. Majoritatea clienţilor sunt corporaţii multinaţionale care vor să ştie când au de gând brutele să cucerească cine ştie ce rahat de ţară, ca să poată să-şi ambaleze oamenii, pesos, avutul şi s-o şteargă.

— Dar de data asta, cine sunt clienţii?

— Ţi-am mai spus, nu ştiu. Ar putea să fie Compania. Ei nu pot să opereze în ţară, şi nu le place întotdeauna să se ducă la FBI. Aşa că, fiindcă nu scrie nicăieri că n-au voie să

20 Executive Information Services – Servicii de Informare pentru Cadre de Conducere (n. tr.).

angajeze particulari pentru lucru în ţară, asta şi fac.

Abrams încuviinţă şi spuse:

— Am auzit că există un grup de old boys care nu se angajează la alţii şi lucrează numai pe cont propriu.

Vocea lui Evans deveni rece:

— Asta-i imposibil, Smith. Cine să-i finanţeze? Ce să facă cu produsul muncii lor?

Abrams ridică din umeri:

— Poate am auzit eu greşit.

— Precis.

Evans se îndreptă spre uşă.

Abrams se ridică.

— Îl cunoşti pe unul, Peter Thorpe?

— De ce?

— Mi-a zis că s-ar putea să mă angajeze.

Evans încuviinţă.

— Ăsta-i alt gen de aranjament. Conduce un grup vag de civili în numele Companiei. Fără plată. Numai necazuri.

— Dacă aş pierde contactul cu el, ai putea să-mi faci legătura cu el la o oră dată?

— Aş putea. S-ar putea.

— Dar unul, Marc Pembroke?

Faţa de obicei impasibilă a lui Evans vădi tulburare.

— Fereşte-te de fraierul ăla.

— De ce?

Evans privi un timp în gol, apoi răspunse:

— Pembroke e specializat. Produsul muncii lui îl reprezintă cadavrele. Am vorbit destul. *Adios,* Smith!

Abrams ocoli biroul:

— Mulţumesc!

— Să nu spui niciodată mulţumesc până nu te-ntorci. Te caut mâine. Ai grijă pe-acolo. Nu mi-ar prinde bine dacă te-ar toca şi ţi-ar arunca bucăţile în groapa cu var din subsol.

— O să fi mândru de mine.

— Mda.

Evans ieşi, apoi se întoarse:

— Încă ceva.

Abrams îi văzu expresia feţei şi ştiu că n-o să-i placă.

— Ai auzit de Brigada „Abraham Lincoln”? întrebă Evans.

— Da. Americanii care au luptat cu fasciştii în Spania în anii treizeci. Gen Hemingway.

— Aşa-i. Majoritatea erau roz sau roşii. Vreo douăzeci au fost pe Întâi Mai la ruşi, la Glen Cove, la un ceai şi un borş. Unul dintre ei, Sam Hammond, trecuse de ani de zile de partea cealaltă. Lucra şi el pentru cine lucrăm noi. A avut aceeaşi misiune ca şi tine. Eu l-am instruit.

Evans îl privi în ochi pe Abrams.

— Sper că Sam Hammond e bine mersi.

— Sam Hammond a plecat în seara aia de la ruşi şi a luat trenul din Glen Cove spre Manhattan, dar n-a mai ajuns acasă.

Abrams nu răspunse.

— Ori s-a dat singur de gol, ori a fost turnat de cineva chiar înainte să ajungă acolo, adăugă Evans. Nu cred că şi-a făcut-o singur, pentru că i-am făcut, zic eu, un instructaj bun. Era foarte ager. Cred că a fost o scurgere.

Abrams se uită la Evans.

— Mi-ar plăcea să cred că instructajul tău a fost prost şi că Hammond nu era bun. N-aş vrea că cred că a fost vorba de o scurgere.

— De dragul tău, sper că e aşa cum crezi.

Evans se gândi un moment, apoi ridică ochii spre Abrams:

— Când erai poliţist, ai intrat vreodată într-o situaţie periculoasă neînarmat, cu parteneri care se puteau întoarce împotriva ta, fără susţinere radio, şi fără ca nimeni să te ajute sau să se simtă răspunzător pentru siguranţa ta?

— Nu. N-am păţit niciodată aşa ceva.

— Atunci, bine ai venit în marea lume a spionajului, tâmpitule!

Evans se întoarse şi plecă.

42

Lincoln-ul lung se deplasa încet pe Dosoris Lane. Se întunecase aproape complet şi majoritatea maşinilor aveau farurile aprinse. În faţă, Abrams văzu girofarurile de la maşinile de poliţie, reflectate de copaci.

— Aşa e de toate sărbătorile? întrebă el.

Huntington Styler răspunse de pe perna din spate:

— De obicei. Van Dorn încearcă să creeze aparenţa că partidele lui de sfidare au un scop – cum a fost petrecerea de Ziua Justiţiei care a coincis cu sărbătoarea de Întâi Mai a ruşilor.

Mike Tanner adăugă, de la volan:

— Şi, bineînţeles, dă o petrecere de fiecare sărbătoare americană legală, fiindcă-i un foarte mare patriot.

— Cât timp e atent şi consecvent cu ocaziile astea, suntem puţin în dezavantaj, zise Styler.

Abrams răsfoi dosarul pe care îl ţinea în poală.

— Văd că pe 7 noiembrie trecut, aniversarea marii revoluţii bolşevice, a ieşit cu… ce dracu’-i asta?… Ziua Naţională a Notarului Public?

Tanner râse:

— A adus cu un autobuz vreo cincizeci de notari din oraş, în mijlocul săptămânii, a pus difuzoarele la maximum şi a tras din nou cu artificii. Notarii au fost nedumeriţi, dar flataţi.

Tanner râse din nou.

Abrams ridică ochii din dosar şi se uită la Tanner.

— Presupun că halimaiul cel mai mare e pe Patru Iulie.

Tanner încuviinţă.

— Trebuia să-l fi văzut pe-ăl de anul trecut. A invitat vreo două sute de oameni şi avea şase tunuri vechi, cu servanţii în uniforme coloniale. A tras cu tunurile alea spre proprietatea ruşilor până pe la două dimineaţa. Numai

pulbere neagră, bineînţeles.

Styler se aplecă spre scaunul din faţă:

— După câteva zile, ruşii au început să-şi caute un avocat. Aşa am ajuns, până la urmă, aici.

Abrams trase cu ochiul spre dosar. Huntington Styler ajunsese până aici, mai exact, scriind un editorial în „Times”, în care-l condamna de la un capăt la altul pe Van Dorn pentru petrecerile sale sfidătoare. Abrams n-avea nicio îndoială că articolul fusese plantat.

— O să aibă casa plină şi anul ăsta, de Patru Iulie? întrebă el.

Tanner ezită, înainte de a răspunde:

— E o întrebare bună.

— Ce vrei să spui? îl privi Abrams.

Tanner aruncă o privire spre Abrams, în timp ce se strecura prin traficul aglomerat.

— Păi, l-am sfătuit pe consilierul juridic al ruşilor, Alexei Kalin – o să-l cunoşti – ca toţi diplomaţii, funcţionarii şi familiile din zona New Yorkului să-şi vadă de treabă…

— Ca să arate, îl întrerupse Abrams, că hărţuiala lui Van Dorn îi deranjează.

— Da. Dacă peste o sută de oameni, bărbaţi, femei şi copii, sunt obligaţi să-şi schimbe planurile şi să rămână în Manhattan datorită lui Van Dorn, atunci avem un argument cu adevărat puternic în proces.

— Adevărat. Deci, ce-a spus Kalin?

Tanner înaintă cu Lincoln-ul şi porţile ruşilor apărură în faţă, pe stânga.

— Kalin a zis că o să verifice; a doua zi m-a sunat şi-a zis că merg pe mâna noastră şi n-o să vină încoace în weekend-ul respectiv.

— Atunci care-i problema? întrebă Abrams.

Tanner nu răspunse, în schimb îi aruncă o privire lui Styler prin retrovizor.

— Avem informaţii, rosti Styler, că, în ciuda afirmaţiei că nu vor veni la Glen Cove, intenţionează totuşi să fie de faţă

în weekend-ul de Patru Iulie.

Abrams se întoarse în scaun:

— Ce fel de informaţii?

— Păi, cum ştii – zise Styler – Pat O'Brien a reuşit… reuşise… să descopere chestiile astea prin cele mai ordinare metode – funcţionarii diplomatici sau soţiile şi copiii lor sunt deseori surse de indiscreţii. Vorbe aruncate către alţi diplomaţi sau comercianţi; copii care vorbesc în plus cu prietenii lor americani. Chestii de-astea. Bineînţeles, asta nu înseamnă că funcţionarii ruşi nu sunt chiar ei dezinformaţi, dar mici indicii par să conveargă spre faptul că ei toţi sunt convinşi că în weekend-ul respectiv vor fi la Glen Cove.

Abrams îşi zise că ruşii considerau procesul ca pe un rău necesar. Necesar, pentru că fuseseră înghesuiţi într-un colţ şi n-aveau ce face, decât să meargă înainte, după ultragiile aduse de Van Dorn. Dacă n-ar fi mers înainte cu procesul, ar fi părut ciudat. Şi era un rău, pentru că nu le plăcuse să vină avocaţii ăştia pe proprietatea lor, să le spună să stea în Manhattan pe Patru Iulie. Erau în dilemă. Pe de-o parte trebuiau să coopereze, dar pe de altă parte aveau altceva în cap; probabil, o cale mult mai bună de a rezolva procesul cu Van Dorn – şi cu restul ţării.

— Cazul ăsta, spuse Styler, îi dă domnului O'Brien o ocazie unică să vadă cum reacţionează ruşii la anumiţi stimuli. Înţelegi ce vreau să spun.

— Da.

— Am vorbit destul, adăugă Styler.

Apropiindu-se de poartă, Tanner începu să semnalizeze stânga. Un agent de circulaţie se apropie, şi Tanner coborî geamul. Zgomotele demonstraţiilor umplură maşina.

— Încotro?

— Într-acolo, arătă Tanner cu degetul.

— Ce treabă aveţi *acolo?*

Abrams era sigur că Tanner se gândea la o variantă avocăţească a expresiei „Nu te priveşte", dar acesta scoase

o scrisoare, în englezeşte, scrisă pe hârtie cu antetul misiunii sovietice la ONU.

Poliţistul examină scrisoarea fără comentarii.

Abrams privi prin parbriz. În jurul porţilor se strânseseră peste o sută de demonstranţi, şi scena semăna foarte mult cu cea pe care o văzuse la ultimele ştiri în noaptea lui Întâi Mai, după întrevederea cu O'Brien pe acoperişul clădirii RCA.

Agentul îi restitui scrisoarea lui Tanner şi luă legătura cu colegul din susul drumului, care opri circulaţia.

Tanner intră pe contra sens şi viră la stânga, îndreptându-se spre porţile care se deschiseseră.

Doi gardieni corpolenţi, în uniforme cafenii cu vipuşcă roşie, aşteptau pe aleea cu pietriş, cu braţul drept ridicat într-un gest care-i aminti lui Abrams de salutul fascist. Tanner opri. Un al treilea, în civil, se apropie de maşină şi vorbi într-o engleză corectă:

— În ce problemă, vă rog?

Tanner scoase o altă scrisoare cu antetul misiunii sovietice la ONU, scrisă în ruseşte. Abrams observă o mulţime de ştampile şi sigilii, şi mai multe semnături. Îşi spuse că era ceva în neregulă cu o ţară care nu se putea baza pe un singur sigiliu şi o singură semnătură.

Rusul luă scrisoarea şi se duse spre postul de control de alături. Abrams îl văzu ridicând receptorul. Cei doi gardieni rămaseră în mijlocul drumului, blocându-l. Tanner fornăi:

— Uite la proştii ăştia. Chiar îşi închipuie că o să încercam să ne strecurăm pe drumul principal? Parcă-i într-un film de mâna a treia.

— Chiar că e stupid, adăugă Styler. Tipul ştia că venim şi avea şi semnalmentele noastre, inclusiv placa de înmatriculare.

Abrams îl întrerupse:

— Aş vrea să încerc să aud ce zice.

Cei din maşină amuţiră brusc. Civilul stătea în uşa postului de control şi răcnea în telefon, cu siguranţa fericită

a celui convins că nu-l înţelege nimeni.

Omul închise telefonul şi reveni la maşină, dându-i scrisoarea înapoi lui Tanner.

Abrams simţi mirosul de colonie ieftină. Individul avea cămaşa murdară, cravata pătată şi costumul îi cădea prost. Era o imagine a Rusiei. Asta chiar era ca într-un film de mâna a treia.

Individul se uită cam urât la Abrams, de parcă i-ar fi citit gândurile, apoi îi spuse lui Tanner:

— Mergeţi înainte, cu zece kilometri pe oră. O să vedeţi o parcare. Mergeţi mai departe şi opriţi la intrarea principală.

Tanner mormăi un „mulţumesc” şi puse maşina în mişcare pe aleea cu pietriş.

— Ai reuşit să înţelegi ce-a spus la telefon? îl întrebă el pe Abrams.

— Doar comunicarea normală, pentru securitate. A zis: „Styler, Tanner şi evreul au sosit”.

În maşina care rula pe aleea lungă, în formă de S, se lăsă tăcerea. Se vedea casa luminată, o clădire lungă, cu calcane, din piatră cenuşie, construită în trepte pentru a se adapta configuraţiei dealului. Aleea era întunecată de copacii ale căror coroane acopereau cerul, dar bordurile îi erau luminate de lanterne japoneze scurte, aşezate aproape de sol.

Abrams se autolinişti spunându-şi că, deşi tehnic era pe pământ sovietic, era departe de Gulag. Pe de altă parte, vesela remarcă a lui Evans despre groapa cu var din subsol trebuia considerată mai mult decât o glumă. Mai precis, veteranii Brigăzii Abraham Lincoln numărau un membru mai puţin.

Maşina rulă pe panta uşoară, ocolind partea de nord a casei şi trecând prin parcare. Tanner trase în curtea mare din faţă, luminată strălucitor cu proiectoare moderne. Abrams studie faţada orientată spre est. Exista un demisol care pe vremuri adăpostea locuinţele servitorilor şi despre care Evans îi spusese că avea şi acum o destinaţie similară,

deşi ruşii care locuiau acolo nu se mai numeau servitori.

Din faţada de piatră ieşeau trei travee cu ferestre lungi, batante. În traveea din dreapta se afla sufrageria, cu un dormitor mare deasupra. În cea din stânga, o cameră care iniţial fusese birou, dar care acum era folosită pentru oamenii de pază. Deasupra biroului era tot un dormitor. Traveea mare din centru constituia intrarea. Etajul al doilea era o mansardă, destinată în întregime, după spusele unui transfug sovietic, spionajului electronic.

Tanner stopă maşina chiar în faţa intrării şi opri motorul. Zumzetul insectelor din noaptea caldă pătrundea în interiorul pluşat o dată cu ticăitul motorului care se răcea.

Abrams îşi scoase din servietă revolverul cu tocul pentru umăr şi-l înghesui în torpedo.

— Nu trebuia să vii cu el, spuse Tanner văzând ce făcea. Tipii de la pază or să-l găsească.

— Ei şi? Abrams deschise uşa şi coborî din maşină în aerul cald, liniştit.

Tanner stinse farurile şi coborî o dată cu Styler. Abrams se apropie de uşa din lemn de sub arcadă şi apăsă un buton, în casă lătră un câine şi din împrejurimi răspunseră alte lătrături.

— Jonathan Harker a fost întâmpinat de Dracula însuşi, sub pretextul că era târziu şi toţi servitorii se retrăseseră, comentă Abrams.

Tanner râse cam nervos. Styler zâmbi subţire.

Deodată uşa se deschise şi un bărbat îndesat îi salută cu voioşie:

— Bun venit, domnilor. Bine aţi venit la *dacea* noastră, râse el.

Abrams îl recunoscu pe omul din zilele Detaşamentului Roşu: Viktor Androv, alias Contele Dracula.

Abrams privi prin holul întunecos, din piatră, mai mare decât majoritatea camerelor de zi. De la capătul opus al holului pornea în sus o scară de marmură.

— Mă bucur să vă revăd, domnule Styler, spuse Androv

amabil…Şi pe domnul Tanner.

Abrams se gândi că omuleţul ăsta gras avea un aer nefiresc, aşa cum era îmbrăcat, în nişte pantaloni cu genunchii ieşiţi, o cămaşă înflorată deschisă la gât şi sandale cu şosete, primind oaspeţi într-o casă mare. Dar, presupuse, de când cu revoluţia muncitorească, era blestemul ruşilor să arate nefiresc în mediile elegante.

Androv se întoarse spre el:

— Iar dumneata trebuie să fii domnul Abrams!

Lui Abrams îi veni să-i spună: „Trebuie să fiu, altfel n-aş fi trecut de poartă”. Dădu mâna cu Androv.

Androv le făcu semn spre scară şi începură să urce jumătate de etaj spre holul de la mezanin. Androv le spuse, încercând să justifice liniştea casei:

— Majoritatea personalului s-a întors în Manhattan. Puţinii oameni care stau aici permanent au liber astă-seară, după acest weekend prelungit. Deşi, adăugă el pe un ton exasperat, mă îndoiesc că vreunul dintre noi o să reuşească să doarmă la noapte, când nebunul de alături o să înceapă cu… cu…

— Hărţuiala, îi suflă Styler.

— Da. Dar alt cuvânt… *Năzbâtii…* da, când va începe cu năzbâtiile. Mă surprinde că n-a început deja. Trebuia să fi fost aici pe Întâi Mai!

— Am fost la dispoziţia dumneavoastră, spuse Styler cu tâlc.

— Da, da. Dar nu era convenabil.

Intrară într-un hol pătrat, cu pereţii şi pardoseala dintr-o marmură caldă, de culoarea pielii. Tavanul era decorat cu basoreliefuri din ghips şi era plin de crăpături. Din hol se deschideau trei arcade. Cea din faţă văzu Abrams, ducea într-o galerie lungă, cu tavanul jos, lambrisată cu stejar. Cele laterale dădeau în două coridoare lungi. Androv îi îndrumă spre stânga, spunându-le din mers:

— Aţi întârziat. Dar ştiu de ce.

Styler zâmbi:

— Da, ar fi trebuit să ne luăm o rezervă de timp, pentru trafic.

Androv încuviinţă repede.

— Îmi pare bine că aţi văzut cu ce trebuie să ne confruntăm.

Lui Abrams îi făcuse impresia unui om care joacă teatru fără scenariu. Cunoştea destul de bine sufletul şi felul de a fi al ruşilor, ca să poată detecta minciuna.

Ajunseră în faţa unei draperii verzi, ce se închidea pe toată lăţimea coridorului. Androv trase de un şnur şi draperia se deschise, dezvăluind un portal detector de metale, de tipul celor folosite pe aeroporturi.

O femeie atrăgătoare, îmbrăcată în blugi de comandă, tricou sport şi pantofi de pânză, zâmbi reţinut. Androv spuse:

— Domnilor, trebuie să vă rog să treceţi prin asta.

Ridică din umeri:

— Regulile! adăugă el, ca şi cum n-ar fi avut nimic de-a face cu ele.

Se întoarse şi îşi aprinse o ţigară.

Femeia le întinse ceea ce i se păru lui Abrams a fi o tavă pentru aperitive, din plastic ieftin:

— Obiectele metalice, vă rog!

Cei trei puseră obiectele cerute în compartimente diferite ale tăvii. Abrams îşi lăsă cu degajare briceagul printre chei, stilouri, brichete şi monede.

Styler îşi puse servieta pe banda rulantă şi femeia apăsă butonul de pornire. Servieta trecu prin fluroscop, în timp ce femeia privea ecranul. Styler trecu prin portalul detectorului de metale. Tanner, apoi Abrams repetară ritualul.

Femeia se duse la capătul benzii rulante, care se oprise şi deschise neglijent servieta lui Tanner, răvăşind hârtiile. Abrams, Styler şi Tanner se priviră scurt.

Acest simplu fapt, îşi spuse Abrams, această manifestare de totală nesocotire a manierelor şi a obiceiurilor, spunea

mai multe despre oamenii ăştia şi despre societatea lor decât tot ce citise sau auzise el până acum. *Siguranţa statului reprezintă legea supremă.*

Femeia scoase din servieta lui Tanner un stilou de aur şi-l puse printre celelalte obiecte metalice de pe tavă. Îi privi pe cei trei:

— Obiectele vă vor fi înapoiate în scurt timp. Puteţi să vă luaţi servietele.

Abrams văzu că Tanner spumega, dar, dacă femeia observase şi ea, tot n-ar fi putut să-şi facă nici cea mai mică idee de ce era nervos. Ultragiul era un articol de lux, care se găsea numai în Occident. Abrams îşi reaminti de sfatul lui Evans: *Înfurie-te!*

Cei trei îşi recuperară servietele, Tanner cu o mişcare mai energică decât ar fi fost necesar.

Abrams aruncă o privire spre cablul electric al detectorului şi văzu că intra într-o priză cu limitator de sarcină. Se uită după femeie şi o văzu dispărând printr-o uşă care ştia că duce în fosta cameră de lucru, acum biroul pazei. Obiectele metalice urmau să fie examinate, fiecare în parte, şi pe faţă şi pe dos. Urma să fie ridicate amprente, iar cheile lui Tanner să fie folosite pentru a duce Lincoln-ul la atelierul de verificare a vehiculelor din partea de sud a clădirii. Se întrebă dacă-şi va mai vedea vreodată briceagul. Nimeni nu mai avea încredere în nimeni. Şi pe bună dreptate.

Androv se apropie de ei.

— Va trebui să găsim o încăpere cu ferestrele spre nord, ca să puteţi vedea şi auzi ce ne face domnul Van Dorn. Galeria e tocmai ce ne trebuie. Urmaţi-mă!

Îi conduse înapoi pe coridor în holul de la mezanin, şi apoi le făcu semn spre galerie. Abrams îşi dădu seama că s-ar fi putut ajunge mai repede prin camera de muzică, a cărei uşă era aproape de detectorul de metale. Dar accesul în camera de muzică, acum un fel de încăpere comună pentru personal, era evident interzis.

Abrams privi prin galerie, care fusese altădată camera trofeelor de vânătoare ale lui Charles Pratt. Grinzile tavanului şi lambriurile de stejar îi confereau încă parfumul unei cabane de vânătoare, dar panopliile cu capete şi cu coarne de animale dispăruseră, fiind înlocuite cu pânze supradimensionate de artă proletară: femei şi bărbaţi zâmbitori, muşchiuloşi, lucrând în uzine şi pe ogoare. Primii capitalişti, îşi spuse Abrams, expuneau animale pe care probabil nu le vânaseră ei; comuniştii din pătura conducătoare expuneau tablouri cu muncitori fericiţi, pe care probabil nu-i văzuseră niciodată. Creaturile nobile şi idealizate ale Pământului erau destinate să sfârşească în chip de podoabe de pereţi pentru elite. Într-o lume dreaptă şi ordonată, capitaliştii ar fi împuşcat, împăiat şi expus probabil comunişti, şi viceversa, lăsând în pace sălbăticiunile şi clasa muncitoare.

Androv se duse spre o fereastră batantă care dădea spre nord.

— De aici puteţi vedea luminile de la casa nebunului. Androv îşi privi ceasul.

— De ce n-o fi început deja cu năzbâtiile?

Pentru că, îşi zise Androv, se abţine de la năzbâtii ca să-mi lase mie cel puţin o oră la dispoziţie. Abrams se duse la altă fereastră şi privi, peste vâlceaua împădurită, spre dealul pe care se afla casa albă, strălucitoare, din lemn. Toate ferestrele erau luminate, după obiceiul caselor mari când organizează petreceri; iar luminile din grădină, de diverse nuanţe, dădeau peisajului o aparenţă himerică.

Abrams reuşi să distingă câteva persoane pe pajişte şi pe terasă şi se gândi la Katherine. Se întrebă ce-ar zice dacă ar şti unde era el, îi mai trecu prin minte şi faptul că, deşi nu era un erou romantic ce caută pericolul, instinctul, lui de supravieţuire trebuie că era afectat de un defect, potenţial fatal, altfel nu ar fi acceptat atâtea slujbe în care se trăgea în el. Şi n-ar fi fost acum aici. În orice caz, din momentul când ieşise din dormitorul Katherinei, observase că

atitudinea lui faţă de longevitate se modificase în mod subtil.

Privi prin fereastra cu mai multe ochiuri de geam. Dincolo de dealuri, spre vest şi spre nord, se vedea apa luminată de lună a istmului. Luminile de navigaţie ale ambarcaţiunilor şi vapoarelor care se deplasau pe apa calmă îi amintiră că Peter Thorpe era încă pe undeva, pe acolo. Îşi dădu seama că era de aşteptat ca Thorpe să ajungă până la urmă astă-seară, oricând, aici.

Androv îi privi pe cei trei americani, care îşi aleseseră, fiecare, o altă fereastră pentru a privi.

— Păi, să stăm jos şi să vorbim. Când o să înceapă, o să ştiţi.

Abrams examină fereastra cu ramă de cupru. În interior era o plasă, iar fereastra se deschidea în afară. Acum era închisă şi nu se vedea cum era etanşată. Privi spre terasa de dedesubt şi întrebă:

— Asta ce mai e?

Androv se întoarse şi veni lângă Abrams, privind peste umărul lui.

— Este exact ce pare a fi. O zvastică din dale. E o curiozitate.

Abrams îşi puse mâna streaşină la ochi.

— Pot s-o deschid?

— Desigur, spuse Androv, după un moment de ezitare.

Abrams întoarse mânerul şi împinse fereastra în afară.

— Mi s-a spus, adăugă Androv, că pardoseala e făcută în 1914, înainte de apariţia naziştilor. E o pictogramă tradiţională – simbolul norocului la orientali şi la indienii americani. Nimeni nu urăşte mai mult acest simbol decât evreii, exceptându-i probabil pe ruşi. Aşa că să nu te simţi ofensat.

— Bineînţeles că nu. Doar că m-a surprins.

Ochii lui Abrams se plimbară peste cadrul şi pervazul ferestrei. Garniturile de etanşare erau placate cu un metal strălucitor, fără urmă de oxidare, care putea fi platină sau

aur alb. Chiar dacă ar fi avut briceagul, tot n-ar fi putut să ia o mostră, decât dacă ar fi fost îndepărtată plasa şi dacă ar fi fost îndepărtat şi Androv.

— S-o lăsăm deschisă, ca să auzim când începe barajul lui Van Dorn? întrebă el.

— Nu-i nevoie, spuse Androv închizând deja fereastra.

Abrams privi peste pajiştea puternic luminată şi văzu antena înaltă, susţinută de ancore. La baza antenei se vedeau tufişurile dese menţionate de Evans. Mai aproape de casă şi de terasă era catargul drapelului, înconjurat de un gard viu circular. Abrams văzu şi grilajul canalului de scurgere, pe care trebuia să-l verifice.

La liziera pădurii, spre vest, văzu doi oameni cu un câine în lesă. Unul dintre ei vorbea într-un radiotelefon, celălalt ducea pe umăr o armă. Îşi spuse că locul avea în sine ceva ireal. Era ca în *Castelul* lui Kafka, în care nimeni nu ştia cine va răspunde la telefon, sau dacă măcar i se va răspunde. Un loc unde aveai sentimentul instinctiv că fiecare cameră sau coridor pe care nu le vedeai erau pline cu oameni aşteptând în tăcere; că toate locurile întunecoase erau pline de umbre periculoase. O imagine aici, un sunet acolo, un miros, o senzaţie, toate îţi confirmau că nu erai singur.

— Haideţi, zise Androv cu o undă de nerăbdare, să ne aşezăm.

Le făcu semn spre un grup de fotolii din jurul unei măsuţe şi îi indică fiecăruia locul.

Abrams se aşeză pe un scaun, Tanner şi Styler pe o canapeluţă, în timp ce Androv luă loc într-un fotoliu mare, tapisat, cu spatele la ferestre.

Abrams îl privi un moment pe Androv. Din câte se ştia, el era ceea ce se numea, în jargonul lucrătorilor de informaţii, rezidentul şef legal. Sau, în termenii Detaşamentului Roşu din vremea lui Abrams, Androv era şeful KGB-ului la New York, sub acoperirea unui post diplomatic. Nu era un mare secret. Misterul era de ce-şi bătea capul cu problema de faţă. Concluzie: bănuia că era o înscenare. A doua

concluzie: indiferent de ce puneau ruşii la cale, era suficient de important ca să-i determine *pe* cei de la KGB să-şi piardă timpul cu ei.

Androv luă cuvântul:

— L-am rugat pe domnul Kalin, care este jurisconsultul nostru rezident, să participe la întâlnirea noastră. Eu mă ocup de relaţiile cu exteriorul, aşa că trebuie să mă acceptaţi şi pe mine. Justiţia în ţara asta ţine de foarte multe ori tot atât de relaţiile cu publicul, pe cât e de oarbă.

Androv scoase o cutie cu ţigări ruseşti, „Troika Oval”, şi le oferi tuturor, pe rând, cu un gest care i se păru lui Abrams foarte rusesc. Abrams luă una din ţigările oferite, cam scuturată, şi o aprinse. La primul fum, simţi mirosul puturos şi trase în gură cam doi centimetri de tutun, pe care trebui să-l scoată cu degetele.

— Vă plac? întrebă Androv.

— Au un gust deosebit, răspunse Abrams.

Tanner îşi reprimă un zâmbet.

Abrams se minuna de posibilitatea ca o ţară care nu era în stare să fabrice o ţigară să găsească o modalitate de a distruge societatea cea mai avansată din punct de vedere tehnologic care existase vreodată.

— Domnul Kalin urmează cursurile de la „Fordham” şi crede că înţelege legislaţia americană, spuse Androv uitându-se la ceas.

Chicoti:

— Învaţă toate obiceiurile rele ale avocaţilor americani. De exemplu, lipsa de punctualitate.

Styler şi Tanner arborară zâmbete de circumstanţă, apoi Styler îşi deschise servieta şi răsfoi printre hârtii.

— Dacă nu putem obţine o hotărâre judecătorească împotriva lui Van Dorn până la Patru Iulie, atunci suntem de părere să nu veniţi încoace.

— I-am spus domnului Tanner încă de acum câteva săptămâni, replică Androv, că, dacă asta doriţi, nu vom veni în acel weekend de trei zile.

Abrams îl privi atent pe Androv. Era o neconcordanţă între ce spunea Androv şi ce descoperise O'Brien. Neconcordanţele te duceau adesea cu gândul la minciună. Ruşii aveau două motive valabile să nu vină: unul legal şi unul practic. Deci, dacă intenţionau să fie, de faţă la bombardamentul lui Van Dorn, trebuie că aveau un motiv mai puternic. Concluzia: *Trebuiau* să plece din Manhattan. *Trebuiau* să vină aici, pentru că locul era cumva mai sigur. Altă concluzie: în acel weekend, niciun alt loc nu era sigur.

Folclorul militar spunea că, atunci când va veni timpul, va fi într-o zi de sărbătoare. Cei mai mulţi se gândeau la Crăciun sau la ajunul Anului Nou. Dar, Patru Iulie era o posibilitate, frumoasă, perversă şi simbolică.

Tanner răsfoi un dosar şi rosti pe un ton firesc:

— Ne-am gândit la daune-interese de ordinul a cinci sute de mii de dolari, plus acoperirea cheltuielilor dumneavoastră.

Mintea lui Androv, ca de altfel şi privirea, părea concentrată asupra lui Abrams.

— Ce? O, pentru asta să-l aşteptăm pe domnul Kalin!

Androv se ridică şi păşi încet prin încăpere. Trase de şnurul unui clopoţel şi rămase în picioare lângă el.

Imediat, un bărbat într-un veston alb de chelner apăru în uşa dinspre coridor, împingând o măsuţă pe rotile. Androv păşi lângă măsuţă şi îi invită:

— Vă rog să vă serviţi!

Apoi se servi primul şi se aşeză, ţinând un pahar de ceai şi o farfurie vârfuită cu fursecuri ieftine, din comerţ.

Abrams îl urmări cu privirea. Androv deveni deodată distrat, de parcă şi-ar fi adus aminte de ceva mai important. Abrams observă că Androv se uita prea des la ceas.

Îl auzi pe Androv şoptindu-i chelnerului, în ruseşte:

— Spune-i lui Kalin să intre.

Ceea ce lui Abrams îi păru mai mult o indicaţie regizorală decât un ordin de a-l găsi pe Kalin.

Styler, Tanner şi Abrams se ridicară şi se apropiară de măsuţa pe rotile. Lângă samovar stătea tava de aperitive cu obiectele lor metalice, mai puţin, observă Abrams, cheile maşinii. Fiecare îşi luă obiectele care-i aparţineau, apoi câte un pahar de ceai rusesc, cu mâner metalic, şi-şi turnară ceai din samovar. Printre înghiţituri, Androv susţinea o conversaţie dezlânată.

— Vă întoarceţi astă-seară în Manhattan? îl întrebă Abrams.

Androv îi aruncă o privire:

— Da, de ce întrebaţi?

— M-am gândit că poate mă luaţi şi pe mine.

— Dar locuiţi în Brooklyn.

— Astă-seară rămân în Manhattan.

— Chiar?

Androv păru deconcertat pe moment, apoi spuse:

— Îmi pare rău, dar o să discutăm probleme secrete.

— Nu înţeleg ruseşte.

Androv îl privi cu răceală:

— Maşina va fi plină.

— Atunci, am să plec cu trenul.

Uşa dinspre camera de muzică se deschise şi un bărbat blond, foarte înalt şi zvelt, cu o alură oarecum de scandinav, intră ducând în mână o geantă diplomat.

Androv nu se ridică.

— Domnilor, domnul Kalin, spuse el. Îi cunoşti pe domnul Styler şi domnul Tanner?

Kalin înclină superficial capul în faţă fiecăruia din cei prezenţi şi-şi trase un scaun. Abrams observă că-şi plasase scaunul între Androv şi el, dar retras ceva mai în spate.

Androv arătă cu o mişcare a capului spre el:

— Ţi-am spus, Aleksei, că domnul Abrams este fiul unor comunişti americani cunoscuţi?

— Da, răspunse Kalin aşezându-se.

Abrams îi aruncă lui Kalin o privire atentă. Tipul părea dur, cu o faţă care nu era uşor de uitat. De fapt, Abrams îl

recunoscuse, de la cursurile serale de la „Fordham”. Unul dintre lucrurile învăţate de Abrams ca poliţist era că oamenii care poartă pistol se comportă cumva diferit de cei neînarmaţi. Şi unul dintre lucrurile care îl izbiseră la Kalin era că, foarte probabil, era înarmat. Abrams era aproape sigur că şi acum Kalin îşi purta pistolul agăţat pe umăr.

Kalin îşi puse diplomatul în poală şi-l deschise. Cotrobăi printre hârtii, apoi spuse:

— Putem începe.

Styler şi Tanner îşi deschiseră servietele şi scoaseră omniprezentele blocnotesuri avocăţeşti cu hârtie galbenă. Abrams folosea un carneţel pe care-l avea încă din vremea când era poliţist.

— Domnul Abrams e şi coleg de clasă cu tine, Aleksei, spuse Androv.

Kalin ridică ochii.

— Da, l-am văzut.

Androv îl privi pe Abrams:

— Da? Nu?

— Da, îl recunosc pe domnul Kalin, răspunse Abrams.

— Domnul Abrams a lucrat la poliţia din New York, Aleksei.

Androv vorbea între două fursecuri. Se întoarse spre Abrams:

— Cu ce ziceai că te-ai ocupat?

— Am avut multe sarcini în poliţie.

Kalin stătea nemişcat, privind în servieta diplomat. Luă un stilou şi păru că scrie ceva, dar Abrams era sigur că se juca cu reglajele cifrului, care aveau crestături, astfel încât puteau fi rotite cu ajutorul unui stilou.

Androv i se adresă din nou lui Abrams:

— Ce păcat că imigranţii de aici nu şi-au învăţat copiii limba maternă. Nu vorbiţi deloc ruseşte, domnule Abrams?

Abrams răspunse pe ocolite, cum îl învăţase Evans:

— Părinţii mei, şi mulţi alţi imigranţi, voiau să-şi vadă copiii americanizaţi. Limba de acasă o foloseau ca să poată

discuta secrete în faţa copiilor.

— Ce păcat! râse Androv.

Styler interveni:

— Poate ar trebui să discutăm despre proces.

— Domnul Abrams e o curiozitate pentru noi, zâmbi Androv. Dar… se bătu cu palmele pe genunchi, Aleksei, ia să vedem ce-ai învăţat la şcoala catolică!

Kalin ridică ochii din geanta diplomat şi-i vorbi neprietenos lui Styler:

— Ce intenţionaţi să faceţi în legătură cu incidentul din Întâi Mai?

— Vă referiţi la reclamaţia dumneavoastră că Van Dorn a tras cu pistolul în patru dintre oamenii dumneavoastră? replică Styler.

— Da, da. Şi l-au adăpostit pe băiatul ăsta care intrase pe proprietatea noastră ca să fure.

Styler îşi drese glasul:

— Van Dorn are altă variantă. Eu aş propune să tratăm separat problema asta. E un caz penal.

Kalin vorbi pe un ton impacientat:

— Dar e important ca băiatul ăsta să fie interogat. Trebuie să-i trimitem o citaţie. I-aţi descoperit numele şi adresa?

— Da, răspunse Tanner.

— Şi care sunt? întrebă Kalin tăios.

Tanner luă o foaie de hârtie:

— Kuchik. Stanley Kuchik. Stă pe Woodbury Lane. E în primul an de liceu.

Tanner îi dădu hârtia lui Androv, care îi aruncă o privire înainte de a i-o trece lui Kalin.

Abrams nu consideră că era o idee prea grozavă să le dea numele şi adresa băiatului, dar adevărul era că nu prea aveau de ales dacă voiau să-şi păstreze încrederea ruşilor. Mintea lui Abrams funcţiona în felul în care funcţionase a lui O’Brien, şi el se întrebă dacă nu cumva băiatul devenise de-acum brânză pentru capcana de şobolani. De ce nu? Îl

hipnotizaseră şi-i dăduseră droguri. Dacă terminaseră să-i stoarcă informaţiile, putea fi reciclat ca momeală. Abrams distingea cu greu pălăriile negre de cele albe. Îşi spunea mereu că el era de partea adevărului şi a dreptăţii.

Androv i se adresă din nou lui Abrams:

— Cum aţi proceda împotriva acestui tânăr huligan?

Abrams ridică ochii de pe carnet. Ar fi vrut să-l întrebe pe Androv cum ar fi procedat el. Cu pistolul sau cu pumnalul? Dar răspunse:

— Încă nu mi-am dat examenul de diplomă, aşa că n-aş vrea să-mi exprim o opinie juridică.

— Dar sunteţi în cunoştinţă de cauză, nu? replică Androv. De cât timp lucraţi la domnul Styler?

Abrams fu de părere că modul în care îi întinsese cursa fusese destul de stângaci. Dădu să răspundă, apoi strănută în batistă. Folosi spray-ul bronşic, îşi drese glasul şi răspunse cu o voce spartă:

— Doi ani.

Kalin ridică ochii din diplomat.

— Sunteţi răcit? întrebă Androv.

— Alergie.

— A, e ceva în camera asta?

— Probabil.

— O fi domnul Kalin, râse Androv.

Abrams zâmbi şi se întoarse spre Kalin:

— Ce părere aveţi de daunele-interese?

Kalin răspunse fără să-şi ridice ochii din servietă:

— Cifra pare mică, în comparaţie cu ce citeşti prin ziare.

Ceea ce, îşi spuse Abrams, era interesant, ţinând seama că atunci când Tanner vorbise de jumătatea de milion de dolari Kalin nu fusese în cameră.

Kalin, dându-şi seama de greşeală, ridică ochii spre Abrams, evitând să privească în direcţia lui Androv. Acesta spuse:

— Cred că o să trebuiască să-l trimitem pe domnul Kalin înapoi la şcoală.

Convorbirea mai continuă vreo zece minute, timp în care Androv se abătu de câteva ori de la subiect pentru a-i pune lui Abrams întrebări cu tâlc. Abrams răspundea evaziv sau folosea cele două droguri înainte de a răspunde. Nu-şi putea da seama dacă rezultatele analizorului îl satisfăceau sau nu pe Kalin, nici nu putea fi sigur dacă Androv sau Kalin îi luau răspunsurile de bune. Androv devenea din ce în ce mai preocupat.

În sfârşit, Androv îl întrerupsese pe Kalin în mijlocul unei propoziţii:

— Ce-l reţine pe nebun să dea drumul la năzbâtii?

Se uită la ceas, îşi ridică trupul masiv din fotoliu şi se duse la fereastră. Privi gânditor în zare câteva secunde, apoi se întoarse cu faţa la ceilalţi.

— Probabil ştie că sunteţi aici. Aşa că n-o să ne deranjeze până când poliţia n-o să-i raporteze că maşina dumneavoastră a plecat de aici. Avansă câţiva paşi. Aţi putea foarte bine să plecaţi. Parcaţi la liceu şi aşteptaţi artificiile şi difuzoarele, ca să vă edificaţi. Mulţumesc că aţi venit într-o zi liberă, domnilor. Bună seara!

Abrams se ridică şi spuse:

— Ar fi mai bine să vedem din perspectiva dumneavoastră.

Androv îl fixă cu privirea:

— Am o seară aglomerată.

— Putem aştepta aici şi să ne întreţinem între noi.

— Asta e neregulamentar.

Kalin îşi închise servieta diplomat şi se ridică:

— Nu mai e nimic de discutat sau de văzut.

Tanner spuse jenat:

— Cred că ne ajunge…

Styler îl întrerupse şi i se adresă lui Androv:

— Am făcut un efort venind încoace şi am vrea să vedem cu ochii noştri natura exactă a hărţuielilor lui Van Dorn.

Abrams îşi reprimă un zâmbet. Styler avea tupeu. Îşi privi ceasul: Van Dorn nu avea să înceapă înainte de

cincisprezece minute. Androv începu să vorbească pe un ton care era nu numai îngheţat, dar exprima, după părerea lui Abrams, şi o undă de nebunie:

— Domnilor, să vorbim pe faţă. Aici e o zonă de importanţă deosebită, după cum ştiţi, şi eu nu am astă-seară personal disponibil ca să vă ţină companie.

Făcu un gest energic spre uşă:

— Noapte bună!

Kalin se ridică să-i conducă. Styler, Tanner şi Abrams îl urmară, dar Abrams se întoarse deodată spre Androv:

— Aş vrea să merg la toaletă.

Androv părea că se calmase.

— Da, desigur.

Îi indică o uşă la capătul opus al galeriei.

— Pe acolo. O să vedeţi o uşă pe care scrie „Camera pentru pulbere”. Vă rog să nu vă rătăciţi, adăugă el.

Kalin păru gata să-l însoţească pe Abrams, dar Styler îl angajă într-o conversaţie. Abrams îşi lăsă servieta pe scaun şi porni spre uşa indicată de Androv.

Trecu într-un coridor mare, luminat slab de aplice, şi-şi cercetă repede ceasul. În cel mai bun caz, avea vreo cinci minute până când aveau să trimită pe cineva să-l caute. Se uită la cornişă şi zări deasupra uşii prin care tocmai intrase o cameră de luat vederi. Făcu câţiva paşi la dreapta, spre uşa pulberăriei, apoi se întoarse, dar camera de luat vederi nu-i urmă mişcările.

Abrams deschise uşa, aprinse lumina şi privi prin cămăruţa fără ferestre, care cuprindea o toaletă, o chiuvetă, o oglindă şi un scaun. Se părea că nu exista aerisire, şi camera fusese curăţată. Ieşi, închise uşa încet după el şi rămase pe coridor.

Evans nu-l lăsase să rişte luând planurile cu el, dar îşi amintea suficient, ca să ştie unde se află. În faţa pulberăriei era o scară îngustă, marcată pe plan *scară particulară,* care ducea la dormitoare. Sub scară era o uşă mică ce ducea în subsol.

Mai departe, pe coridor, erau două uşi duble, aşezate faţă în faţă. Uşile aveau ochiuri de geam, acoperite cu perdele subţiri. Uşile din dreapta dădeau în partea de sud a salonului, cele din stânga în camera de muzică. La capătul opus al coridorului era o uşă mare, dublă, care se deschidea pe terasa dinspre sud.

Abrams păşi repede până la capătul coridorului, deszăvorî uşa dublă şi o deschise. Nu se auzi nicio alarmă, dar asta nu însemna că în biroul de pază nu se declanşase vreo alarmă silenţioasă. Totuşi, până acum nu făcuse vreo greşeală capitală. Păşi afară, în noaptea limpede, cu clar de lună. Terasa cobora în trepte spre piscină, iar în stânga era curtea de serviciu, înconjurată de un zid de piatră şi care acum servea drept parcare. Abrams nu putea zări peste zid, dar se vedea că parcarea era puternic luminată şi el bănui că Lincoln-ul fusese cercetat temeinic.

Abrams se întoarse şi se uită la clădirea masivă. Toate ferestrele de la nivelele superioare erau întunecate, dar, la o privire mai atentă, văzu că erau cu perdele de camuflaj. Se întoarse la uşă şi scrută coridorul lung şi întunecos. Camera de luat vederi nu se vedea prea clar, dar, chiar dacă era cumva fixată pe el, tot nu comisese încă acea greşeală capitală. Dar era pe cale să o comită.

Abrams îngenunche şi examină garniturile de etanşare ale uşilor, apoi scoase briceagul. Zgârie garnitura metalică de sub muchia inferioară a uşii, strângând aşchiile de metal lucios în aşa fel încât să cadă în batistă. Împături cu grijă batista şi şi-o puse în buzunarul pantalonilor, apoi se ridică şi închise uşile, zăvorându-le. Aşteptă, cu inima bătând să-i spargă pieptul, dar nu se întâmplă nimic. De fapt, ştia că, chiar dacă-l ascultau sau îl priveau, l-ar fi lăsat să termine – să-şi ducă năzbâtiile până la capăt, cum ar fi spus Androv. Şi cu ocazia asta, să-şi rupă singur gâtul.

Abrams îşi privi ceasul. Trecuseră două minute. Se duse spre uşile camerei de muzică şi rămase într-o parte. Ascultă câteva secunde şi auzi sonorul unui televizor. Privi prin

perdeaua subţire şi văzu o tânără din corpul de pază. Era în picioare, cu spatele la el; trăgea dintr-o ţigară şi sorbea dintr-un pahar, urmărind transmisia unui concurs idiot pe un ecran de doi metri, care părea să fie un Sony ultimul model. Bine cel puţin că nu-l urmărea pe *el* pe ecran, îşi zise Abrams. Începea să creadă că avea să iasă cu bine din asta.

Camera comună era zugrăvită cu o vopsea lucioasă, verzuie, pe care Abrams ar fi văzut-o mai bine pe un frigider sau alt aparat electric de bucătărie. Mobila era tapisată cu vinilin roşu, crăpat peste tot, şi camera avea aerul acela de neîngrijit pe care Abrams îl asocia cu camerele comune de la secţiile de poliţie sau cu camerele de aşteptare din clădirile guvernamentale. În stânga, se vedea uşa care ducea în galerie. Nu-şi putea imagina de ce ocolise Androv această cameră cam sinistră, numai dacă nu cumva pentru a cruţa sensibilitatea estetică a oaspeţilor americani şi a-i feri pe aceştia de un şoc puternic. Deodată, Abrams văzu în colţul opus marelui ecran Sony un alt televizor. Avea un design învechit, cu o cutie de mahon lăcuit, dar Abrams îşi dădu seama instinctiv că nu era un model american vechi, ci un model rusesc care trecea drept contemporan.

Începu să cerceteze camera cu amănunţime, prin spaţiile lăsate de perdelele de voal. Prizele din pereţi păreau a fi de tip nou, cu limitatoare de sarcină. Lângă cămin, pe peretele din dreapta, era o veche combină radio Philco, de mărimea unui tonomat.

Bun, îşi spuse, aici nu-i vorba de radio şi de televizor. Deşi, de ce ar sta un televizor primitiv rusesc în aceeaşi cameră cu un Sony cu diagonala de doi metri, era cam misterios. Şi era şi mai straniu ca cineva, dacă nu cumva era un maniac nostalgic sau un colecţionar de antichităţi, să păstreze un monstru cu lămpi precum radioul Philco.

Abrams se uită din nou la tânăra femeie. Ea se ridică, cu paharul în mână, se duse la televizor şi-l comută pe video.

Ecranul fu imediat ocupat de o înregistrare de la „Bolşoi”, cam la mijlocul spectacolului cu *Giselle.* Femeia se întoarse spre scaunul ei, şi Abrams văzu că nu era prea stabilă pe picioare. Cum se îndrepta spre scaun şi se apropia de el, Abrams dădu să se îndepărteze de uşă, dar deodată îi văzu faţa. Avea, îşi spuse el, una din cele mai triste expresii pe care şi le putea imagina, şi lacrimile îi curgeau pe obraji. Dădu paharul pe gât, îşi şterse ochii şi se prăbuşi în scaun, cu faţa în mâini. Ciudat, gândi Abrams.

Abrams se întoarse, traversă coridorul şi se apropie de uşile cu geamuri ale salonului. Ascultă din nou, dar nu auzi nimic, şi camera părea să fie în întuneric. Se apropie mai mult de uşi şi privi prin perdeaua subţire, protejându-şi ochii cu mâna de lucirea aplicelor de pe pereţii coridorului. În timp ce mâna cealaltă i se îndrepta spre clanţa de alamă, Abrams îngheţă deodată şi-şi ţinu respiraţia. Se întoarse încet spre scara îngustă, în timp ce băga mâna dreaptă în buzunar şi apuca briceagul.

Persoana care cobora scara îngustă, întunecoasă se opri şi-l privi.

Abrams o privi şi el, apoi păşi până în capătul scării şi ridică ochii.

— *Zdravstui!* şopti el.

Fetiţa, de vreo cinci-şase ani, strângea la piept o păpuşă de cârpă şi răspunse pe un ton speriat:

— Te rog, nu spune la nimeni.

Abrams arboră un zâmbet încurajator:

— Ce să nu spun la nimeni?

— Că am venit sus, şopti ea.

— Bine, n-am să spun la nimeni.

Fetiţa surâse fugar şi spuse:

— Vorbeşti caraghios.

— Nu sunt din aceeaşi parte a Rusiei ca tine, răspunse Abrams, apoi privi spre păpuşă: Ce drăguţă e. Pot s-o văd?

Fetiţa ezită, apoi, cam speriată, mai coborî o treaptă. Abrams întinse încet mâna şi fetiţa îi dădu păpuşa. Abrams

o cercetă admirativ.

— Cum o cheamă pe păpuşa ta?

— Katia.

— Şi pe tine?

— Katerina, chicoti ea.

Abrams zâmbi cu păpuşa în mână şi întrebă din nou:

— Unde te duci, Katerina?

— La subsol.

— La subsol? Acolo te joci?

— Nu. *Toată lumea* e acolo.

Abrams dădu să mai pună o întrebare, dar se opri. Rămase tăcut câteva secunde, apoi, spuse pe un ton scăzut:

— Cum adică toată lumea e acolo?

— M-am dus sus s-o iau pe Katia. Dar toată lumea trebuie să stea la subsol.

— De ce trebuie să stea toată lumea la subsol?

— Eu nu ştiu.

— Părinţii tăi sunt jos?

— Doar ţi-am *spus* – toată lumea e acolo.

— Plecaţi astă-seară înapoi la New York?

— Nu. În noaptea asta trebuie să dormim toţi aici. Fetiţa zâmbi: mâine nu merg la grădiniţă!

Abrams îi dădu păpuşa înapoi.

— N-o să spun nimănui că te-am văzut. Fugi repede jos! Fetiţa strânse păpuşa la piept şi coborî grăbită ultimele trepte. Trecu pe lângă el, deschise uşa mică spre subsol şi dispăru, lăsând uşa deschisă.

Abrams privi în jos, pe scara de piatră, întunecoasă, apoi închise încet uşa. Rămase un timp nemişcat, pe gânduri. *Era ceva în neregulă aici. Foarte în neregulă.*

Ezită, apoi aruncă o privire la ceas şi se întoarse repede la uşa salonului. Foarte încet o deschise.

Salonul mare se scălda liniştit în lumina palidă a lunii, iar mobila masivă arunca umbre pe covorul înflorat, amintindu-i pe undeva de nişte animale preistorice care păşteau într-o

poiană.

Făcu un pas în cameră şi se opri brusc. La mai puţin de trei metri de el zări profilul unui bărbat care şedea într-un fotoliu tapisat.

Bărbatul era foarte liniştit, cu mâinile odihnindu-i-se în poală, şi la început Abrams crezu că doarme, dar apoi observă lucirea ochiului deschis. Într-o scrumieră ardea o ţigară, din care se ridica un fuior de fum ce se profila în fereastra luminată de lună.

Abrams rămase nemişcat şi trase fără zgomot aer pe nas, inspirând acum mirosul acru, puturos al fumului de ţigară rusească. Părea imposibil ca omul să nu-l fi auzit intrând, dar, după ce ochii i se acomodară, Abrams observă căştile care-i acopereau urechile. Bărbatul asculta ceva, lua note, şi Abrams ghici intuitiv că asculta conversaţia din galerie.

În sfârşit, omul păru că simte prezenţa unui intrus şi-şi întoarse faţa spre Abrams, scoţându-şi totodată căştile. Cei doi se priviră în tăcere, şi Abrams văzu abia acum că omul era foarte bătrân. Acesta vorbi ruseşte, cu un accent ciudat.

— M-am rătăcit, răspunse Abrams în engleză. Vă rog să mă scuzaţi.

— Pe cine căutaţi?

— Am greşit direcţia. Noapte bună!

Bătrânul nu răspunse, dar aprinse o veioză cu abajur verde.

Abrams descoperi că nu-şi putea desprinde privirea de el. Nici după patruzeci de ani, rusa americanului nu era corectă şi asta îl izbi, fără nicio legătură, ca fiind o chestie ciudată. Chiar şi după patruzeci de ani, chipul putea fi recunoscut ca fiind cel pe care-i văzuse pe peretele din biroul ei. Dar chiar dacă n-ar fi văzut niciodată fotografia ar fi recunoscut ochii aceia mari, de un albastru transparent, fiindcă erau ochii ei.

Abrams înţelese şi acceptă faptul că se uita la chipul

războinicului care se întorsese din morţi, la chipul lui Henry Kimberly, la chipul lui Talbot.

CARTEA A ŞASEA
FRONTURI

43

Îmbrăcat numai în pantalonii bej, Marc Pembroke stătea la fereastră. Îşi focaliză binoclul pe clădirea ruşilor, aflată la aproape opt sute de metri, dincolo de vâlcea.

— Pare un mod primitiv de a culege informaţii, dar se pot afla multe lucruri privind pe ferestre.

Joan Grenville se întinse şi căscă în pat.

— Mai bine aş coborî, până nu mi se simte lipsa.

— Da, replică Pembroke. E cam mult să stai o oră la toaletă.

Îngenunche în faţa ferestrei deschise şi îşi sprijini coatele pe pervaz, reglându-şi binoclul.

— E un tip la o lucarnă de la etajul doi. Are un telescop montat pe trepied şi se uită la mine.

— Pot să aprind lumina ca să mă îmbrac?

— Fireşte că nu.

Pembroke cerceta în continuare prin binoclu.

— Văd clar curtea din faţă, dar încă nu văd farurile Lincolnului. Presupun că o să mai stea.

Joan Grenville se aşeză pe marginea patului.

— Cine o să mai stea şi unde?

— Abrams, la vila ruşilor. Dacă au necazuri, trebuie să semnalizeze cu faza lungă.

Joan Grenville se ridică şi veni lângă el:

— Ce necazuri? Ce caută Tony Abrams acolo?

— E o treabă avocăţească.

— Ei, rahat! De câte ori n-am auzit *asta* de la Tom şi idioţii lui de prieteni!

— Eşti reconfortant de superficială, doamnă Grenville. Omul se mai satură de atâtea ape liniştite şi adânci. Tu eşti un torent înspumat, vijelios, dar fără adâncime. Cu tine, dau repede de fund.

— Ai şi dat, de două ori, chicoti ea.

Pembroke zâmbi şi-şi îndreptă din nou binoclul spre corespondentul său rus.

— Lui Ivan nu-i vine să creadă că are norocul să spioneze o femeie frumoasă şi goală, scăldată în lumina lunii. Se freacă la ochi şi salivează.

Joan Grenville privi pe fereastră:

— Chiar mă poate vedea?

— Bineînţeles. Na, ţine ăsta şi urmăreşte un semnal cu faza lungă.

Ea luă binoclul şi se duse în faţa ferestrei.

Pembroke termină să se îmbrace şi se duse la uşă.

— Rusul îmi face cu mâna, chicoti ea din nou.

— Uită-te după blestematele alea de faruri, sau te arunc pe fereastră!

Ea dădu repede din cap. Ceva din vocea lui îi spunea, literalmente, că putea s-o facă. Întrebă, fără să se întoarcă:

— Unde te duci?

— Cum a spus ducele de Wellington, când i s-a cerut să împărtăşească o învăţătură militară durabilă, „Pişă-te când poţi”.

Ieşi.

Joan Grenville ridică din umeri şi rămase cu binoclul la ochi.

— „Pişă-te când poţi”, pe dracu’! Probabil că folosea mai des telefonul decât pisoarul. Oamenii ăştia mint şi când vorbesc despre vreme!

Karl Roth stătea lângă masa lungă din bucătăria spaţioasă şi examina tăvile cu mâncare ambalate în celofan.

— E câte ceva pentru fiecare aici.

Maggie Roth se întoarse de la chiuvetă şi privi tăvile vârfuite cu carne, brânzeturi, fructe, legume, alune şi patiserie. Mici etichete indicau produsele speciale, dietetice, inclusiv carnea cuşer.

— Ţi-ai dat osteneala, Karl. Inclusiv că ai angajat două

fete în plus pentru servit. N-o să ne iasă însă nimic de aici.

— Van Dorn e un client bun. Uneori trebuie să mai dai şi de la tine. Pentru reclamă.

— Eşti cel mai bun capitalist comunist din câţi ştiu, râse ea.

Karl Roth îşi aruncă nervos ochii prin bucătăria aglomerată.

— Maggie, ţine-ţi limba!

Ea se uită la ceas:

— În curând trebuie să începem să servim. Se duse la masă şi scoase celofanul de pe o tavă.

Karl Roth o prinse de mână:

— Nu. Nu încă.

Un picolo ce trecea pe acolo întinse mâna şi subtiliză abil o bucăţică de friptură şi o băgă în gură.

Roth urlă:

— Ţine-ţi mâinile jegoase acasă!

— Calm, papa!

Băiatul plecă.

— Karl, de ce eşti aşa nervos? întrebă Maggie Roth.

El nu răspunse, dar se uită la ceasul din perete, planând în acelaşi timp protector deasupra mesei încărcate cu mâncare.

— E chiar târziu, spuse ea. Spune-le fetelor să scoată ambalajele şi hai să servim.

— Nu.

Începu să-şi frângă mâinile, şi Maggie îşi dădu seama că era foarte agitat. Ea ridică din umeri şi se duse din nou la chiuvetă.

Uşa batantă se deschise cu zgomot şi claudia Lepescu, purtând o rochie neagră, mulată, din tricot, intră în bucătărie, ţinând un pahar în mână. Se uită la Karl Roth şi întrebă:

— Dumneata eşti furnizorul?

Roth o privi câteva secunde, apoi încuviinţă repede.

Maggie Roth întoarse capul şi o studie pe Claudia,

observându-i ţinuta pe care o aprecie prea elegantă pentru o petrecere în aer liber. Se întrebă ce fel de accent era ăsta. Ca mulţi alţi imigranţi, nu-i prea înghiţea pe străini. Şi Karl, reflectă ea, era de obicei repezit cu europenii. Şi totuşi, acum se fâţâia şi se ploconea servil pe lângă femeia asta. Ciudat! Maggie se întoarse la chiuveta ei.

— Lasă-mi te rog cartea de vizită. S-ar putea să am nevoie de dumneata, spuse Claudia.

Roth dădu din nou din cap, dar nu spuse nimic şi îi ocoli privirea.

Claudia se duse la masă, scoase celofanul de pe o tavă cu aperitive şi luă unul.

— Foarte bun. Ar trebui servite până nu se învechesc.

Roth mişcă din cap în sus şi în jos şi începu să scoată celofanul de pe celelalte tăvi.

Claudia se plimba fără ţintă prin bucătărie.

Karl Roth îngenunche sub masă, unde depozitase câteva cutii, găsi un pachet închis cu bandă adezivă şi-l deschise. Scoase din pachet un pulverizator din plastic şi se ridică. Agită energic flaconul şi începu să pulverizeze tăvile cu mâncare cu o pulbere fină, compusă din ulei şi apă.

Maggie privi peste umăr şi spuse:

— Nu-i nevoie, Karl. Totu-i proaspăt. O săgetă cu privirea pe Claudia.

— Lasă, să arate mai bine, răspunse Roth pe un ton distrat. Ar trebui să mai citeşti reviste comerciale în locul prostiilor ălora de cinema.

Maggie se uită la el şi văzu că îi tremurau mâinile.

Roth termină de pulverizat, se duse la chiuvetă şi goli restul flaconului la canal. Clăti flaconul şi îl aruncă în maşina de compactat gunoiul, apoi îşi spălă mâinile cu săpun.

Maggie se apropie încet de masă şi luă o bucată de somon afumat, ducând-o la gură.

Roth ezită, apoi veni repede în spatele ei şi-i prinse mâna. Ochii li se întâlniră, şi ea spuse în şoaptă:

— O, Karl… prostule…

Claudia, care stătuse ceva mai departe urmărind scena, se îndreptă spre Maggie Roth.

Katherine Kimberly dădu colţul în coridorul lung de la etaj şi-l văzu pe Marc Pembroke ieşind din pasajul care ducea spre scara de serviciu. Îl urmări un moment cum se îndreaptă spre uşa camerei lui, apoi îl strigă şi păşi spre el.

— Te căutam. Putem să vorbim puţin?

— De fapt, nu. Sunt cam prins.

Ea aruncă o privire spre uşa închisă.

— Putem să căutăm o cameră goală.

El ezită, pe urmă o urmă pe coridor şi intrară într-o debara plină cu cutii şi materiale de pavoazare. Ea aprinse becul din tavan şi întrebă:

— Joan Grenville e la tine în cameră?

— Un gentleman nu spune, şi o lady n-ar trebui să întrebe.

— Întreb, pentru că soţul ei deţine o poziţie delicată la firma mea.

— Înţeleg. Păi, da. Admit că am stors-o în mai multe privinţe. Dar nu-i prea informată. Tom nu-i spune prea multe.

— Pentru cine lucrezi, exact? întrebă Katherine pe un ton egal.

Pembroke păru cam nerăbdător şi se uită la ceas.

— O, pentru multă lume. În momentul de faţă, pentru voi. Mai exact, pentru O’Brien.

— Şi ce faci pentru noi, Marc?

— Păi, n-am treabă cu culegerea de informaţii, analiză şi alte chestii deştepte. Eu omor oameni.

Ea îl privi fix.

— Da, aşa e. Dar omor numai ticăloşi. Şi, ca să-ţi răspund la întrebarea care urmează, eu hotărăsc cine e ticălos.

Ea inspiră adânc, apoi întrebă:

— Ce ştii despre decesele din ultima vreme?

— Ştiu că nu i-am omorât eu. În afară de amicii logodnicului tău, de azi-dimineaţă.

— Da, voiam să-ţi mul…

El tăie aerul cu palma:

— O facturez la firma ta. O să ai grijă să se plătească, da?

Ea trecu peste întrebare şi continuă:

— Şi n-ai avut nimic de-a face cu moartea lui Arnold Brin?

— Ba, într-un fel, da. Ar fi trebuit să-l păzesc. Dacă aş fi ştiut că lucra ceva pentru tine…

— Vrei să dai vina pe mine?

— Nu, nu, nu voiam să…

— Şi dacă erai angajat să-i păzeşti, de ce n-ai făcut-o?

— O, nu era sarcina mea. Vreau să spun că n-am fost *angajat* pentru asta. Dar trebuia s-o fac. Era tatăl meu.

Ea inspiră involuntar.

— Ce? Arnold Brin…?

— De fapt, Brin era pseudonimul lui de război, dar şi l-a păstrat. Nici Pembroke nu e numele nostru de familie, dar asta n-are importanţă.

Ea îl privi atent în lumina slabă, cercetându-i ochii, apoi gura.

— Da… da, eşti fiul lui.

— Asta am spus şi eu. Munca de arhivar e groaznic de plictisitoare şi e prost plătită. Dar îţi dă nişte piste bune spre ticăloşi. Mi-am început cariera răzând vechi nazişti, pentru israelieni. Pe urmă, am schimbat naziştii cu ţinte din blocul estic.

— Acum lucrezi pentru domnul O’Brien? Sau ca să-ţi răzbuni tatăl?

— Din răzbunare nu ies bani.

Pembroke se apropie de ferestruica prăfuită şi privi conturul clădirilor din Manhattan, care se detaşa în depărtare pe cer, în lumina târzie a amurgului, spre vest.

— Oricum, adăugă el, de data asta se întâmplă ca dorinţele mele să coincidă cu cerinţele domnului O’Brien.

Dar eu sunt profesionist, şi, deşi logodnicul tău a fost cel care l-a omorât nemijlocit pe tata, nu l-am ucis. Vreau să ajung la şefii lui.

Katherine se aşeză pe o ladă şi-l privi pe Marc Pembroke din profil. În subconştient, îl comparase întotdeauna cu Peter, dar acum contrastele erau izbitoare şi evidente. Peter era fermecător de amoral. Marc era fermecător de imoral. Peter, ca un copil mic sau ca un animal, n-avea nici cea mai vagă idee despre bine şi rău; Marc avea, şi alesese să ucidă. După standardele teologiei, psihologiei şi jurisprudenţei tradiţionale, Peter era nevinovat, iar Marc era culpabil. Dar, după aceleaşi standarde, Peter nu mai putea fi ajutat sau adus la raţiune, pe când Marc Pembroke putea fi salvat. Şi-l aminti stând pe marginea mormântului şi bănui că era un ucigaş de nevoie, care în timp de pace n-ar fi pus mâna pe armă.

— Îmi placi, spuse ea. Aş vrea să te mai gândeşti la munca de arhivar. E o posibilitate.

Văzu trecându-i pe buze o urmă de zâmbet. Apoi se întoarse spre ea, dar nu-i răspunse. Se uită din nou la ceas şi-i spuse:

— Gata, trebuie să fug. Continuăm altă dată.

Ea se ridică, blocându-i ieşirea.

— Stai! Ce ştii despre misiunea lui Tony Abrams? Unde e?

— De fapt, e pe aproape.

— La vecini?

Pembroke încuviinţă.

— Ce face acolo?

Pembroke nu răspunse.

— E în siguranţă?

— Mă cam îndoiesc. Dar, dacă te dai la o parte, aş putea să mă duc să-ncerc să aflu.

Ea rămase în faţa lui.

— Dacă nu e în siguranţă o să… poţi să faci ceva?

— Nu. Cortina de Fier începe la marginea proprietăţii de alături.

— Dar…

— Te rog, dă-te la o parte. Am probleme presante de rezolvat.

Ca şi cum şi-ar fi dat seama brusc că ea era patroana, adăugă:

— Nu vreau să fiu grosolan.

— O să mă ţii la curent?

— Cu siguranţă.

Ea se îndreptă spre uşă şi i-o deschise. Pembroke porni spre uşă, apoi ezită.

— Ştii că nu pun niciodată întrebări. Vreau să zic, despre cadrul general. Dar, Kate, e adevărat că asta e ultima aruncare a zarurilor?

— Se pare că unii aşa cred, răspunse ea precaută.

El dădu din cap:

— Da, aşa credea şi O’Brien.

— Da, el… ce vrei să spui, *credea?*

— O, n-am vrut să vorbesc la trecut. Din câte ştiu, e totul în regulă cu el.

Se priviră câteva secunde. Pembroke păru s-o remarce pentru prima dată, şi distracţia de-a o privi se transformă în cercetare atentă. Ea purta pantaloni de in albi şi o bluză tot albă, de mătase, descheiată la primii trei nasturi. Arăta sofisticată şi, totodată, senzuală.

— Uite, zise el, n-am acum timp să-ţi fac propuneri aşa cum ar trebui, dar mai încolo… dacă va mai exista timp pentru vreunul dintre noi, am s-o fac.

Ea se trezi că-şi fereşte privirea, ceea ce nu era obiceiul ei în astfel de situaţii.

— Îmi pare rău, spuse ea. Sunt deja angajată.

— O, dar în curând va fi mort.

Ea se uită repede la el:

— Ce…? Cine…?

— Thorpe.

— O!

Răsuflă uşurată.

— Nu, mă refeream la… altcineva.

El păru surprins, apoi dădu din cap.

— Înţeleg… da, desigur. Sunt neatent. Mă rog, Abrams e un băiat grozav. Fă-i un bine şi dă-i o slujbă la arhivă.

Se întoarse şi plecă.

Katherine îl urmări cu privirea. Marc Pembroke, cu toată viclenia lui, nu minţea bine. Avea veşti despre Pat O'Brien, şi ea bănuia că veştile nu erau bune. Nu era nici şocată, nici derutată. Şţ aşteptase. Se aşteptase şi ca, dacă O'Brien ar fi fost vreodată bolnav, muribund, dispărut sau mort, ştirea să fie difuzată cât mai târziu cu putinţă, cam în felul în care moartea unui mare general e ţinută în secret pentru a evita panica trupelor şi uşurarea inamicului.

Simţi că tremură şi se rezemă de tocul uşii.

Nu, îşi spuse, nu era niciun accident că trecutul revenise, sau că erau atâtea coincidenţe, în relaţiile personale şi cele de familie. Totul fusese pus la cale de Patrick O'Brien şi de prietenii săi. Marc Pembroke înţelegea probabil, cel puţin vag, că fusese manipulat încă din copilărie ca să ajungă să îndeplinească o anumită funcţie. Activitatea de recrutare şi de manipulare a lui O'Brien fusese mult mai extinsă decât îşi imaginase ea. Firma lui avea multe filiale. Se gândi la ce scrisese un jurist englez, în secolul al XVII-lea: *Corporaţiile nu pot trăda, nu pot fi scoase în afara legii şi nici excomunicate, pentru că nu au suflet.* Pe deasupra, se părea că erau şi nemuritoare. Şi, cu toate că s-ar fi putut ca Patrick O'Brien să fi murit, ea spera că rămăsese destulă viaţă în fiinţa rănită, nemuritoare şi lipsită de suflet a creaţiei acestuia, încât inerţia s-o poarte cel puţin spre ultima înfruntare cu inamicul.

44

Mike Tanner trase Lincoln-ul în parcarea întunecoasă a gării Glen Cove. Conversaţia fusese limitată la probleme juridice, conform instrucţiunilor lui Evans, care avertizase că ruşilor le plăcea să planteze ploşniţe în maşinile oaspeţilor lor „doar ca să-i audă comentând ce grozav de bine fuseseră primiţi”.

Lincoln-ul se opri, şi Abrams deschise uşa.

— Mulţumesc pentru plimbare. Ne vedem mâine la birou.

Îşi luă servieta şi închise uşa.

Styler coborî şi el.

— Te conduc!

Îl luă de braţ pe Abrams şi se îndepărtă câţiva paşi de maşină.

— Ce s-a întâmplat acolo?

— Am văzut o fantomă.

Abrams porni încet spre linii.

— Aşa şi arătai. Dumnezeule, eşti palid şi acum!

Adăugă:

— Încă n-ai ajuns cu bine acasă. Eşti acoperit?

Abrams se întoarse spre el din mers şi-l privi cu atenţie.

Era pentru prima dată rând Styler recunoştea că exista o primejdie mortală inerentă în situaţia actuală.

— Îmi închipui că da, răspunse el.

— Sper că au văzut semnalul cu faza lungă, spuse Styler.

— Dacă au fost pe fază, au văzut, replică Abrams.

Styler se uită la ceas.

— Mai ai vreo zece minute până la tren.

Făcu semn în faţă, spre o scară care cobora sub nivelul solului:

— Acolo e pasajul pietonal care te scoate pe peronul pentru vest.

Abrams privi pe deasupra şinelor la clădirea gării, mică,

în stil victorian, întunecată şi închisă în seara aceea. Pe peronul din faţa clădirii, sub un felinar, erau patru oameni: o pereche tânără şi doi adolescenţi, aşteptând trenul de Manhattan. Pe peronul pentru est, drept în faţa lui, nu era nimeni. Abrams nu-şi dăduse seama că se afla pe partea opusă peronului său şi atunci când văzuse, nu apreciase pe deplin faptul că nu putea traversa liniile, ci trebuia să treacă prin tunel în partea cealaltă.

Styler scrută scara întunecată, din beton.

— O să aşteptăm aici până te vedem urcat în tren.

— Nu. Duceţi-vă. Vi s-a spus să plecaţi.

Abrams o luă spre scări.

Styler dădu din cap:

— Ştiu că ordinele nu se discută, dar am putea să te ducem până la Garden City, poţi să iei trenul de acolo.

— Nu, am primit instrucţiuni să iau acest tren din această gară şi dacă încep să joc feste o să-mi pierd protecţia care a fost planificată.

Totodată, gândi Abrams, dacă Androv avea ceva în plan, era interesant de văzut ce. În acelaşi timp, se întrebă ce se întâmplase cu hotărârea lui de a fi mai prudent.

Abrams întinse mâna şi Styler i-o strânse.

— Sper că v-am fost de folos pentru proces, zise Abrams.

— Cred că ne-ai făcut să pierdem clientul, Abrams, zâmbi Styler.

Zâmbetului îi luă locul o expresie de îngrijorare:

— Noroc!

Se întoarse la maşină.

Abrams începu să coboare treptele. Auzi Lincoln-ul plecând de pe aleea acoperită cu pietriş. Coborând mai departe, simţi un aer umed, fetid. Atinse ultima treaptă şi privi în pasaj. Avea vreo patruzeci şi cinci de metri lungime, iar din cele şase sau şapte becuri din tavan numai unul ardea, în mijloc, care lumina totuşi cea mai mare parte a tunelului.

Coborî şi ultima treaptă şi aşteptă ca ochii să i se

acomodeze cu lumina slabă.

Era clar că locul era folosit de copii ca să-şi piardă vremea. Pe pardoseala de ciment erau câteva sticle de bere şi de vin sparte şi Abrams descoperi şi o teacă flască de cauciuc care, în tinereţea lui, se numea caras de Coney Island. Pereţii de beton cenuşiu erau acoperiţi cu graffiti, într-o varietate obscenă unică, mult mai bune decât analfabetismele de pe pereţii din Brooklyn. Şcoli mai bune în suburbii, îşi zise el. Un greier cânta undeva în apropiere.

Abrams porni înainte, cu pas normal, prin tunelul lung de beton. Era aproape la jumătatea drumului, auzi sunetul inconfundabil al unor paşi în faţa lui. Din întuneric apăru o siluetă, apoi alta. Doi bărbaţi în costume. Se opri.

În spate, desluşi paşii furişaţi ai cuiva care încerca să nu fie auzit, apoi primei persoane i se alătură o a doua; atunci renunţară amândoi la orice prefăcătorie şi începură să avanseze cu pas normal.

Abrams întoarse capul şi văzu venind spre el doi bărbaţi. Erau în costume sport, care păreau, chiar de departe şi în lumina proastă, foarte demodate. Gândul ar fi fost nelalocul lui, dacă n-ar fi fost asociaţia: *Ruşi.*

Abrams se întoarse şi-şi reluă mersul spre peronul de vest. Cei doi bărbaţi aflaţi în faţă se apropiară de zona mai bine luminată din preajma singurului bec, şi Abrams văzu că primul dintre ei era înalt şi blond. La început crezu că era Pembroke. Dar era Kalin.

Kalin se opri şi strigă:

— Deci aici erai, Abrams!

Vocea bubui în tunelul umed şi îngust, şi greierul amuţi.

— Te căutam pe peronul celălalt. Androv zicea că poţi să mergi cu noi până în Manhattan.

Abrams nu răspunse, dar încetini pasul.

— Grăbeşte-te, te rog, spuse Kalin. Maşina e pe aici. Vino.

Abrams auzi paşii din spate apropiindu-se, probabil la mai puţin de doisprezece metri. Abrams continuă să

meargă încet spre Kalin.

Însoţitorul lui Kalin rămăsese ceva mai în urmă.

— Hai, hai, Abrams, zise Kalin. Nu pierde vremea.

Abrams mări pasul. Kalin îşi băgă mâinile în buzunare:

— Aşa o să ajungi mai repede.

— Asta-i sigur, răspunse Abrams.

Îşi scoase revolverul din mers.

Sprâncenele lui Kalin se ridicară într-o expresie de surpriză prefăcută, apoi un zâmbet rău i se lăţi pe faţă în timp ce-şi scotea şi el pistolul.

Abrams îşi verificase revolverul în maşină şi i se păruse că nu se umblase la el. Acum era sigur că, dacă ar fi apăsat pe trăgaci, ar da un rateu sau, dacă încărcătura de pulbere fusese condimentată cu nitroglicerină, i-ar exploda în mână. Cu un urlet care-ţi îngheţa sângele în vine, se aruncă înainte.

Lui Kalin îi trebuiră două sau trei secunde ca să-şi recapete calmul, după care ridică pistolul:

— Stai!

Abrams se opri brusc, direct sub becul din tavan.

— Sus mâinile!

Abrams ridică mâinile şi înfipse ţeava revolverului prin sticla groasă a lămpii, spărgând becul cu un pocnet sec. Plonjă spre perete şi se făcu una cu acesta.

În tunetul negru nu se auzi niciun sunet. Abrams rămase liniştit, controlându-şi respiraţia. Întoarse revolverul, transformându-l în matracă, apoi lăsă fără zgomot servieta jos şi scoase briceagul, deschizându-i lama de cinci centimetri. Aşteptă.

Bănuia că n-au lanterne, altfel le-ar fi aprins până acum. Dar probabil aveau bastoane de cauciuc şi, poate, cuţite. KGB-iştii nu plecau niciodată de acasă fără ele.

Abrams îşi scoase cu grijă pantofii şi începu să alunece de-a lungul peretelui, spre peronul de vest. Îşi spuse că întunericul, mai mult decât pistoalele, îi făcea pe toţi egali. Nu auzi nicio mişcare din partea ruşilor, nici măcar o

răsuflare.

Piciorul stâng a lui Abrams călcă pe un ciob de sticlă, care-i intră în talpă. Inspiră repede pe nas şi se opri. Ridică cu grijă piciorul şi scoase ciobul, simţind cum sângele cald îi înmuia ciorapul. Aruncă fragmentul de sticlă înapoi şi-l auzi sunând pe pardoseala de ciment, dar nu stârni nicio reacţie. Erau, îşi zise, bine dresaţi. Dar, la ce se aştepta?

Impulsul natural al lui Abrams era să spargă tăcerea, dar ştia că, dacă n-aveau lanterne, exista posibilitatea să scape prin tăcere. În principiu, timpul era de partea lui. Ei nu puteau să rămână la nesfârşit acolo, într-un pasaj pietonal al Căilor Ferate din Long Island. El putea.

Kalin trebuie că ajunsese la aceeaşi concluzie. Îşi chemă în şoaptă oamenii, şi Abrams reuşi să înţeleagă ordinele: cei doi din spate – Felix şi Vasili – trebuiau să stea în genunchi ţinându-se de mâini şi să se sprijine în acelaşi timp fiecare cu cealaltă mână de perete, blocând astfel efectiv tunelul, care avea numai vreo doi metri şi jumătate lăţime. Kalin şi partenerul său, Boris, urmau să înainteze pe lângă pereţi. Spaţiul dintre ei trebuia acoperit cu sacoul lui Boris, pe care îl ţineau unul de un capăt şi celălalt de celălalt capăt, cu mâinile întinse, târându-l pe jos. Tehnica ciocanului şi a nicovalei. Abrams o socoti foarte deşteaptă.

Era destul de sigur acum că ruşii nu ştiau că le înţelege limba. Dar indiferent dacă ştiau sau nu, Kalin trebuia să le dea ordine oamenilor săi şi, în felul acesta, Abrams putea fi avertizat.

Abrams îi auzi pe Kalin şi pe Boris apropiindu-se şi aprecie că erau cam la trei metri de el. Le putea auzi respiraţiile pe măsură ce se apropiau, apoi auzi şi sacoul târât pe pardoseala de ciment. I se păru că le simte şi mirosul: răsuflările, sudoarea, colonia prea abundentă. Abrams se dădu înapoi, alunecând pe lângă perete în sens invers, spre Felix şi Vasili.

— Pe unde sunteţi? Spuneţi ceva! zise Kalin.

Abrams presupuse că întrebarea nu i se adresa, dar îl

interesa răspunsul.

Unul dintre cei doi răspunse:

— Păreţi aproape. La vreo cinci metri.

— E aici, între noi, spuse Kalin. Fiţi atenţi acum!

Kalin o dădu pe englezeşte:

— Abrams, ascultă-mă! Nu vrem să-ţi facem rău. Vrem să stăm de vorbă. Putem să stăm de vorbă?

Abrams îşi spuse că locul ales de Kalin pentru discuţii era cam ciudat. Asta se întâmpla când încrucişai un KGB-ist cu un avocat: obţineai un ucigaş care voia să discute argumentele pro şi contra ideii de a-ţi tăia gâtul pe întuneric.

Îşi dădu seama că trebuia să facă o mutare înainte ca spaţiul dintre ciocan şi nicovală să se închidă. Privi spre scările din cele două capete ale pasajului Acum, după ce stătuse atâta vreme în întuneric, văzu ceva ce nu observase înainte, o lumină slabă, de la parcare, se reflecta vag pe trepte. Dacă ar fi reuşit cumva să treacă de ruşi şi ar fi ajuns la capătul tunelului, silueta lui ar fi fost vizibilă în lumina care cădea pe trepte – o raţă într-un poligon de tir.

Se mai dădu câţiva paşi înapoi, pe măsură ce Kalin şi Boris se apropiau. Socoti că mai avea mai puţin de un metru de spaţiu de manevră.

Aşadar, îşi spuse, neavând unde să fugă şi unde să se ascundă, trebuia să lupte. Şi trebuia să o facă aici şi acum, când adversarii se aflau aproape şi s-ar fi temut să folosească pistoalele, cuţitele sau bastoanele. Singurul lui avantaj era că, o dată lupta începută, putea fi sigur că n-avea prieteni pentru care să-şi facă griji pe întuneric. Ceilalţi nu puteau fi siguri.

Abrams se gândi la sfatul mamei sale de a-şi lua o slujbă de interior şi se întrebă dacă asta conta. Se mai întrebă ce-ar fi zis părinţii lui dacă ar fi aflat că tovarăşii lor încercau să le omoare fiul.

Abrams făcu un pas mare şi se aşeză spre centrul tunelului. Îşi ridică servieta şi o aruncă spre treptele

peronului de est. Se întoarse imediat spre Kalin şi Boris, lăsându-se într-un genunchi, în timp ce servieta lovea pardoseala de ciment şi aluneca mai departe.

Boris trase pe deasupra capetelor lui Abrams, Felix şi Vasili, spre locul de unde se auzise zgomotul servietei. Abrams văzu limba de foc portocalie, auzi tusea estompată a amortizorului de zgomot şi ascultă glonţul şuierând pe deasupra, lovind treptele şi apoi ricoşând şi provocând un ecou puternic. Mirosul greu de pulbere arsă se răspândi în aerul umed şi liniştit.

Abrams îndreptă briceagul cam la un metru mai jos de locul unde văzuse flacăra la gura ţevii şi sări înainte. Simţi cum lama mică taie în ceea ce presupuse că era abdomenul lui Boris. Încă înainte să audă geamătul surprins, se trase înapoi şi se ghemui.

Vocea lui Boris tremura:

— M-a tăiat! Sânge. O… m-a înjunghiat. Sânge!

— Gura, Boris! se auzi vocea lui Kalin. Apucă sacoul!

Abrams îşi dădu seama că avea o gaură în plasă şi se mută ghemuit între Boris şi Kalin.

Dar Kalin anticipase mişcarea şi se dăduse înapoi, spre centru, luând o poziţie de jucător de fotbal, cu braţele întinse, fluturându-l în stânga şi în dreapta, cu un baston într-o mână şi cu pistolul în cealaltă.

Fruntea lui Abrams atinse oţelul rece al pistolului, iar Kalin simţi şi lovi puternic cu bastonul. Abrams simţi lovitura pe umărul drept şi scăpă un geamăt involuntar, lăsând briceagul să-i cadă. Încă o lovitură îl nimeri în coapsă, în timp ce se dădea înapoi. Şopti pe ruseşte:

— Nu. Sunt eu.

Kalin ezită. Abrams se ridică repede şi repezi patul pistolului la înălţimea umerilor celuilalt. Îl simţi ştergând ceva şi-l auzi pe Kalin scoţând un strigăt ascuţit

Abrams se dădu înapoi, la perete, luptând cu durerea care-i creştea în umărul drept. Ştia că trebuia să pună mâna pe unul dintre pistoalele lor, dar chiar în momentul

acela îl auzi pe Kalin:

— Lăsaţi pistoalele! Numai cuţite şi bastoane. Daţi-i drumul!

Vocea lui Kalin era uşor marcată de durere, dar fermă. Tipul e bun, gândi Abrams.

Abrams ascultă şi-l auzi pe Boris la câţiva paşi, pe pardoseală, respirând neregulat. Asta însemna că mai era un pistol disponibil. Se lăsă în patru labe, pe vârfurile degetelor, pentru a face cât mai puţin zgomot. Se deplasă spre Boris şi deodată simţi o umezeală caldă pe degete, în cantitate mare, băltind pe pardoseala de ciment. Probabil îi secţionase individului artera iliacă.

Abrams atinse piciorul lui Boris şi-şi purtă mâinile rapid pe trupul acestuia, simţind abdomenul înmuiat în sânge, apoi localizându-i mâinile şi picioarele, dar nu putu găsi pistolul. Kalin şi ceilalţi doi se apropiaseră, ghidându-se după zgomotele pe care le făcea Abrams în efortul său frenetic de a găsi pistolul lui Boris. Abrams se lăsă într-un genunchi, înşfăcă trupul ţeapăn al lui Boris de umeri şi îl ridică. Îi făcu vânt muribundului spre Felix şi Vasili. Auzi cum trupurile se ciocnesc, apoi urmară strigăte, lovituri de bastoane şi sunete de cuţite zgâriind oasele. Abrams se alătură grămezii, agitând pistolul şi lovind iar şi iar cu patul acestuia, neatent la nimic altceva decât la mişcarea braţului, la pocnetele pistolului cu mâner de lemn – acum spart – şi la strigătele nedumerite ale celor trei, apoi doi, apoi unul singur. Abrams se dădu înapoi şi se lipi de perete. Evaluă rănile primite şi descoperi o tăietură superficială pe gât şi nenumărate lovituri produse de cele două bastoane. Se simţi deodată ameţit şi se lăsă într-un genunchi.

Din întuneric, de la o oarecare distantă, veni vocea lui Kalin:

— Raportaţi!

Câteva secunde nu răspunse nimeni, apoi o voce tremurătoare, marcată de durere, răspunse:

— Vasili.

Vocea lui Kalin nu mai era fermă:

— Ceilalţi? Evreul?

— Nu ştiu, răspunse Vasili. Nu *văd.*

Abrams auzi o altă voce – probabil a lui Felix – gemând, apoi suspinând şi, în sfârşit, strigând în agonie:

— Mor!

— Kalin, trebuie să plecăm, strigă Vasili. Ajută-mă să-i luăm.

Abrams se simţea din ce în ce mai ameţit. Încercă să se ridice, dar se trezi întins pe jos. Îşi dădu sema că, în cădere, făcuse zgomot.

— Vasili! Aici! lătră Kalin.

Abrams auzi zgomotul paşilor apropiindu-se cu prudenţă. Apoi îl auzi pe Kalin:

— E pe jos, lângă perete. Nu folosi pistolul – e prea aproape şi riscăm un ricoşeu.

Kalin vorbi englezeşte:

— Ultima ta şansă, Abrams. O să vii cu noi, mort sau viu.

Capul lui Abrams se învârtea. Simţea că rămâne fără idei, trucuri, arme şi energie. Pentru o fracţiune de secundă, se gândi să meargă cu ei. Probabil că n-aveau să-l ucidă, deocamdată. Asta era evident. Mai târziu putea să aibă o şansă de scăpare. Apoi îşi aduse aminte de subsolul plin de ruşi, aşteptând ceva, şi se îndoi că ar mai exista vreun „mai târziu”. Trebuia să scape de aici – acum.

Ameţeala păru să-i treacă, însă nu era sigur dacă ar trebui să încerce să se ridice. Simţi dunga unui pantalon atingându-i mâna, dar fu aproape sigur că celălalt nu-l simţise. Pipăi cu degetele un fragment de sticlă şi-l luă în mână. Sticla era tăioasă pe toate laturile, dar el o strânse puternic şi o repezi în gamba omului, simţind cum taie carnea şi zgârie osul.

Omul – Vasili – urlă, sări înapoi într-un picior, îşi pierdu echilibrul şi căzu, încă urlând şi înjurând.

Abrams se ridică prudent, zgomotul mişcării sale fiind mascat de scheunatul lui Vasili.

— Ce s-a întâmplat? strigă Kalin.

— M-a tăiat!

Abrams păşise deja spre peretele opus şi mergea repede, fără zgomot, în ciorapi, spre peronul de vest.

— Abrams! Pune mâinile pe perete! strigă Kalin. Abrams îşi dădu seama că strigase întors în partea cealaltă.

Kalin se întoarse şi strigă din nou:

— Abrams! Răspunde sau trag!

Vocea lui Kalin avea o undă de îngrijorare şi de înfrângere. Abrams nu-l invidia pentru următoarea întâlnire cu Androv. Îşi scoase cureaua şi o aruncă înapoi, spre cei doi ruşi. Cureaua căzu pe pardoseală şi Vasili scăpă un strigăt surprins.

Abrams ajunse la scară şi se opri cu spatele la perete. Licărirea albăstruie a luminilor din parcare cădea pe treptele de beton. Oricum, nu voia să mai rămână pe aici. Inspiră adânc şi se pregăti să sară treptele. Chiar înainte de a începe mişcarea, auzi un glonţ lovind una din treptele de jos şi aruncând fragmente de beton în jur. Glonţul ricoşă şi lovi peretele chiar deasupra capului lui Abrams. Un alt glonţ lovi treptele din partea opusă. Deci, nu ştiau în ce direcţie plecase, dar îi aduceau la cunoştinţă că urcatul scărilor nu era lipsit de riscuri. De fapt, ar fi fost un pariu nebunesc să creadă că putea să fugă mai repede ca un glonţ. Şi totuşi, trebuia să se întoarcă şi să-şi facă raportul, iar dacă ce bănuia era adevărat, trebuia să-l facă repede.

Îi veni o idee care-l nelinişti. Kalin ar fi putut să aibă oameni de acoperire în maşini, în parcările de pe cele două părţi ale căii ferate. Încă nu ajunsese cu bine acasă. Nici măcar nu era pe aproape. Trebuia să aştepte.

45

Karl Roth îi ţinea strâns pumnii soţiei sale.

— Pleacă de aici, îi şuieră el. Urcă-te în furgonetă şi du-te acasă.

Mâinile îi tremurau şi vocea îi fremăta.

— Pe dracu’ o să plec! spuse ea smulgându-se din mâinile lui şi dându-se înapoi.

El făcu un pas spre ea, dar Maggie ocoli masa şi spuse:

— Tâmpitule, idiotule... tu... tu... Se bâlbâia şi pe faţă îi curgeau lacrimi.

Câţiva oameni din bucătărie întoarseră capetele. Karl Roth arboră un zâmbet forţat şi-i privi pe cei din bucătărie.

— Vă rog să începeţi să serviţi, spuse el. Continuaţi. Ce-i aici nu vă priveşte.

Fetele începură să care tăvile din bucătărie.

Maggie era sfâşiată între a-l demasca pe soţul ei şi a-l proteja.

Roth aşteptă să plece toate fetele, apoi îşi privi soţia şi-şi împreună mâinile a rugăciune:

— Hai, hai, Maggie. Calmează-te. Se duse spre ea, dar ea ocoli din nou masa, apoi ridică o tavă mare, cu legume crude tăiate, şi o aruncă spre el.

Tava se lovi de braţul ridicat al lui Roth şi căzu pe podea.

— Karl... Karl... spuse ea, ajută-mă să le arunc pe toate... Karl... nu le lăsa să servească...

El dădu împăciuitor din cap, apropiindu-se de ea:

— Da. Da. Bine.

Ea îl privi în ochi în timp ce se apropia, apoi înşfăcă de pe masă un cuţit mare.

— Nu te apropia, Karl! Nu...

Claudia Lepescu se apropiase pe la spatele ei. Îi aplică rapid şi expert un simplu nelson, iar cu cealaltă mână îi dădu o lovitură scurtă şi puternică peste încheietură,

făcând-o să scape cuţitul. Maggie scoase un ţipăt pătrunzător. Claudia îi puse mâna pe gură şi pe nas şi Maggie simţi un parfum ciudat, apoi se simţi ameţită.

Karl Roth se repezi înainte şi, împreună cu Claudia, o împinseră pe Maggie în cămara majordomului, un soi de bucătărie auxiliară. Claudia o ţinu pe Maggie, care opunea din ce în ce mai puţină rezistenţă, apoi o lăsă să alunece pe podea.

— Puternică, bătrâna!

Claudia se duse la o chiuvetă din cupru şi-şi spălă cloroformul de pe mâini.

— Ştiam că o să ne facă necazuri!

Roth îşi privi nevasta, care avea acum ochii închişi.

— O să-şi revină?

Claudia îşi şterse mâinile cu un prosop.

— O să se simtă mult mai bine decât oaspeţii domnului Van Dorn, zâmbi ea.

Roth tremura atât de tare, că fu nevoit să se aşeze pe un scaun.

— De ce în noaptea asta? Au spus că va fi de Crăciun.

— Crăciun, Patru Iulie, ajunul Anului Nou – au de ales dintre multe sărbători, ridică ea din umeri.

Reflectă un moment, apoi adăugă:

— Bănuiesc că americanii sunt prea aproape. Totul se petrece foarte rapid.

Roth îşi îngropase faţa în palme şi ea văzu că plângea. Cuvintele lui erau abia inteligibile:

— E groaznic… groaznic…

Claudia se apropie de el şi-l croi zdravăn peste cap.

— Ridică-te!

Roth se sculă şi rămase în faţa ei, dar nu spuse nimic.

— Ridic-o!

Roth se aplecă şi-şi luă nevasta de subsuori, iar Claudia o apucă de glezne. O scoaseră împreună, printr-o uşă din spate a cămării majordomului, într-un coridor mic, şi o urcară, pe scara de serviciu, până la camerele servitorilor,

aflate la etajul al doilea. Găsiră cămăruţa unei cameriste şi o întinseră pe pat.

Roth îşi recăpătă răsuflarea şi o privi pe Claudia:

— Şi acum, ce facem?

— Eu mă duc să mă simt bine la petrecere. Vii şi tu ca să ai grijă ca toată lumea să mănânce din belşug.

Roth privi nervos prin camera mică, de parcă ar mai fi putut fi cineva acolo, apoi întrebă pe un ton scăzut:

— Cât timp avem?

Claudia se uită la ceasul de mână:

— Vreo patru ore. Până atunci nu apare niciun efect.

Roth o privi fix:

— Ce-ai pus în sticlă? Era ceva de dormit…?

— Ştii prea bine că era otravă.

El scutură din cap, apoi încuviinţă trist. Vocea îi era abia şoptită:

— Şi dacă îi simt gustul? Sau mirosul? Am pus suficient pe…?

Claudia păru supărată:

— Era o substanţă numită ricin despre care mi s-a spus că se extrage din seminţele de ricin. De asta s-a amestecat aşa de bine cu uleiul. Dar, spre deosebire de uleiul de ricin, este fără gust sau miros şi este foarte toxică, de aceea este suficientă o pulverizare uşoară. Sângele începe să se dezintegreze. Moartea apare prin sufocare şi, indiferent ce ţi-a spus Androv, e foarte dureroasă la sfârşit. KGB-ul e foarte avansat în probleme de otrăvuri. Nu vor fi supravieţuitori.

Roth se aşeză pe marginea patului, lângă soţia sa inconştientă.

— Dar… dar… ce-o să se întâmple cu mine?

— Eşti un prost, izbucni Claudia. Ăsta-i sfârşitul. Nu înţelegi? Cam în momentul când sângele ăstora va începe să se dezintegreze, toată *ţara* va începe să se dezintegreze. N-o să-i pese nimănui de tine. Ia-ţi proasta asta de nevastă şi du-te la vecini. Dar nu înainte de a termina şi a curăţa pe

aici. Poartă-te firesc. O să fiu cu ochii pe tine.

Roth încercă să se ridice, dar căzu înapoi pe pat.

— Dar… dacă… dacă nu se întâmplă la noapte?

— Păi, râse Claudia, atunci am fi cu toţii cam în pom. O să ai două sute de cadavre umflate, fezandându-se în curte la răsăritul soarelui, şi poliţia o să vrea să stea de vorbă cu tine.

Râse din nou, apoi completă:

— Nu există antidot pentru ricin.

Roth o privi în lumina slabă.

Claudia se duse la fereastră şi aruncă o privire spre pajişte şi grădină. Peste două sute de oameni se foiau de colo colo sau stăteau la mese sub cortul cu dungi albe şi albastre. Fetele împărţeau tuturor tăviţe şi lăsau tăvile mai mari pe mese, aşa cum fuseseră instruite.

— Se ghiftuiesc, spuse Claudia. Porcii ăştia, care ne-au dat atâta de furcă în decursul anilor, or să fie morţi până la miezul nopţii.

Roth se ridică şi veni lângă ea. Privi spre terenurile de tenis, luminate de ghirlande de lampioane chinezeşti.

— Sunt şi copii acolo.

— Ei sunt norocoşii, Herr Roth. Când o să vezi ce-o să se întâmple mai târziu cu restul ţării, n-o să-i mai compătimeşti.

Roth făcu semn cu capul spre fereastră:

— Unii dintre ei ţi-au fost prieteni. Van Dorn-ii, Grenville-ii, madam Kimberly… Nu simţi nimic?

— Nu.

Adăugă, cu o undă de fatalism în voce:

— Care ar fi deosebirea? Nu există întoarcere. Ce trebuie să se întâmple, se va întâmpla. Majoritatea sunt duşmani şi ar muri oricum, mai târziu. Androv vrea să-i ştie morţi acum, ca să nu mai prezinte vreo ameninţare într-un moment critic. Cred că pe unii îi vrea morţi şi din motive personale.

— Dar *noi* suntem în siguranţă?

Ea îl privi dispreţuitor:

— Asta-i tot ce te nelinişteşte? Mi s-a spus că eşti un erou – un luptător din rezistenţă care vâna nazişti printre ruinele Berlinului, sub bombe.

— Omul îmbătrâneşte.

— Ăsta-i un paradox, nu? Tinerii, cu atâţia ani de viaţă înainte, sunt nesăbuiţi, iar bătrânii îşi fac probleme pentru cei câţiva ani, sau luni, de decădere.

Se întoarse şi porni spre uşă.

— Suntem în siguranţă? Cine ştie? Când se sting luminile, cine mai e în siguranţă?

Roth îşi aduse aminte de jafurile, de tulburările şi de incendiile din 1977, în timpul penei de curent din New York.

Claudia se întoarse spre el:

— Nimeni nu vrea să fie prins într-o ţară aflată în chinurile morţii. *Tu* ţii minte cum e, Herr Roth.

Roth îşi aducea perfect aminte cum fusese. Foamete, sinucideri în masă, execuţii sumare şi boală. Zilele deveniseră coşmaruri şi nopţile – un iad.

— Dar e datoria şi soarta noastră să fim martori la asta. Dacă reuşim şi dacă supravieţuim, vom fi răsplătiţi, adăugă Claudia.

Roth încuviinţă. Tot asta îi spuseseră şi la Berlin, în 1945. Dar de data asta, cel puţin, nu mai erau exploatatori ai poporului, nici inamici ai revoluţiei. Ciudat, îşi spuse, cât timp trecuse de când nu mai rostise şi nici măcar nu mai gândise lozinci sau astfel de cuvinte. Brusc îşi dădu seama că încetase de mult să mai creadă în revoluţie.

Claudia păru să-i ghicească gândurile:

— E prea târziu, Roth.

Adăugă în şoaptă:

— Mâine dimineaţă soarele va răsări peste o lume nouă. Lupta va fi terminată, şi o să te poţi odihni. Supravieţuieşte doar următoarelor douăzeci şi patru de ore.

Se întoarse şi ieşi din cameră.

Roth privi chipul inconştient al nevesti-sii. Îşi reaminti, ca

şi cum ar fi fost ieri, ultimul mesaj pe care-l primise de la Henry Kimberly la Berlin şi care fusese, cuvânt cu cuvânt, mesajul şoptit pe care tocmai îl primise de la femeia asta.

George Van Dorn stătea în camera de lucru de la parter, cu mâinile la spate, şi privea pe fereastră.

— Grozavă petrecere! Le fac ca lumea!

Tom Grenville, care stătea în mijlocul camerei, fu de acord:

— Foarte frumoasă, George. Ieşim afară?

— Nu. Urăsc petrecerile.

Grenville ridică din umeri. George Van Dorn, reflectă el, era ca şi vecinul său aproape mitic, Jay Gatsby, care organiza petreceri perfecte la care nu participa niciodată.

— Să-ţi aduc ceva de băut, George?

— Nu. Astă seară vreau să am capul limpede.

Sprâncenele lui Grenville se arcuiră.

— Ar trebui să faci şi tu la fel, adăugă Van Dorn.

Grenville privi paharul pe care-l ţinea în mână, apoi îl puse pe o măsuţă.

Van Dorn se întoarse de la fereastră şi începu să se plimbe prin cameră, tot cu mâinile la spate. Grenville îl privi, pe fundalul pereţilor acoperiţi cu vechi hărţi de campanie din cel de-al doilea război mondial; în mijlocul încăperii, pe un piedestal, era aşezat un glob mare. Lui Grenville, scena îi amintea de Napoleon clocind soarta lumii.

— Ai ceva pe suflet, George?

— O mulţime de lucruri.

Van Dorn se opri şi se uită la ceasul de pe poliţa căminului:

— Cred că ar trebui să încep asaltul asupra poziţiilor inamicului.

— Asalt...? O, artificiile!

Grenville zâmbi.

Van Dorn încuviinţă.

— Stai jos, Tom. Vreau să stăm de vorbă.

Grenville se aşează pe marginea unui scaun cu spătarul drept.

Van Dorn rămase în picioare. Tăcu o vreme, apoi spuse:

— Tatăl tău a fost un om pe care l-am respectat. Moartea lui, după război, din cauza tratamentului brutal suferit în lagărul japonez de prizonieri de război, m-a mişcat puternic. Mult mai mult, cred, decât dacă ar fi murit în luptă.

Grenville încuviinţă prudent.

— În orice caz, din respect pentru el, o să-ţi vorbesc ca un unchi. Despre soţia ta.

Figura lui Grenville luă o expresie aproape dezamăgită, de parcă s-ar fi aşteptat ca Van Dorn să-i dezvăluie cine ştie ce problemă importantă de afaceri.

Luă o atitudine neutră.

— Vreau să procedez cu tact, dar, totodată, să fiu direct.

Van Dorn îşi aprinse un trabuc şi suflă un nor de fum.

— Se culcă cu oricine. Ce-ai de gând?

Grenville îşi trecu mâna prin păr, plecându-şi capul.

Problema lui casnică devenise o problemă de serviciu. Era grav. Ridică ochii:

— O să divorţez.

— În mod normal, aş fi de acord. Dar am o idee mai bună…

Îşi frecă maxilarele mari, apoi continuă:

— Joan e într-o formă fizică perfectă, după cum poate vedea oricine.

Îl privi pe Grenville care părea, dacă nu chiar încurcat, cel puţin jenat. Van Dorn continuă:

— Ştii, Tom, în timpul războiului OSS recruta din toate soiurile. Mare parte din recrutări se făceau pentru oportunitate. Dacă o persoană avea doar o singură calificare sau o calitate care era necesară, atunci el – sau ea – erau recrutaţi ad-hoc, de obicei pentru o singură misiune.

— George, dacă-mi propui s-o las pe nevastă-mea să-şi

folosească… farmecul fizic în vreo misiune…

Van Dorn îl întrerupse cu o fluturare a mâinii.

— Nu, Tom. Pot să găsesc cincizeci de femei fatale. Mă interesează corpul ei, dar numai într-un mod marginal. Mă gândesc la o misiune în care e nevoie de cineva cu multă rezistenţă fizică şi, în acelaşi timp, cu o siluetă subţire. Cu toate farmecele ei, Joan are un trup de băiat.

În gând, îşi spuse:

„Am văzut ţâţe şi cur mai bune la un şarpe”.

Grenville îşi drese glasul.

— Nu cred că Joan ar accepta măcar să se gândească…

— Am un dosar despre ea atât de gros, că ai putea să te urci pe el ca să schimbi un bec. Ori intră în joc, ori va fi cea mai săracă femeie divorţată din Scarsdale.

Van Dorn îl privi pe Grenville.

— Trebuie să mai şti că acţiunea presupune un element de mare risc.

Uşa se deschise brusc şi Van Dorn se întoarse repede, băgându-şi mâna sub haină.

Kitty Van Dorn intră, ţinând o tavă într-o mână, în echilibru.

— *Aici* erai!

— Şi acum eşti şi *tu* aici.

— Şi Tom! Unde-i Joan? N-am văzut-o cam de mult.

Kitty zâmbi.

Grenville se ridică şi surâse slab.

— S-a dus la toaletă…

— Ce faceţi amândoi în camera asta îmbâcsită de fum? întrebă Kitty.

— Tom şi cu mine avem un raport homosexual, Kitty, replică Van Dorn.

— Vai, George!

Îi oferi tava lui Grenville.

— Încearcă pateul. Stai jos.

Grenville făcu ce i se spusese, în ordinea în care i se spusese.

— Ginger adoră pateul.

— Am o nevastă pe care o cheamă Kitty şi o pisică pe care o cheamă Ginger, comentă Van Dorn.

Kitty se întoarse şi îi întinse tava soţului ei.

— De data asta, Karl chiar că s-a depăşit pe sine. N-am văzut niciodată o asemenea varietate.

Van Dorn luă o felie de pâine prăjită, pe care era un boboc de trandafir din spumă roz de somon. Văzu pe spumă câteva picături ca de ulei sau de glicerină, ezită, apoi puse tartina în gură şi mestecă.

— Mâncare pentru pisici. Data viitoare o să frigem nişte junci şi nişte purcei.

Kitty îi puse tava pe birou.

— George, toată lumea aşteaptă artificiile.

— Păi, dacă plătesc pentru asta, spune-le să ordone foc când sunt gata.

Pe fruntea ei apăru o cută, de parcă şi-ar fi adus aminte de ceva.

— George, cine-s pirotehnicienii ăia? Nu i-am mai văzut până acum. Ce s-a întâmplat cu cei de la Grimaldi?

— S-au aruncat singuri în aer.

Ea se întoarse spre Grenville:

— Grimaldi sunt pirotehnicieni reputaţi în toată ţara. George face treburile ca lumea.

Grenville încuviinţă:

— Da, el…

Van Dorn se întoarse brusc spre nevastă-sa:

— L-ai văzut pe Pembroke?

Ea se gândi un moment:

— Pembroke…

Van Dorn izbucni:

— Limbricul ăla înalt, cu un ţurţure în cur!

— A… da… prieten cu Tom… şi cu Joan…

Îl privi pe Grenville, aducându-şi aminte că se vorbise de ceva necazuri la petrecerea de Întâi Mai, apoi îşi întoarse ochii la bărbatu-său.

— Domnul Pembroke nu s-a simţit bine şi s-a dus în camera lui.

— Trimite pe cineva după el.

— Nu se simte…

Van Dorn pufăi abundent din trabuc, semn sigur pentru nevastă-sa că era pe punctul de a exploda.

Ea se îndreptă repede spre uşă.

— Da, dragă.

Ieşi repede.

Van Dorn îi aruncă o privire lui Grenville, să vadă dacă lecţia despre neveste a prins.

Grenville părea stânjenit. Se ridică din nou şi spuse:

— Cred că ar fi mai bine să plec.

— Cred că nu.

Sună un clopoţel, şi Van Dorn traversă camera şi dispăru în spatele unui paravan japonez din mătase, care ascundea o nişă. Reapăru cu o filă de telex şi se duse la un seif aflat în perete, mascat de un tablou prins în balamale. Deschise seiful şi scoase o cărticică de coduri, apoi i le dădu pe amândouă lui Grenville.

— Descifrează mesajul ăsta şi pe urmă o să terminăm discuţia despre nevastă-ta.

Grenville luă mesajul şi cartea şi se duse în spatele biroului lui Van Dorn.

George Van Dorn se îndreptă spre uşile batante şi le deschise. Acestea dădeau într-o grădină mică, izolată, situată pe partea laterală a casei, separată de activităţile din spate. Van Dorn traversă dalele şi se aşeză într-un şezlong vechi, din lemn. Începu să trimită rotocoale de fum spre lună, ascultând zgomotele petrecerii.

Se gândi la Pat O’Brien, dându-şi seama că mantaua neclară a conducerii s-ar putea aşeza pe umerii lui, deşi nici el şi, se pare, nimeni altcineva nu ştia cum se decid lucrurile astea.

Se gândi şi la Styler, Tanner şi Abrams şi se întrebă cum se descurcau. Părerea lui Van Dorn despre Abrams trecuse

de la simplă tolerare la respect ascuns, după ce fusese informat despre activităţile din ultima vreme ale acestuia. Trebuia să recunoască, O'Brien se pricepea la oameni.

Dar, trase Van Dorn concluzia, trebuie să fi existat un om pe care O'Brien *credea* că-l cunoaşte destul de bine ca să-l lase să se apropie de el, dar nu destul de bine ca să-l bănuiască în el pe ucigaşul său.

Van Dorn privi cerul limpede, înstelat, al nopţii. Straniu, gândi el, că iadul era dedesubt şi raiul deasupra, cu toate că sfârşitul, atunci când avea să vină, va veni din ceruri, după cum preziceau aproape toate scrierile apocaliptice.

Şi era pe cale să vină. Atâta lucru descoperiseră. Deşi niciunul dintre ei nu ştia exact când sau cum. Dar Van Dorn ştia destule ca să încerce să-l oprească, şi destule ca să ştie că era pe aproape.

Marc Pembroke se întoarse în camera sa.

— Ai văzut farurile?

— Da.

Joan Grenville continua să se uite pe fereastră, temându-se de reacţia lui, dacă s-ar fi întors spre el.

— Acum vreo două minute.

— Ai văzut şi maşina?

— Da, când a trecut pe alee am putut s-o văd. Era aşa, lungă şi pătrată, şi avea luminile alea de trăsură pe partea laterală, ca un Lincoln.

Pembroke luă binoclul şi-l focaliză pe casa ruşilor.

— N-ai văzut cumva un semnal cu faza lungă, nu? întrebă el.

— Păi…

El se întoarse spre ea.

— Da. Sunt sigură că l-am văzut. De două ori. Am văzut cum se luminează copacii.

Pembroke aruncă binoclul pe pat şi se duse repede spre uşă.

Joan îl strigă;

— Marc... trebuie să-ţi spun ceva.

El se întoarse şi întrebă nerăbdător:

— Ce?

— Tony Abrams... Vineri noaptea a fost în camera mea, în Strada 36...

Pembroke îi întoarse spatele şi puse mâna pe clanţă.

— Cui îi pasă?

— Nu... nu-i o mărturisire – vreau să spun că între noi n-a fost nimic... dar mi-a spus ceva ce trebuie să spun...

Pembroke luă mâna de pe clanţă şi se întoarse.

— Dă-i drumul.

— Tony a zis că dacă ar dispărea sau ar muri, trebuie să-i transmit ceva lui Katherine Kimberly.

Se uită la Pembroke.

— I s-a întâmplat ceva?

— Ar fi prematur să i se anunţe moartea, dar eu nu i-aş semna o asigurare pe viaţă. Ce trebuia să-i spui Katherinei?

Ea ezită. De-a lungul anilor îşi însuşise, fără tragere de inimă, unele noţiuni rudimentare de securitate, şi acum nu era sigură că Pembroke era persoana care ar trebui să audă asta. Dar nu credea nici că o femeie – Katherine – era destinatarul potrivit al secretelor. Iar Marc o tot frecase cu una şi cu alta şi părea îngrijorat pentru Tony Abrams. Şi totuşi...

Pembroke traversă camera şi se opri în faţa ei. Îşi strecură mâinile printre braţele şi sânii ei şi-i spuse:

— Dă-i drumul, Joan. E-n regulă.

Ea îl privi în ochi şi văzu că într-adevăr era în regulă dacă-i dădea drumul.

— Poţi să-i spui lui Katherine, dacă vrei. Tony Abrams mi-a spus „Am descoperit pe acoperiş că Claudia e prietenă cu Talbot”.

Dădu din umeri.

— Asta-i tot. Ştii cumva ce înseamnă?

— De ce ţi-a făcut ţie confidenţa? întrebă Pembroke.

— A zis că e foarte puţin probabil să fiu implicată în

intrigi fără conţinut sexual, zâmbi ea.

Pembroke încuviinţă. Ajunsese şi el la aceeaşi concluzie despre Joan Grenville. Abrams judecase bine. Totodată, era interesant că Abrams pariase cu reţinere pe Katherine. *Credea* că ea era de încredere, dar n-avea de gând să-şi mizeze viaţa pe asta. Cel mai bine era să facă revelaţii postume. Dacă greşea, nu-l putea omorî nimeni. Pembroke o eliberă pe Joan din strânsoare.

— Îmbracă-te şi du-te la petrecere. Dacă nu mă-ntorc într-o oră, spune-i Katherinei ce ţi-a spus Abrams.

Se întoarse spre uşă.

— Ce dracu' se mai întâmplă? *Marc*!

— O problemă juridică. Se grăbi spre uşă şi o deschise.

Kitty Van Dorn – o adeptă fermă a proverbului „Dacă vrei ca ceva să fie făcut bine, fă singur" – stătea în uşă, gata să bată.

— O, Marc, zâmbi ea, George ar vrea să te vadă, dacă crezi…

O văzu pe Joan Grenville, goală, şi scoase un geamăt uşor, un amestec curios de dezamăgire şi disperare, ca şi cum, într-un fel, petrecerea ar fi fost ruinată irevocabil de comportarea aceasta egoistă, bestială, chiar sub acoperişul ei:

— Oooh…!

Pembroke se scuză formal şi trecu pe lângă ea în coridor.

Joan Grenville surâse nervos:

— O, Kitty…

Kitty Van Dorn îşi duse mâna la frunte, se întoarse şi porni clătinându-se pe coridor.

Stanley Kuchik stătea cu picioarele încrucişate într-un colţ al piscinei goale, cu o tavă de patiserie în poală şi trei sticle de bere aliniate de-a lungul peretelui bazinului. Îşi şterse gura cu mâneca sacoului de picolo şi râgâi.

— Hei! îl strigă cineva dinspre capătul adânc al piscinei. Hei, n-ar trebui să fii la muncă?

Stanley privi spre capătul în pantă al bazinului de dimensiuni olimpice, luminat slab de corpuri ascunse în pereţii îmbrăcaţi în dale.

— Sunt în pauză.

— Chiuleşti.

— Nu, sunt în pauză.

— Sigur. Mută-ţi curu-ncoace şi dă-ne o mână de ajutor, dacă vrei să nu te iau la goană.

— La dracu'.

Stanley puse tava deoparte, înşfăcă o sticlă de bere şi se duse morocănos spre celălalt capăt al bazinului. Cam trei sferturi din fundul piscinei era acoperit cu cutii, fire şi ciorchini de rachete gata de lansare.

Bărbatul care-l chemase îi spuse ceva mai amabil:

— Eu sunt Don. Ăştia-s Wally şi Lou. Cum te cheamă?

— Kuchik. Stanley.

— Polonez.

— Nu, slovac.

— Tot aia e.

Stanley se uita la cei trei bărbaţi. Erau în vârstă. Cam la treizeci şi cinci de ani, îşi dădu el cu părerea. Purtau blugi închişi la culoare şi tricouri kaki. Toţi era asudaţi.

— Suntem pirotehnicieni, spuse Don. Ştii ce-i aia?

Stanley privi în jur şi scrută cutiile marcate cu caractere chinezeşti.

— Presupun că trageţi cu artificii.

— Deştept băiat. Vezi butoaiele alea? Când o să începem să tragem, iei ambalajele, cutiile de carton şi tot rahatul care mai rămâne şi le înghesui în butoaie. Dacă te descurci, ai voie să tragi o salvă.

Stanley ezita între curiozitatea lui înnăscută şi lenea sa inerentă.

— Bine. Dar trebuie să mă-ntorc repede.

— Bun. Poţi să-ncepi de pe-acum. Ia cutiile alea goale şi presează-le. Dar nu atinge nimic altceva, nu apăsa vreun

buton. Şi nu fuma.

— O.K.

Stanley se apucă să preseze cutiile şi să le înghesuie în butoaiele mari din lemn.

După o vreme, se întoarse spre mijlocul bazinului, unde o prelată militară de camuflaj, veche, acoperea ceva ca o stivă de cutii. Stanley ochi o lădiţă de lemn care se vedea de sub prelată. Se dădu mai aproape şi privi literele şablonate cu negru: 81 mm incendiar.

Rămase o vreme cu ochii pe ladă, gândind:

„Probabil folosesc lăzile pentru ambalaj, dar înăuntru nu-i ce scrie pe ele”.

Privi în jur pe furiş, apoi îndepărtă mai mult prelata. Zeci de lăzi stivuite formau un zid până la înălţimea pieptului. Stanley se ghemui şi strecură o privire în spaţiul de sub prelată. Pe pardoseala de ciment a piscinei stătea un tub de metal lung, înclinat la patruzeci şi cinci de grade. Tubul era aşezat pe o bază metalică circulară şi sprijinit de un bipod. Era de fapt, şi Stanley ştia, un mortier de 81 de milimetri şi era îndreptat spre reşedinţa ruşilor. „Iisuse Hristoase”!

46

Abrams se ghemui lângă perete. Situaţia nu se îmbunătăţise simţitor. Oricum, nici nu se înrăutăţise. Deasupra, trenul încă nu trecuse; presupunea că avea întârziere. Timpul şi spaţiul păreau că îngheţaseră în acest spaţiu negru, lipsit de zgomote, în care singurele semne de viaţă păreau a fi respiraţia şi bătaia inimii sale.

Abrams hotărî că avea nevoie de ajutor şi, fiindcă nu părea să aibă aşa ceva la îndemână, inventă un prieten imaginar – unul periculos. Se ghemui şi mai mult şi strigă:

— Pembroke? Tu eşti?

Ecoul vocii se răspândi în tunel.

Abrams aşteptă, dar nu urmă niciun foc.

Strigă din nou:

— Da, sunt aici. Poţi să blochezi cealaltă ieşire?

Făcu o pauză, apoi spuse:

— Bine, stau liniştit.

Abrams ascultă şi auzi zgomotul inconfundabil pe care-l făceau Kalin şi Vasili în retragere rapidă, cărând cu ei şi victimele.

Abrams se abţinu, dar apoi cedă impulsului copilăresc. Strigă spre ei, într-o rusă aproape perfectă:

— Kalin, spune-i lui Androv că Evreul îi transmite salutări!

Abrams mai aşteptă o secundă, apoi, în ciuda durerilor şi a ameţelii, se repezi pe trepte, urcând câte patru-cinci deodată, până ştiu că nu mai putea fi văzut din tunel. Se opri înainte de ultimele şi trase cu ochiul spre parcare.

În parcarea din faţă se vedea un Ford negru, cu faţa spre el; maşina avea plăcuţe de înmatriculare ale corpului diplomatic. Văzu prin parbriz capul şoferului şi lângă acesta încă un bărbat. Era maşina care l-ar fi luat dacă ar fi mers paşnic cu ei.

Se ridică încă puţin şi cercetă gardul viu plantat pe lângă

şine şi în jurul peronului, dar nu văzu pe nimeni. Auzi un zgomot şi înţepeni, ascultând. Trenul de Manhattan venea huruind pe şine.

Abrams urcă ultimele câteva trepte şi ajunse pe peronul jos. Aruncă o privire înapoi, spre ruşii din maşină. Îl văzuseră. Un bărbat stătea cu ochii pe el, şi Abrams văzu că şoferul ţinea ceva la gură – un microfon. Abrams începu să meargă spre clădirea întunecată a gării, aflată la vreo patruzeci şi cinci de metri distantă. Acolo erau acum zece persoane, aşteptând pe peron, în spatele lui, trenul şuieră de două ori, iar şinele duduiră.

Dincolo de şine, văzu un alt Ford negru, deplasându-se paralel cu el prin cealaltă parcare. Desluşi o faţă ce se uita la el pe fereastra portierei din spate şi-şi spuse că putea fi Kalin.

Abrams se opri la mai puţin de cinci metri de grupul de oameni şi-i examină. Nu păreau suspecţi. Kalin nu se aşteptase ca el să ajungă până aici. Câţiva dintre cei de pe peron îi strecurau priviri piezişe. Îşi dădu seama că era plin de sânge pe faţă, pe mâini şi pe cămaşă. Şi mai era şi desculţ. Spera să se găsească un bun cetăţean, care să cheme un poliţai.

Abrams făcu inventarul: îşi pierduse servieta, dar nu era nimic în ea, cu excepţia dosarului despre acţiunea Misiunii ruse împotriva lui Van Dorn. Îşi pierduse revolverul înregistrat, ceea ce avea să-i creeze necazuri de natură juridică, presupunând că asta va mai interesa pe cineva după ce aveau să cadă bombele, sau ce urma să se întâmple. Dar nu-şi pierduse viaţa, şi asta era cu semnul plus.

Se întrebă dacă pe Sam Hammond puseseră mâna în tunel, în tren, sau în gara Penn[21]. Se mai întrebă unde dracu-i era acoperirea. Îl lăsaseră special cu fundul pe gheaţă? Nu, aveau nevoie de el viu, ca să le spună ce

21 Penn Station – familiar pentru Pennsylvania Station (n. tr.).

aflase. Dacă ar fi ştiut că-l întâlnise pe Henry Kimberly, i-ar fi trimis şi o limuzină.

Sirena trenului şuieră din nou şi farul trimise un fascicul de lumină de-a lungul şinelor. Trenul încetini cu un scrâşnet de frâne pneumatice şi se opri.

Abrams se strecură printre pasagerii care urcau şi coborau din tren şi se urcă pe platforma dintre ultimele două vagoane. Se auziră două şuierături scurte şi trenul se puse în mişcare, luând viteză. Abrams aşteptă până ajunse în dreptul clădirii gării, care bloca vederea ruşilor din parcare. Sări din mers înapoi pe peron, se rostogoli pe un umăr şi se ghemui. Se mişcă repede până la capătul vechii clădiri a gării şi găsi un taxi parcat în staţie. Încă ghemuit, Abrams deschise uşa din spate şi se strecură repede înăuntru. Şoferul, un tânăr negru, dormea la volan. Abrams se lăsă pe podea, întinse mâna şi-l scutură de umăr:

— Să mergem!

Şoferul se trezi cu o tresărire.

— Ce? Unde?

Întinse mâna maşinal spre cheia de contact şi porni motorul.

— Ce? Încotro mergi?

Privi în oglinda retrovizoare:

— Unde eşti?

— În spatele tău. Dă-i drumul de-aici!

— Să-i dau drumul unde?

— La Van Dorn. Casa mare de pe Dosoris Lane. Să mergem.

Şoferul debreie şi maşina porni încet.

— Ai probleme, şefule?

— Mi-a căzut periuţa de dinţi. Mişc-o mai repede.

Taxiul ţâşni spre ieşirea din parcare.

— Să-ţi aprind o lumină?

— Nu. Vezi-ţi de volan.

— De cine fugi, bărbate?

— De poliţia secretă rusească.

— Fiuu… fluieră şoferul. Gagiii ăia se-ncurcă cu tine?

— Întotdeauna se-ncurcă cu mine.

Abrams se aşează comod pe podea. Taxiul viră spre nord, pe Andrew’s Lane.

— La Van Dorn, zici? Nicio problemă să-l găseşti pe gagiul *ăsta.* Te iei după artificii.

Abrams ridică ochii spre fereastră şi văzu ciorchini de stele explodând pe cer în zona de nord.

— Ne urmăresc? întrebă Abrams.

Şoferul verifică în oglinda retrovizoare.

— Sunt nişte faruri… nu ştiu dacă ne urmează sau ne urmăresc.

— Atunci, presupune că ne urmăresc şi calc-o!

Taxiul ridică botul şi prinse viteză, luând-o spre nord, pe Dosoris Lane.

Pentru o clipă, Abrams cochetă cu ideea că şoferul nu era curat, dar imediat ajunse la concluzia că fusese influenţat în rău de prea multe filme de spionaj.

— Cum te cheamă?

— Wilfred.

Abrams ridică portactul peste spătarul scaunului.

— Poliţia newyorkeză, Wilfred. Stinge luminile!

Şoferul aruncă o privire la insignă şi la legitimaţie.

— O.K., bărbate. Dar aici e districtul Nassau.

— Nu-ţi bate capul cu geopolitica. Toţi suntem americani

Şoferul mări viteza, încetini la un stop, apoi trecu pe roşu.

Privi în retrovizor şi spuse:

— Ne urmăreşte.

— Ce maşină e?

Şoferul privi în retrovizor, apoi în oglinda laterală.

— Parcă ar fi un Ford negru. Patru bărbaţi.

Taxiul se opri brusc.

— Ce se-ntâmplă, Wilfred? întrebă Abrams.

— Blocaj rutier. Totdeauna-l prind aici când încep artificiile.

— Individul e tot în spatele nostru?

— Îmi pupă bara.

— Poliţişti în faţă?

— Cam departe.

Abrams se ridică şi privi prin lunetă. O maşină neagră era, cum spusese Wilfred, aproape bară în bară cu taxiul. Prin parbriz se distingeau siluetele celor patru. Se întoarse şi se uită la şirul de maşini. La vreo nouăzeci de metri în faţă erau maşini de poliţie. Abrams îi dădu şoferului o bancnotă de douăzeci de dolari.

— Mulţumesc, Wilfred. Nu pari rus. Nu trebuia să mă-ndoiesc de tine.

Wilfred dădu din cap:

— Îi arestezi pe gagii?

— Nu acum.

Abrams deschise uşa şi coborî pe partea dinspre bordură. Plecă pe acostament, trecând pe lângă şirul de maşini blocate. Câţiva oameni îl priviră din maşini. Auzi trântindu-se o portieră în spatele lui, apoi paşi rapizi pe pietriş. Un bărbat se apropie din spate şi-i spuse:

— Aici erai!

Abrams îi răspunse din mers:

— Dacă eşti cavaleria, ai cam întârziat.

Pembroke ţinu pasul cu el.

— Îmi pare rău, bătrâne. Ai plecat de la Ivan ceva mai devreme decât ne aşteptam. Traficul spre gară a fost groaznic. Seară de sărbătoare. Oricum, nu-i o scuză.

Abrams nu-i răspunse.

— De fapt, continuă Pembroke, pusesem un băiat în tren, cu câteva staţii în urmă, să aibă grijă de tine.

— Câtă atenţie din partea ta! N-ai o ţigară?

Pembroke îi dădu o ţigară şi i-o aprinse, apoi spuse:

— Arăţi cam şifonat. S-au dat la tine în pasajul subteran, aşa e? Ştiam că n-or să te radă la ei acasă, dar am crezut că or să te atace în tren, sau în Manhattan.

— Mă rog, ei aveau alte gânduri.

— Ştiu că eşti supărat şi-mi cer scuze.

Pembroke privi în jos şi spuse:

— Şchiopătezi. Ai să te descurci fără pantofi?

— Pot să intru la Van Dorn cu şosetele murdare?

— Te strecor eu pe la intrarea servitorilor, zâmbi Pembroke.

— Grozav!

Mai merseră o bucată, apoi Pembroke întrebă:

— De ce te-ai hotărât să te întorci aici?

— Fiindcă m-am hotărât să nu mă urc în tren.

Pembroke dădu din cap şi, după un minut, spuse:

— De fapt, nici n-ai avut de gând să te urci în trenul ăla, nu? Ai descoperit ceva care trebuie valorificat imediat. De-aia ai semnalizat cu faza lungă. Te-ai gândit că venim să ne-ntâlnim la gară şi să te-aducem la Van Dorn.

— Se poate.

Pembroke dădu din nou din cap şi spuse:

— Mă rog, nu-i treaba mea, decât dacă zice cineva că e. Dar am să-ţi aranjez o audienţă la George.

— Asta-i tot ce vreau.

— Îmi pare grozav de rău de încurcătură. Te-ai gândit că te-am lăsat agăţat cu bună ştiinţă?

Abrams îşi aruncă ţigara.

— Cât eram în tunel, mi-a venit şi ideea asta.

— Sunt de partea ta, Abrams. Mi-ai făcut un bine imens rămânând în viaţă. Puteam să-mi distrug cariera.

— Şi pe-a mea.

— Vrei să lucrezi cu mine?

— Care-i produsul muncii?

— Cadavre. Presupun că ştii asta. Leafa-i excelentă.

— Nu, mersi.

— Ai fi foarte bun. Vorbeşti ruseşte, ex-poliţist…

— Crucea Albastră, licenţă în medicină?

— Bineînţeles. Sunt înregistrat conform legilor Statului New York. British Techonologies. Adresă prestigioasă, în Rockefeller Center. Secretară, frigider…

— Rastel de arme. Mă mai gândesc.

— Bun.

Se vedeau porţile reşedinţei ruşilor, pe cealaltă parte a străzii. În seara aceea nu erau demonstranţi la porţi, iar maşinile poliţiei erau aliniate pe acostamente.

— Aspectul tău o să-i facă curioşi pe poliţişti, spuse Pembroke.

Abrams îşi scoase haina, o aruncă în nişte tufişuri şi-şi suflecă mânecile cămăşii. Îşi scoase şosetele pline de sânge, apoi luă de la Pembroke o batistă şi-şi şterse mâinile şi faţa.

— Acum arăt ca vara la ţară?

— Mda… noaptea. Hai, atunci, să mergem.

Trecură pe lângă maşinile de poliţie, atrăgând câteva priviri dure, iscoditoare. După câteva minute, văzură aleea care ducea la Van Dorn şi Pembroke spuse:

— E o petrecere destul de bună şi după ce dai raportul, ar trebui să rămâi să te distrezi. Ţi-aranjez eu nişte haine.

— Claudia e acolo?

Pembroke trase din ţigară şi-i aruncă o privire. Răspunse încet:

— Da, dar e şi Katherine. Ai grijă, bătrâne. N-ai ajuns până aici ca să te-njunghie o femeie geloasă, râse el.

Abrams se opri să-şi scoată o pietricică intrată în rana din talpă.

— Thorpe e?

— Nu.

Abrams îşi reluă mersul.

— Unde-i?

— De fapt, nu ştiu.

Pembroke îşi aruncă ţigara.

— Ştii, Abrams, mă întreb dacă n-a fost o greşeală că nu l-am omorât când am avut ocazia.

— De când suntem *noi* asociaţi?

— Mă rog, voiam să zic…

— Ascultă, Pembroke. N-am ucis niciodată cu sânge rece,

dar pe Thorpe l-aş fi ucis. Iar tu, care ai făcut din asta o mică industrie, nu l-ai omorât pe cel care merita cel mai mult.

Pembroke nu reacţionă imediat, apoi dădu din cap:

— Da, poate că ai dreptate. Uneori devii prea profesionist şi nu mai ţii seama de instinct.

Abrams îşi şterse sudoarea de pe frunte. Noaptea era liniştită, iar mersul începuse să-l epuizeze. Zilele care începeau în zori nu-i fuseseră niciodată de bun augur. Zilele cu bătăi, dragoste şi eforturi de gândire îl lăsau istovit. Căscă.

— Joan Grenville mi-a spus de Claudia, zise Pembroke. Era bine dacă ştiam mai demult.

— Toţi vrem să fi ştiut ceva mai de mult, spuse Abrams. Era bine dacă aş fi ştiut azi-dimineaţă cine a câştigat cursa Metropolitan de azi după-amiază de la Belmont. Ei şi? Ce-ai de gând cu Claudia? Sau deja ai aranjat-o?

— E printre cei vii. Nu-i treaba mea să hotărăsc ce-i de făcut cu ea, şi nici a ta.

— Nici nu m-am gândit că ar fi treaba mea.

— Mă surprinde că O'Brien & Co. au înghiţit-o, adăugă Pembroke. N-am avut niciodată vreo experienţă satisfăcătoare cu cineva plecat din Blocul de Est.

Se gândi puţin şi spuse:

— Dar poate că a fost întoarsă, sau a jucat tot timpul dublu. De-aia nu poţi să te ţii de eliminat oamenii fără să cunoşti faptele.

— Mă rog, de vineri noaptea, când mi-a „aranjat" întâlnirea de pe acoperiş, lucra pentru ei.

Pembroke dădu din cap ca pentru sine.

— Mă întrebam cine te-a ademenit pe acoperiş. Povestea ta era cam ceţoasă. Chiar am crezut că poate a fost Joan, sau chiar Katherine.

— Nu, a fost Claudia.

— Interesant... dar nu da la o parte posibilitatea să te fi montat ca să câştige încrederea lui Thorpe sau a ruşilor.

Uneori, un agent trebuie să-l sacrifice pe altul ca să-şi câştige credibilitatea.

— Voi, ăştia, jucaţi un joc urât.

— O, nu ştiu eu? De-aia mă ţin departe de partea aia, Abrams. Să omori oameni e mult mai puţin derutant. Tatălui meu îi plăcea intriga. Eu o găsesc prea confuză din punct de vedere moral pentru gustul meu.

— Tatăl tău a lucrat în informaţii?

— Da, pensionat de curând.

Continuară să meargă pe o pantă lină. Deodată, Abrams întrebă:

— James Allerton e la Van Dorn?

Pembroke îl privi câteva secunde înainte să răspundă:

— Nu. A plecat înapoi la Washington. De ce întrebi?

— E cu Preşedintele zilele astea?

Pembroke rumegă întrebarea şi răspunse:

— Nu sunt sigur. Preşedintele e la Camp David, spun ziarele. De ce trebuie ştiut dacă Allerton e cu Preşedintele?

Abrams se gândi un moment la răspuns şi spuse:

— S-ar putea să fie necesar să luăm legătura cu Preşedintele. M-am gândit că, dacă Allerton e cu el, atunci Van Dorn ar fi putut să ajungă repede la Allerton…

— E urgent?

Abrams se uită la el:

— Cred că da. Dar pe tine nu te interesează partea asta.

Pembroke zâmbi politicos:

— În mod normal, nu. Dar când lumea începe să vorbească despre limba rusă şi cât ar fi de utilă stăpânirea ei în viaţa de zi cu zi, atunci mi se trezeşte interesul.

— Am să vorbesc cu Van Dorn, răspunse Abrams.

Mai merseră un minut în tăcere, apoi traversară printre maşinile care se deplasau lent şi intrară pe domeniul lui Van Dorn. Un om din pază, aflat într-o maşină parcată, îl recunoscu pe Pembroke şi le făcu semn să treacă. Abrams îl urmă pe acesta pe aleea în pantă şi, la o cotitură, văzu casa mare, luminată. Din spatele acesteia se ridică spre cer

încă o salvă de rachete, care explodară în noaptea limpede şi calmă într-o ploaie de scântei roşii, albe şi albastre.

— Pot să am încredere în Van Dorn? întrebă Abrams.

— Doamne, sper că da, răspunse Pembroke şi adăugă: Cred că el conduce acum spectacolul.

— De ce nu m-aş duce la FBI?

— N-ai decât, dacă vrei. Sau la CIA. Amândouă sunt foarte aproape. Dacă te hotărăşti, te calc eu cu maşina... vreau să zic, te *duc* eu, râse el.

Abrams îl privi şi înţelese clar ce voia să zică.

— Hai să vorbim cu Van Dorn!

47

Viktor Androv stătea în faţa unei ferestre cu arcadă care dădea spre nord, cu spatele la ceilalţi trei bărbaţi din cameră. Se uita spre casa lui George Van Dorn. Mingi de foc apăreau peste vârfurile copacilor îndepărtaţi, ridicându-se leneş deasupra istmului Long Island, apoi explodau pe cerul luminat de lună. Androv îşi imaginã că urmărea o explozie în miniatură care avea să lumineze în curând cea mai mare parte a cerului continentului nord-american, pentru câteva secunde scurte, dar fatale.

— Cel puţin n-a pus şi muzica, spuse Androv. Mă rog, de mâine n-o să ne mai deranjeze.

Androv se întoarse de la fereastră şi-l privi pe Kalin, care stătea în poziţie de drepţi la capătul celălalt al camerei mari, întunecate, de la mansardă.

— Aşadar, Alexei, unde am greşit, prietene? Aveai cu tine în tunel trei oameni bine pregătiţi. Aveai două maşini, fiecare cu câte doi oameni, deci în total... să vedem... opt oameni, toţi agenţi de la Komitet Gossudarstvennoi Bezopastnosti, cea mai temută agenţie de securitate din lume. Şi vi s-a cerut să aduceţi aici, la interogatoriu, un evreu. Corect?

Kalin dădu scurt din cap:

— Corect.

— Deci... deci nu era o misiune deosebit de dificilă, nu-i aşa, Alexei?

— Nu, nu era.

— Şi, în loc să-mi aduci un evreu, te întorci cu un mort, a cărui sărmană soţie te aşteaptă jos, să-i spui unde e soţul ei. Şi mi-l aduci pe nefericitul de Felix, care pare că a fost bătut şi înjunghiat de tovarăşii săi, şi pe Vasili, care pare că suferă de o mare agitaţie mintală. Şi uită-te şi la tine, ce murdar eşti.

Kalin privi drept înainte.

— Poate-mi explici şi mie cum a reuşit evreul asta.

— N-am nicio explicaţie.

Androv spuse cu sarcasm muşcător:

— Nu? Nu există explicaţie logică pentru acest eşec deplorabil? Spune-mi măcar că evreul a avut ajutor divin. Spune-mi că Moise a coborât peste voi şi şi-a rotit cârja pe întuneric. Mai curând aş crede asta, decât să cred că un evreu a fost mai deştept şi a bătut patru KGB-işti. Te rog, Alexei, lasă-mă să raportez la Moscova că există Dumnezeu şi că El lucrează pentru evrei!

Figura lui Kalin era încremenită într-o expresie imobilă, cum se cerea în astfel de ocazii. Kalin ştia că, indiferent ce-ar fi raportat Androv până la urmă la Moscova, atât el, cât şi Androv ar fi fost exoneraţi. Nu la fel de bine ar fi fost pentru Felix şi Vasili.

Bineînţeles că, pe urmă, Kalin ar fi fost proprietatea lui Androv până şi-ar fi plătit datoria, sau până la o nouă întorsătură a lucrurilor. Aşa funcţiona sistemul.

Androv îşi termină predica şi adăugă:

— Îmi pare rău numai că distinsul nostru oaspete a trebuit să fie martor la asta.

Henry Kimberly şedea într-un scaun rotativ din plastic, cu picioarele încrucişate şi cu mâinile împreunate. Era îmbrăcat în pantaloni sport, un blazer albastru şi pantofi uşori. Vorbi ruseşte:

— Vă rog să nu mă consideraţi decât un membru de partid loial.

— Dar sunteţi, protestă Androv. Până la sfârşitul săptămânii veţi fi cel mai faimos om din America. Poate chiar din lume. Veţi fi noul Preşedinte al Americii.

Henry Kimberly nu spuse nimic.

Androv se întoarse spre Kalin:

— Hai, Alexei, stai jos. Ne mai vine un cârpaci. Prietenul tău, Thorpe.

Se uită din nou la Kimberly:

— Vreţi să-l întâlniţi pe amantul fiicei dumneavoastră?

Kimberly păru cam surprins de întrebare.

— Nu în mod special, răspunse el.

Androv se aşeză greoi în alt scaun rotativ.

— Dacă vrei, Henry, putem să aranjăm să fie adusă aici în noaptea asta.

Henry Kimberly şedea nemişcat. Se gândi la Katherine aşa cum o văzuse ultima oară, o fetiţă de doi ani. Îşi aduse deodată aminte de fotografia cu autograf pe care i-o trimisese, chiar înaintea „morţii” sale şi-şi aminti că cineva – probabil Thorpe – îi spusese lui Kalin că fotografia era atârnată în biroul Katherinei. Se gândi şi la Ann şi-şi aduse aminte de scrisorile ei pentru el şi de ale sale pentru ea. Trebuise să-şi lase toate amintirile la Brompton Hall când plecase la Berlin. Trebuise s-o lase şi pe Eleanor, şi despărţirea fusese destul de calmă, ultimele lui cuvinte fiind: „Ne vedem peste vreo două săptămâni, Ellie. Până atunci războiul se va fi terminat şi o să deschidem sticla aia de Moët din ’37”.

Îşi puse în ordine o parte din afaceri, aşa cum fac oamenii când pleacă în călătorii periculoase, dar nu făcuse şi nu luase nimic cu el care să dea de bănuit că ştia că nu se va mai întoarce. De fapt, îşi aducea aminte cu o undă de ironie amuzată, împrumutase de la George Van Dorn o sută de dolari. Cu dobândă, îi datora lui Van Dorn acum vreo patru mii de dolari.

Androv tuşi semnificativ şi spuse:

— Decizia în ce-o priveşte pe fiica ta îţi aparţine în întregime, Henry. Dar trebuie să-ţi spun că, de-acum, Karl Roth i-a otrăvit pe toţi cei de-alături.

Kimberly nu păru mişcat de ştire.

Androv continuă:

— Am ales o substanţă foarte rară, pentru care în Occident nu se cunoaşte niciun antidot. Direcţia noastră de Operaţii Tehnice a descoperit un antidot. Dacă o aducem pe fiica ta aici în următoarele patru ore, putem s-o salvăm.

Îl privi pe Henry Kimberly:

— Te rog să-mi spui.

— Ce spune logodnicul ei? întrebă Kimberly.

Androv surise şi răspunse:

— A, tinerii sunt nestatornici. N-o mai iubeşte, dar n-ar avea nimic împotrivă dacă ea ar trăi să vadă valul viitorului dărâmându-i micile castele de nisip. Cred că vrea s-o păstreze ca servitoare. E un tânăr antipatic.

Kimberly dădu din cap şi răspunse:

— Dacă poţi s-o salvezi fără să pui în pericol misiunea, sau – făcu semn cu capul spre Kalin – sau alţi oameni în plus, atunci fă-o. Dar n-am nicio dorinţă s-o văd. Dacă o aduci aici, ţine-o departe de mine.

— Da, ar putea fi supărător pentru tine să vă întâlniţi, zise Androv. Şi ai lucruri importante de făcut…

— Te rog să nu-mi anticipezi reacţiile psihologice faţă de nimic.

— Iartă-mă!

Androv îl privi o vreme pe Kimberly. După o lună petrecută sub acelaşi acoperiş, nu-i putea înţelege mobilurile, şi cu atât mai puţin dorinţele, nevoile, temerile sau aspiraţiile. Şi totuşi, Kimberly semăna în multe privinţe cu alţi transfugi din Occident pe care-i întâlnise la Moscova: străini în ţară străină, blocaţi într-un cadru temporal depăşit.

Kimberly se întoarse şi i se adresă lui Alexei Kalin:

— Cât de bine îl cunoşti pe acest Peter Thorpe?

Kalin se ridică:

— Sunt ofiţerul lui de dirijare.

— Îţi place? Sau e, cum a spus Viktor, un tânăr antipatic?

— E cam… ciudat, răspunse Kalin, diplomatic. Dar poate fi fermecător cu doamnele.

— Seamănă cu tatăl lui natural, încuviinţă Kimberly. James Allerton n-a fost afemeiat.

Zâmbi şi îl întrebă pe Kalin:

— E tipul de om pe care mi l-aş putea alege consilier?

Kalin se uită la Androv, care răspunse în locul lui:

— E tipul de om care ar trebui lichidat.

Adăugă repede:

— Dar, desigur, asta ai să hotărăşti singur. Hai să-l chemăm aici. Am mai invitat şi pe alţii, pe care i-ai întâlnit numai în treacăt.

Apăsă pe butonul interfonului:

— Trimite-i sus!

Androv privi prin mansarda lungă care se întindea deasupra aripii centrale a casei. De-a lungul pereţilor înclinaţi erau aliniate pupitre electronice, ale căror becuri furnizau cea mai mare parte din lumina camerei. În capătul celălalt al mansardei, la aproape treizeci de metri, un bărbat singur, ofiţerul de serviciu cu transmisiunile, stătea cocoşat peste aparatura radio care era în contact permanent cu Kremlinul.

— Domnilor, zise Androv, nu cunosc ora exactă a „Loviturii”, dar cred că va fi în noaptea asta.

Arătă spre celălalt capăt al încăperii:

— Vedeţi cele două becuri verzi aprinse?

Cei doi se întoarseră şi zăriră departe, în întuneric, două lumini verzi ca doi ochi de pisică lucind în noapte. Androv continuă cu o voce gravă:

— Este gradul cel mai înalt de alarmă pe care l-am primit până acum de la Moscova – înseamnă că „Lovitura” e iminentă. Mai există a treia lumină verde, care va începe să clipească atunci când va începe numărătoarea inversă. Când vom avea trei lumini verzi continue, ne vor mai despărţi doar câteva minute de „Lovitură”.

48

Uşa grea de metal a mansardei se deschise, lăsând să se vadă silueta unui bărbat înalt, îmbrăcat în uniformă militară. Acesta intră, urmat de un alt rus, cu părul pieptănat pe spate şi cu ochelari închişi la culoare, îmbrăcat într-un costum maro. Peter Thorpe intră ultimul. Cei doi ruşi rămaseră deoparte, iar unul dintre ei închise uşa.

Androv se ridică şi făcu prezentările:

— Maior Henry Kimberly, vi-l prezint pe maiorul Peter Thorpe.

Kimberly se ridică şi-i strânse mâna lui Thorpe, rostind un salut convenţional.

Thorpe nu-şi putu ascunde surpriza la întâlnirea cu un om pe care-l crezuse mort de patruzeci de ani, apoi se forţă să-şi compună o mască impasibilă. Se uită în ochii albaştri, limpezi, ai lui Kimberly şi răspunse:

— Îmi face plăcere să vă întâlnesc.

— S-ar putea să fie ultima plăcere din viaţa ta, Thorpe, spuse Androv repezit.

Thorpe îl privi pe Androv cu un amestec de furie şi de teamă în ochi, dar nu spuse nimic.

Androv i se adresă lui Kimberly:

— Henry, poate ţi-i aminteşti pe aceşti doi domni. Dânsul e colonelul Mihail Karpenko din Direcţia a 8-a a KGB-ului, care după cum ştii, răspunde de comunicaţii prin satelit, cifruri şi transmisiuni diplomatice. Camera asta e domeniul lui.

Karpenko, un bărbat înalt, cu un cap chel, ca de cadavru, cu venele ieşite în relief pe ţeastă, înclină ţeapăn capul.

— Iar acesta, continuă Androv, este Valentin Metkov, din Secţia a 5-a a Direcţiei Generale 1, cunoscută neoficial ca Secţia *Mokrîe Dela* – Probleme Umede.

Androv se întoarse spre Thorpe:

— Printr-o coincidenţă, ceea ce camarazii tăi de la CIA numesc „treburi umede”. Respectiv crimă.

Metkov îşi pungi buzele subţiri şi dădu din cap ca pentru sine, de parcă acum descoperea asta.

Androv le făcu semn lui Karpenko, Metkov şi Thorpe să ia loc pe scaunele libere. Văzu că atât Karpenko, cât şi Metkov, aruncaseră o privire spre luminile verzi de pe pupitrul aflat la o oarecare distanţă.

— Da, timpul se apropie, spuse el.

Thorpe îşi spuse că Alexei Kalin, care nici măcar nu păruse că l-a observat, arăta prost dispus şi mohorât. Totodată, băgă de seamă că ţinuta acestuia era în dezordine şi avea o vânătaie pe obraz. La Langley, Thorpe ar fi tras concluzia că tipul dăduse de bucluc. Aici, era foarte posibil ca şeful lui Kalin să fi dat ordin să fie bătut. După normele cu care era obişnuit Thorpe, oamenii ăştia erau lipsiţi de rafinament. Simţi o strângere neobişnuită de frică la gât.

Conversaţia se opri şi Androv se lăsă pe spătarul scaunului. El se încruntă la Thorpe:

— Ei, Peter, ţi s-a spus să nu vii niciodată aici, dar iată-te! În condiţii normale, asta ar fi o încălcare de neiertat a regulilor de securitate. Şi totuşi, după cum se pare, noaptea asta e noaptea „Loviturii” şi s-ar putea să te iert, dacă reuşeşti să mă convingi că nu eşti un imbecil.

Thorpe se înroşi la faţă. La toate întâlnirile sale clandestine cu ruşii, el era cel nepoliticos, înţepător şi arogant! Unica lui întâlnire cu Androv, cu doi ani în urmă, se terminase cu morala pe care Thorpe i-o făcuse acestuia în legătură cu igiena personală a unuia dintre curierii lui. Dar acum era în bârlogul lupului şi se părea că venise chiar în ultima noapte a utilităţii sale. Ghinionul dracului.

— Pentru unul care are atâtea de spus, zise Androv, eşti foarte tăcut. Poate chiar eşti un imbecil.

Thorpe ştia că trebuie să fie prudent, fără să pară pocăit. Nu voia, nu putea să se ploconească. Îşi puse în glas o notă

de supărare:

— As vrea să ştiu de ce s-a schimbat orarul fără să mă anunţaţi şi pe mine. Vreau să ştiu ce aveaţi de gând să faceţi ca să-mi asiguraţi protecţia!

— Orarul s-a schimbat, răspunse Androv, din cauza evenimentelor recente, unul dintre ele fiind ceea ce ai descoperit tu însuţi, de la West. Dacă te-ai fi dus la petrecerea din vecini, aşa cum ar fi trebuit, – ai fi fost abordat de Claudia, care ţi-ar fi dat instrucţiunile necesare ca să supravieţuieşti. Explicaţia e satisfăcătoare?

Thorpe încuviinţă.

— Presupun că n-ai fi venit încoace, continuă Androv, dacă n-ar fi fost urgent. Spune-ne despre ce e vorba.

Thorpe îşi încrucişă picioarele şi spuse:

— Nicholas West e mort. Eva l-a ucis. Eu am ucis-o pe ea.

Androv privi prin cameră, evitând însă să se uite la Kimberly; apoi, ochii i se opriră asupra lui Thorpe.

— E regretabil, dar nu era urgent şi nici nu mai e esenţial. Spune-mi unde ai fost toată după-amiaza.

Thorpe îşi umezi buzele şi răspunse:

— Păi... asta era partea a doua... După ce-a murit West, mi-am dat seama că trebuia să merg pe urma pe care o prinsesem de la el, aşa că m-am hotărât... s-o răpesc... pe Katherine Kimberly.

Aruncă o privire spre Henry kimberly, dar nu văzu nicio schimbare în expresia absentă a acestuia şi continuă:

— Era cu Tony Abrams, aşa că acum e şi el implicat...

— Ai un talent nemaipomenit, îl întrerupse Androv, să modifici adevărul fără să modifici faptele. Dar asta n-are importanţă acum. Presupun că încercarea de răpire a dat greş, fiindcă domnul Abrams a fost astă-seară la noi în vizită. Iar domnişoara Kimberly e la vecini.

Thorpe se trezi transpirând, deşi în încăpere era aer condiţionat îşi drese glasul şi i se adresă lui Henry Kimberly:

— Bineînţeles că nu mi-a trecut prin cap că dumneavoastră...

Androv rosti cu voce sacadată:

— Sunt multe lucruri pe care nu le ştiai, domnule Thorpe.

Androv răsuflă exasperat, apoi continuă pe un ton mai calm:

— Ştii, Peter, tu nu eşti angajat nici politic, nici personal pentru socialism. În fond, eşti un individualist. Şi eşti şi idiot, fiindcă ai ajutat la distrugerea sistemului care te-a zămislit, singurul sistem în care ai fi putut supravieţui. N-ai să supravieţuieşti în sistemul pe care ne-ai ajutat să-l creăm.

Thorpe îşi reaminti avertismentul pe care i-l dăduse O'Brien înainte de a muri. Şi, bineînţeles, prezicerile lui West cu privire la viitorul său. Ca de obicei, avuseseră amândoi dreptate.

Androv se lăsă pe speteaza scaunului, cu mâinile împreunate pe burtă.

— Dar l-ai ucis pe Patrick O'Brien. Ăsta-i cel mai bun lucru pe care l-ai făcut vreodată. Dacă reuşim să-ţi găsim vreo utilitate, s-ar putea să te lăsăm în viaţă.

Thorpe ignoră ameninţarea şi întrebă:

— James Allerton e al doilea Talbot?

— Da, el e, zâmbi Androv. Şi ai noroc că ţine la tine, deşi nu eşti un fiu prea bun. Acum e supărat pe tine. Ai uitat să-i trimiţi o felicitare de Ziua Tatălui.

Androv râse:

— Vezi cum te sâcâie amănuntele astea nesemnificative? Dacă ai fi dat bani pe o felicitare, acum ai fi putut să pretinzi protecţie.

Thorpe ştia că se juca cu el, dar nu mai era sigur că sentinţa de condamnare la moarte era încă în vigoare. Se relaxă imperceptibil şi întrebă:

— Unde e tata?

— Îşi petrece sărbătorile la Camp David, răspunse Androv. Va avea de comunicat Preşedintelui nişte ştiri interesante, înainte de venirea zorilor.

Androv întinse mâna sub pupitru şi scoase o valiză de

mesagerie din piele:

— Acum, să trecem la punctul următor de pe ordinea de zi.

Îi arătă valiza lui Kimberly:

— Asta, zice domnul Thorpe, îţi aparţine.

Kimberly privi valiza veche din piele, plină de zgârieturi dar nu spuse nimic.

Androv scoase din valiză un teanc de hârtii legate şi i le dădu lui Kimberly.

Henry Kimberly examină hârtiile cenuşii. Erau scrisori scrise pe hârtia standard folosită în timpul războiului, o hârtie foarte subţire care se plia sub formă de plic. Adresa lui era scrisă de o mână de adult, dar pe verso era mâzgăleala de copil, cu creionul, a Annei. Erau desene – inimioare, flori cele, figuri făcute din linii simple şi X-uri pentru sărutări. Citi câteva rânduri dintr-o scrisoare luată la întâmplare: *Când ai să câştigi războiul şi ai să vii acasă? Tati, te iubesc. XXXX. Ann.*

Henry Kimberly ridică ochii spre Androv.

— De unde le ai?

Androv îi dădu trei file împăturite de hârtie tare de xerox:

— Ai aici explicaţia.

Kimberly despături paginile şi văzu antetul: Lady Eleanor Wingate, Brompton Hall, Tongate, Kent. Sub antet era scris de mână: *Dragă dră Kimberly, S-a petrecut un incident ciudat şi, poate, răuprevestitor, care mă îndeamnă să-ţi scriu.*

Henry Kimberly renunţă să citească mai departe şi rămase cu privirea pierdută în depărtare.

— Curând după ce-am sosit la Moscova mi s-a spus să nu întreb niciodată despre cineva din trecut, zise el. Mi s-a spus că aşa îmi va fi mai uşor... adică, dacă eu sunt mort pentru ei, şi ei trebuie să fie morţi pentru mine.

Surâse slab:

— Primeam, totuşi, un scurt raport anual despre fiicele mele. Cu timpul, bineînţeles, au încetat chiar şi ele să mă

mai intereseze... morţii îşi pierd repede interesul faţă de problemele celor vii.

Kimberly îl privi pe Androv:

— Ultima lună mi-a reînviat multe amintiri. Nu ştiam bineînţeles, că Eleanor mai trăieşte.

— Nu mai trăieşte, răspunse Androv brutal. Şi-a pierdut viaţa într-un incendiu, la Brompton Hall.

Kimberly îşi roti privirea prin cameră, uitându-se la feţele ruşilor; ochii lor, oglindindu-i pe ai săi, nu revelau nimic. Îşi aplecă privirea asupra scrisorii şi citi. După ce termină, o reîmpături şi i-o dădu înapoi lui Androv.

— Unde e agenda? întrebă el.

— Aici, în valiză, răspunse Androv.

— Pot s-o văd?

— Bineînţeles. Dar mai întâi, cu permisiunea ta, dă-mi voie să te întreb ceva. Îţi aduci aminte de un ofiţer englez, Carbury?

— Da, Randolph Carbury lucra la biroul sovietic din cadrul Serviciului de Contrainformaţii. A participat la Operaţiunea „Wolfbane” a lui O’Brien. De fapt, mă căuta pe mine.

— Ei bine, Henry, zâmbi Androv, nici Carbury şi nici O’Brien n-au încetat niciodată să te caute. Din cauza perseverenţei lor, au avut aceeaşi soartă, şi au murit de aceeaşi mână.

Făcu un semn cu capul spre Thorpe.

— Sunt, bineînţeles, uşurat că oamenii ăştia sunt morţi, zise Kimberly. Dar sunt curios să aflu cum de s-au schimbat regulile jocului până într-atât încât să li se permită pionilor să ucidă pe Regi.

Îl fixă pe Thorpe cu privirea.

— Da, câteodată mă întreb şi eu.

Androv scoase agenda din valiza de mesagerie şi i-o întinse lui Kimberly.

Henry Kimberly examină coperta, apoi o deschise şi răsfoi paginile îngălbenite. Pe buze îi trecu un zâmbet uşor.

— E un fals inteligent, spuse Androv.

— Cine-i autorul? întrebă Kimberly închizând agenda.

Androv ridică din umeri.

— Presupun că un falsificator din OSS. Presupun că e recent. Miroase a O'Brien.

Androv adăugă:

— Chiar aveai o agendă?

— Da, şi era chiar în arhiva castelului – dar nu e asta.

Androv zâmbi.

— Din nefericire pentru O'Brien, dintre toţi morţii OSS cărora ar fi putut să le atribuie agenda asta falsă, l-a ales tocmai pe Talbot.

— Avea încredere în mine, răspunse Kimberly. A fost una dintre puţinele greşeli pe care le-a făcut. Uneori, am avut impresia că avea puteri psihice, dar era şi el om.

— Şi muritor, adăugă Androv.

Kimberly încuviinţă.

— Şi, la urma urmei, spuse Androv, ce-a realizat O'Brien cu inteligenţa lui? L-a ales greşit pe autorul agendei şi noi nu ne-am isterizat şi nu ne-am dat cărţile pe faţă. A suferit multe pierderi şi şi-a pierdut viaţa, iar noi am păstrat secretul identităţii celor trei Talbot. E adevărat că ne-a obligat să ne schimbăm orarul, dar asta e cu atât mai bine. Da, bătrânii domni din OSS au pierdut ultima repriză în faţa KGB-ului.

49

Tony Abrams stătea în faţa ferestrei mari din camera de lucru a lui George Van Dorn şi urmărea petrecerea aflată în plină desfăşurare. O văzu pe peluză pe Katherine stând de vorbă cu un bărbat şi avu o senzaţie, neobişnuită pentru el, de gelozie. Katherine se despărţi de interlocutor şi se alătură unor femei mai în vârstă, care stăteau pe o bancă. Abrams se întoarse de la fereastră.

Se apropie de peretele de lângă uşile batante şi trecu în revistă şirurile de fotografii vechi, înrămate. Studie o fotografie de grup: cam o duzină de bărbaţi în uniforme bej de vară. Recunoscu statura mătăhăloasă a lui Van Dorn, dominându-le pe celelalte. Spre extrema dreaptă a grupului era Patrick O'Brien, cu o figură băieţoasă, ţinându-şi braţul pe umărul lui Henry Kimberly.

Marc Pembroke îşi împrospătă băutura şi ridică ochii:

— Nimic nu-ţi oferă o perspectivă mai bună asupra vieţii decât fotografiile vechi.

— Dacă-ţi freci coatele o dată sau de două ori cu moartea, asta îţi dă o oarecare perspectivă, zise Abrams.

Trecu la altă fotografie, un instantaneu mărit, cu granulaţia vizibilă, reprezentând trei bărbaţi în uniforme de campanie: James Allerton, arătând destul de elegant, în ciuda ţinutei; lângă el din nou Kimberly, arătând, mai mult decât în cealaltă fotografie, ca un veteran hârşâit; şi un al treilea bărbat, care i se păru cunoscut. Abrams îi studie faţa, fiind sigur că bărbatul era o personalitate de nivel naţional, dar nu reuşi să-l identifice.

Pembroke interveni, întrerupându-l din gânduri:

— Eram nişte bebeluşi când se petreceau toate astea. Totuşi, mi-aduc aminte cum cădeau bombele. Fusesem evacuat din Londra şi stăteam cu o mătuşă la ţară. Tu îţi mai aduci aminte de ceva?

Abrams îi aruncă o privire peste umăr:

— Puţin. Nimic atât de clar, ca tine.

Abrams trecu peste celelalte fotografii. Unele aveau legendă, şi-l văzu pe tatăl lui Tom Grenville lângă Ho Şi Min. Ceva mai spre stânga era o fotografie care părea colorată manual: un bărbat scund, brunet, cu ochi negri adânci, într-un costum naţional plin de culoare. Legenda arăta că era contele Ilie Lepescu. Abrams nu recunoscu vreun aer de familie, dar îşi aduse aminte că trebuie să fi fost bunicul Claudiei.

Într-un grupaje erau câteva fotografii bust, cu autografe, ale conducătorilor din epocă, printre care Eisenhower, Allen Dulles şi generalul Donovan. Dedesubt era o fotografie cam neclară a unui bărbat stând într-un jeep; legenda arăta că era căpitanul OSS John Birch, şi Abrams îşi dădu seama că era vorba de cel care dăduse numele cunoscutei organizaţii de extremă dreaptă. Mai erau diverse instantanee cu luptători din rezistenţă, de la latini bruneţi printre ruine clasice, la nordici blonzi surprinşi pe fondul pantelor înzăpezite. Toţi păreau cumva straniu de inocenţi, aproape naivi, sau, îşi spuse el, poate că ochii lor reflectau un soi de unitate în scopuri şi o puritate a spiritului care nu se mai vedeau acum prea des.

Marc Pembroke se aşeză într-un fotoliu de piele şi-l urmări pe Abrams.

— Arăţi destul de elegant în safari-ul meu alb.

Abrams continuă să treacă în revistă fotografiile.

— Costumul ăsta se livrează împreună cu un camion de bună dispoziţie?

— E in egiptean, Abrams. E făcut la Hong Kong…

— De croitorul lui Charlie Chan.

— Mă rog, arată mult mai bine pe mine decât pe tine, spuse Pembroke pe un ton enervat.

Abrams îl privi peste umăr:

— Nu vreau să par nerecunoscător.

Pembroke păru să se înmoaie:

— Sandalele sunt bune? Cum te simţi cu bandajul?

— Perfect.

Marc Pembroke îi curăţase şi-i tratase rana adâncă din talpă, şi o făcuse cu acea detaşare clinică pusă de obicei pe seama doctorilor, a soldaţilor, a poliţiştilor şi a altora care nu sunt străini de necazurile care afectează carnea omului.

— Rănile la picior au nevoie de antibiotice, spuse Pembroke. Să văd ce are George.

Abrams se întoarse la fotografii şi spuse:

— Numai un ipohondru desăvârşit s-ar teme simultan de evaporare nucleară şi de o infecţie la picior.

— Şi totuşi, zâmbi Pembroke, în ajunul bătăliei ne spălăm şi ne bărbierim. Suntem oamenii obişnuinţei şi ai unui optimism fără margini.

— Aşa-i!

Privirea lui Abrams fu atrasă de un chip dintr-o fotografie convenţională care prezenta un grup de bărbaţi în uniformă. Era Arnold Brin, arătând mult mai bine decât ultima oară când îl văzuse Abrams. Brin purta uniformă de ofiţer, nu de sergent. Era interesant, dar Abrams ajunsese deja la concluzia că oamenii ăştia se jucau repede şi cu uşurinţă cu numele, gradele, profesiile şi alte date personale.

Abrams căută o fotografie de-a lui Carbury, dar nu găsi. Văzu totuşi o fotografie dreptunghiulară cu un conac, pe care scria *Brompton Hall.*

În stânga ei era un portret, realizat în studio, al unei tinere atrăgătoare, cu părul negru şi ochi visători.

— Asta e Eleanor Wingate?

Pembroke ridică ochii dintr-o revistă:

— O, cred că da. Da, lângă fotografia cu Brompton Hall. Păcat! Frumoasă casă!

— Da.

Abrams se deplasă spre dreapta şi îşi opri privirea asupra unei fotografii înrămate în argint surprinzând o scenă de banchet care, la prima vedere, îi aminti de „Cina cea de

tainã”. La o examinare mai atentă, recunoscu uniformele ofiţerilor sovietici, alternând cu cele de ofiţeri americani. Era probabil, o sărbătoare a victoriei. Printre personaje îl recunoscu pe George Van Dorn, pe care un ofiţer rus îl bătea rânjind pe spate. Van Dorn nu părea deosebit de încântat.

Era ciudat, gândi Abrams, cum o imagine poate uneori să capteze esenţa unui moment şi a unui loc şi, totodată, o presimţire a viitorului.

Pembroke lăsă revista.

— Ai ajuns la părinţii ticălosului ăluia? Uite-acolo. La dreapta ta, la înălţimea ochiului. Într-o ramă potrivită: neagră.

Abrams descoperi o fotografie uşor supraexpusă, prezentând fuzelajul unui avion mare. Doisprezece paraşutişti, opt bărbaţi şi patru femei, stăteau în picioare sau în genunchi pozând pentru ceea ce s-ar fi putut să fie, şi probabil pentru unii chiar era, penultima lor fotografie – ultima fiind cea pe care metodicul Gestapo o făcea tuturor agenţilor aliaţi înainta de execuţie. Printre numele din legendă erau cele ale lui Jeanne Broulé şi Peter Thorpe.

Abrams se uită atent la mama lui Thorpe, o blondă frapantă, la fel de înaltă ca şi bărbaţii din jurul ei, cu o siluetă care nu putea fi ascunsă de costumul de salt. Tatăl lui Thorpe, tot blond, era un bărbat frumos, dar arăta, după părerea lui Abrams, cam trufaş.

— Da, spuse el, da, o pereche frumoasă.

— Totuşi dacă şi-ar fi ţinut chiloţii pe ei, ar fi scutit lumea de necazuri.

— Amin.

Abrams trecu repede în revistă celelalte fotografii şi recunoscu figuri vag familiare, probabil bărbaţi şi femei care trecuseră pe la birou, sau oameni de la dineul OSS. Îşi dădu seama că pe unii dintre ei îi văzuse doar cu câteva minute în urmă, acum mult mai în vârstă, rătăcind prin umbra de afară ca nişte fantome premature.

Pembroke îi întrerupse gândurile:

— Cum te-ai încurcat cu grupul ăsta?

— Am citit un anunţ în „Times”.

Luându-şi privirea de la fotografii Abrams se întoarse. Se duse la masă, unde-şi lăsase paharul de scotch, sec, şi luă o înghiţitură mică, apoi culese o tartină de pe tavă.

— Ficat de pui tocat.

— Nu. Paté.

— Ca să folosesc o expresie din anii ’40, zâmbi Abrams, oricum o tai, tot o aiureală e.

Înghiţi tartina.

Pembroke îşi privi ceasul şi se ridică.

— Bun, deci te-am adus. Atunci, baftă!

Întinse mâna, şi Abrams i-o strânse cu putere.

— Ai să fii pe-aici în noaptea asta? întrebă Abrams.

— Ar trebui?

— Poate… răspunse Abrams. Nu fac eu politica pe aici.

— Am să stau pe-aproape. Şi te rog să ai grijă de picior. Nu conta că ai să fii evaporat înainte de a apuca să se infecteze.

Se întoarse şi, în timp ce se îndrepta spre uşă, aceasta se deschise şi Katherine Kimberly intră în încăpere. Îşi zâmbiră amândoi şi se salutară cu o mişcare a capului. Pembroke plecă, iar Katherine făcu câţiva paşi şovăitori în încăpere. Abrams puse paharul jos şi veni spre ea, în timp ce fata alerga în braţele lui. Se îmbrăţişară, şi ea ridică ochii spre el. Vorbele i se rostogoliră de pe buze:

— Eşti bine? George tocmai mi-a spus că eşti aici…

— Da, mă simt perfect. În afară de costumul şi de sandalele astea.

Ea râse şi făcu un pas înapoi.

— Ăsta nu eşti tu!

— Nici în smoching nu eram. Ce se-ntâmplă, oare, cu mine?

Ea îl îmbrăţişă strâns şi spuse:

— Eşti aici şi asta-i grozav!

Atinse o tăietură de pe obrazul lui:

— Ce s-a întâmplat acolo?

El rămase tăcut un timp, apoi întrebă:

— Ai să fii de faţă când îi dau raportul lui Van Dorn?

Ea încuviinţă.

— Preferi să vorbeşti atunci despre asta? O să vină în curând. Am să aştept.

El se duse la bar:

— Scotch, da?

— Nu vreau să beau.

El fi prepară totuşi un scotch cu apă şi puse paharul pe măsuţă, apoi se aşeză pe marginea canapelei. Îi luă mâna şi o trase jos, lângă el.

Ea îl privi cu atenţie:

— Ce e? Ce nu e-n regulă, Tony? Ceva în legătură cu Pat O'Brien? E mort, nu? Poţi să-mi spui, nu sunt copil.

El văzu cum îi dădeau lacrimile. Nici nu ştia care dintre veşti era mai proastă: că Patrick O'Brien era dispărut, sau că tatăl *ei* nu era.

— Avionul lui O'Brien s-a prăbuşit duminică noaptea Corpul n-a fost găsit. Putem presupune că e mort, sau că a fost răpit.

Ea dădu încet din cap, dar înainte să apuce să spună ceva, Abrams continuă repede:

— Cât am fost la ruşi, m-am plimbat de unul singur ş-am nimerit faţă în faţă cu Henry Kimberly.

Katherine tocmai îşi ştergea ochii cu o batistă, uitându-se la el, şi Abrams văzu că nu pricepuse o iotă.

— M-am întâlnit cu tatăl tău. Trăieşte.

Ea părea că tot nu înţelesese. Apoi, brusc, scutură din cap şi se ridică. Se ridică şi el şi îi cuprinse umerii. Se uitară îndelung unul la altul, apoi ea înclină capul.

— Înţelegi?

Ea dădu din nou, repede, din cap, dar nu spuse nimic. Era foarte palidă. El o ajută să se aşeze pe canapea şi-i întinse paharul. Ea luă o înghiţitură mare, apoi inspiră adânc:

— *Odysseus!*

— Da, răspunse Abrams, războinicul s-a întors.

Îi puse o mână pe obraz:

— Ţi-e rău?

— Nu, nu.

Îl privi în ochi:

— Ştiai, nu-i aşa? Ai încercat să-mi spui... şi cred că am înţeles ce spuneai... aşa că nu-i chiar un şoc.

— Doar bănuiam. Acum ştiu.

Ea îi luă mâna într-ale ei.

— L-ai recunoscut?

El dădu din cap şi zâmbi forţat:

— Ochii familiei.

Surâse şi ea slab, se gândi puţin şi spuse:

— Doamne... O, Doamne... Tony... Ce înseamnă asta? Abrams clătină din cap:

— Nu ştiu, dar nu e de bun augur, nu?

Ea îi strânse puternic mâna:

— Nu. Nu, e... *grav şi răuprevestitor.*

Abrams încuviinţă. Prezenţa lui Henry Kimberly în America trebuia interpretată ca un semnal că începuse numărătoarea inversă.

Şi, dacă subsolul acela era într-adevăr plin de oameni, atunci toate sistemele primiseră undă verde.

50

Încăperea de la mansardă era cufundată în linişte, şi Peter Thorpe ascultă zumzăitul grav al pupitrelor electronice şi vibraţiile lor transmise prin scândurile podelei, încăperea mare, deschisă, îi amintea de mansarda lui de la „Lombardy”, unde ar fi preferat să se afle în acest moment, în orice caz, aici totul era mai complicat. Aici era fabulosul centru rusesc de spionaj pentru America de Nord, subiect al editorialelor de presă, al dezbaterilor din Congres şi al documentarelor de televiziune. Instalaţia de aici se bucura şi de imunitate diplomatică, în timp ce a lui nu avea aşa ceva. Totodată, mansarda lui trebuia să servească atât ca centru de comunicaţii, cât şi ca loc pentru interogatorii, ceea ce nu era întotdeauna convenabil. Ruşii foloseau pivniţa pentru treburile murdare. Asta era avantajul unei case mari în suburbii, faţă de un apartament în oraş. Zâmbi trist la umorul macabru de care era capabil.

Thorpe îşi privi ceasul. Cei patru ruşi plecaseră să alarmeze oamenii şi sistemele, dar încă nu reveniseră. Se întoarse de la fereastră şi-l văzu pe ofiţerul de transmisiuni trecând prin faţa pupitrelor şi făcând însemnări într-un registru. Henry Kimberly şedea în apropiere, ignorându-l pe Thorpe şi citind un ziar rusesc la lumina ecranului unui monitor de calculator.

Thorpe simţi mirosul ciudat din încăpere, emis de aparatura electronică, precum şi căldura generată de aparatele de radio şi de calculatoare.

Îl privi pe Kimberly. Era clar că ceva nu era în regulă cu mansarda *lui.* Thorpe recunoştea că propriile sale ciudăţenii erau inerente şi înnăscute. Era sigur că ciudăţenia lui Kimberly era dobândită. Îi veni în minte cunoscuta expresie „spălarea creierului”. Aici era vorba de ceva mai mult decât atât. *Patruzeci de ani,* gândi el. Nu numai creierul îi fusese

spălat, ci şi inima şi sufletul.

În ultimă instanţă, probabil că nu-i făcuseră nimic mai mult decât le făcuseră celor 270 de milioane de cetăţeni sovietici: îl făcuseră să trăiască acolo.

Thorpe îşi aminti de cele două călătorii scurte pe care le făcuse în secret în Rusia. Mergând pe străzile Moscovei, avusese impresia că jumătate din populaţie se ducea la o înmormântare, iar cealaltă jumătate se întorcea de la una.

Uitându-se la Kimberly, se întrebă cum aveau să-l prezinte ruşii americanilor pe omul ăsta fără sânge în vine drept noul lor conducător; modul lui de a vorbi, mişcările, expresia feţei, întreaga lui persoană îi aminteau lui Thorpe de un extraterestru care încerca să se dea drept pământean. Thorpe era sigur că cei de la KGB îl ţinuseră pe Kimberly la curent cu evenimentele din viaţa Americii, dar Şcoala de Pregătire Americană de pe Kutuzovski Prospekt era un surogat destul de prost în comparaţie cu realitatea.

Kimberly simţi că Thorpe îl fixa şi ridică ochii de pe ziar. Thorpe ezită, apoi întrebă:

— Dumneata, sau James, sau altcineva a fost acela care i-a trimis pe părinţii mei la moarte?

Kimberly nu păru nici surprins, nici iritat de întrebare. Răspunse:

— Eu am fost. Unul dintre agenţii paraşutaţi atunci era comunist, un om de-al meu. Când a aterizat, a sesizat Gestapoul, ca anonim. Până la urmă toţi cei doisprezece care fuseseră paraşutaţi au fost arestaţi şi împuşcaţi. Pentru tine, care-i diferenţa?

— Nu sunt sigur.

— Nu prea ai căderea să mă judeci pe mine din punct de vedere moral şi, de fapt, din niciun punct de vedere.

— Eu nu judec. Voiam doar să ştiu.

Ezită din nou, apoi spuse:

— James şi ceilalţi îi vorbesc de bine.

Îl privi pe Kimberly.

Kimberly ridică din umeri:

— *De mortuis nil nisi bonum* – despre morţi să vorbeşti numai de bine. Dar dacă vrei să afli adevărul, şi presupun că asta vrei, maică-ta era o curvă franceză, iar taică-tău era un diletant pompos şi răsfăţat.

— Asta nu prea seamănă cu genul de oameni care s-ar oferi să se paraşuteze în teritoriul inamic, răspunse Thorpe.

— Motivaţiile lor erau la fel de neclare ca şi ale tale, spuse Kimberly. Trebuie să fie o trăsătură de familie.

Thorpe îşi muşcă buza ca să nu răspundă şi scoase o ţigară.

Kimberly lăsă să plutească tăcerea, apoi întrebă:

— Ea ce face? Vorbeşte vreodată despre mine?

Thorpe văzu în aceste întrebări posibila lui salvare şi răspunse:

— De fapt, e cam putoare. Seamănă cu maică-sa, înţeleg. Şi, da, îl pomeneşte din când în când pe defunctul ei tată – erou de război.

Adăugă:

— Katherine şi cu mine ne-am înţeles bine până de curând, indiferent cine ar spune că nu-i aşa.

Thorpe fu uimit de ceea ce gândea şi spunea. Se gândi că trebuie să fi fost din cauza şocului de a şti că America era terminată şi că s-ar putea ca şi el să fie terminat. Nu se pocăia pentru ce făcuse, era numai supărat pe sine că jucase o carte proastă.

Kimberly zâmbi, dar nu spuse nimic.

— Pot să te pun la curent şi despre Ann, adăugă Thorpe. O cunosc. Şi aş putea să-ţi răspund şi la alte întrebări referitoare la chestiuni de ordin general care te-ar interesa în următoarele câteva luni.

Kimberly zâmbi din nou.

— Cineva a scris odată că adevăratul geniu este acela care poate să-şi inventeze singur o slujbă. Ei bine, Thorpe, presupun că ai putea fi un consilier prezidenţial acceptabil. Sau poate un bufon la Casa Albă.

Pleoapele lui Thorpe se zbătură nervos, dar el se

controlă.

Kimberly se rezemă de spătarul scaunului.

— Înainte de sosirea ta am discutat despre soarta Katherinei. E în vecini.

— Stiu asta.

— Ştiai că au fost toţi otrăviţi şi că or să înceapă să moară peste câteva ore?

Thorpe holbă ochii.

— *Există* un mod de a o salva. O vrei?

Thorpe avu din nou sentimentul că bâjbâie printr-un câmp de mine.

— Dar dumneata?

Expresia lui Kimberly deveni absentă, în timp ce medita cu glas tare:

— Uneori cred că mi-ar plăcea să văd o reuniune cu familia şi cu prietenii. Alteori, îmi vine să şterg trecutul…

Se uită la Thorpe:

— Ştiai că m-am căsătorit acolo cu o rusoaică? Bineînţeles că ea a rămas acolo. Nu prea face de primă doamnă. Am doi fii… unul e colonel în KGB… Crezi că ar fi o idee bună să anihilez linia americană a familiei? Asta ar întări linia rusească.

Înainte ca Thorpe să apuce să răspundă, uşa se deschise şi Mihail Karpenko intră, urmat de Androv şi de Valentin Metkov. Kalin nu era cu ei, şi Thorpe nu ştia dacă asta era bine sau era rău.

Karpenko se repezi spre celălalt capăt al mansardei şi vorbi cu ofiţerul de transmisiuni. Luă de la acesta o coală de hârtie şi veni repede înapoi. Citi de pe foaie:

— „Ataşatul cu probleme culturale Gordik soseşte pe Aeroportul Kennedy la 20.45, ora voastră. Va călători cu mijloace închiriate spre Glen Cove. Oferiţi-i atenţia obişnuită”.

Androv dădu din cap.

— Trebuie să fie un curier verbal. Evident, Moscova nu riscă să transmită nicio informaţie care ar putea fi

decodificată de Agenţia Naţională de Securitate.

Androv îşi privi ceasul:

— Gordik trebuie să sosească în curând. Va aduce ultimele ordine directe pe care le vom mai primi de la Moscova până imediat după „Lovitură”.

Plecă spre celălalt capăt al mansardei.

— Urmaţi-mă, vă rog.

Metkov, Karpenko, Kimberly şi Thorpe îl urmară.

Androv intră în mansarda dintr-o altă aripă a cădirii. Atinse un întrerupător, şi încăperea, mai mică decât cealaltă, fu scăldată într-o lumină strălucitoare, orbitoare, dezvăluind privirii, la celălalt capăt al mansardei, o cameră de lucru mobilată cu eleganţă. Aceasta conţinea un birou de nuc, rafturi de cărţi, un cămin din marmură şi o fereastră cu geamul armat cu plumb în calcanul clădirii. Deasupra căminului atârna un steag american mare.

Ochii lui Thorpe se acomodară cu lumina, şi el observă camerele de luat vederi şi microfoanele. Camera de lucru era de fapt un decor de studio.

Androv îi spuse lui Kimberly:

— De aici, vocea şi imaginea ta vor pleca în lume, prin satelit, pe toate benzile şi frecvenţele de radio şi televiziune.

Androv îl invită în scaunul de piele din spatele biroului:

— Te rog să te faci comod.

Kimberly ocoli biroul şi se aşeză pe scaunul cu spătar înalt. Trecu în revistă decorul şi comentă:

— Arată ca un loc din care vorbeşte vocea autorităţii.

Androv încuviinţă:

— Decorul a fost proiectat la Moscova de Secţia a 4-a Specială. Trebuie să sugereze demnitate, linişte, autoritate şi control.

Kimberly observă un umeraş cu haine, acoperite cu o învelitoare de plastic transparent, atârnând pe peretele lateral

— Asta am să port?

— Da, şi asta e creată tot de SS 4. S-au hotărât la un costum cu vestă, gri-albăstrui cu dungulițe. Ai să arăţi ca unul de la Departamentul de Stat, spuse Androv.

— Ce părere ai, Peter? îl întrebă Kimberly pe Thorpe.

— Americanii cred tot ce văd la televizor, răspunse acesta.

— Aşa am auzit şi eu, râse Kimberly, apoi se întoarse spre Karpenko: La a câta parte din populaţie o să am acces?

Karpenko îşi trecu o batistă peste capul chel, asudat:

— Apreciem că optzeci la sută din populaţie o să aibă acces la radiouri sau televizoare în funcţiune. Trebuie să înţelegeţi, domnule maior, că numai aparatele care vor fi în funcţiune în momentul „Loviturii” vor funcţiona ca paratrăsnete pentru impulsul electromagnetic şi vor fi distruse.

Kimberly încuviinţă.

— Dar nu vor mai exista alte staţii de radio sau televiziune în funcţiune, continuă Karpenko. Iar trecerea pe sursele electrice de rezervă nu le va pune în funcţiune, fiindcă fenomenul nu e o simplă pierdere de putere, ca în cazul unei întreruperi a curentului, ci o descărcare de putere catastrofală, ca şi când ar fi lovite, toate o dată, de zece milioane de trăsnete. Singura staţie din America, sudul Canadei şi nordul Mexicului care va fi în transmisie este a noastră. Aici, în încăperea asta. Singura voce care va putea fi auzită va fi vocea maiorului Henry Kimberly.

Kimberly se uită peste birou spre locul unde stătea Karpenko:

— Transmisia o să înceapă imediat după furtuna IEM?

— Când vom vedea că cerul se luminează, răspunse Karpenko. În primele câteva ore, ai să te prezinţi periodic numai ca fiind maiorul Henry Kimberly şi ai să implori populaţia să rămână calmă. Lasă-l pe fiecare să tragă ce concluzie vrea, până va veni timpul să le spui că eşti noul lor conducător. Ai vreo întrebare...

Thorpe îl întrerupse pe Karpenko:

— Scuzaţi-mă. Dar n-a auzit nimeni de aici de termenul „război termonuclear”?

Androv fu cel care răspunse:

— Ca să răspund la sarcasmul tău, Thorpe, Guvernul american nu va şti cu certitudine ce s-a întâmplat, dar chiar dacă vor înţelege că a fost o furtună IEM, nu vor fi siguri că a fost provocată de Uniunea Sovietică.

Dădu uşor din umeri şi continuă:

— În orice caz, cea mai mare parte dintre reţelele C3I ale ţării – comandă, control, comunicaţii şi informaţii – nu sunt încă asigurate împotriva IEM. America va fi surdă, mută şi oarbă.

— Chiar şi un surdo-mut orb poate să apese un buton de lansare, spuse Thorpe.

— Da, zise Androv, dar ţine cont de trei factori importanţi: unu, Preşedintele va fi la Camp David cu tatăl tău; doi, cutiuţa neagră a Preşedintelui va fi inutilizabilă şi trei, America nu are rachete, bombardiere, nave sau avioane de luptă asigurate împotriva IEM. Orice lovitură nucleară americană iniţiată de o ripostă automată va fi considerabil slăbită. Pierderile noastre vor fi acceptabile.

Henry Kimberly luă cuvântul:

— Moscova s-a pregătit pentru orice eventualitate. Aşa că, să nu vorbim de război, ci de victorie fără război.

Thorpe gândi pentru sine:

„Simplu ea bună ziua. Două sute de ani de construcţie a unei naţiuni, şi nu se va trage nici măcar un foc”.

— Foarte multe depind de James Allerton, spuse Androv. Când îi va informa pe Preşedinte şi pe consilierii acestuia de situaţia fără ieşire şi va cere în mod oficial capitularea Statelor Unite, s-ar putea să fie istericale la Camp David. Ar putea fi împuşcat pe loc. Oricum, el e un diplomat desăvârşit, şi pentru el ar fi gloria supremă dacă ar reuşi să facă să prevaleze acolo capetele mai puţin înfierbântate. Cu noroc, putere de convingere şi ameninţări, îl va face pe

Preşedinte să înţeleagă că singura soluţie care ar putea să prevină distrugerea totală este capitularea.

— Ultima îndatorire a Preşedintelui, spuse Metkov, va fi să citească o scurtă declaraţie pregătită dinainte, anunţând poporului american... un „tratat de pace” între Uniunea Sovietică şi Statele Unite. Totodată, îşi va anunţa demisia din funcţia de preşedinte. După asta, nu se va mai auzi de el.

Androv păşi în decor, trecu pe lângă biroul lui Kimberly şi se opri în faţa căminului. Se uită la steagul american, apoi întinse mâna şi luă un colţ al pânzei, frecând-o între degete ca un negustor de textile pe punctul de a cumpăra. Urmă o tăcere lungă, apoi, în sfârşit, Androv spuse:

— N-am fi putut să-i învingem niciodată pe calea armelor. Dar ursitoarele au vrut să existe o mică breşă în structuri complexă a armurii ţării lor. Ei şi-au dat seama, şi s-au grăbit să o astupe. Noi ne-am dat seama, şi ne-am grăbit să o exploatăm. Noi am ajuns primii; ei au ajuns prea târziu. Războiul stelelor, într-adevăr. Protoni şi neutroni, fascicul laser şi sateliţi ucigaşi. N-am fi putut niciodată să ţinem pasul cu ei. Dar, în drumul lor spre stele, au uitat să închidă unica fereastră care îi făcea vulnerabili. Şi noi ne-am strecurat prin ea.

51

Katherine stătea pe canapea, cu genunchii la gură şi cu privirea în tavan. Abrams tropăia nerăbdător prin camera de lucru, aruncându-i din când în când câte o privire şi uitându-se la ceas. Se întreba ce-l reţinea pe Van Dorn.

Telefonul de pe birou sună şi cineva din altă parte a casei răspunse, apoi semnaliză în camera de lucru. Abrams ridică repede receptorul:

— Tony Abrams.

— Zi-i!

— Spinelli! Ai primit mesajul?

— Nu, am format un număr la întâmplare şi am dat peste tine.

— Unde eşti?

— Acolo de unde mi-ai zis să te sun – la sediu. Am făcut tot nenorocitul ăsta de drum din Jersey, în ziua mea liberă, ca să te sun pe *tine* de la telefonul *ăsta.* Şi acum, de ce sunt aici?

— Ajung şi acolo. Ascultă, ce vezi pe fereastră?

— Stai puţin.

Abrams auzi jaluzelele zornăind. O privi pe Katherine şi îi adresă un zâmbet istovit. Ea îi răspunse cu un surâs ceva mai luminos.

Spinelli reveni pe fir.

— Păi, să fiu al dracului, Abrams! Ştiai că Misiunea rusă la ONU e chiar peste drum de Secţia 19? Habar n-am avut!

Abrams ignoră nervozitatea din vocea lui Spinelli.

— Autobuzele sunt acolo? întrebă el.

— Numai cel mare, gri.

— Dar microbuzele?

— Ori sunt în garaj, ori încă nu s-au întors de la Glen Cove.

Abrams îşi imaginä clädirea albă din cărămidă, cu

douăsprezece nivele, de pe Strada 67 Est, care găzduia birourile Misiunii ca şi întregul personal. Întrebă:

— Vezi ceva ce nu pare cuşer?

— Uite, Abrams, supravegherea ruşilor era treaba ta, nu a mea.

— Bine, fă-te că eşti la fel de deştept ca mine. Ce vezi?

Spinelli privi pe fereastra camerei comune de la etajul întâi.

— O.K... strada e relativ liniştită. Câţiva pietoni. Ghereta poliţiei are pe cineva. Trei maşini de-ale noastre parcate pe jumătate de trotuar. Rutină. Pare paşnic.

Abrams văzu cu ochii minţii o scenă ce-i era familiară: strada parţial rezidenţială, blocul ruşilor cu marchiza de ciment, cu gardul ameninţător din faţă şi cu cele trei camere de luat vederi măturând strada. Exact peste drum erau staţia de pompieri şi Secţia 19, unde Abrams lucrase în cadrul Detaşamentului Roşu. Abrams cunoştea fiecare centimetru pătrat al cvartalului cuprins între Third Avenue şi Lexington Avenue. Cunoştea strada mai bine decât îşi cunoştea propriul bloc din Brooklyn.

— Cum arată clădirea? întrebă el.

— Uşa garajului e închisă, răspunse Spinelli. Uşile de la intrare sunt închise, primele trei nivele sunt în întuneric. Etajele de locuit au destule lumini, jaluzelele sunt trase, dar se văd trecând umbre. Apartamentul ambasadorului de la ultimul etaj e luminat. Ce se-ntâmplă, băiete? Să le bag Brigada Bombe pe gât?

Abrams îşi spuse în gând:

„Dacă pot să dezamorseze bombe H în cădere, cheamă-i”.

— Unde-s băieţii de la FBI astă-seară? rosti el în receptor.

— Nu-s aici. Poate sunt la pompieri. Au cafea mai bună acolo.

— Dom, poţi să-mi faci legătura cu postul de supraveghere al FBI? Sau al CIA?

Abrams ştia că CIA avea câteva apartamente în clădirea

vecină cu a ruşilor şi-i asculta prin pereţi. Mai aveau un apartament la etajul doi în clădirea vecină cu cea a poliţiei, de unde trăgeau pe bandă video blocul ruşilor, zi-noapte, o înregistrare nesfârşită a clădirii şi a trotuarului.

— Nu. Nu vreau să le fiu dator.

— Atunci, fă-mi legătura cu ghereta poliţiei. Poţi să asculţi.

— O, îmi dai voie?

Spinelli mormăi un şir de obscenităţi.

Abrams auzi telefonul păcănind, apoi o voce feminină spuse:

— Ofiţerul de poliţie Linder la aparat.

Spinelli se prezentă, apoi spuse:

— O.K., Abrams, eşti în emisie.

Abrams se prezentă scurt, apoi întrebă:

— Ăsta-i serviciul dumitale obişnuit, doamnă ofiţer?

— Da, domnule, zi de zi, de vreo şase luni încoace.

— Bun, prima întrebare – ai văzut când s-a golit autobuzul gri?

— Da, domnule, răspunse poliţista. Mai ales bagaje, ca de obicei. Câţiva bărbaţi din autobuz i-au ajutat pe hamali să care bagajele pe uşa de serviciu din dreapta clădirii. Asta a fost acum mai mult de o oră.

Abrams reflectă un moment, apoi întrebă:

— Cât bagaj?

Ea ezită înainte să răspundă:

— Cam acelaşi.

Abrams nu voia să-i sugereze răspunsurile, dorea ca ofiţerul Linder să raporteze ce văzuse, nu ce-ar fi vrut Abrams să vadă.

— Ai putea să-mi spui dacă te-a izbit ceva neobişnuit astă-seară? Ceva ce nu era normal pentru o seară de sfârşit de weekend?

Ofiţerul Linder tăcu o vreme, apoi răspunse:

— Păi… nu… nu, domnule. Aţi putea fi mai concret?

— Ce-ar fi să-mi povesteşti ce s-a întâmplat de când ai

preluat serviciul? Asta a fost la patru după-amiaza, corect?

— Da, domnule.

Se gândi puţin şi spuse:

— Păi, a fost destul de linişte de atunci încoace. Cam acum o oră a sosit Fordul Fairlane negru, cu ambasadorul, soţia lui, cei trei copii şi şoferul.

— Cum arătau?

Ea înţelese că avea nevoie de impresiile ei.

— Soţia şi copiii arătau ca de obicei. Ea zâmbea şi i-a salutat din cap pe poliţişti. El arăta cam... nu pot să spun precis... parcă nu era el.

— O.K., am înţeles. Au mai fost şi alte maşini?

— Nu, domnule. Astă-seară nu. S-a mai întâmplat şi altă dată.

— Bun, şi microbuzele?

— Da, au sosit. Au intrat în garaj, răspunse Linder.

— Câte? La ce intervale?

— Au venit în două grupuri, răspunse Linder, ca de obicei. Primul grup a sosit acum vreo trei sferturi de oră. Şase sau şapte. Asta a fost grupul mai mare, deci presupun că erau copiii.

Abrams dădu din cap. Dacă procedeul nu se schimbase cumva, cele şase sau şapte microbuze plecaseră din tabăra de pionieri din Oyster Bay şi se opriseră la reşedinţa din Glen Cove. Scopul exact al acestei opriri nu era cunoscut, dar era probabil o chestie de rutină, să ia ceva instructori adulţi, sau să-i numere. Când era vorba de copii, ruşii nu se deosebeau prea mult de restul lumii.

În orice caz, îşi spuse Abrams, microbuzele trăgeau întotdeauna în curtea de serviciu, înconjurată de ziduri, unde nu se putea vedea nimic cu aparatura obişnuită de spionaj. Abrams se gândi că dacă astă-seară ar fi fost într-adevăr ceva diferit de celelalte seri de weekend, atunci copiii ar fi fost descărcaţi la Glen Cove şi conduşi în subsol, întrebă:

— Şi microbuzele cu adulţi?

— Au sosit cam la un sfert de oră după cele ale copiilor, spuse Linder. În grupul ăsta au fost patru microbuze. Au tras şi ele direct în garaj.

Abrams îşi imagină poarta mare, metalică, a garajului. Când autobuzele ajungeau în dreptul clădirii, poarta se deschidea, iar maşinile traversau trotuarul şi dispăreau pe rampă în garajul subteran. Ghereta unde stătea Linder era la mai puţin de trei metri de intrarea garajului.

— Microbuzele erau pline? întrebă Abrams.

— Au geamuri opace, răspunse ea.

— Ştiu. Ascultă ofiţer Linder, ai tot văzut autobuzele astea intrând şi ieşind. Gândeşte-te puţin. Erau *pline*?

Linder răspunse aproape imediat:

— Nu. Nu, *nu* erau pline.

Adăugă:

— Aş zice că erau aproape goale.

Abrams o lăsă să continue fără să intervină.

Ea spuse, din ce în ce mai sigură:

— M-a izbit ceva ciudat când au intrat, şi mi-a rămas în minte. Acum, că mă-ntrebaţi… când au trecut peste trotuar spre garaj…

— Da?

— Păi, toate se legănau ca şi când ar fi fost cam uşoare, înţelegeţi ce vreau să spun?

Da.

— Şi, când au intrat în garaj, spaţiul rămas liber deasupra era cam mic.

Repetă:

— Mic.

Abrams nu spuse nimic.

Ofiţerul Linder rosti la noroc, ca şi cum şi-ar fi dat seama că-şi riscă gâtul:

— Mai… mai doriţi ceva?

Abrams îi spuse moale:

— Nu, nu. E perfect. Mulţumesc.

— N-aveţi pentru ce.

Telefonul păcăni şi Spinelli intră pe fir:

— Ei?

— Păi, Spinelli, ai auzit.

— Mda. Am auzit. Deci ambasadorul părea puţin întors pe dos. Poate are hemoroizi. Poate că microbuzele au venit goale. Poate că ambasadorul le-a dat o zi liberă în plus.

— S-ar putea, spuse Abrams. De ce-ar lucra într-o marţi, după un weekend de trei zile? De ce să nu-şi trimită bagajele acasă cu autobuzul gri, plus douăsprezece microbuze goale?

— Păi, Abrams, *nu ştim* că erau goale!

— Ea ştia.

— Mda… Bun, deci poate că majoritatea ruşilor stau ascunşi la Glen Cove. Bun, ei vor să ne facă să credem că sunt toţi aici, la parter. Deci, când cade bomba, Abrams?

Abrams rămase tăcut o vreme, apoi îi răspunse:

— Sunt paranoic?

Spinelli lăsă şi el să treacă un timp până răspunse, pe un ton mai scăzut:

— Nu. Afacerea pute. O să fac un raport verbal, scurt. Mai ai ceva, în afară de al treilea război mondial?

— Nu, cam asta-i tot. Noapte bună. Tu ce mai faci, Dom ?

— Păi, am câte ceva pentru tine… Nu ştiu cât mai sunt de importante.

Abrams detectă o undă clară de îngrijorare în vocea lui.

— Zi-i, Dom!

Spinelli îşi drese glasul:

— Păi, tipul ăsta, West, a cam dispărut. Două duzini de oameni cu ochii pe curul lui şi ia-l de unde nu-i! Individul O’Brien e tot dispărut. Autopsia pilotului zice că avea ceafa fracturată, probabil cu o măciucă de cauciuc. Ce mai era…? A, Arnold Brin. Legistul zice asasinat. Şi tu eşti încă în viaţă.

— Bun.

Abrams o privi pe Katherine. Nu se prefăcea că nu ascultă; nu exista nici un motiv să simuleze un dezinteres politicos, când subiectul era Apocalipsul şi timpul era Acum.

Spinelli adăugă:

— Mai e ceva. Ai cerut o carte la Biblioteca Centrală. *Odiseea.* Habar n-aveam că citeşti greceşte, nici că aveai un permis de bibliotecă. Ce-ai de spus de asta?

— E de Homer.

— Cine dă doi bani pe el?

Se auzi cum Spinelli trăgea din trabuc, apoi reluă:

— Uite, Abrams, văd şi eu că nu-i divizia mea. N-ajung nicăieri cu FBI, CIA, informaţiile Departamentului de Stat, nici măcar cu tine. Toată lumea îmi pune întrebări, nimeni nu-mi spune nimic. Deci, cui îi pasă?

Spinelli trase adânc aer în piept.

— Uite, dacă te pot ajuta cu ceva, sună-mă. La revedere, Abrams.

— Bine.

Ezită, apoi completă:

— Nu-i aşa rău cum ţi se pare, Dom. Mersi!

Închise şi se întoarse încet spre Katherine, care-l privea fix.

— Am prins câte ceva, spuse ea.

Abrams încuviinţă.

— Sunt toţi acolo.

— Majoritatea. Câţiva sacrificaţi s-au întors în Manhattan.

— Doamne…

Se ridică şi veni repede spre el, luându-l de umeri. Murmură:

— Aş fi vrut să fie Pat O’Brien aici.

— Cred că el ar fi fost primul care ar fi spus că am făcut tot ce-am putut, răspunse el.

— Da. Cred că am trecut de faza de planificare, dezvoltare şi culegere de informaţii. Suntem în faza de operaţii, indiferent dacă suntem sau nu gata de luptă. Cred că, probabil, e vremea lui Marc Pembroke. Cred că a venit vremea să facem o vizită în vecini.

52

Era destul de greu să găseşti, într-o seară de weekend, un taxi de la Aeroportul Kennedy spre Long Island, îşi zise Ann Kimberly. Şi, găsind unul, ce altă coincidenţă mai mare decât aceea de a împărţi taxiul cu un rus care mergea tot în Dosoris Lane, neţinând seama de Cortina de Fier care trecea pe strada cu pricina.

Ann se aşeză picior peste picior şi-l privi deschis pe tânărul rus de la celălalt capăt al banchetei. Tipul arăta nemaipomenit, îşi spuse ea, cu părul lui creţ, roşcat, cu genele lungi, ochii căprui şi gura curbată, exprimând lăcomie.

Îl remarcase încă de pe zborul Lufthansa de la Frankfurt, şi se ciocniseră la controlul special al paşapoartelor, evitând declararea bagajelor şi vama. Se grăbiseră amândoi spre staţia de taxiuri, şi el ajunsese primul. Îl urmărise din curiozitate, profesională şi personală, abordând câteva taxiuri. Părea să fie un ghinionist. Pe urmă abordase un emigrant evreu sovietic, care părea să domine lunga coadă de taxiuri. Taximetristul evreu nu scăpase ocazia de a-şi descărca o parte din venin în limba maternă şi părea că ţine cu tot dinadinsul să-l termine pe tânărul rus.

Ann îi sărise rusului în apărare şi descoperise, după câteva schimburi de cuvinte, că aveau aceeaşi destinaţie. Până la urmă, ea făcuse rost de un taxi şi-l convinsese pe tânărul ezitant să se urce în el.

Studiindu-l acum, făcuse câteva observaţii: ca şi ea, n-avea bagaje la el, dar asta putea să n-aibă nicio importanţă – era posibil ca lucrurile lui să fi fost trimise prin valiza diplomatică. Avea o geantă de voiaj dintr-un nefericit vinilin roşu şi o servietă diplomat dintr-o piele de porc bună. Dotarea guvernamentală. Geanta ei de voiaj era „Vuitton”,

deşi asta nu-i spunea lui nimic, iar servieta ei diplomat cu care fusese dotată de guvern nu era din piele de foarte bună calitate. Presupuse că el se ducea în Dosoris Lane să vorbească cu ai lui; ea se ducea să vorbească cu ai ei.

La începutul călătoriei făcuseră o oarecare conversaţie formală, mai ales despre necesitatea de a împărţi un taxi. Apoi el se retrăsese într-un soi de tăcere defensivă.

Ea spuse într-o rusă cam lentă, dar acceptabilă:

— Aţi mai fost la Glen Cove?

El o privi, zâmbi nervos şi încuviinţă.

— Staţi mult în America? întrebă ea.

El păru să-şi cântărească răspunsul cu grijă, de parcă întrebarea ar fi fost importantă. În sfârşit, răspunse într-o engleză studiată:

— Am să lucrez aici.

— Eu lucrez la München.

— A!

Ea se întrebă de ce nu fusese întâmpinat, deşi asta nu era ceva prea neobişnuit. Deoarece maşinile de serviciu ale ruşilor erau aproape întotdeauna urmărite de FBI, acesta era un mod de a aduce şi de a scoate curieri din ţară fără să se bucure de prea multă atenţie. Bineînţeles că cel care controla paşapoartele la „Kennedy” alertase FBI-ul în legătură cu apariţia unui paşaport diplomatic rusesc, dar ea nu observase niciun filaj.

Ann Kimberly se uită la servieta diplomat a rusului, pe care acesta o ţinea în poală. N-avea nici o îndoială că, orice ar fi fost în ea, era material foarte important. Notă ca pe o victorie personală faptul că sovieticii nu considerau că pot transmite totul prin radio. Erau bune cifrurile lor, dar nici chiar aşa.

— E foarte cald aici, îi spuse ea rusului.

— Foarte umed, replică el.

Ei îi veni aproape să râdă de banalitatea schimbului de replici.

— La Washington e mai rău. La München e mai plăcut.

— Da.

Comportarea lui taciturnă, hotărî ea, era o combinaţie între suspiciunea rusească tradiţională, rezerva birocratică şi timiditatea unui tânăr care se trezeşte, forţat de împrejurări, în compania unei femei mai în vârstă şi mai sofisticată.

— Am fost o dată la Moscova şi de două ori la Leningrad, spuse ea. De unde eşti?

Tânărul păru deranjat de întrebare. Trebuie că-i trecuse prin cap şi lui, îşi spuse ea, cum îi trecuse şi ei, că întâlnirea lor întâmplătoare arăta ca şi cum ar fi fost pusă la cale. Şi totuşi, nu era aşa. Cel puţin, nu din partea ei.

— Sunt din Şaratov, răspunse rusul.

Ea încuviinţă:

— De pe Volga.

Ochii lui se dilatară foarte puţin, observă ea, apoi el se întoarse spre fereastră. Ea descoperi că nu-şi putea lua ochii de pe servieta lui diplomat, şi îl observase şi pe el uitându-se la a ei. Îşi spuse că un bărbat atrăgător şi o femeie care împart un taxi n-ar trebui să stea flecare cu ochii pe servieta celuilalt. Zâmbi.

Rusul îşi întindea gâtul ca să prindă cât mai mult din peisaj. Îşi privi ceasul.

Ann Kimberly privi prin parbriz şi văzu că maşinile din faţă încep să încetinească. La orizont, zări rachete arcuindu-se în aer. Întinse mâna şi-l bătu pe rus pe umăr; el se întoarse cu o tresărire, punând o mână pe servietă. Ea îi arătă parbrizul, incapabilă să-şi reamintească cuvântul rusesc pentru artificii.

— O sărbătoare. O zi în care se cinstesc morţii din toate războaiele. Ca Nouă Mai al vostru. Ziua Victoriei.

El părea mai curând necăjit, decât mulţumit, de cunoştinţele ei privind limba şi ţara lui. Zâmbi cu buzele strânse:

— Da. O sărbătoare azi.

— Eu sunt Ann Kimberly. Dar dumneata?

El ezită, apoi răspunse:

— Nikolai Vasilievici, dându-şi numai numele de botez şi patronimicul, nu şi numele de familie.

— Pe logodnicul meu îl cheamă Nikolai – Nicholas, în engleză, spuse Ann.

El nu părea să aibă chef de noi coincidenţe:

— Da?

Ea îl privi stăruitor, până când rusul întoarse privirea. Ann se întrebă de ce se ducea la reşedinţa de weekend din Glen Cove în loc să se ducă la cea din Strada 67 Est.

— Lucrezi la Naţiunile Unite?

Întrebările ei încetaseră să-l mai surprindă. Încuviinţă:

— Da, la Naţiunile Unite.

De astă dată nu mai privi în lături, ci o studie. Zâmbi, într-o doară. După câteva secunde, o întrebă:

— Staţi mult aici?

— S-ar putea, răspunse ea. Ann Kimberly îşi zise că erau puţine lucrurile pe care nu le ştia despre misiunea sovietică la ONU. Aceasta era compusă, în proporţie de 50 la sută, din diplomaţi adevăraţi, cu familiile lor; urmau apoi, în proporţie de 25 la sută, angajaţi ai ministerului de externe cooptaţi de KGB, şi, ultimii 25 la sută, agenţi KGB get-beget, împănaţi cu ofiţeri GRU – spionajul militar sovietic.

Ann se rezemă de banchetă şi stabili din nou contactul vizual cu tânărul. Acesta n-avea nimic din aroganţa unui KGB-ist, nici din aerul de lume al unui lucrător la externe. Dădu din cap ca pentru sine. Putea fi de la GRU, un curier militar, tare disciplinat, circumspect, inteligent; ducea în cap tot atât cât şi în servietă. Sau chiar mai mult. Materialele din servietă erau probabil pe hârtie cu ardere rapidă şi ar fi fost distruse într-o secundă, cele din cap puteau fi distruse tot atât de rapid cu pastila de cianură cu care era dotat. Era probabil înarmat, dar nu cu un pistol convenţional, ci cu vreo jucărie a Departamentului 14. Îşi aruncă ochii la servieta lui şi-şi spuse: „Indiferent de conţinutul servietei, e pregătit să-l apere cu preţul vieţii”.

Taxiul se opri şi şoferul întoarse capul:

— Cred că artificiile alea au adunat o mulţime acolo în faţă.

— Mă duc pe jos de aici, răspunse Ann.

Se uită la rus:

— Ar fi mai bine să vii pe jos, Nikolai. Îţi arăt eu drumul.

El se uită neliniştit la ceas şi păru că şovăie.

Ea îl îndemnă:

— Ajungem mai repede. Cam cinci minute până la reşedinţa delegaţiei sovietice. Acolo mergi, nu?

El dădu din cap, dar nu se mişcă.

Ea zâmbi uşor şi ridică din umeri. Scoase din portofel o hârtie de douăzeci de dolari şi i-o puse pe servieta diplomat.

El privi bancnota.

Ann îşi luă sacoşa şi servieta, deschise uşa de lângă bordură şi privi peste umăr. Ezită, apoi îşi permise să dea frâu liber la două impulsuri, spunând:

— Eşti un bărbat foarte bine, Nikolai Vasilievici. Ar trebui să fugi. Americancele ar leşina după tine.

Şi adăugă:

— Transmite-i salutări lui Viktor Androv!

Ann îi făcu cu ochiul tânărului rămas cu gura căscată şi coborî din taxi.

Merse de-a lungul coloanei de maşini care abia se târau şi apoi traversă Dosoris Lane cu ajutorul unui poliţist care opri un moment circulaţia pentru ea. După câteva minute ajunse în dreptul porţilor de la reşedinţa ruşilor şi privi pe alee la cabina de pază. Mai merse câteva sute de metri şi se opri la porţile domeniului lui Van Dorn.

Se apropie de maşina parcată, şi omul de gardă aprinse luminile din interior. Ea se legitimă cu paşaportul. Deşi numele ei nu figura pe lista invitaţilor, el şi-o aminti vag şi, în plus, o cunoştea pe sora ei Katherine.

— Îmi pare rău că nu pot să vă duc cu maşina, domnişoară Kimberly, spuse el. Să cer o maşină prin radio?

— Nu, mă duc pe jos.

Ezită, apoi întrebă:

— Nicholas West a sosit deja?

Omul îşi cercetă lista bătută la maşină:

— Nu, doamnă.

Ea îl salută cu o mişcare a capului şi se întoarse spre alee. Nicholas nu era la Clubul Princeton, nici la birou sau acasă. Ofiţerul de serviciu de la „Langley” fusese vag. Ea suspecta ceva, dar nu în felul unei îndrăgostite suspicioase.

Inspiră adânc aerul nopţii calde, în timp ce urca aleea. La o cotitură a drumului, văzu casa mare, albă, pe creasta colinei.

Se hotărâse să facă acest voiaj intempestiv din mai multe motive: Nick, telefoanele Katherinei, un telex de la O’Brien prin care îi cerea o informaţie secretă. Dar existase şi un element de intuiţie. Serviciul ei la NSA München îi cerea să capteze mesaje din eter şi să le descifreze. Într-un fel, în timp, această calificare tehnică se transformase, ajungând să devină o capacitate aproape telepatică. Ştia că în aer plutea ceva ce trebuia descifrat acum, şi nu era vorba de un mesaj de rutină.

53

Uşile, care duceau în curtea interioară laterală se dădură în lături şi George Van Dorn intră în camera sa de lucru. Se uită la Abrams, părând mai surprins de costumul de in alb şi de sandale decât de piciorul bandajat, de zgârieturile de pe faţa lui sau de faptul că acesta era în viaţă.

Van Dorn înclină din cap spre Katherine, apoi i se adresă lui Abrams:

— Voiai să mă vezi?

— Posibil, replică Abrams.

Van Dorn era destul de experimentat în acest gen de şedinţe ca să înţeleagă starea psihologică a unui agent care tocmai se întorsese dintr-o misiune grea. Atitudinea lui era adesea arogantă, taciturnă şi de nesubordonare.

— Stai jos, Abrams, spuse el. Să-ţi mai torn.

— Am să rămân în picioare şi zic pas la băutură.

Van Dorn se aşează la birou.

— Cum vrei să începi?

— Aş vrea să încep întrebând dacă ar mai trebui să fie cineva de faţă.

— Ar trebui, dar nu e disponibil.

— Ştiu despre Pat O’Brien, spuse Katherine.

Van Dorn o privi, dar nu spuse nimic.

— Ceea ce am descoperit e important, continuă Abrams. Vreau să fiu sigur că raportul meu ajunge la oficialităţi.

— Poţi să fii sigur că n-o să ajungă, dacă eu nu cred că trebuie.

— De unde ştiu că nu eşti de-al lor? replică Abrams.

— Nu ştii. Ştii că intru în tiparul lui Talbot, aşa că suspiciunea e justificată.

Abrams se gândi un moment şi răspunse:

— N-am spus că ai putea fi Talbot. Pe Talbot l-am întâlnit deja.

— Zău? zâmbi Van Dorn.

— Da, l-am întâlnit.

— Tony, cred că poţi să vorbeşti fără teamă, interveni Katherine.

Van Dorn nu păru prea ofensat că trebuise să fie luat pe garanţie.

— Pembroke m-a pus la curent cu treaba de la gară, îi spuse el lui Abrams. A fost o mişcare disperată din partea lor.

Adăugă cu un surâs uşor:

— Ce le-ai făcut, Abrams, de s-au pişat pe ei?

— N-am făcut decât ce mi-a cerut prietenul dumitale Evans, răspunse Abrams.

Scoase din buzunar o batistă împăturită şi o desfăcu pe biroul lui Van Dorn:

— Se pare că e aur.

Van Dorn luă câteva fragmente metalice între degete.

— Aşa-i. Bună treabă. Fereastră sau uşă?

— Uşă batantă. Ce înseamnă asta?

Van Dorn îi ignoră întrebarea:

— Te-au văzut când ai luat şpanul?

— Nu.

— Atunci cum te-au mirosit? Detectorul de minciuni?

— M-au prins băgându-mi nasul.

Van Dorn încuviinţă.

— Bun. Ce altceva ai mai aflat?

— Păi, mi s-a spus să verific prizele, aparatele de radio, televizoarele şi antena din curte.

Van Dorn puse câteva întrebări şi-şi făcu unele însemnări, apoi ridică ochii:

— Bună treabă, Abrams! Eşti coios!

Se uită la Katherine.

— Curajos!

Îi spuse lui Abrams:

— Dar nu de asta s-au hotărât să te omoare în pasajul de la gară. Ce-ai făcut, sau văzut, de i-ai adus în stare de una

ca asta?

Abrams se duse la perete, luă un tablou din cui şi-l puse pe biroul lui Van Dorn. Arătă cu degetul fotografia lui Henry Kimberly, privindu-l pe Van Dorn.

Ochii acestuia se mutară de pe chipul lui Abrams pe chipul din fotografie şi înapoi, dar el nu rosti niciun cuvânt.

Abrams luă degetul de pe fotografie, apoi o privi pe Katherine.

Van Dorn se ridică încet şi-şi frecă fălcile mari. Se uită la Katherine şi-şi dădu seama că ea ştia şi credea. Se întoarse din nou spre Abrams şi dădu de câteva ori din cap până să reuşească să articuleze:

— Da… Da… Dumnezeule!

Întinse mâna, luă de pe birou paharul lui Abrams şi-l goli din două înghiţituri, apoi se aşeză din nou.

Abrams îl urmări cu atenţie pe Van Dorn, a cărui paloare era înlocuită de culoarea normală, înfloritoare. Îi spuse:

— Mai sunt şi altele, dar nu merg mai departe până nu primesc nişte răspunsuri.

Van Dorn se ridică din nou:

— Uite, Abrams. Apreciez foarte mult ce-ai făcut, dar nu intră în vederile mele să fac destăinuiri agenţilor de teren.

— Păi, nici în vederile mele nu intră să fiu aşa ceva. I-am făcut un serviciu unui om pe care-l respect. Am descoperit ceva de importanţă imediată. Vreau să-ţi spun despre ce e vorba, dar mai întâi aş vrea să-mi spui dumneata pentru ce mi-am riscat viaţa.

Van Dorn ezită.

— George, spuse Katherine, şi eu aş vrea să ştiu ce dracu’ se petrece!

Veni spre el: *Tatăl* meu e în vecini, pentru numele lui Dumnezeu! Au murit oameni…

Van Dorn ridică o mână şi-şi plecă fruntea gânditor, apoi zise:

— Bine, am să-ţi spun.

— Te rog, spune-mi repede, zise Abrams. Nu cred că ne-a

mai rămas prea mult timp.

Van Dorn îl privi:

— Ştiu. E foarte aproape. Chestie de zile sau săptămâni...

— Nu. E chestie de ore.

— Ce?

— Ai pe cineva la guvern sau în armată pe care poţi să-l suni?

Van Dorn dădu încet din cap.

— Ore? De unde ştii?

Se uită la Abrams şi spuse:

— Înţelege, Abrams că nu pot să strig pur şi simplu „Lupul!” – o alarmă generală costă zeci de milioane de dolari... Nu vreau să mă fac de râs. Nu-mi ajunge simplul fapt că l-ai văzut pe Henry Kimberly. Am nevoie de ceva care să indice că a început numărătoarea inversă. Spune-mi ceva în sensul ăsta, Abrams, şi am să sun... şi am să-ţi spun despre ce e vorba.

— O.K., răspunse Abrams, uite ce-mi spune mie că a început numărătoarea inversă: subsolul vecinului dumitale e plin de ruşi, care nu s-au dus acolo să repare o siguranţă arsă.

Van Dorn îi aruncă o privire rapidă Katherinei, apoi ocoli repede biroul.

— Eşti sigur, Abrams, i-ai văzut?

Acesta scutură din cap:

— Nu, nu i-am văzut. Mi-a spus-o o fetiţă. Mi-a confirmat-o o fată mai mare.

Se explica pe scurt.

Când Abrams termină, Van Dorn rămase nemişcat, cu capul aplecat Abrams văzu că era zguduit „Şi, de ce n-ar fi?” îşi zise el. „Ce a auzit echivalează cu sirena unei alarme aeriene”.

Van Dorn întinse mâna după telefonul de pe birou şi formă un număr. Vorbi în receptor:

— Sunt George Van Dorn.

Urmă fraza de identificare:

— „Am trecut prin foc şi apă.” Daţi-mi-l pe Pegasus, vă rog.

Van Dorn ascultă, apoi spuse:

— Atunci, găsiţi-l şi să mă sune acasă. Situaţie Omega. Da.

Închise şi se uită la ceas:

— Pegasus răspunde întotdeauna la mesaje în mai puţin de zece minute.

Abrams se întrebă cine era Pegasus şi unde se afla dar ştia că n-avea niciun rost să întrebe.

— O’Brien m-a lăsat odată să înţeleg că ameninţarea nu e un război nuclear şi, probabil, nici unul chimic sau biologic. Asta elimină trei cavaleri moderni ai Apocalipsului şi ar trebui să ne simţim uşuraţi. Dar, ştiind ce capacitate avem să inventăm moduri noi de a ne autodistruge, pe undeva eu nu mă simt uşurat, zise Abrams.

Van Dorn încuviinţă.

— Mai *există* şi al patrulea Cavaler, spuse el.

Luă un trabuc şi-i muşcă vârful.

— A auzit vreunul dintre voi de IEM – impulsul electromagnetic?

Abrams dădu prudent din cap:

— Unii ziarişti îi spun Impulsul Judecăţii de Apoi.

— E ceva în legătură cu o explozie nucleară în spaţiu, adăugă Katherine.

— Da, aşa e, replică Van Dorn. Dar pericolul în sine nu e nuclear. Oamenii ăia care se ascund în subsol la vecini se ascund de noi, nu de explozia nucleară. Explozia, când va veni, dacă va veni, va fi undeva deasupra statului Omaha, la o altitudine de aproape cinci sute de kilometri. N-o să fie niciun nor în formă de ciupercă, nici undă de şoc, nici căldură, nici radiaţii, niciunul dintre factorii distructivi ai exploziei termonucleare. Va fi numai un fulger de lumină pe cer, apoi…

— Apoi, *ce*? întrebă Katherine.

— Apoi, ca să-l parafrazez pe lordul Grey, se vor stinge

luminile în toată America de Nord. Şi nu cred că le vom mai vedea aprinse cât timp vom mai trăi.

Se lăsă o tăcere, apoi Abrams întrebă:

— Ăsta-i un soi de fenomen electric? Ca o furtună cu descărcări electrice?

— Da, încuviinţă Van Dorn. E un fenomen complex; o capcană tehnologică, descoperită la începutul anilor ’60, pe vremea ultimelor noastre teste nucleare la mare altitudine. Descoperită, din nefericire, şi de ruşi, cam în acelaşi timp.

Van Dorn îşi aprinse trabucul, apoi spuse:

— Se pare că se întâmplă aşa: la o explozie nucleară în afara atmosferei, radiaţiile gama eliberate de aceasta lovesc moleculele din aer şi produc ceea ce se numeşte electroni Compton. Electronii ăştia capătă o mişcare de rotaţie în jurul liniilor de câmp magnetic ale Pământului şi emit un impuls electromagnetic. Toate aparatele electrice şi electronice din ţară, inclusiv ceasul de la mâna ta, Abrams, devin un paratrăsnet pentru impulsul ăsta. Nu va mai rămâne practic nimic în funcţiune, începând de la centralele nucleare, reactoarele avioanelor, motoarele autovehiculelor şi până la cazanele de încălzire de acasă.

Van Dorn făcu o pauză, apoi spuse:

— E cam greu, nu-i aşa, să-ţi imaginezi proporţiile catastrofei.

Se uită la telefon, ca şi cum ar fi vrut să-şi sublinieze ideea.

Tăcură toţi trei, apoi Abrams rosti în şoaptă:

— Presupun că există sisteme de protecţie pentru asta?

— Se pare că amicii de alături şi-au testat sistemele de protecţie împotriva IEM cu trăsnete şi presupun că ticăloşii cred că sunt protejaţi destul de bine. Totuşi, nimeni nu poate să fie sigur până n-a trecut printr-o furtună IEM reală, răspunse Van Dorn.

— Dar militarii? întrebă Katherine.

— Ei au identificat pericolul cu întârziere, răspunse Van Dorn, şi ce au reuşit să facă pentru fortificarea sistemelor

vitale e prea puţin şi prea târziu. Numai unul dintre cele patru puncte de comandă aeropurtate ale Preşedintelui e protejat împotriva IEM, de exemplu.

Van Dorn trase cu degetul prin şpanul de aur de pe birou.

— Asta, că veni vorba, conduce IEM-ul şi-l împiedică să treacă prin spatiile din jurul uşilor şi al ferestrelor.

„Echivalentul ştiinţific al usturoiului sau al aghiasmei”, gândi Abrams şi întrebă:

— Dar lămpile cu vid?

Van Dorn trase din trabuc.

— Asta-i încă o ironie. Lămpile radio de tip vechi sunt de vreo zece milioane de ori mai rezistente la IEM decât circuitele integrate care le-au înlocuit.

Van Dorn rămase pe gânduri, apoi continuă:

— S-ar putea ca sovieticii să nu fi descoperit IEM-ul înaintea noastră, dar e al dracului de sigur că au acţionat mai devreme. Ţii minte „Foxbat”-tul rusesc, MIG-ul 25 cu care a fugit un rus în Japonia în 1976? La vremea aceea era cel mai avansat avion de luptă din lume. Ai noştri l-au făcut bucăţele şi au descoperit că cea mai mare parte a avionului era la nivel tehnologic ultramodern. Dar, electronica situată în apropierea fuselajului era bazată pe lămpi cu vid. La început, tehnicienii americani au fost uluiţi de o aparatură atât de primitivă. Dar, mergând spre interiorul avionului, au descoperit că sovieticii posedau şi tehnologia circuitelor integrate. Atunci, de ce lămpile? Ei bine, acum ştim. Electronica aflată cel mai aproape de exteriorul avionului şi care ar fi atras IEM-ul fusese înadins proiectată pe bază de lămpi cu vid. A fost prima dovadă concretă că ei luau IEM-ul în serios. Israelienii au descoperit chestii similare la echipamentele ruseşti capturate de ei. Trebuie să plecăm de la ideea că cea mai mare parte a arsenalului rusesc e proiectată ţinând seama de IEM.

— Se pare că şi casa lor de alături e proiectată să reziste la furtună, spuse Abrams. Presupun că acolo va fi un centru de comandă şi control, după atacul cu IEM.

Van Dorn încuviinţă.

— Casa asta e...? întrebă Katherine.

Van Dorn clătină capul:

— Nu, şi n-am nici măcar un adăpost antiaerian. Eu nu-mi fac planuri pentru cazuri de dezastru, eu previn dezastrele.

Abrams se gândi un moment, apoi se uită la Van Dorn:

— Vecinătatea atât de apropiată cu dumneata trebuie să-i cam neliniştească... E posibil să fi planificat ceva special pentru casa asta?

— Sunt aproape sigur că da, răspunse Van Dorn.

Dădu din cap ca pentru sine şi adăugă:

— Am planificat şi eu ceva special pentru ei, şi nu-i vorba de spectacolul meu obişnuit de sunet şi lumină. Am să le cam sparg porţile într-un stil care nu e al unui bun vecin.

Zâmbi într-un fel pe care Abrams îl consideră poznaş şi sinistru în acelaşi timp. Van Dorn adăugă:

— Problemele majore ale politicii planetare pălesc în faţa ciorovăielilor meschine ale unor vecini dezbinaţi. Dacă trebuie să-mi sfârşesc zilele, am să iau cu mine o groază dintre ticăloşii ăştia.

54

Van Dorn nu intră în detaliu referitor la ce trebuia făcut cu vecinii săi neprietenoşi şi nici Abrams nu-l întrebă nimic. Încăperea era atât de liniştită, încât se auzea ticăitul ceasornicului de pe poliţa căminului. Se auzeau şi zgomotele înăbuşite ale oaspeţilor lui Van Dorn care aclamau spectacolul pirotehnic. Katherine, observă Abrams, părea tristă, dar nu descurajată, ca şi cum ar fi pierdut la tenis un set, dar nu încă şi meciul.

Van Dorn îl privi îndelung pe Abrams, apoi îi spuse:

— Te-am trimis acolo numai ca să ne confirmi unele suspiciuni. Nu aşteptam de la tine să stai la o parolă cu Henry Kimberly sau să descoperi că oamenii lor nu s-au întors cu autobuzele în Manhattan. Frumoasă treabă!

Abrams mulţumi pentru compliment dând scurt din cap şi spuse:

— Aş zice că evenimentele din ultimele câteva zile sau săptămâni – pe care dumneata şi prietenii dumitale le-aţi precipitat – i-au speriat. Poate că iau împins să treacă la acţiune.

Van Dorn îşi studie vârful trabucului aprins.

— Da, ultima ironie. I-am forţat să acţioneze. Poate înainte de a fi fost gata.

— N-am impresia că noi am fi gata, observă Abrams.

— Da, mă rog... dar suntem avertizaţi.

— Nu s-ar putea, George, spuse Katherine, ca ăsta să fie numai un exerciţiu? Un test, ca să vadă dacă-şi pot ascunde oamenii la Glen Cove fără să fie detectaţi?

Van Dorn clătină din cap:

— Dimpotrivă. În mod normal, n-ar trebui să ascundă pe nimeni. Ar coordona pur şi simplu furtuna IEM cu weekend-ul obişnuit la Glen Cove. Am ştiut întotdeauna că ruşii ar prefera să programeze un război termonuclear sau un atac

cu IEM într-un weekend. Oamenii lor din Washington şi San Francisco ar fi şi ei la ţară, iar reacţia americană la alarme roşii, indiferent ce vi s-ar spune, e cu două sau trei minute mai lentă în weekend-uri. De exemplu, Pegasus nu m-a sunat şi au trecut – se uită la ceas – douăsprezece minute.

O privi pe Katherine:

— Nu, aş vrea să cred că e un exerciţiu, dar faptul că i-au ascuns pe oamenii ăia aici, la Glen Cove, într-o noapte când trebuiau să fie toţi înapoi în Manhattan, îmi spune că lucrurile se vor petrece în noaptea asta. Dl Abrams are dreptate.

Katherine încuviinţă.

— Mă întreb de ce şi-au dat ruşii atâta osteneală să-şi asigure clădirea împotriva IEM, spuse Abrams. De ce să nu tragă şalterul principal şi să scoată toate siguranţele cu câteva minute înainte de furtună?

— Nimeni nu e sigur că întreruperea curentului electric va proteja *complet* componentele electrice, răspunse Van Dorn. Dar, chiar dacă ar fi aşa, ruşii n-ar trage şalterul principal, fiindcă FBI-ul le urmăreşte consumul de curent şi l-ar alarma pe Preşedinte în cinci secunde.

Abrams îşi aruncă ochii prin cameră, de parcă ar fi luat notă de toate aparatele electrice.

Van Dorn păru că înţelege la ce se gândea.

— Da, viaţa ar fi complet diferită. Am muri de frig, în întuneric.

Îşi privi biroul:

— Până şi calculatorul meu de buzunar şi-ar da sufletul.

— Se pare că suntem fără apărare, spuse Abrams – dar am putea măcar să dăm o contralovitură?

Van Dorn se pregăti să răspundă, dar sună telefonul şi el ridică receptorul:

— Van Dorn. Da.

Repetă fraza de identificare, ascultă un moment apoi spuse:

— Păi, unde dracu’ e? Nu, nu vă dau informaţia. Unicorn

e acolo? Centaur? Repet, e o situaţie Omega.

Van Dorn dădu de câteva ori din cap, ascultând.

— Foarte bine. Perfect. Eu sunt tot aici. Să mă sune unul dintre ei.

Închise şi se uită la Abrams şi la Katherine.

— Pegasus e, inexplicabil, de negăsit. Unicorn sau Centaur mă sună curând. Între timp, au acceptat concluzia mea că este o alarmă Omega şi lucrurile se mişcă.

Katherine întoarse deodată capul spre fereastra din spatele lui Van Dorn şi ochii i se măriră.

Van Dorn se uită repede peste umăr şi întrebă:

— Ce e?

Ea inspiră adânc şi rosti:

— Am… am crezut… Trebuie să fi fost un fulger.

Van Dorn îşi umezi buzele şi spuse:

— Mă rog, luminile încă ard, aşa că trebuie să fi fost un fulger. Dar probabil că aşa o să arate… Ce ghinion ca tocmai în noaptea asta să avem descărcări electrice!

— Nu sunt sigur dacă e ghinion sau ironia naturii, replică Abrams.

— Orice-ar fi, e-al dracului de enervant, adăugă Katherine.

Van Dorn îşi drese glasul.

— Acum nu mai pot să fac mare lucru. Ai adus vorba despre o contralovitură. Este o întrebare complicată. Am putea? Am dori? Ar trebui?

— Ce vrei să spui cu „ar trebui”? întrebă Katherine.

— E o problemă morală, răspunse Van Dorn. Preşedintele va trebui să fie convins că ruşii au fost aceia care au declanşat furtuna IEM. Şi va avea de decis dacă o ripostă nucleară cu forţe ciuntite ar putea servi vreunui scop, în afară de acela de pretext pentru o contralovitură sovietică masivă.

— Înţeleg… dădu Katherine uşor din cap.

— *Cum* o să ajungă la noi dispozitivul nuclear care urmează să producă furtuna IEM? întrebă Abrams.

Presupun că orice rachetă care ar pleca din Rusia ar fi detectată imediat.

Van Dorn îşi stinse trabucul.

— Asta-i problema: nu ştim. Ce ştim e că un submarin sovietic aflat în vecinătatea coastelor Californiei poate să lanseze o rachetă care să explodeze deasupra centrului Statelor Unite, la înălţimea necesară pentru a produce o furtună electromagnetică – timp de zbor trei până la patru minute. Chiar înainte ca lansarea să fi fost confirmată, ar fi prea târziu pentru a acţiona. Reţeaua de comandă, control şi comunicaţii – adezivul care ţine tot programul nostru nuclear în picioare – va fi distrusă. Şi atunci, s-a terminat. Cum a zis un general de aviaţie, următorul război va fi câştigat de partea care va rămâne la urmă cu două radiouri în funcţiune.

Abrams se duse la fereastra mare şi privi dincolo de peluza aglomerată, dincolo de cortul vărgat şi de mese, dincolo de strălucirea luminilor petrecerii, acolo unde panta înverzită se întâlnea cu cerul nocturn. O rachetă destul de mare se ridică din adâncimea piscinei goale, cu coada de foc strălucind pe cerul negru, şi explodă într-un mănunchi orbitor de particule aurii. Se întoarse cu spatele la fereastră şi spuse:

— Într-adevăr, propria noastră tehnologie avansată – microcipurile, calculatoarele şi tranzistorii de care depindem atâta – ne face vulnerabili. Dacă noi am dezlănţui în replică o furtună electromagnetică deasupra Uniunii Sovietice, consecinţele pentru ei n-ar fi atât de catastrofale.

— Corect, răspunse Van Dorn. Este unul din cazurile în care primitivismul prezintă un avantaj clar. Nu poţi să arzi microcipurile şi calculatoarele unei ţări care nu le are. Şi dacă le are, dar nu depinde de ele, atunci oamenii ei nu sunt aşa de vulnerabili cum suntem noi.

Van Dorn luă calculatorul de buzunar şi-l privi, apoi spuse:

— Orice civilizaţie are un călcâi al lui Ahile. Dacă am

introduce o mană a orezului în China şi le-am distruge recolta, ar fi foamete în masă. Dacă ei ne-ar face nouă chestia asta, aproape nimeni n-ar băga de seamă. Vezi? Înţelegi de ce suntem în pragul dispariţiei?

Abrams încuviinţă.

Van Dorn o privi pe Katherine:

— Într-o luptă pe viaţă şi pe moarte nu-i de ajuns să cauţi călcâiul lui Ahile, ai nevoie şi de arma corespunzătoare ca să loveşti mortal.

Van Dorn se duse în spatele biroului.

— Uneori, arma corectă e IEM-ul. Alteori e mana orezului.

Deschise sertarul de sus al biroului.

— Dar dacă eşti pe urmele unui vârcolac – puse ceva pe birou şi-şi retrase mâna – ai nevoie de un glonţ de argint.

Katherine şi Abrams rămaseră cu ochii la glonţul strălucitor, de calibrul 45, stând vertical, ca o rachetă miniaturală gata de lansare. Van Dorn spuse:

— Nu, nu-i al lui O'Brien. Îl am şi eu pe al meu. Şi mai există unul, pentru că erau trei Talbot!

Privirea Katherinei se mută de la glonţ la faţa lui Van Dorn.

— Trei…?

— Da. De fapt, tatăl tău avea al treilea glonţ.

Katherine nu răspunse.

Van Dorn rosti în şoaptă:

— Dar cred că ăsta are scris pe el numele lui, Kate. Ai avea ceva împotrivă dacă l-aş folosi?

Katherine ezită numai un moment, apoi clătină din cap.

Van Dorn încuviinţă, apoi luă glonţul în palmă şi-l băgă în buzunarul pantalonilor.

— Indiferent ce se întâmplă în noaptea asta, zise el, un dezastru naţional sau miracol al supravieţuirii, Henry Kimberly va muri. Cum, asta o să discutăm mai târziu.

Abrams privi profilul lui Van Dorn, observându-i pentru prima oară trăsăturile colţuroase, care nu erau aşa de vizibile din faţă. Poate că tipul arăta ca un basset bătrân, îşi

spuse el, dar pe undeva, în străfundurile acestui trup ce înainta în vârstă, stătea la pândă un animal mult mai periculos.

Tăcerea din încăpere fu spartă de soneria telefonului. Van Dorn luă receptorul şi trecu prin procedura de identificare. Ascultă, dând din cap şi notând câte ceva.

— Trebuie să înţelegeţi, vorbi el în receptor, că unul dintre oamenii din jurul Preşedintelui, aflat cu el în weekend, James Allerton, este foarte probabil agent sovietic.

Ascultă o secundă, apoi izbucni:

— Da, fir-ar să fie, *acel* James Allerton. Câţi dracu' ar putea să fie cu numele ăsta la Camp David, cu Preşedintele? Da, bine. Dar tot trebuie să vorbesc cu unul dintre cei trei.

Mai ascultă puţin, apoi răspunse:

— Bine – am dovezi concrete care indică un atac cu IEM, în noaptea asta. Dă-i bice, colonele! Da. Perfect.

Închise telefonul şi-şi şterse fruntea cu batista. Ei, acum ştii şi de Allerton, dacă nu cumva bănuiai deja, spuse el uitându-se la Katherine.

Ea clătină din cap:

— Dumnezeule…! E prea mult…

— Cine e al treilea? întrebă Abrams.

Van Dorn ridică din umeri şi clătină din cap.

— Nici măcar nu ştiu dacă mai trăieşte. Dar dacă ruşii ajung la Casa Albă, presupun că o să aflăm.

Katherine îl privi pe Van Dorn:

— George… Ce-o să se întâmple pe urmă? După atacul cu IEM? Vreau să zic… dacă nu se ajunge la un schimb de lovituri nucleare… ce urmează? Capitularea? Ocupaţia? Ce?

— Gândeşti cam negativist, Katherine.

— Oricum, spuse Abrams, e o întrebare bună.

Van Dorn se uită la Abrams, apoi la Katherine, şi-şi dădu seama cum stăteau lucrurile între ei. Zâmbi, şi Katherine păru jenată. Abrams se strădui să rămână impasibil. Van

Dorn se duse la seiful din perete şi se întoarse cu un dosar cu coperte de carton. Îl deschise şi scoase un teanc de hârtii, punându-le pe birou în faţa lui Abrams.

— Poţi să citeşti?

Abrams privi literele chirilice dactilografiate şi citi:

— *Raport cu privire la naţionalizarea şi administrarea industriei de confecţii din New York.*

Îl privi întrebător pe Van Dorn.

— Nu-i o lectură interesantă în sine şi pentru sine. Interesant e însuşi faptul că există un asemenea raport, spuse Van Dorn.

Katherine se uită la dosarul gros.

— De unde-l ai?

Van Dorn îşi permise un zâmbet:

— De la un delincvent juvenil din partea locului.

Le povesti despre Stanley Kuchik şi adăugă:

— Puştiul zice că erau zeci de fişete pline cu hârtii. Dacă ar fi fost în stare să citească ruseşte, ar fi putut să pună mâna pe ceva mai interesant, poate pe planurile privind sistemul juridic şi judecătoresc... deşi nu cred că ar mai avea vreo importanţă.

Abrams întoarse câteva file. Era aici o coincidenţă stranie, îşi spuse el; părinţii lui activaseră în mişcarea muncitorească din industria de confecţii, şi ar fi fost de acord cu această expropriere.

Van Dorn scoase din dosar câteva fotografii şi le împinse peste birou:

— Puştiul a făcut şi fotografii. Astea sunt panourile electrice din subsol. Nu-i chiar o surpriză. Dar CIA a fost fascinată de ideea că am reuşit să intrăm şi să ieşim din subsolul lui Ivan.

Van Dorn chicoti:

— Nu le-am spus că am pus mâna pe astea pur şi simplu printr-o întâmplare.

Îi mai arătă lui Abrams o fotografie:

— Pe grasul ăsta îl recunoşti?

— Androv, încuviinţă Abrams. Aşa-zisul ataşat cu probleme culturale.

— Da, şi tipul de lângă el e Valentin Metkov de la Secţia a 5-a a KGB-ului. Crimă SRL.

Katherine studie chipurile din fotografie. Androv părea absolut inofensiv, iar Metkov foarte sinistru. Dar părea să nu existe nici o legătură între aspectul şi purtarea lor.

— Metkov nu e un executant, continuă Van Dorn. Este un ofiţer cu o funcţie înaltă, care dirijează lichidări în masă. A lucrat în Polonia, în Afganistan şi în Republica Sovietică Lituaniană – oriunde KGB-ul a avut mână liberă să-i prelucreze pe duşmanii statului sovietic. N-am crezut niciodată că am să-l văd şi în America. E mesagerul morţii.

— Cine-i mesagerul morţii?

Se întoarseră cu toţii spre uşă şi o văzură pe Ann Kimberly, care intrase în încăpere.

— Cine-i mesagerul morţii, George? Sper că nu eu?

Se lăsă o tăcere uimită, apoi Van Dorn spuse:

— Unul dintre vecinii mei, Valentin Metkov de la Secţia a 5-a plănuieşte să ne omoare pe toţi, Ann.

— Păi bine, George, de ani de zile te rogi pentru asta!

Zâmbi:

— Bună, Kate. Am impresia că am sosit la momentul potrivit. Ăsta-i noul tău prieten, Tony? Bună! Am pierdut mult? Dă-mi ceva de băut, te rog, George! Am impresia că o să-mi trebuiască.

55

Ann Kimberly stătea pe marginea măsuţei, cu paharul de whisky în mână.

— Vorbesc ca o logodnică suspicioasă? întrebă ea. Mă simt ca o proastă, să vin de dincolo de ocean ca să-mi caut prietenul.

Katherine, care se afla în faţă ei, răspunse:

— Nu, nu-i o prostie. Peter putea să dispară cu săptămânile, dar slujba lui Nick şi... şi firea lui pledează împotriva unei dispariţii întâmplătoare.

Van Dorn era insensibil la bârfa femeilor. Nicholas West era unul dintre cei mai protejaţi oameni din ţară.

— Probabil că, în urma a tot ce se întâmplă, spuse el, Compania l-a retras pur şi simplu, ca să-i asigure protecţia. O să auziţi curând de el.

Ann ar fi vrut să arate că nu era o puştoaică isterică; ea era prima pe lista de contacte a lui Nicholas West, şi era în meserie. Dar spuse cu totul altceva:

— Hai să trecem la ce vă preocupă.

Se aplecă înainte:

— Spuneţi-mi tot ce ştiţi.

Van Dorn schimbă o privire rapidă cu Katherine, care se întoarse spre soră-sa şi-i spuse:

— În primul rând, trebuie să-ţi spun că tata trăieşte.

Ann nu păru să aibă vreo reacţie, dar Abrams, care stătea lângă ea, văzu cum paharul era cât pe-aci să-i alunece din mână.

— E la vecini, Ann, continuă Katherine. E un transfug. Un trădător.

— El e Talbot, spuse Ann.

— El e Talbot, răspunse Katherine.

Ann dădu gânditoare din cap, ca şi cum ar fi vrut să păstreze informaţia pentru o utilizare viitoare.

— Mai sunt doi, ştiţi, spuse ea şi se uită la Van Dorn. Ai primit un telex din Anglia, acum câteva ore?

Van Dorn încuviinţă:

— De la contactul nostru din MI5. Deschise un sertar al biroului şi trase un mesaj descifrat. „Ca răspuns la solicitarea dumneavoastră: Apel din New York, trecut prin centrala locală, Tongate, pentru Brompton Hall, ora şapte p.m., ora voastră. Durata opt minute. Apel de la Brompton Hall pentru New York la şapte patruzeci şi trei p.m., ora voastră. Durata şase minute. Ambele convorbiri cu aceeaşi persoană din New York, hotel „UN Plaza”. Solicitări în continuare?”

Van Dorn ridică ochii şi spuse:

— Cam la un sfert de oră după convorbirea cerută de Brompton Hall, vecinii au anunţat un incendiu.

Se întoarse spre Abrams:

— Cred că ştiu ce s-a întâmplat, dar poate încerci tu să reconstitui. M-aş simţi mai bine s-o aud de la un poliţist.

Abrams nu fu flatat de invitaţia de a se produce, dar luă cuvântul:

— Persoana de la hotelul „UN Plaza” era James Allerton.

Îl văzu pe Van Dorn încuviinţând.

— Allerton ar fi vrut să acopere urmele convorbirilor, dar timpul era scurt, şi el era puţin agitat. Aşa că a mers pe ideea că n-o să verifice nimeni. Ora primei convorbiri cu Brompton Hall coincide cu ora când ar fi putut să afle pentru prima dată despre agendă şi despre scrisoarea de la Wingate. Probabil de la Thorpe, care aflase de la Katherine. Rămase cu ochii la Van Dorn.

— Nu suntem siguri că Allerton şi Thorpe ştiau unul despre altul, spuse Van Dorn. Dar informaţia a ajuns la Allerton, într-un mod sau altul, ca urmare a discuţiei lui Thorpe cu Katherine, iar orele corespund. Continuă!

Abrams se gândi un moment şi spuse:

— Allerton a vorbit opt minute cu lady Wingate sau cu nepotul ei. Încerca probabil să stabilească dacă numele său

era menţionat în agendă în vreun context negativ.

Abrams făcu o pauză înainte de a continua:

— Asta presupune că Allerton credea că agenda e reală, deşi mi s-a spus de curând că nu era.

Se uită la Katherine, apoi îi spuse lui Van Dorn:

— Allerton n-a ştiut niciodată că el şi Kimberly erau de aceeaşi parte a baricadei – ceea ce e normal în cazuri din astea.

Van Dora încuviinţă:

— Allerton era tare speriat, şi asta a şi fost ideea agendei. Sau, ca să folosesc metafora, vârcolacul a simţit pericolul, dar, spre deosebire de sălbăticiunile reale, n-a fugit *de* el, a fugit spre el.

Abrams îşi aprinse o ţigară şi trase câteva fumuri înainte de a continua:

— Allerton trebuie s-o fi convins pe Eleanor Wingate că lucra cu Carbury, O'Brien şi Katherine şi că erau cu toţii îngrijoraţi pentru siguranţa ei, sau ceva în genul ăsta. Bineînţeles, Allerton era în căutarea fotocopiei agendei.

Abrams urmări fumul care se ridica din ţigară. Era conştient de tăcerea absolută din încăpere. Era conştient şi de contrastul uimitor dintre omul pe care-l întâlnise la dineul OSS şi pe care-l văzuse la televizor, şi omul pe care-l descria acum; dar asta era în firea vârcolacului.

— Allerton a trimis pe cineva la Brompton Hall, şi acelaşi lucru l-a făcut şi O'Brien, spuse Abrams. Orele sunt apropiate şi e greu de spus cine a ajuns primul, dar Eleanor Wingate i-a primit pe amândoi. Abrams îşi reaminti un rând din scrisoare şi observă: Trebuie să fi fost la fel de derutată ca în 1945, când doi indivizi s-au prezentat separat la Brompton Hall, având aceeaşi misiune, de a recupera hârtiile lui Henry Kimberly.

Van Dorn încuviinţă din nou:

— În orice caz, omul lui Allerton a omorât-o pe Eleanor Wingate, pe nepotul ei şi pe omul lui O'Brien. Poate că i-a… interogat înainte şi poate că a recuperat fotocopia agendei.

Apoi l-a sunat pe Allerton şi i-a raportat. La cinsprezece minute după convorbire, casa a fost cuprinsă de flăcări.

Îl privi pe Abrams:

— Mă linişteşte faptul că ai ajuns la aceleaşi concluzii.

Adăugă:

— Nu putem să-l condamnăm pe James Allerton pe baza dovezilor privind convorbirile telefonice, dar putem să-l ucidem.

Abrams nu răspunse direct la propunerea de asasinat, dar spuse:

— Şi James Allerton e în momentul de faţă cu Preşedintele, la Camp David?

Van Dorn râse fără veselie:

— Mă tem că da. De parcă n-am avea destule griji.

— Ce griji avem, George? întrebă Ann.

— O mulţime. Al treilea Talbot, de exemplu. Dar n-am nicio dovadă că măcar mai trăieşte.

O privi pe Ann.

— Eu cred că da, replică ea. Dar n-aş vrea să comentez acum. Înainte să-mi spuneţi ce mai aveţi pe suflet, am să vă spun eu că n-a fost niciun trafic radio neobişnuit între Moscova şi Washington, Manhattan sau Glen Cove. Numai chestii banale în eter – rahaturi administrative. De exemplu, i s-a aprobat concediu lui Androv. Se folosesc coduri diplomatice de mâna a doua, nu prea multe chestii complicate, ultrasecrete. Am făcut o analiză pe calculator şi se pare că ori de câte ori s-a întâmplat asta în trecut – aproape de fiecare dată de la blocada Berlinului din 1948 şi până acum –, de obicei, dar nu întotdeauna, înseamnă că ticăloşii pun ceva la cale. Noi îi spunem LDF: Liniştea Dinaintea Furtunii.

— Pe-aici n-au fost prea liniştiţi, observă Van Dorn.

— Totodată, continuă Ann, am prins o breşă şi am împărţit astă-seară un taxi cu cel mai sexy rus pe care mi-au căzut ochii vreodată.

Le povesti pe scurt, apoi adăugă:

— Când văd un curier cu rang evident înalt chinuindu-se aşa într-un taxi, cu servieta diplomat *neprinsă* cu cătuşă de mână, încercând să pară neoficial, atunci devin puţin suspicioasă. L-aş fi jefuit pentru doi cenţi.

Zâmbi:

— Dar părea un dur. Şi nu orice curier duce planul de bătaie pentru al treilea război mondial, nu?

— Nu, dar cred că ăsta îl ducea, replică Van Dorn.

— Păi, dac-aş fi ştiut… dar, hai, s-auzim, George!

— Bun…

Sună telefonul, şi Van Dorn îl ridică şi ascultă. Îşi spuse fraza de identificare, răspunse, apoi puse câteva întrebări şi închise repede. Spuse:

— Mă rog, nu vor să-mi spună prea multe pe o linie neasigurată, dar au vrut să ştiu că s-a ridicat gradul alarmei şi că Preşedintele a fost informat. Se uită la paravanul din faţa nişei. O să-mi transmită mai târziu detalii, codificate, prin telex.

O privi pe Ann:

— Ei, eşti dispusă să mai afli nişte veşti rele?

— Din astea prosper eu, George. Dă-i drumul!

Abrams o urmări pe Ann Kimberly, în timp ce Van Dorn o punea la curent cu problemele de fond. Ea puse câteva întrebări şi făcu scurte comentarii. Abrams văzu că era promptă, inteligentă şi cunoscătoare. Totodată, era atrăgătoare. Tenul îi era ca al surorii ei, dar avea părul mai scurt şi corpul mai plin. Ştia că era şi cu trei ani mai mare. În timp ce Katherine iradia o senzaţie de om trăit în aer liber, Ann arăta ca şi cum ar fi petrecut prea mult timp în instalaţii subterane, şi bronzul ei, cât era, provenea probabil de la whisky-ul învechit în butoaie de lemn.

Ca personalitate, Ann Kimberly era ceva mai flexibilă şi mai deschisă decât sora ei, şi mai înclinată spre tachinărie şi blasfemie. Îi spusese deja lui Van Dorn că se îngrăşase prea mult şi că Kitty îşi căuta un amant, şi îi dăduse de înţeles că petrecerile lui erau plicticoase.

De asemenea, nu părea deosebit de îngrijorată de vestea pe care i-o dăduse Van Dorn, că America putea să fie atacată în orice moment; dar Abrams vedea că îl crezuse.

Se întrebă cum ajunseseră Ann Kimberly şi Nicholas West să fie împreună, şi cum de reuşiseră să rămână împreună. Îl izbi gândul că Ann Kimberly şi Peter Thorpe se potriveau mai bine unul cu altul decât Thorpe cu Katherine, cel puţin la suprafaţă.

Ann zăngănea cuburile de gheaţă în pahar şi se servea de pe tava cu aperitive aflată pe măsuţă, purtând un dialog rapid cu Van Dorn.

— Aşadar, Preşedintele nu poate să ordone o lovitură nucleară? întrebă Van Dorn.

— Aşa e, George. Preşedintele n-o să mai aibă posibilitatea să transmită aşa-zisul Mesaj de Acţiune Urgentă, după ce o să trecem printr-o lobotomie electronică.

Ann se ridică şi privi prin încăpere, apoi spuse:

— Dar am să vă spun tuturor o informaţie din categoria celor mai înalte secrete de stat: militarii au prevăzut problema IEM-ului şi l-au convins pe Preşedinte în cazul în care ar interveni pana generală de curent, lipsa comunicaţiilor să fie semnalul de lansare. Se numeşte ALARM – Auto-Launch Response Mode[22]. E un răspuns şi mai rapid decât LAW – Launch on Warning[23].

— Tâmpiţii din armată ar fi obligaţi să vorbească englezeşte dacă n-ar avea acronimele lor, adăugă ea.

Inspiră adânc şi spuse:

— Ca să vorbesc mai poetic, tăcerea radiourilor va fi, ce ironie! ultima chemare la arme.

Se uită la chipurile care o priveau şi adăugă, ca să fie sigură că o înţeleseseră:

— Căderea comunicaţiilor echivalează cu lansarea. Bum!

---

22 *Auto-Launch Response Mode* – ripostă declanşată automat (n. tr.).

23 *Launch on Waming* – Declanşare la avertizare.

Auf wiedersehen, lume, cum se zice în bătrâna şi vesela Germanie.

Îşi goli paharul şi i-l întinse lui Van Dorn:

— Una mică, George. *Danke.*

Van Dorn luă paharul şi se duse încet la bar.

Abrams o privi, concentrându-se asupra ochilor. La început crezuse că e puţin ameţită, sau nebună, apoi îşi zise că probabil puţin îi păsa. Dar privirile li se întâlniră, şi el îşi dădu seama că îi păsa foarte mult. Trebuie să fi fost, gândi el, felul în care vorbeau colegii ei despre anihilarea nucleară, ca şi cum ar fi fost vorba de vreun război din trecut, nu despre următorul. Într-adevăr *auf wiedersehen!* Nu şi dacă mai putea face ceva.

— Presupun că ruşii ştiu asta, spuse Van Dorn dându-i lui Ann paharul.

Ea închină:

— Pentru whisky-ul bun de Kentucky!

Înclină paharul şi luă o înghiţitură, apoi se uită la Van Dorn:

— Da, li s-a spus. Altfel ce descurajare ar produce o ameninţare? Dar, fie că n-au crezut, fie că s-au hotărât să facă oricum o încercare. Replica noastră nucleară la o lovitură cu IEM ar fi slăbită, dar nu chiar *atât* de slabă. Avem submarinele şi armele nucleare din Europa.

Ann se apropie de uşile batante şi privi cerul. Fulgerele se transformaseră în trăsnete şi vântul ducea sunetele departe. Un tunet îndepărtat îşi rostogoli zgomotul în încăpere.

— Dumnezeu încearcă să ne avertizeze.

Se întoarse cu faţa spre interior:

— Mă rog, asta-i partea întunecată a tabloului. Eraţi îngrijoraţi de o înfrângere instantanee şi totală, fără să tragem un foc. Nu vă fie frică: o să avem războiul nostru nuclear.

Rămase cu ochii în fundul paharului şi amestecă lichidul brun.

— Un caz clasic de subestimare a voinţei inamicului de a lupta. Deziluzie în masă la Moscova. Dobitoci!

Ridică ochii:

— Deci, după toate indiciile, soarele de mâine îşi va trimite razele printre fire de praf nuclear.

Van Dorn respiră puternic:

— Poate că nu. Presupun că Preşedintele vorbeşte chiar acum cu premierul sovietic. Dacă le spune că suntem cu ochii pe ei, s-ar putea să renunţe.

Ann nu răspunse.

— Preşedintele, continuă Van Dorn, îi poate informa pe sovietici că a autorizat forţelor nucleare să declanşeze atacul imediat ce unul dintre sateliţii noştri detectori de rachete va fi observat o singură rachetă lansată de ei.

Ann clătină din cap:

— Nu va fi vorba de nicio lansare, nici în Uniunea Sovietică, nici de pe un submarin sovietic, nici din altă parte.

Van Dorn făcu câţiva paşi spre ea:

— Ce vrei să spui? Cum o să detoneze dispozitivul ăla nuclear deasupra centrului Statelor Unite?

— Din satelit, bineînţeles, replică Ann.

Van Dorn amuţi pe moment, apoi izbucni:

— Fir-ar al dracului! Bineînţeles…

— E cât se poate de simplu, continuă Ann. În momentul ăsta se rostogolesc prin întunecimea vidului mii de sateliţi de toate soiurile şi formele, trecând liber frontierele neprotejate din spaţiu. Unul din tipurile de sateliţi sovietici se numeşte „Molnia”, care înseamnă, nici nu se putea mai bine, fulger. Sunt zeci de sateliţi de comunicaţii „Molnia”, destul de inofensivi, care trec zi şi noapte pe deasupra Americii, în lung şi în lat. Unul dintre ei prezintă un interes deosebit pentru oamenii mei de la Agenţia de Securitate Naţională. „Molnia” 36.

Ann se îndepărtă de uşile terasei şi se aşeză pe marginea biroului lui Van Dorn, continuând:

— „Molnia” 36 a fost lansat de la baza sovietică de rachete din Pleseţk cam cu un an în urmă. Are o orbită foarte alungită, cu un apogeu de vreo patruzeci de mii de kilometri – altitudinea maximă – şi un perigeu de numai şase sute patruzeci de kilometri. Motivul invocat pentru o asemenea orbită cu totul neobişnuită este că face posibilă prelungirea reprizelor de comunicaţii, ceea ce, în parte, e adevărat. Dar cu o asemenea orbită, el iese din raza sateliţilor noştri de cercetare şi a celor ucigaşi pe cea mai mare parte a călătoriei. Apogeul de patruzeci de mii de kilometri e undeva, deasupra lacului Baikal din Siberia Centrală.

Adăugă aproape neglijent:

— Perigeul de şase sute patruzeci de kilometri este deasupra Americii, prin Nebraska, dacă vreţi să ştiţi exact.

Nu vorbi nimeni, şi Ann se duse la măsuţă luând tava cu aperitive, aproape goală.

— Ai mei, la NSA, au stabilit prin mijloace electronice că la bordul acestui „Molnia” nu se află încărcătura normală de echipament de comunicaţii. Deducţie: Spaţiul rămas liber e umplut cu altceva. Cum ar fi: câteva kilograme de plutoniu îmbogăţit.

Luă o felie de somon afumat şi o mâncă.

— „Molnia” 36 este, foarte probabil, ceea ce se numeşte o BOS – bombă pe orbită de satelit. BOS-urile sunt interzise prin tratatul ONU din 1966, dar am impresia că Ivan şi-a pierdut exemplarul lui din tratat.

Căută pe tavă şi mai găsi o felie de somon afumat.

— Bună mâncare, George. Nazistul ăla nebun tot mai lucrează pentru tine?

— Nu e nazist, răspunse Van Dorn pe un ton distrat. E evreu german.

— Credeam că a fost în SS.

— Nu, asta a fost legenda. Uite, eşti sigură…

Abrams interveni:

— Ce durată de revoluţie are „Molnia” ăsta?

Pronunţase cu accentul rusesc corect, şi Ann îi aruncă o privire.

— Ei, asta-i vestea cea bună, răspunse ea. Durata unei revoluţii în jurul Pământului e mare – douăsprezece ore şi şaptesprezece minute, plus-minus câteva minute.

Se uită în pahar şi clătină cuburile de gheaţă, apoi bău whisky-ul rămas.

— Vestea rea e că nu-mi aduc aminte pe dinafară când urmează să revină deasupra Nebraskăi.

Îi întinse paharul lui Van Dorn:

— Foarte slab de data asta. Mai ales sifon.

Van Dorn luă paharul şi se duse din nou la bar. Spuse peste umăr:

— Păi, sunt sigur că putem afla.

— Nici o problemă. Ai un computer conectat la reţea?

— Nu, de la telex n-am mai avansat.

— O, George!

Luă telefonul lui Van Dorn, în timp ce cu cealaltă mână apucă paharul din mâna acestuia. Sper că pot să intru în legătură cu Fort Meade. Îşi fixă receptorul pe umăr şi apăsă pe butoane.

Abrams o urmărea. Nu mai văzuse până acum un număr de telefon cu douăzeci şi una de cifre. Ann trecu printr-o procedură de identificare destul de complicată. Abrams îşi aminti că cineva spusese odată că Agenţia de Securitate Naţională era atât de secretă încât congresmen-ii spuneau că NSA însemna „No Such Agency”[24].

Ann dădu la telefon de cineva pe care părea să-l cunoască:

— Da, Bob, sunt Ann Kimberly. Sunt la New York şi am nevoie de nişte informaţii. Ai calculatoraşul ăla în faţă?

Lui Abrams i se mai spusese că la sediul NSA de sub Fort Meade erau paisprezece pogoane de calculatoare, aşa că erau şanse bune ca Bob să aibă unul în faţa lui.

---

24 *No Such Agency* – nu există o asemenea agenţie (n. tr.)

— Nu, telefonul ăsta nu-i asigurat, spuse Ann. Dar am nevoie numai de nişte informaţii nesecrete. O.K...?

Dădu din cap spre cei din încăpere şi spuse în microfon:

— Dă-i pe seria „Molnia”.

Aşteptă, apoi continuă:

— Bun, am nevoie de „Molnia” 36. Îl ai? Acum dă-mi ora şi locul perigeului.

Ascultă din nou, apoi spuse

— O.K... O.K, Bob. Mersi... Nu, discutam banalităţi pe aici. Bun. Ne mai vedem.

Închise şi se uită la cei trei care o priveau.

— Doar nu vreţi să ştiţi, spuse ea.

Van Dorn replică aspru:

— Pe dracu’, sigur că vreau să ştiu.

Ann se uită la ceas şi Abrams luă gestul ca pe un semn rău. Se întrebă dacă se uita la minutar sau la secundar. Ea ridică privirea şi rosti:

— „Molnia” 36 se deplasează aproximativ în direcţia sud-vest, coborând de la apogeu spre pământ. Ora perigeului, deasupra localităţii Blair din Omaha, este zero şi şase minute, ora estică, douăzeci şi trei şi şase minute ora centrală, ceea ce, oricum, înseamnă... peste nouăzeci şi şase de minute.

Privi pe fereastră de parcă, îşi apuse Abrams, ar fi căutat satelitul.

— S-ar putea să aştepte următoarea rotaţie, spuse Katherine.

— N-aş crede, zise Van Dorn. Nici rusnacilor nu le place să stea douăsprezece ore în subsol.

— Dacă birourile misiunii, adăugă Abrams, nu se deschid ca de obicei şi dacă delegaţia nu apare mâine dimineaţă la ONU, s-ar crea suspiciune. Nu, or să-i dea drumul în noaptea asta. De pe orbita *asta.*

Katherine izbucni deodată:

— Ticăloşii!

Se uită la Van Dorn:

— Şi noi avem partea noastră de vină. Trebuia să facem mai mult, sau să nu facem nimic. Dar ne-am angajat, aşa că trebuie s-o ducem până la capăt.

Van Dorn rămase nemişcat, cu privirea în gol. Apoi, după o vreme, şopti:

— Da, de acord. N-am avut intenţia să trec peste asta cu câteva telefoane, Kate. O să abordăm direct situaţia vecinilor. Luă telefonul şi sună bucătăria, de unde răspunse cineva din personalul casei.

— Găseşte-l pe Marc Pembroke şi trimite-l în camera mea de lucru, imediat!

Van Dorn puse jos receptorul şi se uită la flecare, pe rând:

— S-ar putea să reuşim sau nu să oprim ceasul ăsta care ticăie, dar, pe Dumnezeu, nu există nici un motiv ca să nu ne permitem puţină răzbunare personală.

Arătă cu capul spre fereastră:

— Noaptea asta e şi ultima lor noapte.

George Van Dorn se uită la Ann Kimberly:

— În regulă?

Ea ridică din umeri.

— Nu cred că mai contează prea mult dacă moartea îţi vine de la un glonţ de calibru mic sau de la un glob de foc nuclear. Oricum, când eşti mort, eşti mort. Dă-mi un pistol, că de apăsat pe trăgaci apăs eu.

Van Dorn se uită la Abrams.

Abrams era dezgustat de activisme de genul ăsta, din motive parţial profesionale, parţial culturale.

— Sunt sigur că sunt pregătiţi să reziste unui atac extrem de puternic, spuse el.

Van Dorn zâmbi întunecat:

— Pembroke şi cu mine am schiţat deja nişte planuri de atac.

Abrams găsi asta ciudat, dar nu de necrezut. Încercă alt cui:

— Şi dacă *nu e* în noaptea asta? Cum o să explicăm de ce

am atacat un sediu diplomatic şi am împuşcat misiunea sovietică la Naţiunile Unite?

— Uite, răspunse Ann, noi propunem o lovitură de preîntâmpinare, nu un act de agresiune neprovocată.

Van Dorn se trase de falcă şi spuse:

— Abrams, dacă obiecţiile tale sunt mai mult de ordin practic decât moral, fii sigur de treaba asta. Om fi noi spioni amatori, dar ca soldaţi suntem profesionişti. De fapt, se-ntâmplă că am în curtea din spate un aruncător de optzeci şi unu de milimetri.

Abrams căscă ochii.

Van Dorn zâmbi aproape timid:

— Putem să demolăm afurisita aia de casă cam în zece minute şi pe urmă să mergem să-i terminăm.

Abrams îl privi fix.

— Soarta a vrut ca cei trei pirotehnicieni pe care îi am astă-seară să aibă ceva pregătire cu aruncătoarele, adăugă Van Dorn.

Abrams îşi spuse că soarta avea prea puţin de-a face cu asta. Îşi frecă fruntea. Cât timp fusese vorba de spionaj amator, fusese suficient de straniu. Acum, că se ajunsese să se discute tactică de infanterie, devenise alarmant. În minte îi reveni imaginea fetiţei rusoaice strângându-şi păpuşa la piept. Katerina şi Katia. „Unde te duci, Katerina? Jos, la subsol”. Clătină din cap şi se uită la Van Dorn.

— Sunt femei şi copii în subsolul ăla.

Van Dorn răsuflă prelung. Vorbi încet, aproape cu blândeţe:

— Sunt femei şi copii în toată America. Dacă vrei să vorbeşti despre femei şi copii, încearcă să-ţi extinzi imaginaţia şi să-ţi închipui rezultatele unui război nuclear.

Abrams răspunse cam iritat:

— Masacrarea oamenilor ălora nu va împiedica nimic din ce urmează.

Adăugă:

— Dacă se produce un atac cu IEM, aruncătorul va

continua să funcţioneze. De ce nu amâni până vezi ce se întâmplă la miezul nopţii?

Van Dorn dădu să răspundă, dar sună telefonul şi el ridică receptorul. Ascultă, apoi spuse:

— Da, e chiar aici.

Îi întinse receptorul lui Abrams:

— Căpitanul Spinelli.

Abrams păru cam surprins când luă receptorul. Vorbi în microfon:

— Ce-i, Dom?

— Tot mai petreci, Abrams? replică Spinelli. Păi, doar o trecere în revistă a evenimentelor serii.

— N-am nici o ştire.

— Am eu.

Abrams luă telefonul şi trase firul spre cămin, întorcându-le spatele celorlalţi trei. Îi auzi începând să vorbească pe un ton scăzut.

— Unde eşti? întrebă el în telefon.

— La Secţia 19.

Abrams vorbi încet:

— Bun, ce e? întrebă el fără prea mare interes.

— Am o urmare la nota pe care i-ai lăsat-o omului meu de la casa din Strada 36.

— A, da, „Lombardy”, răspunse Abrams. Era doar un foc de întâmpinare. Nu credeam ca Thorpe să lase ceva pe-acolo. E o casă clandestină a CIA şi o folosesc şi alţii...

— Nu e a CIA şi n-o foloseşte nimeni în afară de Thorpe. Thorpe a împrăştiat rahatul cu CIA ca să-şi acopere fundul.

— Şi ce-ai găsit, Sherlock? îl întrebă Abrams pe Spinelli. Radiouri, cifruri, ceai rusesc, un exemplar cu autograf din *Das Kapital*?

— Păi, oricum, radiouri. Ascultă, n-am reuşit să obţinem un mandat, aşa că l-am sunat pe Henry, omul de legătură de la CIA, şi l-am convins. Ne-am dus la „Lombardy” şi-am spart nenorocita aia de uşă cu topoarele de incendiu. Doamne, ce decoruri are clovnul ăsta! În capul scărilor, la

etajul doi, era o uşă mare, neagră, făcută din ceva de plastic. Era elastică, parcă era din cauciuc. Am dat în ea vreo zece minute. Henry era pornit, era foarte sigur că o să găsească ceva sinistru în spatele uşii. Dar uşa nu ceda. A trebuit să chem Serviciul de Urgenţe, care până la urmă a aruncat-o în aer cu juma' de kil de plastic.

Abrams îl auzi pe Spinelli aprinzându-şi un trabuc.

— Şi...?

— Şi încăperea asta uriaşă de la mansardă arăta ca o combinaţie între puntea de zbor de pe *Enterprise* şi camera de reculegere a marchizului de Sade. Era o dâră de sânge pe toată pardoseala de faianţă albă, ducând la un frigider cât o cameră – cum sunt alea din măcelării. Dar nu erau atârnate şunci. Nu, domnule, fraierul ăsta conduce o morgă particulară.

Abrams aruncă o privire peste umăr şi văzu că cei trei erau cufundaţi încă în discuţie, părând că nu-i dau atenţie, întrebă încet

— Cine era acolo?

Spinelli inspiră adânc.

— Chestii nasoale acolo, Tony. Trei – numără şi tu: unu, dispărutul Randolph Carbury, cu ţeasta aranjată de vechiul nostru prieten, obiectul contondent. Doi, o femeie între două vârste, identificată de portăreasa Frog ca fiind menajera, aparent glonte în ochiul drept, ieşit prin spatele urechii drepte. Şi numărul trei, Nicholas West, torturat, cauza morţii necunoscută. Mai eşti acolo?

Abrams dădu de câteva ori din cap, apoi îşi drese glasul:

— Da... da...

— Bun. Acum îl căutăm pe domnul Peter Thorpe. Ai vreo idee?

— Nu... adică, poate. S-ar putea să fie aici, la vecini.

Spinelli lăsă să-i scape un fluierat.

— Păi, atunci, cam până aici a fost treaba poliţiei.

Făcu o pauză şi spuse:

— Oricum, cred că mai departe o să vrea CIA să preia

afacerea.

— Ascultă, Dom… Ai făcut treabă bună. Mersi de telefon.

— Nicio problemă, Abrams. Îţi sunt dator. Habar n-am pentru ce, dar am să-ţi plătesc. Ce vin bei acolo?

— „Villa Banfi Brunello di Montalcino”, recoltă şapteşopt. Du-te acasă, Dom. Serios. Du-te-acasă! Abrams închise şi se întoarse.

Van Dorn ridică ochii:

— Ceva pentru noi, Abrams?

Abrams puse telefonul la loc pe birou. Ezită, apoi spuse:

— Poliţia şi CIA au intrat în apartamentul lui Thorpe şi-au găsit corpul colonelului Carbury într-un dulap de alimente de la mansardă.

Katherine îşi duse mâna la gură şi se prăbuşi într-un fotoliu.

Van Dorn vorbi pe un ton jos şi supărat:

— Pui de căţea! Stai să pun eu mâna pe…

— O, n-o lua ca pe ceva personal, George, îl întrerupse Ann. Peter n-are nimic personal împotriva nici unuia dintre noi. E doar nebun.

Se uită la soră-sa:

— Îmi pare rău, Kate. Ar fi trebuit să te avertizez.

— Ai făcut-o. Eu n-am ascultat.

Ann se întoarse din nou spre Abrams:

— Ce-a mai spus amicul tău de la poliţie?

Îi susţinu privirea lui Abrams câteva secunde, şi el îşi dădu seama că ea înţelesese. Ann se întoarse cu spatele.

— Poliţia şi CIA îl caută pe Thorpe, bineînţeles, spuse Abrams. Le-am spus să încerce şi la vecini.

Van Dorn fornăi:

— Dacă Thorpe e acolo, e bine mersi acasă. Încă un motiv să-i aruncăm pe toţi în aer.

Van Dorn îşi aprinse un muc de trabuc.

Katherine se ridică şi trase aer în piept.

— Nu, George, spuse ea. Sunt de acord cu Tony că nu putem face asta.

Se întoarse spre Abrams:

— Dar trebuie neapărat să intrăm în casa aia. S-ar putea să fie ceva ce putem face acolo ca să oprim...

Ezită, apoi spuse:

— Tata e acolo... Peter s-ar putea să fie acolo... Cred că o confruntare personală – nu un baraj de artilerie –, e mai aproape de spiritul grupului nostru.

Van Dorn nu spuse nimic.

— Din punct de vedere practic şi profesional, adăugă Ann, eu aş vrea să pun mâna pe echipamentul ăla de comunicaţii. S-ar putea să fie cheia cu care să le oprim operaţiunea.

Se întoarse spre Van Dorn:

— Fără artilerie, George. Intrăm acolo *mano a mano*[25]

Van Dorn încuviinţă:

— În regulă...

Katherine îşi puse mâna pe braţul lui Abrams:

— În regulă?

Abrams nu credea că o alternativă între baraj de foc de mortiere şi un raid de comando era chiar o alternativă, dar înţelegea rostul celui de-al doilea.

— Uite, zise el. Nu-i nevoie de aprobarea mea. Daţi-i drumul. Băgaţi-i un glonţ lui Androv în burta aia grasă, dacă puteţi. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, lăsaţi-l pe domnul Van Dorn aici, la telefon, să încerce să îndepărteze explozia asta IEM.

Van Dorn trase cu sete din trabuc şi spuse:

— N-am să pierd timpul să mă dau în spectacol spunându-vă că n-o să-mi trimit oamenii acolo unde nu m-aş duce eu însumi. În timpul războiului, am trimis sute de bărbaţi şi de femei să-şi întâlnească soarta fără mine. Fiecare are o treabă. A mea, astă-seară, e să stau aici, lângă telefon şi telex. Şi ducă-se dracului oricine gândeşte rău despre mine.

---

25 Pe rând, succesiv (n. tr.)

Ann îşi puse braţul pe după umerii uriaşi ai lui Van Dorn.

— O, George, nimeni n-o să gândească rău despre tine. Dacă dăm greş la vecini, oricum or să vină ei aici să te-mpuşte.

Van Dorn rânji, ferindu-se de Ann, şi se bătu peste tocul pistolului de sub buzunar.

— În 1945 am avut un meci de tir cu doi terorişti de la KGB în sectorul sovietic al Vienei. Am ratat toţi trei. De data asta, n-am de gând să mai ratez.

Ann zâmbi:

— Păi, George, nu-i niciodată prea târziu în viaţă să te răscumperi. Bineînţeles că eu plec alături, pentru că pot să lucrez cu sistemul lor de comunicaţii.

Se întoarse spre Katherine:

— Tu mergi fiindcă trebuie.

Ann îl privi pe Abrams.

Abrams ridică din umeri:

— Eu merg fiindcă mi s-a slăbit un şurub.

Katherine îi zâmbi:

— Şi ştii bine ruseşte şi cunoşti locul.

— Ar trebui să spargi petrecerea asta plicticoasă, George, spuse Ann.

Van Dorn clătină capul:

— Nu pot. Ar părea suspect. Pe invitaţii scrie până la unu noaptea, şi vecinii mei au acces la genul ăsta de informaţii.

Se gândi un moment şi adăugă:

— Oricum, aş vrea să-i ţin pe toţi aici.

Van Dorn se uită la Katherine:

— Tu ce armă ai?

Ea făcu semn cu capul spre poşetă:

— Un Browning de 45.

Van Dorn băgă mâna în buzunar şi scoase glonţul de calibrul 45 placat cu argint.

— Ştiu că e melodramatic… dar eram tineri şi înclinaţi spre gesturi teatrale. Cu toate astea, glonţul e real.

Ea îl luă fără un cuvânt şi îl ţinu strâns în mână.

— Ei, George, spuse Ann, dacă nu ne întoarcem până se sting luminile, sunt convinsă că n-ai să eziţi să-ţi dezlănţui artileria.

— Dacă nu vă văd înapoi aici, sau n-aud despre voi până la miezul nopţii, fie IEM, fie nu, deschid focul de mortier.

Îi privi pe toţi trei:

— În regulă?

Dădură toţi din cap.

Se auzi un ciocănit şi uşa se deschise. Marc Pembroke păşi înăuntru.

Ann îi zâmbi:

— Arăţi în formă, Marc. Eşti în formă pentru o treabă?

— O… bună, Ann. Nu te-am văzut de mult.

Se întoarse spre Van Dorn:

— Astă-seară, da?

— Exact.

Van Dorn se uită o clipă la Abrams, apoi îi spuse lui Pembroke:

— Sunt copii în subsol. Bineînţeles că ei n-au nicio vină. Sunt şi femei şi personal diplomatic. Mai gândiţi-vă.

Pembroke încuviinţă:

— E o complicaţie, dar nu-i o problemă. Când îi dăm drumul?

Van Dorn îşi privi ceasul.

— Poţi să fii gata în treizeci de minute?

— Nu pot, dar voi fi.

— Atunci adună oamenii, pe ai tăi şi pe ai mei, şi adu-i aici.

— I-aduc acum.

Pembroke se întoarse.

Van Dorn strigă:

— Încă ceva. E timpul de plătit nişte poliţe vechi, chiar aici în casă. Cum am discutat.

Pembroke dădu din cap şi plecă repede.

Van Dorn se duse la birou şi ridică telefonul. Se uită la cei trei din cameră, în timp ce forma un număr, şi spuse:

— În timpul ultimului război, radarul îţi dădea o avertizare de o oră. Acum, sunt mulţumiţi dacă au cincisprezece minute. Eu le-am dat câteva ore. Sper până la Dumnezeu că şi-au folosit timpul în mod constructiv.

Vorbi în receptor.

— Alo, sunt Van Dorn. Am trecut prin foc şi prin apă.

Începu să vorbească cu persoana de la celălalt capăt al firului.

Abrams se apropie de peretele pe care erau atârnate, în rânduri elegante, fotografiile, şi le privi. Katherine veni lângă el.

— De fapt, noi am avut o avertizare de patruzeci de ani, nu? zise ea.

Abrams nu răspunse;.

— Nici măcar n-am ajuns să ne cunoaştem unul pe altul, şopti ea.

El îi aruncă a privire:

— Avem o întâlnire la micul dejun, mâine. La braserie.

Ea zâmbi:

— Să nu întârzii!

Se întoarse şi se îndreptă spre sora ei.

Abrams continuă să se uite la fotografii, fără să le vadă. Se gândea că, în multe privinţe, evenimentele parcurseseră un cerc complet. Şi-i aminti pe părinţii lui întâlnindu-se cu prietenii în camere meschine, complotând şi plănuind ziua când muncitorii îşi vor sfărâma lanţurile. Se gândea la Van Dorn schimbând focuri de pistol cu inamicul pe străzile Vienei. Contemplă personalitatea lui James Allerton, angajat de o jumătate de secol, sau mai mult, în serviciul unei puteri străine, ceea ce-l făcea probabil să fie cel mai longeviv trădător. Reflectă la agenda lui Kimberly, la mesajul lui Arnold Brin şi la alte mesaje şi dosare clasate, chestii moarte de la vii şi de la morţi; şi se gândi că, într-un fel, trecutul mort se întorsese să-i îngroape pe cei vii şi pe cei nenăscuţi încă.

CARTEA A ŞAPTEA
ASALTUL

56

Claudia Lepescu mergea repede pe poteca îngustă care brăzda faleza în diagonală. Deasupra, pe peluza largă a lui Van Dorn, auzise un bărbat strigând la ea cu accent britanic. Unul dintre oamenii lui Marc Pembroke.

Îşi aruncă din picioare pantofii cu toc înalt şi păşi mai departe pe poteca întunecată, mai repede acum, dar cu teama să nu cadă în râpă. În spate auzi zgomot de paşi şi îşi dădu seama că era vorba de două persoane.

Claudia ajunse la capătul potecii şi o luă la fugă pe panta acoperită cu dafini, mărind viteza până se dezechilibră şi căzu. Oamenii care o urmăreau o auziră strigând şi se îndreptară spre ea. Ea sări în picioare şi alergă până ajunse la gardul de apărare.

Îşi puse palmele pe gard şi respiră adânc, privind la vârfurile zigzagate ale stâlpilor, profilate pe cer ca dinţii dragonului. Se întoarse şi se sprijini cu spatele de gard.

Rafalele vântului ce bătea dinspre nord mişcau crengile din jurul ei, şi nori negri brăzdau faţa lunii. Un fulger lumină cerul spre nord-vest, şi ea văzu umbrele celor doi bărbaţi, care stăteau nemişcaţi în depărtare. Unul dintre ei strigă:

— Claudia! Nu-ţi facem nimic, Claudia!

Un tunet zgudui pământul sub picioarele ei, înăbuşindu-i cuvintele. Ea se întoarse şi păşi nesigur de-a lungul gardului de lemn, dar părea că nu există nicio trecere. I se spusese că gardul putea fi escaladat din partea asta, folosindu-se de nişte scoabe bătute orizontal în stâlpii de lemn, dar gardul era aproapele două ori mai înalt decât ea. Auzi un zgomot de paşi în spate, pe pământul acoperit cu pietriş.

Claudia mai alergă aproape cincizeci de metri şi se opri să-şi tragă răsuflarea. Picioarele îi erau pline de tăieturi şi simţea sângele mustindu-i în dres. Rochia neagră din tricot era agăţată în câteva locuri, iar faţa şi braţele îi erau

zgâriate şi pline de vânătăi. Simţea şiroaiele de sudoare caldă curgându-i pe trup.

Deodată, două fascicule de lanternă sfâşiară întunericul.

Claudia se ghemui repede în spatele unei tufe. Fasciculele de lumină cercetau sistematic de-a lungul gardului şi prin copacii din spatele ei. Aşteptă până trecură pe deasupra ei, apoi se ridică, făcu un pas înapoi pentru start şi alergă spre gard. Căută cu mâinile şi cu picioarele ceva de care să se apuce, dar prima scoabă orizontală era prea înaltă şi alunecă în jos, aşchiile de cedru intrându-i în piele.

— *Aici* erai!

Paşii se apropiară.

Claudia simţi lacrimile ţâşnindu-i din ochi şi sudoarea sărată arzându-i buzele. Strigă:

— Am un pistol!

Paşii se răriră şi luminile se stinseră.

— Uşurel acum, îi spuse unul dintre bărbaţi celuilalt. S-o înconjurăm!

Claudia se uită din nou disperată la gard. Semăna cu gardurile de apărare din filmele cu cowboy. Asta-i aduse aminte de un lasou. Îşi scoase repede dresul şi bâjbâi cu mâna pe pământ până găsi o piatră de mărime potrivită. Lăsă piatra să cadă în vârful unuia din ciorapi, pe care îl înnodă şi apucă dresul de celălalt vârf. Se ridică, roti dresul pe deasupra capului şi-l aruncă în sus spre gard.

La a doua încercare, vârful cu piatra căzu printre doi stâlpi şi ea trase de dres ca să-l înţepenească, apoi îşi începu ascensiunea, o mână deasupra celeilalte, pe frânghia de nailon, sprijinindu-se cu picioarele de gard. Nailonul se întinse la maximum, şi ei i se făcu frică să nu cedeze.

Picioarele dădură de prima scoabă; se odihni o clipă, apoi se căţără mai departe până atinse a doua scoabă.

Lanternele se aprinseră din nou; un fascicul o găsi şi-i poposi pe faţă. Un bărbat strigă:

— Stai, că tragem!

În liniştea nopţii, se auzi zgomotul metalic oribil al armării cocoşului.

Cu o ultimă explozie de energie, născută din frică, se căţără în vârful gardului, simţind cum ţăruşii îi intră în piept şi în abdomen.

Auzi, din două direcţii diferite, tusea şuierătoare a pistoalelor cu surdină, urmată de sunetele gloanţelor care loveau şi scoteau ţăndări din lemn exact sub ea. Tot gardul se legănă sub impact. Ea lăsă să-i scape un strigăt îngrozit, apoi închise ochii şi se rostogoli uşor peste ţăruşi. Înainte chiar de a avea timp să aibă senzaţia de cădere, simţi şocul dur al impactului cu pământul în faţă şi în piept, care-i tăie răsuflarea.

Rămase întinsă câteva secunde, apoi îşi umplu din nou plămânii cu aer. Auzi zgomote pe gard şi-şi dădu seama că nu trăsese dresul după ea, iar acesta rămăsese la dispoziţia urmăritorilor.

Sări în picioare şi începu să alerge. Dincolo de fâşia de trecere, parţial defrişată, o pată de lumină aruncată de lună dezvăluia conturul întunecat al zidului care mărginea proprietatea rusească. Îi auzi pe cei doi în spatele ei şi încercă să alerge mai repede, ignorând durerile din picioare. Rochia tricotată, colantă, îi împiedica mişcarea picioarelor şi ea încetini, cât să-şi ridice poalele şi să-şi prindă tivul de cordon, apoi ţâşni înainte.

Cei doi oameni ai lui Pembroke câştigau teren, dar nu trăgeau, nu strigau şi nu-şi aprinseseră lanternele; nici n-ar fi făcut-o, îşi spuse Claudia, atât de aproape de proprietatea ruşilor. Zidul era la vreo şase metri în faţă, apoi la trei şi, deodată, fu chiar în faţa ei. Ea îşi aruncă mâinile în faţă ca să-i prindă muchia şi sări, aproape fără să-şi întrerupă alergarea.

Plonjă cu capul înainte în tufişul de dincolo de zid. Ritmul paşilor celor doi urmăritori încetini, apoi auzi cum se opresc în faţa zidului. Încetini şi ea pasul şi începu să-şi aleagă cu

mai multă grijă drumul pe terenul în pantă ascendentă.

Deodată, de jur-împrejurul ei se aprinseră lumini, şi ea auzi o voce, lătrând într-o engleză cu accent:

— Opreşte-te! Opreşte-te sau tragem!

Ea îngheţă.

— Mâinile pe cap!

Ea făcu întocmai cum i se spusese.

— În genunchi!

Claudia se conformă, simţind sub genunchii goi vegetaţia umedă, în putrefacţie. Luminile îi loviră ochii, şi ea îi închise, gândindu-se că poate aveau ordin s-o împuşte pe loc.

Trecu un timp ireal de lung, apoi Claudia auzi zgomotul pe care îl face revolverul atunci când e armat.

Camerun şi Davis, cei doi oameni ai lui Pembroke, se ridicară în picioare, fără zgomot, lângă zidul nu prea înalt. Davis ridică aparatul de vedere pe timp de noapte şi cercetă terenul împădurit din faţă. Lumina slabă a lunii acoperite de nori şi a stelelor era amplificată electronic, realizând o imagine cu tentă verzuie: Davis regla puterea de separare şi focalizare.

— Acolo! Au interceptat-o... dar nu pot să-mi dau seama ce se-ntâmplă.

— Hai înapoi, spuse Cameron.

Se întoarseră şi-şi croiră drum prin ţara nimănui spre gardul de lemn. La vreo doi metri de acesta, înconjurară un tufiş des de tisă şi îngenunchează.

Tony Abrams, stând şi el cu un genunchi la pământ, îi privi în lumina slabă. Îşi spuse că, spre deosebire de soldaţii convenţionali, ale căror uniforme şi echipament erau destinate să fie folosite în diverse condiţii de teren şi de împrejurări, oamenii ăştia erau echipaţi în mod special pentru un singur lucru: un raid de noapte scurt, rapid. Îmbrăcămintea şi echipamentul erau în mozaic de culori negru şi gri, feţele înnegrite şi impenetrabile.

Cameron se întoarse spre Abrams:

— Ploşniţe?

Abrams se uită la detectorul de microfoane, aşezat pe pământ:

— Se pare că nu.

Cameron încuviinţă din cap.

Katherine, ghemuită lângă Abrams, îi şopti lui Cameron:

— Ce s-a întâmplat?

— Au înşfăcat-o, spuse acesta ridicând din umeri.

— N-aş putea să spun ce primire i-au făcut, adăugă Davis.

— Sper să nu le treacă prin minte că prin vânătoarea asta, am urmărit să ne ocupăm poziţiile, spuse Abrams.

— Când trecem dincolo? întrebă Katherine.

Cameron se uită la ceas:

— Foarte curând.

— Am văzut cel puţin cinci, rosti Davis. Dacă doi o duc la reşedinţă, atunci ni se măresc puţin şansele.

Abrams îşi spuse că trei ruşi erau deja cu trei mai mulţi decât avea chef să întâlnească în noaptea asta. Îi privi pe Cameron şi Davis. Chiar şi atât de aproape, abia îi distingeai, dar prezenţa lor iradia în noapte ameninţare. Ca profesionist, era impresionat de echipamentul lor: glugi şi veste antiglonţ negre, dotare de prima mână şi cu greutate redusă, totul insonorizat şi înnegrit.

Abrams se uită la Katherine, aflată lângă el, îmbrăcată şi echipată la fel, cu lungul ei păr blond îndesat sub masca înaltă, cu glugă. Ea se aplecă şi-i şopti în ureche:

— Am încredere în oamenii ăştia. Sunt buni. O să ieşim bine.

— Sunt sigur, zâmbi Abrams.

Ea îl sărută pe obraz.

Cameron scoase un pistol de semnalizare de la centură şi trase în aer. Racheta explodă la treizeci de metri, într-o ploaie incandescentă alb-albastră. Cameron le spuse lui Abrams şi lui Katherine:

— Ăsta-i semnalul că Claudia a trecut dincolo. Pirotehnicienii lui Van Dorn trebuie să confirme şi să acopere semnalul cu mai multe rachete de acelaşi fel.

În timp ce vorbea, o salvă de rachete se sparse deasupra lor.

— Artificiile sunt o mască bună pentru rachetele de semnalizare, spuse Davis. Şi zgomotul ne acoperă puţin.

— Comunicaţiile, controlul şi comanda sunt cam la voia întâmplării, fără radio, adăugă Cameron, dar Ivan are nişte echipamente de supraveghere al dracului de bune şi nu vrem să-l punem în gardă.

Abrams dădu din cap, spunându-şi: *„Dacă ai impresia că avem probleme în ceea ce priveşte comunicaţiile, aşteaptă să vezi ce-o să fie când or să se oprească toate radiourile din America de Nord*."

Abrams se uită la Cameron şi la Davis în lumina muribundă a artificiilor. Când îi întâlnise în vestiarul din subsolul lui Van Dorn, îşi dădu seama că-i mai văzuse cu ocazia întâlnirii din cimitir. Pembroke îi spusese că amândoi erau veterani ai războiului din Falkland, unde luptaseră în Comandourile Regale; recrutaţi de Pembroke la demobilizare. Cameron era scoţian, Davis englez. După spusele lui Van Dorn, Pembroke angaja numai foşti soldaţi britanici: englezi, scoţieni, irlandezi şi galezi.

Abrams privi cerul. Vântul bătea acum mai constant; pe deasupra lor trecea un front atmosferic. Norii cenuşii, zdrenţuiţi, alergau pe cer dinspre nord spre sud. Aerul se răcise şi mirosea a ploaie. Departe, spre nord-est, dincolo de istmul Long Island, spre Connecticut, se auzeau tunetele, iar fulgerele luminau rar cerul. Îşi aminti ce spusese Van Dorn la ultima discuţie pregătitoare:

— Dacă se luminează tot cerul spre vest, o să ştiţi că s-a întâmplat. Atunci, misiunea voastră nu va mai fi o lovitură preventivă, ci una de răzbunare. Daţi peste ei. Luaţi cu voi cât de mulţi puteţi. Nu va mai fi niciun motiv ca să vă întoarceţi acasă.

Lui Abrams îi venea greu să împace imaginea publică rafinată a lui O'Brien, Van Dorn şi a prietenilor lor cu înclinaţia lor de a se angaja în crime politice şi raiduri de comando.

Katherine îi întrerupse gândurile:

— Tony, ia uite!

Abrams îi urmări privirea ridicată spre cer. O rachetă uriaşă se înălţă încet în aer, cu panaşul oscilând în bătaia vântului. Deodată, racheta explodă într-un glob de foc uriaş, cum Abrams nu mai văzuse niciodată la o rachetă de festivităţi. Aerul nopţii fu sfârâmat de explozie, şi Abrams chiar simţi undele de şoc şi văzu copacii îndoindu-se. După câteva secunde, izbucniră alte rachete, mai mici, ale căror explozii se prelungiră în reverberaţii puternice. Difuzoarele lui Van Dorn, montate pe stâlpi la vreo sută optzeci de metri în urma lor, păcăniră şi Abrams auzi primele acorduri din *My Country'tis of Thee*[26] sau, cum îi spuneau tovarăşii lui, *God Save the Queen*[27]. *Frumos efect, George,* îşi spuse Abrams.

Cameron şi Davis se ridicară, urmaţi de Abrams şi de Katherine.

Cameron vorbi pe deasupra zgomotelor:

— În şir câte unul, la un interval de trei metri. Fiţi cu ochii în patru, acum. Trecem dincolo.

Abrams nu auzise niciodată pe cineva spunând asta în realitate, ci poate numai în filmele englezeşti de război. Se uită la Katherine. Ea îi făcu cu ochiul şi ridică degetul mare, apoi îşi trase gluga, acoperindu-şi faţa.

Şirul se puse în mişcare. Obiectivul: camera transmisiunilor din mansarda reşedinţei ruseşti. Distanţa era de vreo opt sute de metri, dar Abrams îşi spunea că ultimii câţiva metri, respectiv porţiunea de scară ce ducea

---

26 *My Country'tis of Thee – Despre tine, ţara mea* – primele versuri ale imnului britanic (n. tr.)

27 *God Save the Queen – Doamne, apăr-o pe regină – denumire populară a imnului britanic (n. tr.)*

la mansardă – dacă ajungeau până acolo – urmau să fie, cum ar fi spus Cameron, cam la voia întâmplării.

Se întrebă dacă avea să-l întâlnească din nou pe Androv. N-ar fi avut nimic împotrivă să se întâlnească cu Alexei Kalin. Sau cu Peter Thorpe, fiindcă venise vorba. Se întreba ce simţea Katherine gândindu-se la posibilitatea de a se trezi faţă în faţă cu tatăl ei.

Parcele şi Furiile s-au dezlănţuit în noaptea asta, îşi spuse el, duse de vânturile furtunii care se apropie. Şi toţi curenţii timpului şi ai istoriei converg spre casa aceea din vârful dealului, dincolo de liziera următoare.

Cât despre sine, îşi aminti că Parcele îi conduceau pe cei voluntari şi le puneau piedici celor refractari.

57

Karl Roth conducea spre sud pe Dosoris Lane. După vreo patru sute de metri, semnaliză pentru a intra pe aleea care ducea la reşedinţa ruşilor.

Agentul de circulaţie îl recunoscu pe Roth şi furgoneta şi-i făcu semn să vireze. Roth o luă la dreapta, şi furgoneta săltă peste, trotuar, printre şirurile de bariere de poliţie, spre cabina pazei, care era la vreo zece metri mai sus pe alee. Se apropie de căsuţa luminată, oprind în faţa uşii. Mâinile şi picioarele îi tremurau îngrozitor.

Doi paznici ruşi, cu arme uşoare, apărură mai sus pe alee şi se opriră, blocând drumul. Roth stinse farurile şi coborî geamul. Pe uşa cabinei de pază apăru un bărbat în civil. Acesta se opri pe treapta de la intrare, la câţiva paşi de furgoneta. Roth îşi drese glasul şi-l salută în englezeşte:

— Ce mai faci, Bunin?

Bunin răspunse tot în engleză:

— Ce faci aici, Roth? Au zis că mai târziu.

Roth îşi scoase capul din maşină:

— A trebuit să vin acum.

Bunin se aplecă şi-şi sprijini mâinile de portieră, uitându-se în cabină.

— Unde ţi-e nevasta? Au zis că vine şi ea cu tine.

— A rămas la Van Dorn.

Rusul îl privi atent pe Roth:

— Puţi a whisky şi arăţi groaznic.

Roth nu răspunse.

Bunin spuse în şoaptă:

— Ne-au dat alarma maximă. Ştii ceva?

— Crezi că-mi spune cineva ceva, Bunin? zise Roth ridicând din umeri.

Bunin scoase un sunet dispreţuitor şi rosti:

— Ce ne-ai adus?

Roth îşi umezi buzele şi privi spre cabina de pază. Prin fereastră se vedea un tânăr în uniformă care şedea la o masă şi scria. Cei doi paznici de pe alee erau la câţiva paşi în faţa furgonetei. Aruncă o privire în oglinda laterală şi observă că porţile şi drumul nu erau vizibile din acest punct al aleii.

— Roth?

Karl Roth tresări.

— Da… da, am blinii, caviar şi smântână. În spate.

Bunin semnală celor doi paznici, şi aceştia se duseră repede în spatele furgonetei.

Marc Pembroke se ghemui lângă uşa din stânga, care era încuiată. Ţinea un pistol aţintit spre capul lui Roth. O prelată de pânză acoperea, în mijlocul podelei, o stivă de cutii, iar între cutii stăteau culcaţi doi dintre oamenii lui Pembroke – Sutter şi Llewelyn. Într-o ladă mare, făcând corp comun cu banca laterală, era întinsă Ann Kimberly.

Uşa din dreapta, descuiată, se deschise şi cei doi paznici apucară containerele frigorifice cu alimente.

Pembroke aruncă o privire rapidă în dreapta. Mâna unuia dintre ei era la mai puţin de un metru de piciorul lui. Pembroke se uită la Roth şi văzu că acesta urmărea mişcările ruşilor şi ale lui Pembroke în oglinda retrovizoare. Dacă Roth avea de gând să-i trădeze, acum era momentul. Dar Roth părea paralizat de teroare.

Uşa din spate fu trântită, şi Pembroke auzi paşii paznicilor retrăgându-se spre cabină.

— Rămâi aici, îi spuse Bunin lui Roth. Trebuie să sun să văd dacă te primesc aşa devreme.

Roth nu răspunse.

— Acum! şopti Pembroke.

Llewelyn şi Sutter aruncară prelata de pe ei, în timp de Ann Kimberly ieşea din ladă. Pembroke deschise ambele uşi din spate, şi cei patru, îmbrăcaţi în negru, săriră pe alee, se furişară pe lângă furgonetă şi năvăliră în mica încăpere din faţă a cabinei de pază.

Cei doi paznici, ducând încă containerele cu alimente, priviră în spate, cu ochii şi gurile larg deschise. Tânărul în uniformă din spatele mesei se ridică şi privi nedumerit.

Bunin, cu mâna stângă pe telefonul din perete, stătea lângă masă. Ann strigă în ruseşte:

— Nu mişca!

Mâna dreaptă a lui Bunin se repezi în interiorul hainei.

Pembroke trase o rafală scurtă din automatul M-16, cu amortizor. Gloanţele îl plesniră pe Bunin, aruncându-l de perete. Se ridică pentru o fracţiune de secundă, făcu un pas înainte şi se prăbuşi, căzând pe picioarele tânărului care ridicase mâinile. Cei doi paznici scăpaseră containerele, care se spărseseră, împrăştiind pe podeaua de lemn blinii, smântână şi caviar. Bunin părea că se uită la toată mizeria şi la pata de sânge ce se lăţea în direcţia alimentelor.

Ann dădu o serie de ordine severe. În câteva minute, cei trei ruşi supravieţuitori zăceau într-o cameră din spate, legaţi şi cu căluşuri în gură. Sutter stătea lângă furgonetă, cu ochii pe Roth şi pe alee. Llewelyn verifică pulsul lui Bunin, nu-l găsi şi îl aşeză la birou, astfel încât orice maşină oficială care ar fi trecut pe alături să vadă pe cineva la fereastră.

Pembroke găsi registrul într-un sertar al biroului şi-l luă cu el. Cei patru se întoarseră repede la furgoneta.

— A fost o reprezentaţie grozavă, Karl îi spuse Pembroke lui Roth. Presupun că a ajutat şi şnapsul. Aprinde farurile. Dă-i drumul!

Roth aprinse cu mâini tremurânde farurile şi puse furgoneta în mişcare.

Ann îngenunche lângă Pembroke şi cercetă registrul cu o lanternă.

— Se face un control şi un apel al gărzilor la fiecare treizeci sau patruzeci de minute. Ultima însemnare a lui Bunin este de acum zece minute, aşa că s-ar putea să nu li se simtă lipsa o vreme.

Pembroke încuviinţă.

Nimeni nu vorbi în timp ce furgoneta se deplasa încet pe aleea cu pietriş în formă de S. Sutter privea prin geamurile din spate, Llewelyn se uita pe deasupra spătarului şi supraveghea drumul prin parbriz. Ann răsfoi câteva pagini din registru şi spuse:

— Peter Thorpe a fost înregistrat acum două ore. E încă acolo.

Pembroke încuviinţă din nou.

Ann îi aruncă o privire şi spuse:

— Ordine de la Androv, să-i aresteze pe Karl şi Maggie Roth la sosire.

Îi făcu cu ochiul lui Pembroke, şi acesta zâmbi, apoi se întoarse spre Roth:

— Ai auzit?

Roth dădu din cap, dar nu spuse nimic.

Ann întoarse o pagină.

— O... am dat peste ceva... comandantul gărzii vine la intervale neregulate şi semnează în registru. Ultima oară a fost la poartă... acum aproape o oră. Poate să vină în orice...

Roth scoase un sunet de atenţionare şi toţi se priviră prin parbriz. În faţă se vedea, venind spre ei, proiectată pe copacii din curbă, lumina unui singur far. Pembroke se răsti la Roth:

— Mergi până ajungi la trei metri, apoi te opreşti.

Pembroke şi ceilalţi trei se ghemuiră în spatele locurilor din faţă. Interiorul furgonetei era luminat de farul care venea spre ei. Pembroke puse vârful ţevii pistolului în ceafa lui Roth.

— Ce e?

— E comandantul gărzii.

Vocea lui Roth tremura.

— E într-un kart deschis... cu şofer...

— Nu-i lăsa loc să treacă, spuse Pembroke.

Roth dădu din cap, simţind amortizorul pistolului apăsat în ceafă. Centră furgoneta pe aleea îngustă şi opri. Kartul

se opri şi el. Şoferul strigă în ruseşte.

Ann îi şopti lui Pembroke:

— Vrea să ştie ce dracu’ crede Roth că face.

Pembroke îi spuse lui Roth:

— Bun, dă încet înapoi şi lasă-l să treacă pe dreapta.

Roth băgă în marşarier şi începu să dea înapoi. Şoferul rus ambală. Micul vehicul pe trei roţi şi se îndreptă spre spaţiul creat între furgonetă şi zidul de piatră care mărginea aleea.

Pembroke deschise uşa glisantă de pe partea dreaptă a furgonetei şi văzu micul vehicul. Şoferul stătea pe unicul loc din faţă ţinând manetele, iar comandantul gărzii stătea pe banca de două locuri din spate. Ambii văzură uşa glisând şi se întoarseră. Când kartul ajunse în dreptul uşii deschise, cei doi ruşi priviră în gurile ţevilor a două arme automate, la mai puţin de un metru de ei. Şoferul lăsă să-i scape un strigăt speriat. Automatele scuipară foc şi tuşiră. Şoferul fu aruncat din vehicul fără să-şi dezlipească mâinile de pe manete, antrenând kartul după el. Comandantul gărzii se adună de sub vehicul şi se ridică în picioare, strângându-şi pieptul cu mâna. Se împletici spre copaci, se clătină şi căzu.

Pembroke şi Llewelyn săriră din furgonetă, le administrară celor doi ruşi lovitura de graţie cu câte o singură împuşcătură în cap, apoi îi târâră între copaci. Sutter îi ajută să pună kartul pe roţi şi să-l împingă, dincolo de lizieră. Apoi săriră toţi trei în furgonetă:

— Dă-i drumul!

Roth băgă în viteză şi roţile ronţăiră încet pietrişul.

Ann rupse tăcerea:

— Presupun că nu puteam să-i lăsăm să treacă.

Pembroke o privi un moment.

— Nu, se duceau direct la cabina de pază.

— Am fi putut să-i capturăm, spuse ea.

Pembroke i-o reteză:

— Suntem cam în întârziere.

— Bine că am dat peste ei, adăugă Llewelyn. Or să mai

fie posturi de gardă scoase din funcţiune în noaptea asta şi n-avem nevoie ca un ofiţer mobil să alerge de la unul la altul, ca să le verifice.

Ann nu răspunse.

Pembroke îi spuse:

— Ştiu că e ceva nou pentru tine. Mai încolo, dacă nu ne-o merge bine, ai să vrei să mai fi scos din circulaţie vreo câţiva. E o treabă a dracului de urâtă, dar ea trebuie făcută.

Furgonetă ieşi din ultima curbă a aleii în formă de S şi în faţa lor apăru reşedinţa ruşilor, profilată pe cerul turbulent. La parter şi la primul etaj erau puţine ferestre luminate, în schimb toate lucarnele mansardei răspândeau lumină.

— Ivan face ore suplimentare astă-seară, remarcă Pembroke.

Sutter se întoarse de la geamul din spate şi spuse:

— Le stingem noi luminile şi-i trimitem la culcare.

Pembroke încuviinţă din cap şi întrebă:

— Cum te ţii, Karl?

Roth inspiră adânc şi dădu din cap, dar nu spuse nimic. Aruncă o privire spre ceasul de bord şi se întrebă când aveau să înceapă să moară din cauza otrăvii. Spera că în curând.

Furgoneta intră în curtea lungă din faţă şi se îndreptă spre casă.

— Doamnelor şi domnilor, spuse Pembroke, în faţa dumneavoastră se află Killenworth. O să facem un popas să ne mai dezmorţim picioarele. Nu uitaţi să vă luaţi şi puştile.

Roth clătină din cap: „Nebunie curată”.

58

Tom Grenville se considera un bărbat de comitet şi înţelegea că, în stilul indirect al comunicaţiilor din cadrul Companiei, propunerile superiorilor erau de fapt ordine, exact ca atunci când era locotenent de marină: „Dorinţa căpitanului e ordin pentru tine”.

Aşa că, atunci când George Van Dorn spusese că nu se dădea în vânt după golf, Tom Grenville renunţase, deşi era mort după acest joc.

Dar George nu era în realitate un om nedrept sau arbitrar. Avea o alternativă constructivă: pistoalele, nu crosele de golf, stăteau bine în mâinile unui bărbat, declarase el. Ca urmare, Grenville se apucase de tir la talere, de vânătoare şi tir de performanţă.

Pe urmă, la un prânz, cu vreun an în urmă, îşi aducea aminte Grenville, O’Brien şi Van Dorn îl întrebaseră dacă se gândise vreodată la paraşutism. Grenville se gândise la paraşutism tot atât cât se gândise să coboare Niagara într-un butoi, dar răspunsese afirmativ, plin de entuziasm.

Când venise momentul adevărului, Grenville avusese câteva rezerve de înţeles în legătură cu prima sa săritură. Până la urmă, îşi dăduse seama că aproape toţi vechii OSS-işti erau foşti paraşutişti, şi mulţi dintre ei, ca şi O’Brien, încă mai executau salturi. Uşi până acum închise ar fi fost deschise unui tânăr care ar fi făcut un salt cu Patrick O’Brien şi prietenii acestuia.

Van Dorn păruse satisfăcut, ca şi O’Brien şi alţi asociaţi importanţi ai firmei. Acum, Grenville ştia de ce.

Privi în jurul cabinei slab luminate a marelui elicopter de salvare amfibie „Sikorsky”. Instructorul de salt, Barney Farber, era un vechi amic al lui O’Brien şi al lui Van Dorn, şi firma lui Farber, una dintre firmele de electronică din Long Island care lucrau pentru apărare, era de fapt proprietarul

elicopterului, care aparţinuse Marinei.

Alţi doi veterani stăteau pe banca din faţa lui: Edgar Johnson, un general de paraşutişti ieşit de curând la pensie, şi Roy Hallis, agent CIA semipensionat.

Întreaga operaţiune, înţelegea Grenville, fusese planificată şi era controlată de bătrâni. Şi n-ar fi fost întreagă dacă unii dintre ei n-ar fi participat personal la zbor. Grenville le aruncă o privire, prin semiîntuneric, lui Johnson şi Hallis. Erau amândoi veterani ai celui de-al doilea război mondial, dar nu păreau să aibă mult peste şaizeci de ani. Îşi spuse că era ultima lor misiune, ultimul lor salt. Poate că era ultima oară când învăţăceii OSS-iştilor participau nemijlocit la o operaţiune. Chiar şi ei erau prea bătrâni ca să mai facă salturi de luptă. Grenville se trezi holbându-se la ei. Păreau pregătiţi psihologic pentru o luptă armată, ceea ce era mai mult decât putea spune Grenville despre sine însuşi.

De fapt, îi era greaţă. Elicopterul, stând pe propriile flotoare, în largul istmului Long Island, se legăna al naibii de tare. Vântul se înteţise şi valurile băteau în partea inferioară a navei. Grenville nu mai avusese niciodată rău de mare la o săritură cu paraşuta.

Lângă Grenville stăteau doi dintre oamenii lui Pembroke, Collins şi Stewart. Îşi spuse că, în negru, păreau deosebit de sinistri.

Stewart, care stătea chiar lângă el, îl întrebă:

— Ai sărit vreodată noaptea, băiete?

Grenville sărise o dată, la propunerea lui O’Brien. Răspunse:

— De câteva ori.

— E mai uşor dintr-un elicopter staţionar, spuse Stewart.

— Da…

— Numai dacă nu-i o vreme ca asta. Un avion e mai stabil. Elicopterul se cam leagănă.

Grenville încuviinţă, cu un aer nefericit.

Stewart continuă:

— E ca şi cum ai încerca să sari dintr-o barcă instabilă. Ai grijă să nu te loveşti de ponton. Am văzut ce-a păţit odată un băiat în Atlanticul de Sud.

Grenville încuviinţă din nou din cap. Aflase că Atlanticul de Sud însemna Falkland. Stewart părea foarte la curent cu orice nenorocire şi calamitate care putea cădea pe capul omului.

— Şi-a rupt gâtul, adăugă Stewart.

Grenville îşi simţi stomacul legănându-se, dar se linişti la gândul că machiajul ascundea culoarea pe care probabil i-o luase faţa.

Collins îşi aprinse un trabuc şi fumul umplu cabina. Rosti, cu accent specific irlandez:

— Vântu' ăsta o să-ţi plimbe curu' peste tot terenu' dacă-ţi scoţi umbrela prea devreme, băiete.

Grenville dădu din cap, cu un aer nenorocit.

— Aşteaptă până-n ultimul moment, îl sfătui Collins, pe urmă mai lasă câteva secunde ca să fii sigur, pe-urmă zi repede un *Tatăl Nostru* şi trage de şnur.

Collins râse.

Instructorul îşi puse mâinile peste căşti, ascultând, apoi spuse în microfon:

— Recepţionat.

Se ridică şi spuse:

— Ni s-a dat plecarea.

Apoi se ghemui şi intră în cabina pilotului, îl bătu pe acesta pe umăr şi-i arătă degetul mare ridicat. Motorul elicopterului se ambală asurzitor.

Grenville simţi cum marea pasăre se încorda ca să iasă din apă, apoi legănarea încetă când fuzelajul şi flotoarele se ridicară din marea agitată. Legănarea fu înlocuită de o mişcare oscilantă, pe măsură ce aparatul se ridica în bătaia vântului. Grenville se întoarse şi privi prin fereastra mare, pătrată, din spatele lui. Se înălţaseră deja la treizeci de metri, dar stomacul lui era încă la nivelul mării.

Stewart vorbi peste urletul motorului:

— A dracu’ lună-i la trei sferturi, şi norii-s prea subţiri s-o mascheze. O să ne vadă sigur, Tom.

Grenville îşi apăsă ochii cu degetele.

Stewart adăugă, ca o cobe:

— M-aş descurca şi fără afurisitele alea de fulgere. Ai văzut vreodată un paraşutist fulgerat, Tom?

— Nu în ultima vreme.

— Ce zici, băiete? Nu te-aud!

Grenville îl privi fix câteva secunde, apoi ţipă:

— Am zis că-mi place la nebunie să sar noaptea, pe furtună! Îmi place la nebunie!

Collins urlă încântat:

— Tom, gagiule, facem noi un tip de comando din tine până-n zori!

Grenville se ridică şi se duse la uşă. Se sprijini de carcasa elicopterului şi privi în noapte, în timp ce aparatul urca prin turbulenţa atmosferică. Nu voia să facă parte dintr-un comando. Voia să fie un asociat major la firmă şi era dispus să muncească din greu ca să-şi atingă scopul. Dar, uneori, O’Brien şi Van Dorn cereau prea multe. Un salt de noapte în teritoriul fortificat al inamicului era, într-adevăr, prea mult.

59

Joan Grenville măsura cu paşi mari mica pivniţă, luminată strălucitor de şiruri de tuburi fluorescente. Deasupra era un teren de tenis acoperit, care aparţinuse cândva domeniului Killenworth, dar care era acum proprietatea Asociaţiei Tinerilor Creştini din localitate. Un gard înalt din plasă de sârmă cu sârmă ghimpată în partea de sus, îi separa pe creştini de atei.

Joan şi-l aminti pe Tom spunând cum că în clădirea principală a asociaţiei s-ar fi aflat un sediu al FBI, dar până acum ea nu văzuse pe nimeni în afara OSS-iştilor.

Stanley Kuchik, tolănit pe o ladă mare, o urmărea cum se învârtea de colo-colo.

— Vă e frică, doamnă Grenville?

Ea îi aruncă o privire:

— Pentru a zecea oară, zi-mi dracului Joan; ei bine, da, mor de frică!

Stanley nu auzise niciodată o femeie mai în vârstă să înjure cum înjura asta. De fapt, Joan Grenville îl interesa din multe puncte de vedere. Se uită la ea cu coada ochiului. Costumul negru îi era mulat ca pielea.

— Hei, n-ai decât să rămâi aici, dacă vrei, spuse el. Mă descurc eu.

Joan scrâşni din dinţi:

— Stanley... încetează să mă tratezi ca pe... o adolescentă. Sunt femeie în toată firea. Pot să fac tot ce poţi şi tu, şi încă şi mai bine.

— Desigur, doamnă... O.K., Joan.

Stanley îi zâmbi.

— Presupun că pentru treaba asta e nevoie de doi bărbaţi.

Joan îşi apăsă tâmplele cu degetele.

— Începe să mă doară capul.

— Eşti unul dintre agenţii secreţi ai lui Van Dorn? întrebă Stanley.

Ea se aşeză pe o bancă.

— Cred că acum sunt.

Îşi luă capul în mâini, amintindu-şi ameninţările şantajiste ale lui Van Dorn. Şi prostul de Tom stătuse şi se uitase.

Dar, apoi, Van Dorn venise la ea, îi pusese mâinile pe umeri şi-i spusese:

— Joan, ştim amândoi că n-ai face ce-ţi cer eu din cauza ameninţărilor. Dar ţara e-n pericol. E nevoie de tine.

Îi explicase pe scurt şi o întrebase:

— Vrei să-ţi ajuţi ţara?

Stanley îi rupse firul gândurilor:

— Cum te-ai încurcat cu gaşca asta de nebuni?

Ea îl privi:

— Ţara are nevoie de mine.

Stanley ezită, apoi îi spuse:

— Eu o fac pentru senzaţii. E a zecea misiune a mea.

Joan îl privi cu îndoială şi simţi cuvântul *rahat* stându-i pe limbă, dar apoi o izbi gândul că viaţa ei putea foarte bine să depindă de adolescentul ăsta impertinent. Îi aruncă o privire în care el să poată citi uimire şi admiraţie:

— E incredibil!

Stanley roşi:

— Ţine-aproape de mine şi te aduc eu teafără înapoi.

„Al dracului de bine-ai face”. Îi zâmbi larg:

— În regulă.

Joan reflectă la ce-i spusese Van Dorn, şi pentru ea sunase înspăimântător. Nu voia ca petrecerea să se sfârşească. Nu ţinea la multe lucruri în viaţă, dar ţinea foarte mult ca petrecerea să continue. Patriotismul se manifestă în multe feluri, îşi spuse ea.

Stanley se uită la ceasul militar pe care i-l dăduseră, apoi se trase de costumul negru, mulat. Era dintr-un soi de material elastic şi arăta ca de balerin, dar tipul care-l dotase cu el îi spusese că era un costum de spărgător, aşa

că probabil era în regulă. Stanley îşi pipăi pistolul din buzunarul elastic de pe abdomen.

— Ai împuşcat vreodată pe cineva? întrebă el.

Joan îşi reveni din gânduri:

— Ce...? Nu, sigur că nu.

Adăugă:

— Dar sunt capabilă de aşa ceva.

Îşi spuse că ar fi vrut să-i împuşte pe Tom, George şi Marc, nu neapărat în ordinea asta.

Uşa din capul scărilor se deschise şi pe treptele de ciment se auziră paşii a două persoane. Stanley scoase pistolul.

— Pune-l la loc! îl repezi Joan.

Apărură un bărbat şi o femeie, amândoi în vârstă, dar cu mişcări iuţi şi expresii vioaie. Purtau treninguri scumpe, dar Joan ştia că nu erau în căutare de parteneri pentru tenis. Femeia, Claire Goodwin, înaintă spre Joan şi-i întinse mâna:

— Ce mai faci, Joan?

Joan se ridică şi-i luă mâna:

— Perfect, Claire.

— Nu prea te-am văzut pe la George, spuse Claire.

— M-am odihnit puţin, sus.

— Săraca de tine! Îl ştii pe Gus Bergen?

Joan strânse mâna bărbatului:

— Da, ne cunoaştem.

Bergen, îşi aminti ea, fusese în misiunea ghinionistă de la Hanoi, cu tatăl lui Tom, în timpul războiului.

— Tom ce mai face? întrebă Bergen.

— S-a apucat de paraşutism.

Bergen zâmbi şi se întoarse spre Stanley, care stătea în picioare:

— Bună, tinere!

Stanley dădu mâna cu Bergen şi cu Claire.

— Am auzit lucruri bune despre tine, spuse Claire.

Stanley mormăi ceva şi îi aruncă o privire lui Joan.

Joan auzise şi ea lucruri bune despre Claire, cum ar fi

faptul că aceasta se culcase cu jumătate din corpul diplomatic german din Elveţia, în timpul războiului. Pentru Dumnezeu şi ţară, bineînţeles. Joan îşi spuse că ar fi trebuit să i se fi dat şi ei o asemenea misiune, în locul ăsteia. Se simţea prost utilizată.

Cei patru discutară câteva minute, apoi Bergen îşi privi ceasul.

— Ei, e timpul să ne punem în mişcare, spuse el.

În mica încăpere se lăsă tăcerea.

— Aţi fost instruiţi amândoi ce aveţi de făcut acolo, continuă Bergen. Acum am să vă arăt cum să ajungeţi.

Bergen se apropie de peretele din faţă şi le arătă o gaură rotundă în fundaţia de beton, aproape de tavanul pivniţei.

— E un tunel vechi ce duce până în pavilionul central. Pe vremuri, prin el treceau conducta de la uzina de apă a domeniului Killenworth, ţevile de apă, cablurile electrice, chestii de-astea. De la partajarea proprietăţii, Asociaţia este cea care asigură toate utilităţile pentru clădirea asta.

Stanley cercetă cu privirea deschizătura, pe care n-o observase până atunci. Nu părea mai largă decât o pizza mare.

— Acum nu mai sunt ţevi în ea, spuse Claire. Gus a făcut toată treaba cu pitici.

Adăugă:

— Gus e membru al Consiliului Asociaţiei locale.

Stanley dădu din cap în semn de apreciere.

Joan gândi: „Membru al Asociaţiei Tinerilor Creştini Pitici. Conductă spre casa ruşilor. Totul e bizar”. Privi spre deschizătura din perete şi spuse:

— Încă ies nişte fire de acolo.

— De fapt, cabluri, răspunse Bergen. Vezi, sunt câteva sute de metri până în subsolul clădirii principale, şi numai urcuş, aproape imposibil să te târăşti, aşa că am instalat un scripete electric.

Stanley zâmbi. Gagiii ăştia bătrâni se gândeau la toate.

Bergen şi Claire Goodwin îi instruiră timp de câteva

minute, apoi Bergen întrebă:

— Aveţi întrebări?

Stanley clătină din cap.

— Cum de sunteţi siguri că tunelul duce într-o cameră nefolosită? întrebă Joan.

Bergen se uită la Stanley:

— Ai fost o dată în camera cazanelor, nu-i aşa, fiule?

— Atunci nu era nimeni acolo, încuviinţă Stanley.

Joan ridică morocănoasă din umeri.

Bergen o privi:

— Nu eşti obligată să te duci, bineînţeles.

Joan Grenville îi aruncă o privire lui Stanley. Era şi el speriat, dar personalitatea masculină care îmbobocea în el îl împingea spre gaura neagră, cu sau fără ea, la fel de sigur ca ameninţarea unui pistol în spate.

— Bineînţeles că trebuie să mă duc, spuse ea. Aşa că, să mergem.

Bergen trase o schelă de zugrav, pe rotile, lângă zidul fundaţiei.

— Stanley!

Stanley Kuchik îşi trase gluga neagră pe cap.

— Succes! îi spuse Bergen. Stanley se căţără în vârful schelei şi văzu două cărucioare mici, flexibile. Scrută timp de câteva secunde tubul negru, nesfârşit, apoi se întinse pe spate şi-şi trase căruciorul sub fund. Întinse mâinile înmănuşate şi apucă de cablul scripetelui.

— În regulă!

Auzi bâzâitul motorului, şi cablul începu să se deplaseze, trăgându-l pe el şi căruciorul de sub el spre deschizătura rotundă. „Ca o torpilă, îşi spuse, trasă în tubul de lansare”.

Joan Grenville îi spuse în şoaptă lui Bergen:

— Trebuie să fiţi teribil de disperaţi sau de insensibili, să trimiteţi copilul ăsta într-o asemenea misiune.

— Are şaptesprezece ani, răspunse Bergen rece. Cunosc oameni care au fost în luptă la vârsta asta.

— Mă rog, întâi femeile şi copiii, ridică Joan din umeri.

Se căţără pe schelă şi privi deschizătura tunelului. Strigă în sus:

— Ai loc şi pentru mine?

— Desigur, se auzi ecoul vocii lui Stanley.

Joan privi în jos, spre Claire Goodwin şi Gus Bergen. Ezită, apoi spuse:

— Uitaţi, ştiu că e important. Dacă ni se întâmplă ceva, ţineţi minte că ne-am oferit ca voluntari. Aşa că, nu vă faceţi prea multe probleme.

— Ne-am simţi rău dacă s-ar întâmplă ceva, dar nu şi vinovaţi, răspunse Claire. Succes!

Joan îi privi. „Tipi duri, bătrânii”. Vechi OSS-işti. Toţi erau suciţi. Inspiră adânc, se întinse pe cărucior, apoi întinse mâinile înmănuşate şi apucă de cablu.

— Gata!

Motorul electric bâzâi din nou şi cablul o trase în tubul întunecos. Ascultă sunetul rotilelor de cauciuc ale căruciorului pe pereţii de argilă ai conductei, bâzâitul îndepărtat al motorului, scârţâitul scripeţilor şi frecarea umerilor ei de pereţii conductei. Îşi drese glasul şi chemă în şoaptă:

— Stanley?

— Mda.

— Cum merge?

— O.K.

— Parcă ne suge, observă Joan.

Stanley râse încetişor:

— E mai bine decât târâş.

Nu mai vorbi nici unul. Lumina de la capătul conductei dispăru şi sunetul motorului electric deveni mai slab.

Joan ştia că putea oricând să lase cablul din mâini, şi căruciorul ar fi dus-o înapoi în subsolul sălii de tenis. Dar ştia că n-ar fi făcut-o.

„Câteva minute, îşi spuse ea, şi o să fim acolo”. Oricum, întotdeauna fusese curioasă să ştie ce-i în casa aceea.

60

George Van Dorn stătea la fereastră şi urmărea rachetele care se înălţau din piscina goală. Luă unul din cele trei telefoane de campanie proaspăt instalate pe pervazul lat şi învârti manivela.

Dom LaRosa, pirotehnicianul principal, răspunse.

— Cum stai cu rachetele, domnule LaRosa? întrebă Van Dorn.

— Mai sunt vreo trei sute, domnule Van Dorn.

— Bun, vreau să se spargă în aer, la înălţime mică deasupra ţintei. Nu vreau să lumineze prea tare terenul, dar vreau acoperire cu zgomot.

— Perfect. Ia spuneţi, aţi auzit racheta cea mare?

— Cred că da.

— A speriat-o de moarte pe pisica soţiei dumneavoastră, domnule Van Dorn.

Van Dorn aruncă o privire spre Kitty, care era în celălalt capăt al camerei.

— Mă bucur să aud asta, Dom. Ascultă, tubul e pregătit?

— Gata oricând sunteţi şi dumneavoastră.

— Pe la miezul nopţii. Vreau un bombardament la ţintă de şaizeci până la optzeci de secunde. Cel puţin douăzeci de lovituri cu exploziv de mare putere. Pe urmă, după ce fac ţinta surcele, vreau vreo cinci lovituri cu *Willy Peter*[28] ca să terminăm cu ce mai rămâne.

Dom LaRosa repetă misiunea de foc.

Van Dorn adăugă:

— Am un elicopter amfibiu care aşteaptă să te ia imediat de aici, cu oamenii tăi şi cu tubul. O să aterizaţi pe cheiul Atlantic City. Totul e aranjat.

— Sună superb.

---

28 *Willy Peter* (WP) – apelativ uzual pentru *white phosphorus* – fosfor alb – o substanţă incendiară (n.tr.).

— Mai vorbim.

Van Dorn închise. Ar fi într-adevăr superb, îşi spuse, dacă domnul LaRosa şi amicii lui şi-ar putea petrece noaptea jucând şi preacurvind până-n zori. N-ar fi avut nimic împotriva să li se alăture.

— Ce-i aia *Willy Peter,* George? întrebă Kitty.

— O expresie militară, dragă. De fapt, adăugă el, e fosfor alb. Arde.

— O, ce groaznic. O casă atât de frumoasă!

— Războiul e un iad, Kitty.

— E aşa de *distrugător.*

— Da, şi asta.

Se îndreaptă spre o combină stereo şi mări volumul. Ascultă acordurile vioaie ale melodiei lui George M. Cohan, „I'm a Yankee Doodle Dandy", care bubuia din difuzoarele instalate pe terenul de polo. Van Dorn începu să fredoneze, mişcându-şi capul în ritmul muzicii.

— George, chiar ai de gând să-i arunci în aer pe oamenii ăia îngrozitori de alături? întrebă Kitty.

Van Dorn închise sonorul.

— Ce? O, numai dacă atacul terestru dă greş. Ai aranjat treburile cu dr. Frank şi dr. Poulos?

— Da, sunt la staţia de prim-ajutor din subsol, aranjează. A, Jane Atkins şi Mildred Hetcher îi asistă. Sunt foarte bucuroase că pot să dea o mână de ajutor. Au fost amândouă surori în WAC[29].

— Păi, am să-ncerc să nu le dezamăgesc, Kitty. Dacă n-avem victime, am să mă-mpuşc în picior.

— Belle La Ponte e psihiatru. S-o aduc?

— De ce nu? Suntem toţi nebuni.

— Vreau să zic că ea e doctor în medicină...

— Perfect Kitty. Rezervele de medicamente sunt suficiente?

— Cred că da. Dr. Frank părea foarte impresionat.

---

29 WAC – *Women Army Corps* – Corpul de femei din cadrul trupelor de uscat ale S.U.A. (n. tr.)

Van Dorn dădu distrat din cap. Încercă să se gândească ce altceva mai era de făcut. Se întoarse spre unul dintre ceilalţi doi bărbaţi din camera de lucru, colonelul William Osterman, care luptase ca tânăr locotenent în cadrul statului-major al OSS-ului din Londra.

— Faza unu ar trebui să fie de-acum încheiată, spuse Van Dorn.

Osterman ridică ochii de pe planurile de arhitectură şi de pe fotografiile aeriene ale domeniului ruşilor, întinse pe biroul lui Van Dorn.

— Aşa zic şi eu, spuse. Problema cu planul ăsta, George, e că se bazează pe un cronometraj aproape perfect, fără legături radio. Dacă o grupă întră în rahat, vor intra şi celelalte trei.

— Pembroke şi oamenii lui sunt foarte buni, replică Van Dorn. Sunt obişnuiţi cu operaţiunile de tip „loveşte şi fugi” fără comunicaţii. Uneori am impresia că au legături telepatice.

Wallis Baker, un asociat important al firmei, apăru din nişa protejată cu paravan a telexului, aducând un mesaj.

— A sosit un mesaj cam lung din partea şefilor de state-majore, George.

Van Dorn îi făcu semn spre birou:

— Descifrează-l imediat.

Baker se aşezase deja la birou, cu cartea de coduri în faţă.

Sună un telefon, şi Van Dorn văzu că era cel al cărui număr se afla în cartea de telefon. Nu-l băgă în seamă, dar cum niciunul din ceilalţi nu se grăbea să răspundă, şi el îşi dădu seama cine ar putea fi, ridică receptorul şi spuse:

— Reşedinţa Van Dorn.

— O, spuse vocea, domnule Van Dorn.

Van Dorn privi spre cei doi bărbaţi, apoi spre Kitty şi spuse în telefon:

— Domnule Androv!

— Da. Sunt flatat că mi-aţi recunoscut vocea.

— Nu cunosc multă lume care vorbeşte cu accent rusesc. De ce mă suni la ora asta, Androv? Nu-i politicos să suni lumea aşa târziu.

Androv spuse pe un ton cam sever:

— Ca orice om care încearcă să doarmă, n-am nevoie de muzica sau de artificiile dumitale. Ştii că rachetele explodează periculos de aproape de casa noastră?

— Cât de aproape?

Androv adoptă un ton mâhnit:

— Domnule Van Dorn, ca responsabil pentru relaţiile cu comunitatea, am încercat să menţin relaţii bune cu vecinii…

— Nu, Androv, n-ai încercat. Am informaţii sigure că oamenii tăi nu aruncă niciodată mingile de tenis înapoi.

Androv scoase o exclamaţie de exasperare.

— O, şi ce importanţă are asta acum?

Van Dorn zâmbi. Era uşor amuzat de telefonul dat de Androv de nevoie. Mai important era că, foarte probabil, telefonul însemna că nici echipa lui Pembroke, nici echipa lui Katherine şi Abrams nu fuseseră descoperite. În ce-l priveşte pe el, Androv descoperise că era sigur acasă. Erau informaţii de cules şi dintr-o conversaţie telefonică banală.

— E sărbătoarea noastră, domnule Androv, spuse Van Dorn. Cu siguranţă că protocoalele diplomaţiei cer puţin respect pentru tradiţiile ţării gazdă, domnule.

— Da, da. Dar muzica asta – trebuie să vă cer respectuos…

— Astă-seară nu primesc cereri. Primeşti ce-i pe bandă. Nu sunt disc jokey, domnule Androv.

— Nu, nu. Vreau să spun că trebuie să vă cer să încetaţi cu muzica asta tare, sau chem poliţia.

— Cred că nu eşti rezonabil.

— Nu sunt. Puţinii oameni pe care-i am aici sunt foarte supăraţi, şi câinii mei sunt extrem de nervoşi şi tensionaţi…

— Atunci cumpără-ţi nişte câini bine dresaţi, Viktor. Sau mai redu din ei.

Androv ignoră comentariul şi întrebă:

— La ce oră pot să mă aştept să înceteze muzica şi artificiile?

— La miezul nopţii. Îţi promit că după miezul nopţii, n-ai să mai fi deranjat.

— Mulţumesc, domnule Van Dorn. O seară plăcută!

— La fel, domnule Androv.

Van Dorn închise şi se uită la cei din încăpere:

— Ce tupeu are omul ăsta, să sune să se plângă de petrecerea mea, când oricum trebuie să stea treaz şi să aştepte o explozie nucleară!

Osterman şi Baker zâmbiră.

— Iar ai fost grosolan cu el, George, spuse Kitty.

Van Dorn se uită la nevastă-sa:

— Regulile tale de etichetă sunt extravagante, Kitty.

Adăugă:

— Tu ai fi pretins smoching şi aprozi şi la Crucificare.

— Şi totuşi, cred, ca şi domnul Churchill, că dacă ai de gând să împuşti pe cineva, nu te costă nimic să fii politicos.

Van Dorn îi zâmbi:

— Ai dreptate.

— Trebuie să plec, anunţă ea, dar înainte de asta vreau să-ţi spun, George, că nu vreau ca domnul Pembroke al tău sau Joan Grenville să mai calce vreodată în casa asta.

Adăugă, după o pauză:

— Dacă sunt răniţi, am să fac o excepţie. Bună seara, George. Domnilor!

Se întoarse şi ieşi.

În încăpere se lăsă tăcerea, apoi colonelul Osterman îşi privi ceasul.

— E al dracului de supărător fără contact radio.

— Ar putea să fie toţi morţi, sau prizonieri, şi noi să nu ştim, adăugă Baker.

— De asta avem aruncătorul, replică Van Dorn. Următorul telefon pe care-l primesc din casa aia ar trebui să fie de la unul dintre oamenii noştri. Dacă nu sună până

la miezul nopţii, atunci intră în vigoare riposta mea cu declanşare automată. După asta, cum am spus, n-o să-l mai deranjez pe Viktor Androv.

61

Viktor Androv era aşezat la biroul din camera sa de lucru. Fosta capelă era întunecată, luminată numai de o lampă cu abajur, a cărei lumină era proiectată pe o fereastră cu geam mai din apropiere.

Androv privea tabloul religios: locuitorii Sodomei forţând intrarea în casa lui Lot, în încercarea de a-i răpi pe cei doi frumoşi îngeri, apoi îngerii trimiţând un fulger orbitor de lumină cerească, şi sodomiţii întorcându-se.

— Unii zic că îngerii erau extratereştri şi că au distrus Sodoma şi Gomora cu o bombă nucleară, observă el.

Henry Kimberly se lăsă pe spate în fotoliul din piele verde.

— Cine ştie cum va fi interpretată noaptea asta peste patru mii de ani.

Androv se aplecă peste birou:

— Noaptea asta va fi interpretată aşa cum vrea partidul să fie interpretată. Exact cum evenimentele din Biblie au fost interpretate aşa cum au vrut preoţii şi rabinii.

— Peste patru mii de ani nu va fi niciun partid, Viktor, şi tu ştii asta, spuse Kimberly.

Îşi aprinse o ţigară.

— Oricum, aşa cum zici, partidul va scrie istoria lumii cel puţin o mie de ani de-acum încolo.

Androv înălţă din umeri. Se ridică şi se duse la fereastra laterală, deschizând-o. Vântul ce bătea dinspre nord intră în capelă şi-i răvăşi hârtiile de pe birou. Difuzoarele lui Van Dorn se auzeau de la distanţă, şi Androv trebui să ridice vocea:

— Am ordonat ca cel ce va deschide o fereastră sau o uşă după unsprezece treizeci să plătească cu viaţa.

Tăcu un moment, apoi spuse:

— E un fenomen straniu, acest IEM. Ca o miasmă

supranaturală, poate să intre prin gaura cheii şi prin crăpături, prin neetanşeităţile din jurul uşilor şi al ferestrelor. O doză mică poate face pagube mari.

Adăugă, cu o voce încrezătoare:

— Casa asta însă a fost controlată de o sută de ori. E etanşă ca un submarin. Ar putea să plutească.

Începu să râdă.

Kimberly nu răspunse;

Androv ridică ochii spre cer.

— „Molnia” se prăbuşeşte spre noi din adâncurile întunecate ale spaţiului.

— „Molnia”?

— Satelitul care va lansa explozia nucleară. Mi-a spus curierul. Foarte ingenios.

Kimberly dădu din cap apreciativ şi întrebă:

— La ce oră?

Androv răspunse, continuând să se uite pe fereastră:

— O să atingă altitudinea minimă undeva în Nebraska, la câteva minute după miezul nopţii.

Kimberly urmări fumul care se ridica din ţigară şi întrebă:

— Ce ţi-a mai spus curierul?

— Premierul ne trimite cele mai bune urări, nouă şi în mod special ţie, răspunse Androv şi adăugă: Totodată, premierul ne informează că vestea privind „Lovitura” este difuzată în acest moment printre oamenii-cheie de la Moscova.

Androv dădu din cap ca pentru sine şi continuă:

— Spre deosebire de pregătirea unui război nuclear, a fost atât de simplu, încât n-a fost nevoie să ştie decât puţini oameni. Şi puţini oameni au avut de lucru. O singură persoană trebuie să apese pe butonul detonatorului nuclear, şi aceasta va fi premierul însuşi.

Kimberly se ridică şi se apropie de Androv. Privi pe fereastră, peste liziera îndepărtată. O aură slabă de lumină de la casa lui Van Dorn contura vârfurile neliniştite ale copacilor pe cerul care se înnegrea.

— Ştii, Viktor, spuse Kimberly, George Van Dorn şi cu mine am urmat aceleaşi şcoli militare. Concepţia armatei americane e agresivă, nu defensivă. Ei cred cu tărie în raidul de pradă, atacul preventiv, lovitura de comando – ca şi englezii.

Îl privi lung pe Androv.

— Ar trebui să ai grijă de Van Dorn înainte să aibă el grijă de tine.

Androv închise fereastra şi se duse la birou. Apăsă un buton pe un panou şi vocea lui Van Dorn se auzi dintr-un difuzor.

— E o înregistrare a lui Van Dorn sunând Pentagonul, spuse Androv. Fiindcă i-a prevenit asupra planurilor noastre, şi crede că situaţia e sub control, e puţin probabil să încerce ceva pe cont propriu împotriva noastră.

Androv apăsă pe un alt buton şi se auzi o voce de femeie.

— Asta-i fiica dumitale, Ann.

Kimberly nu spuse nimic.

Androv continuă:

— Vorbeşte cu Agenţia Naţională de Securitate. Despre „Molnia”.

Kimberly ascultă câteva secunde vocea lui Anne, apoi se duse la birou şi apăsă butonul de oprire. Se întoarse spre Androv:

— Cum au aflat?

Androv ridică din umeri.

— Presupun că au plecat de la premisa că vrem să-i distrugem şi au făcut drumul înapoi. Câte soluţii are o problemă? Şi-au pus întrebarea: „Cum aş distruge America cu pierderi cât mai puţine, sau deloc”? Au ajuns la răspunsul la care am ajuns şi noi.

Kimberly dădu încet din cap.

— Aşa că vezi, Henry, continuă Androv, că nu l-am subestimat pe Van Dorn sau organizaţia lui. Ştim că au lăsat de mult pumnalul şi că acum lucrează numai cu capa.

Van Dorn a învăţat ceva şi şi-a chemat prietenii din armată să se ocupe de treaba asta. N-o să vină încoace trăgând din pistoale.

Kimberly tăcu o vreme, apoi spuse:

— Dar i-a prevenit, Androv. Americanii au un sistem de ripostă cu declanşare automată în anumite...

Androv ridică o mână:

— Ştiu. Dar lasă-mă să continui, te rog. Vezi, în ţara asta aproape toate convorbirile interurbane sunt transmise prin relee de microunde. Pentru noi e foarte convenabil, fiindcă această casă e situată în mijlocul a ceea ce se numeşte „Aleea microundelor”. Noi interceptăm convorbirile prin microunde şi-i ascultăm pe diplomaţii din New York, ca şi firmele din Long Island şi Connecticut, care produc pentru apărare. Orice convorbire cu vreo agenţie guvernamentală din Washington e supravegheată de aici. Bineînţeles însă că Van Dorn şi-a luat măsuri de precauţie. Şi-a instalat o linie, telefonică cu fibre optice care e legată de reţeaua principală subterană a AT&T. El crede că telefonul lui e practic de neascultat, de aia şi vorbeşte aşa liber.

Androv se uită la Kimberly.

— Şi totuşi, din cauză că liniile astea asigurate sunt aşa de puţine, centrala telefonică are dreptul să comute o convorbire pe staţia de microunde. De aceea, dacă cineva i-ar da nişte bani unui tehnician de la centrală, ar fi posibil ca toate convorbirile domnului Van Dorn să fie comutate pe microunde, fără ca el să fie informat despre asta. Aşa am reuşit să ascultăm...

— Asta nu mai ajută la nimic acum, interveni Kimberly. Pentagonul e alertat.

Androv zâmbi:

— E posibil să comuţi convorbirile şi spre altă destinaţie decât Pentagonul, Henry. Să le comuţi de exemplu aici. De fapt, amicul tău n-a vorbit deloc cu Pentagonul, ci cu Nikita Tulov de la mansardă, care a petrecut mulţi ani în tinereţe învăţând să gândească şi să vorbească la fel ca un ofiţer

din personalul Pentagonului.

Faţa lui Kimberly se destinse într-un zâmbet de răspuns:

— *Touché,* Viktor.

Androv înclină capul în semn de recunoştinţă.

— A trebuit să dăm drumul convorbirii fiicei dumitale, fiindcă nu eram pregătiţi să imităm pe nimeni de la NSA. Dar, cel puţin, am putut s-o ascultăm.

Adăugă:

— Am reuşit să interceptăm şi telexul incomod al lui Van Dorn.

Androv, cu ochii la birou, spuse:

— Şi fiica dumitale e cam incomodă.

Aruncă o privire spre Kimberly.

— Nu vreau să te pisez cu asta, dar acum, că e aici în America, trebuie să te rog…

Kimberly flutură mâna în semn de supărare.

— O, o ce vrei, Viktor. Nu mă mai plictisi cu chestiile astea. Dacă ai ceva personal împotriva ei, acţionează cum crezi. Dacă nu, lasă aparatul de Stat să se ocupe de ea ca şi cum ar fi una dintre cele zece milioane de oameni de pe listele cu inamici.

Kimberly se îndreptă spre uşa de la capelă şi o deschise.

— Ne vedem sus, mai târziu.

— Încă ceva, Henry, strigă Androv.

Kimberly se întoarse:

— Da?

— Curierul. A spus ceva ce te-ar putea interesa.

Androv se îndreptă spre uşă, apropiindu-se de Kimberly.

Îl fixă cu privirea câteva secunde şi-i spuse:

— În noaptea asta… Talbot Trei va fi aici în noaptea asta.

Kimberly încuviinţă:

— Mi-am închipuit că dacă Talbot Trei e în viaţă şi în ţară, el – sau ea – va căuta adăpost împotriva „Loviturii”. M-am gândit că s-ar putea să ne întâlnim în noaptea asta.

Androv se uită la Kimberly.

— Ai idee cine ar putea fi?

Kimberly clătină din cap şi spuse:

— Oricine ar fi, este unul dintre cei pe care îi cunoşteam pe atunci.

— Da, sunt sigur de asta. Unul dintre prietenii dumitale cu sânge albastru din Ivy League. O să avem o reuniune la Casa Albă. Preşedintele Kimberly, Secretarul de stat Allerton şi şeful Securităţii Statului American – cine?

Expresia lui Kimberly rămase impasibilă.

— N-are rost să speculăm, spuse el. O să vedem cine apare.

Androv dădu încet din cap:

— Da. Şi nici măcar nu ştim cum o să vină el, sau ea – pe uscat, pe mare sau pe calea aerului. Dar va fi interesant să vedem cine ne bate la uşă în noaptea asta.

— Extrem de interesant.

Kimberly se întoarse şi plecă.

Claudia Lepescu simţi pistolul mângâindu-i ceafa în timp ce îngenunchea, cu capul plecat, pe pământul umed. Un paznic trase de lesa unui ciobănesc german care mârâia ameninţător. Altul ţinea în mână un radio şi raporta ceva. Comandantul care stătea în faţa ei, vorbi tare în engleză, speriind-o:

— Cine eşti?

Ea inspiră scurt.

— Claudia Lepescu. Lucrez pentru Alexei Kalin.

Ofiţerul îşi plimbă lanterna pe trupul ei, apoi îi puse lumina drept în faţă.

— Nu eşti americancă?

— Sunt românсă.

— Ce cauţi aici?

— Azil. Adăpost.

— De ce?

— Mă urmăresc…

— *Cine* te urmăreşte?

Claudia spuse aspru, în ruseşte:

— Ştii tot ce trebuie să ştii. Du-mă numaidecât la Kalin, altfel ai s-o-ncurci. Imediat îşi dădu seama că nu trebuia să-l trateze aşa în ruseşte, ca să înţeleagă şi oamenii lui. Aşteptă.

O vreme, rusul nu făcu nimic, apoi mâna îi flutură şi o plesni peste faţă.

Claudia ţipă şi-şi duse mâna la obraz.

— Ridică-te! lătră rusul.

Se ridică, şi câinele se repezi la ea, dar fu tras înapoi de conducătorul lui.

Alt bărbat se apropie cu o lanternă şi o percheziţionă plimbându-şi mâinile grosolan peste corpul ei.

— Vă rog. *Trebuie* să-l văd pe Kalin, spuse ea. Am informaţii urgente.

— Dacă e urgent, poţi să alergi, spuse primul rus.

Rosti un ordin, şi doi bărbaţi în uniformă, cu pistoale-mitralieră Kaleşnikov agăţate peste piept, o încadrară.

— Repede, înainte, marş!

Claudia, între cei doi bărbaţi, începu să meargă aproape alergând printre copaci. Se împiedică, şi unul dintre ei o ridică în picioare. Pietre şi crenguţe o înţepau în picioarele goale, iar ramurile îi biciuiau trupul transpirat. Din când în când, unul dintre cei doi o îndemna cu o lovitură de armă peste fese.

După un timp, care i se păru interminabil, ajunseră pe pajiştea din partea de nord, luminată de proiectoare, şi ea văzu clădirea uriaşă de piatră tronând maiestuos în vârful colinei.

O făcură să alerge şi mai repede pe pajişte, spre partea din spate a casei, apoi cotiră pe terasă şi ajunseră în curtea de serviciu, înconjurată de ziduri.

Ruşii trecură în pas de marş, şi Claudia încercă să-şi recapete respiraţia. Era aproape amorţită de oboseală şi de-abia îşi dădea seama că era dusă prin curtea plină de vehicule parcate. Trecură prin nişte uşi duble, coborâră o jumătate de etaj şi merseră pe un coridor lung şi întunecos,

mărginit de câteva uşi, la intervale egale. „Camerele servitorilor”, gândi ea, vag, dar coridorul îngust şi uşile mici, închise, îi aduseră aminte de alt loc: ruşii cu cizme şi puşti între care era târâtă; doi ani din viaţă pe care ar fi vrut să-i uite. O izbi brusc gândul că într-acolo se îndrepta lumea: coridoare întunecoase pustii, paznici înarmaţi, zgomotul cizmelor şi al picioarelor goale pe pardoselile reci şi o călătorie spre un loc necunoscut.

Paznicii se opriră, deschiseră o uşă şi o împinseră înăuntru. În lumina de pe coridor văzu o cămăruţă neluminată, mobilată cu un pat de campanie, o găleată şi nimic altceva. Uşa se trânti în spatele ei şi auzi cheia întorcându-se în broască.

Rămase nemişcată, ascultându-şi respiraţia gâfâită, apoi îşi şterse încet trupul jilav cu marginea rochiei. Păşi cu grijă spre celălalt capăt al camerei. Acolo era o fereastră înaltă, şi ea trase patul de campanie şi se sui pe el. Fereastra dădea în curtea de serviciu, slab luminată, şi o rază firavă se filtra prin geamurile murdare. Fereastra era zăbrelită pe dinafară şi nu se putea deschide. În cameră era apăsător de cald şi un aer închis. Coborî din pat şi se duse la uşă, pipăind după întrerupător. Ştia că acesta trebuia să fie afară. Era într-o celulă, şi după doi ani petrecuţi în celule ajungi să ştii câte ceva despre ele.

Claudia se aruncă pe patul de campanie. Aşteptarea şi nesiguranţa erau cele care ajungeau să distrugă minţile şi voinţele. Interogatoriile şi brutalităţile erau o uşurare aproape bine venită – dacă nu mergeau prea departe cu provocarea de dureri. Cel puţin, în timpul acestor şedinţe ştiai cum stai. Se puneau întrebări; se dădeau răspunsuri. Se formulau acuzaţii, se ofereau negări şi scuze. Până la urmă erai fie eliberat, fie condamnat pe un termen oarecare, fie împuşcat. Totuşi, uneori, făceau altceva. Îţi ofereau o slujbă, în cazul ei, îi oferiseră să joace rolul contesei Claudia Lepescu, care fusese arestată în acelaşi timp cu ea. Acceptase slujba şi petrecuse un an în aceeaşi

celulă cu fosta contesă, până când KGB-ul fusese satisfăcut că Magda Creangă, care era numele ei real, devenise în toate privinţele, în afară de naştere, contesa Lepescu. Contesa fusese luată, probabil împuşcată, pentru a fi păstrat secretul.

Până la urmă, noua Claudia Lepescu fusese lăsată să emigreze în America, cu sponsorizarea lui Patrick O'Brien şi a prietenilor lui, care făcuseră presiuni ca să-i obţină viza de plecare din România.

Şi ea îşi făcuse datoria faţă de stăpânii ruşi, insinuându-se în cercurile lui O'Brien şi ale prietenilor acestuia. Îl ademenise pe sărmanul Tony Abrams pe acoperiş. Îi spuseseră că trebuiau să-l răpească, dar ea bănuise altceva. Ruşii erau neloiali. Şi acum, utilitatea ei ca spioană se încheiase.

Exista, totuşi, o rază de speranţă. În afară de pregătirea ei de a trece drept alta, ca spioană, fusese pregătită temeinic şi în alt domeniu: era o seducătoare desăvârşită şi foarte talentată, o prostituată de mare lux. Îşi spuse că, poate, numai pentru acest motiv, Kalin sau Androv, care o avuseseră amândoi, o vor graţia.

Îngenunche lângă pat şi găsi găleata. Apa era curată, şi ea se spălă cât putu mai bine, apoi se pieptănă cu degetele şi-şi perie rochia cu mâna. Îşi spuse că ruşii erau cel mai uşor de cucerit. Ştiau mai puţine despre tehnicile sexuale de vârf decât un puşti american de cincisprezece ani. Femeile lor ştiau şi mai puţin.

Claudia auzi paşi pe coridor. Paşii se opriră. O cheie se întoarse în broască. Uşa se deschise, lăsând să se vadă silueta întunecată a unui bărbat. Nu purta uniformă, ci haine civile. Bărbatul întinse mâna şi atinse întrerupătorul de lângă uşă.

— Alexei! Ea veni spre el.

Kalin întinse mâna şi o împinse înapoi, închizând uşa în spatele lui.

— De ce ai venit pe acolo? Erai aşteptată la poartă.

Ea gândi: „Am venit pe acolo fiindcă aşa mi-a spus Van Dorn; să le dau timp oamenilor lui să ajungă pe poziţii”. Dar rosti:

— Mă urmăreau. M-au descoperit…

— Otrava?

Ea dădu repede din cap:

— Da. Aia e-n regulă. Roth a făcut ce i s-a spus. Eu am făcut ce mi s-a spus să fac.

Veni iar spre el, şi de data asta el o lăsă să-l cuprindă cu braţele.

— Ce-o să se întâmple cu mine, Alexei? întrebă ea.

— Poţi să mânuieşti o puşcă, răspunse el cu răceală. S-ar putea să avem nevoie de tine mai târziu.

Ea observă că nu-i făcea promisiuni pe termen lung. Îi văzu faţa în lumina slabă care venea din tavan:

— Ce s-a întâmplat cu tine?

— Am avut o întâlnire cu prietenul tău, Abrams. Unde-i acum ticălosul?

Ea ridică din umeri:

— Nu l-am văzut la Van Dorn.

Îşi lăsă capul pe pieptul lui şi degetele îşi făcură loc sub haină, începând să-i tragă cămaşa din pantaloni.

El se smulse din îmbrăţişare şi se uită la ceas.

— Bine, dar timpul e scurt.

Ea se dezbrăcă repede şi rămase în picioare în mijlocul camerei, goală, cu hainele grămadă la picioarele ei. Îi zâmbi:

— Te doresc, Alexei.

Kalin se dezbrăcă, punându-şi hainele pe podea. Îşi agăţă tocul pistolului de clanţă.

— N-avem timp pentru tot repertoriul tău, spuse el. Treci, te rog, la final.

Ea traversă camera mică şi îngenunche în faţa lui, masându-i gambele şi coapsele.

Kalin se rezemă cu spatele de uşă şi şopti:

— O femeie ca tine ar fi foarte nimerită într-un asediu

îndelungat, şi nu cred că Androv te-ar pune să tragi cu puşca. Nu, tu ai alte talente...

Închise ochii şi-şi rezemă capul pe spate, de uşă.

Claudia îi cuprinse fesele în palme. Cu antebraţul, simţi pielea moale de la tocul pistolului.

62

Davis era în frunte, Cameron lăsase un interval de patru metri şi jumătate, iar Abrams îl urma. Acesta privi peste umăr la Katherine, care se ţinea aproape în spatele lui. Îşi făcură semne încurajatoare cu capul.

Se apropiară de zid, şi Davis îl sări fără ezitare, ca şi cum n-ar fi fost o barieră internaţională, ci doar un gard din pietre pentru oi, din Falkland. Cameron îl urmă, apoi Abrams şi Katherine. Abrams îşi ţinea carabina de mânerul-pistol, cu cureaua peste piept, cum fusese învăţat la Academia de Poliţie. Cunoştea destul de bine carabina M-16, dar nu mai trăsese cu aşa ceva de câţiva ani. Ţinea ţeava îndreptată spre stânga, urmându-l pe Cameron, a cărui armă era îndreptată spre dreapta. Davis îşi ţinea arma sub braţ, îndreptată înainte. Abrams se uită în spate, la Katherine. Ea se întorsese şi făcu câţiva paşi cu spatele, cum i se spusese, apoi se întoarse din nou şi cercetă flancurile.

Abrams ascultă muzica din spatele lor, purtată printre copaci de vântul dinspre nord. În faţă, rachetele brăzdau cerul în unghi ascuţit, spărgându-se aproape de orizont. Strălucirea lor scurtă contura liziera înaltă din faţă şi, într-o ploaie de scântei aurii, Abrams prinse o imagine a reşedinţei ruşilor. Schimbară puţin direcţia şi se deplasară spre locul unde explodau rachetele.

Abrams privi spre capătul din faţă al şirului. Davis aproape că nu se mai vedea. Noaptea lipsită de orice lumină era derutantă, străină omului civilizat, reflectă Abrams, o teroare de la apus la răsărit, un coşmar între coşmaruri. Nu putea să conceapă un continent întunecat.

Abrams auzi un zgomot şi privi repede în sus. Cameron ridicase o mână şi scotea un sunet de greier dintr-un instrument de tablă. Abrams se opri şi puse un genunchi în

pământ, cu faţa spre stânga. Katherine se ghemui cu faţa spre înapoi. Cameron şi Davis veniră unul spre celălalt, discutară un moment, apoi Cameron se întoarse şi îngenunche lângă Abrams. Îi şopti în ureche:

— Davis zice că vede urme de paşi şi teren răvăşit. Probabil aici au interceptat-o pe Claudia.

Adăugă:

— Aş vrea să-i *pun deoparte* pe ăştia din patrulă înainte să ajungem mult mai departe.

Abrams încuviinţă. Nu înceta să se minuneze în privinţa eufemismelor folosite pentru moarte şi crimă.

— O să-i atragem aici, spuse Cameron. Îi dădu lui Abrams câteva instrucţiuni scurte.

Abrams îi făcu semn lui Katherine. Ea veni şi îngenunche lângă el. Atingându-i urechea cu buzele, Abrams îi repetă mesajul şi adăugă:

— Arăţi bine în negru.

Davis se căţărase într-un arţar uriaş şi cerceta terenul cu aparatul de vedere pe timp de noapte. Cameron, care luase dresul Claudiei cu el, îl târa de-a lungul potecii de vânătoare pe care o folosiseră ruşii.

Abrams căută în sacul de campanie şi scoase un mic dispozitiv electronic cu ultrasunete. Îl porni, pentru a emite o serie de sunete scurte, imperceptibile pentru urechea omului. Aproape imediat auzi în apropiere lătratul unui câine.

Cameron alergă înapoi pe cărare, până ajunse la un petec fără iarbă, acoperit cu muşchi. Luă dresul şi-l înfăşură pe creanga unui cedru.

Davis scotea sunete de greier – două scurte, trei lungi, patru scurte – văd inamicul, trei oameni, la patruzeci de metri.

Abrams şi Katherine se traseră mai aproape şi luară poziţie în genunchi, cu faţa spre zona de tragere de sub cedru, la mai puţin de şase metri de ei. Davis se lăsă pe o creangă de dedesubt a arţarului, aproape chiar deasupra

micii porţiuni acoperite cu muşchi. Ambuscada era aranjată.

Abrams auzi zgomotul făcut de oamenii care veneau pe poteca îngustă. Auzea hârâitul unui radio, voci şoptite şi lătratul continuu al unui câine. Se trezi că-şi ţinea răsuflarea.

Deodată, câinele, un ciobănesc german, ţâşni de pe potecă în luminiş, trăgându-l după el pe omul în uniformă, cu puşca la umăr, care-l ţinea în lesă. Abrams închise repede dispozitivul cu ultrasunete şi câinele se linişti, apoi începu să scheaune şi să amuşine pământul. Câinele se opri sub cedru.

Apăru al doilea rus, vorbind într-un aparat de emisie-recepţie şi ţinându-şi arma sub braţ. Al treilea rus păşi încet în luminiş. N-avea puşcă, dar Abrams desluşi în mâna lui un pistol şi deduse că era şeful.

Câinele se ridicase pe picioarele din spate, mârâind şi sărind. Cel care îl ţinea în lesă îl trase înapoi, şi şeful se apropie. Descoperi dresul şi-l trase jos din copac. Omul cu câinele duse dresul la nas şi făcu o glumă obscenă. Cei trei ruşi izbucniră în râs.

Omul cu câinele îngenunche şi-i dădu dresul câinelui să-l miroasă; apoi, încă râzând, îl legă de gâtul operatorului radio. Câinele părea să fie singurul căruia îi mai păsa; scheuna şi mirosea pământul, trăgând de lesă.

Operatorul radio spuse ceva în aparatul de emisie-recepţie. Abrams ascultă atent, apoi se întoarse spre Cameron, care-l urmărea. Abrams dădu din cap, confirmând ceea ce Cameron dedusese deja: operatorul radio comunicase că fusese vorba de o alarmă falsă. Cameron le dădu lui Abrams şi lui Katherine semnalul cu mâna, apoi se ridică dintre tufişuri, îşi puse carabina M-16 cu amortizor de zgomot la umăr şi ochi. Se ridică şi Abrams, care abia dacă sesizase că şi Katherine făcuse acelaşi lucru, la câţiva paşi mai încolo. Secundele păreau că trec foarte lent.

Cei trei ruşi se întoarseră spre cărare. Câinele lătră din

nou şi-şi trase stăpânul înapoi. Acesta privi în sus şi se holbă în întuneric la Cameron, care era la mai puţin de cinci metri de el. Scăpă un strigăt de surpriză.

Gura ţevii de la arma lui Cameron se înroşi şi sunetul metalic al mecanismului de tragere se auzi peste zgomotul amortizat al focului. Omul cu câinele păru că face un salt înapoi, prin aer, apoi căzu la pământ, trăgând câinele lup după el. Operatorul radio îngheţă, neînţelegând, pentru o fracţiune de secundă, ce se întâmplase, apoi aruncă aparatul de emisie-recepţie şi ridică arma. O rafală silenţioasă trasă de Davis sfâşie frunzişul de deasupra şi-l culcă pe rus la pământ. Şeful se aruncase la pământ după primele două rafale iniţiale, şi acum se târa în patru labe pe cărare. Abrams şi Katherine traseră simultan gloanţele lor – o grindină de oţel. Rusul se mai târî câţiva paşi, apoi se prăbuşi cu faţa în jos.

Câteva secunde nu se mişcă nimeni. Pădurea era tăcută. Apoi, câinele începu să urle, acompaniat de gemetele unuia dintre ruşi. Cameron păşi repede în luminişul pătat de sânge şi se uită la primii doi ruşi. Amândoi erau ciuruiţi de gloanţe şi păreau morţi, dar – Cameron le trase câte un glonţ în cap, apoi se apropie de câinele rănit. Abrams şi Katherine ieşiră repede în luminiş, dar ea se opri brusc, întorcându-se cu spatele. Cameron îi şopti:

— Du-te vreo treizeci de metri înainte pe cărare şi stai cu ochii-n patru.

Katherine ocoli cadavrele fără să privească în jos, intră pe cărare şi păşi repede peste rusul pe care-l împuşcase. Abrams văzu că ciobănescul încasase un glonţ în trenul posterior şi se târa spre stăpânul lui. Cameron îi puse vârful ţevii pe cap şi trase un singur foc.

Davis rămăsese în copac, scrutând împrejurimile. Semnaliză cu greierele – nu se vede niciun inamic. Abrams se apropie de al treilea rus, care zăcea pe cărare, şi îngenunche lângă el. Omul primise cel puţin şase gloanţe în picioare şi în fese, dar încă mai trăia. Abrams îl întoarse cu

faţa în sus şi văzu că picioarele îi erau aproape retezate mai sus de genunchi şi se ţineau de corp numai prin fâşii de muşchi şi tendoane. Aşchii albe de os şi de măduvă îi acopereau uniforma. Bărbatul, un ofiţer după cum deduse Abrams după uniformă, vorbi ruseşte cu o voce din care răzbătea durerea:

— Ajutor, vă rog!

Repetă în engleză:

— Vă rog să mă ajutaţi!

Abrams răspunse în ruseşte:

— O să trimitem pe cineva cât de curând.

Rusul îl privi pe Abrams în ochi, apoi dădu din cap.

Abrams se aplecă mai aproape de urechea rusului şi-l întrebă:

— Ce s-a întâmplat cu femeia? Claudia?

Rusul ezită să răspundă:

— E în casă.

— Câte patrule mai sunt în zona asta? întrebă Abrams.

Rusul părea că-şi pregăteşte răspunsul.

Abrams îl presă:

— Spune-mi adevărul şi o să primeşti ajutor medical.

— Încă două patrule... răspunse rusul... de-a lungul gardului.

Cameron veni lângă Abrams. Acesta îi repetă conversaţia şi-l întrebă:

— Mai e ceva?

Cameron ridică din umeri:

— Ticălosul ăsta, oricum n-o să-ţi spună adevărul.

Cameron se aplecă şi-l împuşcă pe rus în frunte.

Abrams fu uimit, dar nu surprins. Nu ştiai niciodată dacă o lovitură de graţie era dată din milă sau din răutate, şi bănuia că nici Cameron nu ştia şi nici nu-i păsa.

Cameron luă puştile şi pistoalele ruşilor şi le aruncă departe, în tufişuri.

Davis sări din arţar şi ateriză în luminiş. Se uită la cei trei ruşi morţi şi-i spuse lui Cameron:

— Ai văzut vipuşca verde de la uniforme? Băieţii erau de la Direcţia Generală a Grănicerilor.

Cameron încuviinţă şi-i explică lui Abrams:

— Un compartiment de elită al KGB-ului. Cam în genul Infanteriei Marine. Nu nişte prăpădiţi de paznici de ambasade.

Abrams nu ştia dacă asta trebuia să-i facă pe toţi să se simtă mai bine sau mai rău.

— Ei, n-aş avea chef să mă mai întâlnesc şi cu alţii la fel, zise Cameron. Hai, să mergem!

Abrams o aduse pe Katherine, şi patrula se formă din nou, deplasându-se în direcţia în care explodau rachetele. Evitau cărările şi potecile, mergând mai mult prin pădurea care se rărea. Ajunseră la marginea ei nordică şi se ghemuiră la limita pajiştii.

Abrams privi peste întinderea acoperită cu iarbă, ce urca spre casa mare, aflată la vreo nouăzeci de metri mai departe, pe creasta dealului. Se uită la clădirea cu aspect de fortăreaţă, ce se profila neagră şi masivă pe fundalul cerului, cu frontoane ameninţătoare ridicându-se deasupra ferestrelor misterioase.

Proiectoarele luminau fiecare centimetru pătrat de iarbă tunsă scurt, iar faruri mobile aruncau fascicule puternice spre pădurea înconjurătoare. Un fascicul căzu în dreapta lor şi raza orbitoare veni brusc spre ei, oprindu-se la câţiva paşi. Cameron spuse:

— Rămâneţi pe loc. Proiectoarele sunt automate, nu mânuite de oameni. Se mişcă în direcţii întâmplătoare, la intervale tot aşa.

Pe când vorbea, fasciculul se mută cu zece metri la dreapta, apoi se întoarse spre stânga şi îi mătură scurt înainte de a se opri câţiva metri mai departe.

— Sunt sigur că afurisitele de aparate de ascultare ne-au reperat deja, spuse Davis.

Cameron încuviinţă şi spuse:

— Lui Ivan nu-i plac intruşii.

— N-o să fim multă vreme intruşi, replică Davis. O să ajungem rezidenţi.

Abrams desluşi trei oameni pe terasă: santinele înarmate în post fix.

Katherine îşi privi ceasul:

— Am întârziat câteva minute.

Cameron dădu din cap:

— Nu contează, dacă ceilalţi nu şi-au atins obiectivele. N-o să trecem peste pajiştea asta fără ajutor.

Davis ridică binoclul şi privi spre clădire.

— Văd zidurile şi vegetaţia din curtea din faţă... Văd lampioanele japoneze de pe alee până la intrarea în curte...

Ridică glasul:

— Uite furgoneta! Pembroke a reuşit să treacă de cabina de pază. Furgoneta se îndreaptă spre uşa din faţă.

Lăsă binoclul şi-i privi pe ceilalţi trei:

— Al dracului spectacol!

Cameron dădu din cap:

— Mai au încă de mers. Şi noi la fel.

Rămase un moment tăcut, apoi spuse:

— E un sprint de cincisprezece secunde peste iarbă...

Se uită la Abrams şi Katherine:

— Ce-aveţi de făcut e să vă alegeţi o rugăciune sau o poezie care-ţi ia cincisprezece secunde să ţi-o reciţi. Eu mi-am ales *Tatăl nostru.* Când ajung la „Amin”, sper să fiu pe terasă. Ţine întotdeauna.

Abrams îşi spuse că trebuia să fi ţinut, altfel Cameron n-ar fi fost aici.

— Bun, zise Cameron. Fixaţi-vă baionetele!

63

Furgoneta lui Roth rulă încet prin curtea din faţă, plină de vegetaţie, luminată ca ziua de baterii de proiectoare. Pembroke privea prudent peste spătar. Din zece în zece metri erau postaţi paznici înarmaţi cu puşti automate. Se întoarse spre Ann:

— Nu pare prea încurajator.

Roth se bâlbâi la volan, cu vocea încărcată de panică:

— Toţi or să moară... Ruşii or să învingă... Or să mă omoare... O, Doamne, Pembroke... n-am vrut să lucrez pentru ei... m-au şantajat... mi-era frică... nu mai *cred...*

— Gura, Roth!

Furgoneta viră la stânga şi trase în faţa uşii. Roth frână.

Pembroke şi Ann se duseră în spatele furgonetei, lângă Llewelyn şi Sutter, care stăteau cu mâinile pe clanţele uşilor, gata să sară afară şi să angajeze lupta la nevoie. Toţi patru aveau glugi negre de camuflaj.

Un paznic rus se apropie de geamul lui Roth şi îi vorbi în engleză:

— Ce cauţi aici, Roth? N-am primit niciun mesaj de la poartă.

Roth deschise gura, dar nu-i ieşi niciun cuvânt.

Paznicul se răsti:

— Puţi a whisky. Rămâi aici.

Dispăru de la geam.

Pembroke trase închizătorul carabinei M-16 şi-i dădu drumul cu un zgomot metalic puternic. Ann şi cei doi bărbaţi făcură la fel; de fiecare dată, Roth se cutremura. Pembroke se ridică încet şi privi prin parbriz. Se vedeau capetele a patru bărbaţi în uniforme, care treceau.

Primul paznic se întoarse.

— Nu le merge telefonul. Ce treabă ai aici?

Roth trase aer în piept.

— Am mai adus alimente. Pentru Androv.

Paznicul nu spuse nimic.

Roth îşi recăpătă glasul.

— Am ceva şi pentru tine.

Se întoarse şi cotrobăi printr-o sacoşă de plastic de pe locul din spate.

— Vodcă şi whisky. Şase sticle.

Scoase sacoşa pe fereastră.

Paznicul privi în jur, apoi înşfăcă sacoşa.

— Mişcă-te, Roth.

Roth dădu repede din cap şi băgă în viteză. Piciorul îi tremura atât de tare pe accelerator, încât furgoneta se deplasă în salturi. Viră din nou la stânga, pe latura de sud a curţii, apoi la dreapta, într-o alee scurtă care se curba spre partea de sud a casei.

Pembroke se ridică în spatele lui Roth.

— Bun, mai avem un post de control. Trece-ne şi prin ăsta şi te-ai răscumpărat. Uşurel. Până-acum e bine.

Furgoneta trase în faţa porţilor de fier forjat ale curţii de serviciu, şi un paznic îşi apără ochii de strălucirea farurilor. Dădu din cap în semn de recunoaştere, dezlegă porţile şi deschise una dintre ele. Roth trase maşina pe jumătate în faţă şi se opri. Pembroke se lăsă în spatele lui. Paznicul îşi puse mâinile pe cadrul geamului:

— Ceva special, Roth?

Roth încuviinţă şi ridică o sacoşă mică de pe podea, pe care i-o dădu. Rusul strecură o privire în sacoşă.

— Ce dracu’-i asta?

— Lichioruri. Dulci. Pentru doamne. Foarte scumpe.

Paznicul fornăi.

Roth îi spuse:

— O să-mi ia ceva timp să descarc şi să pregătesc un bufet. Cam o oră.

Paznicul se uită la el şi-i spuse:

— Dă înapoi spre uşa de serviciu. Nu bloca drumul.

Roth dădu din cap şi trecu de poartă.

Pembroke le şopti celorlalţi trei:

— Cred că jumătate dintre ruşi mănâncă şi beau pe socoteala bietului George.

— Dar nu există prânzuri gratuite, nu? spuse Sutter. În noaptea asta încasăm în numele domnului Van Dorn.

Ann le aruncă o privire celor trei bărbaţi. Nu văzuse niciodată atâta răceală şi atât optimism în faţa unor circumstanţe atât de potrivnice. Presupuse că succesele lor trecute le dădeau un sentiment de atotputernicie. Pur şi simplu, nu-şi puteau imagina să piardă.

Roth manevră furgonetă prin parcarea aglomerată, după care o băgă în marşarier şi dădu foarte încet înapoi spre intrarea de serviciu. Opri motorul şi stinse farurile, apoi se ridică nesigur şi se duse în spatele furgonetei, deschizând uşile.

— Deschide uşa de serviciu.

— Repede! spuse Pembroke.

Roth sări jos şi deschise uşa dublă de la intrarea de serviciu, în aşa fel încât să vină în prelungirea uşilor furgonetei, creând astfel o trecere protejată de la furgonetă până în casă.

Pembroke privi, prin pasaj, în încăperea largă a depozitului. La celălalt capăt era o singură uşă, mare. Nu se vedea nimeni.

Pembroke sări din furgonetă şi-l împinse pe Roth prin uşă, în depozit. Sutter, Ann şi Llewelyn apucară câteva cutii cu alimente şi le aduseră în cameră, stivuindu-le lângă perete. Sutter se întoarse şi închise uşile furgonetei, apoi voi s-o închidă pe cea de la intrarea de serviciu.

— Stai!

Se auziră paşi care se apropiau.

Pembroke îl împinse pe Roth înainte, spre uşă. Ceilalţi se lipiră de peretele de lângă uşa dublă.

Paznicul veni până în uşă:

— Roth, am uitat să-ţi spun: nu lăsa uşile deschise. Dacă le găseşte deschise după unşpe jumate, Androv te împuşcă.

Roth dădu repede din cap:
— Acum le închid.
— Şi nu le mai deschide.
— Nu, nu.
Paznicul se uită la el:
— Ce-i cu tine, Roth?
— Am băut prea mult.
Paznicul se uită lung la el şi spuse:
— De ce tremuri? Roth? Ce…
Pembroke se dezlipi de perete, îl dădu pe Roth la o parte şi îl înfruntă pe rus. Tipul clipi în faţa apariţiei cu glugă neagră şi rămase cu gura căscată. Pembroke îl apucă de cureaua armei care-i traversa pieptul şi, cu o mişcare energică, îl întoarse şi-l trimise în perete. Sutter îl izbi sub centură. Llewelyn îi aplică o lovitură sălbatică de karate la baza gâtului. Rusul căzu înainte şi rămase nemişcat Sutter îngenunche lângă el şi-l întoarse cu faţa în sus, verificând indiciile vitale.
— Trăieşte, Lew. Îmbătrâneşti.
— Atunci, luaţi-l cu voi, spuse Pembroke.
Sutter şi Llewelyn îl luară fiecare de câte un braţ şi-l târâră pe omul inconştient prin depozit, precedaţi de Pembroke şi de Roth. Ann închise şi încuie uşa dublă, apoi îi urmă repede. Pembroke deschise încet uşa mare din celălalt capăt al încăperii şi privi într-o zonă plină de ţevi şi conducte. Liftul de mărfuri era în stânga lui. Dedesubt, ştia, era camera cazacelor. Trecu prin zona aglomerată şi ieşi prin altă uşă într-un coridor lung, cu ceilalţi pe urmele lui. Coti şi o luă pe coridorul îngust din care se deschideau uşile spre fostele camere ale servitorilor. Pembroke ascultă la prima uşă la care ajunsese apoi apăsă clanţa veche. Uşa se deschise şi el intră într-o cameră întunecoasă. Le făcu semn celorlalţi, care-l urmară repede, târându-l şi pe rus după ei. Ann închise uşa şi îngenunche cu ochiul la gaura cheii, iar Pembroke aprinse o lumină.
Camera era mobilată cu un pat de o persoană, o toaletă,

câteva scaune şi o oglindă. O cameră destinată unei femei. Pembroke deschise uşa unui dulap şi văzu câteva rochii, fuste şi bluze, pe umeraşe. Se întoarse şi-i şopti lui Roth:

— Intră acolo!

Roth intră repede în dulap şi se ghemui printre haine.

— Ai fost un trădător mai mult de patruzeci de ani, îi spuse Pembroke, dar te-ai răscumpărat cu o singură faptă. Aşa că, poţi să trăieşti. Întoarce-te!

Roth se întoarse cu faţa la perete. Llewelyn îi legă mâinile cu un cablu flexibil şi dădu să-i pună o bandă adezivă peste gură.

— Aşteaptă! îl opri Pembroke. Roth, mai ai ceva să ne spui? Ceva care ştii că ne-ar ajuta să îndeplinim misiunea? Gândeşte-te bine.

Roth tăcu un timp, apoi spuse:

— Nu… nu, nimic.

Pembroke îi făcu semn din cap lui Llewelyn, care îi astupă gura lui Roth cu bandă adezivă.

Sutter păşi repede-înainte, încolăci o bucată de sârmă de pian după gâtul lui Roth şi o răsuci cu mâna înmănuşată. Roth făcu un salt convulsiv şi căzu pe podea.

Ann privea scena cu ochii măriţi, dar nu spuse nimic, rămânând îngenuncheată lângă gaura cheii.

— Pedeapsa pentru trădare, în ţara mea, îi spuse Pembroke lui Ann, e moartea prin spânzurătoare. În condiţiile date, asta-i tot ce-am putut face.

Se uită la rusul întins pe podea.

— Ia-i uniforma şi fă-l să doarmă.

Sutter şi Llewelyn îi scoaseră uniforma, cizmele şi centura. Apoi Sutter scoase o seringă mică şi o înfipse în braţul rusului, după care îl împinse, împreună cu Llewelyn, în dulap, deasupra corpului lui Roth, şi închiseră uşa.

— Llewelyn, spuse Pembroke, pari mai aproape de statura tipului. Şi ai şi nişte trăsături sinistre, slave.

Zâmbi.

Llewelyn îşi scoase echipamentul negru de camuflaj şi se

îmbrăcă în uniforma rusului, aruncându-şi hainele şi echipamentul sub pat. Se privi în oglinda toaletei, aranjându-şi şapca ascuţită pe cap.

Sutter comentă:

— Arăţi ca o nenorocită de portăreasă.

— Du-te-n mă-ta, replică Llewelyn.

Îşi strânse centura cu port-pistolul rusului.

Pembroke îşi puse ceasul şi spuse în şoaptă:

— Ei, băieţi, am intrat.

Sutter se uită şi el la ceas:

— Mai mult sau mai puţin la timp.

Ann pocni din degete, şi toţi se întoarseră spre ea. Ea se uită prin gaura cheii. Pe coridor se auzea zgomot de paşi. Ann ridica trei degete, apoi, cu mâna cealaltă, imită un pistol: trei paznici înarmaţi. Paşii se opriră, şi un bărbat vorbi în ruseşte. Altul îi răspunse, apoi începură să râdă. Paşii se îndepărtară pe coridor.

Ann se întoarse şi şopti:

— Ceva în legătură cu romînca – Claudia. Şi cu unul, Kalin. Sunt într-una din camerele astea. În celulă. Putem s-o ajutăm?

— Nu, e pe cont propriu, răspunse Pembroke, şi adăugă: S-a oferit să joace o carte pe mâna noastră, şi e mai utilă aşa.

Se mai gândi un moment şi încheie: De altfel, nu prea am încredere în ea.

Pembroke se duse la uşă şi, când fu sigur că ruşii plecaseră, o deschise încet; îi făcu semn lui Llewelyn, care ieşi primul.

Acesta privi în sus şi în jos pe coridor, apoi se întoarse spre Pembroke şi dădu din cap. Ann şi Sutter ieşiră urmaţi de Pembroke, care închise uşa în urma lor. Îşi făcură repede drum până la ascensorul de mărfuri şi intrară în cabina mare, de lemn. Sutter închise uşile cu mâna şi Llewelyn trase maneta, punând cabina în mişcare. Pembroke spuse:

— Următoarea oprire, etajul unu, de unde urcăm pe scări

până la mansardă. „Mai aproape de Tine, Doamne”.

Ascensorul se opri. Sutter ascultă cu urechea lipită de uşă. Pembroke şi Ann îşi pregătiră armele automate. Llewelyn prinse mânerul uşii şi trase, descoperind privirii un hol mic.

Cei patru aşteptară să treacă un minut, apoi ieşiră repede în hol. Llewelyn păşi într-un coridor lung, ce se întindea pe vreo treizeci de metri pe axa nord-sud a casei. Pe ambele părţi ale coridorului, la intervale neregulate, erau uşi de stejar. Llewelyn se duse repede la a treia uşă pe dreapta. Se aşeză cu spatele la ea şi luă poziţia pe loc-repaus. Ascultă, trase cu urechea şi aşteptă; apoi, tot cu spatele la uşă, apăsă pe clanţă. Uşa era încuiată. Scoase un şperaclu din buzunar, gâdilă broasca veche şi deschise uşa. Pembroke, Ann şi Sutter trecură în grabă pe lângă el şi se furişară în micul hol de la baza scării care ducea spre mansardă.

Llewelyn dădu să-i urmeze, dar îngheţă. Doi ruşi, în civil, apărură pe uşa de la celălalt capăt al coridorului.

Llewelyn închise uşa şi luă din nou o poziţie rigidă de repaus în faţa acesteia. Cu coada ochiului îi urmărea pe cei doi care se apropiau. Unul dintre ei era slab, chel, celălalt însă era sub treizeci de ani, în plină putere.

Pembroke, Ann şi Sutter aşteptau în spatele uşii, ascultând.

Bărbatul mai în vârstă spuse ceva.

Llewelyn ştia două cuvinte, ruseşti, *da* şi *niet.* Cu capul drept şi privirea drept înainte, răspunse:

— Da!

Ruşii se uitară nedumeriţi unul la altul.

Ann le şopti lui Pembroke şi lui Sutter:

— Rusul l-a întrebat cine l-a postat la uşa mansardei şi de ce. Mă tem că răspunsul nu-i satisfăcător.

Pembroke dădu din cap şi şopti:

— Rusa lui Llewelyn e-ntr-adevăr cam limitată.

Cei doi ruşi se opriră la câţiva paşi în faţa lui Llewelyn şi,

din nou, chelul îi vorbi insistent.

Llewelyn răspunse iritat:

— O, la dracu' cu *da* şi *niet*-ul vostru!

Îi repezi un pumn tipului în plină figură, ridicându-l în aer şi trimiţându-l pe spate de-a lungul coridorului. Rusul cel tânăr, care nu rostise încă nicio vorbă, scoase o exclamaţie, uitându-se la trupul chircit, apoi se întoarse spre Llewelyn, dar se trezi faţă în faţă cu ţeava unui revolver.

Uşa din spatele lui Llewelyn se deschise, şi Ann păşi afară. Ea spuse în ruseşte, scoţându-şi gluga:

— Bună, Nikolai Vasilievici.

Îşi scutură părul:

— Vino, te rog. Am o vorbă cu dumneata.

Tânărul rămase cu gura căscată. Llewelyn îi dădu un brânci şi îl expedie prin uşa ce ducea la mansardă. Llewelyn îl târî şi pe bărbatul inconştient şi îl aruncă pe podea, cu faţa în sus. Sutter închise şi zăvori usa.

Pembroke se uită la omul care zăcea pe jos, greu de recunoscut, aşa cu nasul rupt şi cu falca dislocată.

— Cred că e Karpenko, spuse Pembroke, şeful transmisiunilor de aici.

Privi spre rusul mai tânăr şi întrebă:

— Karpenko?

Omul dădu ezitant din cap şi ochii îi săgetară spre Ann.

— Nu te speria, îi spuse Ann. Nu-ţi facem nimic rău.

Privi la Pembroke, apoi se întoarse spre tânăr:

— Ai să ne repeţi, cuvânt cu cuvânt, mesajul pe care i l-ai adus lui Viktor Androv de la Moscova.

Nikolai Vasilievici îşi îndreptă silueta şi clătină din cap cu fermitate.

— Nu. Puteţi să mă şi împuşcaţi.

Ann traduse replica.

Pembroke îşi scoase pistolul automat, cu surdină, îl armă şi-l îndreptă spre faţa lui Karpenko. Rosti, într-o rusească pasabilă:

Smerti Komitetu Gossudarstvennoi Bezopastnosti –

„Moarte KGB-ului” şi trase trei gloanţe în faţa omului inconştient, preschimbându-i chipul într-o mască sângerândă.

Nikolai Vasilievici se holbă la faţa şi craniul făcute ţăndări şi păli, iar picioarele începură să-i tremure.

Pembroke întoarse arma spre tânăr şi-i spuse în englezeşte:

— Moarte porcilor din KGB!

Nikolai Vasilievici clătină repede din cap şi rosti, la rândul lui, în englezeşte:

— Nu. Nu. Eu nu sunt de la KGB. Sunt soldat. GRU – informaţii militare.

Ann îi puse mâna pe umăr şi-i spuse în ruseşte:

— Eşti prea tânăr ca să mori, Nikolai. Îţi jur că n-ai să păţeşti nimic dacă accepţi să cooperezi.

Ea îl privi în ochii căprui, şi el îi întoarse privirea, încuviinţând din cap.

— Cuvânt cu cuvânt, spuse Ann. Pot să-mi dau seama când îţi reciţi mesajul şi când te abaţi. Vorbeşte!

Nikolai Vasilievici se ridică, cu privirea fixată drept înainte şi recită monoton, ca şi cum ar fi făcut-o pentru Victor Androv. Când termină, Ann rezumă în englezeşte, apoi îi spuse lui Pembroke:

— Deci este vorba într-adevăr de „Molnia” şi de noaptea asta. Dar asta o ştiam. Ce nu ştiam e că Talbot Trei e aici – sau va fi aici.

Pembroke dădu gânditor din cap, apoi îl privi pe rus, care transpira.

— Nu mai e la modă să-l ucizi pe purtătorul de veşti rele, spuse el, dar…

Ann puse mâna pe pistolul care se înălţă:

— Nu, Marc.

El o privi sever.

— Am promis.

Adăugă:

— În plus, e şi sexy.

Pembroke zâmbi uşor şi-i spuse lui Sutter:

— Bagă-l sub casa scării.

Sutter scoase o seringă şi se apropie de rus. Acesta se dădu un pas înapoi.

— E ora somnului, Ivan, spuse Sutter. Ia să-ţi văd pielea.

Ann îi vorbi liniştitor în ruseşte, tânărul ezită, dar până la urmă întinse braţul.

Sutter înfipse seringa cu mai multă forţă decât ar fi fost necesar, apoi îl conduse pe rus în dulăpiorul de sub casa scărilor şi-l înghesui acolo, în timp ce acesta intra în starea de inconştienţă.

Pembroke se uită în sus, pe scara îngustă, întunecoasă, care se termina cu un palier. La capătul palierului era o uşă din oţel care, ştia, ducea spre capătul de sud al mansardei principale. Îi şopti lui Ann:

— Sfântul Graal e în spatele uşii ăleia.

— Păstrează-l, zâmbi ea. Pe mine mă interesează radiourile. Trebuie să vorbesc şi cu Washington-ul şi cu Moscova, înainte de miezul nopţii.

Pembroke se uită la ceas şi răspunse:

— O să ne străduim.

Llewelyn era deja în capul scărilor, fixând încărcături de exploziv plastic pe cadrul uşii, de jur împrejur.

— Trageţi cât mai puţin posibil acolo sus, spuse Ann. Aparatura electronică e esenţială.

— Înţeleg.

Ea îl privi cu atenţie.

— Dacă reuşim aici, nu vreau un masacru, Marc. Nu vreau decât să scap.

— Şi dacă nu reuşim?

Ea răspunse, privindu-l în ochi:

— Atunci, cum a zis George, o să luăm cu noi cât de mulţi putem. N-o să avem niciun motiv să mai plecăm de aici.

Pembroke dădu din cap:

— Cum îl vrei pe taică-tău? Mort sau viu?

Ea răspunse fără ezitare:

— Îl vreau înapoi în mormânt, unde i-e locul.
— Thorpe?
— Viu. Pe *el* îl vreau viu.
— Alte ordine?
— Da. Dacă Talbot Trei e aici, găsiţi-l!
Pembroke încuviinţă din cap şi spuse:
— Casa asta o să-şi deschidă toate secretele înainte de a ieşi eu de-aici.

63

Masivul elicopter „Sikorsky” se îndrepta spre sud, către coasta insulei Long Island. Instructorul de paraşutism, Farber, strigă:

— Ţinta la cinci kilometri spre sud!

Adăugă:

— Vântul bate dinspre nord cu cinşpe kilometri pe oră la nivelul mării. Aici sunt cinşpe până-n douăşcinci. Cer parţial acoperit, luna în al treilea pătrar. Nori de ploaie pe drumul nostru. Ţinta e bine luminată şi uşor de identificat. Nu aterizaţi din greşeală pe domeniul lui George, că vă-mpuşcă.

Farber râse, apoi strigă:

— Alinierea!

Grenville se ridică şi se apropie de uşa glisantă. În spatele lui veniră oamenii lui Pembroke, Stewart şi Collins. În spatele acestora, bătrânii, Johnson şi Hallis. Grenville cunoştea destule despre tactica salturilor cu paraşuta, ca să ştie că sistemul de amici era foarte important. Stewart şi Collins erau amici. Bănuia că şi Johnson şi Hallis erau amici. Se părea că numai Tom Grenville n-avea un amic.

Luminile din cabină se stinseră brusc, iar cele din carlingă scăzură până aproape de întuneric. Piloţii traseră paravanele de camuflaj pe geamuri şi stinseră luminile de poziţie exterioare, ceea ce lui Grenville i se păru deosebit de periculos. Farber păru că-i citeşte gândurile şi spuse:

— Nu vă fie teamă, băieţi, nu-i nimeni atât de nebun să zboare la altitudinea asta, astă-seară.

Elicopterul negru se opri din înaintare şi se întoarse cu botul în direcţia din care bătea vântul. Zguduiturile se înteţiră, şi cabina se înclină puternic spre dreapta şi spre stânga. Oamenii se agăţară de curelele de deasupra capului. Farber strigă:

— Ţinta la o mie şase sute de metri, direcţia sud.

Grenville îşi verifică echipamentul şi-şi reglă cureaua carabinei M-16. Se uită pe fereastra uşii de la cabină. Cerul era încă brăzdat de fulgere, şi pe lângă hublouri, treceau nori negri.

Farber strigă:

— Altitudinea – o mie şase sute cincizeci de metri. Ţinta la treizeci de metri deasupra nivelului mării, plus-minus un coş sau două.

Grenville hotărî că nu-i plăcea umorul lui Farber. Totodată, într-o străfulgerare de raţiune, hotărî că nu avea să sară. Se întoarse şi se trezi privindu-l pe Stewart în ochii negri, în care se reflecta lumina slabă a lunii care pătrundea prin fereastră.

Deodată, Farber împinse uşa glisantă şi un curent de aer rece pătrunse în cabina întunecoasă. Zgomotul elicelor era asurzitor, şi Grenville nu-şi auzi propria voce când îi vorbi lui Stewart, spunându-i să se dea dracului la o parte din drumul lui.

Stewart îi zâmbi. Farber ridică degetul mare şi flutură o lanternă cu filtru verde. Stewart întinse mâna şi-l împinse pe Grenville prin uşa deschisă.

Tom Grenville simţi că nu mai are nimic sub picioare, o senzaţie care, întotdeuna, îi provoca nefericirea. Simţi că se dă de-a berbeleacul, apoi îşi reveni şi-şi întinse braţele ca o pasăre, savurând căderea liberă. Zbură deasupra istmului Long Island, luminat de lună, purtat de vânt un kilometru şi jumătate în jos, un kilometru şi jumătate înainte. Gândi: „Nu m-am ciocnit de flotor, Stewart!”

Privi înapoi şi văzu că Stewart şi Colins pluteau deasupra lui. Apoi, sări şi Johnson din cabină, urmat de Hallis.

Farber îl urmări pe Hallis părăsind elicopterul, apoi apucă mânerul uşii glisante.

În acel moment trapa compartimentului din spate se deschise şi apăru un bărbat. Farber sesiză mişcarea şi

ridică ochii spre umbra care se apropia. Omul, îmbrăcat în negru, cu harnaşament de paraşutist, se propti în faţa lui Farber, care ţinea uşa pe jumătate deschisă.

— Bună, Barney, îi spuse.

Farber holbă ochii surprins; individul în negru întinse mâna şi îl împinse fără paraşută, prin uşa deschisă, apoi se aruncă în urma lui.

Tom Grenville privea în jos, spre malul care se apropia. Spera că vor descoperi reşedinţa ruşilor, deşi nu era sigur că el, unul, avea să se îndrepte spre ea. Ca şi alţi paraşutişti luptători care-şi veniseră în fire în timpul căderii, ar fi putut să nu nimerească ţinta şi să explice că a confundat luminile clubului cu cele ale casei ruşilor.

Aerul se încălzea pe măsură ce cobora, iar vântul slăbea în intensitate. În faţă văzu satul Glen Cove, cu reţelele de drumuri care îl înconjurau, ca nişte luminiţe sclipitoare din pomul de Crăciun. Dincolo de sat se afla zona rezidenţială suburbană, iar ici şi colo se zăreau casele mari ale proprietăţilor de ţară, înconjurate de petele întunecate ale pădurilor şi câmpurilor. Grenville descoperi casa ruşilor şi-şi dădu seama că era inconfundabilă. „Las-o baltă," îşi spuse.

Grenville privi în jos. Pământul se apropia acum vertiginos, ca întotdeauna la sfârşit. Îşi dădu seama că ar fi putut deschide paraşuta acum şi să o dirijeze spre un loc de aterizare sigur, undeva în afara celor treizeci şi şapte de pogoane împrejmuite ale domeniului rusesc. Peste alte câteva secunde ar fi fost prea târziu şi n-ar mai fi fost în stare să se deplaseze lateral, suficient ca să scape. Puse mâna pe şnur.

Dar ceva din cele spuse de Van Dorn îl făcu să ezite. Dincolo de gargara patriotică şi de asigurările cu privire la o avansare, Van Dorn spusese:

— Dacă tu şi Joan reuşiţi să vă întoarceţi, lucrurile între voi o să meargă bine mult timp de-acum înainte.

Grenville ştia instinctiv că era adevărat. O iubea într-

adevăr. Numai că deraiaseră. Trebuia ca ei doi să împărtăşească ceva deosebit, care să readucă scânteia în relaţiile dintre ei. Cum ar fi un raid de comando.

Grenville se auzi spunând:

— Nu pot s-o las să se ducă singură acolo. Trebuie să mă duc şi eu.

Privi în jos, la zona largă, luminată de proiectoare, din jurul casei. Acum era foarte aproape şi era prea târziu să evite întâlnirea cu ea, întâlnirea lui cu moartea sau cu viaţa.

— Fir-ar să fie...!

Se uită la cifrele din leduri roşii ale altimetrului, care se schimbau cu repeziciune: trei sute de metri deasupra nivelului mării, două sute şaptezeci, două sute patruzeci. Trase de coardă şi simţi decelerația, în timp ce paraşuta se umplea cu aer. Privi deasupra capului său spre paraşuta întinsă, ce aducea cu nişte aripi negre de liliac. Simţi că derivează uşor, curenţii ascendenţi menţinând altimetrul la o sută cincizeci de metri.

— La naiba!

Nu-i plăcea deloc ideea de a plana deasupra ţintei. Chiar dacă rachetele se opriseră la ora fixată, şi presupunea că nimeni de jos nu se mai uita pe cer, se simţea foarte expus. Altimetrul indica acum o sută treizeci şi cinci de metri. O coborâre mult prea lentă. Începu să-şi dirijeze paraşuta spre casă.

Grenville privi înapoi, peste umăr. Elicopterul „Sikorsky” nu se mai vedea. Grenville bănuia că era încă acolo, supraveghindu-le căderea, dar vopseaua gri de camuflaj şi luminile ascunse îl făceau invizibil.

Celelalte patru paraşute erau aproape, în spate. Manevrau şi ele, apropiindu-se de casă. Grenville îşi îndreptă capul înainte, apoi îl întoarse din nou, brusc. Numără: *Una, două, trei, patru... cinci!* Nu era bine. Numără iar şi iar, şi îi dădu tot cinci.

— Ce dracu’...?

Se gândi:

„Să fie oare Farber?” Dar Farber nu avea paraşută şi n-ar fi putut să-şi pună una atât de repede încât să ajungă atât de aproape. Cine dracu’ era ăsta? Poate că-i aduseseră un partener. Dar Grenville văzu că şi ceilalţi se răsuciseră şi-l urmăreau pe paraşutistul necunoscut care era deasupra lor şi mai în spate. Instinctiv, îşi dădu seama că cel de-al şaselea nu era unul de-al lor. Nu era un partener.

65

Stanley Kuchik strângea tot mai tare cablul, pe măsură ce panta devenea mai abruptă. Se gândi că de-acum ar fi trebuit să ajungă la capătul tunelului. O chemă încet pe Joan:

— Mai eşti acolo?

— Numai cu trupul. Spiritul mi l-am proiectat pe Coasta de Azur.

— O... spuse Stanley, nu-ţi da drumul. Dacă-ţi dai drumul, spune-mi mie mai întâi, ca să-mi dau şi eu drumul.

Joan îşi spuse că puştiul părea speriat.

— Ai să fii primul care află, spuse ea.

Stanley rămase tăcut, lăsându-se tras de cablu prin tunel. Simţi ceva măturându-i gluga şi faţa şi auzi clinchetul unor clopoţei, semnalul care avertiza că mai avea zece secunde până când degetele aveau să-i ajungă la scripetele de întoarcere. Luă repede o mână de pe cablu şi pipăi partea de sus a tunelului, găsind primul mâner încastrat în ea. Luă şi cealaltă mână de pe cablul în mişcare şi o întinse după mânerul următor, începând să se tragă, mână după mână, prin tunel, cu căruciorul încă sub el.

Auzi din nou clopoţeii şi pe Joan căutând primul mâner.

— Eu mă trag, spuse Stanley.

— Şi eu.

Stanley simţi cum capul ei îi loveşte picioarele.

— Stai acolo, îi spuse.

Stanley auzi scripetele de întoarcere învârtindu-se deasupra nasului său.

— Doamne, dacă-i vorba de strâmt...

Găsi mânerul următor şi se mai trase aproape o jumătate de metru, simţind cum casca i se loveşte de dopul de beton pe care ruşii îl turnaseră în conductă. Inspiră adânc. Aerul era închis şi simţi că ameţeşte. Şopti:

— Am dat de perete.

— Păi, dărâmă-l.

— Bine…

Bergen le explicase că oamenii lui – piticii – erodaseră cea mai mare parte din dopul de beton cu acid clorhidric, lăsând doar o coajă de vreo cinci centimetri. Stanley zâmbi ridicând din umeri: „Curată nebunie!”

Începu o mişcare dificilă de întoarcere, smucindu-şi corpul până ajunse cu faţa în jos, pe cărucior. Găsi în faţă un mâner, îl prinse cu degetele înmănuşate şi trase. Căruciorul îl duse înainte, iar casca lovi peretele de beton. Betonul sfărâmicios, mâncat de acid, se pulverizã imediat şi căzu cu zgomot pe pardoseala din camera cazanelor.

Lumina inundă tunelul, şi Stanley fu aproape orbit de strălucirea bruscă. Aerul răcoros îi scălda faţa transpirată, în timp ce ochii-i clipeau în lumină. Scoase pistolul şi îl îndreptă spre înainte.

Dacă ar fi fost cineva în camera cazanelor, sau dacă cineva ar fi venit să vadă ce-i cu zgomotul, trebuia să strige „Roşu!” şi amândoi să se retragă, lăsând cărucioarele să ruleze înapoi până în subsolul sălii de tenis.

Stanley privi uşa închisă de la camera cazanelor, aflată la vreo şase metri de el. Îşi dădu seama că era singurul care ar fi ştiut vreodată dacă uşa s-a deschis sau nu. Rămase uitându-se la ea, rugându-se, dar nu ştia dacă se roagă ca aceasta să se deschidă sau să rămână închisă.

— Roşu sau verde? şopti Joan precipitat.

— Galben, răspunse Stanley.

Aşteptă un timp, cu privirea aţintită asupra uşii, încercând să-şi acomodeze ochii cu lumina cântărindu-şi opţiunile, apoi spuse brusc:

— Verde! Verde!

Joan răspunse, după părerea lui fără prea mult entuziasm:

— Am înţeles: verde.

Stanley îşi băgă pistolul în buzunarul de la piept, trase

căruciorul de sub el şi-l împinse afară din tunel. Îl lăsă să cadă şi auzi un pocnet uşor când căruciorul de cauciuc atinse pardoseala.

Stanley desprinse câteva fragmente de beton rămase nedislocate, apoi îşi scoase capul şi torsul din tunel. Aruncă o privire prin camera mare, luminată de becuri incandescente. Apoi privi în jos. Bergen îi spusese că avea de făcut un salt de un metru – un metru şi un sfert, dar era cel puţin un metru şi jumătate. „Rahat”.

Îşi scoase şi mai mult trupul în afară şi, îndoindu-se de mijloc, împinse cu palmele în perete până când greutatea sa şi gravitaţia intrară în joc şi simţi că alunecă, cu faţa înainte, spre pardoseală. Împinse cu mâinile şi se rostogoli de la perete, aterizând pe picioare. Îşi scoase repede pistolul şi se apropie cu spatele de perete. Chemă încet spre tunel:

— O.K. Aşteaptă un minut.

Se duse la uşă şi ascultă. Se auzeau sunete îndepărtate, dar nu putu desluşi nimic. Stanley se întoarse şi exploră în tăcere încăperea mare de beton. Găsi o bancă de lemn lucrată de mână şi o duse până la perete. Se urcă pe ea şi se uită în tunel. Văzu capul şi umerii Joanei la câteva zeci de centimetri mai departe. Stătea tot întinsă pe cărucior, cu faţa în sus. Văzând-o înghesuită acolo, nu-şi putu da seama cum de reuşiseră să ajungă până aici. În niciun caz, gândi el, ruşii nu s-ar fi aşteptat la una ca asta.

— În regulă, sunt aici… începu Stanley.

— Scoate-mă dracului de aici. Nu pot să mă mai ţin mult.

— OK… El întinse mâinile şi şi le strecură în spaţiul strâmt dintre braţele şi sânii ei.

— Fii atent, Stanley.

El se bâlbâi:

— Aşa a zis Bergen că…

— Taci şi trage-mă.

Degetele lui îi prinseră muşchii pectorali şi traseră. Căruciorul de sub ea veni spre el. După o mulţime de

răsuciri şi trageri, ea se eliberă şi căzu în braţele lui. Se uitară cu ochii măriţi unul la celălalt, ascultând zgomotul făcut de căruciorul care se ducea la vale prin tunel.

— O, Doamne… spuse Joan.

Stanley o privi:

— Trebuia să-l legi cu o sfoară…

— Am uitat, ripostă ea. Lasă-mă jos.

Stanley îi dădu drumul, şi ea se ridică repede în picioare, apoi se urcă pe bancă şi se uită în tunelul întunecat.

— Ei bine, căruciorul a plecat fără mine, Stan.

Stanley clătină din cap:

— Trebuia să-ţi fi reamintit.

Ea sări pe podea:

— Ei, *eu* am uitat, nu tu. Scuteşte-mă de rahaturile astea de mascul adolescent.

El o privi, puţin încurcat:

— Îmi pare rău…

Ea inspiră scurt:

— Bun, hai să-ncepem piesa cu câinele şi poneiul.

El încuviinţă, dar rămase nemişcat.

— Cum ai să te întorci?

— În limuzină. Clasa-ntâi.

Privi în jur.

— Bun, acum ne acoperim sosirea. Corect?

Joan şi Stanley strânseră repede molozul de pe pardoseală şi-l ascunseră în spatele unui cazan. Joan duse acolo şi căruciorul lui Stanley. Acesta scoase din buzunar o bucată de pânză rotundă dublată cu adeziv. Se urcă pe bancă, despături pânza şi o lipi peste gura conductei.

Joan privi de la celălalt capăt al încăperii. Pânza era colorată şi texturată ca betonul, şi ea fu de părere că ar trece la un control superficial.

— Arată grozav. O s-o donăm Muzeului „Guggenheim”.

Stanley sări de pe bancă şi o duse înapoi de unde o luase.

Joan ridică mâna înmănuşată şi deşurubă parţial două din

cele patru becuri din tavan, lăsând partea din spate a încăperii, unde era conducta, aproape în întuneric.

— E mult mai frumos aşa. Bun, hai să mergem.

Stanley ezită, apoi se duse la uşă. Scoase din nou pistolul şi privi în urmă, la Joan. Văzu că şi ea făcuse la fel. Apucă clanţa şi împinse uşa, apoi se uită prin deschizătură în depozitul mare, pe care şi-l amintea de la ultima sa vizită. Îi făcu semn lui Joan şi se strecurară amândoi în depozit.

Stanley mergea înainte, printre stivele de lăzi cu conserve. Cunoştea drumul doar până la un punct, aşa că scoase o schiţă mică şi o studie. În partea asta, subsolul era un labirint de pereţi despărţitori din lemn. Erau uşi peste tot, unele cu inscripţii ruseşti, câteva având încă inscripţii în engleză. O găsi pe cea pe care o căuta, marcată cu aceleaşi litere ruseşti ca cele din schiţa sa. O deschise încet şi intră într-un pasaj îngust, întunecos, cu Joan după el. Se îndreptau spre aripa de vest a casei.

Pasajul se termină şi păşiră într-o zonă deschisă. La trei metri în faţa lor era un zid de beton destul de nou, lung de vreo cincisprezece metri. Stanley se apropie de singura uşă existentă, o uşă masivă, căptuşită cu plumb, şi-şi dădu seama că era adăpostul antiaerian.

I se spusese că în adăpost erau peste o sută de ruşi: bărbaţi, femei şi copii. El şi Joan trebuiau să-i ţină înăuntru.

Joan veni lângă el şi făcu semn cu capul. Scoaseră amândoi tuburile cu clei epoxi din costumele negre şi începură să tragă o dâră de clei cu întărire rapidă pe lângă muchia uşii, acolo unde aceasta se întâlnea cu tocul de oţel. Ruşii n-ar mai fi putut s-o deschidă din interior.

Stanley privi din nou schiţa. I se spusese că era o scară care urca la parter, în coridorul dintre salon şi camera trofeelor. I se povestise despre fetiţa care urcase pe acea scară. Van Dorn părea să ştie multe despre casa asta, de la transfugi şi de la spioni, dar nu ştia dacă scara era înăuntrul sau în afara adăpostului.

Joan cercetă zona întunecoasă din faţa zidului

adăpostului. Încercă vreo câteva uşi, dar niciuna nu ducea spre o scară.

— Scara trebuie să fie înăuntrul adăpostului, şopti ea.

Stanley încuviinţă.

— Trebuie să încercăm chestia cealaltă, spuse Joan. E aici.

Îl duse pe Stanley la peretele dinspre sud. Lângă acesta erau trei cutii de metal, cam de mărimea şi forma unor frigidere. De fapt, fiecare era o unitate de condiţionare şi purificare a aerului din adăpost. Prin partea superioară ieşeau conducte care treceau prin perete şi se deschideau undeva, în mijlocul vegetaţiei din jurul terasei dinspre sud. Alte conducte duceau de la fiecare unitate, de-a lungul tavanului, spre peretele de beton al adăpostului antiaerian.

Pentru moment, niciuna dintre instalaţii nu era în funcţiune, şi Stanley le pipăi pe rând, până o găsi pe cea care era caldă, datorită motorului.

— Asta!

Examină pereţii de oţel. Erau complet etanşi, dar pe o latură se afla un panou de acces prins în balamale. Întoarse un mâner, şi panoul se deschise. Stanley privi înăuntru şi văzu filtrele de cărbune şi fibră de sticlă. Scoase unul şi-l aruncă în spatele instalaţiei. Joan îi dădu o pungă de plastic vidată, şi el o deschise, aruncând repede cristalele incolore în locul unde fusese filtrul. Se trase imediat înapoi, ştiind că cristalele degajau un gaz incolor şi inodor, închise panoul de acces şi se îndepărtă de instalaţie.

— Hai să plecăm de-aici, şopti Joan.

— Trebuie să mă asigur că unitatea asta intră în funcţiune. Ordin!

— Să nu te asiguri şi de un şut în cur, Stanley. Nu forţa norocul.

Stanley rămase nemişcat, privind cutia mare, gri, de metal. După un timp care i se păru foarte lung deşi în realitate era mai puţin de un minut, auzi declicul releului şi instalaţia vibră, emiţând un sunet ca de frigider. Stanley

dădu satisfăcut din cap.

— În curând or să doarmă. Hai să…

Se întoarse şi văzu că Joan o luase deja înapoi prin pasaj. O urmă în grabă.

O luară la dreapta, înapoi, spre camera cazanelor, dar nu mai intrară în ea, ci continuară drumul până la uşa camerei de întreţinere.

Stanley o deschise şi păşi într-o încăpere lungă şi îngustă. Se trezi cam la trei metri de un bărbat în salopetă, care ţinea un registru într-o mână şi un creion în cealaltă.

Joan lăsă să-i scape un strigăt. Omul făcu acelaşi lucru. Stanley ridică instinctiv pistolul şi trase de trei ori, amortizorul de zgomot scoţând un sunet asemănător cu al aerului care iese dintr-un balon umflat: Pfft! Pfft! Pfft!

Stanley se uită la victima lui care se împleticea, bălăbănindu-se, cu o expresie de surprindere pe faţă şi cu mâinile acoperindu-şi vintrele şi pieptul de parcă ar fi fost surprins gol.

Stanley nu ştia ce să facă. Auzise că, atunci când îi împuşcai, oamenii trebuiau să cadă morţi. Încercă să tragă din nou, dar mâna îi tremura atât de tare, că n-ar fi putut să nimerească nici peretele.

Joan închise ochii, în sfârşit, omul căzu pe podea. Stanley se apropie, ezitând. Din umăr şi din abdomen îi curgea sânge, îmbibându-i salopeta kaki şi picurând pe pardoseala cenuşie. Pieptul îi tresălta şi ochii lui îl fixau pe Stanley.

Acesta se întoarse cu spatele. Simţi cum stomacul i se revoltă. Fără alt avertisment, vomă bilă, acid şi un baton de ciocolată.

Joan veni în spatele lui şi-i puse mâna pe umăr.

— O… o, Doamne… Stanley…

Stanley inspiră adânc de câteva ori şi, cu eforturi, reuşi să se controleze.

— Trebuie să… să-l terminăm…

Joan nu răspunse.

Stanley se întoarse şi se uită în jos, sperând că omul

murise, dar nu era aşa. Stanley ar fi vrut ca acesta să rămână în viaţă, dar ordinul era clar: fără martori. Îi ţinti capul, închise ochii şi trase. Auzi cum glontele loveşte craniul şi se turteşte de pardoseala de beton.

Joan şi Stanley rămaseră tăcuţi câteva secunde, apoi Joan rosti, cu un calm forţat:

— Ajută-mă să-l ascund.

Târâră cadavrul într-un colţ, lângă o stivă de scânduri, şi îl acoperiră cu o scândură. Joan găsi o pânză de sac, şi Stanley descoperi un robinet de apă în tavan. Curăţară sângele şi ascunseră cârpa sub imensul generator electric.

Joan şi Stanley se priviră scurt, cu nişte expresii care dezvăluiau faptul că fuseseră complici apropiaţi la ceva ce niciunul dintre ei nu avea să uite. Joan îşi desprinse privirea de-a lui şi se uită repede la ceas.

— O, Doamne, am întârziat aproape patru minute.

Stanley scoase repede o fotografie din buzunarul de pe piept şi o compară cu panoul electric. Fotografia era o reproducere mărită a celei pe care o făcuse cu o lună în urmă. Lângă şalterele cu pricina erau semne făcute cu un creion de ceară. Unul trebuia închis, celălalt, singurul închis, trebuia conectat.

Van Dorn îi explicase că nu trebuia să atingă nimic altceva, ca totul să pară ca şi cum şalterul s-ar fi închis singur din cauza suprasarcinii. Cel pe care trebuia să-l conecteze n-ar fi fost descoperit imediat. Stanley ţinu fotografia lângă şaltere, întinse mâna şi le comută pe cele două marcate.

Ultimele instrucţiuni ale lui Van Dorn fuseseră să iasă repede de acolo, pentru că în camera de întreţinere aveau să năvălească oameni. Stanley se întoarse spre Joan:

— Să mergem!

Se repezi prin uşa deschisă, cu Joan pe urmele lui. În timp ce se îndreptau spre camera cazanelor, auziră zgomot de paşi grăbiţi pe o scară din apropiere.

— Fir-ar să fie!

Mări pasul, dar se trezi în zona cămăruţelor compartimentate şi a uşilor şi se dezorientă.

Joan îi spuse din spate, cu sufletul la gură:

— Cred că am trecut de ea.

Deodată, în dreapta se deschise o uşă şi Stanley se ghemui instinctiv, rămânând încremenit. Joan făcu acelaşi lucru.

Patru bărbaţi, doi paznici înarmaţi şi doi în salopete, intrară repede pe uşă, la mai puţin de cinci metri de ei. Cotiră repede la stânga şi o luară la fugă prin pasajul din care tocmai ieşiseră Stanley şi Joan.

Stanley rămase ghemuit, tremurând din tot corpul, cu faţa acoperită de o sudoare rece. Joan se ridică, clătinându-se, şi-l trase pe Stanley în picioare.

— Hai să ieşim dracului de-aici, şopti ea.

Se deplasară prudent, şi în cele din urmă găsiră depozitul de alimente de lângă camera cazanelor. Joan rămase în umbra unei stive de lăzi.

— Dă-i drumul. Eu te acopăr.

Stanley sprintă prin zona liberă şi deschise uşa, intrând numai pe jumătate. Cercetă rapid camera cazanelor, care părea neschimbată de când plecaseră de aici. Îi făcu semn lui Joan, care se repezi, la rândul ei, şi intră în camera cazanelor, în spatele lui Stanley.

Băiatul nu mai pierdu timpul. Apucă banca şi o puse sub tunel, apoi se duse în spatele cazanului şi-şi recuperă căruciorul. Sări pe bancă, desprinse pânza de deasupra deschizăturii şi ridică în mâini căruciorul, apoi se opri. Căruciorul lui trebuia să fie împiedicat să alunece în jos, prin tunel de căruciorul lui Joan, care ar fi fost legat. Dar, bineînţeles, căruciorul ei nu mai era.

Stanley se întrebă, timp de o secundă, ce concluzii trăseseră Bergen şi Claire văzând căruciorul ce revenise gol. Se mai întrebă de ce nu-l trimiseseră înapoi pe cablu, legat cu sfoară sau cu sârmă. Stanley îşi scoase lanterna şi lumină interiorul tunelului.

— Dumnezeule…

La vreo şaizeci de metri mai jos, pe conductă, lanterna descoperise silueta căruciorului. Probabil se înţepenise într-o ridicătură de la îmbinarea a două tronsoane ale tunelului.

— Fir-ar să fie!

— Ce e? întrebă Joan. De ce nu pleci?

El se întoarse spre ea:

— Căruciorul tău e înţepenit acolo. Habar n-au că l-ai pierdut.

Ea dădu din cap, încercând să aprecieze situaţia.

— Chiar că am încurcat-o. Hai, Stanley, dă-i drumul. Stai să te ajut.

Se sui pe bancă.

— Nu. Nu, du-te tu. Eu rămân aici. Le spui ce s-a întâmplat şi or să trimită căruciorul înapoi. O să fie în regulă cât…

Joan îl plesni puternic peste faţă.

— Intră dracului în gaură, sau te bat de te caci pe tine!

El îşi duse mâna la faţă şi se uită lung la ea.

Ea îi trase căruciorul din mână şi i-l puse pe piept, cu partea curbată spre el şi cu roţile în afară.

— Ţine! Scoase o bucată de sfoară din nailon de la brâu – cea cu care ar fi trebuit să-şi lege căruciorul de mânere. Trecu sfoara pe sub braţele lui Stanley şi-i legă căruciorul de piept.

— În ordine, puştiule, eşti gata.

Îl privi un moment, apoi se aplecă şi-l sărută pe buze.

Stanley roşi, iar ochii i se măriră.

Joan puse un genunchi jos şi-şi făcu mâinile scară.

— Hai, dă-i drumu’!

Stanley îşi puse piciorul în mâinile ei şi imediat se trezi ridicat şi proiectat în deschizătura tunelului. Simţi o palmă peste fund şi înaintă răsucindu-se, ţinându-şi mâinile în faţă. Apoi simţi cum Joan îl împinge de tălpile pantofilor şi începu să alunece înainte, câştigând viteză, pe căruciorul care îşi reluase lungul drum spre casă.

Mâinile lui întinse atinseră căruciorul lui Joan, trimiţându-l rulând liber în faţa sa. Stanley închise ochii un timp care i se păru extrem de lung, şi când îi deschise văzu lumina de la capătul tunelului lung şi întunecat. Din cauza lacrimilor, însă, lumina se tulbură.

Joan Grenville îşi scoase pistolul şi se duse până la uşa de la camera cazanelor. Ştia că treburile au să se încurce foarte curând, dar nu ştia dacă, atunci când aveau să se încurce, era bine să se afle aici.

Tom era undeva acolo, împreună cu ceilalţi. Tocmai îndeplinise o misiune dificilă şi putea să se retragă. Ceilalţi nu puteau. Dar, cum spusese Van Dorn, nu mai existau locuri sigure. Poate că, îşi spuse ea, le-ar fi fost de folos un pistol în plus acolo sus. Deschise uşa fără să-şi dea seama prea bine ce face.

Se trezi rătăcind prin pasajele întunecoase ale subsolului, căutând o scară care să ducă sus. Se gândi că, la urma urmei, locul ei era lângă Tom.

66

Claudia Lepescu trase pistolul de calibru mic din tocul pe care Aleksei Kalin îl agăţase de clanţă. Acesta, pierdut în reveria sexuală, nu observă nimic. Ea scoase pistolul, îi ridică piedica şi înfundă oţelul rece între coapsele lui, ca să amortizeze zgomotul. Trase.

Picioarele lui Kalin se ridicară de pe podea sub forţa impactului, şi el se propti cu spatele de uşă, scoţând numai un muget surd.

Claudia se rostogoli înapoi pe un şold şi-l privi. Părea neatins, încă în picioare, cu o expresie de nedumerire pe faţă. Apoi, văzu sângele curgându-i dintre picioarele depărtate ca dintr-un robinet. Kalin simţi şi el sângele şi-şi duse mâinile căuş la rană; sângele îi umplu mâinile, prelingându-i-se printre degete.

Claudia se ridică şi făcu un pas înapoi, ţinând pistolul îndreptat încă spre el, aşteptând un semn că rana era mortală. Apoi văzu culoarea dispărându-i de pe chip şi urmări, nevenindu-i să creadă cum paloarea se întinde în jos, ca o undă de ceară a morţii; pieptul rotofei îi deveni lăptos, după care abdomenul şi pelvisul, în timp ce sângele curgea pe podea, părăsind corpul prin gaura din spatele scrotului.

Kalin făcu un pas mic spre ea şi deschise gura:

— Claudia…

Ea scuipă pe podea şi se şterse la gură.

Kalin încercă să mai facă un pas, dar genunchii i se îndoiră, şi el căzu înainte, cu mâinile încă între picioare, lovindu-se cu fata de duşumea.

Claudia îşi recuperă hainele şi se îmbrăcă repede. Ieşi pe coridor şi începu să înainteze, ţinând strâns pistolul lui Kalin lipit de coapsă. Nu mai fusese niciodată în casa asta, dar văzuse planurile în biroul lui Van Dorn şi spera să-l poată

descoperi biroul lui Androv. Avea poliţe de plătit, umilinţe de răscumpărat. Era o femeie mândră, şi ei n-o înfrânseseră, nici n-o transformaseră într-o târfă docilă, nesătulă, aşa cum crezuseră. Din momentul în care pusese piciorul în Statele Unite, ea începuse să joace un prudent joc dublu.

Abrams, Katherine, Davis şi Cameron îşi scoaseră din teci baionetele lungi, negre, şi le fixară pe inelele din spatele amortizoarelor de zgomot şi ascunzătoarelor de flăcări. Abrams îşi spuse că arătau destul de ameninţătoare. Nu participase niciodată personal la un atac la baionetă, dar ceea ce, nu cu mult timp în urmă, păruse de neconceput, astă-seară părea perfect rezonabil.

Katherine îşi privi ceasul.

— De ce le ia aşa de mult...

Deodată, toate reflectoarele şi farurile de la capătul dinspre nord al casei trecură de la alb strălucitor la roşu muribund, apoi la negru, aşternând o pată de întuneric pe pajiştea dinspre nord.

Cameron se ridică şi spuse simplu:

— La atac!

Cei patru ţâşniră dintre copaci şi începură să alerge pe cei nouăzeci de metri de iarbă. Erau toţi alergători buni, şi distanţa scădea repede. Abrams nu credea că scoţianul îşi terminase *Tatăl nostru* când se regăsiră pe treptele din dale care urcau spre terasă.

Apoi, când zidul cenuşiu de piatră al casei apăru neclar, punctat de ferestre şi de uşile de sticlă care luceau slab, de la vreo lumină îndepărtată din interior, Abrams avu vaga impresie că trecuse peste zvastica din centrul terasei. Descoperi un paznic în colţ, a cărui siluetă era vizibilă pe fundalul unei ferestre, la intersecţia celor două aripi. Se întoarse şi atacă.

Paznicul auzi zgomotul paşilor şi clipi în întuneric, apoi ridică arma la întâmplare. Într-o fracţiune de secundă,

Abrams îşi dădu seama că nu-l mai putea ajunge cu baioneta. Trase un singur foc, şi omul se împletici şi căzu pe terasă.

Cameron atacă doi ruşi care discutau surescitaţi. Ei se întoarseră spre Cameron în ultimul moment, şi acesta îşi înfipse baioneta lungă în abdomenul celui mai apropiat, sfâşiindu-i-l în sus, până la stern. Cameron ridică piciorul şi-l împinse pe omul tras în teapă.

Simultan, Davis îşi repezi baioneta în inima celui de-al doilea rus. Îşi şterseră amândoi lamele pe uniformele victimelor.

Katherine se oprise pe trepte, aşa cum fusese instruită, şi urmărea ferestrele şi uşile de sticlă, cu arma pregătită de tragere, dar nimeni nu părea să fi fost alertat de zgomote.

Cei trei bărbaţi i se alăturară repede.

— Hai să plecăm de pe terasa asta până nu se aprind luminile, spuse ea.

Alergară pe terasă, către vest, spre spatele casei, şi ajunseră la o uriaşă verandă închisă. Davis sparse plasa uşii şi intră, urmat de Cameron, Katherine şi Abrams.

Cotiră la stânga, şi Davis se repezi la o uşă şi o deschise. Trecură grăbiţi în salon şi se răspândiră în spatele mobilelor masive.

Abrams aproape că se aşteptase să-l vadă pe Henry Kimberly şezând în fotoliul de lângă lampa cu abajur verde unde îl lăsase, dar acesta era gol. Lampa era încă aprinsă, aruncând un mic cerc de lumină în jurul scaunului, în camera întunecată. Abrams observă că scrumiera era încă plină cu mucuri de ţigări.

Cameron se ridică şi privi în jur.

— Liber. Să mergem, şopti el.

Îşi făcură drum prin camera largă, cu armele la şolduri.

Cameron şi Davis o luară la stânga, spre uşa care dădea în galerie. Abrams şi Katherine se îndreptară spre uşa din care Abrams vorbise cu Henry Kimberly. Trebuiau să măture parterul, de la capătul de vest al casei spre est,

cameră cu cameră – o misiune de descoperire şi distrugere.

Îi căutau, îşi zise Abrams, pe Victor Androv şi pe amicii săi din KGB, pe Peter Thorpe şi pe Henry Kimberly. Căutau, în sensul fizic, dar şi într-unul metafizic, întrerupătorul de la care se putea opri ceasul.

Tom Grenville privi drept în jos. Casa lui Van Dorn era chiar dedesubt, încadrată frumos între picioarele lui. Se întrebă cum a ajuns de acolo până aici şi dacă se va mai întoarce vreodată acolo.

Se uită în jur şi văzu că restul echipei se grupa strâns în jurul lui. Aleseseră ca loc de aterizare acoperişul casei, depinzând, cum spusese Van Dorn, de „echipa de cercetaşi”. Sarcina echipei de cercetaşi era să lumineze sau să marcheze zonele dificile şi, deşi acoperişul casei ruşilor acoperea aproape o jumătate de pogon, Van Dorn le arătase în fotografiile aeriene că, în cea mai mare parte, acoperişul întunecat era bitumat şi acoperit cu olane alunecoase, iar acolo unde era plat gemea de antene, o antenă de satelit şi o antenă de microunde. Van Dorn le asemuise cu protuberanţele antiparaşutişti din timpul războiului, făcute să ucidă şi să mutileze. Grenville simţi din nou un ghem în stomac.

Dar aterizarea era posibilă, dacă echipa de cercetaşi ar fi reuşit să aprindă luminile de lucru de pe terasă. Dar cum echipa de cercetaşi era formată din Joan şi un adolescent cu faţa plină de coşuri, Grenville nu spera prea mult ca luminile să se aprindă, şi asta îi aducea puţină alinare.

Planau acum direct spre casă, coborând încet din cauza curenţilor ascendenţi, dar deplasându-se repede în plan orizontal, cu vântul din spate. Grenville ştia că, în următoarele câteva secunde, Stewart trebuia să decidă dacă aveau să aterizeze.

Se uită la stânga, spre Stewart, care se pregătea să dea un semnal luminos: lumina clipitoare însemna acoperişul, o lumină continuă însemna glisarea peste acoperiş şi

aterizarea într-o poiană din pădure. Lanterna lui Stewart se aprinse şi începu să clipească. Grenville o privi uluit, apoi privi în jos.

Luminile de pe terenul din nord dispăruseră, iar luminile de lucru de pe acoperiş fuseseră aprinse.

— O, drace, Joan... ce-mi faci?

Dar, inexplicabil, un sentiment de mândrie crescu în Grenville, şi el descoperi cu uşurare că ea era, cel puţin în momentul acela, în viaţă.

Acoperişul, luminat puternic, era la vreo şaizeci de metri în faţă şi la treizeci de metri mai jos, iar unghiul lor de cădere putea să-l intercepteze sau nu. Grenville privi repede în urmă la misteriosul paraşutist, al şaselea, care-şi dirija acum paraşuta spre curtea din faţă, iluminată, care consta din aproape un pogon de iarbă scurtă şi pietriş.

Collins îl urmărea şi el pe cel de-al şaselea bărbat, care plutea mai departe. Collins nu ştia cine era, ştia numai că omul n-avea ce căuta aici. Îşi ridică arma, o puse pe foc automat şi trase de la circa patruzeci şi cinci de metri.

Distanţa până la ţintă nu era mare, dar poziţiile relative ale paraşutiştilor în mişcare făceau dificilă stabilirea unui punct de referinţă.

Al şaselea paraşutist văzu flacăra la gura ţevii şi trase şi el. Omul avea avantajul gloanţelor trasoare şi reuşi să-şi regleze tirul până găsi ţinta.

Collins tresăltă în chingi, apoi scapă arma şi rămase nemişcat. Paraşuta sa, nedirijată, plană spre sud, dusă de vânt spre liziera îndepărtată.

Tom Grenville privi schimbul de focuri, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Moartea asta tăcută, deasupra pământului, nu putea fi adevărată. Apucă să-l vadă pe cel de-al şaselea paraşutist dispărând sub limita superioară a acoperişului, spre stânga, apoi ateriză în curtea din faţă. Grenville văzu cum paznicii ruşi se reped la el.

Grenville privi în jos şi văzu acoperişul plat, cenuşiu, la mai puţin de zece metri dedesubt. Manevră paraşuta,

încercând să-i încetinească deriva orizontală spre sud. Stewart, Johnson şi Hallis erau atât de aproape, încât paraşutele lor o atingeau pe a lui şi toţi patru încercau acum să găsească o bucată de acoperiş liber, printre antene şi ancore.

La trei metri era clar că s-ar fi putut să depăşească acoperişul şi să aterizeze pe terasa din sud, luminată strălucitor, unde ruşii, care erau acum alertaţi, i-ar fi masacrat.

Grenville închise ochii şi aşteptă.

Joan Grenville rătăcea prin subsolul întunecos cu pistolul într-o mână şi cu schiţa subsolului în cealaltă. Îşi venise în fire şi se hotărâse să se întoarcă în camera cazanelor, unde era locul ei. Din nefericire, se rătăcise. Era într-o zonă care se pare că nu fusese văzută de vreun transfug sau spion, fiind marcată pe schiţă *Necunoscut. Numai pentru personalul KGB.* Asta suna cam nebulos.

Îşi verifică busola şi coti într-un pasaj îngust, până ajunse la o uşă vopsită în roşu pe care nu scria nimic, singura uşă roşie pe care o văzuse până acum. Trecu de ea, ezită, apoi se întoarse şi ascultă la uşă, dar nu auzi nimic. Apăsă încet clanţa albă de porţelan şi împinse uşa.

Păşi înăuntru şi rămase tăcută în întuneric. În faţa ei era un gol negru. Simţi un miros greu.

Joan scoase o lanternă mică, cu filtru roşu, din buzunarul de pe burtă şi o aprinse. Roti fasciculul în jurul camerei. „Doar o cameră goală”. Făcu un pas şi se trezi căzând înainte. Întinse mâinile să-şi amortizeze căderea şi fu surprinsă să se trezească întinsă pe nisip.

— Ce dracu…?

Joan se ridică într-un genunchi şi scoase filtrul lanternei. Plimbă fasciculul în jur şi văzu că toată pardoseala cămăruţei era acoperită cu nisip alb, proaspăt greblat. Nu-şi putea imagina la ce servea. Loc de joacă pentru copii? Absurd!

Se ridică în picioare şi prinse în fascicul ceva de pe peretele opus. Se duse într-acolo. Era baza unui coş de fum, încastrată în fundaţia de beton. La înălţimea pieptului era o uşă de cenuşar, întredeschisă. Cel puţin acum avea un reper. Consultă schiţa şi notă locurile coşurilor de fum. Se uită din nou la uşa de fier şi văzu de-abia acum că era mult mai mare decât ar fi trebuit să fie o uşă de cenuşar. În plus, era destul de nouă, prinsă cu mortar proaspăt în cărămizile mai vechi. Aducea, îşi spuse, mai mult cu un cuptor sau un furnal, decât cu un cenuşar.

Joan îndreptă fasciculul în interiorul negru şi văzu o ţeastă carbonizată, cu orbitele negre, goale, uitându-se la ea. Ţipă, scăpă lanterna şi se împletici înapoi, căzând în nisipul moale.

— O... o, Dumnezeule!

Îşi dădu seama într-o sclipire de intuiţie, legat şi de ce auzise o dată din întâmplare, că zăcea în nisipul unei gropi de execuţie. Sări în picioare, scuturându-se febril de nisipul aderent de pe costumul mulat, în timp ce-şi făcea drum prin stratul subţire spre uşă. Ieşi în fugă din cameră, trântind uşa în urma ei.

Joan se rezemă cu spatele de perete şi-şi trase răsuflarea, îşi pierduse lanterna, dar măcar pistolul era încă în mâna ei, care tremura.

Începu din nou să înainteze, dorindu-şi să se calmeze.

— E-n regulă, Joan... e-n regulă.

Dar imaginea tigvei n-o părăsea, şi se închipui pe ea însăşi îngenunchind în nisipul umed, cu pistolul rece în ceafă şi incineratorul luminând roşu dincolo de nisipul alb, greblat.

„O, Doamne sfinte... ce fel de oameni sunt ăştia...?” Apoi, brusc, toate tâmpeniile de capă şi spadă căpătară sens, într-un fel pe care Tom n-ar fi fost niciodată în stare să-l explice. Nimic din ceea ce citise sau auzise ea despre KGB sau despre sovietici nu-i făcuse vreodată nici cea mai mică impresie. Dar încăperea aceea se întipărise în psihicul ei, şi

ea ştia că va fi veşnic parte din ea.

Merse, până când îşi dădu seama că se învârtise în cerc.

— La naiba!

Examină schiţa la lumina slabă a unui bec, apoi se apropie de o uşă pe care n-o observase până atunci. Uşa era din stejar şi părea solidă, nu ca uşile de scândură subţire din compartimentările de lemn. Uşa asta ar fi putut să ducă spre aripa subsolului din care se rătăcise.

Îşi lipi urechea de ea, dar nu auzi nimic. Uşa era zăvorâtă în partea ei, şi Joan trase zăvorul de fier şi o împinse. Aceasta părea să aibă balamale cu arc, şi ea împinse mai tare, reuşind s-o deschidă câţiva centimetri.

O izbi o lumină orbitoare şi ea se retrase, gata de fugă, dar nu auzi niciun sunet ameninţător. Privi în lumina care venea din tavan, de la nişte tuburi fluorescente, strălucitoare, şi văzu o cameră, de vreo şase metri pe şase, cu pereţii şi podeaua acoperite în întregime cu faianţă albă. „Ca o baie pentru uriaşi”. Chiar exista, observă ea, un duş pe peretele din faţă, iar alături erau un closet de porţelan şi o chiuvetă.

Într-un colţ se afla o masă de spital pe rotile, iar pe peretele din dreapta atârnau nişte chingi din piele. Un bloc operator de spital, îşi spuse, dar ştia că nu era asta. Fie chingile, fie pata roşie de pe pardoseala din jurul scurgerii o duseră la concluzia evidentă că se afla într-o cameră modernă de tortură.

— Bună, Joan.

Simţi că i se usucă gura şi aproape că-şi pierdu controlul vezicii. Smuci capul spre dreapta şi privi în colţul camerei. Ochii i se măriră.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că eşti tu, spuse Peter Thorpe.

Ea încercă să vorbească, dar nu reuşi. Ochii i se fixară asupra lui, cum şedea gol, cu braţele înfăşurate în jurul genunchilor îndoiţi. Văzu că faţa-i era plină de vânătăi, şi un ochi îi era umflat, aproape închis. Joan simţi mâna

încleştându-i-se pe pistol.

Thorpe se ridică încet, dezvelindu-şi goliciunea deplină, şi ea văzu că şi trupul lui fusese torturat.

— Frumos costum, Joan, spuse Thorpe. Te prinde bine. Au atacat, nu? Ştiam că aşa o să fie.

Joan încuviinţă. N-o mai surprindea nimic, şi-şi regăsi vocea:

— Cum ai ajuns aici?

Thorpe îi ignoră întrebarea şi o întrebă la rândul lui:

— Cine câştigă războiul de sus?

Joan fu prudentă:

— Noi.

Thorpe o privi atent şi întrebă:

— Ceilalţi sunt pe-aproape?

— Da.

— Bun. Atunci, să mergem!

Se apropie de ea.

— Rămâi acolo!

Ea ridică pistolul şi rămase în uşa deschisă.

Thorpe se opri şi spuse aspru:

— Intră şi închide uşa până nu vine cineva.

Adăugă:

— Să stăm de vorbă.

Joan ezită, apoi păşi în încăpere, şi uşa se închise datorită arcurilor.

— Spune-mi şi mie de ce mă ameninţi cu chestia aia, zise Thorpe. Doar nu te tulbură bărbaţii goi.

— Eşti agentul ruşilor, izbucni Joan. Aşa mi-au spus la instructaj.

Thorpe zâmbi şi clătină din cap:

— Şi aş mai fi în camera asta, dacă aş lucra pentru ei?

Ea nu răspunse.

— Van Dorn şi clovnii lui cred că le ştiu pe toate, dar amatorii ăia zăpăciţi habar n-au de nimic. Sunt agent triplu şi colaborator loial al CIA.

Joan tresări la auzul şirului de termeni specifici

spionajului.

— O, termină cu rahaturile astea duble şi triple, Peter. Mă faci să mă doară capul. Mi-au spus că, dacă dau peste tine, să te împuşc fără discuţie. Şi s-ar prea putea s-o şi fac.

Thorpe râse şi spuse amabil:

— Joan… n-am uitat când ieşeam împreună cu iahtul meu…

— Du-te dracului!

Thorpe făcu o mutră deprimată şi spuse:

— Ce-ai de gând să-mi faci? Mai bine m-ai împuşca decât să mă laşi aici, să mă tortureze ruşii din nou.

Ea îi privi trupul. Nu-l răniseră prea rău, din câte putea să vadă. Încercă să tragă concluzii. Ori lucra pentru CIA, ori lucra pentru ruşi. Van Dorn se putea înşela. La urma, urmei, dacă lucra pentru ruşi, de ce-l bătuseră? Şi, dacă era agent CIA, nu-l putea lăsa aici… Se gândi un moment şi spuse:

— Uite, Peter, eu sunt cam nouă în chestiile astea, dar cred că niciun profesionist bătrân n-ar şti ce dracu’ să facă cu tine.

Thorpe răsuflă adânc şi spuse:

— Bine, dar nu poţi, cu conştiinţa curată, să mă laşi aici, să mă omoare.

Ea nu răspunse.

El continuă, implorând:

— Scoate-mă numai de aici. Tu ai pistolul. Eu sunt gol şi lipsit de apărare. Pentru numele lui Dumnezeu, Joan, lasă numai uşa descuiată!

Adăugă, cu capul plecat:

— Crezi c-aş fi aici dacă nu le-aş fi duşman?

Joan luă o hotărâre şi spuse:

— Peter, eu plec şi încui uşa. Dar am să mă-ntorc imediat cu câţiva dintre oamenii lui Pembroke.

Îl urmări cu atenţie şi crezu că detectase o undă de teamă în ochii lui.

— Or să mă omoare, spuse el.

— De ce?

— Ei nu ştiu că sunt un agent triplu al CIA.

— N-ai decât să le-o spui.

— N-or să mă creadă.

— Dar nici n-or să te omoare. Or să verifice la şefii tăi din CIA.

— Nu… nu-i chema. Doar pleacă!

Joan se retrase spre uşă, cu pistolul îndreptat spre Thorpe, care era la vreo trei metri de ea.

— La revedere, Peter. Mă-ntorc curând.

Întinse mâna liberă în spate şi apucă clanţa, trăgând uşa şi strecurându-se prin ea. Aruncă o privire rapidă peste umăr în întunericul de afară. Thorpe ştiuse că aşa va face.

Sări spre ea. Joan avea reflexe bune, dar era o diferenţă între a juca tenis şi a trage într-un bărbat care te ataca, şi ea încremeni pentru o fracţiune de secundă. Mâinile lui Thorpe se repeziră înainte, una după pistol şi cealaltă spre gâtul ei. Joan trase, şi glonţul se turti în peretele din faţă. Deodată, pistolul căzu pe podea şi ea văzu, într-o fracţiune de secundă, că glonţul trecuse prin palma lui Thorpe. Simţi cealaltă mână prinzându-i gâtul, apoi el o târî în cameră, ţinând-o de gât, ca şi cum n-ar fi fost mai grea decât un copil, şi o aruncă pe podea.

Thorpe făcu doi paşi mari şi o lovi cu călcâiul în abdomen. Joan scoase un strigăt şi-şi trase genunchii la piept. Thorpe se întoarse şi se aplecă să ia pistolul.

Joan se ridică imediat în picioare, spunându-şi că Thorpe făcuse două greşeli: o lovise sub centură, de parcă ar fi fost bărbat, şi se întorsese cu spatele la ea fiindcă era femeie. Scoase cuţitul lung şi subţire din buzunarul elastic de pe coapsă şi-l înfipse adânc în spatele lui Thorpe, care tocmai se ridica.

Thorpe făcu doi paşi repezi înainte, cu cuţitul în spate, apoi se întoarse cu pistolul în mână, ţintind-o.

Joan ţipă, se întoarse şi fugi spre colţul camerei, plonjând sub masa pe rotile, în timp ce glonţul sparse placa de faianţă de deasupra capului ei.

Thorpe mai făcu un pas spre ea. Plămânul perforat i se umplea deja cu sânge şi, cu fiecare respiraţie din ce în ce mai grea, pe buze i se formau pete de spumă. Se opri, se răsuci într-o mişcare de automat şi păşi spre uşă.

Joan îl urmări cu privirea, dar singurul lucru la care se gândi, cuprinsă de panică, era că mânerul negru al cuţitului care îi ieşea din spate aducea a recuzită de film.

Thorpe deschise uşa şi se strecură în coridor. Aceasta se închise în urma lui, şi Joan îl auzi umblând la zăvor. Se sculă şi fugi spre uşă.

67

Tom Grenville simţi antena înaltă gâdilându-i talpa în trecerea lui peste acoperiş.

Stewart strigă:

— Dă-i drumul! şi trase de propriul cârlig de eliberare rapidă, scăpând de paraşută. Căzu drept în jos, aproape şase metri, şi se prăbuşi pe acoperiş. Johnson şi Hallis repetară rapid manevra, şi cele trei paraşute zburară departe, purtate de vânt.

Grenville ezită o fracţiune de secundă, apoi îşi zise că era mai bine dacă-şi rupea gâtul pe acoperiş decât dacă ar fi fost împuşcat la sol. Trase cârligul de eliberare şi se trezi căzând cu picioarele înainte pe acoperişul plat. Aterizã dur, îşi îndoi genunchii şi se rostogoli pe un umăr, gata să cadă peste marginea acoperişului care se înclina spre terasa dinspre sud. Se dădu atent înapoi şi se ridică, nesigur, pe picioare. Se uită în jur şi-l descoperi pe Stewart, întins lângă o antenă de satelit. Se îndreptă greoi spre el.

Stewart se ridică în capul oaselor şi-i aruncă o privire:

— Mi-am rupt afurisitul ăsta de picior.

— Păi, ăsta-i riscul, când sari noaptea pe un acoperiş aglomerat, observă Grenville.

Stewart îl privi îndelung.

— Eu sunt în regulă, adăugă Grenville.

— Du-te dracului, Tom!

Stewart îl văzu pe Johnson apropiindu-se în grabă.

Johnson îngenunche lângă el şi spuse:

— Hallis a depăşit acoperişul spre sud şi a căzut pe terasă. Cred că-i mort.

Stewart scrâşni din dinţi:

— La dracu’!

Se uită la bătrânul general şi zise:

— Ei bine, oricine era celălalt ticălos, acum ne cântă.

Oricum, am putea să mergem înainte.

În timp ce vorbea, luminile de pe acoperiş se stinseră şi reflectoarele de pe pajiştea dinspre nord se aprinseră din nou.

Grenville şi Johnson îl duseră pe Stewart la marginea dinspre nord a acoperişului şi îşi ocupară poziţiile.

Grenville îngenunche lângă coronamentul scund de la marginea de sud, examinând terasa, bazinul şi chioşcul pentru ceai de dedesubt. Corpul lui Hallis era întins pe piatra cubică, şi Grenville văzu că era mort. Văzu totodată patru paznici ruşi alergând pe iarbă, spre terasă. Privi înapoi spre Johnson, care îngenunchease la capătul dinspre vest al acoperişului, deasupra verandei. Apoi se uită la Stewart, care acoperea nordul. Îşi spuse: „Un infirm, un bătrân de şaptezeci de ani şi un avocat cu mintea slabă. Cam douăzeci de paznici înarmaţi pe domeniu, un număr necunoscut de civili înarmaţi, plus un contingent de KGB-işti ale cărui efective nu sunt cunoscute”. Şi nimeni, în afară de el, nu se gândea că e o nebunie. Aşadar, *el* era nebunul.

Grenville privi din nou la cei patru ruşi, care ajunseseră pe poteca de lângă piscină. Puse selectorul carabinei M-16 pe automat şi aşteptă ca paznicii să se apropie de corpul lui Hallis. Doi dintre ei priviră în sus şi-şi aţintiră armele spre acoperiş.

Grenville trase un încărcător plin, de douăzeci de cartuşe, arma zbătându-i-se tăcută în mâini. Schimbă repede încărcătorul, dar văzu că nu mai avea motive să tragă. Îi omorâse pe toţi patru. Aşteptă şocul, dar nu simţi nimic.

Stewart îl chemă în şoaptă:

— Ce dracu’ se întâmplă acolo, Grenville?

— Tocmai am răstignit patru, privi Grenville peste umăr.

— Cine ţi-a dat aprobare să tragi, omule? Mă rog, n-are importanţă.

„Mă rog, du-te-n mă-ta”. Grenville se gândi brusc la Joan şi se uită spre sala de tenis a Asociaţiei Tinerilor Creştini. Văzu luminile aprinse. Se gândi că, de-acum, ea trebuia să

fi fost înapoi acolo. Se întoarse şi privi spre nord şi văzu casa lui Van Dorn luminată strălucitor, în depărtare. Pirotehnicienii reîncepuseră, dar acum trăgeau cu torpile aeriene, şi exploziile zgomotoase zguduiau aerul nopţii. Grenville ştia că orice fel de zgomote provocate de masacru şi de crimă ar fi tulburat aceste locuri izolate, nimeni din sat sau de pe Dosoris Lane n-ar fi băgat de seamă, zicându-şi că nebunul de George le-o făcea din nou rusnacilor.

Claudia Lepescu deschise uşa de la biroul lui Viktor Androv şi păşi înăuntru, închizând-o după ea. Îşi ţinea pistolul la spate.

Androv ridică ochii de pe telefon, expunându-şi faţa albă în lumina lămpii. Spuse în microfon:

— Te mai sun eu.

Închise şi se uită la ea:

— Ei, ce surpriză neaşteptată! Kalin a terminat cu tine?

Ea nu răspunse nimic. Camera era întunecată, cu excepţia zonei din jurul biroului, dar fereastra mată din spatele lui era luminată de luminile de afară.

— N-am acum timp pentru tine, spuse Androv.

— Nu te reţin mult, spuse ea în ruseşte.

El îşi făcu gura pungă:

— I-ai dat lui Roth otrava?

— Nu, i-am dat ulei comestibil.

El o privi lung, apoi dădu din cap:

— Aha!

— Credeai că sunt o asasină în masă, ca tine şi naziştii tăi jegosi? aruncă ea.

— Eşti istovită, spuse Androv. Ce ţi-a făcut Kalin?

— Kalin e mort.

Androv dădu din nou din cap, de parcă ar fi vrut să spună: „Înţeleg. Te-am înţeles întotdeauna.” Spuse tare:

— Ce-ai la spate? Un pistol?

Ea ridică pistolul şi-l îndreptă spre el:

— Ridică-te!

Androv se ridică încet.

— Aş fi vrut să am timp să te umilesc, cum m-ai umilit tu pe mine. Aş fi vrut să am un bici, aş fi vrut să fii cu mine într-o celulă de tortură…

— Claudia!

Ea îngheţă. Vocea venea din colţul întunecat al camerei, din stânga ei şi îi vorbea în engleză:

— Claudia, lasă jos pistolul.

Ea rămase cu pistolul aţintit asupra lui Androv, dar mâinile îi tremurau. „Nu, se gândi ea. Nu poate fi el. Nu poate fi…”

Văzu cu coada ochiului un fulger luminos în stânga ei şi simţi o durere arzătoare în coaste, apoi încă una. După care nu mai simţi nimic.

Omul din colţ rămase în întuneric.

Androv privi spre el şi spuse:

— În viaţa mea nu m-am gândit că o să fiu salvat de un paraşutist din OSS.

Chichoti, apoi adăugă:

— Ce joc mai jucăm şi noi!

Joan Grenville se repezi la uşa camerei de tortură, căutând clanţa. Nu voia să rămână încuiată în camera asta, dar nu dorea nici să-l înfrunte pe Thorpe. Îl auzi bâjbâind după zăvor şi trase de clanţă. Deschise uşa câţiva centimetri şi o trânti la loc, apoi repetă mişcarea până când Thorpe înţelese că n-avea să fie în stare să o zăvorască. Thorpe împinse uşa, dar ea o împinse înapoi, minunându-se ce putea să facă, chiar dintr-un bărbat atât de puternic, lipsa a o jumătate de litru de sânge. Auzi şuieratul amortizorului de zgomot şi văzu aşchiile sărind din uşă, iar glonţul, de calibru 25, nu reuşi să străpungă stejarul. Continuă să zgâlţâie uşa, ţipând în acelaşi timp:

— Du-te! Cară-te!

Îl auzi tuşind, un soi de sunet lichid, apoi îi auzi tălpile goale lipăind pe podea.

Joan aşteptă un minut întreg, apoi îşi strecură privirea prin crăpătura uşii. Pe pardoseala de ciment era o dâră de sânge, ce păta pasajul care ducea de la uşă. Fu tentată să urmeze dâra, în speranţa că, dacă el ar fi căzut, ar fi putut să-şi recupereze pistolul, dar hotărî că dăduse dovadă de suficientă stupiditate pentru o singură seară. Se strecură prin uşă şi o luă spre un pasaj îngust care se deschidea din dreapta camerei de tortură. Intenţiona să iasă cât mai repede din ospiciul ăsta.

Pasajul se dovedi a fi o alegere proastă. Se termina cu o uşă, şi ea se hotărâse să nu mai deschidă nicio uşă din subsolul ăsta. Se întoarse şi dădu să se întoarcă, dar cineva vorbi într-o limbă care nu era engleza. „Paştele mă-sii!”

Se întoarse pe tăcute şi se duse din nou la uşă. Inspiră adânc, deschise uşa şi se strecură înăuntru, rămânând cu spatele lipit de ea într-o beznă absolută, şi ascultând. Nimic. Căută cu mâinile pe peretele din dreapta şi dădu peste un întrerupător demodat, de tip buton. Îl apăsă, şi lumina se aprinse.

Joan Grenville privi prin încăperea uriaşă, goală, dându-şi seama într-un târziu că se afla într-o bucătărie. Dar era vorba de o bucătărie incredibil de veche, bucătăria iniţială a casei. Erau ţevi aparente şi sobe antice, iar pereţii erau din mortar cenuşiu. Nimic de acolo nu era mai nou de anii ’40 şi, după cum o arătau praful şi pânzele de păianjen, nici nu mai fusese curăţată de atunci. „Bucătăria uitată de timp”. Îi veni să râdă.

Joan cunoştea destul de bine planul iniţial de atac şi ştia că, dacă toate ar fi mers bine, atunci Abrams, Katherine şi doi dintre oamenii lui Pembroke trebuiau să fie deja în interiorul casei. Marc însuşi ar fi putut să fie acolo, sus; dar, n-auzise nimic deasupra care să fi indicat o luptă. Se hotărî să aştepte până la sfârşit în această capsulă a timpului.

Joan privi în jur, la mesele placate cu faianţă, la chiuvetele mari şi la dulapurile de lemn. Se uita după ceva pe care să se aşeze, când descoperi un mic lift de serviciu într-un

perete. Se apropie curioasă şi văzu cabina la locul ei şi cablurile, care erau din oţel, nu din frânghie. Se întoarse la întrerupător, stinse lumina şi-şi căută drumul, prin întuneric, până la lift. Ezită, apoi se înghesui în cabina plină de praf.
— Ultimul loc în care m-ar căuta.
Trase într-o doară de cablu, şi cabina se ridică câţiva centimetri.
Începu să tragă cu nădejde de cablu, şi liftul urcă mai departe. Îşi aduse aminte, cu obidă, de afurisitul de cablu din tunel. Continuă ascensiunea: „S-ar putea să fie cineva acolo, sus, care să mă ajute”. Era sigură că trebuia să se termine cu ghinioanele. Se autocompătimi, apoi se linişti la gândul că era încă în viaţă şi că, atâta vreme cât era în lift, nu i se putea întâmpla nimic.
Liftul înainta surprinzător de repede, scârţâind puţin; văzu o dungă de lumină, apoi tot conturul uşii liftului de la parter. Lăsă cablul, ascultă, dar nu auzi nimic.
Joan se lăsă pe spate şi se făcu, atât cât se putea, comodă, închise ochii şi căscă, simţindu-se pentru prima dată în ultimele ore, relativ în siguranţă.
Aţipi, dar după câteva momente, fu trezită de o lumină orbitoare. Întoarse capul şi dădu cu nasul de gura ţevii unei puşti.
— O!
Întinse mâna să apuce cablul, dar cineva o prinse de încheietură. O voce rosti:
— Sforăi.
Ridică ochii şi văzu faţa înnegrită a unui bărbat foarte arătos.
— Ştiu. Toată lumea-mi spune. Tu eşti Davis, nu?
— La dispoziţia dumneavoastră. Puştiul e-n regulă?
— Da, a plecat înapoi.
— V-aţi îndeplinit restul misiunii? întrebă Davis.
— Da. Gaz adormitor în adăpostul antiaerian, luminile de pe acoperiş…

Cameron sosi în goană. Aruncă o privire în lift, la Joan, dar nu păru deosebit de curios. Îi spuse lui Davis:

— A aterizat un paraşutist. L-au băgat în casă pe uşa din faţă.

— Era Tom? Bărbatu-meu? scăpă Joan.

Cameron se uită la ea:

— Nu... un bărbat mai în vârstă.

Se întoarse spre Davis:

— Nu cred că era Johnson, nici Hallis... şi totuşi, mi s-a părut cunoscut.

— Uite ce e, spuse Joan, pot să ies de-aici? Eu sunt un biet civil.

— Încă nu, zâmbi Davis. Deocamdată aici o să fii cel mai în siguranţă.

Joan dădu din cap. Strigă în urma lui Davis şi Cameron, care o porniseră în josul coridorului:

— Peter... Peter Thorpe. E bun sau rău?

— Rău, răspunseră amândoi deodată.

— Bun, replică ea. Fiindcă bănuiesc că l-am omorât.

Katherine şi Abrams intrară în hol. La dreapta erau uşile de sticlă de la terasă, de la care luase Abrams şpanul de metal. La celălalt capăt al holului erau uşile de la camera de muzică, iar la stânga erau baia şi scara spre pivniţă. Katherine puse un genunchi jos şi cercetă uşile, în timp ce Abrams se apropie în grabă de uşile de sticlă. Privi afară şi văzu pe terasa dinspre nord ceva ce nu văzuse la ultima sa vizită: patru paznici ruşi, discutând aprins în jurul corpului unui bărbat îmbrăcat în negru.

— Fir-ar să fie!

În timp ce privea, doi dintre ruşi ridicară armele. Apoi, toţi căzură la pământ, seceraţi de un foc mortal tras de pe acoperiş.

Deci, cel puţin o parte dintre paraşutişti reuşiseră să ajungă pe acoperiş, îşi spuse Abrams. Se repezi înapoi în hol, ducându-se direct la Katherine, care ajunsese în capul

scărilor de la pivniţă. Uşa era întredeschisă, şi el o deschise larg cu ţeava puştii.

Katherinei i se tăie răsuflarea. Scara şi palierul erau pline de bărbaţi, femei şi copii, prăbuşiţi unii peste alţii. Câţiva dintre bărbaţi erau cu pistoalele în mâini.

— Jos e adăpostul, spuse Abrams.

Katherine încuviinţă.

Abrams o caută pe fetiţa cu păpuşa, dar n-o văzu. O trase pe Katherine şi închise uşa.

— Mai sunt gaze...

Ea dădu din nou din cap şi-şi dădu seama că era ameţită.

— Hai să mergem!

Se apropiară de uşile cu geam care dădeau în camera de muzică, şi Abrams îşi strecură privirea printre perdele. Camera era în întuneric, cu excepţia luminii de la ecranul televizorului rusesc. Pe ecran se vedea figura neclară a unui crainic. Abrams deschise încet usa şi intrară amândoi. Păşiră pe covorul uzat, şi Katherine ridică arma.

Podeaua de stejar scârţâi. De după spătarul canapelei apăru un cap, şi o voce feminină întrebă în ruseşte:

— Cine-i acolo?

Abrams îi răspunse, tot în ruseşte:

— Eu.

Se aplecă peste canapea şi întinse arma. Era, aşa cum se aşteptase, femeia care-l percheziţionase. Ea îl privi, în lumina ecranului. Lui i se păru că nu era nici surprinsă, nici speriată.

— Ce vrei? întrebă ea.

— Te uiţi prea mult la televizor.

— Asta-i sarcină mea astă-seară, zâmbi ea. Să urmăresc ştirile. Vorbeşti prost ruseşte.

— Eşti beată. Cum te cheamă?

— Lara.

Se uită la echipamentul de camuflaj şi rămase cu ochii la puşcă, apoi spuse, într-o engleză perfectă:

— Ai de gând să mă omori?

— Foarte posibil, răspunse Abrams în engleză. Asta-i sarcina *mea* astă-seară.

Ea ridică din umeri şi întinse mâna după paharul de pe măsuţă.

— Oricum o să murim cu toţii. Măgarii ăia au pus la cale un război nuclear.

Luă o înghiţitură mare şi adăugă:

— Toată lumea e în adăpost.

Abrams îşi aminti expresia tristă de pe faţa ei, când o văzuse tot aici, mai devreme. Avea şi acum aceeaşi expresie.

— Sus! îi spuse el.

Ea se sculă clătinându-se.

Katherine se apropie, şi Abrams îi spuse:

— Ea e Lara. Mai nou, transfugă.

Femeia o privi pe Katherine fără pic de curiozitate şi ridică iar din umeri.

Abrams le conduse pe amândouă în hol, la detectorul de metale. La capătul holului erau două uşi de stejar impresionante: una ducea în biroul pazei; cealaltă era uşa de la biroul lui Androv. Abrams o întrebă în şoaptă pe Lara:

— E cineva în camerele astea?

Ea îi arătă cu capul spre uşa de la biroul pazei:

— Cel puţin doi oameni, în orice moment.

Privi spre cealaltă uşă:

— Ăsta-i biroul lui Androv. Acum câteva minute era înăuntru. Are un prizonier, un paraşutist american.

Abrams se uită la rusoaică:

— Bate la uşă.

Lara ezită, apoi se apropie de uşa lui Androv şi bătu. Nu-i răspunse nimeni. Bătu din nou:

— Viktor, pot să vorbesc cu tine?

Abrams îi făcu semn cu ţeava armei, şi Lara deschise uşa, apoi scoase un strigăt.

Abrams şi Katherine năvăliră înăuntru. Biroul era gol dar într-o scrumieră ardea o ţigară. Pe podea zăcea Claudia

Lepescu. Abrams închise uşa. Priviră toţi cadavrul, dar niciunul nu spuse nimic.

Katherine îngenunche lângă trupul Claudiei. Văzu pistolul în mâna încleştată.

— Priveşte!

Abrams îngenunche lângă ea şi spuse:

— E rusesc…

Văzu unde fusese împuşcată – de două ori, lateral – şi-şi purtă privirea spre fotoliul din colţ.

Katherine se ridică şi se îndreptă spre acesta, luând scrumiera de pe măsuţă.

— Ţigări americane. Camel.

Văzu o sticlă de whisky şi lângă ea un pahar:

— Dewar’s.

— S-ar zice că paraşutistul ăsta american nu era prizonier, ci aliat, spuse Abrams.

Deodată, o sonerie puternică de alarmă începu să sune undeva în casă. Katherine, Abrams şi Lara năvăliră în hol. Soneriile de alarmă sunau acum peste tot, şi casa se umpluse de sunetul lor sacadat.

Uşa de la biroul pazei se deschise violent şi lăsă să treacă un ofiţer în uniformă, cu pistolul în mână. Carabina lui Abrams scuipă foc şi ofiţerul fu aruncat înapoi în birou.

Katherine lansă o grenadă ofensivă în birou şi închise uşa ca să mărească efectul undelor de şoc. Grenada explodă, şi uşa sări din balamale, lăsând să iasă un nor de praf de la tencuială.

Cameron şi Davis veniră repede pe coridor. Intrară în fugă în biroul pazei şi începură să împroaşte camera cu foc automat. Toate becurile erau sparte, dar ferestrele erau fără geam şi, la lumina care venea din curte, se vedeau doi morţi, unul lângă un panou şi celălalt în spatele unui birou. Un al treilea bărbat se împleticea spre o uşă, mascată în lambriurile de stejar. Se strecură prin ea şi aceasta se închise pocnind în urma lui.

Abrams, Katherine şi Lara intrară în cameră. Abrams şi

Davis fugiră la uşă şi traseră în ea, apoi deschiseră panoul de stejar făcut ţăndări. Davis se repezi înăuntru; se auzi o împuşcătură, care-l trimise înapoi pe spate, cu o gaură de glonţ în mijlocul frunţii. Abrams se ghemui şi trase în întuneric. Auzi un bărbat ţipând, apoi paşi care se retrăgeau.

Cameron veni lângă el şi intrară amândoi, cu prudenţă, într-o încăpere mică, fără ferestre, luminată de o aplică din perete. În stânga, zăriră o scară îngustă de serviciu, pe care se târa un bărbat în costum. Sângele îi curgea din picioare pe treptele de lemn. Cameron se repezi pe trepte, îi zbură pistolul din mână şi se uită la el. Omul sângera din gură şi din nas, rezultatul exploziei grenadei, iar trăsăturile îi erau schimonosite de durere, dar Cameron îl recunoscu:

— Valentin Metkov, porcul-şef însărcinat cu crimele. Cine zicea că nu-i dreptate pe lume?

Metkov îl privi pe Cameron cu ochii înceţoşaţi.

— Te rog… pot să vă ajut… Te rog, nu…

— Unde-i Androv?

— Sus, în mansardă, scăpă Metkov.

Cameron trase un singur foc, şi Metkov se prăbuşi.

Soneriile de alarmă continuau să sune, şi casa se trezise la viaţă, ca dintr-un somn artificial. Prin tavan şi din camerele şi coridoarele din jur răzbăteau zgomote de paşi precipitaţi.

Abrams auzi focuri de armă în biroul pazei. Se grăbi spre uşa mascată. Katherine trăgea spre uşa deschisă ce dădea pe hol, retrăgându-se spre el, în timp ce pereţii lambrisaţi erau sfâşiaţi de gloanţe. Abrams trase în uşa deschisă.

— Repede! Fugi!

Katherine reuşi să ajungă în cămăruţă, în timp ce Abrams o căută pe Lara prin camera întunecoasă, umplută de praf. Îi văzu trupul ciuruit de gloanţe, căzut pe podea, îngenunche lângă Davis şi-i căută pulsul, dar nu simţi nimic.

— Să mergem! strigă Cameron.

Abrams luă grenada de mână de la centura lui Davis, îi

smulse siguranţa şi o aruncă spre uşa dinspre hol, apoi plonjă înapoi, în cămăruţa fără ferestre.

Cameron şi Katherine erau pe primul palier al scării înguste de serviciu, şi Abrams se grăbi să-i ajungă. Continuară toţi trei să urce scara în spirală, spre mansardă.

68

Marc Pembroke auzi schimbul de focuri de dedesubt. Pe holul de lângă casa scărilor de la mansardă sunau sonerii de alarmă şi alergau oameni.

— Toată casa asta afurisită e în picioare, spuse el. Ei bine, încă o explozie n-o să mai conteze.

Îi făcu semn cu capul lui Sutter.

Acesta aprinse un chibrit şi-l apropie de cele şase fitile, răsucite împreună, care urcau de-a lungul scării. Fitilurile se aprinseră, şi flacăra alergă în sus pe scară, se desfăcu în şase direcţii şi explodă încărcăturile de plastic montate pe uşa de oţel.

Casa se cutremură şi tencuiala de pe pereţii de la casa scărilor şi din tavan începu să curgă. Pembroke se repezi pe scara îngustă şi plonjă în cameră, rostogolindu-se pe jos, urmat de Llewelyn, Ann şi Sutter. Începură toţi să tragă rafale prin mansarda slab luminată. Pembroke ţipă:

— Nu mai trageţi!

Sutter şi Ann se ascunseseră în spatele unui perete de fişete, cu faţa spre capătul de sud al mansardei; Pembroke şi Llewelyn, într-o nişă formată de o fereastră. Pembroke privi pe după muchia nişei.

— O încăpere mare, cam jumătate din aripa asta. Goală. La capăt e un perete de cărămidă. Dincolo de el trebuie să fie camera de transmisiuni.

Se uită înapoi la Ann şi Sutter.

— Ei, hai mai departe.

Se ridicară toţi. Deodată, se auzi un zgomot pe scări, şi Pembroke se întoarse. Urmă o împuşcătură, iar Pembroke se clătină înapoi şi căzu.

Llewelyn se întoarse tocmai la timp, pentru a vedea capul şi umerii unui rus în uniformă care urca scara cu arma ridicată. Trase o rafală scurtă şi-l trimise,

rostogolindu-se, în jos, pe scară. Scoase o grenadă defensivă de la centură, îi trase siguranţa şi-i dădu drumul în casa scărilor, apoi se trânti la podea.

Se auzi o explozie asurzitoare, urmată de zgomotul provocat de prăbuşirea scărilor vechi.

Llewelyn se târî pe podea şi strecură o privire peste marginea palierului. Spaţiul întunecos era plin de fum şi de praf, şi dedesubt se vedeau focuri mici pâlpâind. „Asta ne protejează spatele, îşi spuse el. Dar ne taie şi calea de retragere. Se întoarse şi se târî până la Pembroke, care şedea în capul oaselor în nişă, cu Sutter şi Ann lângă el. Pembroke îşi băgă mâna sub vesta antiglonţ”.

— Mi-a rupt o coastă.

— Nu te mişca.

Llewelyn se uită la el şi văzu un firicel de sânge care-i curgea din colţul gurii albite.

— Să ştii că ai şi plămânul înţepat.

— Da, plămânul şi coasta, şi am ştiut de la început. Daţi-i drumul.

— Bine. Ne vedem mai târziu.

Ann şi Sutter îl urmară prudenţi pe Llewelyn, spre peretele care separa aripile mansardei. Ann observă câţiva saci de pânză şi câteva lăzi de lemn, marcate în engleză şi în franceză: „Colet diplomatic – Misiunea Sovietică la Naţiunile Unite. Nu este supus controlului vamal al SUA”.

Sutter preluase conducerea şi se apropie de peretele de cărămidă care se ridica din duşumea şi se termina la tavanul înclinat. O parte din perete o forma un coş de cărămidă, iar la stânga coşului se afla o uşă glisantă, din oţel.

— E mai mult decât ne aşteptam, şopti Sutter.

Llewelyn încuviinţă.

— Casă veche şi frumoasă. Pe vremea aia, le făceau ca nişte fortăreţe. Cred că uşa au adăugat-o rusnacii. Ei, tot ne rămăsese nişte exploziv.

Sutter se uită la uşă. Rolele erau pe partea cealaltă, şi

uşa avea probabil şi un grilaj de oţel.

— S-ar putea să avem mai multă uşă decât exploziv.

Ann păşi înainte şi cei doi bărbaţi o priviră cu ochii măriţi cum bate cu patul armei în uşa de metal.

— Androv! Vreau să vorbesc cu Androv, strigă ea în ruseşte.

Sutter şi Llewelyn nu spuseră nimic

Ann bătu din nou. După un minut întreg, o voce strigă de dincolo de uşă, în engleză:

— Cine eşti?

— Sunt Ann Kimberly, răspunse ea, fiica lui Henry Kimberly. Tu eşti Androv?

— Da.

— Ascultă-mă cu atenţie. Ştiu că tata e pe undeva pe aici. Ştiu despre „Molnia” şi ştie şi guvernul meu. Sunt dispuşi să lanseze o lovitură nucleară asupra ţării voastre. Van Dorn are aruncătoare de bombe îndreptate spre voi. Înţelegi?

— Ce vrei? întrebă Androv.

— Vreau să anulaţi totul.

Se uită la ceas.

— Mai aveţi optsprezece minute până explodează „Molnia”. Vreau să-mi deschideţi usa asta şi să mă lăsaţi să transmit un mesaj prin staţia voastră.

— Am să chem Moscova, răspunse Androv. Mă întorc în câteva minute.

— Minţi! ţipă Ann. N-ai voie să pomeneşti de asta prin radio. Nu-mi mânca mie rahat! Deschide uşa. Acum!

Androv nu răspunse.

— Eşti într-o situaţie fără ieşire, prostule, strigă Ann.

Nu se auzi niciun răspuns.

— N-ai cu cine sta de vorbă, don’şoară, spuse Sutter. S-au obişnuit să fie întotdeauna pe-a lor.

Llewelyn montase tot explozivul pe care-l mai aveau, în colţul făcut de coş cu peretele de cărămidă. Îi spuse lui Sutter:

— Ăsta e perete de rezistenţă.

Arătă cu capul spre grinzi:

— Dacă îl clătinăm puţin, s-ar putea să cadă sub greutatea acoperişului.

Se uită la Ann:

— Dar, acum e piesa dumitale.

Ann se uită la ceas şi zise:

— Am putea s-o facem şi pe-asta. Nu mai avem nimic de pierdut.

Abrams, Katherine şi Cameron ajunseră în capul scării înguste, în spirală, şi se opriră într-o cămăruţă fără ferestre, cam cât o debara mare. O scară de lemn, înclinată, ducea spre un chepeng din tavan.

Cameron îşi concentră atenţia asupra chepengului.

— Daţi-vă înapoi!

Scoase de la spate un mic tub de carton, cam de mărimea unui sul de hârtie de împachetat. Extinse tubul telescopic care conţinea o rachetă de şaizeci de milimetri şi-l aşează pe umăr, în poziţie de tragere. Cameron îngenunche, spunând:

— Astupaţi-vă urechile şi staţi cu gura deschisă. Apăsă butonul detonatorului electric şi o flacără izbucni din spatele tubului, carbonizând podeaua, în timp ce racheta zbura spre tavan. Racheta lovi chepengul de lemn, dar nu explodă în lemnul subţire, ci trecu prin el, îndreptându-se înspre scândurile acoperite cu olane ale acoperişului. Racheta explodă în mansardă, împrăştiind schije pe o rază de cincisprezece metri.

Abrams era deja pe scară. Împinse chepengul prins în balamale, aruncă prin deschizătură o grenadă ofensivă şi lăsă repede chepengul, înainte ca grenada să explodeze. Din tavanul de deasupra căzură bucăţi de tencuială, acoperindu-i cu un praf alb. Abrams făcu un salt şi deschise chepengul, căţărându-se în mansardă şi rostogolindu-se într-o parte. Cameron şi Katherine îl urmară. Rămaseră nemişcaţi pe podea, cu armele aţintite în direcţii diferite,

formând un mic perimetru defensiv.

Presiunea exploziei spărsese toate becurile, şi Abrams văzu o bucăţică din cerul nopţii prin gaura din acoperiş. Podelele erau acoperite cu schije fierbinţi. Când ecoul exploziei îi dispăru din urechi, Abrams auzi gemete înăbuşite.

Cameron se ridică într-un genunchi, îşi aprinse lanterna şi plimbă fasciculul pe pardoseală. Văzând că nu s-a tras niciun foc, se ridicară toţi în picioare.

Cercetară încăperea mare, mansardată, şi găsiră trei bărbaţi şi două femei, toţi şocaţi de explozia grenadei şi suferind de răni produse de schije.

Cameron îi împuşcă pe toţi, cu pistolul cu surdină, fără să apeleze la ajutorul lui Abrams şi al lui Katherine şi fără să comenteze nimic.

Katherine îi chemă încet:

— Ia uitaţi-vă la asta.

Abrams şi Cameron veniră lângă ea.

— E un studio de televiziune, spuse Katherine.

Abrams intră în decor şi lumină cu lanterna biroul, căminul şi steagul american. Katherine se aplecă şi culese câteva foi de hârtie, ce fuseseră împrăştiate de suflul exploziei, şi citi textul dactilografiat. Se uită la Abrams:

— E discursul lui tata către poporul american... Urma să devină preşedinte.

Abrams îşi aruncă privirea pe una din foi.

— Habar n-aveam că e candidat.

Cameron îndreptă fasciculul lanternei spre capătul încăperii şi-l plimbă peste un perete de cărămidă, un coş şi o uşă de oţel.

— Dacă Pembroke e în partea cealaltă, zise el, atunci avem ambele aripi ale T-ului. Piciorul e încă în mâinile lor, dar Stewart ar trebui să fie pe acoperişul plat de deasupra. I-am prins la mijloc.

— Dar noi am rămas pe dinafară, răspunse Katherine.

Se uită la ceas:

— Mai avem şaisprezece minute până la explozia IEM şi mai puţin de atât până ce bombele din mortierul lui George or să-nceapă să cadă prin acoperişul ăsta. Trebuie să intrăm acolo şi să punem mâna pe staţia radio.

Cameron arătă cu capul spre uşa de oţel:

— Putem să aruncăm uşa asta în aer.

Abrams auzi zgomote dedesubt.

— Vin pe scară.

Luă ultima grenadă de la Cameron, se duse la chepeng, îl deschise şi aruncă grenada jos, apoi se întoarse. Grenada defensivă explodă, aruncând chepengul în aer şi făcând ţăndări scara de lemn. Cameron presă un kilogram de exploziv argilos în jurul cadrului uşii, înfipse capsele şi desfăşură fitilul până la cincisprezece metri de uşă.

Apoi îşi privi ceasul:

— Al dracului de puţin timp.

Se uită la Katherine şi la Abrams:

— Ei, să presupunem că sunt toţi la locul lor.

— Dacă nu sunt, sunt morţi, replică Abrams.

Katherine dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Nu ne mai putem întoarce. Dă-i drumul şi sparge uşa. Sunt oameni acolo pe care trebuie să-i vizităm.

Abrams aprinse un chibrit.

69

George Van Dorn se uită la telexul, parţial descifrat, de pe birou apoi la cei doi bărbaţi care se aflau în încăpere, colonelul William Osterman şi Wallis Baker.

— Cred că cineva a apăsat altă clapă de codificare, spuse el. E complet ininteligibil.

— Le-am trimis o cerere să-l repete, răspunse Baker, dar n-a sosit încă nimic.

Van Dorn privi ceasul de pe cămin. Mai rămăseseră mai puţin de şaisprezece minute.

Brusc, puse mâna pe telefon şi chemă Pentagonul, trecând din nou prin procedura de identificare.

— Colonelul Levin e tot în permisie? Vreau să vorbesc cu el.

— E tot în permisie, domnule, răspunse vocea.

— De ce nu reuşesc să vorbesc cu nimeni în afară de dumneata?

— Fiindcă sunt ofiţerul de serviciu.

— Dă-mi-l pe sergent.

— Nu-i aici.

— Dă-mi pe oricine. Oricine în afară de dumneata.

După o pauză, vocea întrebă:

— E vreo problemă, domnule?

„Da, gândi Van Dorn, e o problemă gravă”. Un fior rece îi trecu pe şira spinării.

— S-ar putea să fii mort peste câteva minute, spuse el.

— Domnule?

— Spune-i lui Androv că dau drumul la ultimele artificii. Douăzeci de obuze de mortier cu exploziv puternic. Prin acoperiş. Astupă-ţi urechile.

— Nu vă înţeleg.

Van Dorn închise telefonul şi se uită la Osterman şi Baker:

— Ei bine, am impresia că i-am avertizat pe ruşi că vin ruşii.

Nu vorbi niciunul. Apoi, Van Dorn spuse:

— E vina mea. Nu subestimez niciodată inamicul, dar uneori supraestimez tehnologia noastră şi loialitatea celor care o manipulează.

— Mai ai aruncătorul, George, zâmbi Osterman trist. Ăsta n-o să ne dezamăgească.

Van Dorn dădu din cap şi se duse la telefonul de campanie de pe pervazul ferestrei. Învârti manivela:

— Domnule LaRosa, mă tem că s-ar putea să trebuiască să declanşăm misiunea de foc. Da, în câteva minute. Stai, te rog, pe recepţie. Şi te rog să primeşti complimente pentru excelenta demonstraţie. Le-a plăcut tuturor.

Închise şi se uită la cei doi:

— Nimănui nu-i place să dea ordin să se tragă asupra propriilor oameni, dar când au plecat ştiau asta.

— Mai lasă-le câteva minute, George, spuse Baker. S-ar putea să fie aproape.

Van Dorn păru dus pe gânduri un moment, apoi se uită din nou la ceas.

— S-ar putea ca „Molnia” să fie mai aproape.

Adăugă:

— Tot ce ştim sigur despre operaţiunea noastră este că puştiul Kuchik s-a întors înapoi şi a raportat că misiunea a fost îndeplinită. Omul de veghe de pe catarg a confirmat că luminile acoperişului s-au aprins şi s-au stins conform programului. Ne-a mai spus că, de unde privea el, paraşutarea nu decurgea prea bine. Kuchik jură că el şi Joan au gazat adăpostul, dar am impresia că au greşit şi au aruncat blestematele de cristale într-un tobogan pentru rufe murdare. Joan e disperată. De asemenea, microfoanele direcţionale captează, prin zgomotul rachetelor, sunete care par a fi focuri de armă. Şi mai ştim că oamenii noştri n-au ajuns în camera de transmisiuni, altfel n-aş vorbi tot cu impostorul ăla.

Făcu o pauză şi încheie:

— Îmi miroase a înfrângere.

Îi privi pe cei doi.

— Dar Androv ştie că e în cătare, chiar dacă n-am ajuns să vorbim cu Pentagonul, spuse Osterman. Totodată, trebuie să fie conştient de pericolul în care se află atât el cât şi oamenii lui. Poate că or să sune Moscova şi-or să abandoneze operaţiunea.

Van Dorn clătină din cap.

— Ruşii se mişcă precum barjele pe Volga. Lent, ferm şi neîndurător. Nu-şi pot schimba cursul aşa de uşor.

— Mă rog, zise Osterman, ne-am jucat toate cărţile, şi ei şi le-au jucat pe ale lor.

Van Dorn privi prin fereastră la oamenii din curte. Era sigur că ruşii nu vor avea nicio milă faţă de el sau oaspeţii săi, după tot ce le făcuse forţa de şoc a lui Pembroke. Şi-i putea imagina pe supravieţuitorii ruşi venind la el acasă şi masacrând tot ce întâlneau în cale, indiferent ce s-ar fi întâmplat în sensul mai larg. Se întoarse şi se apropie de birou, scoase dintr-un sertar un inel de chei şi i-l dădu lui Osterman.

— Astea-s de la camera armelor. Aş vrea să vă duceţi amândoi afară, să-i duceţi pe cei slabi, infirmi, beţi şi pe laşi în subsol şi să-i înarmaţi pe toţi ceilalţi.

Adăugă:

— Luaţi-o pe Kitty să vă ajute. Ea va avea grijă ca fiecare să aibă arma potrivită.

Cei doi dădură încruntaţi din cap şi se îndreptară spre uşă.

Van Dorn strigă în urma lor:

— Dacă oamenii vor să se roage, încurajaţi-i, dar nu le spuneţi pentru ce se roagă. Numai Dumnezeu ştie. Pentru toţi ceilalţi e secret.

Van Dorn se duse la măsuţă şi luă un aperitiv de pe tavă.

— Ai încercat să-mi otrăveşti tartinele, ai, Viktor? Curcanule!

Îşi umplu gura cu pateu.

Van Dorn se apropie de peretele cu amintiri şi privi o fotografie în care erau el, O’Brien, Allerton şi Kimberly, la Londra, cu puţine săptămâni înainte de sfârşitul războiului. „Doamne, îşi spuse, ce puţin ştim despre inimile şi sufletele oamenilor!”

70

Abrams aprinse fitilul, şi flacăra izbucni în încăperea întunecoasă. Plasticul explodă, şi uşa grea de oţel se desprinse din încuietori şi din balamale, prăbuşindu-se pe podea.

Aripa mansardei în care se afla camera de transmisiuni era cu trei sau patru trepte mai jos, şi Abrams avu o perspectivă clară a spaţiului mare, deschis, cam cât o jumătate de teren de fotbal, compartimentat în zone de lucru prin pereţi scunzi. Camera părea să fie luminată în cea mai mare parte de luminile de la fiecare pupitru electric. Bărbaţi şi femei, îmbrăcaţi în salopete cafenii, fugeau de explozie.

Abrams, Katherine şi Cameron începură să tragă, din genunchi, focuri izolate, bine ţintite, încercând să evite a lovi pupitrele electronice.

Llewelyn, Sutter şi Ann auziră şi simţiră explozia de la celălalt capăt al mansardei.

— Ei, au reuşit, zise Sutter. Bun, acum e rândul nostru.

Aprinse fitilul şi se aruncară toţi la podea, în spatele unui şir de fişete.

Plasticul explodă, şi peretele de cărămidă şi coşul părură să sară în sus câţiva centimetri, ridând grinzile acoperişului. Grinzile se restabiliră, iar cărămida şi mortarul crăpară, apoi se umflară şi se prăbuşiră, lăsând în perete o deschizătură mare, în formă de V.

Ann privi prin praful de ciment şi văzu, încadrată în V-ul mare, încăperea plină de aparatură electronică. Chiar şi o privire superficială putea dezvălui, pentru ochiul ei antrenat, un şir de produse ale unei tehnologii foarte avansate.

Sutter şi Llewelyn se ridicaseră din spatele fişetului şi

trăgeau focuri izolate, fără amortizor de zgomot, pe deasupra capetelor ruşilor, pironindu-i la podea. Focuri de răspuns erau foarte puţine din partea acestor tehnicieni. Ann observă: „Am spart coaja dură a KGB-ului şi suntem pe cale să pătrundem în ţesutul moale al sistemului nervos”.

— Uşor cu aparatele, strigă ea.

Llewelyn strigă şi el:

— Ei ştiu că vrem nenorocitele de radiouri şi, dacă nu le dăm de lucru, băieţii de la KGB or să le distrugă ca să nu punem mâna pe ele.

Trase rapid trei focuri într-un bărbat care agita o rangă pe lângă un aparat, ce lui Ann i se păru a fi o maşină de cifrat. Omul căzu, dar fu lovită şi maşina, care scoase scântei.

— Scuze, spuse Llewelyn. Riscurile meseriei.

Ann îşi privi ceasul. Era aproape miezul nopţii. Exact ceasul vrăjitoresc din noapte, când cimitirele cască şi iadul însuşi îşi revărsă molima peste lume.

„Molnia” se apropia rapid de punctul cel mai de jos al orbitei, unde urma să se transforme într-un glob de foc nuclear. În acea jumătate de secundă ar fi luminat continentul şi ar fi aşezat lumea pe o direcţie nouă şi teribilă. „Acolo unde e cea mai strălucitoare lumină, îşi spuse ea, sunt şi umbrele cele mai întunecate”.

Tom Grenville se opri lângă chepengul mare de pe acoperiş, cu Johnson lângă el. Stewart era şi el aproape, proptit într-un cot un vânt umed bătea pe acoperiş, şi Grenville văzu că ameninţarea furtunii se risipea spre mare. Departe, spre nord-est, apărură la orizont stelele şi el le privi ca şi cum ar fi fost pentru ultima oară.

Pe marginea chepengului erau frumos aliniate douăsprezece bidoane cu gaz lacrimogen. Auziră şi simţiră cele două explozii de dedesubt, şi Grenville fu trezit din contemplarea cerului.

— Se pare că a venit timpul să aruncăm bidoanele astea,

zise el.

— Corect, spuse Stewart, şi voi o să le urmaţi.

Le făcu semn spre cele două corzi de nailon legate de bazele a două antene. Sunteţi gata?

Grenville nu credea că e gata. Se uită la ceas şi întrebă:

— Nu trebuia să se termine mai repede?

— Gata! Deschide-l!

Grenville deschise chepengul greu, pe balamale, şi auzi mai clar focurile de armă şi zgomotul măcelului de dedesubt.

Johnson şi Stewart începură să tragă siguranţele bidoanelor şi să le arunce jos, sub diferite unghiuri. Bidoanele pocneau, descărcând valuri de gaz alb, lacrimogen şi producător de gheaţă. Grenville aruncă ultimele două bidoane, apoi trânti chepengul.

— Le lăsăm cinci minute, să-şi facă efectul.

Stewart îl fulgeră cu privirea:

— Le lăsăm şaizeci de secunde.

Stewart se uită la ceasul digital şi comentă:

— Ajungi acolo în mai puţin de cinci secunde dacă o faci cum trebuie, Tom. Nu intra în panică şi să nu rămâi pe frânghie ca să nu devii ţintă de tir. Dar nici nu-ţi da drumul, pentru numele lui Dumnezeu, ca să nu-ţi rupi toate oasele. Am văzut chestia asta întâmplându-se o dată.

— În Falkland? sugeră Grenville.

— Nu, băiete, la Glasgow. Un tip care a vrut să iasă pe fereastră din dormitorul unei doamne pe când soţul se întorcea acasă.

Râse, apoi întinse mâna şi-l bătu pe Grenville pe umăr.

— Eşti un băiat bun. Fii pregătit.

Se uită şi la Johnson:

— Staţi cu ochii pe băiat, domnule general. Vă acopăr cât pot de bine de aici.

Stewart se uită la ceas:

— Gata!

— Cât timp ai stat în Falkland? întrebă Grenville.

— *Gata*! Puneţi-vă măştile!

Johnson şi Grenville îşi traseră măştile de gaze pe faţă, le reglară, apoi îşi puseră mănuşile de alpinism.

— Deschide!

Traseră chepengul. Gazul plutea dedesubt, aşa cum trebuia – o pătură albă, groasă, acoperind zona ca un nămete.

Grenville şi Johnson îşi aruncară corzile în deschizătură.

— Start!

Trecură amândoi peste marginea chepengului pătrat, ţinându-şi armele pe braţe, şi începură alunecarea de două etaje, spre podeaua camerei de transmisiuni.

Abrams şi Cameron îşi puseră măştile de gaze şi se deplasară repede, dar cu prudenţă, spre cadrul uşii umplut cu gaz.

Katherine rămase în studioul de televiziune ca să acopere chepengul deschis.

Abrams şi Cameron auziră sunete de tuse şi de vomă venind din cameră. Trecură cât putură de repede prin fumul care le împiedica vederea. Cameron părea să treacă pe lângă oamenii scoşi din luptă foarte şovăitor, ca un alcoolic pe lângă o sticlă. Dar aveau treburi mai presante decât să adauge semne de război pe arma lui Cameron. Căutau emiţătorul radio principal, îl căutau pe Androv, pe Henry Kimberly – şi pe al treilea, oricine ar fi fost acesta.

Sutter urmări silueta care apăru prin perdeaua de gaz, trecu prin spărtura din perete şi se prăbuşi. Târî trupul mai departe de norul de gaz, care continua să se răspândească. Era o fată tânără, în salopetă maro. Avea faţa pătată, stropită de vomismente.

Ann îngenunche lângă ea şi o pălmui. Îi spuse în ruseşte:

— Respiră. Respiră.

Fata inspiră adânc.

— Unde e staţia cu care transmiteţi mesaje la Moscova?

întrebă ea.

Fata se uită la Ann printre lacrimi.

Ann repetă întrebarea şi adăugă:

— Ai cinci secunde să-mi răspunzi, sau te omor.

Fata inspiră din nou şi spuse:

— Staţia... de pe peretele de nord...

Ann îi puse câteva întrebări tehnice cu privire la frecvenţe, asigurarea secretului şi punerea sub tensiune, apoi îşi puse masca şi se grăbi spre deschizătura din perete. Llewelyn şi Sutter o urmară.

Se mişcară repede prin încăpere, spre peretele lung din dreapta.

Mulţi dintre ruşi se urcaseră pe pupitrele electronice, încercând să scape de gazul care plutea mai jos. Unul dintre ei, Vasili Ciurnik, supravieţuitor al incidentului din tunelul de la gară, stătea în picioare pe un calculator, uitându-se la cei doi bărbaţi şi la femeia care se apropiau.

Mâinile înmănuşate ale lui Tom Grenville şuierau pe coardă. Simţind podeaua sub picioare, îndoi genunchii şi se rostogoli pe unul din ei, cu arma ridicată la umăr. Încercă să vadă prin gazul dens, dar vizibilitatea era mai mică de un metru şi jumătate. Luminile pupitrelor electronice luceau sinistru prin ceaţa opacă.

Johnson era acum spate în spate cu el, formând un jalnic perimetru defensiv de doi. Vocea lui Johnson răzbătu voalată de sub mască:

— Vezi, Grenville, dacă ar fi fost dotaţi cu echipament de protecţie antichimică corespunzător, am fi fost masacraţi, în război, spuse generalul, citând o veche axiomă militară, ca şi în viaţă, lipsa unei planificări anterioare duce la performanţe pişăcioase.

Grenville întoarse capul spre Johnson:

— Domnule general!

— Da, fiule?

— Nu mă mai regula la cap! Şi nu mai scoate o vorbă,

decât dacă are legătură cu viaţa şi moartea mea. Înţeles?

— Bine… răspunse Johnson, dacă aşa…

— Înainte, marş! Ştii pe unde s-o iei. Eu ştiu ce am de făcut. Ne vedem mai târziu.

Grenville desluşi prin ceaţă trei siluete îmbrăcate în negru, doi bărbaţi şi o femeie. Era dezorientat şi nu ştia dacă era o parte din trupa lui Pembroke, cu Ann, venind dinspre nord, sau echipa lui Cameron, cu Katherine, dinspre sud. Dar nu erau ruşi şi se duse spre ei.

Vasili Ciurnik îi privi pe cei trei americani trecând pe lângă el. Ceilalţi ruşi din încăpere, în majoritatea lor tehnicieni, acceptaseră faptul că fuseseră copleşiţi de ceea ce trebuie să fi fost un comando numeros şi singura lor preocupare era să gâfâie după o gură de aer. Dar Ciurnik, prin pregătire şi temperament, ca şi Cameron, nu putea să lase o ţintă să-i scape. Mai ales după umilirea pe care o suferise mai devreme. Scoase pistolul, un revolver de calibru 38, şi trase toate cele şase gloanţe în spatele celor trei.

Grenville, care era foarte aproape, auzi, apoi văzu cum omul trăgea de pe pupitrul cenuşiu. Trase un singur foc, şi rusul căzu.

În încăpere se auziră ţipete şi Abrams strigă:

— Jos! Jos!

Deşurubă amortizorul de zgomot şi trase în pereţi ca să dea greutate ordinului. Oamenii începură să se arunce pe podea.

Cameron se grăbi spre cei trei oameni căzuţi. Llewelyn era mort, împuşcat în ceafă. Sutter era ameţit, dar vesta anti- glonţ oprise cele două gloanţe care-l loviseră. Ann avea o rană sângerândă la gât.

Cameron examină rana, o zgârietură în partea stângă a gâtului.

— Ei, nu-i aşa rău cum arată. Doar mult sânge, fetiţo. Hopa sus! Trebuie să găsim radioul ăla.

Ann se ridică clătinându-se.

Tehnicienii ruşi se retrăgeau spre cele două ieşiri, din aripile scurte ale T-ului. Când îşi dădură seama că nu-i oprea nimeni, năvăliră afară din încăpere.

Katherine stătea pe biroul din studioul de televiziune şi privi tăcută cum şase oameni trecură pe lângă ea în întuneric, îndreptându-se spre chepengul deschis. Descoperind că scara dispăruse, se opriră. Dedesubt, nişte bărbaţi strigau la ei. Paznici, îşi spuse Katherine.

Ruşii începură să sară, prin chepengul deschis, la nivelul de dedesubt. Katherine văzu cu oroare cum unul dintre ei se separase de ceilalţi şi venea spre ea. Strânse pistolul şi se strecură sub birou.

Bărbatul, înalt, bine îmbrăcat şi cu un aspect distins, veni direct la birou. Lumina era atât de slabă, încât era sigură că nu putea s-o vadă, ghemuită sub birou.

El deschise sertarul de sus şi ea văzu că scoase câteva obiecte, printre care şi un pistol. Bărbatul se întoarse şi dădu să plece.

Katherine ieşi de sub birou.

El auzi zgomotul şi se întoarse.

— Bună, zise Katherine.

Cerul se limpezise şi luna strălucea prin fereastra înclinată, de lângă cămin. Firele de praf dansau în razele palide, dându-le amândurora o apariţie spectrală, ca şi cum s-ar fi întâlnit într-un vis. Pe faţa lui Henry Kimberly trecu un zâmbet slab.

— Trebuie să fii Kate.

— Eu sunt.

El dădu din cap.

— Aruncă-l, spuse ea.

El rămase cu mâna în buzunarul drept.

— N-aş crede.

— Atunci, dacă mişti, s-ar putea să trag.

— Am să încerc să stau liniştit.

Katherine îşi privi tatăl, în lumina palidă, apoi spuse:

— De fapt, n-am acceptat niciodată moartea ta. Probabil

e o reacţie normală. Când Carbury a intrat în biroul meu, mi-a venit ideea iraţională că venise să-mi spună că erai în hol.

Kimberly nu răspunse.

— Întotdeauna mi-am făcut idei despre cum aş putea să te întâlnesc, continuă ea, dar nu m-am gândit niciodată că va fi cu pistolul în mână.

— Cred că nu, forţă el un zâmbet.

Se uită la ea şi spuse:

— Ei, Kate, şi eu m-am gândit cum o să ne întâlnim. Dar nu erau fantezii. Ştiam că am să mă întorc într-o bună zi.

Ea privi biroul:

— Da, urma să fii Preşedinte.

El încuviinţă şi spuse în şoaptă:

— Aveam de gând să-mi petrec anii care au mai rămas încercând să vă cunosc pe tine şi pe Ann.

— Zău? Ce te face să crezi că Ann sau eu am fi vrut să cunoaştem un trădător?

— Asta-i un termen subiectiv. Eu am acţionat din conştiinţă. Mi-am abandonat prietenii, familia şi averea ca să lucrez pentru ceva în care credeam. Mulţi au făcut aşa în zilele alea.

Ea îl luă în râs:

— Şi vrei să-mi spui că nu mai crezi? Că vrei să oferi o despăgubire familiei şi ţării?

El ridică din umeri.

— Aş minţi dacă aş spune asta. Nu pot să ofer despăgubiri şi nu intenţionez s-o fac.

Vocea îi deveni distantă, de parcă ar fi venit din altă încăpere:

— Trebuie să înţelegi că atunci când cineva investeşte aşa de mult în ceva, e greu să admită chiar şi pentru sine că s-ar fi putut înşela. Şi, o dată ajuns la Moscova, nu-i uşor să te mai întorci acasă. Ai de-a face cu diavolul, pentru că el cunoaşte drumul pe scurtătură spre putere. Şi atunci când trăieşti la Moscova începi să apreciezi puterea şi tot

ce o însoţeşte.

Răsuflă şi se uită la ea:

— Nu mă aştept să înţelegi. Cineva de vârsta mea, care a trăit în vremurile acelea, ar putea înţelege mai bine.

— Cunosc o mulţime de oameni din vremurile alea. N-ai găsi la ei înţelegere.

Ea lăsă să plutească tăcerea, apoi continuă:

— Unii oameni se dedică unei cauze şi îşi anunţă intenţiile. Dacă ai fi fost un simplu trădător sau transfug, puteam să înţeleg. Dar ai minţit şi ai înşelat, i-ai trădat pe toţi cei care şi-au pus speranţa şi încrederea în tine. Ai provocat moartea prietenilor şi ţi-ai lăsat copiii să crească fără tată. Trebuie să fii un om foarte rece şi fără inimă, Henry Kimberly. N-ai nici suflet, nici conştiinţă. Şi acum vii să-mi spui că eşti o victimă a împrejurărilor.

Făcu o pauză, apoi spuse tăios:

— Cred că singurul lucru căruia te-ai dedicat este actul *trădării.* Cred…

Ochii i se umplură de lacrimi şi vocea îi deveni răguşită:

— Cred… De ce? De ce, pentru numele lui Dumnezeu, ai făcut… *mi*-ai făcut asta?

Henry Kimberly plecă gânditor capul, apoi ochii li se întâlniră.

Spuse, aproape în şoaptă:

— Uneori mă gândesc că ultima oară când am simţit o bucurie cinstită în inimă a fost într-o zi din ultima mea permisie. V-am dus, pe tine şi pe Ann, în Central Park… Pe tine te duceam în braţe, iar pe Ann o ţineam de mânuţă şi râdeam de maimuţele de la zoo…

— Taci! Taci!

Tăcură amândoi un timp, apoi Kimberly întrebă:

— Acum pot să plec?

Ea se şterse la ochi.

— Să pleci… unde să pleci?

— Ce importanţă are? Poţi fi sigură că nu înapoi la Moscova. Vreau numai să plec… să mă duc într-un sat…

să-mi văd ţara… să-mi găsesc liniştea… Nu mai sunt important. Nu mă vrea nimeni, nici ca erou, nici ca ticălos. Nu sunt o ameninţare… sunt un om bătrân.

Katherine îşi drese vocea, apoi spuse cu răceală:

— Cine este Talbot Trei?

Sprâncenele lui Henry Kimberly se arcuiră şi el răspunse:

— Nu există niciun Talbot Trei… Mă rog, el a existat, dar a murit cu mulţi ani în urmă.

Ea îl privi cu atenţie şi spuse:

— Minţi!

El ridică din umeri şi vorbi încet:

— Pot să plec? Te rog.

— Nu.

El rosti, după o pauză:

— Mă tem că trebuie să plec, Kate. Şi n-ai să mă împuşti, cum nici eu nu te-aş împuşca pe tine.

Adăugă, pe un ton care sugera că subiectul era închis:

— Îmi pare bine că ne-am întâlnit. S-ar putea să ne mai întâlnim.

Dădu să se întoarcă.

— Nu! Nu, n-ai să pleci, strigă Katherine şi-şi armă pistolul.

Henry Kimberly privi peste umăr. Zâmbi, apoi îi făcu cu ochiul.

— *Au revoir,* micuţă Kate.

Păşi în întunericul mansardei, îndreptându-se spre chepengul deschis.

Katherine îl privi, urmărindu-i spatele cu ţeava pistolului.

Mâinile îi tremurau şi ochii i se înceţoşară. Prin minte îi trecu un şuvoi de gânduri confuze, apoi îşi aduse aminte de Patrick O ’Brien. El fusese tatăl ei adevărat în toţi aceşti ani, iar Henry Kimberly, un om pe care nu-l cunoştea, şi prietenii acestuia îl omorâseră. Iar O’Brien nu l-ar fi lăsat pe Henry Kimberly să plece şi nici n-ar fi fost de acord ca ea s-o facă. Henry Kimberly trebuia să plătească. Spuse, sau crezu că spusese:

— Stai! Dar nu era sigură că acel cuvânt fusese rostit. El mergea înainte. Ea trase.

Bubuitul glonţului de argint de calibrul 45 sparse tăcerea, şi ecoul se răspândi în depărtări. Zgomotul se stinse, dar răsună în continuare în urechile ei, iar mirosul prafului de puşcă îi rămase în nări.

Privi de la cei şase metri care îi despărţeau. Henry Kimberly se întorsese, lângă chepeng, şi privea înapoi. Nu părea nici surprins că ea trăsese în el, nici surprins că nu-l nimerise. Înţelegeau amândoi că fusese un act purificator, un gest simbolic. Kimberly se lăsă prin chepengul deschis şi dispăru.

Katherine descoperi că i se înmuiaseră picioarele şi se aşeză în fotoliul din spatele biroului; fotoliul lui – biroul lui. Textul scris era împrăştiat în faţa ei.

Puse capul pe birou şi începu să plângă.

Marc Pembroke şedea în nişa întunecoasă a ferestrei. Auzi paşi care se apropiau alergând şi văzu în semiîntuneric cam o duzină de bărbaţi şi femei, cu feţele palide şi cu ochii lăcrimând, trecând în şir pe lângă el şi îndreptându-se spre scările din faţa lui.

Îşi pregăti arma şi îi urmări. Respiraţia îi devenise dificilă şi ştia că se îneacă cu propriul lui sânge, dar mintea îi era încă limpede.

Ruşii erau la mai puţin de trei metri de el şi văzu că unii dintre ei erau înarmaţi. Primii care ajunseseră priveau în jos, la scara prăbuşită. Dedesubt, pe palier, paznicii le strigau ceva.

Pembroke zări primele stinghii ale unei scări ce apăruse din casa scărilor. Se purta o discuţie aprinsă în legătură cu cine s-o folosească mai întâi – paznicii care voiau să urce sau tehnicienii care voiau să coboare.

Un bărbat în costum făcu un pas înainte şi rezolvă disputa. Arătând palid şi prăpădit, dar încă arogant, Viktor Androv dădu la o parte oamenii şi începu să coboare, cu

trupul său corpolent, pe scară.

Pembroke deşurubă amortizorul carabinei şi strigă:

— Androv! Nicio mişcare!

Trase spre tavan, şi oamenii se aruncară pe podea. El şi Androv se priviră unul pe celălalt. Pembroke, cu spatele rezemat de peretele nişei, vedea numai capul şi umerii lui Androv.

— Ştiai că Arnold Brin era tatăl meu? întrebă Pembroke.

Androv deschise gura, dar înainte să apuce să spună ceva, Pembroke trase. Gloanţele îi sfârtecară capul şi gâtul, şi Pembroke văzu micile rozete stacojii înflorite pe faţa albă, buhăită, a lui Androv, ca o erupţie bruscă de acnee. Rusul flutură din mâini, apoi căzu şi se zdrobi de podeaua de dedesubt.

Pembroke îşi spuse că ar fi preferat să-l ucidă pe Androv într-un mod mai interesant. Dar era mulţumit că, în tot iadul ăsta, soarta i-l adusese pe Viktor Androv în cătarea puştii.

Pembroke tuşi, şi o durere ascuţita îi săgetă pieptul. Se concentră asupra oamenilor care aşteptau în capul scării, începuseră să coboare, dar nu-l interesau, nici el pe ei.

Unul după altul, se întorceau cu faţa la el, apoi dispăreau sub nivelul podelei. Camera, deja întunecoasă, păru că se întunecă şi mai mult, şi ochii lui Pembroke începură să nu mai focalizeze imaginea. Dar unul dintre chipurile celor care coborau era clar, şi chipul era al cuiva care n-ar fi putut să se afle aici. Pembroke crezu că începea să aibă halucinaţii.

71

Ann Kimberly îşi apăsa tamponul de tifon pe gât, uitându-se la şirurile de pupitre electronice, observând staţiile de radio de toate soiurile şi pentru toate destinaţiile, maşinile de cifrat şi de descifrat, calculatoarele, emiţătoarele şi receptoarele de microunde şi de satelit, aparatele de supraveghere şi de bruiaj.

— Misiune diplomatică, pe dracu'. Ticăloşii!

Se aşeză în faţa imensei staţii SM-3S şi ochii îi alergară pe aparate. Staţia nu părea atinsă şi era în funcţiune. O bandă de calculator transmitea continuu mesaje cifrate la Moscova, mai ales cuvinte întâmplătoare, ca să acopere mesajele reale şi să dea dureri de cap Agenţiei Naţionale de Securitate. Găsi întrerupătorul benzii şi o opri. Ştia că asta va alerta imediat NSA-ul.

Ann răsfoi o broşură cu instrucţiuni, scrisă în ruseşte, pe care o găsise pe pupitru.

— Afurisită limbă, e destul de greu de înţeles când o auzi, dar când mai vezi şi literele astea... Ce cuvânt e ăsta, Abrams?

— Încurcător.

— Adică aparat de bruiaj.

Opri aparatul, astfel încât oricine ar fi ascultat pe frecvenţa respectivă să audă o voce transmiţând în clar. Răsfoi broşura.

Sutter găsise întrerupătoarele ventilatoarelor din mansardă şi aerul era acum mai curat, permiţându-le să-şi scoată măştile de gaze, deşi ochii tuturor lăcrimau şi pielea îi ustura.

Cameron vorbea la telefon cu Van Dorn.

— Da, sunt Cameron, domnule Van Dorn. Vă rog să suspendaţi bombardamentul. Aici controlăm lucrurile destul de bine. Ann Kimberly e pe punctul să înceapă să

transmită. Da, domnule. Nu, nu sunt sub control, Ivan e sub control. Eu sunt perfect. Da, rămân la telefon şi vă raportez ce se întâmplă.

Abrams privi prin încăperea uriaşă. Îşi dădu seama că nu crezuse niciodată că toate astea erau aici, sus, şi nu crezuse niciodată că va trăi destul ca să le vadă. Se uită la chepengul deschis din acoperiş şi la ferestrele sparte, aducându-şi aminte şi de pagubele de la parter.

— Casa asta nu-mi pare prea bine protejată împotriva IEM, îi spuse el lui Ann.

Ea zâmbi, întorcând un buton.

— Nu mai e.

Se aplecă înainte:

— Uite, cred că am prins-o.

Reglă poziţia microfonului pe suportul flexibil, apoi privi ceasurile digitale ale staţiei. Mai erau zece minute până la miezul nopţii aici şi era ora opt fără zece dimineaţa la Moscova. Îi spuse lui Abrams:

— Stai aici şi ajută-mă să mă descurc cu rusa.

Abrams încuviinţă. Privi prin încăpere. Sutter era cocoţat în vârful celui mai înalt pupitru, de unde avea o vedere generală asupra întregii încăperi. Grenville şi Johnson cercetau toate colţurile şi crăpăturile şi spărgeau toate geamurile ca să mărească şi mai mult ventilaţia.

Ann începu să vorbească ruseşte:

— Către toate staţiile care mă ascultă! Sunt Ann Kimberly, cetăţeană americană; vorbesc de la Misiunea rusă la Naţiunile Unite din Glen Cove, New York. Te rog confirmă, Moscova!

Se întoarse spre Abrams:

— N-or să confirme orice rahat, şi ştiu exact de unde vine emisiunea.

Adăugă:

— Dar acum, oricine supraveghează în mod normal postul ăsta este alertat – Agenţia Naţională de Securitate, Agenţia de Informaţii pentru Apărare, CIA. Casa Albă,

Pentagonul şi Camp David vor intra instantaneu pe fir.

Îl întrebă:

— Cum a fost rusa mea?

— Nu-i rea… dar pronunţia e cam slabă.

— Cu alte cuvinte, pute.

Ridică din umeri.

— Ascult o mulţime, dar nu prea am ocazia să şi vorbesc.

Ezită un moment şi spuse:

— Na, ia microfonul. Oricum, trebuia să-mi ţii locul dacă mă-mpuşcau.

Abrams ezită şi el, apoi reglă microfonul spre locul unde stătea.

— Aşa, spuse Ann, ăsta-i poate cel mai important mesaj radio care a fost difuzat vreodată în istoria omenirii. Dar nu fi emoţionat. Îţi suflu eu. Eşti în emisie. Prezintă-te.

Ann apăsă butonul de emisie.

Abrams vorbi în microfon.

— Aici Tony Abrams, cetăţean american.

Repetă salutul lui Ann, apoi inspiră adânc şi începu:

— Acesta este un mesaj adresat direct conducătorilor de la Kremlin, de la Casa Albă, de la Pentagon şi oricui este în situaţia de a putea să lanseze o armă nucleară.

În timp ce vorbea, privi de câteva ori spre ceasul digital, apoi spre panoul electric de afişaj de alături, pe care lucea un şir de trei becuri verzi.

Abrams continuă să transmită:

— Dacă dispozitivul nuclear de pe satelitul Molnia explodează, Statele Unite nu vor avea altceva de făcut decât să riposteze cu armamentul nuclear.

Nu ştia dacă făcea politică de apărare băgându-le în cap ideea celor de la Washington, sau numai încerca să-i facă pe cei de la Moscova să creadă că vorbea în numele guvernului american. Mai transmise un minut întreg, apoi apăsă pe întrerupătorul microfonului şi-i spuse lui Ann:

— Asta-i tot ce am avut de spus.

Ann se uită la el şi încuviinţă.

— Acum am să vorbesc un timp în engleză. Din acest moment, în jurul radioului, la Moscova sunt oameni care ştiu englezeşte. Şi vreau să mă adresez şi Washingtonului şi celor de la NSA, din Fort Meade.

Abrams îşi şterse sudoarea de pe frunte.

— Eu mă duc la plimbare. Baftă!

Ann vorbi în microfon:

— Vorbeşte din nou Ann Kimberly şi mă adresez colegilor de la Agenţia Naţională de Securitate. Rog confirmaţi.

Se lăsă o tăcere lungă şi Ann repetă mesajul, apoi din difuzor se auzi o voce masculină:

— Aici Chet Forbes, Ann, de la Fort Meade. Te aud.

— Te aud şi eu, Chet. Fă-mi un raport de situaţie.

Vocea-i suna încă ezitantă, dacă nu lipsită de credibilitate, dar aparatele lui Forbes nu minţeau; el ştia că vorbeşte cu Glen Cove şi ştia, după amprenta vocii, că vorbeşte cu Ann Kimberly, angajată a NSA.

— NORAD, spuse el, e în alarmă, DEFCON 5, în stare premergătoare lansării. Flota Polaris, SAC şi rachetele nucleare din Europa sunt în alarmă de luptă. Preşedintele e la Camp David, în legătură cu toţi comandanţii nucleari.

Ann vorbi ruseşte:

— Moscova, ai auzit ce-a spus Fort Meade?

Moscova nu răspunse.

Ann inspiră adânc, îşi aprinse o ţigară şi spuse:

— Chet, poţi să-l pui pe Preşedinte în legătură directă cu indivizii ăia?

— Preşedintele încearcă să-l prindă pe Premier, la Moscova, răspunse Forbes.

— Spune-le celor de la Camp David că James Allerton, consilierul prezidenţial, e agent sovietic, spuse Ann.

Forbes tăcu un moment, apoi reveni în difuzor:

— Am înţeles. Se face.

Continuă, după o pauză:

— Nu ştim cum dracu ai ajuns la Green Acres, spuse el utilizând parola NSA pentru staţia ruşilor din Glen Cove, dar

din ce am auzit că ai transmis Moscovei, ne bucurăm că eşti acolo.

— Sper numai că ne ascultă. Între timp, comunică tuturor aliaţilor din NATO şi tuturor ţărilor din Tratatul de la Varşovia că, dacă începe al treilea război mondial, a început la Moscova.

Făcu o pauză şi întrebă în ruseşte:

— Mă auziţi, domnule premier?

Dar Moscova continua să tacă.

Tony Abrams intră repede în aripa de nord a mansardei şi îngenunche lângă Marc Pembroke, în nişă.

— Pembroke?

Acesta deschise încet ochii, Abrams îşi spuse că arăta foarte palid.

— Cum îţi merge? întrebă Abrams.

— În ce privinţă?

Abrams zâmbi.

— Ascultă, Van Dorn trimite elicopterul ăla, „Sikorsky”, să ne scoată pe toţi deaici. Ai să fii în curând la spital.

— Bun. Acolo-i locul meu. Cum merge misiunea?

— Am câştigat bătălia, dar războiul e încă pe muchie. Ann transmite. Acum e la latitudinea ruşilor.

— Cu atât mai rău. Sunt nişte nenorociţi imprevizibili. Cât e ceasul?

— Aproape miezul nopţii. Cel puţin, nu mai avem mult de aşteptat.

— Nu... şi ne-am îndeplinit misiunea, nu?

— Da.

— Am pierdut nişte oameni buni... Nu-mi spune pe cine, am să aflu destul de curând. Ascultă, Abrams, oferta mea e încă valabilă. Eşti foarte bun.

— Mulţumesc, dar sunt angajat.

— La ce? La cine...?

— La Diavolii Roşii.

Pembroke îl privi:

— N-am auzit niciodată de ei.

— Foarte secret. Bun, venisem numai să-ţi văd temperatura. Crezi c-o să te descurci dacă te las singur un timp?

— Întotdeauna sunt singur şi întotdeauna mă descurc. Dar, mersi c-ai trecut pe aici.

Abrams se ridică.

Pembroke privi spre casa scărilor.

— Câţiva ruşi au şters-o pe acolo, spuse el. Numai tehnicieni. I-am lăsat să plece...

— Bineînţeles. Ia-o încet...

— Ascultă, Abrams... Androv era cu ei... Pembroke tuşi şi scuipă un cheag de sânge.

Abrams îngenunche din nou lângă el.

Pembroke păru că încearcă să-şi amintească ceva, apoi spuse:

— L-am împuşcat pe ticălos. Fii băiat bun şi du-te să vezi dacă-i mort. Ai grijă, bătrâne... sunt paznici acolo, jos...

Abrams se apropie prudent de casa scărilor şi strecură o privire în jos. O uşă deschisă de pe hol arunca o pată de lumină, dezvăluind privirii scara prăbuşită, acoperită de moloz.

O altă scară urca de jos până în mansardă. Nu era niciun semn de viaţă, sau de moarte.

— Paznicii au ridicat tabăra şi au luat morţii cu ei, spuse Abrams.

Pembroke dădu din cap.

— Le-a ajuns cât le-am dat. Mă-ntreb unde-or fi plecat...?

Se gândi puţin şi spuse:

— Sunt sigur că l-am nimerit pe ticălos în cap...

— Şi eu sunt sigur.

— Joan... spuse Pembroke, Joan Grenville e jos... în liftul de serviciu... Ia câţiva oameni de-ai mei...

— Da, e-n regulă.

Nu voia să-i spună lui Pembroke cât de puţini oameni îi mai rămăseseră. O să se ducă el s-o ia.

— Nu-ţi mai face probleme cu chestiile astea. Nu suntem

neajutoraţi fără tine.

Abrams se uită la ceas:

— Trebuie să plec.

— Stai… aşteaptă… Ascultă, am văzut… am văzut…

— Da?

— Am… am crezut că am halucinaţii… dar nu erau… Am mintea limpede…

— Pe cine ai văzut?

— L-am văzut pe Patrick O'Brien.

Abrams rămase nemişcat, apoi îl privi lung pe Pembroke şi acesta îi susţinu privirea.

— Unde l-ai văzut? întrebă Abrams.

Pembroke arătă cu capul.

— Acolo.

Abrams clătină din cap:

— Nu.

— Ba da. Era îmbrăcat în negru…

Abrams rămase tăcut, apoi încuviinţă:

— Da, l-ai văzut

— Nu mă lua peste picior.

— Nu, te cred.

Tăcură amândoi un timp, apoi Pembroke rosti:

— Ce-ai de gând să faci?

— Tu ce-ai face? Misiunea e terminată. Ţi-ai câştigat banii. Ai face ore suplimentare, în speranţa că or să ţi le plătească?

Pembroke dădu din cap:

— Da. Dacă aş putea, aş face.

Abrams inspiră adânc, se uită înapoi spre casa scărilor, apoi la ceas.

— Acolo jos, zici?

— Acolo jos. Caută în biroul lui Androv. Acolo trebuie să fie dovezile, şi el o să vrea să le distrugă înainte să-şi înceapă Odiseea spre tărâmul celălalt.

Abrams se îndreptă spre casa scării.

72

Henry Kimberly mergea repede pe coridorul lung, pustiu, de la etajul întâi. Mirosul pulberii arse stăruia în aerul plin de fum. Kimberly se opri la uşa lovită de gloanţe de la biroul lui Androv. Se gândea că Androv ar fi putut veni aici să recupereze sau să distrugă dosarele compromiţătoare.

Kimberly deschise uşa şi intră în biroul slab luminat. Auzi sunetul unui pistol ce era armat lângă urechea lui. Rămase nemişcat.

O voce îi susură în ureche în engleză:

— Henry Kimberly, presupun.

Kimberly dădu uşor din cap. Întoarse privirea şi văzu un bărbat în costum negru, de paraşutist. Cei doi se priviră, faţă în faţă. Kimberly spuse, cu o voce abia auzită:

— Patrick...

O'Brien încuviinţă.

— Se zicea că eşti mort, spuse Kimberly.

— Şi despre tine la fel, zâmbi O'Brien.

Kimberly se uită la pistol:

— Dacă ai de gând să mă împuşti, dă-i drumul şi scuteşte-mă de încă o întâlnire siropoasă.

O'Brien coborî pistolul şi spuse:

— Te-am văzut în mansardă. Se pare că Androv era prea ocupat cu evitarea gloanţelor ca să-ţi mai spună.

— Ce să-mi spună?

— Că sunt de-al vostru, răspunse O'Brien.

Kimberly se uită lung la el, apoi spuse încet:

— Dumnezeule... Nu... nu poţi fi...

— De ce nu? Am fost suspectat în timpul războiului, şi pe bună dreptate. Oricum, tu n-ai fost niciodată ţinta marii vânători de vârcolaci.

O'Brien se gândi puţin şi adăugă:

— Eu trebuia să dispar şi să plec la Moscova, Henry. Şi tu

trebuia să te întorci acasă să conduci firma. Aveai familie şi aveai mai mult prestigiu şi contacte mai bune aici... Dar oamenii de la Moscova lucrează cam ciudat, nu-i aşa?

— Da.

— Iar noi nu discutăm niciodată ordinele, nu?

— Nu, nu le discutăm.

Kimberly privi prin birou şi dădu cu ochii de cadavrul Claudiei Lepescu, apoi se întoarse la O'Brien.

— Unde-i Androv?

O'Brien ridică din umeri:

— Îl aşteptam. L-ai văzut?

— Ar putea să fie la subsol, cu ceilalţi, răspunse Kimberly. Hai să mergem.

O luă spre uşă.

O'Brien nu făcu nicio mişcare ca să-l urmeze.

— O să-l aşteptăm aici, spuse el.

— De ce?

— Pentru că, în afară de voi doi, nimeni în America nu ştie că trăiesc, sau cine sunt de fapt.

O'Brien făcu o pauză şi spuse:

— Cred că am pierdut repriza asta şi n-aş vrea ca Androv să cadă în mâinile foştilor noştri compatrioţi.

Kimberly se uită la el, apoi dădu încet din cap.

— Da... înţeleg... cred că Moscova ar fi de acord.

— Sunt sigur că ar fi.

O'Brien zâmbi şi spuse:

— Deci, trebuia să devii Preşedinte.

Kimberly încuviinţă:

— S-ar putea încă să fiu. Se uită la ferestrele cu geamurile sparte. Încă s-ar putea să vedem fulgerul ăla.

— S-ar putea. Numai Moscova ştie ce-o să facă Moscova.

O'Brien îi făcu un semn lui Kimberly.

— Hai să-l aşteptăm pe Androv aici. Se duse la fereastră şi se aşeză pe pervaz. Kimberly veni lângă el şi rămase în picioare. O'Brien vorbi încet:

— Vezi, Henry, deşi s-ar putea ca viaţa ta la Moscova să

fi fost dură, cel puţin n-ai trăit coşmarul zilnic al agentului dublu. Am jucat jocul cel mai periculos şi mai dificil pe care-l poate juca un om. Am condus o reţea de informaţii formată din oameni foarte inteligenţi – vechii noştri oameni – şi în acelaşi timp am servit interesele prietenilor noştri de la Moscova.

— Cum ai făcut asta? întrebă Kimberly.

— Cu oglinzi, zâmbi O'Brien. Sunt un magician, un iluzionist, dar şi acrobat şi jongler. E o treaba dură, prietene. Anul trecut, de exemplu, a trebuit să conving OSS-ul că lucram la ceea ce ei ştiau că e o problemă de importanţă deosebită. Şi în acelaşi timp, să protejez operaţiunea „Lovitura" a Moscovei, despre care ştiam puţine lucruri.

Kimberly dădu din cap în semn de apreciere.

— Ca lucrurile să stea şi mai rău, continuă O'Brien, Van Dorn, Arnold Brin şi alţi câţiva sesizaseră câteva aspecte ale „Loviturii" şi mă presau puternic să afle mai multe. Le-am întins nişte capcane în drum – o lovitură nucleară pe Wall Street şi un complot pentru ştergerea memoriilor tuturor calculatoarelor din America – dar toate se întorceau din nou la IEM. Bătrânii sunt buni, Henry.

— Da, sunt. Şi agenda?

O'Brien surise larg.

— Asta a fost o lovitură genială şi, totodată, un act de nebunie. Eram deja disperat. Le-am aruncat agenda în speranţa că vechea căutare a lui Talbolt o să le consume energiile şi o să-i obsedeze ca şi acum patru decenii. Ştiam cine era Talbot. Eram eu. Nu ştiam că erai şi tu.

Kimberly zâmbi uşor:

— Şi cu asta ai declanşat o reacţie în lanţ, nu-i aşa, Patrick?

O'Brien zâmbi la rândul lui.

— Da. Mai întâi, idiotul de Thorpe aproape m-a omorât. Apoi, Tony Abrams, care mi-a fost băgat pe gât de fiică-ta, s-a dovedit a fi mai deştept decât credeam. M-am hotărât

să-l omor pe Abrams, ca să nu-şi mai bage nasul peste tot. Am folosit-o pe Claudia – arătă cu capul cadavrul – ca să-l prind în cursă. Ea credea că lucrează pentru Moscova. Abrams a presupus că Thorpe a fost cel care a încercat să-l omoare. Lucrurile nu stau aşa cum par, în jungla asta de oglinzi. Le-am tot spus tuturor, şi ei dădeau mereu din cap, dar niciunul nu părea să înţeleagă că vorbeam despre mine.

Râse.

Kimberly îl privi un moment pe O'Brien şi întrebă:

— Cum ai ajuns aici?

— Am sărit dintr-un elicopter „Sikorsky", zâmbi O'Brien.

— Eşti curajos, Patrick. Dar aşa ai fost întotdeauna.

— Da, aşa am reuşit să rămân în viaţă, pe când alţii mureau. Şi, în plus, sunt neîndurător.

Îl privi pe Kimberly..

— Şi neruşinat de flămând după putere. Vreau să fiu rege.

Kimberly îl privi şi el:

— S-ar zice că eu sunt moştenitorul.

— Aşa-mi spune acum Androv.

O'Brien ridică din umeri şi privi pe fereastră.

— Ştii, Henry, dacă operaţiunea „Lovitura" reuşeşte, dacă „Molnia" explodează şi împrăştie un val de distrugeri electromagnetice pe continent, atunci, indiferent de ce s-a întâmplat astă-seară în casa asta, noi doi vom fi cei mai puternici oameni din America.

— Mai avem un compatriot care va fi recompensat cu putere, spuse Kimberly. James Allerton. Ţi-a spus Androv?

O'Brien scoase un sunet de dispreţ:

— Androv mi-a spus, dar eu ştiam cu mult înainte. Allerton e slab, aproape senil. Dacă n-ar fi fost reputaţia lui naţională, Moscova s-ar fi dispensat de el cu ani în urmă.

— Dar n-au făcut-o. Şi va face parte din troica noastră.

Ochii lui O'Brien se îngustară; clătină din cap.

— Am un om din Serviciul Secret la Camp David pe care

l-am instruit să aibă grijă ca, indiferent de ce se întâmplă în noaptea asta, James Allerton să nu plece viu de acolo.

Kimberly se uită la pistolul din mâna lui O'Brien şi spuse cu o voce plată:

— Asta înseamnă ca am rămas numai tu şi cu mine, adică unul în plus, nu?

O'Brien dădu absent din cap, ca şi cum n-ar fi înţeles aluzia.

— Vezi tu, Henry, dacă americanii câştigă repriza asta, atunci eu pot să reapar ca un erou, care a scăpat ca prin minune de la moarte. Dar numai dacă tu sau Androv nu cădeţi în mâinile lor.

— Ghinionul meu că am deschis uşa asta.

— Norocul n-are nimic de-a face cu asta. Întotdeauna am bănuit existenţa unui al treilea, şi am plănuit să-l elimin la prima ocazie. Faptul că eşti tu, vechiul meu prieten, face lucrurile mai dificile pentru mine, dar nu mai puţin necesare.

— Cu alte cuvinte, zise Kimberly, dacă Moscova câştigă în noaptea asta, vrei să fii Preşedinte. Dacă Moscova pierde, vrei să fi din nou şeful vechilor amici, până când Moscova va reuşi.

— Corect. Şi tu, Henry, eşti un obstacol în ambele cazuri.

— Putem să evadăm împreună. Să plecăm la Moscova, spuse Kimberly.

— Nu vreau să plec la Moscova. Mâine, vreau să fiu ori în vechiul meu birou de la „O'Brien, Kimberly şi Rose" ori în Biroul Oval.

Se uită atent la Kimberly:

— Nici un şef superior din serviciul de informaţii, demn de numele ăsta, n-ar trebui să ajungă vreodată fugar. Întotdeauna trebuie să existe un alt birou în care să-şi facă meseria. Asta e recompensa pentru că trăim aşa cum suntem nevoiţi să trăim.

— Moscova n-o să te răsplătească, spuse Kimberly. O să descopere că m-ai ucis pe mine... şi pe Androv.

O’Brien arătă spre cadavrul Claudiei:

— În luptă, moartea poate ascunde foarte bine crima. Ştii doar.

Ochii lui Kimberly se fixară din nou pe pistol.

— Patrick... Asta nu e... Asta e neloial... Ei mă vor viu... Moscova doreşte...

— Ce-mi pasă mie ce doreşte Moscova? Ei creează trădători şi se aşteaptă la loialitate din partea noastră. Pentru mine, Moscova e numai un mijloc de a-mi atinge scopul. Cel mai rapid, de fapt singurul drum spre Washington pentru mine, ca şi pentru tine, era prin Moscova. Exact aşa cum ultimii împăraţi romani erau făcuţi şi desfăcuţi de barbari, tot aşa barbarii de la Moscova mă vor încorona împărat al Americii.

Vocea lui Kimberly fu tăioasă:

— Şi or să te debarce când le va veni bine. Ai putea fi mai în siguranţă dacă am împărţi puterea.

— Poate – dacă ar fi ceva de împărţit. Dar s-ar putea să nu fie. Eu aş putea fi înapoi la „Rockefeller Center” mâine, spre uimirea şi uşurarea oamenilor mei. Trebuie să mă gândesc la toate eventualităţile, Henry. Fără supărare, bătrâne soldat.

— Nu...

Kimberly încercă să scoată pistolul din haină. O’Brien trase cu pistolul său cu amortizor în inima lui Henry Kimberly, şi acesta se înclină pe spate ca un copac retezat, căzând pe podea.

O’Brien îşi privi fostul partener şi camarad de arme.

— Şi-a rămas doar unul.

73

În timp ce cobora scara spre etajul întâi, Tony Abrams văzu că trupul lui Valentin Metkcov fusese luat. Trecu prudent prin uşa din lambriuri făcută ţăndări în biroul devastat al pazei. Doar corpul lui Davis zăcea în mijlocul molozului, fiindcă trupul Larei fusese luat de paznici.

Abrams simţea că urmează cărarea morţii şi că aceasta ducea înapoi, acolo de unde începuse totul cu mult timp în urmă, în biroul lui Patrick O'Brien. Nu putuse să înţeleagă motivele pentru care O'Brien îl recrutase atunci, iar acum ele erau încă şi mai puţin clare.

Abrams aruncă o privire în hol. Nu se zărea nimeni, dar se auzeau voci în depărtare. Se strecură în hol, se duse repede la uşa lui Androv şi văzu că broasca fusese spartă de gloanţe. Ridică arma şi izbi uşa cu umărul.

Patrick O'Brien era în genunchi, cotrobăind prin biroul lui Androv. Ridică repede ochii şi întinse mâna după pistolul lăsat pe birou.

Abrams duse arma la ochi şi O'Brien îşi retrase mâna.

— N-am crezut că vreunul dintre voi o să se întoarcă aici jos, spuse O'Brien.

Abrams îl pironi cu privirea, fără să spună nimic.

O'Brien se ridică încet.

— Cine m-a turnat?

— Am dedus eu.

O'Brien zâmbi, un zâmbet aproape plăcut

— Nu, nu-i adevărat, Tony. Cel puţin dă-mi satisfacţia să cred că am fost cel mai deştept agent dublu pe care l-a văzut vreodată ţara asta.

— Ai fost, încuviinţă Abrams. Acum nu mai eşti.

O'Brien dădu din cap:

— Cum te simţi? Furios? Trădat? Prost?

— Da. Eşti foarte convingător.

— Treaba e să crezi în ceea ce faci şi ce spui, atunci când o faci şi o spui. Cât am lucrat pentru băieţi, am dat ce aveam mai bun. Când am lucrat pentru ruşi, am dat ce aveam mai bun. N-ai de ce să te simţi prea prost. I-am îmbrobodit pe aproape toţi aşa-zişii mari în ale informaţiilor din ţara asta şi din Marea Britanie timp de aproape patruzeci de ani.

— De ce?

Ridică din umeri.

— La început, era idealismul tinereţii. Pe urmă am vrut să ies, iar ei au încercat să mă omoare. Au tras în mine la o vânătoare în Utah. Am supravieţuit, evident, dar zăcând acolo, în spital, mi-am dat seama că erau neîndurători şi, deşi şi noi am fost odată neîndurători cu naziştii, devenisem foarte moi. Asta era expresia folosită în zilele acelea. Ţii minte? America s-a înmuiat. Şi era adevărat. Ruşii – comuniştii – îşi croiau drum în toată lumea. Prin 1948 părea că nu mai era decât chestie de timp ca să ia conducerea. M-am dat de partea celor neîndurători.

Zâmbi:

— Valul s-a întors în partea cealaltă, dar eram deja fericit, sau măcar mulţumit cu viaţa dublă. N-am nici nevastă, nici copii şi m-am devotat jocului. Fiind victima unei încercări de asasinat, n-am mai fost niciodată suspectat, cum fusesem în timpul războiului.

Abrams aruncă o privire spre corpul Claudiei, apoi văzu trupul lui Henry Kimberly întins în spatele biroului.

— Asta-i opera ta?

— Da.

Abrams îl privi pe O’Brien şi spuse:

— Se pare că omorul nu te tulbură.

— Toţi morţii din lumea spionajului, de la război încoace, nu egalează morţii dintr-o bătălie mică. Dacă naţiunile s-ar limita să-şi lase spionii să se omoare între ei, am duce-o cu toţii mai bine. Asta-i sacrificiul pe care-l facem noi pe altarul zeului războiului, ca să-l oprim să omoare mai mulţi

dintre noi. Dacă am fi câştigat astă-seară, n-ar mai fi fost niciodată şanse de război pe pământ. Dar acum, datorită ţie, lui Van Dorn şi prietenilor voştri, suntem iar pe marginea abisului nuclear.

— Cred că prefer să trăiesc pe muchie, decât în groapă.

— Uşor de spus, acum. Să mi-o spui şi peste cinci ani, când va fi din nou o criză.

— Peste cinci minute n-ai să mai fii pe-aici.

O'Brien îl privi atent:

— Ai de gând să mă omori?

— De ce nu?

— Pentru că serviciile de informaţii americane mă vor. Orice spion cântă când e în colivie. Eu aş putea să cânt zece ani fără să repet vreo melodie.

Abrams dădu din cap. Ştia că era adevărat. Cu cât era mai sus-pus criminalul sau trădătorul, cu atât era mai probabil ca ei să facă un târg cu el.

O'Brien păru să se relaxeze şi reveni la un ton de conversaţie:

— Singura mea greşeală din ultimii ani a fost că nu l-am ucis pe Van Dorn. Dar cred că o să se înece singur în băutură.

Izbucni în râs.

— S-ar putea. Dar asta n-o să te ajute cu nimic.

— Nu.

O'Brien se întoarse şi privi pe fereastră, apoi îi spuse lui Abrams:

— Încă s-ar putea să vedem fulgerul ăla pe cer.

— S-ar putea. Ia spune, de ce-ai considerat necesar să-ţi înscenezi moartea? Le-ai fi fost mai util la faţa locului.

O'Brien râse:

— N-am avut intenţia să-mi înscenez moartea. Idiotul ăla, Thorpe, aproape m-a omorât. Ce-am înscenat a fost un atac de cord înainte de a-mi deschide paraşuta. Majoritatea paraşutiştilor ale căror paraşute nu se deschid suferă un atac de cord înainte de a ajunge la sol.

— De data asta ce ţi-ai planificat?

— Nimic... Sunt gata să vin cu tine. CIA te va face un zeu, Tony. N-o să-ţi mai lipsească nimic, cât timp vei trăi.

O'Brien ieşi din spatele biroului.

— Uite – după lambriurile astea e un pasaj care duce în biroul pazei, aşa că nu mai trebuie să ieşim în hol.

Abrams îi făcu semn cu arma şi O'Brien se duse la peretele lambrisat din dreapta căminului. Trase de o aplică, şi o uşă mascată se deschise. Se întoarse spre Abrams.

— Ştii, am încercat de multe ori să-mi închipui cum se va sfârşi. Dar pe asta nu mi-am imaginat-o niciodată.

Se gândi puţin şi adăugă:

— Ştii cum mă simt? Mă simt jenat. N-am chef să mă-ntâlnesc cu Kate, sau cu Van Dorn, sau cu ceilalţi.

Abrams se apropie de el:

— Mişcă!

O'Brien trecu primul prin uşa mascată, urmat de Abrams. Străbătură biroul pazei, trecură pe lângă corpul lui Davis şi ieşiră prin cea de-a doua uşă mascată, oprindu-se la baza scării. O'Brien spuse:

— Dacă asta are vreo importanţă, chiar am ţinut la tine.

„Era singurul lucru pe care nu voiam să-l aud", îşi spuse Abrams. Aruncă o privire prin hol şi ascultă. Era linişte.

— M-am hotărât să te scutesc de jenă, spuse el. N-o s-o mai lungesc ca să te fac să suferi, deşi meriţi să suferi.

O'Brien deschise gura să vorbească.

Abrams ridică arma şi trase. Patrick O'Brien căzu pe spate, peste scară, cu o expresie de surpriză pe faţă.

Abrams rămase multă vreme cu ochii la el, apoi plecă s-o caute pe Joan Grenville, gândind: „Ştiam. Am ştiut tot timpul că el era. Toţi ştiam, dar nimeni nu-i în stare să creadă că tati e un mincinos, că Dumnezeu e un impostor, sau că popa e ateu. Asta a fost tăria lui. N-a avut nevoie să ne înşele, ne-am înşelat singuri".

74

Cameron şi Sutter găsiseră două sticle de vodcă, iar Tom Grenville un palan hidraulic mobil, folosit la ridicarea oamenilor, pentru reparaţii, pe acoperişul plat. Şedeau acum pe acoperiş, cu Stewart şi cu generalul Johnson, trecându-şi sticlele de la unul la altul, privind cerul limpede al nopţii şi aşteptând. Pembroke era încă dedesubt, fiindcă nu voiau să-l mişte, iar Ann era încă la staţia de radio, asistată de Abrams. Katherine rămăsese şi ea jos, să-l îngrijească pe Pembroke.

Se auzi zgomotul palanului hidraulic, şi Joan Grenville ieşi prin chepeng, ca o apariţie dintr-o piesă grecească. Coborî de pe platforma liftului.

— Bună, Tom.

El îşi ridică ochii de pe sticlă.

— Bună, Joan.

Mai trase o duşcă şi o întrebă:

— Ce faci aici?

— Am scăpat căruciorul. Îmi dai şi mie aia?

El îi dădu sticla şi ea bău îndelung, după care i-o înapoie.

— E groaznică, spuse ea.

— Vodcă rusească originală. Pradă de război.

— Eşti beat.

— Eşti frumoasă, spuse Stewart. Eu sunt beat.

Joan se uită la el apreciativ, apoi se întoarse spre Tom:

— Ţi-am spus că trebuia să fi rămas acasă astă-seară.

— Afacerile-s afaceri, răspunse el. De câte ori trebuie să-ţi explic de unde vin banii?

Ea se aşeză pe jos.

— Ce aşteptăm?

— Să fim săltaţi cu un elicopter, răspunse Sutter. Şi mai aşteptăm sfârşitul lumii. Priveşte spre vest, tânără doamnă.

— Unde-i vestul? întrebă Joan.

— Acolo, zise Sutter, arătând cu degetul.

Joan privi orizontul spre apus.

— De aici se vede Manhattan-ul.

Se uită la Stewart.

— Îmi mai dai sticla?

— Ai piciorul rupt? replică acesta. Eu da. A fost foarte dureros până foarte de curând.

Îi întinse sticla cu ciudă.

— Mi-am pierdut ceasul, spuse Grenville. Ştie cineva cât e ceasul?

— E ora zero, zero, zero, cinci, răspunse Johnson.

Grenville păru supărat.

— Cât e asta în timp real?

— Douăşpe şi cinci, Tom, spuse Sutter, întinzându-se pe spate.

— Păi, el de ce n-a spus aşa?

— La cât e sfârşitul lumii? întrebă Joan.

— Peste un minut, plus-minus o infinitate, replică Stewart.

Joan Grenville îşi privi soţul:

— Te iubesc!

Grenville roşi.

— Te rog!

Continuară să treacă sticla de la unul la altul şi să aştepte.

Ann împinse microfonul şi închise întrerupătorul de emisie.

— Asta-i tot ce pot să fac, spuse ea. Acum suntem în mâna zeilor.

Tony Abrams se duse la o fereastră şi privi prin geamurile sparte.

— Ai făcut o treabă bună. Dacă aş fi premierul rus, aş contramanda toată povestea.

— Zău? Vreau să zic că tu îi cunoşti, nu? Eu nu le ştiu decât vocile şi mesajele cifrate. N-am întâlnit niciodată unul

adevărat până astă seară. Ştiu doar ce zic, nu şi ce gândesc. Nu le cunosc sufletele.

— Nimeni nu le cunoaşte. Iar ei, cu atât mai puţin.

Se întoarse de la fereastră.

— Nici măcar n-or să ne răspundă.

Ea clătină din cap:

— Nu, asta n-or s-o iacă. Ar însemna să recunoască ceva, or ei nu recunosc nimic, niciodată.

— Cât arată ceasul ăla?

Ea privi cadranul:

— Douăsprezece-zero-cinci şi douăzeci de secunde. „Molnia” e aproape de punctul minim.

Katherine intră repede în încăpere şi se apropie de ei. Avea faţa pământie, şi Ann o privi îngrijorată.

— Pembroke? întrebă Abrams.

Ea clătină din cap:

— E mort.

Abrams hotărî că nu era momentul să le spună de O’Brien.

— Ei? întrebă Katherine.

Ann făcu un semn spre ceas. Arăta ora zero şi şase minute.

— Uitaţi-vă! spuse Ann, arătând cu degetul.

Abrams şi Katherine priviră la cele trei becuri verzi de pe panou, care se stinseră pe rând.

Ceasul arătă zero şi şapte minute, apoi zero şi opt minute.

— Asta e, spuse Ann. „Molnia” fuge în spaţiu.

Katherine se apropie în grabă de fereastră şi se opri lângă

Abrams.

— La urma urmei, e o noapte minunată.

— Da.

— Ce-ai zice de un mic dejun la mine acasă? o întrebă Abrams.

— Am să mă gândesc.

Abrams privi pe fereastră, spre nord. Un snop de rachete aurii se ridicară deasupra domeniului lui Van Dorn, iar în depărtare zări luminile de navigaţie, verde şi roşu, ale unui elicopter care venea spre ei.

— Ei, mă simt bine, spuse Abrams.

— E bine să trăieşti, nu? replică Ann.

Îşi frecă fruntea.

— Dar am pierdut câţiva prieteni buni în seara asta. Mă tem că şi pe Nick.

Se uită la Katherine şi la Abrams. Aţi fi parteneri buni, voi doi. Te asociezi la firmă, Tony?

El ezită, apoi spuse:

— Da… da, mă asociez. Mai sunt multe de făcut.

Abrams o luă pe Katherine de mână şi privi iar pe fereastră.

— Furtuna a trecut.

— Da, spuse Katherine. Şi noi am potolit-o. Dar e numai o amânare. Hai să folosim mai înţelept timpul pe care l-am câştigat.

"Mi-a rămas întotdeauna, Nick, imaginea cîrtiţei oarbe şi proaste, crezîndu-se în siguranţă în micul ei tunel, mîncînd pămîntul pe care-l săpa, dar lăsînd după ea o urmă inconfundabilă. Şi, pe cînd cazmaua o tăia în două, mă-ntrebam ce-i trecea ei prin creieraş. De ce o înzestrase natura atît de slab pentru supravieţuire ? Există o cazma şi deasupra capului *meu* ?"

ODISEEA LUI TALBOT

RAO International Publishing Company

ISBN 973-9164-55-2